

Giới thiệu Chỉ Yêu Cố Chấp Cuồng Của Anh

Bạn đang đọc truyện Chỉ yêu cố chấp cuồng của anh của tác giả Ai Lam

Nội dung thể loại: ngôn tình hiện đại, tình hữu độc chung, đô thị tình duyên, chiến tranh hôn nhân và tình yêu.

Từ khoá tìm kiếm: Vai chính: Mạnh Ninh | vai phụ: Thi Vinh, Hàn Ngộ Chi

Rất nhiều năm sau đó, khi một tạp chí phỏng vấn vợ chồng họ Thi người người ao ước, có hỏi rằng bọn họ có cảm tưởng gì với cuộc sống vợ chồng nhiều năm qua.

Thi tiên sinh chỉ nói bốn chữ: Đạt được ước muốn.

Thi phu nhân trầm mặc hồi lâu, không nói gì hết.

Đáp án trong đáy lòng của cô là: Dè nén.

Kể từ khi cô theo hắn, thành người phụ nữ của hắn, thì đã định trước trở thành khát khao yêu cả đời của hắn.

* * * * *

Thi tiên sinh: Không cần phản kháng, không cần cự tuyệt, không cần roi lệ, không cần rời đi, sà vào lòng anh này.

Nam chủ trong truyện bạo lực cố chấp, trước đây thật lâu não mới động, nói chuyện không ăn khớp với tam quan.

Bạn đang đọc truyện *Chỉ Yêu Cố Chấp Cuồng Của Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1

Khi Thi Vinh về nhà, Mạnh Ninh vừa dỗ con trai ngủ xong. Cô vừa rời khỏi phòng của con, chợt nghe thấy tiếng chìa khoá tra vào ổ khoá truyền đến từ cửa, tiếng động kéo dài một hồi lâu, lạch cạch một hồi lâu, rốt cuộc cũng không có ai đi vào.

Mạnh Ninh biết, nhất định là Thi Vinh uống say.

Cô nhẹ nhàng đóng cửa phòng con lại, để tránh con khỏi bị người nào đó say khướt đánh thức, sau đó rón rén đi tới mở cửa cho hắn.

Cửa vừa mở ra, trong nháy mắt người đàn ông cao lớn liền ngã xuống. Mạnh Ninh vốn là muốn đỡ lấy hắn, kết quả đã đánh giá cao bản thân mình rồi, cô lao đảo vài bước rồi ngã, cũng may nắm được tay nắm cửa chỗ huyền quan, khó khăn lắm mới ổn định thân mình. Thi Vinh là kiên quyết ghé vào người cô, trong miệng nói mê gì đó không rõ, miệng đầy mùi rượu khiến Mạnh Ninh cau mày.

Tiệc rượu đêm nay cô không đi cùng hắn, nghĩ đến người đàn ông lòng dạ hẹp hòi này lại mất hứng, cho nên không ngừng uống rượu giải sầu, mượn chuyện uống say, về nhà say khướt với cô.

“Bà xã, bà xã, bà xã...” Thi Vinh liên tục gọi cô, tay cũng không an phận mà luồn vào quần áo ở nhà của Mạnh Ninh sờ tới sờ lui. Đầu đã làm vợ chồng lâu như vậy, Mạnh Ninh bị hắn sờ một cái, tức khắc cả người run rẩy, vốn là đứng không vững, nay lại càng thiếu chút nữa ngã sấp xuống. Cũng may tuy là Thi Vinh uống say, nhưng cũng biết cô không đỡ nổi hắn, vì thế từ ghé vào người cô chuyển thành ôm cô vào trong ngực, xem chừng cũng là không muốn quay về phòng ngủ, có thể sẽ hành quyết Mạnh Ninh ngay tại chỗ huyền quan.

Mạnh Ninh đầu chịu theo hắn, con trai vừa mới ngủ chưa được mười phút đồng hồ, hắn lại phát điên, đè ép cô không nặng không nhẹ, nhưng nếu như ằm ỉ đến giấc ngủ của con thì làm sao bây giờ?

Thi Vinh quen bá đạo, khắp thiên hạ ai cũng phải nhường nhịn hắn, nếu Mạnh Ninh không theo, hắn sẽ tức giận. Trước đây khi hắn tức giận Mạnh Ninh rất sợ, căn bản không dám thở mạnh chút nào, hiện tại đã làm vợ chồng nhiều năm như vậy, cô cũng coi như hiểu thấu tính tình của hắn, chỉ cần theo hắn, không chọc giận hắn, vậy thì không có phiền phức gì cả: “Trở về phòng thôi.”

Thi Vinh lại không muốn, nắm hắn mộng lung nhìn Mạnh Ninh, không hài lòng nói: “Trước đây cũng không phải chưa từng làm, sao lúc này lại không được?” Kỳ thực khi hắn nói đã có chút ngọng, ánh mắt cũng lơ đãng.

Hắn vừa nói như vậy, trong mắt Mạnh Ninh loé lên tia xấu hổ và giận dữ, cô không thích Thi Vinh vừa hứng trí liền nói lời thô tục nhưng không ngăn cản,

chỉ cô mới biết, hôm nay nếu cô không để cho hắn thoải mái, Thi Vinh uống say sẽ đối với cô không hề thương tiếc đành nói: “Con đang ngủ.”

Bình thường Thi Vinh trước mặt cô đã rất nghiêm chỉnh nay lại đột nhiên cười rộ lên, trong nụ cười kia có sắc tình khó nói: “Có phải em sợ kêu quá lớn sẽ đánh thức nó hay không?”

Thân thể Mạnh Ninh cứng đờ, cũng không phản bác, mặc kệ hắn nói sao đi, nói chung chỉ cần hắn có thể ngoan ngoãn về phòng không giày vò cô ở nơi này là được rồi, nói gì cô cũng được. Dù sao cũng không phải chưa từng bị nói qua, nói khó nghe hơn thế cô cũng đã nghe rồi.

Cũng may tuy rằng Thi Vinh uống say, trong đầu vẫn có chút tính toán, thời gian kết hôn càng lâu, cô vợ nhỏ này của hắn lại càng ngày càng không sợ hắn rồi, hiện tại quả thực là làm mưa làm gió giẫm lên trên đầu hắn đây mà. Cho nên hắn khó có lúc biết điều được Mạnh Ninh dặt về phòng ngủ, thế nhưng mới vừa vào phòng ngủ, còn chưa kịp đóng cửa, hắn liền muốn thỏa mãn khát vọng trong lòng, đặt Mạnh Ninh lên cánh cửa mà hung ác hôn một cái.

Đầu lưỡi ẩm ướt lấp kín miệng Mạnh Ninh, cô bị Thi Vinh miệng đầy mùi rượu gặm nhấm đến khó chịu, không ngừng đánh lên lồng ngực hắn, thế nhưng với sức lực con gà con chó của cô, Thi Vinh chỉ cần dùng một tay là có thể khống chế được.

Đau khổ trước kia còn chưa ăn đủ sao, nếu như không để hắn thực hiện được, thì người chịu giày vò vẫn là cô thôi. Vì vậy Mạnh Ninh khuất phục, cô nhu thuận tiếp nhận nụ hôn của Thi Vinh, cho dù nụ hôn này khiến cô hít thở không thông.

Sau khi Thi Vinh hôn bà xã trong lòng đến không thở nổi, thần trí hình như tỉnh táo hơn chút, sờ soạng ngực Mạnh Ninh một cái, choáng váng cảm động muốn đi tắm rửa. Mạnh Ninh ổn định lại bước chân của mình, chạy đi phòng tắm trước một bước xả nước cho hắn, sau đó nhìn người đàn ông khiêng ngò đứng ở bên bồn tắm, nửa hípc nửa nấp, một bộ dạng mặt thấy như muốn ngủ.

Cô thở dài, tiến lên cởi quần áo cho Thi Vinh, dưới áo somi màu trắng, bắp thịt rắn chắc cường tráng trông có vẻ hấp dẫn. Chỗ cổ áo hắn mở ra hai cúc áo, cả vạt cũng xộc xệch, Mạnh Ninh cởi cúc tay áo ra cho hắn, trong lúc này Thi Vinh tựa như một đứa trẻ nghe lời mặc cô định đoạt.

Song Mạnh Ninh hiểu rõ đây chẳng qua là một biểu hiện giả dối, chồng cô cũng là ác lang tàn bạo, tất cả những sự lấy lòng và dịu dàng của hắn, cũng là vì để cô càng nhu thuận thần phục hơn mà thôi.

Trước đây khi Thi Vinh cưỡng ép dụ dỗ cô cởi quần áo mặc quần áo cho hắn, Mạnh Ninh đều xấu hổ quần bách đến mặt đầy nước mắt, hiện tại cô đã thành thói quen, cho dù là cởi quần trong cho hắn, cũng là gương mặt bình tĩnh như cũ. Cô cũng đã quen thuộc vật kia đến không thể quen thuộc hơn nữa, cũng đã sinh con cho hắn rồi, cô còn nghĩ gì nữa? Hơn nữa, nếu cô còn biểu hiện rất dè dặt như trước đây, khó bảo toàn Thi Vinh sẽ không làm ra tiếp chuyện gì để dạy cô sửa đổi như thế nào. Người đàn ông này thích nhất là khi cô phản kháng, bởi vì như vậy hắn sẽ có lý do quang minh chính đại để bắt nạt cô. Nếu như Mạnh Ninh cứ phạm vào sai lầm như thể mười năm nay, vậy cũng thực sự là ngu xuẩn đến nhà, cho nên hắn càng tức giận, cô lại càng tỏ ra nhu thuận, khiến hắn không có chỗ nào trút giận, cuối cùng chỉ có thể coi như không có gì.

Cởi hết quần áo cho Thi Vinh, đỡ hắn nằm xuống trong bồn tắm, Mạnh Ninh thất thần nhìn người đàn ông tuần mý lại tàn khốc này bây giờ lại tỏ ra bình thản, cô liếc về phía phích cắm điện ở một bên, trong lòng đột nhiên có một ý nghĩ đáng sợ.

Cũng may ý nghĩ này chỉ là thoáng qua mà thôi, Mạnh Ninh lắc đầu, đi ra ngoài chuẩn bị trà giải rượu cho Thi Vinh.

Đợi đến khi cô mang trà giải rượu đặt lên tủ đầu giường, Thi Vinh còn chưa ra khỏi phòng tắm, Mạnh Ninh đành phải vào xem, không nghĩ tới người kia lại lười biếng nằm ở nơi đó, thấy cô tới, ngoắc ngoắc ngón với cô, ý muốn gọi cô tới chà lưng.

Tính toán với người say, đó là không có tiền đồ. Mạnh Ninh am hiểu đạo lý này sâu sắc, may là số lần Thi Vinh uống say có thể đếm trên đầu ngón tay, bằng không lần nào cô cũng phải như vậy, cô sẽ không chịu nổi.

Vì vậy Thi Vinh hưởng thụ nhắm mắt lại, cảm nhận được bàn tay ôn nhu mềm mại của vợ xoa bóp trên người hắn đến sáng khoái. Không giống với lúc cô ngày ngo chút nào, nếu là trước đây, Mạnh Ninh chỉ định khuấy hai cái là thôi, nhưng bây giờ cô đã thật biết điều, ngay cả vị trí tư mật của hắn cũng rửa sạch sẽ.

Sau khi tắm xong, Thi Vinh được vợ hầu hạ uống trà giải rượu, thứ này khó uống muốn chết, cho dù là ai mà uống một chén rồi thì cũng không say nổi nữa.

Sau khi thần trí thanh tỉnh chút, Thi Vinh sẽ theo thói quen cầu hoan, Mạnh Ninh lắc đầu với hắn, Thi Vinh bây giờ mới phản ứng lại, cô tới kì nghỉ lễ (bà đi tới-_-) rồi.

Trong lòng hắn thất vọng phiền muộn không cần nói cũng biết.

Cho dù Mạnh Ninh tới kì nghỉ lễ, không sinh hoạt vợ chồng, nhưng nếu chiếm tiện nghi được thì Thi Vinh cũng quyết không buông tha. Hắn gần như sờ soạng khắp người cô, mãi cho đến khi Mạnh Ninh xin tha, cho phép hắn được chiếm tiện nghi, hắn mới bằng lòng dừng tay, ôm Mạnh Ninh vào trong ngực đi ngủ.

Bạn đang đọc truyện *Chi Yêu Có Cháp Cuồng Của Anh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 2

Sáng ngày thứ hai, Mạnh Ninh tỉnh lại trong cảm giác bị trói chặt. Cô động dậy chân, phát hiện ra Thi Vinh đang ôm lấy mình từ sau lưng, còn dùng cả tay chân vây khốn cô, ngay cả xoay người cũng không làm nổi.

Cô cũng thích ngủ nướng, ngày hôm nay lại không có tiết, cứ như vậy đi.

Mạnh Ninh là một giảng viên đại học, dạy văn học Trung Quốc, bình thường tính tình rất tốt, lại dịu dàng, năm đó thành tích rất xuất sắc, được trường giữ lại để giảng dạy, qua nhiều năm như vậy, cô được rất nhiều học sinh kính yêu.

Một giảng viên được học sinh yêu thích, tất nhiên tính tình không thể chề vào đâu được. Chỉ cần tỉ suất đi làm của cô đạt tới, lại chăm chỉ dựa vào đại cương, về cơ bản Mạnh Ninh ở nơi này là vừa chuẩn.

Khoa của Mạnh Ninh vốn rất ít người, nhưng khi báo danh chọn môn học, chỗ của cô lại được chọn nhiều nhất, không chỉ là bởi vì vượt qua bài kiểm tra dễ dàng, mà còn là vì cô lớn lên rất đẹp.

Là xinh đẹp thật, nếu không làm sao năm đó có thể được tiểu bá vương Thi Vinh liếc mắt nhìn trúng, không từ thủ đoạn cũng muốn lấy làm vợ đây? Cho dù hiện tại tuổi đã gần ba mươi, da cô vẫn trắng mịn như tuyết, là loại trắng sữa đúng nghĩa, chỉ cần khẽ đụng là có thể bị ứ máu sưng lên. Thi Vinh thích nhất là làn da trắng tựa bạch ngọc này của cô, cho tới bây giờ cũng thích lưu lại vết tích của hắn trên người cô nhất. Dần dà, các học sinh cũng biết giảng viên Mạnh có ông chồng với tham muốn chiếm giữ vô cùng bền bỉ đồng thời đặc biệt cường thế, điều này cũng làm cho một vài người có ý định với Mạnh Ninh phải nhượng bộ lui binh.

Ai đó kể rằng trước kia từng có một người không có mắt đi coi trọng Mạnh Ninh, ý vào chuyện làm ăn ở ngoài trường cũng không tệ, liền liều chết mà cứng rắn kéo Mạnh Ninh vào trong xe, kết quả chồng người ta tới, hung ác đánh người, còn có đôi mắt như sói hoang kia, quả thực là khiến cho những người mang tâm tư không tốt từ nay về sau phải an phận thủ thường, cũng không dám nghĩ tới Mạnh Ninh chút nào nữa.

Vốn là muốn nằm thêm một lúc, kết quả là nghe thấy tiếng cửa mở, Mạnh Ninh ngẩng đầu nhìn lên, thấy con trai mặc mỗi cái quần cộc hình con vịt đứng ở cửa, dụi dụi mắt, trên hai má phúng phính vương đầy nước mắt.

Cô ngay tức khắc giật mình, làm cho Thi Vinh cũng tỉnh theo. Nhưng hắn chỉ là lười biếng mở một con mắt nhìn một chút, rồi lại nhắm lại, bởi thế Mạnh Ninh căn bản không biết là hắn tỉnh.

Tiểu tử kia lạch bạch chạy tới, vươn hai tay ra đặt bên mép giường muốn hướng lên trên, cái miệng nhỏ lác một cái, đáng yêu khỏi phải bàn. Mạnh Ninh thấy dễ thương, không nhịn được bế cậu lên: "Sao thế Quả Quả?"

Quả Quả dẫu cái miệng nhỏ nhắn lên: "Ma ma, ngày hôm nay người ta còn muốn đến trường đó!"

Mạnh Ninh ngẩng đầu liếc nhìn đồng hồ, mới có bảy giờ: "Không vội, trước tiên con đi rửa mặt cùng ba ba ma ma đã, đợi ma ma làm bữa sáng cho con có được không?"

Quả Quả gật đầu, thuận thế sà vào lòng Thi Vinh, hai tay tò mò vờ vờ cơ ngực cùng với hai đầu ngực của Thi Vinh, rồi bóp bóp bụng nhỏ mập mạp của mình, trên mặt tỏ ra khó hiểu.

Mạnh Ninh nhanh chóng xuống giường đến phòng vệ sinh, trong lòng không ngừng cảm thấy may mắn vì đêm qua cô vẫn mặc áo ngủ, bằng không nếu như con trai phát hiện trước ngực cô có hai tảng thịt, cũng tới bóp bóp hỏi tới hỏi lui, cô sẽ không biết trả lời ra sao nữa.

Thấy Thi Vinh vẫn nhắm mắt, Quả Quả khẽ gọi một tiếng ba ba.

Thi Vinh chẳng thèm để ý đến cậu.

Đứng thấy tiểu tử kia còn nhỏ tuổi, nội tâm của cậu bé lại cực kì xấu xa, cậu lập tức giơ chân lên bịt miệng Thi Vinh, vừa bịt vừa che miệng lại mà cười khanh khách, vốn là Thi Vinh không động, sau đó liền cắn một cái!

Quả Quả sợ hết hồn, lập tức méo máo làm bộ sắp khóc đến nơi, thấy Thi Vinh vừa mở mắt, cậu lập tức biến thành bộ dạng chân chó, bò vào trong ngực bố, nói chút lời đường mật để nghe hòng dụ dỗ hắn.

Thi Vinh nhìn đứa bé mập mạp tròn trịa trước mặt này, trong lòng thầm cảm khái, ai có thể nghĩ tới hồi đó tiểu đầu đinh này lại có thể lớn như vậy? Tiểu tử kia lớn lên giống hắn, nhưng tính cách không giống hắn cũng chẳng như Mạnh Ninh, cái miệng nhỏ như được quét mặt lên vậy, giỏi nhất là dụ dỗ người ta.

Nghĩ đến lúc trước hắn ép buộc Mạnh Ninh phải sinh con cho hắn, bây giờ nhìn dáng vẻ đứa nhỏ thật khiến người ta yêu thích, tình cha trong lòng Thi Vinh bỗng nhiên trời dậy, ôm cậu vào trong ngực hôn một cái, nói: "Hôm nay ba ba sẽ đưa con đi học."

Hắn thường bận rộn công việc, Quả Quả lại phải đến trường, cho nên từ khi Quả Quả trở thành học sinh của một trường tiểu học có tiếng tăm, thời gian hai cha con gần gũi nhau càng ngày càng ít đi. Trong lòng hắn có chút áy náy, bình thường đều là Mạnh Ninh đưa con trai đi học, toàn bộ sự quan tâm

của hần đều ở trên người Mạnh Ninh, vì thế mà đã bỏ quên tiểu tử kia đã lâu.

Nghe ba ba nói muốn đưa mình đến trường, Quả Quả ra sức gật đầu gật đầu liên tục: "Thật tốt quá!"

Thì Vinh thấy đáng về vui mừng của nó, cũng vui về theo, rồi ngồi dậy tung câu lên thật cao.

Tiếng cười vui vẻ của Quả Quả ngay cả Mạnh Ninh ở trong phòng vệ sinh cũng nghe thấy, cô rửa mặt xong xuôi liền ra phòng bếp chuẩn bị bữa sáng, đến khi bữa sáng được làm xong, chỉ thấy hai người một lớn một nhỏ giống nhau như đúc ngồi nghiêm chỉnh ở bàn ăn, bát đĩa đều đã dọn ra, chỉ chờ mỗi cô.

Bữa sáng là cháo trắng kèm bánh khoai tây và chút dưa cải khai vị, thừa dịp hai cha con đang ăn cơm, Mạnh Ninh về phòng thay quần áo. Đến lúc cô thay xong quần áo đi ra, hai cha con lớn lên đẹp mắt như nhau đang tranh nhau miếng bánh khoai tây cuối cùng. Tuy rằng tình cảm trong lòng của cô đối với Thì Vinh không sâu đậm, nhưng đối với đứa con trai này, Mạnh Ninh lại cực kì yêu thương, đây là chính là miếng thịt rơi ra từ người cô, là đứa con mà cô mang thai mười tháng cực khổ mới sinh ra được, tất nhiên là cô yêu như của báu rồi. Thấy thế, cô nở nụ cười, nói: "Trong nồi còn nữa đấy, hai người chờ chút."

Quả Quả thăm nghĩ lúc này cậuchẳng thích ba ba tạo nào, bình thường ba ba tranh ma ma cậuchính nhất còn chưa tính, bây giờ đến cả bánh khoai tây cậuchính nhì cũng muốn tranh là sao?

Xích mích giữa cha con đôi khi lại đơn giản như vậy. Đến lúc Mạnh Ninh đi ra, cảm thấy bầu không khí giữa hai cha con thay đổi hoàn toàn, cô nhìn chồng mình, lại nhìn đến con trai, cuối cùng quyết định không nói gì nữa, coi như chưa từng xảy ra chuyện gì.

Trường tiểu học của Quả Quả cách nhà không xa lắm, cùng hướng với đại học nơi Mạnh Ninh giảng dạy, mỗi sáng sớm lúc Mạnh Ninh lái xe đi làm, đồng thời đưa tiểu tử kia đi luôn, đến lúc tan học buổi chiều thì trở lại đón. Buổi trưa bọn nhỏ đều ở lại trường ăn trưa, mặc dù điều này là giáo dục bắt buộc, nhưng phí thu cũng rất cao.

Lúc còn trẻ Thì Vinh rất thích xe, bây giờ trưởng thành, tuy rằng không lái xe thể thao loè loẹt nữa, nhưng số lượng xe trong nhà cũng không ít. Trước đây khi hần lái xe, được mệnh danh là nhanh như chớp, mà cũng không thể nói đó là lái xe được, là bay thấp thì đúng hơn, Hiện tại có gia đình rồi, tốc độ cũng trở nên ổn định, ít nhất là từ khi có Quả Quả, Mạnh Ninh không còn lĩnh giáo tốc độ lái xe cực hạn như địa ngục của Thì Vinh nữa.

Quả Quả là người bạn nhỏ rất tốt, tuy rằng bình thường thích bám theo mẹ, nhưng cũng rất thích học, dưới cái nhìn chăm chú của Mạnh Ninh, cậu ngoan ngoan được cô giáo dắt đi, trước khi đi không quên hôn tạm biệt đầy nước miếng lên mặt Mạnh Ninh.

Sáng hôm nay Mạnh Ninh không có tiết, Thì Vinh nói muốn dẫn cô cũng Quả Quả đi mua vài bộ quần áo mới, thừa dịp Thì Vinh lái xe vào bãi đậu xe ngầm, Mạnh Ninh lấy khăn giấy lau mặt, tiểu tử hư đó là cố ý để lại bãi nước miếng lớn lên mặt cô đây mà. Đang chuẩn bị ném giấy đi, đột nhiên phía sau cô vang lên giọng nói sợ hãi rụt rè, mang theo vẻ thăm dò: "... Mạnh, Mạnh Ninh?!"

Bạn đang đọc truyện *Chi Yêu Cố Chấp Cuồng Của Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 3

Mạnh Ninh đã quá quen thuộc với giọng nói này, nhiều năm trôi qua như vậy, nhiều lần cô tỉnh lại từ trong ác mộng, đều là nghe thấy giọng người này hết lần này đến lần khác nói bên tai mình.

Cô chậm rãi xoay người sang chỗ khác, đập vào mắt là một người phụ nữ mặc quần dài hoa rẻ tiền bình thường, tóc của cô ta uốn thành ba lọn lớn, trang điểm rất đậm, môi đỏ chót, lại không che giấu được nếp nhăn nơi khóe mắt, lúc này cô ta đang vịn vẹo hai tay nhìn mạnh ninh, một bộ dạng rất lo lắng.

Nếu như nhớ không lầm, cô ta cũng đã ba mươi rồi? Chỉ là không nghĩ tới, rõ ràng mới có ba mươi tuổi thôi, thoát nhìn lại so với tuổi thật già đi rất nhiều. Mạnh Ninh thân nhiên nhìn cô ta, trong lòng dĩ nhiên không có lấy một tia oán hận - đó cũng không có nghĩa là cô đã buông bỏ được, mà là nói rõ cô đã rất hiểu phải làm sao mới có thể không để cho người khác thấy tình hình thực tế của mình: "Cô là ai?"

Câu hỏi lạnh nhạt giống như hỏi người xa lạ làm mỗi người phụ nữ kia run lên, hồi lâu không dám mở miệng nữa. Suy cho cùng cô ta vẫn có chút xấu hổ, trên thực tế cô ta cũng không biết tại sao mình lại muốn gọi Mạnh Ninh lại, hai người họ là bạn tốt từ tiểu học, cho tới sau này khi đã chấm dứt, Mạnh Ninh cũng không làm chuyện gì có lỗi với cô ta cả, người phụ nữ đó biết rõ bản thân không có tư cách nói chuyện với Mạnh Ninh, nhưng trong nháy mắt khi cô ta nhìn thấy cô (MN), theo bản năng liền gọi tên cô: "Tôi, tôi..."

Trong lòng người phụ nữ đó thấy hổ thẹn, nhưng chỉ là thoáng qua mà thôi. Bởi vì rất nhanh sau đó, ánh mắt của cô ta đã bị bộ quần áo đơn giản nhưng không kém phần tinh tế trên người Mạnh Ninh, cùng với chiếc vòng ngọc xanh biếc trên cổ tay cô hấp dẫn. Bộ quần áo kia thoát nhìn không thấy có nhãn hiệu, nhưng người phụ nữ đã nhìn ra được, nó nhất định là cực kỳ đắt giá, còn có chiếc vòng ngọc kia, sợ là cô ta có cố gắng làm việc nửa đời người cũng không mua nổi. Cô ta khó nén ghen tỵ nhìn chằm chằm khuôn mặt của Mạnh Ninh, chẳng qua hai người họ chỉ chênh lệch một tuổi thôi, nhưng mình đã thành bộ dạng tang thương như vậy, Mạnh Ninh lại vẫn mềm mại động lòng người như trong quá khứ. Chẳng lẽ là người đàn ông kia rất

chiều chuộng cô ấy sao?

Hơn nữa có thể nhìn ra từ sắc mặt của Mạnh Ninh, cuộc sống của cô ấy chắc chắn rất hạnh phúc, nếu là như vậy, vậy năm đó mình cũng xem như là giúp cô ấy, bằng không Mạnh Ninh chỉ là một cô giáo dạy tiểu học, đâu có thể sống cuộc sống tốt đẹp như hôm nay?

“Cậu quên tôi rồi sao? Tôi là...”

Đột nhiên, trên quảng trường yên tĩnh, một hồi tiếng bước chân rất nhỏ truyền đến. Người phụ nữ sừng sốt, chợt nghe được tiếng bước chân không nhanh không chậm kia, lập tức sợ hãi, cô ta nhìn chung quanh một chút, thấy ở chỗ bãi đậu xe, người đàn ông đáng sợ kia đang đi tới bên này, nhất thời sợ đến chân tay luống cuống, không kịp nói lời chào liền bước nhanh rời đi.

Trải qua thời gian ở bên Thi Vinh, Mạnh Ninh giả vờ lơ đãng giờ lên túi xách trong tay, nhờ vào đó cản trở tầm mắt của Thi Vinh - kỳ thực là cô đã suy nghĩ nhiều, bởi vì phạm là nơi có Mạnh Ninh, ánh mắt Thi Vinh chỉ biết đặt trên người cô mà thôi.

“Sao thế?”

Mạnh Ninh lắc đầu: “Cô ấy nhận làm người.”

Chuyện trước kia, cô cũng không muốn nói lại nữa, người phụ nữ này tốt nhất không nên xuất hiện trước mặt cô. Cô không trả thù cô ta, cũng chẳng phải vì mềm lòng.

Thi Vinh gật đầu một cái, tin lời của cô, bởi vì trong ấn tượng của hần, Mạnh Ninh quả thực không dám nói dối hần. Một tay ôm vai Mạnh Ninh, một tay nắm chặt tay của cô, mang theo ý tứ chiếm hữu vô cùng mãnh liệt.

Qua nhiều năm như vậy, Mạnh Ninh cũng quen tính khí bá đạo của hần, nếu có thể phản kháng cô đã sớm phản kháng rồi, nhưng mà cô không phản kháng được, cuối cùng ăn càng nhiều đau khổ cô mới hiểu được điều này, nếu nghe theo mong muốn của Thi Vinh, cô sẽ chẳng làm sao, ngược lại, hần có ngàn vạn biện pháp giày vò cô, khiến cô phải thần phục.

Bởi vì gặp người không muốn thấy, cho nên Mạnh Ninh không có tâm tư gì mua quần áo nữa, bản thân cô cũng không phải là một người thích đi dạo phố. Dục vọng chiếm hữu của Thi Vinh đối với cô mãnh liệt đến biến thái, nếu như không phải cô đòi hỏi quyết liệt, chỉ sợ ngay cả dạy học hần cũng sẽ không cho phép. Cho nên kết hôn đã gần mười năm nay, số lần Mạnh Ninh được ra ngoài dạo phố chỉ đếm được trên đầu ngón tay, phần lớn thời gian đều là Thi Vinh dựa theo số đo của cô mà mua về, treo trong phòng quần áo, cô chỉ cần mặc lên là được rồi. Có lẽ là nhìn ra tâm tình của cô không tốt, cho nên Thi Vinh cũng không lưu lại ở ngoài lâu, mà là rất nhanh liền đưa Mạnh Ninh về nhà.

Nhưng mà “nhà” này kỳ thực càng làm cho Mạnh Ninh hít thở không thông.

Sau khi về đến nhà, Thi Vinh cất đồ mua được vào phòng quần áo, xoay người đi ra đã nhìn thấy Mạnh Ninh đang thay quần áo ở nhà. Da của cô là loại trắng sữa tự nhiên, lại rất mềm mịn, lúc này cô đang cởi áo ngực ra, thứ mềm mại như sóng trần bõr lập tức nghehnh đón tầm mắt của Thi Vinh.

Mạnh Ninh biết chồng mình thú tính bao nhiêu, lúc mới bắt đầu cô rất không muốn thay quần áo trước mặt hần, sau lại bị Thi Vinh làm cho suốt nửa tháng không có quần áo mặc, đủ mọi chuyện để cho mình mất sạch tôn nghiêm trước mặt hần, Mạnh Ninh mới hiểu được, cô đang đấu gì với hần đây? Chẳng phải là lấy trứng chọi đá sao?

Chẳng bằng ngoan ngoãn nghe lời hần, ít nhất mình có thể chịu ít đau khổ hơn chút.

Cho nên, trong lúc đang thay quần áo có đôi tay đưa tới từ phía sau ôm lấy mình, Mạnh Ninh đã quá quen thuộc rồi. Đầu tiên cô rũ mắt xuống, nhìn đôi tay đẹp muốn chết kia, sau đó ngừng động tác cài nút áo, bình tĩnh nói: “Em đi chuẩn bị bữa trưa đây.”

Một giây kế tiếp, trời đất quay cuồng, cả người cô đã bị Thi Vinh quăng lên giường. Mạnh Ninh không biết mình lại chọc giận hần lúc nào, còn chưa hết kỳ nghỉ lễ, hần quăng như vậy, xương sống của cô đều mơ hồ đau.

“Lộ Lộ.”

Lộ Lộ là tên mẹ của Mạnh Ninh, là do ba cô đặt, từ nhỏ cứ gọi như vậy, cực kỳ dễ nghe. Nhưng mỗi lần từ đó phát ra từ miệng Thi Vinh, Mạnh Ninh đều cảm thấy tê cả da đầu. Sự sợ hãi của cô đối với hần đã thâm nhập đến tận xương tủy, cho dù biểu hiện ra như không có việc gì, nhưng trên căn bản cô vẫn là hết sức sợ hãi hần. Tất nhiên Thi Vinh sẽ không đánh cô, nhưng khuynh hướng bạo lực của hần lại rất nghiêm trọng, mỗi lần đều muốn giày vò cô chết đi sống lại, cũng chẳng khác gì bị đánh cả.

Bất kể là trong sinh hoạt hàng ngày, hay là đang ở trên giường, Thi Vinh đều không phải là người đơn giản dễ đối phó. Mà mạnh ninh lại là trong lúc không giống thế, là người duy nhất có thể tác động đến tâm tư của hần.

“Có phải em đang giấu anh chuyện gì?” Đối với tâm tư của Mạnh Ninh, Thi Vinh luôn rất rõ ràng. Hần lạnh lùng nhìn cô chằm chằm, trong đôi mắt kia để lộ sự hung ác như loài sói, làm như muốn ăn Mạnh Ninh ngay lập tức.

Mà trong lúc đang hỏi cô, tay hần thì một mực vôn về ngực cô không nhanh không chậm, trêu chọc Mạnh Ninh. Đường như chỉ cần Mạnh Ninh có chút xú khác lạ, hần sẽ phát hiện ra.

Mạnh Ninh nói: “Không có.”

Thị Vinh không tin: “Từ lúc này em liền mất hồn mất vía, còn nói không có sao?” Hấn cúi đầu cắn vành tai mềm mại của cô, nói: “Em biết anh không thích em nói dối.” Hấn yêu cô, yêu đến mức có thể trả giá tất cả vì cô, nhưng hấn không thể chịu đựng nhất là cô có chuyện giấu hấn, hoặc là nói dối với hấn, điều đó sẽ dễ khiến hấn không thể nào không chế được!

Bạn đang đọc truyện *Chi Yêu Có Chớp Cuồng Của Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 4

“Em không nói dối.” Mạnh Ninh dừng cảm đón nhận ánh mắt đáng sợ của Thị Vinh: “Em không giấu anh chuyện gì hết, anh biết đấy, em chẳng giấu anh bất cứ thứ gì mà.”

Giọng nói tràn ngập thành ý cùng ánh mắt thần nhiên của cô cuối cùng cũng khiến Thị Vinh tin tưởng, hấn chậm rãi buông cô ra, ánh mắt lại chăm chú nhìn mặt cô như cũ, dường như chỉ cần cô có gì đó bất thường, hấn có thể phát hiện ngay lập tức, vì vậy mà cẩn thận thăm dò cô: “Đi làm cơm đi!”

Mạnh Ninh làm như được đặc xá rồi vội vàng đứng dậy, qua loa sửa sang quần áo lại một chút, đi dép lê vào rồi đi ra ngoài, đi thẳng đến phòng bếp, rồi mới thở phào nhẹ nhõm như là tìm được đường sống trong chỗ chết vậy.

Sau đó cô phát hiện tay của mình vẫn run rẩy này giờ.

Từ khi gặp người phụ nữ kia, chuyện cũ trước kia khiến cô khó giải bày lại hiện lên trước mắt, Thị Vinh cũng từ một người chồng hoàn mỹ cung chiều cô trở lại thành ma quỷ chi biết cướp đoạt. Mạnh Ninh không muốn suy nghĩ nữa, bởi những chuyện kia đã sớm qua đi, nếu cô còn ở trong vòng luẩn quẩn với nó, chẳng qua cũng là thêm phiền muộn mà thôi. Nhưng mà có một vài ký ức giống như vết sẹo ngoan cổ vậy, cho dù ta lãng quên nó, thì vào một thời điểm nào đó, đột nhiên nó sẽ khiến ta đau âm ỉ, nói cho ta biết, nó chẳng bao giờ biến mất cả, nó vẫn luôn ở đó.

Mạnh Ninh hít một hơi thật sâu, vo gạo nấu cơm, trước đây cô vốn được chiều chuộng, mười ngón tay không dính chút nước nào, mặc dù là không có mẹ ở bên, nhưng ba lại vô cùng yêu thương cô, đến cả việc nhà cũng không để cho cô động đến. Cũng không biết từ khi nào, cô lại thay đổi thành hiền thê lương nẫu tiêu chuẩn như vậy rồi.

Khi đang thái rau, một đôi tay từ phía sau đưa tới ôm lấy cô. Đầu tiên Mạnh Ninh hoảng sợ, rồi nhận ra là Thị Vinh, nói: “Lát nữa cơm mới xong được, anh ra phòng khách chờ đi!”

Thị Vinh gác cầm lên vai cô, thân mật hôn cổ và vành tai Mạnh Ninh. Cô không chỉ có khuôn mặt xinh đẹp, mà từng bộ phận trên thân thể cô đều hoàn mỹ khiến hấn si mê. Nếu như có thể, hấn thực sự không muốn cách xa cô dù chỉ là một giây đồng hồ. Từng cho rằng thú tính với cô rất nhanh sẽ tan biến, thế nhưng không ngờ qua nhiều năm rồi, sự nhiệt tình của hấn với cô không giảm mà lại tăng lên: “Em không thích anh ở cùng em sao?”

Mạnh Ninh nở nụ cười, không đáp lời hấn.

Thị Vinh thấy thế, không nhận được thăm mắng mình bị coi thường, hấn hiểu rõ vấn đề như vậy, ngoại trừ trên giường, còn lại ở nơi nào hấn cũng không chiếm được bất kì sự đáp lại nào từ cô, nhưng hấn vẫn cứ muốn hỏi, kỳ vọng vào một ngày nào đó, cô có thể cười ngọt ngào với hấn, nói thích hấn.

Bỏ qua nỗi xót xa trong lòng về điều này, Thị Vinh cũng không câu nệ với vấn đề này, nếu như hấn thật muốn so đo với Mạnh Ninh, thì từ đầu năm đến cuối năm cũng không hết được, hấn cũng quen rồi. Dù sao thì coi như không chiếm được sự đáp lại của Mạnh Ninh, thì cô cũng đừng mơ thoát khỏi hấn, bây giờ cô đang ở trong tay hấn, là bà xã của hấn, còn có gì khiến hấn không hài lòng nữa?

“Em tiếp tục đi.”

Vì vậy Mạnh Ninh đành phải tiếp tục thái rau làm cơm trong ánh mắt nóng như lửa của hấn, ánh mắt vô cùng xâm lược của Thị Vinh khiến cô có cảm giác chỉ một giây nữa thôi sẽ bị hấn lột sạch quần áo ném lên giường vậy, hết lần này tới lần khác cô không thể cự tuyệt, chỉ có thể cắn răng chịu đựng mà thôi. Trước đây cảm thấy quá trình như vậy là cực hình, nhưng gần đây năm trôi qua, dĩ nhiên cô cũng quen rồi.

Bữa trưa rất đơn giản gồm ba món mặn một món canh, Thị Vinh rất cố vũ mà ăn hết sạch, sau khi cơm nước xong, hấn nhẹ nhàng đẩy bát đĩa về phía trước, dùng giọng rất tùy ý mà hỏi: “Năm nay Quả Quả được nghỉ hè, chúng ta về quê một chuyến chứ?”

Hấn sinh ra lớn lên ở thủ đô, quê trong lời của hấn là chi thành phố Dung*. Nơi đó là lần đầu tiên hấn gặp Mạnh Ninh, là nơi chứa đầy hồi ức của hấn.

*Thành phố Dung: Tên khác của thành phố Phúc Châu, tỉnh Phúc Kiến, Trung Quốc.

Mạnh Ninh sùng sốt một chút, nói: “Đang yên đang lành, đi thành phố Dung làm gì?”

“Tết năm ngoái không phải em không về được sao? Năm nay cũng không trở về, đúng lúc thừa dịp Quả Quả được nghỉ hè, anh muốn đưa hai mẹ con em trở về một chuyến, thăm ba.”

“Không cần đâu?! Nghỉ hè ba em đều dạy thêm cho lũ trẻ, hẳn là không có thời gian đâu.” Mạnh Ninh dọn bát đĩa, một bộ dạng bình tĩnh.

“Em không muốn trở về sao?” Thi Vinh hỏi.

Mạnh Ninh im lặng hồi lâu, bởi vì cô vốn cũng không biết phải trả lời ra sao. Nói muốn trở về? Đó là trái lương tâm. Nói không muốn trở về? Thi Vinh tất nhiên sẽ hỏi cô vì sao, lúc đó cô nên nói thế nào đây?

“Cũng không hẳn, chẳng qua là cảm thấy trở về cũng không có chuyện gì làm, chẳng bằng ở nhà thi hơn.”

Thi Vinh nói: “Đừng dọn nữa.”

Mạnh Ninh không dừng lại.

“Anh nói đừng dọn nữa!”

Tiếng quát này của hắn khiến Mạnh Ninh sợ đến tay run một cái, bát rơi xuống đất, tạo ra một tiếng vỡ vụn chói tai. Tiếng động kia giống như là đập vào lòng Mạnh Ninh, trong nháy mắt nhớ tới Thi Vinh đã từng sờ tác sờ vi (hành động tùy ý), cô vội vàng ngồi xổm xuống nhặt, dùng động tác đó để che giấu nội tâm hoảng loạn của mình.

Thi Vinh lạnh lùng nhìn động tác của cô rồi đứng lên từ trên ghế, bước vài bước đến trước mặt cô, khom lưng bắt lấy hai tay của cô, kéo cả người Mạnh Ninh đứng dậy, sau đó gạt hết bát đĩa trên bàn xuống đất, đè ép Mạnh Ninh, nhìn cô chăm chú hỏi: “Đưa anh về quê khiến em không vui sao? Hai năm trước em nói không muốn trở về, anh nghe theo em, nhưng em còn muốn cự tuyệt anh tới khi nào?”

“Em không...”

“Nghĩ xong rồi nói tiếp.” Thi Vinh cúi đầu cắn môi cô một cái, đó là cắn thật. Trong miệng Mạnh Ninh lập tức có mùi máu. Thật sự cô rất sợ Thi Vinh như vậy, dường như bất kể cô làm gì hay nói gì, hắn cũng sẽ không nghe, chỉ biết dựa theo cách thức của mình mà đối xử với cô, mãi đến khi hắn đạt được câu trả lời như ý muốn mới thôi.

Nhưng Mạnh Ninh còn có thể nghĩ gì? Cô thật không muốn trở lại thành phố Dung chút nào, hay chính là cô không còn mặt mũi nào mà trở lại đó. Chuyện năm đó âm ỉ như vậy, mặc dù sau đó đã bị Thi gia đè ép xuống, nhưng người khác không biết, lẽ nào ba cô không biết sao? Cô không có mặt mũi trở về, cô cũng không muốn đối diện với ánh mắt thất vọng của ba. “Anh, anh không muốn làm khó em thì không được sao?”

Lời này vừa hỏi ra, Mạnh Ninh liền hối hận, cô cũng không phải không biết Thi Vinh là ai, cô nói chuyện với hắn như thế, chỉ tỏ chọc giận hắn mà thôi.

Quả nhiên, một giây kế tiếp Thi Vinh liền nổi nóng, một khi hắn tức giận, hành động sẽ không chắc chắn, có đôi khi hắn hăng say đến mức giầy vò cô sắp chết, nhưng vẫn giữ lại cho cô một hơi thở, Mạnh Ninh nhớ lại những lần giao hoan trước đây, lập tức tê cả da đầu.

“Anh làm khó dễ em sao?” Thi Vinh hỏi gần từng chữ một. “Chẳng qua là một nhà chúng ta về quê lúc nghỉ hè thôi, sao anh lại làm khó dễ em được? Em nói xem.”

Mạnh Ninh nuốt nước bọt, nói: “Anh còn công việc...”

Lời còn chưa dứt đã bị Thi Vinh cắt ngang: “Anh còn không lo lắng, em lo lắng nỗi gì?” Đôi mắt tựa chim ưng nhìn cô chăm chăm, dường như muốn nhìn ra sự chột dạ cùng với khẩu bất đồng tâm (nghĩ một đằng nói một nẻo) của cô: “Hay là nói, căn bản em không muốn anh và ba em gặp mặt?”

Mạnh Ninh cắn răng: “Ông ấy không thích anh.”

“Thế thì sao?” Thi Vinh cân nhắc chằm chằm. “Ông ấy không muốn gặp anh cũng chẳng phải chuyện mới xảy ra, anh chỉ muốn hỏi em, rốt cuộc có trở về hay không?”

Mạnh Ninh lắc đầu.

Thi Vinh cười lạnh một tiếng: “Được, được, em được lắm!”

Nói xong, hắn liền như sói dữ mà xé rách quần áo ở nhà của cô, không chút lưu tình mà găm cắn cô.

Bạn đang đọc truyện *Chi Yêu Cố Chấp Cuồng Của Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 5

“Thì Vinh! Thì Vinh anh đừng như vậy... Đừng như vậy!” Đầu tiên Mạnh Ninh sợ đến kêu hai tiếng, sau đó nhận ra là không đúng, cô càng như vậy thì hấn càng tức giận, vì vậy cố kìm chế thân thể đang run rẩy, dùng giọng điệu dằn nói với hấn:

“Xin anh, đừng như vậy có được không? Cái, cái đó của em còn chưa qua đây, nếu anh cứ như vậy, em sẽ bị thương đấy.”

Thì Vinh nhìn cô chăm chú, bàn tay to thăm dò trên người cô, miệng hỏi: “Em cũng biết bị thương sao? Em cũng sợ đau sao?”

Mạnh Ninh nói: “Người nào cũng sợ đau.”

“Vậy phải làm sao bây giờ?” Thì Vinh hỏi. “Hôm nay nếu em không thỏa mãn được anh, anh sẽ cứ không bỏ qua cho em như vậy đấy.” Cùng lúc đó, ngón trỏ thon dài của hấn nhẹ nhàng vuốt ve đôi môi nhỏ nhắn mềm mại của cô, ám chỉ sự say mê cực kì rõ ràng.

Trong nháy mắt khuôn mặt Mạnh Ninh liền trắng bệch, cô cũng không phải chưa từng dùng miệng cho Thì Vinh làm qua, nhưng mỗi lần như vậy cô đều cảm thấy vô cùng xấu hổ, nhất là vào lúc này, trước đây cô làm cho Thì Vinh không vui, hấn liền đưa cô mang nạng tới trên tàu điện ngầm chật chội, dựa vào góc chết cùng với ưu thế chiều cao chân dài mà bắt nạt cô mãi đến khi cô cầu xin tha thứ phục tùng mới thôi. Nghĩ đến hình ảnh lấy trước kia bị ép buộc mở ra hoàn toàn trước mặt hấn khi xưa, Mạnh Ninh triệt để đầu hàng: “Trở về, trở về là được chứ gì? Chờ Quả Quả được nghỉ hè chúng ta liền trở về.”

Cô đã đáp ứng, Thì Vinh cũng không chỉ vì thế mà cảm thấy thỏa mãn. Khi đối diện với Mạnh Ninh, Thì Vinh cảm giác mình chính là một con dã thú, một con dã thú bất luận đạt được bao nhiêu cũng chưa thấy đủ. Hấn cúi đầu nhẹ nhàng hôn Mạnh Ninh một cái, hoàn toàn không còn dánh vè vô tình lãnh khốc mới vừa rồi cắn phá môi cô nữa, trong miệng nói lời ái muội: “Có muốn thử bích huyết tẩy ngân thương* một chút hay không?”

*Bích huyết tẩy ngân thương: Thương bạc tẩm máu đào (là xxx khi MN đang bị đi cả tới thăm -_-)

Nghe vậy, mặt Mạnh Ninh càng trắng hơn, hai tay của cô bị Thì Vinh dùng một tay ấn lên đỉnh đầu, lộ ra ánh mắt ngập nước như nai con, ít nhất ở trong mắt Thì Vinh, đây đã là sự căm dỗ cùng với chất xúc tác tình dục hiệu quả nhất. Hiện tại ai tới gần hấn cũng vô dụng, hấn cũng với người phụ nữ dưới thân này là vợ chồng hợp pháp, bọn họ làm chuyện đó cũng là hợp pháp, Mạnh Ninh dựa vào đâu mà cự tuyệt hấn chứ? Hấn đã thỏa hiệp biết bao lần vì cô, cô không báo đáp còn không tính, có sao ngay cả một chút cảm động cũng không có chứ?

Mạnh Ninh biết Thì Vinh muốn cái gì, mong muốn của hấn, cho tới bây giờ đều là cô keo kiệt không cho. Vì vậy, trong ánh mắt như sói của Thì Vinh, cô chủ động ngẩng đầu hôn đôi môi mỏng khô gọi của hấn. Người đàn ông Thì Vinh này lớn lên rất đẹp trai, mặt mày tuấn lãng đường nét thâm thúy, hấn là một người vô cùng anh tuấn, bởi vì đã từng đi lính nên trên người hấn có loại hơi thở tàn bạo, tất cả điều này đều thể hiện trong ánh mắt của hấn, nhóm cấp dưới ở công ty thường thường bị hấn trừng liến lạnh cả sống lưng, ngay cả lời cũng không nói ra.

Thì Vinh muốn gì hả? Không phải là Mạnh Ninh dịu dàng một chút, săn sóc làm nũng, mà dù cho cô có chơi xấu nỏ cấu với hấn, hấn cũng vui vẻ mà chịu đựng.

Hết lần này tới lần khác Mạnh Ninh lại lí trí đến đáng sợ. Cô là một người vợ hoàn mỹ, cũng là người mẹ tốt nhất trên đời, duy chỉ chưa thể xem là một người yêu hiểu chuyện.

Đối với nộ hôn Mạnh Ninh chủ động đưa tới, Thì Vinh không cự tuyệt, nhưng cũng không đón nhận. Toàn bộ quá trình hấn đều dùng đôi mắt sắc như có thể cắt kim loại kia nhìn Mạnh Ninh chăm chú, mặc dù lời lẽ mềm dẻo ngọt ngào có thể làm hấn buông bỏ sự kiên trì, hấn cũng không chịu hé miệng để cho nàng xâm lấn.

Nhưng hấn lặng lẽ buông lỏng hai tay của Mạnh Ninh ra, một chân chống đỡ trên mặt đất, một chân khác thì quỳ gối lên bàn, hoàn toàn không thêm đề ý dẫu trên bàn làm bàn quần tây đắt giá phẳng phiu của hấn. Hấn đang chờ đợi, chờ đợi Mạnh Ninh đến lấy lòng hấn, hạ hạ hấn, cầu xin hấn.

Mặc dù đã kết hôn gần mười năm, Mạnh Ninh vẫn cảm thấy thẹn thùng với sự chủ động thân thiết của mình. Cô đưa hai tay ra ôm cổ Thì Vinh, làm cho người đàn ông cường đại này thần phục dưới thân mình, rồi dùng hơi thở của mình triển miên hoà hợp với hấn. Rõ ràng là hấn ở dưới một chút, nhưng Mạnh Ninh từ trên cao nhìn xuống vẫn cảm thấy mình đang bị ánh mắt của hấn xâm phạm. Quần áo ở nhà mỏng manh tựa hồ không cách nào ngăn cản ánh mắt can rờ của Thì Vinh, Mạnh Ninh có một loại cảm giác như tơ không vãn vương.

Lần đầu gặp mặt, hấn chính là dùng ánh mắt nóng rực đó mà nhìn cô chăm chăm, khi đó cô liền sợ hãi, thâm nhủ phải nhanh chóng trốn khỏi loại người này, lại không nghĩ rằng, con mỗi một khi đã bị sói để mắt tới, cho dù chết cũng đừng có ý nghĩ chạy trốn.

Cô hôn lên khoe môi Thì Vinh một cái, lấy hết dũng khí nhìn đôi mắt sắc bén kia. Đôi mắt này đẹp biết chừng nào, Thì Vinh là người đàn ông anh tuấn nhất mà Mạnh Ninh từng gặp, hấn rõ ràng đã có toàn bộ thể giới, nhưng dù sao cũng không đầy đủ bằng có được cô.

Mất mạnh ninh vừa to lại dịu ngoan, lúc cô nhu thuận ở trong lòng Thì Vinh không khác gì một con mèo nhỏ bám người lại yên tĩnh, khi cô ngược mắt lên nhìn hấn, Thì Vinh có một loại cảm giác như mình là cả thế giới của Mạnh Ninh. Hấn tốn sức trăm cay nghìn đắng mới có được người phụ nữ này, chẳng lẽ không thể thương cô yêu cô sao? Nhưng hấn chính là không khống chế được tính xấu của mình, chỉ cần cô vừa có dấu hiệu không muốn đề ý đến hấn hoặc là rời khỏi hấn, hấn cũng rất dễ dàng mất bình tĩnh. Rõ ràng đây là người khiến hấn phải hao tổn tâm cơ không từ thủ đoạn mới có được mà!

“Đừng chọc anh tức giận nữa.” Thì Vinh nâng mặt của Mạnh Ninh lên, hai người lại lần nữa trở về tư thế nam trên nữ dưới, hấn dùng giọng nói trầm thấp để nghe yêu cầu cô: “Chỉ cần em ngoan ngoãn, cái gì anh cũng sẽ cho em.”

Mạnh Ninh vừa nghe, biết đây là hấn lòng từ bi chuẩn bị buông tha cho cô lần này, liền vội vàng gật đầu: “Em biết rồi, cái gì em cũng nghe theo anh.”

Dáng vẻ ngoan ngoãn của cô là thứ khiến Thi Vinh yêu nhất, đồ vật ưa thích đời này của Thi Vinh có rất nhiều, tiền tài, quyền thế, địa vị, nhưng thứ có thể khiến hắn thích duy nhất lại đến nay chưa từng lay động chính là Mạnh Ninh này. Tựa như trong mắt hắn chỉ thấy được một người phụ nữ là cô, hắn cũng hy vọng cô chỉ nhìn đến một người đàn ông là hắn, trừ hắn ra, tốt nhất là cô đừng gặp ai hết.

Nếu không phải là Mạnh Ninh cũng đủ ngoan cũng đủ nghe lời, Thi Vinh nhất định sẽ dùng xích sắt khoá cô lại, cất giấu kỹ trốn đời, không cho cô xuất hiện trước mặt người đời. “Em thật ngoan.” Nói xong, hắn cúi đầu hôn cô, đầu lưỡi nóng ẩm lấp đầy miệng Mạnh Ninh, hô hấp cô cũng trở nên khó khăn, nhưng vẫn phải nhu thuận nhận lấy. Thi Vinh thích cô như vậy, con giận của hắn luôn là có thể bị cô đánh tan đơn giản như vậy, hắn dùng đầu lưỡi liếm mỗi một chiếc răng cũng mỗi một tác da trong cổ họng cô, nhưng vẫn cảm thấy chưa đủ. Đáy lòng của hắn đối với cô luôn tràn đầy dục vọng, một nụ hôn như chuồn chuồn lướt nước cũng không thể giải quyết triệt để.

Nhưng kỉ nghi lễ của cô còn chưa qua, hắn phải nhịn. Lúc còn tuổi trẻ khí thịnh, ham muốn vô cùng mạnh mẽ, đầu quan tâm Mạnh Ninh chịu hay không chịu được, chỉ cần hắn muốn, cô nhất định phải cho, cự tuyệt đều không được. Cuối cùng, hắn làm hại cô kỉ nghi lễ tới tới lui lui ba tháng mới mới sạch sẽ, từ đó đến nay, Thi Vinh cũng không dám làm bất cứ chuyện gì có hại với thân thể Mạnh Ninh nữa. Qua vài năm, hắn cũng đang trở nên chín chắn, hắn bắt đầu thử cho Mạnh Ninh tự do, đương nhiên, tự do này phải trong phạm vi hắn có thể chấp nhận được. Hắn cũng thử đi tôn trọng cô, đương nhiên, điều kiện tiên quyết là Mạnh Ninh không phản kháng cũng không cự tuyệt yêu cầu của hắn.

Nhưng so với lúc mới quen, Thi Vinh cảm thấy bản thân đã tiến bộ hơn trước rất nhiều. Biết đâu về sau hắn sẽ trở nên tốt hơn, cũng khó nói lắm.

Bạn đang đọc truyện *Chi Yếu Cố Chấp Cuồng Của Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 6

Tính cách của Thi Vinh, đó là nói gió thì chính là mưa, hắn nói chờ Quả Quả nghỉ hè rồi dẫn hai mẹ con bọn họ trở về thành phố Dung, vậy nhất định sẽ trở về. Mạnh Ninh lớn lên ở thành phố Dung, nơi đó là quê hương cô, là nơi sinh ra cô nuôi lớn cô, chứa đựng biết bao kỷ niệm tươi đẹp của cô, đồng thời, cũng là nơi khởi đầu của cuộc hôn nhân giữa cô và Thi Vinh này.

Nghỉ hè đến rất nhanh, nhất là trong tình huống Mạnh Ninh hết sức không chờ mong.

Từ khi kết hôn, Mạnh Ninh vẫn không thích ngày nghỉ, cô thà rằng mỗi ngày tám giờ đồng hồ quy quy củ củ mà đi làm, người khác muốn ngày nghỉ còn không được, trong mắt cô, thì nó chẳng khác gì nước lũ và thú dữ cả. Bởi vì chỉ cần là cô được nghỉ, như vậy, coi như Thi Vinh có bận rộn hơn nữa, có nhiều dự án phải xem xét hơn nữa, hắn cũng sẽ gạt tất cả qua một bên, chuyên tâm cùng cô.

Mấy năm nay Thi gia ở thủ đô ngày càng vững bước, nghiêm nhiên sở hữu những xí nghiệp đứng đầu trong nước, đây đều là công lao của Thi Vinh. Hắn là người đàn ông có chỉ số IQ cực cao, về mặt tình cảm Mạnh Ninh không đáp lại, cho nên công việc là cách thức giải tỏa tốt nhất cho hắn. Mỗi khi đầu óc mệt mỏi được những công ty khác, hoặc là giành được một dự án lớn, Thi Vinh đều có thể những áp lực tích tụ trong lồng ngực đã được quét sạch. Tiền của hắn đủ nhiều rồi, địa vị cũng đủ cao, nhưng thứ hắn muốn có được lại không hoàn toàn đạt được.

Có điều là, so với lúc còn trẻ, bây giờ hắn thu liễm rất nhiều rồi. Ít nhất Mạnh Ninh hiện tại đang ở bên hắn không phải sao? Có thể hôn cô, vuốt ve cô, để cô danh chính ngôn thuận, chỉ có một mình hắn, vậy là được rồi. Còn như những thứ khác, vẫn còn nhiều thời gian, hắn thật sự có khả năng đợi chờ kia.

Đến kỳ nghỉ hè, các học sinh được về nhà, vừa học vừa làm việc ngoài giờ, vốn là nhà trường đang có kế hoạch tuyển sinh, năm nay vừa lúc đến phiên Mạnh Ninh, nhưng cú điện thoại của Thi Vinh gọi tới, nên cô không phải đi nữa, bởi vì bọn họ sẽ về quê.

Lúc Mạnh Ninh đang thu dọn đồ đạc của mình trong phòng làm việc, tâm tình trở nên nặng trĩu khó nói. Khi cô ôm mấy quyển sách chưa xem xong rời khỏi trường học, dãy lớp học cũng kì túc xá đều đã trống không, thế nhưng lúc đi ngang qua phòng đàn, lại nghe thấy bên trong truyền ra một hồi tiếng đàn dương cầm vô cùng tuyệt vời. Trong lòng Mạnh Ninh khẽ động, trong chốc lát không thể quản được bước chân của mình mà đi vào.

Học viện âm nhạc H cực kì nổi tiếng, học viện có tiếng nhất toàn quốc này cho tới bây giờ đều là nơi mà các học sinh thuộc top đầu đều muốn thi vào. Năm ấy Mạnh Ninh thi vào đây, bởi vì chuyện với Thi Vinh gây ra dư luận xôn xao, cả người cô cũng thất hồn lạc phách, đổ vào được thực sự là gặp may.

Cô đi tới cửa phòng nơi có tiếng đàn tuyệt vời truyền ra, người đang chơi đàn trong đó là một nam sinh ăn mặc đơn giản quần jean áo sơ mi trắng, trên chân là một đôi giày vải màu xanh da trời, tóc màu sồi đen, tai trái còn mang khuyên tai. Lúc này, đôi tay thon dài kia đang tùy tâm sở dục lướt trên phím đàn, đánh ra từng nốt nhạc trong veo.

Thật là dễ nghe.

Mạnh Ninh đứng ở cửa phòng đàn, không thể kiềm chế mà nghe hết bản nhạc này.

Nam sinh đang tập trung đánh đàn bỗng ngẩng đầu một cái, mới nhìn thấy một người phụ nữ xinh đẹp ôm sách vở đứng ở cửa. Cậu ta tròn to mắt, nhận ra đây là giảng viên trẻ tuổi nhất xinh đẹp nhất ở trường mình, ngành văn học Trung Hoa, nổi danh là mỹ nhân lạnh lùng, ai cũng không thân thiết, có

người nói có ấy đã kết hôn, người đàn ông của cô ấy có dự vọng không chết rất mãnh liệt lại biến thái, chẳng qua là không nhiều người nhìn thấy hắn. Đám người bọn này đều ngưỡng mộ nữ thần đến si mê, thậm chí không ưa chồng của nữ thần, bình thường sau lưng đều coi hắn là tiểu nhân.

Không nghĩ tới nữ thần xa xôi lại lạnh nhạt vậy mà sẽ đứng ở cửa phòng đàn nghe hắn chơi nhạc, nam sinh không khỏi kích động, vội vã đứng lên, lắp bắp nói: “Giảng, giảng viên, cô, cô có muốn thử, thử xem không ạ?” Ngoài miệng nói, cậu ta đã nhường lại ghế ngồi chơi đàn cho cô rồi.

Mạnh Nhị nhìn chiếc đàn một lúc, lắc đầu nói: “Thật ngại quá, đã quá rầy em rồi.” Nói xong rồi xoay người rời đi.

Nam sinh ở sau lưng cô gãi đầu một cái, không rõ nữ thần đây là thế nào? Thoạt nhìn dường như không phải đặc biệt hài lòng, rõ ràng cậu ta đàn ca khúc vui vẻ, sao nữ thần nghe xong rồi lại có phản ứng này vậy?

Hắn suy nghĩ về nữ giảng viên xinh đẹp khiến không ít nam sinh mong nhớ ngày đêm thậm chí này, không nhận được chạy đến bên cửa sổ nhìn bóng lưng rời đi của Mạnh Nhị.

Mỹ nữ chính là mỹ nữ, cho dù là bóng lưng cũng có khí chất hơn nữ sinh bình thường rất nhiều. Nam sinh khen ngợi không ngớt, nghĩ đến mình có bộ dạng đẹp trai như vậy lại cho tới nay cũng không có cô gái nào để ý tới, trong lòng không khỏi bị thương. Có thể nghĩ lại, không phải mọi người đều nói chồng giảng viên Mạnh là tên biến thái sao? Nói không chừng cô lại là vương hậu cần được giải cứu đó, ngộ nhỡ... Buổi trưa hôm nay chính là cuộc gặp gỡ định mệnh, về sau hắn có thể dắt tay nữ thần cùng ngao du dưới bầu trời xanh thẳm đấy! (Cái thằng ảo tưởng sức mạnh...)"

Giờ đây? Sao lại có chiếc Land Rover siêu cấp sang trọng đỗ trước cổng học viện này? Nam sinh rất hiểu biết về xe, nhận ra được đó là một chiếc xe trong bộ sưu tập Rangerover mới nhất, có giá đến 5 triệu tệ, có tiền cũng chưa chắc đã mua nổi, tiền lì xì đầu năm hắn đã rút được 500 tệ rồi, đợi đến khi hắn tích thêm được 499,995,500 tệ nữa thì hắn sẽ mua.

Phụ nữ đại của học viện H rất nhiều, bình thường cũng hay có xe sang đỗ ở cổng trường học, nhưng xe Land Rover như vậy thì cũng hiếm ai thấy. Bởi vì đã được nghỉ hè, cho nên cổng trường cũng không có nhiều người. Mạnh Nhị chẳng khác gì ngoại tộc. Cô không ở kí túc xá của nhân viên, cũng chẳng bao giờ ăn ở căn tin trường học, luôn là độc lai độc vãng, không có bạn bè cũng chẳng có người quen, trừ bỏ cái tên bên ngoài ra, sinh viên học viện H cũng không rõ về cô, ngay cả giảng viên cùng phòng làm việc với cô, lúc nói về Mạnh Nhị cũng chẳng biết nói gì. Cô không tham gia bất kì cuộc gặp gỡ nào, cũng không làm cổ vấn cho đoàn thể xã hội, rõ ràng sống nơi trần thế khói lửa, lại cứ như không thuộc về nơi này vậy.

A, cửa xe Land Rover mở ra rồi kìa!

Nam sinh vừa rồi còn rất có lòng tin vào bề ngoài đẹp trai của mình trong nháy mắt liền im lặng. Cậu ta ừ ừ cúi đầu nhìn người đàn ông mặc tây trang được cất may tinh xảo sang quý, lại nhìn đến vóc người cao lớn anh tuấn, còn có cả khuôn mặt anh tuấn khiến người ta giận sôi, liền lập tức suy sụp. Cùng là loài người với nhau, làm sao lại chênh lệch lớn đến thế? Nhìn thân hình người đàn ông kia, chắc chắn là có luyện tập thể hình, điều này làm cho bọn nam sinh vẫn luôn âm ỉ rằng chúng ta tuổi còn trẻ đẹp trai lại thực lòng, thể như không xe, không nhà, không tiền sao mà chịu nổi?

Nói khó nghe chút, không ít người trong xã hội đều sẽ coi trọng những cô gái trẻ trung non nớt, những mấy người đó hoặc là lớn tuổi, hoặc đã có gia đình, hay là có tật gì đó không ai biết, nhưng người đàn ông này lại không soi được bất kì khuyết điểm nào, đúng thật là phượng mao lân giác (đồ quý hiếm).

Nam sinh thờ dài, không biết đây là bạn trai người nào. Cậu ta xoay người chuẩn bị tiếp tục luyện đàn, nhưng khi khoé mắt liếc qua lại thấy nữ thần của cậu ta đang đi tới chiếc Land Rover kia, sau đó, bị người đàn ông cao lớn kia ôm vào trong lòng, rõ như ban ngày, giữa thanh thiên bạch nhật, hắn lại có thể chặn môi nữ thần!

Ngoạ tào*! Đó là ai? Ai lại dám làm bẩn nữ thần của cậu ta? Nam sinh thiếu chút nữa muốn nhảy ra khỏi cửa sổ tìm người ta đánh nhau, nhưng không hiểu sao, người đàn ông kia dường như nhận ra, trong khi đang hôn nữ thần lại liếc qua hướng của cậu ta!

*Ngoạ tào: Một loại câu chửi

Ánh mắt kia không khác gì dao sắc, nam sinh thấy rồi không nhận được mà toàn thân run lên. Cậu ta hoảng hốt lập tức ngồi sụp xuống, tim vẫn đập thình thịch. Thật, thật là đáng sợ! Coi như là trốn học bị giảng viên điểm danh hay là phải trượt tín chỉ, cậu ta cũng không sợ như thế!

Rõ là cách xa như vậy, mắt người đàn ông kia là thiên lý nhãn à?!

Khi đi bộ Mạnh Nhị thường hay cúi đầu, hơn nữa lúc sáng tới trường là cô tự lái xe tới, cho nên cũng không nghĩ đến Thi Vinh sẽ đến trường đón mình, lại còn hôn cô trước mặt mọi người. Mạnh Nhị vẫn không thích Thi Vinh hôn môi mình, mỗi lần đều cảm thấy như đang bị hắn ăn vậy, cái kiểu gặm cắn này không mang theo chút tình cảm nào, nhất là ở bên ngoài, cứ như là thể hiện sự sở hữu đối với cô vậy. Đầu lưỡi nóng bỏng lấp kín môi cô, sặc vờ trên tay côi rơi xuống, đập trên mặt đất, tạo nên tiếng vang khó chịu.

Đây là trước cổng trường học, tuy là có ít người nhưng cũng không phải là không có ai. Mạnh Nhị không thích bị người ta chú ý đến, nhưng cô cũng không dám phản kháng, chỉ có thể chờ đến khi Thi Vinh thoả mãn mới buông cô ra.

Cũng may Thi Vinh biết mọi người nhìn mình chằm chằm mà làm càn như vậy không tốt, cho nên rất nhanh kéo Mạnh Nhị vào trong xe, sau khi thắt dây an toàn cho cô mới nhấc sách của cô lên.

Mạnh Nhị ngồi ở ghế cạnh tài xế, nói với Thi Vinh: “Xe của em thì làm sao bây giờ?”

“Cứ để Tiểu Chu xử lí đi.”

Tiểu Chu là tài xế Thi gia.

Mạnh Nịnh yên lặng, ngồi trong xe chờ Thi Vinh trở lại.

Tay Thi Vinh rất đẹp, bắt kể là cầm bút hay cầm súng đều đem lại cảm giác vô cùng ưu nhã. Lúc này tay trái hắn cầm vô lăng, tay phải thì không an phận mà vén váy Mạnh Nịnh lên, chậm rãi vuốt ve đùi cô. Ngón tay dài của hắn có vết chai rất mỏng, vuốt ve bắp đùi mịn màng của cô, có một loại cảm giác run rẩy không nói nên lời. Mạnh Nịnh từ tay hắn nhìn về tay mình, nhỏ dài trắng mịn, mềm mại không xương, đẹp muốn chết, nhưng cô lại như nhớ ra gì đó, run rẩy, hỏi hắn: "Còn phải đi đón Quả Quả nữa."

Thi Vinh nói: "Anh đi ngay bây giờ."

Bạn đang đọc truyện *Chi Yêu Cố Chấp Cuồng Của Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7

Thời điểm Thi Vinh lái xe đến cổng trường tiểu học, Quả Quả đang ở cùng với chủ nhiệm lớp, vô cùng buồn chán ngồi chồm hổm dưới đất chọc con kiến chơi. Trẻ con đều đáng yêu trời sinh, nhưng Quả Quả vốn sinh ra đã phần điều ngọc trắc mà đứng giữa đám trẻ con như vậy, cho dù xung quanh tất cả đều là những đứa nhóc nhỏ bé đáng yêu, thì cậu bé vẫn là người nổi bật nhất. Vừa nghe thấy Thi Vinh gọi mình, ánh mắt cậu bé sáng lên, ôm cặp sách chạy đến, trước khi đi vẫn không quên chào tạm biệt cô giáo.

Cửa bên ghế phụ vừa mở ra, Quả Quả liền khinh xa thực lộ (quen thuộc) mà leo lên đùi Mạnh Nịnh, bám trên người Mạnh Nịnh không chịu xuống. Cậu bé là đứa trẻ rất thích làm nũng, nhưng Thi Vinh lại không thích nhất điều này, không liên quan đến chuyện làm người cha nghiêm khắc, hắn vẫn ghen tị với con trai có thể tùy ý làm nũng với Mạnh Nịnh. Ngày hôm nay tâm tình của hắn tốt không ngờ, cũng có lẽ là bởi vì nguyên nhân Mạnh Nịnh đồng ý với hắn trở về thành phố Dung, cho nên thấy Quả Quả làm nũng cũng không quát cậu như thường ngày. Thừa dịp chờ đèn đỏ, Thi Vinh nhéo mặt trái táo của con trai một cái, báo tin tốt cho cậu biết: "Chờ mấy ngày nữa, ba dẫn con đi gặp ông ngoại, có được hay không?"

"Ông ngoại?" Quả Quả chớp chớp mắt to. "Chính là ông già tóc bạc trong hình kia sao?"

Mạnh Nịnh nghe thấy, trong lòng chua xót. Từ khi Quả Quả được sinh ra đến bây giờ, số lần gặp ông ngoại cũng có thể đếm được trên đầu ngón tay, bây giờ lại là nhiều năm không gặp, sợ là đã sớm quên mất rồi. Cô khẽ cốc đầu con trai, nói: "Không cho phép con không lễ độ như thế."

Quả Quả bĩu môi: "Con gọi ông nội là ông già, ông nội không tức giận mà."

Ông Thi chắc chắn là không tức giận, ông còn thiếu chút nữa cung chiêu đứa cháu bảo bối này lên tận trời. Nếu không có ông bố mặt lạnh Thi Vinh này, nhất định hiện tại Quả Quả đã là một hồn thể tiểu ma vương rồi. Theo như lời của ông Thi thì, cậu và Thi Vinh hồi nhỏ giống nhau như đúc. Từ khi Thi Vinh trở nên hung ác, bất kì ai hắn cũng không nhận, coi như ba hắn đứng ở trước mặt hắn, hắn cũng dám cầm bình rượu ném lên đầu ông lắm, người như vậy, ngay cả chết còn không sợ, thử nói xem hắn còn sợ cái gì nữa? Cho nên năm ấy, Thi Vinh muốn kết hôn với Mạnh Nịnh, cho dù ông không vui, cũng không phản đối.

Thi gia là nhà đại phú đại quý, nếu không phải là tính tình Thi Vinh quá thô bạo, quá nặng nề, ông cũng không nỡ ném đứa con độc đinh này đi rèn luyện trong quân ngũ. Cho tới bây giờ Thi gia bọn họ không dính dáng đến chính trị, cũng không muốn đi trên con đường này. Nhưng chính là như vậy mà làm hư Thi Vinh, cứ thế nuôi dạy đứa trẻ trở nên lệch lạc, cuối cùng đánh phải để Đảng và quân đội tới giáo dục.

Hiện tại Thi Vinh ngược lại là có tiến bộ, cho dù là ông Thi đứng trước mặt hắn cũng không nhìn ra nông sâu ra sao, tiếc là chỉ cần một chuyện gì đó liên quan tới Mạnh Nịnh, ba giây đồng hồ là Thi Vinh đã lộ ra bộ mặt thật rồi. Hắn chính là người như vậy, từ nhỏ đến lớn, ai cũng không thể làm trái ý của hắn, nếu không hắn sẽ làm náo loạn cả nhà người ta đến gà chó không yên.

Cho nên hắn vừa trừng mắt, lập tức Quả Quả liền nghe lời, nằm trong lòng Mạnh Nịnh không dám thở mạnh một cái nào. Khi ba ba dịu dàng thì sẽ đặc biệt dịu dàng, cũng có thể cho cậu bé cười lên cổ luôn, nhưng nếu như khuôn mặt ba ba nghiêm lại, Quả Quả liền không dám nói tiếp nữa.

Buổi tối hôm đó trở về đại trạch, hiện nay chỉ có mình ông Thi ở đó, trong nhà nuôi rất nhiều chó sói giống Đức, ngày thường ở nhà ông hay uống chút trà, chơi ván cờ, dắt chó đi dạo, cuộc sống rất sung sướng, mặt mày hồng hào, không ai có thể nhìn ra được ông đã 70 tuổi rồi.

Ngay từ đầu, ông vốn không đồng ý cho Thi Vinh cưới Mạnh Nịnh. Ngược lại không phải là Mạnh Nịnh không tốt, đáng đáp cô bé cũng xinh xắn, thành tích học tập cũng tốt, con người cũng ngoan ngoãn, xuất thân coi như là dòng dõi thư hương, nếu thật muốn lưỡng tình tương duyệt (hai người yêu nhau) cùng với Thi Vinh, ông Thi sẽ chẳng ngăn cản làm gì.

Nhưng hết lần này tới lần khác với tính tình này của Thi Vinh, ngay cả người làm cha như ông cũng chẳng thể lay chuyển được. Thi Vinh nói muốn là muốn, chính là không chừa thủ đoạn nào cũng phải có bằng được.

Chẳng phải là Mạnh Nịnh cứ như vậy mà bị hắn thu vào trong tay sao?

Cho nên những năm gần đây, mỗi khi ông đối mặt với Mạnh Ninh, vẫn luôn khó tránh khỏi có chút áy náy. Chẳng qua bây giờ cháu trai cũng lớn rồi, Mạnh Ninh coi như không còn để bụng với Thi Vinh nữa, nể mặt con trai, cả đời này chỉ có thể cùng với hần thôi chứ? Ông vừa nghĩ như thế, trong lòng liền thanh thản, nói thật, Thi gia bọn họ có lỗi với con gái nhà người ta, nhưng mà con trai mình đã coi trọng, người làm cha như ông sao có thể không cho hần đâu? Năm đó bởi vì chuyện này, ông ném tên tiểu tử thúi này vào quân ngũ, nhưng hần vẫn giữ cái tính xấu này, quả thực là kiên trì được ba năm, quang vinh lập công đệ nhất liền chính thức giải ngũ.

Kể từ lúc đó, ông liền thông suốt, đứa con này của ông, ai cũng không quản nổi, thích làm gì thì làm thôi! Chỉ cần hần không làm hại con gái người ta, có thể phụ trách tới cùng, cũng dễ thôi.

Cũng may những năm gần đây, Thi Vinh đã thay đổi, ông quan sát, trong lòng cũng hết sức vui mừng, từ một tên công tử chỉ biết gây chuyện thị phi biến thành con người thành công quyết đoán sát phạt như hôm nay, cũng không dễ dàng gì.

Vừa nhìn thấy cháu trai bảo bối kia, ông Thi liền vui vẻ, vừa trò chuyện với Quả Quả liền không dừng được. Thi Vinh đưa Mạnh Ninh trở về căn phòng của hai người, đại trạch vẫn giữ lại phòng tân hôn của bọn họ, nhưng mà Thi Vinh không thích có người xen vào thế giới hai người, cho nên ở đại trạch chưa được vài ngày liền dời ra ngoài.

Gian phòng rất sạch sẽ quần áo Mạnh Ninh ở đây cũng đầy đủ. Quả Quả thấy ông nội liền không cần bố mẹ nữa, đêm nay không ngủ phòng trẻ con, muốn ngủ với ông nội. Ông Thi cũng vui lòng mang theo cậu bé, vì thế sau khi ăn cơm tối xong, hai ông cháu cười ha ha đi vào phòng chơi game, Mạnh Ninh thì trở về phòng ngủ rửa mặt, cơ thể cô không mệt mỏi nhưng tinh thần lại căng thẳng cả ngày, nói cái gì cũng không chịu được.

Ông Thi cũng không có ý kiến gì với việc bọn họ trở về thành phố Dung, chỉ dặn dò Thi Vinh nhất định phải mua quà đi gặp ba vợ, còn nhớ kỹ không được xác láo trước ba vợ. Thi Vinh nghe tai trái ra tai phải, hần vẫn luôn khéo léo trước mặt ba Mạnh, ông còn chưa thấy bao giờ.

Mạnh Ninh thay đồ ngủ đi rửa mặt, lúc đánh răng xong đang chuẩn bị rửa mặt, đột nhiên thấy cái gương lớn sáng loáng trên bồn rửa mặt.

Dung mạo của cô không nghĩ ngờ gì là rất xinh đẹp, trên thực tế sợ rằng hai chữ này còn không đủ hình dung ra vẻ đẹp của cô, nếu không thì sao Thi Vinh lại liếc mắt một cái liền nhìn trúng cô đâu?

Từ trong gương phản chiếu ra, không bao giờ còn là cô gái non nớt đơn thuần của rất nhiều năm trước kia. Sau này dưới sự tưới tắm của Thi Vinh, người phụ nữ trẻ tuổi kiều diễm nở rộ như một đoá hoa, sắc mặt hồng nhuận trong mắt chứa xuân tình, da mềm đến mức có thể bóp ra nước, một cái nhăn mày một tiếng cười cũng tràn đầy phong vị nữ tính, ngay cả động tác tùy ý vén tóc ra sau tai cũng hết sức động lòng người.

Mạnh Ninh lại càng hoảng sợ, không dám nhìn nữa.

Cô mới vừa rửa mặt xong, còn chưa kịp đi ra ngoài, Thi Vinh liền đi vào, vóc người cao lớn của hần trong nháy mắt làm cho phòng vệ sinh không nhỏ có vẻ chật chội.

Hần thân mật cầm lấy bàn chải đánh răng của cô, lấy kem đánh răng rồi đưa vào miệng đánh răng, nhưng kỳ thật bàn chải đánh răng của hần lại để ở bên cạnh.

Thi Vinh rất thích động tác thân mật như vậy, bởi vì kiểu này khiến hần có thể cảm nhận được mình và Mạnh Ninh liên kết chặt chẽ không thể tách rời. Những năm gần đây hôn nhân của hần vô cùng, Mạnh Ninh đối với hần rất tốt, trách nhiệm và nghĩa vụ của một người vợ cô đều hoàn thành, nhưng Thi Vinh vẫn cảm thấy không thỏa mãn, mười năm trước khi hần giữ lại người của Mạnh Ninh, hần liền quyết định cũng muốn giữ lại lòng của cô.

Trước đây hần động một tí liền cường bức dụ dỗ cô, hiện tại hần cũng sửa lại rồi, mấy năm nay tôi luyện không ít, Thi Vinh đã sớm không phải là cậu ấm bất cần đời kia, nói chung, chỉ cần Mạnh Ninh nghe lời, đi theo hần là hần có thể cung chiêu cô đến tận trời đi.

Nhưng đến cùng trong lòng vẫn còn có chút vướng mắc, vừa nghĩ tới cô đối với hần, đó là lòng không phục, trong lòng Thi Vinh liền khó chịu muốn chết. Nhưng hần đã sớm quen đeo mặt nạ kiều ngạo lãnh khốc rồi, nếu muốn hần hèn mọn đi hỏi cô, hần lại ngại mất mặt, cho nên nếu là hần trong lòng khó chịu, thì phải khiến Mạnh Ninh cũng khó chịu, ai bảo người làm cho hần không thoải mái chính là cô chứ?

Đương nhiên, thời điểm duy nhất hần có thể khiến cho Mạnh Ninh không thoải mái cũng chỉ có thể là ở trên giường. Hôn nhân của ai có thể không có tình dục mà yêu nhau được? Ngược lại Thi Vinh không làm nổi. Hần thừa nhận mình là nam nhân có tính dục rất mãnh liệt, đối với bà xã của mình, hần muốn làm liên làm, sợ gì phiền đến ai?

Đời này của hần coi như bại bởi Mạnh Ninh, hần cũng không tin, tiểu nha đầu mảnh mai kia còn có thể cố chấp với hần được bao lâu nữa.

"Lộ Lộ, đưa khăn mặt cho anh." Nhỏ bọt kem đánh răng trong miệng ra, Thi Vinh chia tay ra.

Mạnh Ninh ngoan ngoãn đưa khăn mặt cho hần, Thi Vinh cũng không nhận lấy, chỉ là cúi xuống thấp một chút. Mạnh Ninh biết đây là hần gọi mình lau mặt cho hần, vì thế đành nhẫn nhịn mà vắt khăn lông ướt rồi chăm sóc Thi Vinh như khi chăm sóc Quả Quả vậy.

Bạn đang đọc truyện *Chi Yêu Cố Chấp Cuồng Của Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 8

Kì nghỉ lễ của Mạnh Nịnh đã sớm qua, cô cũng có dự cảm, tới nay cô dùng hồng trốn tránh, mỗi lần trở về đại trạch, thú tính của Thi Vinh đều sẽ cao hơn bình thường rất nhiều, trên căn bản là nhiều lần giầy vò cô sắp chết đến nơi. Trước đây, Mạnh Nịnh sẽ lên giường ngủ trước Thi Vinh, nhưng hậu quả là cô bị Thi Vinh làm âm ỉ đến tỉnh ngủ, bộ quần áo trên người cũng chẳng thấy đâu, các giác quan không hoàn toàn theo sự khống chế của cô mà theo anh, cuối cùng vẫn là như ý của anh, còn cô thì bị giầy vò tới mức không thể chịu nổi.

Cho nên bây giờ, Thi Vinh chưa lên giường, Mạnh Nịnh cũng không ngủ.

Lúc Thi Vinh đi ra đã nhìn thấy Mạnh Nịnh ngồi ở trên giường, đang lật một quyển sách trong tay, rèm cửa sổ sát đất không kéo lại, gió đêm thổi mái tóc dài của cô bay bay, cộng với đồ ngủ rộng thùng thình mỏng manh của cô, trong ánh đèn bàn mờ mờ, thực sự có một loại mỹ cảm không nói nên lời.

Anh cực kỳ yêu mái tóc dài của Mạnh Nịnh. Lúc vừa thấy cô, cô còn đang là một học sinh trung học năm thứ hai (lớp 11), vẫn còn để tóc ngắn chạm vai, khi ấy Thi Vinh đã cảm thấy, tóc cô bé này chắc chắn sờ rất thoải mái. Cho nên, sau khi anh bắt được cô vào trong tay, liền cưỡng bức dụ dỗ cô từ nay về sau không cho phép cắt tóc ngắn, mái tóc này nuôi nhiều năm như vậy, bây giờ đã dài đến eo, giống như thác nước, mềm mại đen nhánh, mỗi một sợi tóc đều được chăm sóc cẩn thận, cũng không uốn nhuộm gì, chỉ là mái tóc tự nhiên như vậy, khiến Thi Vinh si mê không thôi.

Một chân đặt trên mặt đất, một chân quỳ trên giường, vừa lúc tạo thành một đường cong ám muội, có thể vừa vận ôm trọn Mạnh Nịnh trong ngực mình. Tay đang lật sách của Mạnh Nịnh bất giác ngừng lại, cô ngẩng đầu lên nhìn Thi Vinh, không nói gì, chỉ là yên lặng để ngón tay của anh tùy ý luồn vào tóc mình, chậm rãi đi xuống chải từng sợi, một luồng điện từ trên đầu đi xuống, nhiệt độ trong phòng rất vừa nhưng Mạnh Nịnh lại nổi da gà lên. Cô run một cái, Thi Vinh là một tên đàn ông kì quái, đôi khi, trong lúc anh không có dự vọng gì, anh chỉ sờ tóc cô một lúc lâu, mỗi lúc như vậy, Mạnh Nịnh đều cảm thấy tê cả da đầu, ngón tay của anh giống như là mang theo ma lực vậy, đối với người sợ nhột như Mạnh Nịnh mà nói, không thể nghĩ ngờ là vô cùng đáng sợ.

Khuôn mặt Thi Vinh, Mạnh Nịnh đã nhìn rất nhiều năm rồi, nhưng đến tận bây giờ, ký ức sâu sắc nhất của cô, vẫn là buổi tối đó, cô mở đôi mắt mơ mơ màng màng ra, phát hiện có người chuyển động trên người mình, kèm theo đau đớn cùng sợ hãi, khuôn mặt anh tuần làm người ta hít thở không thông đó liền xuất hiện trong tầm mắt của cô.

“Ngủ đi, ngày mai còn phải dậy sớm đó.” Mạnh Nịnh nói.

“Anh nghĩ muốn em”

Mạnh Nịnh muốn cự tuyệt, nhưng cô lại không dám. Từ khi theo Thi Vinh, cô chưa bao giờ cự tuyệt anh cầu hoan cả, mặc dù là đang trong kì nghỉ lễ, chỉ cần Thi Vinh muốn, cô phải cho, Cho nên cô phải nghe theo mà đặt cuốn sách lên tủ đầu giường, sau đó nhắm mắt lại, lông mi thật dài khẽ run, chờ đợi nụ hôn sắp đến.

Thi Vinh chậm rãi cúi đầu xuống, đầu tiên là hôn lên môi Mạnh Nịnh vài cái như chuẩn chuẩn lướt nước, sau đó liền tháo dây lưng đồ ngủ của Mạnh Nịnh, sờ vào trong. Trước đây Mạnh Nịnh phòng anh rất chặt, lúc ngủ cũng bao bọc quá kín kẽ, nhưng trải qua những năm này bị Thi Vinh dạy dỗ, cô đã rất biết điều, không mặc đồ lót lúc ngủ nữa. Cho nên, Thi Vinh chỉ cần một tay đã phủ lên vật mềm mại cực hạn rồi. Đàn ông trời sinh liền có một loại bản năng hướng tới bộ phận này của phụ nữ, Thi Vinh néo vật đẩy dằm trong tay một cái, trêu đùa: “Còn lớn hơn trước khi sinh Quả Quả, có phải hay không?”

Mạnh Nịnh lúng túng không thôi, cô bắt lấy tay Thi Vinh đặt trước ngực mình, trong mắt có ý khẩn cầu. Thi Vinh không chịu nổi nhất là đáng về tội nghiệp rồi lại nhu thuận này của cô, lập tức liền kích động, động tác cũng trở nên cuồng dã hơn nhiều, từ đầu đến cuối, Mạnh Nịnh đều không nói tiếng nào mà chịu đựng.

Cô không chịu đựng thì có thể làm được gì chứ?

Trong chuyện làm tình này, Thi Vinh giỏi nhất là giầy vò, Mạnh Nịnh đã chuẩn bị tốt công tác tư tưởng ngày mai không bò dậy nổi rồi.

Quả nhiên, ngày hôm sau khi Mạnh Nịnh mở mắt ra, đã là mười một giờ rồi, tối hôm qua Thi Vinh giầy vò cô sắp chết, cô vừa khóc vừa kêu không biết bao nhiêu lời cầu xin cũng không thể làm cho anh mềm lòng, cuối cùng cổ họng cũng trở nên khàn khàn.

Quả Quả thức dậy sớm, tiểu tử kia dậy cùng lúc với ông nội, hai ông cháu ăn điểm tâm xong rồi dắt chó đi dạo, lúc này lại chơi cùng nhau trong phòng rồi.

Mạnh Nịnh chống đỡ thân thể ngồi dậy, thứ gì đó Thi Vinh để lại trong thân thể cô cũng theo đó mà chảy ào ra, váy ngủ của cô nhăn nhúm không thể mặc nữa, trên người cũng lộ ra chút ý vị mờ ám, Mạnh Nịnh thở phào một cái, đi dép vào phòng tắm.

Tắm rửa xong quần khăn tắm đi ra, cô đang chuẩn bị mang quần áo thay ra đi giặt, không ngờ vừa lúc đó Thi Vinh mở cửa đi vào, thấy anh, Mạnh Nịnh hơi sững sốt một chút, hôm nay Thi Vinh mặc áo sơ mi màu đen cùng quần tây, không đeo caravat như thường ngày. Thấy anh ăn mặc như vậy, Mạnh Nịnh mới nhớ tới người đàn ông trước mắt này đã từng chán ghét trang phục chỉnh tề tới cỡ nào. Nơi cổ áo sơ mi của anh mở hai cúc áo, mơ hồ có thể thấy được cơ ngực rắn chắc, Mạnh Nịnh nhìn một chút, khuôn mặt có hơi hồng, vội vàng quay mặt đi không dám nhìn nữa.

“Tinh rồi?” Thi Vinh hỏi, ôm chầm lấy cô hôn một cái. “Thu dọn một chút, chúng ta sẽ lên đường.”

“Bây giờ liền đi sao?” Mạnh Ninh không nghĩ tới lại nhanh như vậy. “Không ở lại đại trạch thêm vài ngày sao?”

“Mấy ngày trước khi khai giảng sẽ về đây ở nữa.” Thi Vinh vừa nói vừa tháo khăn tắm trên người cô ra, chăm chú lau người cho cô, Mạnh Ninh xấu hổ muốn chết, toàn thân cứng đờ nép trong ngực anh, tay cũng không biết đặt chỗ nào. “Vé máy bay 2 giờ 40 chiều nay.”

Thủ đô cách thành phố Dung quá xa, nếu như lái xe đi thì ít nhất phải hai ngày mới tới nơi, máy bay thì nhanh hơn nhiều.

Mạnh Ninh “ồ” một tiếng rồi không nói tiếp nữa, Thi Vinh tự phối đồ cho cô, cô chỉ cần đưa tay nhắc chân giống như một con búp bê là được rồi. Ngay cả nội y đều là do Thi Vinh chọn cho cô mặc, mặc quần áo cho Mạnh Ninh cũng là một trong những sở thích của Thi Vinh, trước đây khi anh mới có được cô, tựa như đứa trẻ có được con búp bê mình yêu thích, đi đâu cũng mang theo, ngoại trừ búp đùi của anh, cô không được ngồi lên bất kì chỗ nào khác. Trừ anh ra, không cho phép cô nói chuyện với bất kì người nào. Trừ anh ra, trong mắt của cô cũng không được phép nhìn đến người khác. Trừ thức ăn anh dứt cho, cái gì cô cũng không được ăn. Cuộc sống như vậy của Mạnh Ninh đã qua lâu rồi, nhưng hiện tại thì chẳng khác gì đứa bé cả. Thi Vinh cảm thấy anh đã rất tôn trọng cô rồi, khoan hãy nói, nếu là so với trước kia, đúng là tôn trọng đến không thể tôn trọng hơn.

Lúc xuống lầu bữa trưa đúng lúc được bày trên bàn, bữa này của Mạnh Ninh xem như là cơm trưa sớm vậy, Quả Quả thấy ma ma, cũng vui vẻ muốn chết, nhào vào trong lòng cô liền khoe cái mình tưởng là mới lạ, kể chơi gì, ăn gì cùng với ông nội, ông nội còn đáp ứng cậu điều gì, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng, Mạnh Ninh ôm tiêu tử tựa như hoá tiền kia lên, thấy cậu bé cười lộ lúm đồng tiền, trong lòng cũng mềm đi.

Nếu nói trong cuộc hôn nhân với Thi Vinh có thứ gì cô trân quý nhất, thì đó chính là Quả Quả rồi.

Bạn đang đọc truyện *Chi Yêu Có Chớp Cuồng Của Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 9

Bay lúc hai rưỡi chiều, khoảng hơn năm giờ là đến Thành phố Dung.

Đây là lần đầu tiên Quả Quả đến thành phố Dung, cho nên rất phấn khích, lúc ở trên máy bay thì liên tục ầm ĩ, trái lại khi đến nơi thì ngủ thiếp đi. Thi Vinh tay nắm Mạnh Ninh, tay ôm Quả Quả, vóc dáng hảnh cao lớn, gương mặt anh tuấn cùng với khí thế duy ngã độc tôn (chỉ mình ta là tôn quý nhất), thật sự là vô cùng chói mắt, trong đám đông chỉ cần liếc mắt là thấy được anh. Không ít thiếu nữ len lén nhìn anh, trong cuộc sống mấy ai từng nhìn thấy người đàn ông đẹp trai như vậy? Bất kể là vóc dáng bên ngoài hay là khí thế đều không thể chê, giá trị quần áo mặc trên người càng không nhỏ chút nào, làm cho người ta thật hâm mộ cùng đố kỵ với người phụ nữ được anh dắt trong tay.

Ôi, đầu năm nay, đàn ông chất lượng tốt đều kết hôn sinh con hết cả rồi sao? Nhìn gương mặt mơ mơ màng màng ngủ của cậu bé, chính xác là giống đại soái ca như đúc, chính là cha con không chối vào đâu được.

Cũng không ít đàn ông hâm mộ Thi Vinh có được một cô vợ xinh đẹp. Vóc người Mạnh Ninh cao gầy tinh tế, nơi cần đầy đặn thì đầy đặn, nên cong đều cong. Cô mặc một chiếc đầm dài đến gối, tóc dài đen nhánh buộc lên, vài sợi tóc rủ xuống hai má, cử chỉ tao nhã không nói nên lời. Ngũ quan tinh xảo xinh đẹp, một cái nhãn mày hay một nụ cười đều là mười phần khí chất. Đầu năm nay có không ít mỹ nữ, trên đường có thể thấy cả một đám, không nói đến là tự nhiên hay nhân tạo, tóm lại có rất nhiều mỹ nữ, nhưng có khí chất thì lại không có bao nhiêu. Mạnh Ninh yên tĩnh làm cho người ta có một loại cảm giác đó là phong độ của người trí thức, những lúc cô không cười dường như rất khó gần gũi, nhưng khi khoe miệng cô khẽ nhếch thì giống như có trăm hoa đua nở trong nháy mắt.

Đôi vợ chồng này rõ ràng rất thu hút sự chú ý của người ta, đi tới chỗ nào chỗ đó như bùng sáng. Vợ chồng có ngoại hình xuất sắc đương nhiên sẽ sinh ra đứa trẻ cũng có bộ dáng xinh đẹp, mặt trái táo ngủ say của tiểu Quả Quả làm cho một đám nữ sinh trẻ tuổi sinh ra yêu thích, hận không thể tiến lên ôm cậu nhóc cưng nựng hôn hít một hồi, đáng tiếc đại soái ca là người có gương mặt băng sơn, bộ dáng người lạ chó tới gần, vợ của anh ta thì vô cùng dịu dàng.

Mạnh Ninh lộ ra bên ngoài một đôi bắp chân trắng tấp tinh tế, mỗi đường cong đều hài hoà, làn da trắng sữa, vô cùng mịn màng. Thi Vinh thấy có không ít người đều chú ý vào ngực, eo, mông, chân của Mạnh Ninh, trong đó có cả phụ nữ. Ham muốn chiếm hữu trong lòng anh lại muốn bộc phát, cũng không quan tâm xung quanh có nhiều người, quay qua hôn Mạnh Ninh thật sâu, lúc đầu lưỡi rời khỏi miệng cô còn dẫn ra một đường chỉ bạc.

Mạnh Ninh lúng túng đến ngay cả cổ đều đỏ, Thi Vinh thì cho rằng đây là chuyện hiển nhiên, anh hôn bà xã mình thì có gì sai? Ai dám nói gì anh?

Ánh mắt lạnh lẽo anh tới mức, một mảnh chết chóc. Không ai dám quang nhìn chính đại nhìn họ chăm chăm nữa, ngược lại sau khi Mạnh Ninh chú ý tới về mặt không kiên nhẫn của Thi Vinh, bất chấp ngượng ngùng, kiễng chân hôn lên mặt anh, thấp giọng năn nỉ: “Đừng tức giận nữa, có được hay không?”

Cô thật sự sợ anh tùy ý túm người ta lại đánh. Trước kia không phải Thi Vinh chưa từng làm chuyện như vậy, Mạnh Ninh không khỏi sợ hãi.

Cũng may cô vỗ về anh vẫn có hiệu quả, ít nhất Thi Vinh có thể kiềm chế được. Anh nắm tay cô, đưa cô ra khỏi sân bay, buổi tối không thể cứ thế đến nhà cô được, Quả Quả ngủ thiếp đi, cho nên họ ở lại khách sạn một đêm. Sáng hôm sau tỉnh lại, Thi Vinh đã sớm rửa mặt xong, quần áo chỉnh tề, trầm trồ khen ngợi bữa ăn sang rồi chờ đợi hai mẹ con.

Hôm nay anh mặc toàn thân tây trang màu xám bạc, cà vạt màu lam nhạt, anh cũng chuẩn bị cho Mạnh Ninh váy dài cùng màu, có thể nhìn ra rõ ràng bọn họ là một đôi. Quả Quả cũng là một bộ tây trang nhỏ màu xám bạc giống vậy, cậu nhóc mặc vào trông vô cùng hoạt bát, trên cổ còn thắt nơ màu lam nhạt giống ba mẹ, quả là một tiểu soái ca.

Gu thẩm mỹ của Thi Vinh luôn rất tốt, anh thực rất vui vẻ chuẩn bị quần áo cho vợ con.

Đến khi ra khỏi khách sạn, Mạnh Ninh nhìn chiếc xe phía trước, có chút ngẩn ngơ, không biết xe này từ đâu ra. Thi Vinh kéo cô đến ghế lái phụ, giải thích qua loa: “Mua trước khi đến.” Thi thị cũng có chỉ nhánh ở Thành phố Dung, chỉ cần gọi một cú điện thoại là được.

Mạnh Ninh hiểu rõ, xưa nay Thi Vinh có tiêu tiền thì cũng biết kiểm tiền, cô gật đầu, không nói gì. Quả Quả ngồi phía sau ôm đồ chơi, gặp gì thú vị đều không quên chia sẻ với mẹ.

Mặc dù nhà Mạnh Ninh ở thành phố Dung, nhưng thật ra là ở huyện dưới, cách nội thành ít nhất một giờ đi lại. Đi đường lòng vòng mới đến được nhà Mạnh Ninh, đoán chừng đã qua hơn hai giờ rồi. Mạnh Ninh ngồi ở ghế phụ lái, lo sợ muốn chết, nhưng cô không dám để Thi Vinh nhìn ra. Nhưng Thi Vinh đã nhận ra, anh đưa tay qua đây, tìm kiếm tay Mạnh Ninh đặt cùng một chỗ, hỏi: “Em sợ cái gì?”

Mạnh Ninh thoáng sửng sốt, không dám nói với anh sự thật, sợ vì chuyện với anh, đến bây giờ ba vẫn không tha thứ cho mình sao? Cô làm sao dám nói! “... Không, chỉ là có chút... gần đến quê nên hơi sợ thôi.” Nói thật, từ sau khi sinh Quả Quả cô đã không quay về, đến hôm nay vừa đủ sáu năm.

Quang cảnh xung quang đã sớm thay đổi, rừng cây um tùm đã bị dọn sạch, đồng ruộng bị khai thác thành ao cá vườn quả, khắp nơi đều là nhà cao tầng, không còn nhà trệt như trước hoặc là nhà lợp ngói nhỏ như trước nữa. Bây giờ đang nghỉ hè, ba Mạnh vừa từ trường học nội thành trở về nhà, còn bổ túc cho bọn nhỏ trong thôn, vô cùng bận bịu.

Ông là người chẳng bao giờ được rảnh rỗi.

Trong thôn có một chiếc xe hạng sang đi vào, gọi lên hứng thú của không ít người. Thôn bọn họ cũng có không ít người mua xe, nhưng chiếc xe trước mắt vừa nhìn đã biết là rất đắt rồi. Bọn họ đều tò mò mà nhìn chăm chăm, không biết xe này sẽ dừng lại ở nhà ai. Đợi đến lúc họ nhìn thấy xe dừng lại ở giao lộ đầu tiên thì đều sửng sốt, sao bọn họ không biết thầy Mạnh lại có họ hàng có tiền như vậy?

Cửa xe mở ra, đầu tiên là một đôi chân dài bước ra, sau đó là một người đàn ông anh tuấn làm mặt trời cũng biến sắc. Không ít cô gái trẻ đang tuổi mơ mộng nhìn thấy cũng hít một hơi, so với các minh tinh mà các cô say đắm thì còn đẹp trai hơn nhiều!

Người đàn ông đi vài bước rồi mở cửa xe ra, bên trong có một bánh bao nhỏ cực kỳ đáng yêu nhảy xuống. Bánh bao nhỏ và người đàn ông cùng một thân tây trang, làm cho người ta nghĩ ngay đây chính là hai cha con.

Sau đó, tất cả mọi người đều chờ đợi, có thể có một người chồng xuất sắc như vậy, người phụ nữ sinh ra một đứa nhỏ đáng yêu như thế, rốt cuộc có đáng về ra sao đây?

Người đàn ông và đứa nhỏ cùng đi đến cửa phụ lái, cửa kéo ra, bên trong đầu tiên đưa ra một đôi chân trắng muốt, sau đó là một làn váy dài, sau đó nữa là một phụ nữ bước ra. Cô vừa bước ra, người đàn ông đã đội lên đầu cô một cái mũ, sau đó ôm cô vào trong ngực, một tay kia bế đứa nhỏ lên, đi vào nhà họ Mạnh.

Có người nhìn về gương mặt của người phụ nữ, cảm thấy rất giống Mạnh Ninh con gái thầy Mạnh.

“Đó chính là Mạnh Ninh gả cho người có tiền hả?” Có người liu lười. “Thoạt nhìn đúng là người có tiền đấy!”

“Không chỉ có tiền, đáng về còn rất đẹp trai!”

“Những năm này thầy Mạnh không cho Mạnh Ninh quay về, đoán chừng gả cho người có tiền cũng không dễ chịu chút nào!”. Có người khó nén ganh ghét nói một câu như vậy, những người khác lập tức châm chọc. “Tôi thấy ông chính là không ăn được nho thì nói nho xanh thì có? Ai chẳng biết hai đứa con ông bị người ta bỏ rơi, đến bây giờ còn chưa gả đi được?”

Lời này gây nên một trận cãi vã, thôn làng nhất thời ồn ào sục sôi ngất trời, ông vạch trần điểm yếu của tôi, tôi làm xấu mặt ông, hai người thường ngày chất chứa oán hận quá lâu, nhân cơ hội này mà đánh nhau, một nhóm người bên tới can ngăn, toàn bộ trở thành một khung cảnh hỗn loạn không chịu nổi.

Bạn đang đọc truyện *Chi Yêu Có Cháp Cuồng Của Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10

Ở trong vòng vây của Thi Vinh, Mạnh Ninh không có thời gian do dự đã bị anh kéo vào cổng.

Ba Mạnh đang hái rau trong sân, không phải dạy học, ở nhà ông chỉ mặc áo kiểu Tôn Trung Sơn màu trắng, trên chân là đôi giày giải phóng, ông là một người rất ưa sạch sẽ, có thể thấy được, tất cả đều không nhiễm một hạt bụi. Lúc này ông nghe thấy tiếng bước chân, tưởng là hàng xóm, cười ngắc đầu lên, chữ ‘ông’ liền bị chặn lại trong miệng.

Mạnh Ninh cứng đờ đứng tại chỗ không dám nhìn ba mình, một lúc lâu sau, cô xấu hổ cúi đầu. Thi Vinh thấy cô như vậy, đặt Quả Quả trong ngực xuống, tiểu tử kia hí ha hí hửng chạy tới chỗ ba Mạnh, tuyệt không sợ người lạ mà ôm cổ ba Mạnh, vui vẻ hỏi: “Ông chính là ông ngoại có đúng không? Ông là ông ngoại có đúng không?”

Mặc dù trong lòng ba Mạnh rất thất vọng về Mạnh Ninh, nhưng cũng không làm mặt lạnh với đứa bé, hơn nữa đứa trẻ này lại là hòn ngọc quý trên tay của ông. Cho nên ông chỉ sững sốt một chút, ngay sau đó cười híp mắt bế Quả Quả lên, gật đầu nói: “Đúng vậy, ông là ông ngoại, con có phải là Quả Quả hay không?”

Bạn nhỏ kinh ngạc mở to hai mắt: “Làm sao ông biết con gọi là Quả Quả? Cho đến bây giờ ông ngoại cũng chưa từng gặp Quả Quả mà!”

Ba Mạnh hiền từ giải thích: “Chỗ ông ngoại có ảnh chụp của Quả Quả, cho nên nhận ra ngay.” Ông ôm Quả Quả đi vào nhà, đi chưa được hai bước, ông cũng không quay đầu lại mà nói: “Còn không đi vào, chẳng lẽ còn chờ tôi mời sao?”

Lời này không biết là nói với Mạnh Ninh hay với Thi Vinh, nhưng Mạnh Ninh đã thấy thỏa mãn rồi. Cô chưa từng nghĩ tới có một ngày, ba lại nguyện ý nói chuyện với mình. Nhắc chân lên mới phát hiện toàn thân vô lực, run rẩy, may mà có Thi Vinh dùng cánh tay đỡ cô, nếu không Mạnh Ninh cũng không đi được một bước.

Hai người đi vào nhà, ba Mạnh đang ôm Quả Quả chơi đùa, Mạnh Ninh há miệng, muốn nói điều gì, nhưng mở miệng rồi, lại phát hiện mình không nói được gì. Cô thận trọng bắt chéo hai tay lại, hồ hấp cũng không dám quá mạnh, rõ ràng ngôi nhà này là nơi cô từng sống, nhưng giờ khắc này Mạnh Ninh cảm thấy nơi này vừa quen thuộc lại vừa xa lạ. Bài trí cơ bản không có gì thay đổi, trên tường vẫn treo đầy bằng khen của cô, nhưng có một phần trống không, giống như nơi đó từng có gì đó, cuối cùng lại bị xé đi.

Ba Mạnh ôm Quả Quả chơi một lát, để nhóc con tự ngồi xem TV, sau đó ông đứng dậy hỏi: “Đã ăn cơm trưa chưa?”

Mạnh Ninh biết đây không phải hỏi mình, cho nên do dự không biết có nên trả lời hay không. Cô không dám nói lời nào, ngộ nhờ ba không muốn nghe mình nói chuyện, nếu cô lên tiếng, liệu ông có đuổi cô đi không? Thi Vinh không có bối rối, hé môi mỉm cười, không khách khí nói: “Chưa ạ.”

“Tôi không hỏi cậu.” Đến bây giờ ba Mạnh vẫn không có cảm tình với anh. “Lộ Lộ, có đói bụng không?”

Lộ Lộ.

Xa cách đã nhiều năm, Mạnh Ninh rốt cục lại nghe thấy ba gọi cô là Lộ Lộ một lần nữa. Mỗi cô mấp máy, một hồi lâu mới nặn ra một chữ ‘ạ’ mang theo tiếng nghẹn ngào. Ba Mạnh thở dài, đứng lên nói: “Ba đi phòng bếp, con tới giúp ba một tay chứ?”

Mạnh Ninh ngoan ngoãn đi theo, Thi Vinh cũng muốn đi cùng nhưng lại bị ba Mạnh cự tuyệt. Đây cũng không phải nhà lão già anh, anh khó chịu mà không dám gào lên, đây là ba Mạnh Ninh, chính là trưởng bối duy nhất đời này anh phải chủ động lấy lòng. Cho nên anh đi tới bên con trai, cùng cậu bé xem phim hoạt hình.

Tài nấu nướng của ba Mạnh rất tốt, nếu không có tay nghề nấu nướng tốt của ông, Mạnh Ninh cũng không thể có dáng vẻ xinh đẹp như vậy. Thời điểm còn học sơ trung (tương đương cấp THCS ở VN) các bạn đều mắc bệnh đậu mùa, chỉ có cô là không, đó là nhờ đủ loại món ăn bổ dưỡng cùng với sự chăm sóc của ba Mạnh.

Thấy con gái xất thức ăn nhặt rau vô cùng thành thạo, ba Mạnh không nói nên lời i được cảm giác trong lòng là gì. Ông cố gắng hết mức làm cho thái độ có vẻ tự nhiên hơn, không nhắc tới chuyện trước kia, cũng không giận cô, càng không cảm xéng truy đuổi Thi Vinh cứ ra khỏi nhà mình giống như mấy năm trước. Những năm này, ông từ từ bắt đầu hối hận năm đó mình quá mức tuyệt tình chỉ trích con gái, khi đó, cô cũng chỉ mới là một đứa con gái mười mấy tuổi! Ông bị tức giận và thất vọng che mắt, thật sự đuổi cô đi. Bây giờ suy nghĩ lại, chỉ dùng hai chữ hối hận sao có thể hình dung được? “Sau khi hai đứa kết hôn, đều là con nấu cơm sao?”

Mạnh Ninh dừng một chút, mới khẽ nói: “Vâng.”

Trong lòng ba Mạnh chưa xót. Cô con gái này của ông được nuông chiều từ bé, từ nhỏ đã được nuôi nấng như một công chúa, việc gì cũng không cho cô làm, thời điểm Mạnh Ninh học trung học năm thứ hai (tương đương lớp 11) đến cả nồi cơm điện còn không biết dùng, chứ đừng nói là nấu ăn, nhưng bây giờ cô chế biến nguyên liệu nấu ăn vô cùng thuần thục, vừa nhìn là biết thường xuyên làm. “Nó bắt con làm hả?”

Mạnh Ninh nào dám nói, “Không, là con cảm thấy không có gì để làm, mới dần dần học.” Sự thật là Thi Vinh muốn ba bữa cơm đều có mùi vị ‘gia đình’, Mạnh Ninh bất đắc dĩ, không thể làm gì khác là nghiên cứu xem nấu cơm thế nào. Lúc mới đầu, cô phải đổ cơm vào thùng rác, đến chó hoang cũng không thèm ăn, chỉ có Thi Vinh từ trước tới nay đều tán tụng, đã là cô làm ra, cho dù khó ăn đến mức nào anh cũng ăn đến nỗi thấy được đầy nỗi, nhưng không cho cô ăn.

Ba Mạnh trầm mặc rửa nồi, ông đổ chút nước rửa bát vào, hai ba con từng không chỗ nào không nói thế nhưng bây giờ lúng túng không biết nói gì. Qua một lúc lâu, rửa xong rồi, ba Mạnh mới chậm rãi nói: “Các con đều đã kết hôn, ba cũng không phản đối nữa, ba không có yêu cầu gì với các con cả, chỉ hy vọng các con có thể hòa thuận, vui vẻ mà sống, nó có tốt với con không?”

Vấn đề này của ba làm cho Mạnh Ninh không biết trả lời thế nào. Thi Vinh đối với cô có tốt hay không? Nếu xét về mặt vật chất, vậy khẳng định là vô

cùng tốt, phàm là đồ cô dùng, cho dù đắt đến mấy thì Thi Vinh cũng không nhân mày nháy mắt, anh còn chủ động mua cho cô quần áo hay vật gì đó, vô cùng hào phóng. Nhưng về mặt tinh thần, anh luôn muốn độc chiếm cô, không chừa cho cô, làm cho trong mắt cô không thể nhìn đến người nào khác. Cho nên, Mạnh Ninh cũng không biết, Thi Vinh đối với cô rốt cuộc có tốt hay không. Anh rõ ràng chưa tổn thương cô bao giờ, nhưng cô thì rất sợ anh.

Nhưng cuối cùng, cô vẫn nói chữ ‘tốt’.

Ba Mạnh thờ dài một tiếng, nói: “Tốt là được rồi, tốt là được rồi.” Trước kia thái độ của ông đối với Thi Vinh cực kì không tốt, hiện tại ông mới thông suốt, dù ông không bằng lòng với đứa con rể này đi nữa, con gái cũng đã là người của người ta rồi, nếu ông dùng lời lẽ hung ác với con rể, cuối cùng người chịu tội chẳng phải là con gái mình sao? “Ba định... nghỉ hè đến thủ đô tìm con.”

Mạnh Ninh hơi sùng sốt, một lúc lâu, mới nhớ hỏi: “Ba... ba, ba chịu tha thứ cho con rồi sao?”

“Là ba tự đâm đầu vào ngõ cụt thôi, con không sai, là ba kỳ vọng quá cao vào con, cho nên chỉ cần một chút xíu không tốt, cũng sẽ khiến ba không cách nào tiếp nhận được.” Ba Mạnh khó khăn mở miệng. “Nhất là khi nghĩ đến mẹ con...”

Nhắc tới mẹ, Mạnh Ninh lập tức không vui. Mẹ của cô nổi tiếng là mỹ nhân, nghe nói lúc còn trẻ, mười dặm tám xã đều có người theo đuổi bà ta, nhưng cuối cùng bà ta lại coi trọng ba mươi phần phong độ trí thức. Nhưng, sau khi sinh Mạnh Ninh không lâu, bà ta liền bỏ trốn với một người đàn ông đến từ thành phố, cho tới nay vẫn không có tin tức. Mạnh Ninh rất may mắn được ở cùng người ba ngay thẳng và thành thực, nếu không hôm nay cô thành bộ dạng gì cũng khó mà nói lắm.

Mạnh Ninh vứt bỏ lá rau trong tay, ôm lấy ba Mạnh từ phía sau, lời nói mang theo nghẹn ngào: “Ba, cảm ơn ba.”

Cảm ơn ông cái gì đây? Cảm ơn ông đã chịu nói chuyện với cô, hay là cảm ơn ông chúc phúc cho hai vợ chồng họ? Ba Mạnh thờ dài, nói: “Cũng làm mẹ người ta rồi, không thể cứ trẻ con như vậy, bị Quả Quả thấy sẽ không tốt.”

Mạnh Ninh ‘ạ’, lấy tay lau nước mắt, lại tiếp tục nhặt rau.

Trưa hôm đó, ba vợ và con rể uống đến anh sống tới chết, đều muốn rót cho đối phương, tửu lượng của Thi Vinh rất tốt, ba Mạnh là thầy giáo giữ khuôn phép, bàn về uống rượu, ông hoàn toàn không phải là đối thủ của Thi Vinh. Uống mới được vài chén, mắt ông đã bắt đầu hoa, nhìn người đều thấy bóng chồng vào nhau, chứ đừng nói là có thể nhìn thấy Thi Vinh đưa tay vào trong váy Mạnh Ninh.

Bạn đang đọc truyện *Chi Yếu Cố Chấp Cuồng Của Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 11

Cả người Mạnh Ninh run lên, chiếc đĩa trên tay cũng run theo, cô nhìn sang Thi Vinh thì thấy anh đang cười tà với mình. Cô không dám tỏ ra khác thường, không thể làm gì khác hơn là để tay anh tùy ý di động trên đùi mình. May mà Thi Vinh cũng coi như biết chừng mực, cho nên chỉ trêu chọc cô một lát, sau đó liền thu tay về.

Chẳng mấy chốc ba vợ đã uống say, Thi Vinh bảo Mạnh Ninh đưa Quả Quả về phòng. Hai mẹ con đi rồi, anh mới rót cho ba vợ một ly rượu, đẩy qua nói: “Ba, ba uống thêm ly nữa đi.”

“Không, không, không uống....” Ba Mạnh nói cả lăm, cố gắng mở to hai mắt để nhìn cho rõ, kết quả chỉ có thể nhìn thấy gương mặt mơ hồ của Thi Vinh đang lay động. Ông như nhớ ra cái gì, nói năng lộn xộn: “Con, con đối với Lộ Lộ có tốt hay không?”

Thi Vinh nói: “Tốt.”

“Tốt? Tốt? Tốt... Tốt là được... Tốt là được...” Ba Mạnh vừa nói xong, thì giọng trở nên nghẹn ngào, năm đó Mạnh Ninh kết hôn cùng Thi Vinh, ông tức giận nên không ch ịu đi, qua nhiều năm như vậy ông vẫn rất hối hận v à tiếc nuối. Sau khi con gái gả đến Thi gia, ông không thèm nhìn mặt cô, biểu hiện dường như hoàn toàn không có đứa con gái này, quãng đứa con gái từ nhỏ mình nâng niu trong lòng bàn tay cho nhà người xa lạ, cô có thể ứng phó được không? “Đó, đó là con gái nhỏ của ba, con gái bảo bối của ba... Con, con hãy đối tốt với nó, trước kia, chuyện trước kia... chúng ta, đừng ai nhắc tới nữa...”

“Ba nói rất đúng, con sẽ đối xử với Lộ Lộ thật tốt.” Thi Vinh nói vô cùng kiên quyết, anh thấy miệng ba vợ thì thào một cái tên, đáy mắt chột trằm xuống. Một lát sau, dường như không nghe được thêm điều gì khác, anh đứng dậy dìu ba Mạnh vào phòng ngủ, sau đó theo trí nhớ tìm đến phòng Mạnh Ninh.

Quả Quả rất có tinh thần, không chịu ngủ trưa, không ngừng quần lấy Mạnh Ninh muốn nghe kể chuyện, Mạnh Ninh ôm cậu bé ngồi ở đầu giường, khẽ mỉm cười, trong tay lật mở quyển sách “Truyện cổ tích ba trăm sáu mươi lăm đêm” đã ố vàng, đang dùng giọng dịu dàng kể cho Quả Quả nghe. Hai mẹ con một người đọc chuyên chú, một người lại nghe say sưa, hoàn toàn không để ý cửa phòng bị người khác mở ra.

Giống như lần đầu tiên đi vào của mười mấy năm trước, phòng Mạnh Ninh không có gì thay đổi, khắp nơi đều là sách như cũ, Thi Vinh còn nhớ rõ hình

ảnh mình thừa lúc ba Mạnh không ở nhà mà xông tới, cời sạch Mạnh Ninh đặt ở trên bàn sách muốn làm gì thì làm. Chỉ vừa mới nghĩ đến thôi, anh đã cứng rắn. Nơi này chính là nơi Mạnh Ninh lớn lên từ nhỏ, căn phòng nhỏ này đã chứng kiến cô từ một cô gái biến thành một người phụ nữ, những cuốn sách này được cô tích góp cho tới lớn, chúng nó từng tận mắt chứng kiến anh yêu thương cô như thế nào. Là một người đàn ông yêu một người phụ nữ là như vậy, khiến cho cô đau đớn, cũng làm cho cô sung sướng, làm cho cô lột xác.

Anh thuận tay lấy một quyển album trên tủ xuống, bên trong đó là một bé gái vừa đáng yêu vừa xinh đẹp, từ nhỏ đã là một mỹ nữ, dáng vẻ bánh bao nhỏ trắng mịn, khiến nhiều người thương yêu khỏi phải nói. Càng lật về sau, bé gái từ từ dậy thì trở thành một thiếu nữ, sau đó, lúc cô đang ở vào tuổi thanh xuân ấy, ảnh chụp bị ngưng lại, thật giống như cuộc sống của cô ở thành phố Dung cứ thế mà kết thúc.

Bởi vì từ đó về sau anh đã can dự vào cuộc sống của cô.

Mạnh Ninh chú ý thấy Thi Vinh đi vào phòng, lật quyển album của mình, cũng không lưu tâm, vẫn kể chuyện xưa cho Quả Quả, một lúc sau, cậu bé vừa mới vui vẻ luôn miệng nói không ngủ được mà đã ngủ say đến thối bong bong rồi, Mạnh Ninh đắp chăn cho cậu, lại chỉnh quạt nhỏ lại. Nhà ba không có điều hòa, đến giờ vẫn dùng quạt, trong nhà rất ngột ngạt, Quả Quả nằm một lúc lại bắt đầu đập chăn xuống.

Thi Vinh đặt quyển album xuống, đi đến bên Mạnh Ninh, ánh mắt anh như đang nhìn chăm chăm vào con mồi. Trong lòng Mạnh Ninh có chút hốt hoảng, ngẩng đầu nhìn Thi Vinh đang đi đến trước mặt mình, cô đang định nói chuyện, liền bị anh hôn. Trong miệng bị đầu lưỡi của anh chặn kín, cô ưm ưm đẩy anh ra, sau đó đã bị anh trấn áp.

Đầu lưỡi Thi Vinh đầy sắc tình mà tinh tế thương thức Mạnh Ninh một phen, nói: “Môi trường nơi này rất tốt.”

Anh đương nhiên không chỉ là nói đến phong cảnh tự nhiên, mà còn ngụ ý chỗ này rất thích hợp để làm chuyện đó. Tay Mạnh Ninh khẽ run, cô ngẩng đầu lên, có chút xinh nhìn anh: “Không được, đang là ban ngày... Lỡ có người...”

Thi Vinh mất hứng: “Buổi tối là được chứ gì?”

Mạnh Ninh rất muốn nói không được, nhưng nhìn ánh mắt kia của Thi Vinh, nếu như cô nói không được, đoán chừng hiện tại anh có thể hành quyết cô luôn, buổi tối cũng sẽ không bỏ qua cho cô. Sau khi cân nhắc, cô vẫn chọn buổi tối: “Buổi tối, buổi tối đi, sau khi tắm rửa đã, anh xem trên người em toàn mồ hôi này.”

Thi Vinh thật sự đến gần ngửi, Mạnh Ninh vội vàng tránh về phía sau, bị anh ấn chặt đè dưới thân, cách một lớp quần áo mùa hè mỏng manh, lồng ngực ma sát với nhau mập mờ, khiến cho Mạnh Ninh đỏ mặt không thôi. Thi Vinh nhìn gương mặt nhỏ nhắn của cô biến thành táo đỏ, không nhịn được trêu chọc cô: “Cũng đã kết hôn nhiều năm rồi, vẫn còn hay xấu hổ như thế.” Đây chính là phụ nữ cực phẩm, đàn ông rất thích loại này. Hôn một cái đã mềm nhũn, vừa sờ đã ẩm ướt, thân thể rõ ràng nhạy cảm như thế, con người vô cùng xấu hổ đơn thuần, có thể nói là một báu vật hội tụ đủ sự quyến rũ mà vẫn thanh thuần.

Cho nên nhìn xem, năm đó ánh mắt của anh thật chuẩn, chọn được một người phụ nữ này thương thức nhiều năm cũng không ngán.

Đang lúc ấy, Quả Quả phát ra tiếng rầm rì, có lẽ là nóng quá. Mạnh Ninh như thấy đại xá, vội vàng ra hiệu cho Thi Vinh đang đè trên người mình đứng lên, xem chừng quạt to quá, lại lo lắng Quả Quả bị cảm lạnh, xuống giường đi tìm quạt nan quạt cho con.

Thi Vinh cau mày, đột nhiên đứng dậy rồi đi, Mạnh Ninh thấy rõ ràng, anh đi gọi điện thoại.

Có lẽ qua khoảng nửa giờ, một chiếc xe tải chạy đến cửa nhà họ Mạnh, mấy công nhân trang phục thợ chính đi vào, khiêng theo mấy cái máy điều hòa. Mạnh Ninh ngăn cả người, quay đầu nhìn lại, Thi Vinh đã bảo bọn họ bắt đầu lắp điều hòa.

Chỗ đầu tiên đương nhiên là phòng của cô, Quả Quả đang ngủ, Thi Vinh ôm cậu nhóc vào trong ngực, bàn tay to che lỗ tai nhóc, sợ nhóc con sẽ bị đánh thức, xong lại bắm người.

Hiệu suất của các thợ lắp này thật nhanh, phòng khách và ba phòng ngủ, tổng cộng bốn máy điều hòa, tiêu tốn không tới một giờ đã làm xong xuôi.

Thế là không phải lo lắng Quả Quả không ngủ ngon rồi.

Đợi đến chiều ba Mạnh ngủ dậy, đã tỉnh rượu, vừa thấy trong nhà có thêm bốn máy điều hòa, hơi sững sờ, không trách được ông không bị nóng đến tỉnh dậy... Tuy nhiên tiền điện tháng này chắc sẽ tăng lên. Nhưng ông đồng thời cũng rõ ràng biết được đứa con rề này không phải loại b nh thường, cậu ta có thể cho con gái ông một cuộc sống tốt hơn.

Mạnh Ninh vẫn còn lo lắng ba sẽ tức giận, không nghĩ tới ông chỉ hỏi lắp khi nào, rồi không nhắc tới chuyện này nữa, điều này làm cho Mạnh Ninh yên tâm hơn.

Trước giờ com tối có một tốp người đến nhà họ Mạnh, đều là hàng xóm cùng cô chú gì đó, bọn họ nghe nói Mạnh Ninh lâu không có trở về, nay về mang theo chồng con, đều nói đến để hỏi thăm. Không biết chi đơn giản đến thăm Mạnh Ninh, hay là đến để chế giễu cô.

Mạnh Ninh gả cho người nào, người trông xóm cũng không rõ ràng, cô kết hôn xong cũng không quay trở lại. Mỗi lần hỏi đến Mạnh Ninh, ba Mạnh đều lộ vẻ không muốn nói nhiều, lâu ngày, lời khó nghe đã truyền ra ngoài. Có người nói Mạnh Ninh không phải đi thành phố học đại học, mà là đi thành phố lớn làm tiểu thư (âm chỉ gái b án hoa) rồi, hơn nữa Mạnh Ninh xinh đẹp như thế, không chừng lại dụ dỗ cậu ấm nhà có tiền nào đó chăng? Lời này lộ ra nhiều ghen tức, còn có chút ác độc, cũng không biết là ai đồn ra ngoài trước tiên.

Hôm nay vừa nghe chuyện Mạnh Ninh về nhà, tất cả mọi người đều không giấu được hiếu kỳ. Chiếc xe ngoài cửa kia đã làm họ phát thèm rồi, vào nhà thấy Thi Vinh xong, lại càng cảm thấy không thể tưởng tượng nổi. Người này đẹp hơn mình tính trên tivi nhiều! Mạnh Ninh thật đúng là có phúc.

Không nói đến khuôn mặt, chỉ nói đến quần áo trên người Thi Vinh, nhìn đến cái đồng hồ là đã biết giá trị không rẻ, mỗi động tác của Thi Vinh, đều không giống với dân quê bọn họ, cao cao tại thượng giống như quốc vương. Bọn họ cười đùa nói chuyện phiếm lớn tiếng ở trước mặt ba Mạnh, nhưng trước mặt Thi Vinh ngay cả thở cũng không dám thở mạnh. Rõ ràng trên mặt người đàn ông này tươi cười, nhưng họ lại thấy sợ, cũng không biết là chuyện gì xảy ra.

Mấy người đàn ông nói chuyện với ba Mạnh và Thi Vinh, Mạnh Ninh thì đi về phòng ngủ của mình, mấy người phụ nữ cũng theo vào cùng, thất chủ bát thiết (lắm mồm lắm miệng) theo cô hỏi tên Thi Vinh, trình độ học vấn, công việc, thân phận, còn hỏi họ quen biết ra sao, gia đình Thi Vinh đang làm gì, tại sao lâu vậy cô mới trở về... Mạnh Ninh rất phiền khi bị hỏi, cô căn bản không muốn trả lời những vấn đề này, nhưng cô hai bắt được tay của cô, giọng nói mang theo yêu thích và ngưỡng mộ: “Mạnh Ninh, cháu được gả vào chỗ tốt là được rồi! Ban đầu cô còn tưởng cháu đi làm bên ngoài! Mau, mau nói cho cô nghe xem, trong nhà chồng con làm gì?”

Bạn đang đọc truyện *Chi Yêu Cố Chấp Cuồng Của Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 12

Mạnh Ninh không cách nào chịu nổi cô hai bỗng dưng nhiệt tình, cô cũng chẳng thân thiết lắm với những cô bác này, từ sau khi mẹ cô bỏ đi theo người khác thì càng không thân nữa. Hiện tại cô hai cầm lấy tay cô nói chuyện thân thiết như vậy, Mạnh Ninh như có một loại thôi thúc muốn rút tay ra. Những năm gần đây, ngoại trừ Thi Vinh ra, thì không có ai chạm vào người cô, cho dù là phụ nữ cũng không ngoại lệ.

Thấy Mạnh Ninh không nói lời nào, cô hai lại tự cho là thông minh mà hỏi thăm: “Cháu không nói, sợ cô lừa gạt người yêu cháu đi mất à? Cháu yên tâm, của cháu thì là của cháu, cô hai chính là quan tâm cháu, đúng rồi, hai đứa kết hôn chưa?”

Không trách cô hai Mạnh hỏi như vậy, lúc Mạnh Ninh và Thi Vinh kết hôn chỉ có ba Mạnh biết, ông không đi dự, sau này chỉ nói với người trong thôn là cháu gái lập gia đình, lúc ấy nhà gái cũng không có tổ chức tiệc mừng, có ai chịu tin đâu? Nếu không thì làm sao tin đồn Mạnh Ninh ở ngoài làm vợ bé lại truyền đi được? Thật ra lúc trước Thi Vinh dự định làm tiệc cưới ở quê Mạnh Ninh trước, sau đó mới đưa tất cả bà cháu thân thích của gia đình họ Mạnh đến thành phố tham gia hôn lễ bên nhà trai, nhưng ba Mạnh sống chết không đồng ý, cũng không chịu nói chuyện với anh, năm đó hai người kết hôn, bên nhà Mạnh Ninh không một ai đến.

Mạnh Ninh gật đầu.

Thấy thế, cô hai Mạnh thấy hơi thất vọng, trong nhà bà ta còn có hai đứa con gái chưa lấy chồng, trông thấy người yêu Mạnh Ninh rất ưu tú, lại là kẻ có tiền, nếu Mạnh Ninh không kết hôn cùng anh ta, không phải hai cháu gái nhà bà ta còn có cơ hội sao? Không nghĩ tới họ đã sớm kết hôn... Nhưng mà bà ta lại phản khởi hỏi: “Vậy chồng còn có anh em hay bạn tốt gì không? Nếu có, cháu giới thiệu cho cô hai mấy người, mấy em họ cháu đều lớn cả rồi, còn chưa tìm được ai ưng ý, cháu kê một chút đi?”

Mạnh Ninh không biết nên nói gì, thật ra Thi Vinh có mấy người anh em chơi với nhau từ nhỏ, mọi người đều không giàu thì sang, ngoại hình năng lực đều là hạng nhất. Nhưng đàn ông như vậy đều có ánh mắt rất cao, bao nhiêu cô gái xinh đẹp nét na nổi danh ở thủ đô muốn vây quanh bọn họ còn không được, làm sao lại vừa ý cô gái nhà nông bình thường được chứ? Còn đồng nghiệp trong trường của cô... Bọn họ tuyệt đối không đồng ý lấy vợ ở xa ngàn cây số, bằng cấp lại không đến Thạc sĩ. Cho nên chuyện mai mối này, Mạnh Ninh thật không thể làm nổi. Đến lúc đó chưa nói khả năng thành công không lớn, lỡ như bị ghét, không chừng cô hai còn có thể chỉ thẳng vào mũi cô mà mắng cô giả vờ có ý tốt, lại cố tình làm cho bọn họ mất mặt.

Vì vậy cô cười cười, nói: “Cháu bình thường chỉ đi làm, người quen biết cũng không nhiều, nếu cô muốn tìm đối tượng mai mối, hay là đi tìm anh ấy đi!” Chỉ chỉ Thi Vinh ở phòng khách.

Cô hai Mạnh dùng ánh mắt kính sợ nhìn Thi Vinh, quay đầu lại bắt đầu oán giận Mạnh Ninh: “Con nha đầu này, bảo cháu làm ít chuyện cho cô hai, cháu lại ra sức từ chối, thật sự không xem cô hai là người một nhà? Thật là không có lương tâm.” (Nhã: Đồ bà già xấu xí, con gái ko lấy được chồng cũng phải thôi!)

Mạnh Ninh: “...” Năm ấy cô hai chỉ vào cô mắng cô và mẹ cô là cùng một loại, sau này chắc chắn là một hồ ly tinh không biết xấu hổ, là loại đàn bà dâm dăng, lẽ nào cô hai đã quên? Mạnh Ninh nhẹ nhàng rút cánh tay trong tay cô hai ra, lạnh nhạt nói: “Nếu cô muốn tìm người giới thiệu, thì đi tìm chồng của cháu đi, cháu không làm được.”

Bà cô hừ một tiếng, đứng dậy, ông ọ đi ra ngoài. Bà ta đi rồi, một người phụ nữ ôm theo đứa cháu ngồi xuống cạnh Mạnh Ninh, tò mò hỏi: “Mạnh Ninh, người bên ngoài kia thật sự là chồng bạn sao?”

Mạnh Ninh nhớ rõ, hai người là bạn học cùng tiểu học, nhưng cô ấy học hết cấp hai thì không học nữa, mà nghỉ học đi làm ở xưởng may, cũng kết hôn rất sớm. Cô không trả lời mà hỏi lại: “Đây là đứa thứ mấy của bạn rồi?”

Cô ấy nói: “Đứa thứ ba.” Sau đó lại vừa hâm mộ vừa ganh tị nhìn Mạnh Ninh: “Bạn lấy chồng thật sướng! Hôm trước mình cùng chồng đi mua xe trong

thành phố, vừa ý một chiếc, nhưng tận ba mươi sáu vạn, không thể mua nổi, chứ khỏi phải nói chiếc xe dừng trước cửa kia của bạn, mình nhìn thấy giới thiệu trong tờ quảng cáo rồi, tận sáu trăm vạn đó! Bạn lấy chồng sướng thật, chắc chắn chồng bạn kiếm được nhiều lắm nhỉ?”

Cô ấy lặp lại hai lần lấy chồng thật sướng, Mạnh Ninh nghe xong, cảm thấy toàn thân vô lực. Cô cân nhắc lời nói ra tránh kích thích đến người khác, lại không quá chường tai mà nói: “Anh ấy... cũng kiếm được tiền.” Đầu chỉ là biết kiếm tiền, quả thực như là thần tài đầu thai ấy, cho dù tiền tay mua cổ phiếu đều có thể làm giá trị tăng gấp đôi. Cho nên anh cũng rất thích tiêu tiền, hễ anh thấy thích gì, muốn gì, thì không hỏi đến giá cả, mà trực tiếp mua cái đắt tiền nhất, vì anh cảm thấy thứ đắt nhất nhất định là thứ có chất lượng tốt nhất.

Người phụ nữ ôm đứa bé chép miệng một cái, lại hỏi: “Nhà bạn ở đâu? Lái xe về đây hả?”

Mạnh Ninh lắc đầu: “Ngồi máy bay về, chiếc xe này là anh ấy sợ không có phương tiện nên mới mua.”

Tùy tiện mà có thể mua chiếc xe sáu trăm vạn, thật đúng là xuất thân không đơn giản! Mấy người phụ nữ ở đây đều nghĩ như vậy, hiện bọn họ cũng đang có xe có nhà, nhưng đều phải bận rộn kiếm tiền mỗi ngày, mặc dù đều có xe có nhà, nhưng thật không thể so với nhà người ta. Lúc xưa tất cả mọi người đều như nhau, đều là người bình thường, tại sao Mạnh Ninh lấy chồng lại sướng như vậy? Người phụ nữ nói tâm tư đố kỵ của mọi người ra hết: “Số bạn thật tốt! Từ nhỏ đến lớn đều xinh đẹp, học tập cũng giỏi, thầy giáo bạn học đều thích bạn, sau này lớn lên, đều hơn chúng mình, lấy người có tiền làm chồng, thật tốt! Thật tốt!”

Mạnh Ninh mỉm cười, không nói lời nào.

Mấy phụ nữ đang muốn hỏi chuyện thì Thi Vinh đi vào, bọn họ không tự chủ được nhường đường cho anh, sau đó nhìn người đàn ông anh tuấn này ngồi lên trên giường, ôm Mạnh Ninh vào trong ngực, nói: “Mọi người có chuyện gì cứ hỏi tôi, đừng dọa vợ tôi.”

Có thể đứng gần nói vài lời với trai đẹp, ai cũng bằng lòng. Vì vậy đã có người không thể đợi được mà hỏi: “Anh tên gì?”

“Thi Vinh. Thi trong thực thi, Vinh trong quang vinh.”

“Nhà anh ở đâu?”

“Thủ đô.”

“Xe bên ngoài là anh vừa mua hả?”

“Ừ.”

“Nhà anh có mấy chiếc xe?”

Thi Vinh suy nghĩ: “À... hơn mười chiếc.”

Hơn mười chiếc!

Mấy người phụ nữ hít một hơi. “Anh làm nghề gì?”

“Mở công ty.”

“Anh có nhà ở thành phố chưa?”

“Một đại trạch và ba căn biệt thự, trong Tứ Hợp Viện có tổng cộng hơn mười khu nhà ở.”

Đây là một trong số sở thích của Thi Vinh, thích mua nhà, bởi vì đất đai mãi mãi là tài sản tăng giá trị. Nhà của anh trải khắp cả nước, có tiền thì tùy hứng như vậy đó.

Âm thanh hút khí của mấy người phụ nữ càng lớn. “Vậy anh đã kết hôn bao lâu rồi? Sao lại không mời chúng tôi?”

“Đã gần mười năm rồi.” Thi Vinh giúp Mạnh Ninh vuốt vuốt tóc, nhếch khóe môi, độ cong tuấn mỹ làm mấy phụ nữ suy sẩy. “Ba vợ nói không cần tổ chức ở quê nhà, nhưng mà lần này chúng tôi trở về sẽ bỏ sung, Lộ Lộ, em nói có đúng không?”

Mạnh Ninh không biết anh có ý định làm tiệc cưới bỏ sung khi nào, nhưng có mặt nhiều người nên cũng không dám trái ý Thi Vinh, chỉ gật đầu một cái.

“Kết hôn đã lâu như vậy?” Bạn học Mạnh Ninh hỏi, trong mắt lộ ra sự hâm mộ cùng ghen ghét. “Bây giờ Mạnh Ninh là bà chủ gia đình sao?”

Nếu đúng như thế...trong lòng cô ta còn có thể thoải mái hơn một chút.

Mọi người xem, nếu sau nhiều năm phát hiện bạn học sống tốt hơn mình thì trong lòng sẽ không thoải mái, nói xa nói gần cũng muốn cho đối phương thêm chút khó khăn, muốn tìm được ưu điểm của bản thân hạ thấp đối phương, bằng không sẽ bứt rứt nhiều năm.

“Cô ấy là giảng viên đại học, khoa Trung văn và lịch sử.” Hình như Thi Vinh không nghe ra ngụ ý của cô ta.

Mọi người xôn xao, làm giáo viên đã vượt trội rồi, lại còn là giảng viên đại học! Ngay sau đó, trong ánh mắt mọi người nhìn Mạnh Nịnh đều có cảm giác kính sợ.

Mạnh Nịnh bị Thi Vinh ôm lâu nên khó chịu, cũng không thích anh khoe khoang như thế, cô không muốn nói tình hình gần đây của mình cho mọi người biết, nói như vậy, thật giống như là hoàn toàn phủ nhận bản thân lúc trước.

Lúc cô định mở miệng, giọng nói non nớt mềm mại của Quả Quả vang lên: “Ma ma!”

Mạnh Nịnh khẩn trương thoát khỏi vòng ôm của Thi Vinh, ôi trời, cô đã quên Quả Quả đang ngủ ở phòng ngủ bên cạnh! Nhiều người xúm lại một chỗ nói chuyện, nhất định đã đánh thức tiểu tử này rồi!

Bạn đang đọc truyện *Chi Yếu Cố Chấp Cuồng Của Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 13

Quả Quả đang dụi mắt được Mạnh Nịnh bế lên đùi, mấy người phụ nữ mới biết thì ra con trai của người ta đã lớn như vậy rồi!

Chưa từng trông thấy đứa bé nào dễ thương như thế bao giờ! Khuôn mặt trắng nõn như trứng gà bóc, một đôi mắt long lanh vừa đen vừa to, sống mũi cao, miệng nhỏ hồng, quả, thật là từ một khuôn mẫu khác ra cùng với Thi Vinh.

“Đây là con của bạn?”

Mạnh Nịnh gật đầu: “Quả Quả, chào các dì đi con.”

Bánh bao nhỏ ngoan ngoãn nói: “Chào các dì.”

Quả thật là khiến người ta không thể không đồ kị. Chồng thì hoàn mỹ dịu dàng, con trai thì xinh xắn lạnh lùng, có tiền có thế, lại là giảng viên đại học... Tại sao chuyện tốt trên đời này đều dành cho Mạnh Nịnh hết vậy?

Nhưng Mạnh Nịnh lại không thích người khác nhìn cô như thế. Trong mắt người khác, cô là gặp may mắn, tất cả mọi người đều nói cô có thể gả cho Thi Vinh, đó là kiếp trước tích đức bao nhiêu, nói Thi Vinh đối xử tốt với cô lại thương cô, hai người đã có con, cô may mắn đến chừng nào làm người khác đồ kị đến nhường nào... Đây là điều Mạnh Nịnh không thích nghe nhất. Trong miệng người khác, cô dường như không phải là cô, mà là thuộc về Thi Vinh, là vật sở hữu của anh, mà không phải là một người sống có suy nghĩ độc lập.

Nhìn thấy Mạnh Nịnh khó chịu, Thi Vinh nhanh chóng tiến khách. Anh có ngoại hình anh tuấn, giọng nói lại êm tai, khí chất lại càng bất phàm, dù có bà lão 70, 80 tuổi cũng vô thức muốn lưu lại ấn tượng tốt đẹp trước mặt anh.

Cho nên mấy người phụ nữ cứ thế lui ra, sau khi mọi người đi khỏi, Mạnh Nịnh mới thở phào nhẹ nhõm.

Ghét nhất là những chuyện kiểu đó, trước kia đi học cũng vậy. Chỉ có điều trước kia thì là thi học kỳ ra sao, định thi đại học nào, hằng năm xếp thứ mấy trong lớp.... Bây giờ biến thành chồng đang làm gì, nhà có bao nhiêu xe, con bao nhiêu tuổi, học lớp mấy rồi... Nếu như các bậc trưởng bối ân cần hỏi han những điều này thì cũng đành chịu, hết lần này tới lần khác vẫn là một đám người không quen biết. Mạnh Nịnh đặt Quả Quả lên giường, sau đó hỏi Thi Vinh: “Anh vừa nói muốn làm tiệc cưới bổ sung sao?”

Thi Vinh nói đương nhiên: “Đúng vậy.”

“Tại sao?” Mạnh Nịnh giật mình khi thấy mình hỏi hơi quá, vội vàng nói: “Ý em là, chúng ta đã kết hôn lâu như thế rồi, đâu cần thiết làm tiệc cưới bổ sung nữa?”

“Sao lại không cần thiết? Ít nhất phải để cho bọn họ biết là em đã thực sự lập gia đình rồi chứ.” Thi Vinh nheo mắt lại. “Anh không thích có người nói xấu sau lưng em. Hơn nữa, chỉ có bổ sung tiệc cưới, mọi người mới biết em đã là người của anh.”

Dựa theo tính tình của anh, ngay từ lúc nghe có người nói xấu Mạnh Nịnh sau lưng mình liền tiến lên đánh người, đâu có thể chịu đựng tới bây giờ. Thi Vinh cũng không phải người hiền lành, ai dám chọc giận anh, vậy thì phải chuẩn bị tốt tinh thần cả nhà chết hết đi đã.

Mạnh Nịnh không còn lời nào để nói.

Một khi Thi Vinh đã quyết định chuyện gì, cô không có cách nào lay chuyển được.

Lúc ăn cơm tối, Thi Vinh nói chuyện này với ba Mạnh, Mạnh Nịnh vốn nghĩ ba sẽ không đồng ý, ai ngờ ba Mạnh suy nghĩ xong lại đồng ý, còn bảo Thi Vinh nói đúng, trong thôn luôn có lời đồn không hay, đây là cơ hội tốt. Còn bảo Mạnh Nịnh mời bạn học thời cao trung (tương đương cấp THPT) đến uống rượu mừng, không bỏ qua một ai. Nghe giọng điệu ba Mạnh, dường như ông đã bỏ qua hết những chuyện trước kia.

Nhưng Mạnh Ninh không buông qua được. Cô không muốn gặp bạn học cao trung tí nào, cô không muốn nghe thấy bất cứ thứ gì liên quan đến cô từ trong miệng bọn họ, nếu có thể, cả đời không gặp là tốt nhất. Nhưng ba cùng chồng, kể cả con trai cũng đã đồng ý bỏ sung tiệc cưới, một mình cô cố chấp cunh không thối lui được ba người bọn họ, cuối cùng chỉ có thể đồng ý.

Bát đĩa do Thi Vinh rửa, tuy anh luôn bảo cô nấu cơm, nhưng lại không thích cô rửa chén, bởi vì như vậy sẽ hại đến da tay mềm mại của cô. Trong khi Thi Vinh rửa chén, Mạnh Ninh tắm rửa sạch sẽ cho Quả Quả, cậu nhóc này đặc biệt thích ông ngoại, nằng nặc đòi tối nay ngủ cùng ông ngoại. Ba Mạnh cũng muốn bù đắp tình cảm bỏ lỡ mấy năm nay với cháu ngoại, vì vậy sau khi tắm xong, Quả Quả tự động chạy một mạch tới phòng ba Mạnh, bỏ Mạnh Ninh lại phòng tắm một mình.

Bởi vì đây là nhà ba mẹ, ba ngủ ở bên cạnh, lại chỉ có một nhà vệ sinh, vì vậy Mạnh Ninh hoàn toàn không nghĩ tới Thi Vinh to gan không thèm mặc gì mà đi vào.

May mắn cô đã tắm xong, nếu không sẽ bị Thi Vinh dồn ép đến không có chỗ trốn. Nhưng mà cho dù vậy, cô vẫn bị Thi Vinh nửa ép nửa dụ dỗ tắm cho anh – giống như tắm rửa cho Quả Quả, lau toàn thân kỹ càng, xoa sữa tắm, dội nước sạch sẽ. Trong lúc đó ông chủ Thi Vinh nhắm mắt hưởng thụ, anh chỉ thích hành động thân mật như vậy, nếu như đây không phải nhà ba vợ, anh nhất định sẽ cùng cô vợ nhỏ tắm uyên ương luôn.

Buổi tối không có Quả Quả quấy rầy, Thi Vinh có thể tha hồ làm chuyện xấu. Giường của Mạnh Ninh là một cái giường đơn bình thường, hai người ngủ có hơi chật, nhưng Thi Vinh rất thích, bởi vì giường nhỏ, Mạnh Ninh buộc phải nằm sát vào anh. Điều hòa thổi gió lạnh, chỉ có một ngọn đèn nhỏ lơ lửng trên bàn sách đầu giường, có loại mỹ cảm thâm u không nói không nên lời.

Anh nhớ có một đêm, ba Mạnh đang chăm bài ở một phòng khác, anh lén lút lên vào, cách một bức tường, khiến cho Mạnh Ninh đạt đến tận cùng khoái hoạt, khi đó cô bụm miệng nhỏ không dám lên tiếng, nước mắt đầy mặt, cái miệng nhỏ phía trên im lặng, cái miệng nhỏ phía dưới lại cực kỳ chặt chẽ, cảm giác này rất kích thích, kỷ ức tới giờ Thi Vinh hồi tưởng lại vẫn còn thấy mới mẻ. Vì vậy anh bắt đầu cúi xuống cắn vào cổ Mạnh Ninh, phóng ra dục vọng tích tụ đã lâu trong lồng ngực từng chút một.

Mạnh Ninh nháy mắt, vội vàng muốn nói gì đó để ngăn anh lại, nhưng cô chưa kịp nói gì, Thi Vinh đã hỏi: “Còn nhớ lần đầu tiên anh tới tìm em không?”

Thân thể Mạnh Ninh cứng đờ.

Cả đời này cô cũng không thể quên được!

Sống gần 30 tuổi, tất cả sự nhục nhã đều là Thi Vinh ban tặng cho cô, chỉ cần nghĩ tới mình từng không biết liêm sỉ mà mềm nhũn như một vũng nước ở dưới người anh, Mạnh Ninh liền xấu hổ và giận dữ muốn chết. Bây giờ đã làm vợ anh rồi, hai người làm chuyện kia là bình thường, nhưng lúc trước, vào lúc cô ở độ tuổi vừa hiểu cái gì là nam nữ khác biệt, đã bị Thi Vinh chiếm đoạt thân trong trắng, trong lòng sợ hãi vô cùng. Khi đó cô không hiểu chuyện, lại còn nhỏ, không biết dùng thuốc tránh thai, lo lắng sợ hãi suốt một tháng, sợ mình mang thai, cũng may một tháng sau, kỳ nghỉ ễ của cô tới, Mạnh Ninh mới thở phào nhẹ nhõm.

Chẳng qua con ác mộng chỉ mới bắt đầu mà thôi.

Lúc Thi Vinh cảm thấy hứng thú với một người, nếu không chơi đến chán, anh sẽ không buông tay. Mạnh Ninh không muốn nhớ lại khoảng thời gian đó, cả ngày cô mất hồn mất vía, lại không dám nói ra, thật sự cực kỳ nhu nhược. Nếu như quay lại thời điểm đó... Mạnh Ninh nghĩ, nếu như có cơ hội, cô nhất định sẽ giết Thi Vinh ngay tại lúc anh cuồng bức cô.

Đáng tiếc tất cả không thể quay trở lại, cô bị anh buộc kết hôn, cho tới giờ cũng đã mười năm rồi, thói quen là thứ thật đáng sợ. Nó không thể thay đổi Thi Vinh, cũng không cho Thi Vinh gặp báo ứng, lại khiến cho Mạnh Ninh từ cô gái hoạt bát sáng sủa trở thành nười phụ nữ tao nhã thành thực.

“...Không nhớ rõ.” Cô nói.

“Nói dối.” Thi Vinh cắn xương quai xanh của cô một cái, đôi mắt sắc bén nhìn cô chằm chằm. “Anh vẫn luôn nhớ, em thì sao? Em có nhớ hay không?”

Mạnh Ninh lắc đầu.

“Không cho nói dối.” Lúc này anh dùng thêm chút sức để cắn.

Chỉ cần không phải đáp án anh muốn, thì đều là Mạnh Ninh nói dối cả. “...Nhớ.”

“Anh biết em nhớ mà.” Thi Vinh có được đáp án như mong muốn, thì nở nụ cười, anh cười rộ lên thật sự vô cùng vô cùng đẹp, anh tuần làm người ta hít thở không thông, nếu không phải có gương mặt vô cùng khôi ngô, anh làm sao làm cho người khác tin tưởng anh đơn giản đến vậy? Nhìn xem, bạn học thân thiết của Mạnh Ninh, chỉ nhìn mặt anh đã bị anh mê hoặc đến không biết năm nay là năm nào rồi, càng đừng nói đi nghiên cứu nội tâm ẩn giấu sâu bên trong.

Bọn họ chỉ cần biết Mạnh Ninh gả vào chỗ tốt, chồng Mạnh Ninh có tiền, hơn nữa đối với Mạnh Ninh rất tốt, ngày nào đó lúc vợ chồng cãi nhau mà đem ra so sánh một lần, kích thích nửa kia của mình, hoặc là ban đêm yên tĩnh len lén ghen tỵ, thế là đủ rồi.

Về phần bên trong thương tích đầy mình, mục nát ra sao, bọn họ không muốn biết.

Bạn đang đọc truyện *Chi Yếu Cố Chấp Cuồng Của Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 14

Cũng may trong lòng Thi Vinh còn có chút cân nhắc, ít nhất có ba Mạnh ở đây, anh cũng không dám buông thả mà làm một trận lớn được. Vì vậy Mạnh Ninh cảm thấy vô cùng may mắn, dù rằng mình vẫn bị giày vò quá sức, nhưng so với chuyện xảy ra trước kia trong căn phòng này, Thi Vinh rõ ràng đã hạ thủ lưu tình lắm rồi.

Kích tình qua đi, cô nằm sấp trên lồng ngực đầm đìa mồ hôi của Thi Vinh mà thờ dốc, tóc dài đen nhánh đầy mồ hôi, dán trên thân thể hai người, dính dính muốn chết. Nhưng mà Thi Vinh cực kỳ yêu thích kiểu da thịt thân mật như thế này, một tay vuốt ve bên hông Mạnh Ninh, tuy anh đã phóng ra, nhưng vẫn chưa được thỏa mãn. Làm hồi hột như thế đối với anh mà nói chỉ là một bữa khai vị, mới chỉ tạm thời trấn an cơn sâu ham ăn phía dưới, nhưng nếu muốn ăn no hoàn toàn, thật sự là không có khả năng.

Anh thích làm mưa làm gió với Mạnh Ninh ngay tại phòng này. Căn phòng này cùng cô lớn lên, những vật vô tri vô giác trước mặt này đã chứng kiến cô trưởng thành, chứng kiến anh biến cô từ một cô gái thành người phụ nữ mà đề dưới thân tha hồ xâm phạm, điều này đối với Thi Vinh mà nói thì có đến mười phần kích thích.

Anh là người đàn ông ưa kích thích, lúc trẻ tuổi rất to gan lớn mật, không bao giờ nghĩ tới một ngày sẽ thua bởi một người con gái vừa nhìn qua đã biết là học sinh '3 tốt' như Mạnh Ninh. Tay của anh vẫn về ngực Mạnh Ninh không nhanh không chậm trên, da thịt trắng nõn làm cho anh khao khát phồng tưng, cao hơn lần đầu tiên làm cô một chút, trông như trứng chần nước sôi, bây giờ kích cỡ rất vừa phải, không uống công anh ngày đêm xoa bóp đâu! Chỉ cần nghĩ tới trước đây, Thi Vinh cảm thấy có một ngọn lửa bốc lên từ dưới bụng, mới vừa phóng ra lại cứng rắn rồi.

Mạnh Ninh nhận ra thân thể anh có sự thay đổi, toàn thân cứng đờ, nằm trên người anh không dám nhúc nhích, Thi Vinh dùng lời nói đùa giỡn cô: “Cảm nhận được không?”

Mạnh Ninh cắn răng không nói, vừa nãy trong lúc kích tình cô buột miệng kêu ra đã đủ xấu hổ rồi, lúc này tỉnh táo lại muốn cô đùa bỡn lưu manh cùng Thi Vinh, cô không làm nổi. Cô lập tức vỗ nhẹ ngực Thi Vinh một cái, kìm chế tê dại, nói: “Đừng lộn xộn, ngủ đi.”

Thi Vinh ôm cô trở mình, đêm khuya thanh vắng, tắt đèn đi, trong không khí vương vấn mùi vị mờ ám khác thường, ở trong không khí mờ ám, Thi Vinh thấp giọng hỏi Mạnh Ninh: “Còn nhớ rõ lần đầu tiên của chúng ta là khi nào không?”

Mạnh Ninh đầu thế nhớ rõ nỗi, khi đó cô uống say đến bất tỉnh, hoàn toàn không biết năm nay là năm nào, mơ hồ bị Thi Vinh chơi đùa, mãi đến khi bị anh phá thân cô mới tỉnh lại, thấy trên người có một người đàn ông xa lạ, lúc đó cô sợ quá mà phát khóc, nhưng mà bên dưới lại kẹp chặt, Thi Vinh vốn muốn thương hoa tiếc ngọc với cô một chút, không biết làm sao cô bé này khóc đến lợi hại, anh dỗ dành như thế nào cũng vô dụng, sau đó dứt khoát hoặc là không làm, đã dỗ dành không được, vậy thì làm đến khi mình thoải mái mới thôi.

Đối với Mạnh Ninh mà nói, lần đầu tiên của bọn họ chính là ác mộng. Kể từ đó về sau Thi Vinh gì cũng như ăn tuy biết vị, cô cũng không muốn nhắc lại. Nhưng Thi Vinh dường như rất có hứng thú, tràn đầy thích thú mà đếm từng ngón tay, Mạnh Ninh cố tình không để ý tới anh, nhưng lại sợ anh nổi điên, cuối cùng khi ông thế làm gì khác hơn là anh hỏi cái gì cô trả lời cái đó, tức thời anh nói xong lại không đứng đắn, chỉ cần anh vừa hỏi, cô sẽ ngoan ngoãn gật đầu. Dần dần cơn buồn ngủ ập tới, sau cùng Thi Vinh nói rất nhiều điều lưu manh... cô cũng không biết gì nữa.

Thi Vinh cảm thấy hôm nay cô vợ nhỏ thuận theo khó tin, anh cẩn thận nhìn lên, được lắm, người ta sớm đã ngủ rồi, khuôn mặt nhỏ nhắn dán trên lồng ngực anh, một tay đặt tại vị trí tim anh, tay kia ôm vai anh, cái miệng nhỏ nhắn hồng hồng phun ra hơi nóng, từ góc độ của anh nhìn lại, lông mi của cô dài như hai cây quạt nhỏ.

Chỉ có lúc ngủ cô mới có thể gần gũi tự nhiên với anh. Những năm này, rốt cuộc Thi Vinh cũng khiến cho Mạnh Ninh hoàn toàn quen cùng giường chung gối với anh, hiện tại cô ngủ say liền vô ý thức mà tìm đến anh, áp sát vào lồng ngực anh, cả người không thể không tựa vào người anh. Nhưng mà khi một khi tỉnh lại, cô vẫn là Mạnh Ninh bước bình không chịu yêu anh.

Tỉnh tỉnh Thi Vinh trước mặt Mạnh Ninh đã không chế lắm rồi, bằng không nếu là người ngoài, ở trước mặt một kiểu sau lưng một kiểu, anh đã sớm giết cả nhà rồi. Trên đời này cũng chỉ có một Mạnh Ninh, có thể làm cho anh cam tâm tình nguyện tỏ vẻ đáng thương.

Anh nhẹ nhàng vuốt ve làn da trắng mịn của Mạnh Ninh, người phụ nữ này được anh cưng chiều nhiều năm, từ sợi tóc tới gót chân, toàn thân không chỗ nào không đẹp, đôi lại là người đàn ông khác, ai có thể tốt với cô như vậy? Nhưng cô vẫn như không nhìn thấy, luôn không thật lòng cùng anh. Dường như đi theo anh, làm người phụ nữ của anh, là một chuyện vô cùng mất mặt.

Rốt cuộc anh phải làm thế nào, mới khiến cho Mạnh Ninh cắt đứt suy nghĩ khác, từ nay về sau thật lòng ở bên anh đây? Thi Vinh không giỏi theo đuổi phụ nữ, trước giờ đều là phụ nữ kẻ sau nổi bước người trước đến lấy lòng anh, anh lại không biết làm sao lấy lòng phụ nữ. Đặc biệt Mạnh Ninh lại không phải người phụ nữ bình thường, cô không yêu bề ngoài anh tuấn của anh, cũng không yêu xuất thân giàu có của anh, chỉ cần nghĩ tới Mạnh Ninh đi theo mình, là do anh bắt buộc mà được, Thi Vinh cảm thấy vô cùng mất hứng. Anh rất hi vọng mình cùng Mạnh Ninh là lưỡng tình tương duyệt, nếu Mạnh Ninh có thể thường xuyên theo anh, làm nũng với anh, cho dù là chơi xấu nổi giận cầm bình hoa ném anh, anh cũng vui vẻ.

Anh chính là muốn cô cắt đứt với quá khứ, anh muốn chiếm tư tưởng lẫn linh hồn của cô, có được tất cả của cô, nhưng như thế cũng không khiến anh

thỏa mãn, anh vẫn cảm thấy thế nào cũng không đủ.

Mạnh Ninh bị anh sờ đến giật mình, Thi Vinh chậm rãi dùng tay lại, ôm chặt lấy Mạnh Ninh, theo thói quen nhốt chặt cô, sau đó cũng nhắm mắt lại.

Sáng sớm hôm sau, Mạnh Ninh tỉnh dậy, đã thấy Thi Vinh không còn trên giường, nhanh chóng tìm đồ ngủ khoác lên người rồi đi tắm – cảm giác dính dính theo cô suốt cả đêm, có chút chất lỏng trên người cô đã khô lại. Vừa mới đứng dậy, còn chưa đi, thứ Thi Vinh còn để lại bên trong chảy ào xuống, Mạnh Ninh xấu hổ kẹp chân, đáng đi rất kỳ quặc.

Mấy ngày nay hình như anh vẫn không dùng biện pháp, từ sau khi sinh Quả Quả, Thi Vinh vẫn không để cho Mạnh Ninh có thai, nhưng xem biểu hiện gần đây của anh giống như là muốn cho cô mang thai lần thứ hai? Điều này lại có thể được, hai người đều là con một, có thể quang minh chính đại mà sinh.

Mạnh Ninh có chút do dự, lúc trước sinh Quả Quả, từ cung của cô không mở ra, nhưng vẫn khẳng khái sinh tự nhiên, loại đau đớn đó cô nhớ lại vẫn thấy sợ, đừng nói là lại thêm một lần nữa. Hơn nữa, sinh thêm một đứa bé cho Thi Vinh mà nói, ràng buộc giữa bọn họ càng thêm sâu, đó là điều Mạnh Ninh không hề mong muốn.

Cô mang theo suy nghĩ này mà tắm xong, thay quần áo xuống tầng ăn sáng, Quả Quả được ba Mạnh đưa ra ngoài chơi, chỉ có Thi Vinh đang chờ cô bên bàn cơm.

Bạn đang đọc truyện *Chi Yếu Cố Chấp Cuồng Của Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 15

Thấy đáng đi kì lạ khác thường của Mạnh Ninh, khóe miệng Thi Vinh giương lên đầy ý vị thâm trường. Anh kéo ghế ra, tiến lên vài bước bế Mạnh Ninh lên, sau đó đặt trên đùi mình rồi bón cho cô ăn. Mạnh Ninh có chút bối rối, tuy rằng trước kia không phải chưa từng làm chuyện này, nhưng bây giờ đang ở nhà ba, với lại cửa lớn không đóng, lỡ như có người đến, chỉ cần liếc mắt là nhìn thấy. Cho nên cô đẩy vai Thi Vinh: “Đừng... Em tự ăn được mà.”

Tay Thi Vinh sờ soạng trên người đau nhức của cô một cái, giọng nói và vẻ mặt trái lại có phần thật tâm thật ý, Mạnh Ninh ngượng ngùng mà cắn môi, đêm hôm qua bị anh buộc phải nói mấy lời đó, cô vẫn còn nhớ rõ ràng, bây giờ mặt đối mặt với Thi Vinh, bị ánh mắt sâu thẳm của anh nhìn chăm chăm, Mạnh Ninh thật sự cảm thấy rất xấu hổ. Trong lòng cô cũng rất khinh thường bản thân mình, rõ ràng không thể nào đáp lại Thi Vinh, nhưng mỗi lần làm cùng anh, lại luôn không kiềm chế được mà xuất thần. Chẳng lẽ không chỉ có đàn ông phân biệt được tình dục và tình yêu, mà phụ nữ cũng có thể?

Nhớ đến mình từng như một vũng nước ở dưới thân Thi Vinh, Mạnh Ninh chợt cảm thấy thật khó mở miệng. Ngoại trừ lần đầu tiên, Thi Vinh luôn luôn kiên nhẫn với cô, chỉ là tính kiên nhẫn này đối với anh mà nói, giống như là câu cá, cho dù là kiên nhẫn, vẫn có giới hạn. Ban đầu Mạnh Ninh phản kháng, Thi Vinh còn có thể khoan nhượng, nếu như cô luôn luôn phản kháng, anh sẽ không còn tính kiên nhẫn. Đã nói hết lời mà người vẫn không nghe, thì ta trực tiếp hành động, như vậy cuối cùng người đã chịu nghe lời chưa!? Chuyện này thường xuyên lặp lại, Mạnh Ninh rốt cuộc hiểu rõ, nếu cô không đáp ứng Thi Vinh, cuối cùng người chịu thiệt vẫn là cô mà thôi.

Đối với Thi Vinh nói, cô không nghe lời, vậy có nghĩa là anh có lý do để nghiêm trị cô, đối với anh mà nói, không phải là chuyện vô cùng tốt hay sao?

Đối phó với sự giãy dụa của Mạnh Ninh, Thi Vinh chỉ cần một tay là có thể làm cô xụi lơ. Thấy giãy dụa vô ích, Mạnh Ninh liền nhanh chóng thành thật, cô ngoan ngoãn ngồi trên đùi Thi Vinh, rõ ràng trong bụng rất đói, kì lạ là ăn không vào được. Nhất là tay Thi Vinh luôn không chịu yên, Mạnh Ninh hơi cau mày, đây là thói quen của cô, cũng không biết hình thành từ lúc nào, Thi Vinh càng thân mật với cô, cô lại càng không ăn vào.

Thấy cô ăn không được, Thi Vinh hỏi: “Không đói bụng sao?” Bàn tay to lớn sờ vào bụng cô, giọng nói trầm thấp theo lồng ngực anh phát ra: “Hay là đêm qua ăn quá no rồi?”

Mạnh Ninh không muốn trả lời vấn đề hạ lưu này, cô không thể xấu hổ, không thể trốn tránh, nếu không Thi Vinh sẽ càng táy to hơn. Cô chỉ có thể tỏ vẻ không nghe thấy, tiếp tục ăn cơm anh bón cho. Kết quả trong miệng còn chưa kịp nuốt xuống, đã bị Thi Vinh làm cho linh hồn cũng muốn bay lên. Lần này Mạnh Ninh mặc kệ đây là chỗ nào, nhanh chóng loạng choạng túm lấy tay Thi Vinh, sau đó đứng dậy rồi khỏi đùi anh, đáng đi cực kỳ quái dị, cách anh rất xa, cơm trong miệng nuốt không trôi, cả người vẫn trong trạng thái vui sướng.

Cô thật không có biện pháp đối với hứng thú xấu xa của Thi Vinh, nếu anh có thể nghe theo cô, anh đã không tên là Thi Vinh rồi. Mạnh Ninh ngồi xuống ở góc bàn khác, cơm trong miệng dù thế nào cũng ăn không vào, bèn phai nhổ vào thùng rác.

Thôi đi, bây giờ cô thật sự không đói nữa.

Thi Vinh cảm thấy thú vị, khi Mạnh Ninh cứng đầu với anh, anh cứ thế đùa giỡn. Ôm cô đặt lên đùi, dứt từng miếng từng miếng cho cô uống sữa tươi, sau đó tay kia không an phận mà trêu chọc, thân thể của cô rất nhạy cảm, chỉ cần anh sờ nhẹ một cái, cô đã không chịu nổi. Tiếp đó cái miệng nhỏ nhắn liền ngậm chặt, sữa tươi theo khóe miệng cô chảy xuống. Thi Vinh không thích trực tiếp cời sạch rồi làm, anh lại có xu hướng khiêu khích trước, cùng với đủ loại ám thị mờ ám. Từ nhỏ Mạnh Ninh được ba Mạnh nuôi lớn, rất quan trọng chuyện thể diện, lúc mới ở chung với, nghe anh nói vậy đều rót nước

mất, cho tới bây giờ vẫn không quen. Cũng may sau khi kết hôn Thi Vinh thu liễm rất nhiều rồi, chứ lúc chưa kết hôn lời anh nói đều rất khó nghe.

Đây cũng là lý do tại sao Thi Vinh thích nói, nếu Mạnh Ninh có thể mặt không đổi sắc nghe xong thuận tiện trả lời còn nhanh hơn anh, ngược lại anh lại cảm thấy không thú vị. Tốt nhất cô mãi mãi ngượng ngùng như vậy, đôi khi giả vờ điềm tỉnh, không thể tỏ ra xấu hổ. Lúc cô xấu hổ, tai và hai má đều đỏ ửng, nếu lúc này mà lột hết quần áo của cô, anh sẽ thấy được ngực trắng nõn nà của cô cũng đỏ ửng. Cho nên, Mạnh Ninh không nói dối, không thẹn thùng, Thi Vinh chỉ nhìn một cái đã biết.

Mạnh Ninh sợ Thi Vinh muốn ban ngày làm bảy, người đàn ông này hoàn toàn làm được. Cho nên cô ngồi trên ghế cạnh giường muỗi phần mà nhìn chăm chăm anh, Thi Vinh không thích cô mặc quần, một là vì quần ôm sát người, làm cho đường cong hoàn hảo của cô lộ ra hết, hai là vì bất tiện, cởi ra hay mặc vào đều phiền phức. Vì vậy nhiều năm Mạnh Ninh không mặc quần, cô đã có thói quen ngay cả áo ngủ đều là váy dài đủ loại. Hơn nữa Thi Vinh thích cô mặc váy, còn phải là loại váy dài, một tác da đều không được lộ ra ngoài. Lúc chưa kết hôn, anh thích nhất như vậy, lúc có nhiều người, vén váy của cô lên, mượn váy dài che giấu, làm cho cô trần lan nước. Sau khi kết hôn, Mạnh Ninh cuối cùng ý thức anh không được làm vậy, anh mới kiềm chế lại.

Mạnh Ninh đã từng nghĩ tới chuyện phản kháng, đáng tiếc, gia thế cô không bằng, Thi Vinh muốn chinh cô cùng ba cô chết, chỉ cần một cuộc điện thoại là xong. Về thể lực, cô chỉ là một phụ nữ yếu đuối, làm sao so được với Thi Vinh đã từng đi lính cơ thể cường tráng có cơ bụng tám múi? Anh chỉ cần tát một cái là cô chấn động não rồi. Cho nên, Mạnh Ninh đã sớm có kinh nghiệm, cô không thể phản kháng, cũng không thể chạm tới một sợi lông của Thi Vinh sao? Sự thật chứng minh, chỉ cần Thi Vinh không tức giận, trên cơ bản cô muốn làm cái gì cũng được.

Nhưng cô không thích loại váy dài này, nhìn qua thì quả thực giống như nữ thần, nhưng thật sự rất phiền phức, vào mùa hè nóng bức gần chết, phía trong cô còn phải thường xuyên mặc quần an toàn phòng ngừa bị tốc lên ngoài ý muốn, lúc bước lên thêm bực giảng càng phải cẩn thận, nếu không sẽ bị ngã sắp xuống.

Thi Vinh hoàn toàn không thấy được những khổ sở này, dù sao anh cũng không cho phép Mạnh Ninh mặc quần, người phụ nữ của anh chỉ nên mặc váy, váy đủ loại, phòng quần áo trong nhà treo đầy quần áo anh mua cho Mạnh Ninh – trên căn bản là toàn váy dài thuần một màu.

Thi Vinh thích nhất loại váy dài có thể che kín người, nhưng đồng thời anh cũng rất mâu thuẫn, bởi vì anh thích Mạnh Ninh mặc nội y gợi cảm bên trong. Giống như là nhìn qua có vẻ là một món quà bình thường, mở ra rồi, mới biết bên trong có huyền cơ.

Ngay lúc Thi Vinh định toan tính tóm Mạnh Ninh lại thân mật một phen, thì điện thoại trong nhà đột nhiên vang lên.

Mạnh Ninh thở phào nhẹ nhõm, nhất thời được giải thoát ra, dùng dằng đi kỳ lạ, kẹp chân đi nghe.

Bạn học cao trung khá thân với cô gọi tới, nghe nói cô đã trở về, cho nên gọi tới hỏi thăm, hỏi xem cô có thời gian hay không, hôm nào hẹn gặp trên phố. Mạnh Ninh yên lặng một lát, lên tiếng, hẹn một ngày cùng phía bên kia.

Sau khi cúp điện thoại vài giây, trên mặt cô đều mang theo biểu cảm khác thường. Bình tĩnh mà xem lại, cô không muốn nhìn thấy những bạn học cao trung kia, nói khó nghe chút, là từ sau khi cùng với Thi Vinh, ngoại trừ ba cô, những người quen biết trước kia cô đều không muốn gặp.

Bạn đang đọc truyện *Chỉ Yêu Cố Chấp Cuồng Của Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 16

Cho tới bây giờ Mạnh Ninh cũng chưa từng nghĩ đến, thì ra cũng có một ngày Thi Vinh có thể gần mặt đất đến như thế.

Từ trước đến nay anh luôn là người mạnh mẽ vang dội, hôm trước vừa nói muốn bỏ sung tiệc cưới, hôm sau anh đã mở tiệc cơ động* ngay ở đầu xóm, nhưng phàm là người trong xóm, đều có thể tùy ý ngồi vào, không cần quà cưới cũng không hỏi đến mối quan hệ, đương nhiên đồ ăn cũng đều là thức ăn ngon, người dân đến ăn đều ngầm nói con gái nhà họ Mạnh này quả đúng là gả vào nhà người có tiền rồi. Mỗi bàn khách khứa đều có một gói thuốc lá, một túi kẹo, đều là nhãn hiệu bọn họ chưa từng thấy, vừa nhìn là biết rất xa hoa rồi. Thái độ của Thi Vinh cũng khác thường, trước kia mỗi lần anh gặp người ngoài cũng tỏ ra xa cách, lúc này anh lại cực kỳ nhã nhặn, thấy ai cũng có thể nói chuyện đôi ba câu, Mạnh Ninh trông thấy, cũng phải cảm thấy người đàn ông trước mặt này không còn là Thi Vinh nữa rồi.

*Tiệc cơ động : Ai đến trước thì ăn trước

Ba Mạnh tiếc tiền, đời này ông chỉ có một chút tiền lương ít ỏi, một tháng chẳng qua cũng được chừng ba ngàn đồng, tính khí ông lại cứng rắn, dạy thêm cho học sinh không bao giờ thu tiền học cả, vì tạo điều kiện cho Mạnh Ninh đi học, ông đã hình thành thói quen một xu cũng bẻ thành hai cánh hoa, bây giờ thấy Thi Vinh phô trương lãng phí như vậy, khó tránh khỏi cảm thấy muốn chết. Đây chỉ là tiệc cưới bỏ sung, mời vài người thân thích bạn bè tới còn chưa tính, nay sao có thể thiết tiệc cơ động trong xóm, người thấy là có phần chứ?

Ông biết gia thế Thi gia, biết chút tiền ấy Thi Vinh cũng chẳng coi vào đâu, nhưng dù sao ông cũng quen tiết kiệm rồi, không nhìn nổi Thi Vinh tiêu tiền như nước như thế. Nhưng ông cũng hiểu, đây là Thi Vinh cố ý, bằng không lời đồn đại về Lộ Lộ truyền đi trong xóm rất khó nghe. Ba Mạnh suy nghĩ một chút, thờ dãi, thôi thôi, đây đều là chuyện của người trẻ, ông sẽ không nhúng tay vào làm gì.

Bữa tiệc cơ động này xem như đãi dân trong xóm ăn thoả thích, tiền của Thi Vinh cũng không phải uổng phí, ít nhất từ đó về sau, không còn có người khua môi múa mép sau lưng, nói Mạnh Ninh ra ngoài làm vợ bé người ta nữa. Nhân bữa tiệc này, anh còn thuận tiện nói cho mọi người, hiện giờ Mạnh Ninh đang giảng dạy tại một trường đại học trọng điểm ở thủ đô, nhà bọn họ ở thủ đô rất có tiền.

Biểu hiện như vậy có chút như nhà giàu mới nổi, nhưng Thi Vinh lại cam tâm tình nguyện. Anh quả thật là cái gì cũng không nhiều, chỉ có tiền nhiều, nhiều đến nỗi cả đời này anh tiêu cũng không hết. Người đàn ông kiếm được tiền, đương nhiên muốn tiêu vì bà xã của mình, không phải sao? Thi Vinh cảm thấy điều này rất bình thường, không có gì phải giải thích.

Mạnh Ninh vốn cảm thấy tiệc cưới này bổ sung hay không bổ sung cũng chẳng khác nhau gì cả, nhưng Thi Vinh rõ ràng không cảm thấy như vậy, người phụ nữ anh nâng niu trong lòng bàn tay này, bản thân mình cũng không nỡ nặng lời, sao đến lượt người khác tới góp ý bậy bạ được? Nhân tiện, anh cũng biết rất nhiều chuyện trong nhà Mạnh Ninh, trước đây tuy rằng anh cũng từng điều tra cô, nhưng vẫn không thể so với chính tai mình nghe được.

Ví dụ như, từ nhỏ Mạnh Ninh đã rất xinh đẹp, tính cách cũng tốt, thành tích càng không phải nói, giáo viên nào cũng quý mến cô, từ nhỏ đến lớn đều đứng đầu các cuộc thi. Có cô gái trẻ tuổi nghe thấy, cười nói một câu: "Đây không phải là học thần trong truyền thuyết sao?" Học bá siêu việt có thật, đã phong thần rồi, không có cách nào thắng được.

Thi Vinh rất thích nghe người khác khen Mạnh Ninh, người phụ nữ xinh đẹp như vậy, thông minh lại vừa biết nghe lời, là báu vật trong mộng của bất kỳ người đàn ông nào, nhưng Mạnh Ninh người người ao ước hết lần này tới lần khác này, lại là vợ của anh. Trên thế giới này chỉ có một mình anh có thể đường đường chính chính ôm cô, vừa nghĩ tới trên người Mạnh Ninh gắn mác của mình, Thi Vinh liền cảm thấy vô cùng thỏa mãn.

Cho nên cả ngày qua đi, tâm tình của anh đều vô cùng tốt, tốt đến nỗi khi Mạnh Ninh cự tuyệt đòi hỏi của mình, anh cũng không hề tức giận, mà lặng lẽ ôm cô đi vào giấc ngủ.

Thời gian ở nhà qua thật nhanh, xa cách nhiều năm, Mạnh Ninh khó khăn lắm mới có thể làm hoà với ba mình, đương nhiên có vô số lời muốn nói, đáng tiếc thời gian đã đến, cô vẫn phải đi về. Thi Vinh đề nghị ba Mạnh cùng theo chân bọn họ dời đến thủ đô ở, nhà bọn họ chỗ đó còn rất nhiều phòng ở, trình độ dạy học của ba Mạnh rõ như ban ngày, nếu không phải là tính khí cứng rắn, thì đã sớm được bình bầu thăng chức rồi. Dời công việc của ông đến thủ đô, cũng chỉ là chuyện đơn giản. Nhưng ba Mạnh lại không muốn đi theo bọn họ, ông đợi cả đời ở thành phố Dung, tất cả học sinh của ông đều ra từ nơi này, hiển nhiên là vô cùng luyến tiếc.

Quả Quả thì quen được một nhóm bạn, mỗi ngày đều theo các bạn trèo cây lấy tổ chim, xuống sông bắt tôm hùm, chơi đất nặn vòng sắt, tới đến thì đi bắt ve sầu, ếch nhái... Cuộc sống mỗi ngày không biết sung sướng đến mức nào! Cậu bé cảm thấy ở nông thôn chơi vui hơn ở nhà nhiều! Không chỉ có nhiều bạn, ngay cả trò chơi cũng có nhiều hơn, hơn nữa còn có rất nhiều đồ ăn ngon!

Nhưng bọn họ vẫn phải đi về.

Ngày đó trở về, Quả Quả khóc sụt sùi, cậu không nỡ rời các bạn, lại không nỡ xa ông ngoại, ôm cổ ba Mạnh không ngừng bảo ông ngoại đi cùng, ba Mạnh cũng bị cậu nhóc làm cho nghẹn ngào, tay đẩy nấp nhãn khế xoa đầu cậu, rồi trả lại cho ba của cậu.

Thi Vinh ôm Quả Quả vào trong xe, lại mở cửa xe cho Mạnh Ninh. Mạnh Ninh ngồi vào ôm lấy Quả Quả, sau đó nhìn Thi Vinh nói chuyện của ba qua cửa sổ xe.

Ba Mạnh cố ý giữ Thi Vinh lại, ông đã già rồi, mấy năm qua ông cũng đã suy nghĩ thông suốt, chỉ cần con gái có thể bình yên, ông không còn cầu mong gì hơn nữa. "Tiểu Thi à... Ba không có chuyện khác xin con, chỉ muốn xin con, sau này hãy đối với Lộ Lộ thật tốt, Quả Quả là con của con, đương nhiên con thương nó, nhưng Lộ Lộ... Đứa bé này từ nhỏ tính cách đã rất cố chấp, nếu là có gì chọc giận đến chỗ nào con, con hãy thông cảm, thông cảm hơn, đừng chấp nhặt với nó."

Thi Vinh đương nhiên nghe thấy, ba Mạnh vẫn không nhắc đến chính bản thân mình, trong lời này của ông có hàm ý sợ anh đối với Mạnh Ninh không tốt, thậm chí còn hạ mình như thế, có ba vợ nhà ai nói chuyện với con rể như thế bao giờ? Chỉ là anh làm về không phát hiện, gật đầu nói: "Ba cứ yên tâm, con sẽ đối với Lộ Lộ thật tốt".

Ba Mạnh sao có thể yên tâm cho được, gả con gái đi xa như vậy, nhà mẹ đẻ lại không có người nào, về sau nếu có ai bắt nạt, thực sự là không thể giúp nổi. Ông nhìn Thi Vinh, không nhịn được lại nói: "Đứa bé Lộ Lộ này không có mắt, nó đã quyết định chuyện gì, ngay cả mười đầu trâu cũng không kéo lại được, ba không xin con điều gì khác, chỉ là hy vọng con người có thể kiên nhẫn một chút, nếu con bé đã gả cho con, vậy khẳng định là muốn sống cùng con thật tốt, con hãy kiên trì, nó, nó cuối cùng sẽ hiểu tâm ý của con."

Thi Vinh mỉm cười, nói: "Con hiểu rồi, con sẽ chờ."

Vì vậy ba Mạnh hơi lui về phía sau nhìn con gái và cháu ngoại lần nữa, chợt khoé mắt cay cay. Mạnh Ninh bên trong nhìn thấy, sợ mình cũng khóc theo, cứ bảo Quả Quả vẫy tay với ông ngoại. Quả Quả hít mũi chào tạm biệt ba Mạnh, sau khi xe chạy ra khỏi đầu ngõ, đám bạn nhỏ chờ phía dưới cột điện xa dần, hẹn nghỉ hè sang năm gặp lại, bọn chúng còn dẫn cậu đi bắt tôm hùm đào trứng chim. Quả Quả mở cửa sổ xe ra sức vẫy tay với các bạn, nói: "Năm sau nhất định tớ sẽ trở lại!"

Bạn đang đọc truyện *Chi Yêu Cố Chấp Cuồng Của Anh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 17

Sau khi trở lại thủ đô, Mạnh Nịnh phải mất một thời gian rất dài mới khiến mình bình tĩnh trở lại. Lần này trở về thành phố Dung, cô vừa vui mừng lại vừa đau khổ. Vui mừng vì rốt cục hiềm khích trước kia giữa bản thân và ba đã không còn, đau khổ vì chuyện trước kia cứ thể hiện lên trước mắt mình. Điều này làm cho cô đột nhiên trở nên rất khó chấp nhận Thi Vinh tới gần, sự sợ hãi đối với anh năm đó dường như đã trở lại.

Loại cảm giác này vẫn duy trì đến tận khai giảng vẫn chưa từng nguôi bớt, Mạnh Nịnh chú tâm vui đầu vào công việc, hy vọng như thế có thể khiến bản thân trở lại bình thường. Trong lòng cô đã hoàn toàn bình tĩnh, chuẩn bị tâm lý sống cả đời cùng Thi Vinh rồi, quyết không thể xảy ra chuyện gì vào thời khắc này. Cô đã là vợ Thi Vinh, cả đời này đều là người phụ nữ của anh, cô cần bản không trốn thoát nổi!

Cô cũng không thể trốn.

Có lẽ, cho dù ngay bây giờ Thi Vinh đứng trước mặt cô nói, anh thả em đi nhé. Mạnh Nịnh cũng không dám bước đi một bước.

Trước đây cũng không phải là chưa có tình huống như vậy. Thi Vinh ôm cô vào lòng, dùng mọi lời dụ dỗ cô, anh là người đàn ông khôn ngoan khiến người ta phải cảm hận, nếu như anh có ý định lừa gạt, dù là như thế nào cô cũng không nhìn thấu được. Khi ấy, anh ôm cô, tỏ vẻ như một người đàn ông hết sức khoan dung, anh nói mình bằng lòng buông tay, bằng lòng để cô đi, ban đầu Mạnh Nịnh cũng không tin, rồi lại không chịu nổi sự cảm dỗ đó, nhất là lúc Thi Vinh còn nói "Nếu không đi, thì em cũng đừng hòng đi nữa", Mạnh Nịnh chẳng hề nghĩ ngợi, nhấc chân bỏ chạy.

Lúc đó cô ở trong căn hộ của anh, bị ép trên người chỉ mặc một chiếc áo sơ mi của anh, thậm chí ngay cả giày trên chân cũng không đi. Đôi chân nhỏ nhắn của Mạnh Nịnh như châu tròn ngọc sáng, mềm mại trắng như tuyết, cực kỳ thích hợp đặt trong lòng bàn tay mà thưởng thức, Thi Vinh ngoài yêu nhất mái tóc và làn da của Mạnh Nịnh, còn yêu chân ngọc của cô nhất. Lúc đó anh ôm cô, hai tay di chuyển ở trên người cô, một giây trước anh còn uy hiếp cô không cho phép rời đi, một giây sau lại rất thoải mái tỏ vẻ muốn thả cô ra.

Mạnh Nịnh chỉ chạy không đến một mét, đã bị Thi Vinh bắt được áo sơ mi lôi về, cả người chật vật quỵ xuống giữa hai chân anh, nụ cười trên mặt anh hung hiểm đáng sợ như vậy, bàn tay to giữ cằm của cô, hung ác hỏi cô tại sao lại muốn chạy.

Mạnh Nịnh run rẩy nói, là anh bảo tôi chạy. Là anh nói, nếu tôi không đi, sẽ phải hối hận.

Thi Vinh nói, đúng vậy, em không đi thì sẽ hối hận, nhưng nếu em đi, em lại càng hối hận hơn.

Nói xong anh đè cô xuống, xé nát áo sơ mi trần trụi nguy cơ của cô.

Đó là đêm đau khổ nhất từ khi Mạnh Nịnh ở cùng Thi Vinh tới nay. Hình như anh căn bản không coi cô như con người, không ngừng giày vò cô, nói cô đần, nói cô ngốc, nói cô suy nghĩ kỳ lạ, nói cô dám cả gan làm loạn.

Khi ấy anh nói như thế nào? À. Lộ Lộ, nếu như em còn muốn chạy đi, tôi liền đánh gãy chân của em, để em từ giờ trở đi không thể rời khỏi tôi nữa. Khi tôi còn chưa chơi chán em, mãi mãi em cũng đừng hòng thoát khỏi tôi. (Nhã: Có lẽ TV ép buộc người ta quá mức. nên người ta không thể yêu anh được)

Ánh mắt của anh tựa như dã thú khát máu, Mạnh Nịnh run rẩy gập đầu, chịu đựng đau đớn phía dưới, chủ động ôm lấy cổ Thi Vinh - cô mơ hồ cảm thấy, hình như chỉ cần bản thân nghe theo Thi Vinh thì có thể chịu ít đau khổ hơn nhiều.

Cho nên, cho dù bây giờ Thi Vinh nói với cô, Mạnh Nịnh, Mạnh Nịnh em đi đi, anh không cần em nữa, anh thả em đi, em muốn đi đâu thì cứ đi, Mạnh Nịnh cũng không dám đi. Cô đã trở thành cây hoa tầm gửi phụ thuộc vào Thi Vinh mà sinh tồn, bị anh nắm chặt trong tay, trừ khi chết đi, bằng không hai người đã định trước phải dây dưa trọn đời.

Cô cũng không phải chưa từng muốn tự sát. Thời điểm vừa mới bị anh cưỡng bức, cô đau khổ, lại không dám báo cảnh sát, nhưng cô vừa có ý định tự sát, đã bị Thi Vinh nhìn ra. Anh bắt lấy chân cô, để hai chân cô mở rộng ra mặc anh xâm lấn, miệng thì đe dọa cô, nếu như cô dám làm chính mình bị thương, anh liền giết chết ba cô.

Thi Vinh khôn ngoan đến mức có thể liếc mắt là nhìn thấy Mạnh Nịnh giả bộ cùng điểm yếu của cô, Mạnh Nịnh trong tay anh giống như con mèo nhỏ bị anh bóp cổ, chỉ có thể mặc cho người khác bắt nạt.

Sau khi trở lại từ thành phố Dung, Mạnh Nịnh luôn gặp phải ác mộng, ban đêm cô ngủ trong lòng Thi Vinh, trong mộng, anh cũng là người đàn ông đáng sợ nhất. Lòng tự trọng và nguyên tắc của cô, cả chuyện giữ thân trong sạch của cô, tất cả đều bị anh chà đạp tan nát. Mạnh Nịnh thì thoáng nghĩ, nếu bản thân không chạy thoát, vậy không phải cô giết Thi Vinh là được rồi sao?

Chỉ cần Thi Vinh chết rồi, sẽ không còn ai uy hiếp cô nữa, cũng không còn người cưỡng ép cô nữa, lại càng không có người có thể làm hại đến người thân của cô được nữa... Nhưng mà cái ý nghĩ này, từ mười năm trước ông Thi đã nhìn thấu. Khi đó ông tới tìm cô, nói, muốn cô ngoan ngoãn chờ ở thủ đô ba năm, lên đại học, ông chịu trách nhiệm đưa Thi Vinh đi nhập ngũ, nếu như ba năm sau, Thi Vinh không còn ý định với cô, vậy ông sẽ để cô đi, từ nay về sau không liên quan nữa, nhưng nếu là ba năm sau Thi Vinh vẫn cố chấp trước sau như một với cô, cô nhất định phải ở cùng với Thi Vinh. Mạnh Nịnh không muốn đáp ứng, nhưng ông Thi sao lại cho cô cơ hội cự tuyệt được, ông có hàng trăm cách thức làm cho cô dễ dàng chịu khuất phục.

Ba năm không có Thi Vinh ở bên, mỗi ngày cô nghiêm túc chăm chỉ đến trường đọc sách, quy luật sinh hoạt mỗi ngày, ngoại trừ nhất định phải ở trong

nhà của Thi gia, không được liên hệ cùng người thân ở thành phố Dung, phải báo cáo hiện trạng của mình bên ngoài với ông Thi định kỳ... quả thật không có chỗ nào có thể soi mói được. Ba năm này, từ khi Thi Vinh xuất hiện trong cuộc sống của cô, chính là ba năm cô sống vui sướng nhất thoải mái nhất. Trong hơn một nghìn ngày này, giờ nào phút nào cô cũng cầu khẩn Thi Vinh đừng quay lại, cầu khẩn Thi Vinh coi trọng người con gái khác, không còn hứng thú với cô nữa.

Nhưng đến cùng cô vẫn phải thất vọng rồi.

Lúc trở lại Thi Vinh vẫn mặc quân trang, cứ trực tiếp xông vào nhà trọ của cô, còn chưa nói chuyện, anh lại còn chưa tắm rửa gì, cũng không cời quần áo, còn chút mùi mồ hôi trên người, liền kéo khoá quần xuống, đặt cô lên trên cửa, hung hăng làm qua lại vài cái, sau đó từ trên cao nhìn xuống cô cả người không có sức lực mà nói: "Lộ Lộ, anh đã trở về."

Mỗi một lần Thi Vinh gọi cô là Lộ Lộ, đều sẽ làm cho toàn thân Mạnh Ninh run rẩy. Giọng nói của anh trầm thấp lại rất hấp dẫn, cực kỳ dễ nghe, nhưng Mạnh Ninh chỉ cảm thấy sợ hãi.

Từ khoảnh khắc đó trở đi, cô liền biết đời này mình là thứ thuộc về Thi Vinh, không phải là vợ anh, cũng không phải người phụ nữ của anh, càng không phải vật báu của anh. Đơn giản chỉ là một thứ đồ vật, một thứ đồ chỉ có thể cân nhắc giá trị mà thôi.

Mạnh Ninh ở trên bàn làm việc thức dậy, thì ra, không biết cô lại ngủ thiếp đi từ lúc nào. Đồng thời, bàn làm việc cứng rắn để lại vết hằn đỏ sậm trên cánh tay non mềm như tuyết của cô, Mạnh Ninh hút một ngụm khí nhỏ, đứng dậy rót chén nước uống, trong lòng rối bời, cũng không biết là chuyện gì xảy ra. Cô thật không nên trở về thành phố Dung, sau khi kết hôn cô và Thi Vinh không nên gặp lại người quen trước đây nữa. Cô phải hoàn toàn bỏ qua tất cả, mới có thể yên tâm thoải mái làm vợ Thi Vinh.

Uống nước xong, Mạnh Ninh ngơ ngác ngồi tại chỗ chờ người ra, mãi đến khi có người gõ cửa phòng làm việc, Mạnh Ninh mới sùng sốt một chút, nói 'Mời vào', một cô gái mặc quần short jean cùng áo phông trắng bùng bùng khí thế đi đến, đi thẳng tới trước bàn làm việc của cô. (Nhã: Nhân vật mới lên sân nè

Bạn đang đọc truyện *Chi Yếu Cố Chấp Cuồng Của Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 18

Vốn là Mạnh Ninh sùng sốt một chút, lập tức ním cười hỏi: "Em là?" Cô còn tưởng rằng đây là sinh viên tới tìm các giảng viên khác.

Cô gái kia trước tiên quan sát cô từ trên xuống dưới một lần, không ngờ, ánh mắt của cô gái làm người ta rất thoải mái, cũng không quá mức khó chịu. Hơn nữa, Mạnh Ninh cũng có một loại cảm giác kỳ lạ, dường như cô và cô gái trước mặt này, có một loại cảm giác đặc biệt gần gũi nào đó. Rất nhanh, cô gái hỏi: "Xin hỏi cô là giảng viên Mạnh, Mạnh Ninh sao?"

Mạnh Ninh gật đầu. Cô nghi ngờ nhìn cô gái trước mặt này, một giây sau, cô chỉ nghe thấy lời nói khiến mình phải nổi da gà: "Xin chào, chị gái!"

Gần như là trong nháy mắt, Mạnh Ninh đã biết cô ta là ai.

Mặt quen quen, có cảm giác thân thiết, gọi cô là chị gái... Chỉ có thể liên quan đến người kia! Mạnh Ninh đột nhiên đứng dậy, cô gái kia sợ hết hồn, lao đảo lui về phía sau mấy bước, có chút đau đón nhìn cô. Mạnh Ninh lại không muốn để ý tới cô ta nữa, chỉ cần nghĩ tới cô ta có quan hệ với người kia, cô đã cảm thấy ghê tởm rồi! "Tôi vốn không biết cô, đừng gọi chị gái lung tung." Nói xong, cô cũng không nghe cô gái giải thích, cầm lấy túi mình, xông ra khỏi cửa.

Nhìn mà xem, cuộc đời chính là tràn ngập kịch tính như vậy. Khi cô ngày ngày mong mỏi d/d//q/dngười đó xuất hiện, cầu mà chẳng được, bây giờ lòng cô đã chết, đã chuẩn bị sống tốt cuộc sống khá giả của mình rồi, sao người kia lại muốn lắc lư trước mặt mình? Mạnh Ninh cảm thấy mắc ói, vô cùng mắc ói, chán ghét muốn chết.

Cô cũng không lo mình còn có lóp, loại thời điểm này, cô cũng không biết phải đi đâu. Về đến nhà thì sợ bị Thi Vinh biết, ở lại trường học thì cảm thấy không yên lòng, trong thế giới rộng lớn, Mạnh Ninh phát hiện mình không có bất kỳ chốn dung thân nào.

Cuối cùng cô mang theo sợ hãi mà cả thê mở một phòng ở khách sạn, một mình vui trên giường, ôm đầu gối cắn răng roi nước mắt. Sinh viên nữ vừa nãy, thoát nhìn có vẻ vô cùng đơn thuần sung sướng, tất nhiên là lớn lên trong sự che chở của người nhà, gương mặt đó rất quen thuộc, Mạnh Ninh giờ tay lên cắn cổ tay mình, cô vĩnh viễn không thể tha thứ cho người kia!

Không biết ở trong phòng bao lâu, mãi đến khi Mạnh Ninh ngồi đến mức thân thể cứng đơ, đột nhiên vang lên tiếng cửa mở, cô ngạc nhiên ngẩng đầu, liền thấy Thi Vinh đứng ở cửa phòng như thiên thần vậy. Toàn thân dề dề sát khí, rõ là hết sức tức giận, nhưng khi nhìn thấy Mạnh Ninh khóc đến sưng cả mắt, con giận của anh không còn hừng về cô nữa, mà là hướng về đầu sở khiến cô rơi nước mắt kia. (Nhã: Anh cứ đứng như một vị thần!)

Thi Vinh bước qua đây, cách chần mà ôm Mạnh Ninh vào lòng. Mang theo lửa giận, đầu tiên anh ôm cô một lúc, sau đó mới buông cô ra, hỏi với giọng khàn khàn: "Sao lại tới nơi này?"

Mạnh Nịnh ngược đầu nhìn anh, ánh mắt ngây dại, nước mắt rơi xuống từng giọt từng giọt.

Mỗi giọt nước mắt tựa như dao nhỏ đâm vào lòng Thi Vinh, d.d.lq.danh không chịu nổi khi thấy Mạnh Nịnh khóc, nhất là không phải khóc vì anh. Vốn là định bắt lấy cô chất vấn, trong nháy mắt thấy nước mắt của cô, toàn thân anh cứ như quân lính tan rã: "Đừng khóc."

"Đừng khóc."

"Nếu khóc nữa anh sẽ tức giận."

...

"Lộ Lộ, xin em, đừng khóc nữa." Trái tim anh sắp bị cô khóc đến tan nát.

Kỳ thực, mỗi khi Mạnh Nịnh dịu ngoan yên lặng, cô không cần bất kỳ lời nào, chỉ cần một giọt nước mắt là có thể khiến Thi Vinh đau lòng vì cô. Chỉ cần cô muốn, kể cả là bầu trời anh cũng sẽ hái xuống cho cô.

Cuối cùng Mạnh Nịnh rốt cục ngừng khóc, cô không thấy mình khóc như vậy có lợi gì, nhưng cô hoàn toàn không cách nào ngăn cản nước mắt chảy xuôi. Người đàn ông trước mặt này là người cô sẽ chung sống cả đời, có thể cô vĩnh viễn không thể tin nhiệm anh, vì vậy giao bản thân cho anh: "Nhìn thấy người không thích."

Người không thích? Thi Vinh từ từ hép mắt, cẩn thận phân tích ý tứ trong lời nói của cô: "Là ai?"

Mạnh Nịnh lắc đầu: "Em không biết." Cô là không biết thật, tất cả chẳng qua đều là suy đoán của cô thôi, cũng không có bằng chứng gì nói rõ sinh viên nữ kia là thân phận gì.

Thi Vinh cười lạnh một tiếng: "Phải không, Lộ Lộ, có lẽ em không nhìn thấy vẻ mặt em lúc này chột dạ bao nhiêu đâu nhỉ!?" Nói xong, nhìn Mạnh Nịnh vẫn không có phản ứng, Thi Vinh siết chặt nắm đấm vang lên tiếng răng rắc. Anh là người đàn ông có khuynh hướng bạo lực vô cùng nghiêm trọng, từ sau khi anh xuất ngũ trở về, khuyết điểm này đã được cải thiện rất nhiều rồi, ít nhất là trước mặt Mạnh Nịnh, anh ít khi biểu hiện ra, nhưng bây giờ, anh cảm thấy trong cơ thể mình có khát vọng mãnh liệt muốn xé rách người phụ nữ trước mặt này.

Loại trạng thái tinh thần này, trong y học trên có giải thích rất rõ ràng, đó là cố chấp. Nhưng Thi Vinh không cho là mình có bệnh, anh là người đàn ông mạnh mẽ, anh muốn làm gì, chưa bao giờ không làm được cả. Nhưng phạm là chuyện có liên quan đến Mạnh Nịnh, anh đều muốn không chế trong tay mình, chính anh cũng biết dục vọng chiếm hữu của mình mãnh liệt bao nhiêu, song vẫn đối với Mạnh Nịnh như vậy. Nếu như Mạnh Nịnh cự tuyệt anh, rời khỏi anh, anh sẽ điên mất thôi.

Mạnh Nịnh là của anh. Thân thể của cô, tư tưởng của cô, linh hồn của cô đều là của anh, người khác cũng không thể nhúng chân.

Lời vừa ra khỏi miệng Mạnh Nịnh liền hối hận, cô cũng không phải không biết Thi Vinh là hạng người gì, sao lại nói lời như vậy làm anh tức giận chứ? Cô cắn môi dưới, giải thích: "Em không phải là không nói cho anh biết, là em thực sự không biết cô ta là ai, em chưa từng thấy cô ta, cũng không biết cô ta, là cô ta tự nhiên xuất hiện trước mặt em, gọi em là chị gái, em bị dọa sợ, cho nên..."

Về mặt Thi Vinh theo lời giải thích của cô từ từ dịu đi, anh ôm Mạnh Nịnh ngồi lên trên đùi mình: "Là con gái của người đàn bà kia sao? Bà ta lại muốn làm gì?"

Bởi vì Mạnh Nịnh, cho nên Thi Vinh cũng không gọi mẹ Mạnh Nịnh là mẹ vợ, Mạnh Nịnh hận bà, anh đương nhiên đứng cùng một chiến tuyến với vợ mình.

Nhớ tới người mẹ vứt bỏ mình và ba, đi thành phố lớn tìm kiếm tình yêu và hạnh phúc, lãng mạn kia, trong lòng Mạnh Nịnh liền tràn ngập oán hận. Nếu cô không hề biết tung tích của bà ta thì không nói, nhưng năm đó khi cô vừa mới bị Thi Vinh bắt vào tay, người đàn bà kia lại xuất hiện ở trước mặt cô, nhưng bà ta không phải đến giúp đỡ con gái của mình, mà là đi cầu xin con gái của bà, nghe lời Thi Vinh, không nên đối nghịch với Thi Vinh, bằng không, bà ta sẽ mất đi tất cả những gì mình đang có!

Người chồng anh tuấn giàu có của bà ta, con gái ngoan ngoãn đáng yêu của bà ta, còn có cuộc sống quý phu nhân vẻ vang giàu có của bà ta nữa. Nếu như Mạnh Nịnh không đáp ứng Thi Vinh, trong một đêm bà ta sẽ từ thiên đường rơi xuống địa ngục, cho nên mới đi cầu xin Mạnh Nịnh, để Mạnh Nịnh không kiện Thi Vinh, để con gái của bà thuận theo người đàn ông kia, gả cho anh ta, làm vợ anh ta!

Mạnh Nịnh cảm thấy ghê tởm!

Bây giờ đưa em gái vốn không quen biết lại đột nhiên xuất hiện, vậy là sao? Chẳng lẽ là muốn lấy được thứ gì tốt từ người "chị gái" này sao?

Thi Vinh hơi hơi hép mắt, nhiều năm trước anh tìm được người đàn bà kia, chẳng qua là muốn đánh vỡ vỏ rùa của Mạnh Nịnh mà thôi, để cho cô biết, tất cả về cô, anh đều rõ ràng, đấu với anh, cô không được gì đâu. Người đàn bà kia cũng là loại vô dụng, lại không dám thú nhận với chồng mình đã từng kết hôn và có một đứa con gái, anh chỉ nói vài câu, bà ta liền bon bon chạy tới tìm Mạnh Nịnh, cầu xin Mạnh Nịnh nghe theo anh.

Bây giờ người đàn bà ngu xuẩn kia lại muốn làm gì?

Chương 19

Mạnh Ninh không muốn nhắc tới, cho dù đó là người mẹ đã sinh ra cô. Trong trí nhớ của Mạnh Ninh, bà ta chẳng bao giờ làm tròn trách nhiệm của một người mẹ cả. Bà ta không xuất hiện trong tuổi thơ của Mạnh Ninh, thời điểm Mạnh Ninh cần bà ta, bà ta cũng chưa từng xuất hiện. Song khi Mạnh Ninh gặp khó khăn, nhờ bà ta giúp đỡ, bà ta lại cự tuyệt không giúp, con gái của bà ta quỳ bên ngoài biệt thự nhà bà ta trọn ba ngày, bà ta không nói lấy một chữ, mà sau đó Thi Vinh uy hiếp bà ta, bà ta lại chủ động d,d,l,q,dxuất hiện trước mặt Mạnh Ninh, yêu cầu Mạnh Ninh không nên đối nghịch với Thi Vinh.

Một đứa con gái của bà ta bị người ta cưỡng bức, bà thờ ơ, một đứa con gái khác của bà ta chỉ là không cần thận đứt ngón tay, bà ta liền đau lòng rơi nước mắt, bà ta yêu cầu một đứa con gái của mình gả cho người xa lạ không tình yêu, lại không thể nhìn nổi một đứa con gái khác chịu một chút oan ức nào. Bà ta vì theo đuổi thứ gọi là tình yêu kia mà bỏ nhà, bỏ con, lại trăng tráo dùng thân phận của người mẹ đến yêu cầu Mạnh Ninh! Bà ta ở bên ngoài ăn ngon, mặc đẹp, vung tiền như rác, chồng con ở quê hương lại xấu hổ vì bà ta! Bà ta trốn đi nhiều năm không quay về, làm sao mà biết con gái và chồng mình hứng chịu bao nhiêu nhục nhã chứ? Cái loại cảm giác bị người ta chỉ trích từ bé này, đời này Mạnh Ninh sẽ không bao giờ quên!

Mạnh Ninh thực sự cảm thấy ghê tởm, cô run rẩy ở trong lòng Thi Vinh, nghĩ đến cái người tự xưng là mẹ kia, cô liền cảm thấy mắc ói.

không phải bà ta vẫn không dám để cho chồng con bà ta biết được sự tồn tại của mình sao? Sao bây giờ lại để cho cô gái kia xuất hiện trước mặt mình gọi chị gái đây? Ý nghĩ đầu tiên của Mạnh Ninh là, người gọi là mẹ kia, lại muốn kiểm soát từ mình rồi.

Đừng nói cô không có gì, nếu có, cô cũng không cho. Mạnh Ninh cười nhạt, người đàn bà kia sẽ không còn tưởng rằng cô là cô gái năm đó vừa thấy người ta khóc liền luống cuống tay chân đấy chứ!

Thi Vinh ôm chặt lấy cô, nói: "Chuyện này để anh giải quyết cho."

"Không cần !" Mạnh Ninh thốt lên, thấy ánh mắt kinh ngạc của Thi Vinh, cô khẽ cắn môi, nói: "Em muốn tự giải d.d.l.q,dquyết chuyện này, anh đừng nhúng tay vào được không?"

Thi Vinh cau mày: "Sao em tự giải quyết được?" Người không biết xấu hổ là vô địch, người mẹ kia của Mạnh Ninh có lẽ không cho là mình có lỗi, bà ta giống như nữ chính tiểu thuyết Quỳnh Dao nhiều năm về trước, chỉ cần vì tình yêu, cái gì cũng đúng, bất kể người nào ngăn cản bà ta theo đuổi tình yêu đều là kẻ ác, tất cả mọi chuyện bà ta đều coi là vật tế, Thi Vinh từng không chỉ một lần cảm thấy may mắn, Mạnh Ninh không hề giống người đàn bà kia.

"Em muốn biết rốt cuộc bà ta đang làm trò gì." Mạnh Ninh bình tĩnh nói, nếu không phải

*mắt của cô còn sưng đỏ, quả nhiên nhìn không ra vừa rồi
cô còn đau lòng như thế.*

*Nhìn Mạnh Ninh một hồi lâu, rốt cuộc Thi Vinh cũng
bị ánh mắt kiên trì của cô thuyết phục: "Nếu có chỗ nào
không xit lý được, nói cho anh biết. Anh sẽ giải quyết
thay em."*

*Mạnh Ninh gật đầu, Thi Vinh là chồng của cô, tất
nhiên cô sẽ không khách khí, tốt nhất là người đàn bà kia
không có ý đồ gì, mà nếu là ta có... Mạnh Ninh sẽ không
để yên!*

Chuyện này cứ thế mà cho qua, Thi Vinh cũng không so đo chuyện cô không về nhà nữa, đến đêm Mạnh Ninh bị anh giầy vò vài lần, thân thể sức cùng lực kiệt, nhưng tinh thần vẫn vô cùng thanh tỉnh. Cô nằm trong lòng Thi Vinh, trần trọc không thể ngủ được.

Hôm sau, quả nhiên cô gái kia lại tới, hôm nay cô ta ăn mặc xinh đẹp, tóc buộc kiểu đuôi ngựa gọn gàng, toàn thân lộ ra vẻ tươi mát. Lần này cô ta thận trọng đi tới trước mặt Mạnh Ninh, dường như sợ dọa đến cô. Từng bước một đến trước mặt Mạnh Ninh, cô ta không dám gọi chị gái nữa, mà gọi một câu giảng viên Mạnh.

Mạnh Ninh thận niên ngược mắt lên nhìn cô ta, hỏi thẳng: "Cô có ý gì?"

Cô gái sừng sốt một chút, ánh mắt có chút đau lòng: "Em.... "

"Tôi biết cô là ai, nhưng tôi sẽ không bao giờ thừa nhận thân phận của cô." Mạnh Ninh lạnh lùng nói: "Tôi họ Mạnh, chắc cô không phải họ Mạnh đâu nhỉ?"

Cô gái cắn môi, lắc đầu: "Em họ Đinh."

Mạnh Ninh càng buồn cười: "Hoá ra là d/d/l/q/ddại tiểu thư Đinh gia, làm sao, đến tìm tôi có việc à?"

Cô gái không ngờ tới Mạnh Ninh lại đối với mình như vậy. Năm nay cô ta vừa đỗ vào đại học này thành sinh viên năm nhất, nghe nói giảng viên Mạnh ở trong trường học là giảng viên được hoan nghênh nhất, với ai cũng nói năng nhỏ nhẹ dịu dàng, hơn nữa rất dễ bắt chuyện, cho nên

cô ta nghĩ, mình và chị gái nhận nhau cũng là chuyện có thể. Đến lúc đó cô ta mang tử tử về nhà, mẹ nhất định sẽ vui vẻ. Nhưng thế nào cô ta cũng không ngờ được, lần đầu tiên khi Mạnh Ninh nhìn thấy mình liền xông ra khỏi cửa, lần thứ hai thì vẻ mặt không thay đổi. "Chị, sao chị có thể nói như thế? Rõ là em có lòng tốt..."

Lòng tốt? Mạnh Ninh không muốn đi thảo luận hai chữ này luôn cười bạo nhiều. Cô chỉ nhìn cô gái, nói: "Xin cô nhấn chìm lạnh đường, dù lúc này bà ta có quỳ xuống đất cầu xin tôi, tôi cũng sẽ không cho bà ta bất kỳ thứ gì đâu."

Cô gái bị si nhục như thế, còn chưa kịp phản ứng với chuyện mẹ quỳ xuống mà Mạnh Ninh nói, liền bật thốt lên: "Làm sao chị lại lạnh lùng vô tình như thế? Chị không hỏi xem vì sao em tới tìm chị à?"

"Không phải đòi tiền thì chính là muốn người, nói chung là muốn kiếm từ tôi, tôi chẳng cần biết, có vấn đề gì hả?"

Cô gái há hốc mồm, nhất thời không nói được gì. Một lúc lâu, cô ta nhìn Mạnh Ninh lại làm việc, coi mình như người vô hình, lúng ta lúng túng nói: "Mẹ... Bà ấy mắc bệnh ung thư vú, bác sĩ nói cùng lắm cũng chỉ sống được một năm nữa thôi." Nói xong, cô ta vội vàng nói: "Chị à, em biết mẹ ly hôn với ba chị, bỏ rơi chị là không tốt, nhưng mà bây giờ mẹ như vậy, lẽ nào chị không thể tha thứ cho bà ấy sao? Mấy năm nay trong lòng mẹ vẫn nhớ tới chị, mẹ rất yêu chị đó! Bây giờ tâm nguyện duy nhất của mẹ chính là chị có thể trở lại bên bà ấy, gọi bà ấy một tiếng mẹ, chị à, chị không thể khoan dung một chút sao?"

Mạnh Ninh nghe, đột nhiên nở nụ cười: "Cô hiền, bà ta có được tình yêu, lại sinh ra con gái bảo bối, có tiền có thế, sống cuộc sống quý phu nhân được người ta hâm mộ cả đời, cái gì cũng có, bây giờ bà ta sắp chết, mới nghĩ tới tôi muốn một chút yên lòng chút gì?"

Cô gái rõ ràng bị câu nói của cô làm cho tổn thương, cô ta không dám tin nhìn Mạnh Ninh chăm chăm: "Mẹ nói chị là người hiền lành hiền chuyện, vì sao chị lại nói lời như thế? Năm đó mẹ không yêu bà chị nữa, ly hôn với ông ấy, chẳng lẽ không phải chuyện thường tình sao?"

Mạnh Ninh hiền từ, người mẹ vì tình yêu có thể phản đầu quên mình kia, đương nhiên có thể dạy con gái bà ta thành như vậy. Mạnh Ninh muốn cười, cô thực sự muốn cười, đây rốt cuộc có tính là báo ứng không? Cái cảm giác thân thiết khi lần đầu tiên nhìn thấy cô gái này, bây giờ không còn sót lại chút gì. Cô cười nhạt: "Tôi đương nhiên là đưa con gái hiền chuyện, nếu không, không có sự hi sinh của tôi, đâu đến lượt cô đến trước mặt tôi mà diễn võ dương oai, đâu đến lượt một nhà các người hưởng vinh hoa phú quý? Bà ta bỏ tôi để bảo vệ gia đình bà ta, hiện tại bà ta sắp chết rồi, lại cần tôi tha thứ sao? Cô về nói cho bà ta biết." Mạnh Ninh đứng lên, cầm lấy sách phải dùng cho tiết học, kéo ghế ra đi một bước, cười lạnh một tiếng: "Bà, nằm, mơ, đi."

Bạn đang đọc truyện *Chi Yêu Có Cháp Cuồng Của Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 20

Cô không quay đầu lại nhìn về mặt của cô gái nữa, bởi vì bất kể đối phương nghĩ như thế nào, cũng chẳng liên quan tới cô.

Có lẽ là đã biết nguyên do cô gái kia tìm đến, sáng nay trước khi ra cửa Thi Vinh đã nói sẽ đến đón cô, Mạnh Ninh không cự tuyệt - dù có cự tuyệt cũng không được. Đến khi hết tiết hai cô trở lại phòng làm việc, đã nhìn thấy Thi Vinh ngồi ở chỗ của mình, xem máy tính xách tay của mình. Các giảng viên khác xung quanh cô đang cầm hộp bánh ga-tô rất được ưa chuộng, có người thấy Mạnh Ninh tới, mau lại bắt chuyện: "Giảng viên Mạnh tan lớp rồi sao? Lần sau cô nói với chồng cô một chút, không cần khách khí như vậy, bọn tôi ăn cái này mà trong lòng áy náy lắm đó!" Tuy Mạnh Ninh là giảng viên trẻ tuổi nhất trong trường bọn họ, nhưng đồng nghiệp như bọn họ cũng không biết phải quan tâm ra sao, một là bởi vì Mạnh Ninh không cần, hai cũng là bởi vì khí chất tránh xa người ngàn dặm của cô ấy, luôn khiến người ta không dám lại gần.

Mạnh Ninh cười nhạt, không biểu hiện kinh hãi hay không vui một chút nào. Cô đi đến bàn làm việc của mình, Thi Vinh xoay người lại nhìn cô, đôi mắt đen láy đẹp mê hồn kia, anh thật là một người đàn ông anh tuấn đủ để cho phụ nữ phạm tội. Mạnh Ninh hoàn toàn có thể cảm nhận được ánh mắt hâm mộ và ghen ghét của các nữ giảng viên khác.

Anh chính là một người đàn ông rất biết làm người, lúc đến thăm cô còn có thể mang mặt nạ điềm đạm cùng bánh ga-tô đến lấy lòng các đồng nghiệp tốt. Mạnh Ninh hơi liếc qua một cái, liền thấp giọng hỏi: "Sao anh đến sớm như thế?"

"Đến chờ em." Trước mặt mọi người, Thi Vinh dùng một tay kéo cô vào trong lòng, ôm eo của cô, hai người cũng ngồi trên một cái ghế rất thân mật, Mạnh Ninh có chút xấu hổ động đậy, Thi Vinh liền không có ý tốt mà chọc cô, sau đó Mạnh Ninh lập tức bất động - cô sợ kích thích thú tính của Thi Vinh. Nói vậy, e là trưa nay cô đừng hòng nghỉ ngơi rồi.

"Giảng viên Mạnh với Thi tiên sinh thật thắm thiết à nha!" Một giảng viên đã có tuổi cảm thán, Mạnh Ninh cười cười, không nói gì. Cô không còn tiết nào nữa, Thi Vinh lại muốn đón cô về nhà, cho nên sau khi lên tiếng chào các đồng nghiệp, Mạnh Ninh bắt đầu cầm túi của mình lên, được Thi Vinh dắt ra ngoài. Trước khi đi, Thi Vinh vẫn không quên lộ ra nụ cười: "Tạm biệt."

"Tạm biệt, tạm biệt."

Hai vợ chồng bọn họ đi rồi, không khí trong phòng làm việc đột nhiên trở nên sôi sục! Các nữ giảng viên vội vàng thảo luận đáng ghét Thi Vinh đẹp trai cỡ nào, vóc người không biết đẹp gấp ông chồng bụng bia nhà mình mấy trăm lần rồi, các giảng viên nam thì vội vàng thảo luận đồng hồ đeo tay của Thi Vinh giá bao nhiêu, cùng với nhả cười anh mang trên ngón vô danh loá mắt bao nhiêu, còn có đặc quyền lái xe vào trường học đỗ dưới lầu bọn họ của anh là từ đâu mà tới đây?

Làm đồng nghiệp với Mạnh Ninh đã nhiều năm, nói thật, số lần nói chuyện phiếm với cô có thể đếm được trên đầu ngón tay, Mạnh Ninh không phải là người thích nói chuyện, bất kể là ai, chỉ cần nội dung liên quan đến chuyện riêng của cô, cô không nói dù chỉ một chữ, cho nên tuy là ngồi cùng một phòng làm việc nhiều năm rồi, nhưng kỳ thật mọi người cũng không quen lắm. Điều này quả là khiến người ta không nghĩ ra, có ông xã đã đẹp trai như thế lại có tiền còn dịu dàng sẵn sàng, Mạnh Ninh sao lại giữ kín như bưng thế nhỉ?

Mọi người nghĩ kỹ lại, ờ, hiểu rồi, nếu như bọn họ cũng có ông xã như thế, đương nhiên cũng không nỡ để anh ấy xuất đầu lộ diện đâu, người đàn ông hoàn mỹ như vậy, đương nhiên muốn chỉ có một mình mình thấy mới là tốt nhất!

Mạnh Ninh và Thi Vinh mới đi đến bên xe, tay Thi Vinh vừa mới đặt lên tay cầm, thì nghe thấy một tiếng thanh thúy duyên dáng gọi to: "Chị gái."

Mạnh Ninh tức thì nhủ mảy, cô không nhận được xoay người nhìn về phía cô gái đang chạy tới chỗ mình kia, ánh mắt thờ ơ, đến khi cô gái chạy tới trước mặt mình, cô lạnh lùng nói: "Tôi nghĩ mình đã bày tỏ rõ ràng ý nghĩ của mình rất rõ ràng rồi, tôi sẽ không đi làm phiền các người, hi vọng các người cũng đừng tới làm phiền tôi."

Cô gái bị lời nói không khách khí của cô làm cho đỏ mặt - tất nhiên là giận đỏ mặt, cô ta còn bỏ tiết học trốn ở đây chờ cô, là vì sao? Không phải là vì muốn xoa bỏ hiềm khích giữa hai chị em trước kia, đồng thời khuyên Mạnh Ninh về nhà cùng cô ta sao? Nhưng Mạnh Ninh lại nói chuyện không khách khí như thế, trong lòng cô ta giận dữ, đang muốn đáp trả lại một cách mỉa mai, bỗng nhiên nhìn thấy người đàn ông tuấn mỹ cao lớn bên cạnh Mạnh Ninh.

Trong nháy mắt đó, cô ta cảm giác mình bị thần ái tình bắn trúng tên. Trời ạ, trên thế giới này sao lại có người đàn ông đẹp trai đến thế? Cô gái cảm thấy, cố gắng hết mức biểu hiện ra mặt tốt đẹp của mình, tội nghiệp nhìn Mạnh Ninh, nói: "Chị à, em thật chẳng có ý gì khác, em chỉ muốn chị có thể theo em về nhà thăm mẹ một chút thôi, bà ấy thực sự không xong rồi, cầu xin chị được không? Không quan tâm trước đây hai người có ân oán gì, dù sao bà ấy cũng là mẹ chị mà!"

Căn bản Mạnh Ninh không không đủ nhẫn nại nghe cô ta nói nhảm, không nói hai lời tự mở cửa xe ngồi xuống. Thi Vinh định đi thì tay áo tây trang bị cô gái kéo lại.

Đã lâu rồi không có người nữ nào không biết sống chết dám tới gần anh.

Thi Vinh chậm rãi quay đầu lại, từ trên nhìn xuống cô gái ngu xuẩn trước mắt này. Cô gái thấy anh nhìn kỹ mình mà thẹn đỏ bừng cả mặt, không nhận được hối hận hôm nay không trang điểm đẹp trước khi ra khỏi nhà, cô ta chỉ kẻ lông mày cùng viền mắt, sớm biết như thế, cô đã chuốt mi rồi! Còn cả phấn lót, phấn lót cũng không dùng... A a sớm biết thế cô ta đã trang điểm lộng lẫy rồi! Ở trước mặt người đàn ông xuất sắc như thế, sao cô có thể mặc quần short jean chứ? Lẽ ra cô phải mặc quần dài rồi! (Nhã: Thanh niên ảo tưởng không giới hạn!)

"Vị tiên sinh này, em không biết anh có quan hệ gì với chị em, xin anh hãy giúp em một chút, để chị gái em theo em về nhà, mẹ em mắc bệnh nan y, tâm nguyện duy nhất là hy vọng có thể gặp lại chị em một lần, xin anh giúp em một tay, giúp em khuyên chị em với, để chị ấy cùng em về nhà đi!" Nói xong, cô ta dịu dàng chớp chớp đôi mắt xinh đẹp, bức thiết nhìn Thi Vinh.

Đôi mắt này rất đẹp, đẹp đủ để động lòng đàn ông - tiếc rằng không bao gồm Thi Vinh. Trong từ điển của Thi Vinh cũng không có bốn chữ 'thương hoa tiếc ngọc' này, chỉ cần anh thấy ngứa mắt, cho dù là mẹ già đứng trước mặt, anh cũng theo đó mà đánh không tha. Hơn nữa Thi Vinh còn có một điều cấm kỵ, đó là, bất kể là ai, nếu anh không cho phép, cũng không được chạm vào anh!

Có lẽ đây là một kiểu ưa sạch sẽ, chỉ có Mạnh Ninh là ngoại lệ. Bằng không sao Thi Vinh lại thích uống nước miếng của Mạnh Ninh như vậy? Suy cho cùng, người anh đặt trong lòng, căn bản mà nói, không giống như những người khác.

"Cô muốn tôi giúp đỡ cô sao?" Thi Vinh mỉm cười, tuần mỷ mà lại tà ác. "Tôi nên giúp cô thế nào đây?"

"Thì, thì giúp em nói rõ với chị gái là được..." Cô gái bị đôi mắt đen sâu thẳm của anh nhìn mà gò má như phủ rặng mây hồng, hai tay xoắn lại, vô cùng thẹn thùng, nói không nên lời. Được một người đàn ông xuất sắc ưu tú nhìn chăm chú thế, dù là ai cũng không nói nên lời được: "Em, em sẽ rất cảm ơn anh, cảm ơn anh..." Càng nói, khuôn mặt nhỏ càng đỏ lên.

"À? Vậy cô định cảm ơn tôi ra sao đây?" Thi Vinh lại hỏi, giống như ác ma đang dẫn dụ đứa bé ăn vụng quả táo vậy.

Bạn đang đọc truyện *Chi Yêu Cố Chấp Cuồng Của Anh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 21

"À." Thi Vinh nở nụ cười: "Nhưng cô là ai, có tư cách gì để tôi phải giúp cô chứ?"

Cô gái không ngờ người đàn ông thoát nhìn anh tuần phong độ này đáp lại không khách khí như thế, thậm chí không hề có chút phong độ quý ông nào. Cô ta khó chịu cắn môi, trong tiềm thức cảm giác mình cho người khác ấn tượng lần đầu tiên không thể kém như vậy, mà người đàn ông như vậy cũng không thể vừa mở miệng đã nói như thế, trừ khi là có người khua môi múa mép sau lưng - mà người đó ngoại trừ Mạnh Ninh ra thì không còn ai khác!

Lập tức, cô gái liền kích động chỉ vào Mạnh Ninh đang ngồi trong xe, giải thích: "Tiên sinh, có phải anh nghe chị ấy đặt điều về em hay không? Em cho anh biết, thực ra em là em gái ruột của chị ấy, tuy là mẹ em đã ly hôn với ba chị ấy, nhưng bọn em vẫn là chị em cùng huyết thống, bây giờ mẹ mắc bệnh nan y, hàng ngày phải nằm trên giường bệnh mà tiếp nhận điều trị bằng hoá chất, thực sự thì sống không bằng chết, tâm nguyện duy nhất của mẹ là chị có thể trở lại bên bà ấy, nhận lại bà ấy, em lịch sự nhờ giúp đỡ, mà chị gái lại khinh rẻ em, tiên sinh, anh thử phân xử xem, lẽ nào việc này là lỗi của em sao?"

Từ đầu đến cuối Thi Vinh cười mỉm nghe cô ta nói, đợi đến khi cô ta không còn thao thao bất tuyệt nữa, anh mới thờ ơ nói: "Mẹ trong lời nói của cô, chính là người đàn bà đã quỳ gối trước mặt tôi, cầu xin tôi chỉ mang con gái của bà ta đi, mà đừng làm hại đến người nhà bà ta sao?"

Cô gái sững sờ: "Mang em đi sao?" Cô ta không khỏi có chút động tâm, đúng là mười tám mười chín tuổi, luôn mơ ước một tình yêu hoàn mỹ, người đàn ông trước mặt lại anh tuấn và xuất sắc như thế, bây giờ anh đứng trước cô ta, hơi thở gần trong gang tấc, thật sự là rất thích hợp để ảo tưởng không thực tế rồi.

Không nghĩ tới cô gái lại nói như vậy, Thi Vinh châm chọc cô ta không biết tự lượng sức mình: "Cô còn chưa xứng."

Khuôn mặt cô gái trắng bệch.

"Về nói với người đàn bà kia, đừng xuất hiện trước mặt vợ chồng tôi nữa, nếu không, tôi sẽ không khách khí với bà ta đâu." Thi Vinh nói một cách lạnh lùng, lên xe, xe thể thao tính năng rất tốt nhanh chóng rời đi, để lại cô gái đứng tại chỗ thật lâu vẫn chưa lấy lại bình tĩnh. Theo bản năng cô gái cảm giác mẹ mình giấu giếm chuyện gì đó, có thể... Nhưng có chuyện gì chứ? Vì sao trong lời nói của người đàn ông vừa nãy lại có chuyện chứ? Cô ta suy nghĩ một chút, vẫn quyết định về nhà trước đã, đến khi hỏi rõ thì trở lại.

Không nghĩ tới người đàn ông ưu tú như vậy lại là chồng chị gái... Cô gái không khỏi có đồ kị, nếu như con gái của mẹ trong lời anh ấy mà là mình, thì hôm nay người ngồi trong xe không phải là mình hay sao? (Nhã: Áo tưởng lên ngôi(— —))

Con người luôn không chịu khồng chế mà suy nghĩ nhiều, cô gái đó chính là như vậy.

Nhưng dù cô ta có nghĩ gì cũng chẳng liên quan đến Thi Vinh, anh là người đàn ông rất cố chấp, sau khi nhận định Mạnh Ninh, trong mắt anh không còn bất kỳ người phụ nữ nào trên đời nữa. Đối với anh mà nói, Mạnh Ninh mới là tất cả, những người khác chẳng là cái thá gì. Cho nên lúc này nói chuyện với cô gái kia, chẳng qua là vì anh muốn giúp Mạnh Ninh xả giận mà thôi. Thi Vinh không nghĩ tới người đàn bà ngu xuẩn năm xưa quỳ gối dưới chân anh cầu xin anh chỉ đem Mạnh Ninh đi, đừng nói quá khứ của bà ta ra, đến hôm nay lại muốn đưa Mạnh Ninh trở lại.

Bà ta dựa vào cái gì?

Mạnh Ninh là do ba Mạnh nuôi lớn, bắt đầu từ lớp mười hai, mọi thứ đều do anh làm thay, bà ta lấy tư cách gì mà xuất hiện trước mặt anh? Anh cũng chẳng phải thiện nam tín nữ bà ta có tư cách gì mà dám xuất hiện trước mặt anh? Anh cũng chẳng phải thiện nam tín nữ gì, bà ta đã có được những gì mình mong muốn rồi, bây giờ sắp chết, lại còn muốn đưa con gái mình xua đuổi trước đây, bà ta mà cũng xứng!

Mạnh Ninh ngồi trong xe không nói lời nào, cô cảm thấy thật ghê tởm, cái người đã thành mẹ người khác kia, rốt cuộc lấy dùng khí từ đâu ra mà dám xuất hiện trước mặt cô? Thậm chí còn trơ tráo để cho con gái yêu dấu của bà ta trước mặt mình biện hộ thay? Xét theo lời nói của cô gái kia, bà ta thậm chí chưa từng nói tình hình thực tế cho cô ta biết nữa!

Đột nhiên, một bàn tay to ảm áp phủ lên mu bàn tay tay lạnh như băng của cô, Thi Vinh mắt nhìn thẳng lái xe lái xe, nói: "Đừng lo lắng, anh sẽ không để bà ta tới đâu."

Mạnh Ninh im lặng chốc lát mới nói: "Nhưng em muốn gặp bà ta."

Nghe vậy, Thi Vinh lập tức nhìn về phía cô, trong ánh mắt rõ ràng là không đồng ý. Nhưng những năm gần đây anh rất cố gắng tôn trọng Mạnh Ninh, cho nên nhiều khi anh cũng lựa chọn lắng nghe lý do của cô - cho dù đại đa số tình huống anh chỉ cự tuyệt.

"Em muốn xem bộ dạng bà ta bây giờ ra sao." Mạnh Ninh nói.

Không phải là ngẫu nhiên, rất nhanh, người đàn bà kia đã xuất hiện trước mặt Mạnh Ninh. Có lẽ cách có một tuần lễ, buổi trưa sau khi tan lớp, sinh viên ra về hết, ngày hôm nay Thi Vinh lại có một hạng mục lớn cần thảo luận, cho nên bảo tài xế tới đón cô về nhà, Mạnh Ninh đang thu dọn đồ đạc trong phòng làm việc, chỉ nghe thấy tiếng bánh xe chuyển động, cô hơi cau mày, xoay người đi xem, cô gái kia đang từ từ đẩy một cái xe đi tới, ngồi trên xe lẫn là một người phụ nữ tái nhợt suy yếu, nhưng vẻ đẹp không hề giảm sút, lúc này người phụ nữ kích động nhìn Mạnh Ninh, thấy cô liền vươn tay ra, trong miệng gọi "Lộ Lộ" không ngừng.

Mạnh Ninh bắt đầu cầm túi của mình lên, thấy bọn họ đứng ở cửa liền không di chuyển nữa, hiểu rằng nếu hôm nay cô không giải quyết cho xong e là không được phép đi, không nói lời nào, mặc kệ người phụ nữ gọi tên cô, sau đó lạnh lùng hỏi: "Xin hỏi Đình phu nhân đến tìm tôi có chuyện gì không?"

Trong mắt Đình phu nhân hiện lên đầy vẻ đau đớn, nhưng rất nhanh bà ta đã xốc lại tinh thần, nhìn Mạnh Ninh tha thiết, nói: "Lộ Lộ, trước đây mẹ có lỗi với con, xin, xin con tha thứ cho mẹ có được không? Mẹ biết lỗi rồi, van xin con, trở lại bên mẹ đi!"

Mạnh Ninh lạnh nhạt nhìn bà ta khóc lóc khẩn cầu, trong lòng không có chút gợn sóng nào. Đã từng bởi vì Đình phu nhân tránh không gặp, cô tồn thương thấu tâm can, người mẹ mà mình luôn nhớ đến cần bao chưa bao giờ nghĩ đến mình, bà ta đã sớm có chồng mới, con gái mới, gây dựng gia đình mới rồi, Mạnh Ninh được coi là cái gì đây? Có lẽ thực sự không coi vào đâu, nếu không tại sao Đình phu nhân sắp chết rồi mới nhớ tới cô chứ? Nghĩ tới đây, Mạnh Ninh chậm rãi hỏi: "Nếu như tôi không nhớ lầm, năm ấy, tôi quý trọn ba ngày ở ngoài biệt thự Đình gia, bà không muốn nhìn thấy tôi, sai người hầu ra đuổi tôi, cuối cùng, bà sợ chồng của bà trở về từ nước ngoài thấy tôi, đến nỗi bà còn thả chó săn tới cắn tôi, chẳng hay Đình phu nhân đã quên rồi? Nếu như Đình phu nhân quên mất, tôi có thể giúp bà nhớ lại. Bà còn nhớ rõ trời mưa lớn, bà rút cuộc chịu đến gặp tôi, tôi quý gồi trước mặt bà, cầu xin bà cho tôi vay một vạn tệ, nhưng bà nói, bà không phải không có, chỉ là bà không thể cho vay. Bởi vì nếu như bà cho tôi vay một vạn tệ này, bà sẽ mất đi tất cả bà đang có."

"Bà nhìn tôi quý gồi trước mặt bà, quần áo tôi xốc xếch, mình đầy thương tích, nhưng bà chẳng hỏi lấy một câu, tôi bị gãy cả mười ngón tay, bà làm như không thấy, lại đi cầu tôi, gả cho Thi Vinh, không nên đối nghịch với anh ấy, ngoan ngoãn làm vợ của anh ấy, Đình phu nhân, những điều này bà đã quên rồi sao?" Mạnh Ninh nghiêng đầu, từ từ vén tay áo lên, trên cánh tay của cô có một vết rằn rất sâu: "Bà nhìn đi, chó săn nhà bà để lại vết thương cho tôi, tôi vẫn còn giữ đó, tôi sợ tôi quên mất. Đình phu nhân, bà quên rồi sao?"

Bốn chữ cuối cùng, cô nói vô cùng nhẹ nhàng, trên mặt cô gái kia lộ ra vẻ khó tin, Đình phu nhân che mặt đầy đau khổ, Mạnh Ninh lạnh lùng nhìn, trong lòng không hề vui vẻ vì được trả thù. Cốt khí và sự quật cường của cô đã sớm bị Thi Vinh bào mòn hết, cùng với tình yêu và lòng hận thù của cô, tất cả đã chôn vùi trong cái đêm khuya của nhiều năm trước rồi.

Cô gái được cưng chiều hết mực trước mặt này sao mà biết được? Loại cảm giác tủi thân, xin giúp đỡ mà bị cự tuyệt, chỉ có thể trong đêm khuya tĩnh mịch mà căn góc chần khóc thầm này, là do ai ban tặng? Ngoại trừ Thi Vinh làm hại cô ta, nếu như, người tự xưng là mẹ trước mặt này bằng lòng giúp một tay, thậm chí nếu như bà ta cho cô vay một vạn tệ, Mạnh Ninh cũng sẽ không trở thành như ngày hôm nay!

Bà ta không chịu cứu cô, không chịu giúp cô, Mạnh Ninh chấp nhận, nếu hai người không còn quan hệ gì, vậy thì bây giờ Đình phu nhân xuất hiện trước mặt cô làm bộ áy náy thì coi là gì? Hết thấy những điều này, vĩnh viễn không thể bù đắp được.

Bạn đang đọc truyện *Chỉ Yêu Có Chết Cuồng Của Anh* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 22

Dường như Đình phu nhân bị đá kích rất mạnh mẽ, khi con người đang cận kề cái chết, sẽ trở nên cấp thiết muốn bù đắp tiếc nuối lớn nhất cả đời này, mà tiếc nuối lớn nhất của bà ta chính là Mạnh Ninh. Đứa con gái bà ta mang thai mười tháng sinh ra, mới ôm được vài ngày liền bị bà ta bỏ rơi, từ đó về sau hơn mười năm không gặp, lúc gặp lại, con gái bé bỏng từng bị bỏ tập nói lại mặt đầy nước mắt quý trước mặt mình, hỏi vay mình một vạn tệ.

Khi đó, Đình phu nhân cũng không biết mình ra làm sao. Rõ ràng đó là con gái bà ta vẫn luôn nhớ đến, mà khi cô thực sự xuất hiện trước mặt bà ta, bà ta lại lùi lại. Bà ta sợ phải mất đi tất cả mình đang có, sợ người chồng yêu dấu của mình và con gái ý lại mình biết được sẽ lộ ánh mắt khinh thường thất vọng. Cho nên bà ta tàn nhẫn mà cự tuyệt, cuối cùng còn như bị quỷ thần xui khiến mà sai người thả chó săn đến đuổi cô đi.

Nghĩ lại năm đó, Đình phu nhân không còn mặt mũi nào để đối diện. Nhưng bây giờ bà ta không còn sống bao lâu nữa, bà ta thực sự muốn bù đắp, bà ta không muốn trước khi chết ôm lòng tiếc nuối to lớn mà rời đi. Cho nên bà ta rung rung nước mắt nhìn Mạnh Nịnh, giọng mang theo sự cầu xin: "Lộ Lộ, mẹ biết mình có lỗi với con, nhưng lúc này đây, mẹ sẽ không như thế nữa, con tin tưởng mẹ có được không?"

Mạnh Nịnh nhìn ánh mắt tràn đầy mong đợi của bà ta cũng thấy nực cười, lòng của cô đã nguội lạnh từ nhiều năm trước rồi, dù cho có chữa trị tốt đến mấy, vết thương lòng cũng không thể lành lại được. Mạnh Nịnh lạnh nhạt nhìn Đình phu nhân, giống như là chưa từng quen người đàn bà này: "Tôi sẽ vĩnh viễn không nhận bà làm mẹ tôi nữa. Bà có con gái của bà rồi, cần bản chẳng cần đến tôi."

Đình phu nhân lắc đầu liên tục: "Sẽ không, sẽ không! Linh Linh với cha con bé đều biết quá khứ của mẹ, bọn họ sẽ không ghét bỏ con đâu, chỉ cần con trở lại bên mẹ... Lộ Lộ, cầu xin con, trở lại với mẹ đi!"

"Bọn họ dựa vào đâu mà đòi ghét bỏ tôi?" Mạnh Nịnh thấy kỳ lạ, cô là kẻ trộm hay là kẻ cướp chứ? Làm sao sẽ bị ghét bỏ? Huống chi, cha con nhà họ Đình kia có tư cách gì ghét bỏ cô? Nói cho cùng, hôm nay Đình phu nhân tới gặp cô vẫn mang cảm giác ưu việt cao cao tại thượng tới, bà ta còn tưởng rằng cô là cô bé Mạnh Nịnh đáng thương là năm đó tới xin giúp đỡ đấy! "Đình phu nhân, bà sẽ không quên. tôi đã kết hôn với Thi Vinh rồi chứ? Hơn nữa anh ấy đối với tôi cũng không tệ, bây giờ bà dám gây chuyện với tôi, không sợ anh ấy phá hủy mọi thứ của bà à?"

Giương mặt Đình phu nhân vẫn đầy vẻ không chùn bước: "Chỉ cần con có thể trở lại bên mẹ, dù có phải trả giá tất cả, mẹ cũng cam lòng!"

Mạnh Nịnh nghe, đột nhiên bật cười, nghĩ thầm, người đàn bà này ích kỷ bao nhiêu đây! Vào lúc bà ta đang trong độ tuổi đẹp nhất thì vứt bỏ chồng và con gái, một thân một mình bỏ đi, đến thủ đô gả cho tình yêu đích thực, sau đó đứa con gái bị vứt bỏ đi cầu xin bà ta, bà ta vì bảo vệ người nhà hiện tại nên không chịu nhận nhau, nhưng mà qua vài năm sau, bởi vì mình mắc bệnh nan y, sống không lâu nữa, bà ta không để ý đến chồng và con gái hiện tại sống chết ra sao, muốn tìm đứa con gái đã bị vứt bỏ trở về!

Đình phu nhân và Đình Linh đều vì tiếng cười của cô mà lộ ra sắc mặt không được tốt, Mạnh Nịnh cười một lúc mới dừng lại, nhưng ý cười vẫn không dừng lại: "Hôm nay bà tới tìm tôi, là vì nói điều này, để tôi trở lại bên bà sao? Nhưng mà bà phải suy nghĩ thật kỹ, tôi trở về, có nghĩa là bà phải mất đi tất cả bà đang có, không có đồ trang sức đắt giá và hàng hiệu, cũng không có biệt thự siêu xe, thậm chí ngay cả tiền bà nằm viện trị liệu bằng hoá chất cũng chẳng có, cuối cùng bà sẽ phải chết trong khổ sở, như vậy mà cũng không việc gì sao?"

Một giây sau, cô không ngạc nhiên chút nào khi thấy sự do dự hiện lên trong mắt Đình phu nhân. Thấy thế, ánh mắt Mạnh Nịnh lộ vẻ châm chọc, dù có cho Đình phu nhân thời gian một trăm năm, bà ta cũng chẳng thay đổi gì cả. Nói cái gì mà không chịu nổi ép duyên, cho nên phải rời bỏ quê hương đi tìm tình yêu đích thực, thật ra tất cả đều là lừa người, nói cho cùng, chẳng qua là bởi vì bà ta hướng tới cuộc sống tốt hơn mà thôi! Mà Mạnh gia không có tiền, mãi cũng không thể đạt tới cuộc sống hôn nhân và gia đình lý tưởng trong lòng bà ta.

Nói không chừng, lúc đó khi bỏ mặc cô, trong lòng Đình phu nhân còn như trút được gánh nặng chứ. "Đau lắm đó, Đình phu nhân." Cô bước từng bước một đến gần Đình phu nhân, duỗi hai tay của mình ra cho bà ta xem: "Bà nhìn thấy chứ? Mỗi một đầu khớp xương chỗ này đều bị gãy, đau lắm đau lắm đấy, lúc đó không phải bà đang nhìn sao? Sao bà không cứu tôi chứ? Làm sao bà có thể trơ mắt nhìn con gái bà bị chà đạp như thế? Không phải bà nói là yêu tôi nhất, hiểu tôi nhất sao? Vì sao bà không cứu tôi hả?"

Cô từng bước ép sát truy hỏi làm cho Đình phu nhân xấu hổ vô cùng, sau khi Mạnh Nịnh hỏi xong, mặt không thay đổi mà đứng thẳng người, bình tĩnh nhìn Đình phu nhân: "Bà không phải mẹ tôi, tôi cũng không phải con gái bà, giữa chúng ta đã sớm không có quan hệ gì rồi. Ban đầu là bà nói chúng ta đoạn tuyệt quan hệ ngay trước mặt Thi Vinh, còn chưa tới mười năm, bà đã đổi ý sao?" Nói xong, dường như Mạnh Nịnh còn ngại không đủ, ngừng đầu thân nhiên liếc mắt nhìn Đình Linh đứng cạnh xe lăn, nói: "Cô còn hạnh phúc hơn tôi nhiều lắm, nhưng, ngày hôm nay Đình phu nhân có thể vì cô mà hi sinh tôi, làm sao biết được ngày mai, bà ta cũng sẽ không vì tôi hi sinh cô đây?" Chỉ cần nói hết suy nghĩ trong lòng mình ra, cô chẳng quan tâm người ta có thể vì thế mà bị thương hay không.

Người ngăn cản bà ta tìm kiếm tình yêu đích thực hay là bù đắp cho con gái đều là nhân vật phản diện, chủ nghĩa lãng mạn trong người đàn bà này thực sự là sâu đến tận xương tủy rồi, không thể chữa nổi.

Mạnh Nịnh cũng sớm không còn ôm ảo tưởng gì với bà ta nữa.

Trong lòng Đình phu nhân, Lộ Lộ của bà ta vẫn là cô gái nhỏ ngây thơ thật thiện lương, không biết cự tuyệt người khác năm đó, bà ta chưa từng nghĩ một ngày kia, con gái bà ta toàn thân đầy gai nhọn, trong lời nói tràn đầy sự đề phòng. Những năm gần đây, mỗi khi Đình phu nhân nằm mơ, đều sẽ mơ thấy Lộ Lộ tuyệt vọng kêu khóc, Lộ Lộ gãy xương ngón tay, Lộ Lộ xin bà ta cho vay tiền... Nhưng bà ta chưa từng trả lời, trước mặt Thi Vinh, thậm chí ngay cả ý tưởng phản kháng bà ta cũng không có.

Đúng lúc này, điện thoại di động Mạnh Nịnh vang lên, là Thi Vinh gọi tới, nói là tài xế một lúc lâu không thấy cô đi ra, liền gọi điện thoại. Mạnh Nịnh nói lập tức tới ngay, cúp điện thoại định đi, Đình phu nhân lại đưa tay ra nắm lấy tay cô.

Mạnh Nịnh cũng không quay đầu lại: "Chẳng mấy chốc Thi Vinh sẽ tới, bà chắc chắn không buông tay sao?"

Nhớ tới người đàn ông đáng sợ kia, nhớ tới những lời người đàn ông kia từng nói, Đình phu nhân không phát hiện ra mình đã buông tay, đến khi bà ta hồi hận, đồng thời cũng đã muộn, Mạnh Nịnh đã rời khỏi rồi. Còn lại Đình phu nhân ngồi trên xe lăn, kinh ngạc nhìn bóng lưng đi xa của Mạnh Nịnh mà rơi nước mắt. Đình Linh đứng nhìn một bên, cũng không thể làm rõ sự hiểu lầm này là vì cái gì, nhưng cô ta lại cảm thấy, người chị gái lúc trước khiến cô ta cảm thấy rất vô lương tâm, hình như cũng không phải là người có ý chí sắt đá giống như nhìn bề ngoài.

Bởi vì sự xuất hiện của Đình phu nhân, tâm tình Mạnh Nịnh vẫn luôn không tốt, cô không muốn có quan hệ gì với người đàn bà này nữa, nhưng lại muốn biết đối phương sống ra sao. Rõ ràng đã sớm liên quyết định mãi mãi cũng không muốn gặp lại, lại chẳng biết tại sao có thể dây dưa như vậy. Mạnh Nịnh

nghĩ, e rằng đáy lòng mình vẫn oán hận, có lẽ sau lần gặp hôm nay, lòng oán hận mới có thể tiêu tan đi hoàn toàn.

Từ nay về sau, cô và Đình phu nhân, không còn bất kỳ dây mơ rễ má nào nữa.

Bạn đang đọc truyện *Chỉ Yêu Có Chớp Cuồng Của Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 23

Đợi đến khi xuống lầu, đi đến trước xe, Mạnh Ninh mới phát hiện người đang ngồi bên trong không phải tài xế, mà là Thi Vinh. Cô hơi sững sốt, nghĩ thầm, không phải anh nói có một dự án lớn, cho nên không thể tới đón cô sao? Tại sao lại tới?

Chẳng qua đây chỉ là sự nghi hoặc từ đáy lòng cô thôi, cũng không hỏi ra miệng, đến sau khi cô mở cửa xe ngồi vào, Thi Vinh chỉ chậm rãi hỏi cô: “Gặp bà ta à?”

“Bà ta” này, dĩ nhiên là chỉ Đình phu nhân rồi. Mạnh Ninh gật đầu một cái, ừ một tiếng. Thi Vinh liền hỏi: “Bà ta đối xử với em thế nào, em quên rồi sao?”

Mạnh Ninh yên lặng không nói.

Thi Vinh buông tay lái, đôi bàn tay thon dài lại mạnh mẽ chậm rãi trượt, phủ lên mu bàn tay của Mạnh Ninh, dịu dàng vuốt ve xương ngón tay yếu ớt của cô: “Còn đau hay không?”

Mạnh Ninh trầm nghĩ, tất cả thương tổn này đều là anh ban cho tôi, bây giờ lại hỏi tôi có đau hay không, cần gì phải như thế chứ? Trái lại cô lại ngoan ngoãn lắc đầu: “Đã sớm hết đau rồi.” Chỉ là cho tới nay, có thể dùng trong sinh hoạt hàng ngày, nhưng nếu là muốn đánh đàn hoặc là làm vài việc tinh tế, đôi tay này sợ là không thể dùng rồi. Năm đó cô từng khắc ghi trong lòng vết thương khắc cốt này, bây giờ nhớ tới, cũng hiểu được chẳng qua cũng chỉ như thế thôi, đau đớn bị thời gian mang đi, còn lại là vết thương vĩnh viễn không thể phai mờ.

“Anh hy vọng em có thể nhớ kỹ.” Thi Vinh nói. “Nhớ kỹ vết thương anh gây ra cho em, như vậy em mới có thể nghe lời.”

Mạnh Ninh mơ hồ thấy ánh mắt của anh có chút tàn khốc, không biết lại chọc tới chỗ nào của anh, lập tức không dám phản kháng, hết sức ngoan ngoãn gật đầu, chẳng những không rút tay mình ra, ngược lại chủ động tiến lên trước hôn một cái lên mi tâm Thi Vinh: “Em biết rồi, anh đừng tức giận, em sẽ sợ.”

Có sự cam đoan của cô rồi, Thi Vinh liền khôi phục thành người đàn ông anh tuấn xuất sắc ban đầu. Anh bao hai bàn tay cô trong lòng bàn tay của mình, nói ra lệnh: “Anh không cho phép em nhận bà ta, cũng không cho em đi cùng bà ta, có nhớ không?”

Mạnh Ninh nói: “Nhớ rồi.”

Lúc này Thi Vinh mới thoả mãn, hưng hăng hôn cô một hồi, lại vuốt ve toàn thân cô một lượt, lúc này mới coi như xong. Mạnh Ninh run run trong ngực anh, cũng không biết là vì cái gì. Cô chỉ cảm thấy hoảng hốt, ánh mắt Thi Vinh tập trung vào tay của cô, khiến cho cô sợ run lên. Người đàn ông này đáng sợ bao nhiêu cô rất rõ, cả đời này của cô đều phải chôn vùi trên người anh, dù sao cũng không thể bảo anh đi gieo hoạ cho người ngoài được, huống chi, nếu như Thi Vinh thực sự phát điên lên, Mạnh Ninh thật không dám nói mình có thể chế trụ được anh. Nói trắng ra là, chẳng qua cô chỉ là món đồ chơi Thi Vinh nắm chặt ở trên tay không chịu cho ra, sao anh có thể đặt cô lên địa vị ngang hàng được.

Thi Vinh cũng là có chút lo lắng. Mặc dù anh không cho rằng Mạnh Ninh sẽ đi cùng Đình phu nhân, nhưng lại không thể không đề phòng Đình phu nhân lại dùng chuyện năm xưa kích thích Mạnh Ninh, khiến Mạnh Ninh lại hận thù anh. Đã kết hôn được gần mười năm, tuy rằng anh không có được trái tim của Mạnh Ninh, ít nhất đã biến được cô từ con nhím nhỏ toàn thân đầy gai thành con thỏ nhỏ ngoan ngoãn, nếu là bởi vì Đình phu nhân mà Mạnh Ninh lại sinh ra lòng phản kháng lần nữa, Thi Vinh quyết sẽ không bỏ qua cho bà ta.

Thấy Mạnh Ninh bình tĩnh, chẳng biết tại sao, Thi Vinh đã nghĩ muốn đập vỡ mặt nạ dịu dàng bình tĩnh của cô. Anh biết Mạnh Ninh không phải như thế, cô vốn tràn ngập sức sống lại dùng cảm đầu tranh, mấy năm nay cô phục tùng dưới thân anh, có phải từng nhiều lần có ý định rời đi hay không?

Không thể có loại ý nghĩ này được, chỉ cần vừa nghĩ tới Mạnh Ninh muốn rời đi, Thi Vinh liền không khống chế được ý muốn đánh người của mình. Đương nhiên anh sẽ không trút cơn giận này lên người Mạnh Ninh, cô là tình yêu chân thành đời này của anh, anh yêu cô còn hơn tất cả, bao gồm ba, con trai, tiền tài, quyền thế, nếu như dùng cả gia tài bạc triệu là có thể đổi lấy trái tim của Mạnh Ninh, Thi Vinh nhất định sẽ không do dự, anh sẽ không nói hai lời mà đem chấp tay dâng lên tất cả.

Bàn tay to nhẹ nhàng vuốt ve da thịt mịn màng của Mạnh Ninh, hôm nay cô mặc váy dài màu xanh nhạt, vài vóc nhẵn bóng tựa như thác nước đổ xuống, ngón tay của Thi Vinh bắt gặp có chút ngứa ngáy, Mạnh Ninh thấy trong ánh mắt của anh có chút thú tính, nhất thời sợ hãi, đây chính là công trường học, bất cứ lúc nào cũng sẽ có người thấy, nếu như cho anh thực hiện được ở đây, vậy cô không cần phải ở lại nơi này nữa. Cho nên lúc ngón tay của Thi Vinh lần tới quần lót của cô, cô kịp thời ngăn cản anh, giọng mang theo sự cầu xin: “Đừng.”

Thì Vinh mất hứng híp mắt lại: “Anh nghĩ muốn.”

“Đừng ở đây...” Mạnh Ninh chẳng nói nên lời, muốn cự tuyệt lại không dám cự tuyệt hoàn toàn, ai biết Thì Vinh có thể nổi giận đùng đùng, lại giầy vò cô đến chết hay không? Thay vì bị anh làm đến mất hết thần trí, tôn nghiêm, chẳng bằng tha anh một lần, biết đâu sau khi anh ăn tủy biết vị rồi là có thể buông tha cho cô, đi tìm cái giường.

Thì Vinh nở nụ cười, chỉ là nụ cười này mang theo đầy nhục dục, anh liếm khoé môi của mình, nói mờ ám: “Lộ Lộ, em còn nhớ không? Hôm sinh nhật mười tám tuổi của em đó, ngay ở trong xe, anh đẩy em ngã xuống ghế sau, chân nhỏ của em duỗi ra ngoài cửa sổ, chốc chốc lại run rẩy, khóc đến đáng thương, cầu xin anh tha cho em, em còn nhớ rõ sao?”

Ánh mắt Mạnh Ninh lộ ra một chút khó chịu, cô không thích nhất chính là hồi ức đã qua, nhưng Thì Vinh lại rất thích nhắc tới, dường như càng nói chuyện lúc trước ra, thì cô lại càng kính sợ anh hơn. Lời này cô có thể trả lời thế nào? Nói không nhớ rõ, anh nhất định sẽ yêu cầu một lần nữa, nói nhớ rõ, anh sẽ buộc cô nói vài lời dâm tã, Mạnh Ninh không hiểu nổi, sao Thì Vinh cứ thích ép buộc cô như vậy chứ? Tôn trọng cô một chút xiu thực sự rất khó sao?

Những lời này cô không dám hỏi ra, chỉ vội vàng gật gật đầu.

Đúng vậy, sao có thể không nhớ được chứ. Khi đó cô đã tạm nghỉ học ở nhà một năm, lý do là mắc bệnh, nhưng nguyên nhân chân chính là lúc đó cô bị Thì Vinh ép suýt chút nữa tinh thần thất thường, tất cả mọi người đều cho là cô đi theo Thì Vinh sống hạnh phúc, chỉ có bản thân cô biết, một năm đó là giầy vò như thế nào. Cũng có lẽ là bởi vì tuổi còn trẻ, cho nên vô cùng bướng bỉnh, mặc kệ Thì Vinh giầy vò cô cũng cắn răng không chịu khuất phục, nhưng khi ấy lại cảm giác mình có khí phách, sao cũng không ngờ rằng cô càng phản kháng, Thì Vinh lại càng vui vẻ.

Bởi vì như vậy, anh có thể quang minh chính đại lấy danh nghĩa trừng phạt để chà đạp cô. Cô càng giãy dụa, anh càng thấy thú vị, giống như là người cười ngựa ưa thích con ngựa mạnh nhất, không phải Mạnh Ninh là con ngựa không chịu khống chế dưới thân Thì Vinh sao?

Bởi vì không chịu đi gặp bạn bè cùng anh, Thì Vinh liền dùng một cái chặn bực cô ném vào trong xe, đằng trước tài xế đang lái xe, anh ở đằng sau hạ tấm ngăn cách xuống, lại mở cửa sổ ra, quần hai chân của cô quanh hông mình, sau đó chân của cô khoác lên trên cửa sổ xe, cùng với gió lạnh, xe đi đường xóc nảy, thân thể cô thì bị trêu chọc đến cực hạn, nhưng anh vẫn chưa thấy đủ, gần như muốn nửa cái mạng của cô, mãi mới chịu buông tha cho cô.

Vậy cũng là chút chuyện cũ năm xưa rồi, Mạnh Ninh thật không muốn nhắc tới, bây giờ cô đã là vợ Thì Vinh, nói thật ra, từ sau khi Thì Vinh xuất ngũ trở về, anh thực sự tốt hơn rất nhiều, ít nhất là ở mặt ngoài, gần như là khác biệt trời vực so với trước kia. Mạnh Ninh cũng chẳng cầu gì khác, chỉ hy vọng anh có thể mau chóng chán mình một chút, ai biết cuối cùng anh lại kết hôn với cô chứ? Tất cả mọi người đều nói là cô gả may mắn, nói cô trèo lên cành cao, nhưng ai không biết con chim sẽ này là bị trôi lên cành cao, cánh đã bị gãy, nếu như muốn rời khỏi, kết cục chỉ có ngã chết tươi mà thôi.

“Em nhớ rõ?” Thì Vinh vui vẻ hỏi: “Vậy em nói một chút coi, em còn nhớ rõ cái gì?”

Bạn đang đọc truyện *Chi Yêu Cố Chấp Cuồng Của Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 24

Mạnh Ninh lúng túng không biết nên làm thế nào mới tốt, cô nghĩ, cho dù qua bao lâu rồi, cô chẳng thể nào thích ứng với sự hạ lưu như vậy của Thì Vinh. Nhưng nếu không nói, không chừng Thì Vinh lại bày ra trò gì để giầy vò cô đây. Mạnh Ninh cảm thấy đau đầu, cuộc sống như thế d.d.l.q.dcủa cô rất cuộc còn kéo dài bao lâu nữa?

"Lộ Lộ?"

Giọng Thì Vinh có chút dè dặt, Mạnh Ninh hít một hơi thật sâu, dường như không quan tâm đến, nói: "Em còn nhớ, hôm đó em chọc anh nổi giận, không chịu cùng anh đi gặp bạn bè của anh, nhưng mà... Sau này em sẽ không như thế nữa, anh yên tâm đi."

Câu trả lời này chính là tránh nặng tìm nhẹ, rõ ràng Thì Vinh không thực sự tha thứ, nhưng có lẽ là đáng về hơi run của Mạnh Ninh làm anh thoáng mềm lòng, anh hoàn toàn không kiên trì nữa, mà ừ một tiếng, bỏ lại ánh mắt "Đừng tưởng như thế là xong rồi" cho Mạnh Ninh. Mạnh Ninh nghĩ thầm, anh muốn giầy vò thế nào thì giầy vò như thế đi, chỉ cần không ở bên ngoài là được, cánh tay nhỏ này của cô cũng chẳng đâu lại được với chân to của anh, còn không bằng khuất phục, ít nhất như thế sẽ bớt đau khổ hơn.

Lúc lái xe tay của Thì Vinh cũng không nghiêm chỉnh, cứ mò vào dưới váy cô mãi, Mạnh Ninh cự tuyệt mấy lần không được, liền mặc kệ anh vuốt ve, thỉnh thoảng khẽ run một hai lần như vậy. Thì Vinh rất thích nhìn đáng về cô run rẩy dưới thân anh, lúc đó làm cho anh có một loại cảm giác thành tựu cực kì mãnh liệt. Đại khái đối với Thì Vinh mà nói, Mạnh Ninh chính là thứ anh khát khao nhất lại không cách nào có được, thân cô ở dưới thân anh, ở trong lòng anh, trái tim lại cách anh vạn dặm.

Ngay khi Mạnh Ninh cho rằng Thì Vinh đã bỏ qua vấn đề lúc trước, anh lại bất chợt hỏi một câu: "Em sẽ không còn nghĩ tới người đàn ông khác chứ?"

Câu này anh hỏi rất nhẹ lại vô ý, nhưng Mạnh Ninh nghe thấy trong đó đầy uy hiếp và tàn bạo. Nếu cô dám gật đầu nói "vâng", hay là do dự một chút

thời, cô không nghĩ ngờ chút nào, Thi Vinh sẽ lập tức bóp chết cô ngay trong xe: "Không có!"

Trả lời quá nhanh, ngược lại làm cho Thi Vinh cảm thấy quá có lệ: "Thật vậy chẳng?"

Mạnh Nịnh gật đầu, ánh mắt cầu xin: "Thật không có, em đã theo anh rồi, sao lại còn nghĩ tới người khác chứ?"

"Cậu bạn trai nhỏ trước đây của em, không phải là yêu đến chết đi sống lại sao?" Ánh mắt nhìn chăm chú cô của Thi Vinh giống như một con rắn độc theo dõi con mồi vậy: "Lúc đó vì cậu ta mà d/l/q/d em tranh cãi với anh không ít lần, vừa nãy em gặp Đình phu nhân, mà lại không nhớ nổi cậu ta sao?"

Mạnh Nịnh lắc đầu: "Thật không có, anh đừng nhắc đến anh ấy nữa có được không?"

Thi Vinh hí hóp: "Không cho phép anh nói, là sợ tình cũ không rừ cũng tới sao?"

Mạnh Nịnh há miệng, ngược lại cô không thể phản biện lại anh được, anh nói cái gì thì chính là cái đó thôi, cô thì có thể làm được gì. Nhưng cô biết mình không thể không giải thích, nếu như không giải thích, trong lòng Thi Vinh sẽ gán cô với tội danh này, không nói đến thật hay giả, chỉ nói nếu là Thi Vinh không tin, cuộc sống của cô sẽ chật vật. Có đôi khi Mạnh Nịnh còn thật hy vọng Thi Vinh có thể động tay chân với cô, đánh cô một trận tàn nhẫn, còn hơn là buộc cô nói những lời hạ lưu trái lương tâm: "Từ lâu đã không biết anh ấy đi chỗ nào rồi, làm sao em còn nhớ anh ấy được? Em là vợ của anh, có người đàn ông nào lại để vợ mình nghĩ đến người đàn ông khác chứ?"

Nghe cô phủ nhận như đinh đóng cột, Thi Vinh mới coi như hài lòng. Năm đó anh cảm thấy hai người này không thể có kết quả gì, nói là thanh mai trúc mã, không phải trên đời này bao nhiêu thanh mai cuối cùng đều trở thành La Phu* của người khác sao? Nhưng tên tiểu tử nghèo kia còn rất khí phách, anh ra giá cao như thế cũng không chịu buông tha Mạnh Nịnh, bây giờ cũng không biết đang ở nơi nào, không chừng đã chết ở nơi xó xỉnh nào đó rồi.

*La Phu: Một cô gái nhà nông họ Tần, sống khoảng cuối thời nhà Hán cho tới thời kỳ Tam quốc, là mỹ nữ đại diện cho Hàm Đan thời xưa. Lúc 10 tuổi, vì quê hương gặp lũ lụt, cả nhà dọn đi, sau được một ni cô trong núi thu làm đồ đệ, lấy tên "La Phu". Trưởng thành cô và một người hàng xóm yêu nhau, rồi một lần bị Triệu vương nhìn trúng đoạt vào trong cung, chồng ở ngoài biết chuyện thì tự sát, La Phu trong cung đau buồn liền lao vào long đăm tự vẫn.

Nếu như không chết, nếu như còn dám xuất hiện trước mặt anh và Mạnh Nịnh, Thi Vinh không ngại làm cho anh ta phải chết.

Mạnh Nịnh vẫn duy trì vẻ mặt bình thường và ánh mắt trấn tĩnh, rất sợ Thi Vinh cảm thấy mình có chỗ nào không bình thường, do đó mà gây khó dễ cho cô. Cũng may sau đó Thi Vinh chuyển tâm lái xe, chỉ là lúc lái xe hình như vẫn suy nghĩ điều gì đó. Mạnh Nịnh nhìn mà không hiểu tâm tình của anh, chỉ biết là lúc này bản thân tốt nhất không nên chọc giận anh, đỡ phải tự rước lấy họa, gây họa cho chính mình.

Còn nếu Thi Vinh muốn đi gieo họa cho người khác... Mạnh Nịnh nghĩ, thôi đi thôi đi, cứ gieo họa cho người ta, không phải gieo họa cho cô còn chưa đủ sao?

Buổi trưa Quả Quả không trở về nhà, hôm nay Mạnh Nịnh lại không định nấu cơm, cho nên Thi Vinh đưa cô ra ngoài đi ăn. Hai người đều thích cơm Tây, vì thế chọn một quán cơm kiểu Hồ Nam lân cận. Thi Vinh đương nhiên muốn ngồi phòng VIP, Mạnh Nịnh lại không thích, Thi Vinh cũng từng không ít lần ở những nơi như thế này làm cô. Phòng thay đồ, toilet, phòng để đồ... Thú tính của anh luôn luôn rất cao, trên căn bản là muốn tới thì tới, đến giờ cũng không cho phép Mạnh Nịnh cự tuyệt. Đại khái trong xương tủy người đàn ông đều có thật nhiều ý nghĩ điên cuồng, chẳng qua Thi Vinh áp dụng chúng vào thực tiễn hết rồi.

Đồ ăn mới vừa được bày lên bàn, điện thoại di động của Thi Vinh liên vang lên, anh cau mày nghe tiếng nói chuyện đầu bên kia, toàn thân bao phủ một một tầng áp suất thấp. Mạnh Nịnh bình tĩnh uống một hộp nước, tự ăn trước, không quan tâm Thi Vinh muốn làm cái gì, đối với cô mà nói, chuyện quan trọng nhất trước mắt là lấp đầy bụng đã. Nếu buổi chiều đôi mẹ con kia còn tới đây đưa vớ cho cô, cô sẽ còn rất nhiều chuyện phải làm.

Sau khi cúp điện thoại, Thi Vinh cảm áo khoác tây trang trên ghế dựa lên, lại gần hưng hăng hôn Mạnh Nịnh một lúc, hôn mãi đến khi cánh môi của cô sưng lên, chỉ nói mình có việc phải về công ty một chuyến, bảo cô ngoan ngoan ăn, rồi sẽ có tài xế tới đón cô về trường. Mạnh Nịnh lắc đầu nói tự đón xe cũng được, Thi Vinh lại lo lắng, anh hậm hực nhìn Mạnh Nịnh chăm chăm, d,d,l,qdtrong lòng chứa nhiều suy nghĩ cuối cùng cũng không có cơ hội dùng được, sau khi trở lại công ty liền cứ thế mà nổi trận lôi đình.

Thi Vinh vừa đi, toàn thân Mạnh Nịnh liền thả lỏng. Cô vẫn khá hưởng thụ thời gian được ở một mình, Thi Vinh đi lính ba năm, một mình cô sống hạnh phúc đến nhường nào, nếu như cuối cùng anh đừng trở lại, cô càng vui mừng hơn.

Chỉ là càng ăn, trong lòng càng ngày càng trống rỗng. Mạnh Nịnh chưa từng nghĩ có một ngày kia mình sẽ nói như thế, bạn trai cũ của cô không rõ sống chết hay tung tích gì, cô cũng không dám đi tìm, cũng không dám đi hỏi, chỉ hy vọng Thi Vinh có thể vì thấy cô biết điều nghe lời mà hạ thủ lưu tình với Hàn Ngọc Chi.

Đột nhiên Mạnh Nịnh chẳng có khẩu vị gì. Cô ngồi ở chỗ một lúc lâu, ép bản thân ăn một chút, trong phòng VIP yên tĩnh không có bất kỳ tiếng động nào, hiệu quả cách âm cũng rất tốt, Mạnh Nịnh đẩy bát đĩa trước mặt mình ra, gục xuống bàn, len lén rơi nước mắt, đến khi cô ngẩng đầu lên, trên mặt lại là vẻ thanh nhàn điềm tĩnh. Cô không quen trang điểm, bởi nếu như khóc quá rõ ràng thì rất dễ bị Thi Vinh nhìn ra. Người đàn ông kia rất tinh mắt, cô phải như giấu trên băng mỏng mới có thể không chọc anh nổi giận.

Soi vào cái gương trong toilet, Mạnh Nịnh vẫn là quyết định dùng đá lạnh thoa một lúc, đỡ phải bị nhìn ra manh mối gì. Nhưng điều khiến cô dù sao cũng không ngờ tới chính là, nhân viên phục vụ đem đá lạnh tới lại quen thuộc như thế!

Cố Phượng Ngọc cũng không nghĩ tới lại gặp phải Mạnh Nịnh ở chỗ này. Lúc trước ở bãi đỗ xe siêu thị cô ta chưa kịp nói mấy câu thì thấy Thi Vinh xuất hiện nên hốt hoảng mà chạy, vốn cô ta còn muốn đi tìm Mạnh Nịnh, đáng tiếc không biết Mạnh Nịnh ở chỗ nào, hai là cô ta cũng rất sợ gặp lại

người đàn ông đáng sợ kia, cho nên vẫn gác lại chuyện này, bây giờ lại gặp ở quán cơm kiểu Hồ Nam, Cố Phụng Ngọc mừng rỡ, sau khi cô ta đặt đĩa lạnh lên bàn, vừa có chút chờ mong lại có chút khiếp đảm nhìn Mạnh Nịnh một lúc. hỏi một câu: "Bạn, bạn có khoẻ không?"

Là người quen, Mạnh Nịnh thấy may mắn vì mới vừa rồi cô vẫn bình tĩnh khống chế tâm tình được: "Có liên quan tới cô sao?"

"Mạnh Nịnh, bạn không nên nói như thế, chúng mình là bạn thân nhất mà..." Cố Phụng Ngọc lúng ta lúng túng nói.

Nghe xong lời này, Mạnh Nịnh bật cười: "Cô còn nhớ rõ chúng ta là bạn thân nhất hả? Vậy cũng thật không sai." Đúng vậy, bạn chơi với nhau từ nhỏ đến lớn, ai mà biết bạn lại hết lần này đến lần khác đẩy cô tới vực sâu chứ?

Cố Phụng Ngọc bị Mạnh Nịnh mĩa mai đến ngượng đỏ cả mặt, nhưng cô ta rất nhanh lại nói hùng hồn: "Nếu như không phải nhờ tôi, bây giờ bạn có thể gả may như thế, làm được quý phu nhân sao? Bạn nhìn bạn đi, đồ mặt trên người bạn, chẳng phải thứ nào cũng tính bằng nửa lương cả năm của tôi sao? Nếu nói đúng ra, tôi coi như bà mối cho bạn và chồng bạn đấy!"

Mạnh Nịnh quả thực muốn ngửa mặt lên trời cười to, ai cho Cố Phụng Ngọc lòng tự tin thế? "Ngược lại tôi đây nên cảm ơn bà mối như cô rồi!"

Lúc này Cố Phụng Ngọc mới ý thức được mình nói cái gì, cô ta xấu hổ, định lui về sau một bước, nhưng không cảm thấy mình có lỗi gì: "Chẳng lẽ không đúng sao? Tôi thấy Thi tiên sinh đối tốt với bạn, hai người các bạn thoáng nhìn cũng rất hạnh phúc, nếu không có sự trợ giúp của tôi, sao bạn có thể có được người chồng tốt như thế chứ?"

Người chồng tốt như thế? Mạnh Nịnh nở nụ cười, trái lại cô thật cảm tạ Cố Phụng Ngọc tìm được cho cô người chồng tốt như thế. "Vậy cô nói xem, tôi nên cảm ơn cô vì cái gì đây? Là cảm ơn cô giúp anh ta bỏ thuốc tôi, hay là cảm ơn cô mật báo cho anh ta? Hay là, cảm ơn cô báo tung tích của Hàn Ngộ Chi cho Thi Vinh, làm hại anh ấy tới giờ vẫn không rõ tung tích hả?!" Câu cuối cùng, giọng Mạnh Nịnh lạnh lẽo đến cực điểm, nếu không phải trong phòng VIP có camera, thì cô quả thực muốn bóp cổ Cố Phụng Ngọc rồi!

Nhớ tới Hàn Ngộ Chi đẹp trai dịu dàng lại dễ bắt chuyện kia, mặt của Cố Phụng Ngọc liền trắng bệch.

"Hàn là cô cũng chẳng nghĩ tới đâu nhỉ?" Mạnh Nịnh cười khê, nói ác ý: "Vốn tưởng rằng trợ giúp Thi Vinh có được tôi, thì cô có thể cùng một chỗ với Hàn Ngộ Chi, đầu gối tôi được cuối cùng lại hại anh ấy như thế đâu? Cố Phụng Ngọc, buổi tối lúc ngủ, cô có mơ thấy Hàn Ngộ Chi tới tìm cô lấy mạng hay không?"

Cố Phụng Ngọc kêu 'a' một tiếng, toàn thân lui về phía sau mấy bước, nặng nề chống đỡ trên cửa, hoảng sợ nhìn Mạnh Nịnh. Lời Mạnh Nịnh nói chính là điều cô ta sợ hãi những năm gần đây, từ nhỏ cô ta đã thích Hàn Ngộ Chi, hết lần này tới lần khác Hàn Ngộ Chi lại chỉ thích Mạnh Nịnh, anh ấy được ba Mạnh nuôi dưỡng, từ nhỏ đã như hình với bóng với Mạnh Nịnh, cho dù mình là bạn thân của Mạnh Nịnh, cũng không chen vào nổi giữa hai người kia. Lúc đầu Cố Phụng Ngọc không muốn như vậy, nhưng Thi Vinh lại là ma quỷ, anh có thể dễ dàng mê hoặc lòng người. Anh nhìn thấu tâm tư của cô ta với Hàn Ngộ Chi, vì thế... Cho tới nay Cố Phụng Ngọc đều cho là mình bị ép, nếu không sao cô ta lại phản bội bạn thân của mình chứ?

Nhưng cùng lúc cô ta lại cảm thấy đổ kị. Dựa vào cái gì Hàn Ngộ Chi là của Mạnh Nịnh, Thi Vinh cũng là của Mạnh Nịnh chứ? Người đàn ông đáng sợ như vậy, sao ở trước mặt Mạnh Nịnh lại như một người khác?

Kỳ thực, năm đó ngoại trừ muốn giành được Hàn Ngộ Chi từ bạn thân nhất ra, Cố Phụng Ngọc sợ đi bị Thi Vinh mê hoặc, nguyên nhân lớn hơn là cô ta muốn xem bộ dạng Mạnh Nịnh từ đám mây ngã xuống.

Bạn đang đọc truyện *Chi Yêu Cố Chấp Cuồng Của Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 25

Từ nhỏ đến lớn, Cố Phụng Ngọc và Mạnh Nịnh vẫn luôn là bạn thân nhất của nhau. Mạnh Nịnh và cô ta lớn lên cùng nhau, đi học, tan học cùng nhau, thậm chí bắt đầu từ nhà trẻ cho đến cao trung, hai người bọn họ vẫn luôn ngồi cùng bàn. Mạnh Nịnh rất xinh đẹp, lại nhanh nhẹn cởi mở, thành tích luôn đứng đầu, ai cũng thích cô. Giáo viên, phụ huynh, bạn học... Mọi người, bọn họ đều thích Mạnh Nịnh!

Ngay cả Hàn Ngộ Chi cũng Mạnh Nịnh!

Hàn Ngộ Chi là con của bạn ba Mạnh, lúc còn tám bé, ba mẹ anh gặp tai nạn xe cộ mà bất hạnh bỏ mình, trong nhà chỉ còn lại một mình anh, lại chẳng có thân thích gì khác, cho nên ba Mạnh mang anh về nhà mình, nhưng vẫn giữ lại họ tên của anh. Hàn Ngộ Chi cũng giống Mạnh Nịnh, ngoại hình đẹp, thành tích học tập cũng tốt, từ nhỏ hai người đã theo ba Mạnh vào học viện âm nhạc học đàn piano. Đều là những đứa trẻ vô cùng thông minh, nhất là Mạnh Nịnh, đến năm thứ ba đã qua cấp mười, tất cả mọi người đều nói, nếu Mạnh Nịnh này chăm chỉ luyện tập, sau này chưa biết chừng có thể thành nghệ sĩ piano đấy!

Sao tất cả mọi người đều thích Mạnh Nịnh? Sao ngay cả Hàn Ngộ Chi cũng thích Mạnh Nịnh? Là bạn thân của Mạnh Nịnh, Cố Phụng Ngọc đã từng trăm phương ngàn kế muốn nói thêm vài câu với Hàn Ngộ Chi. Thật sự cô ta chưa từng thấy bạn nam nào như Hàn Ngộ Chi cả, những nam sinh khác trong lớp ích kỷ tự đại lại tự cho là đúng, chỉ có Hàn Ngộ Chi, anh ấy tựa như cây hoa lan trong bụi cỏ dại, thanh cao điềm đạm, lấy chuyện giúp người

làm niềm vui, cầu được ước thấy.

Nhưng một nam sinh như vậy, vì sao cũng giống như những nam sinh bình thường khác, ánh mắt chỉ biết xoay quanh Mạnh Nịnh chứ?

Cố Phụng Ngọc không muốn ghen tỵ, cô ta việc gì phải ghen tỵ chứ? Cô ta có ba mẹ, ba mẹ cô ta rất thương yêu cô ta, dung mạo của cô ta cũng không tệ, gia thế càng tốt hơn Mạnh Nịnh gấp mấy lần, thành tích của cô ta cũng rất tốt, trình độ đàn violon của cô ta cũng đạt đến cấp bảy, ở trong trường học rất được bạn học hoan nghênh... Nhưng, Cố Phụng Ngọc không hiểu, sao một năm Mạnh Nịnh không mua được mấy bộ quần áo mới, mà vẫn có thể cười vui vẻ đến thế? Vì sao mỗi buổi trưa cô ta (MN) phải về nhà ăn, ngay cả đồ ăn vặt cũng không mua được, nhưng cô ta vẫn cười xán lạn? Nụ cười này... Như là có thể thấp sáng toàn thế giới, cũng làm cho lòng người sinh ghen ghét, muốn xé nát nụ cười đó hoàn toàn! Để xem một mình cô ta (MN) có thể cười thoải mái như thế nữa hay không!

Vì sao, bản thân mình xuất sắc như vậy, trong cuộc sống lại xuất hiện một Mạnh Nịnh còn xuất sắc hơn chứ?!

Rõ ràng là bạn thân với nhau, rõ ràng là bạn thân nhất của thân nhất, nhưng cuối cùng sao các cô lại biến thành như thế này chứ? Trong lòng Cố Phụng Ngọc thoáng qua chút tiếc nuối, nhưng chỉ là thoáng qua, bởi vì dù sao cũng đã qua rồi, từ lúc rất lâu trước đây, cô ta và Mạnh Nịnh đã không còn là bạn nữa rồi, chẳng qua Hàn Ngọc Chi cũng chỉ là bức tường giữa các cô mà thôi.

Nói cho cùng, cho tới bây giờ cô ta không còn ảo tưởng về Hàn Ngọc Chi nữa, rõ ràng cô ta và anh cũng có thể coi là thanh mai trúc mã, có thể Hàn Ngọc Chi mãi mãi đối với cô như những người khác. Anh đối với người thường ra sao, thì đối với cô ta như thế. Ngoại trừ Mạnh Nịnh, anh chỉ đối với Mạnh Nịnh khác biệt!

Đó là một loại khác biệt làm người ta làm oán hận đến nhường nào!

Cho nên, khi Thi Vinh xuất hiện ở trước mặt Cố Phụng Ngọc, cô ta không do dự chút nào mà đáp ứng. Đồng thời, cô ta không muốn để cho Mạnh Nịnh và Hàn Ngọc Chi cùng một chỗ, về phương diện khác, cho dù cuối cùng cô ta không chiếm được Hàn Ngọc Chi, cũng có thể thấy được đáng về thất hồn lạc phách của Mạnh Nịnh.

Thế là đủ rồi.

Cô ta cũng chẳng muốn Mạnh Nịnh được sống tốt. Ngày nào Mạnh Nịnh còn xuất sắc hơn cô ta, cô ta cũng không thể thật lòng coi Mạnh Nịnh là bạn bè. Nhưng Cố Phụng Ngọc không rõ, người đàn ông tên Thi Vinh kia, không phải chỉ muốn chơi đùa Mạnh Nịnh một lúc thôi sao? Sao cuối cùng anh ta lại lấy Mạnh Nịnh làm vợ chứ? Mạnh Nịnh xuất thân bình thường, đâu thể xứng đôi với anh ta?

Loại cảm giác này rất khó chịu, cô ta hao tổn tâm tư muốn huỷ diệt bạn của cô ta, nhưng cô ấy lại trong hoạn được phúc, gặp hoàn cảnh tốt hơn, mà chính cô ta, lại mang đá lên chân của mình, không chỉ được như nguyện, thậm chí là tiền mất tật mang.

Tuy nói là Cố Phụng Ngọc giúp Thi Vinh, nhưng đối với Thi Vinh mà nói, đồng thời cô ta cũng là người phản bội Mạnh Nịnh, người phụ nữ nguy hiểm như vậy làm sao có thể ở bên cạnh Mạnh Nịnh được? Cho nên, sau khi có được Mạnh Nịnh rồi, Thi Vinh không nghĩ ngợi gì mà ra tay với Cố gia. Gia cảnh Cố Phụng Ngọc tuy là giàu có, chẳng qua cũng chỉ là nhà bình thường, nếu Thi Vinh muốn phá đổ bọn họ, chỉ là chuyện một cú điện thoại thôi. Vì vậy, sau đó Cố Phụng Ngọc bị đá kích rất lớn, thi vào đại học thất bại, ngay cả trường top 3 cũng không vào được. Vậy mà Mạnh Nịnh không dự thi đại học lại có thể vào thẳng trường đại học công lập tốt nhất. Điều này sao có thể không khiến cho người ta hận đến nghiến răng được chứ?!

Sau khi tốt nghiệp đại học, không có công việc phù hợp, Cố Phụng Ngọc lại là một người kiêu ngạo, ngại tiền lương không cao cái này, ngại xa nhà cái kia, nếu không nữa thì chính là ngại nói ra mất thể diện... Cứ thế mà chọn đi chọn lại nhiều năm liền, công việc vẫn chưa ổn định. Qua mấy năm nữa, Cố Phụng Ngọc được họ hàng mai mối rồi kết hôn với một người đàn ông mở công ty thương mại.

Người đàn ông rất nhiều tiền, từ đầu đối xử với cô ta cũng không tệ, nhưng anh ta càng có tiền thì Cố Phụng Ngọc càng không thể thỏa mãn khát vọng với phụ nữ của anh ta, vì thế đương nhiên chuyện của anh ta cũng bị lộ ra ngoài, Cố Phụng Ngọc âm ỉ cũng đã âm ỉ rồi, não loạn cũng đã não loạn rồi, người đàn ông kia lại mang theo một cô gái trẻ tuổi chừng hai mươi về, ly hôn với cô ta (CPN), đứa con do cô ta nuôi - vì người đàn ông nói rằng anh ta sẽ có đứa con khác thôi.

Cố Phụng Ngọc không có cách nào ở lại quê, đành mang con trai tới thủ đô, cô ta cũng chưa từng ngờ tới lại gặp Mạnh Nịnh ở chỗ này, vốn dĩ cô ta cho rằng trên đời này hai người sẽ chẳng bao giờ gặp lại nhau nữa.

Mạnh Nịnh thay đổi rất nhiều, đến mức Cố Phụng Ngọc thiếu chút nữa không nhận ra. Nhìn Mạnh Nịnh bây giờ một thân trang phục hàng hiệu, đồ trang sức tùy tiện trên người cũng có giá trị không nhỏ, trong trắng lộ hồng, kiều mỵ như hoa, rồi lại nhìn mình bụi bặm đầy người, mỗi ngày đều phải cựa nhọc đi làm chỉ vì kiếm một chút tiền... Cố Phụng Ngọc bất giác đỏ kị. Cùng là phụ nữ, hồi nhỏ, rõ ràng là điều kiện của cô ta còn tốt hơn Mạnh Nịnh nhiều! Cho tới nay Cố Phụng Ngọc còn nhớ rõ, thời điểm máy MP3 còn thịnh hành ở trường, ba liền mua cho cô ta một chiếc, sau khi cô ta mang tới trường, có thể nói là được danh tiếng lớn, cô ta liền cố ý lắc lắc máy MP3 trước mặt Mạnh Nịnh, dùng thứ này để thỏa mãn lòng hư vinh đáng thương của mình.

Mà bây giờ cô ta và Mạnh Nịnh chênh lệch tới cỡ nào, đâu chỉ là chân trời góc biển? Mạnh Nịnh chuyện gì cũng không phải làm đã có ông xã anh tuấn thâm tình, mà cô ta đi sớm về tối liêu sống liêu chết, mỗi tháng cũng chỉ kiếm vài ngàn đồng như thế, đã trừ hao đi ăn, mặc, ở, đi lại, đến cả tiền mua cho mình bộ quần áo mới cô ta cũng chẳng có!

Vì vậy, một chút áy náy nho nhỏ, ở nơi trần ngập đồ kị, từ từ bị chìm xuống. Thậm chí Cố Phụng Ngọc cảm thấy được, Mạnh Nịnh hẳn là cảm tạ cô ta, nếu không cô (MN) đâu có được cuộc sống dễ chịu như hôm nay chứ?

Cô ta cắn răng, mạnh miệng nói: "Hàn Ngộ Chi không rõ tung tích, cô dựa vào đâu mà nói tôi hại chết anh ấy? Nếu trước đây hai người các cô không yêu sớm, tôi có thể lật tẩy chuyện này ra được sao? Là bản thân cô không nghiêm chỉnh, còn muốn đổ hết tội lên đầu tôi sao? Bây giờ cô được sống cuộc sống sung sướng, lại không biết rằng tôi và Hàn Ngộ Chi chịu khổ!" Ngược lại cô ta đặt mình vào vị trí của người bị hại.

Mạnh Ninh xem thế là đủ rồi mà nghe Cổ Phụng Ngọc nói, ngạc nhiên: "Trái lại thật ra tôi nên cảm ơn cô? Dù sao nếu không phải do cô, tôi đã không ở trên giường Thi Vinh rồi."

Cổ Phụng Ngọc nói: "Cô hẳn là nên cảm tạ tôi mới phải!" Nếu như sớm biết cuối cùng Thi Vinh lại thích Mạnh Ninh như thế, thậm chí còn cưới cô ta (MN) làm vợ, thì có đánh chết Cổ Phụng Ngọc, cô ta (CPN) cũng sẽ không hỗ trợ.

Mạnh Ninh không nói mà chỉ nhìn cô ta, đột nhiên nở nụ cười: "Thái độ cô nói chuyện với tôi cũng không được tốt nhĩ?"

"A! Mạnh Ninh, cô cho rằng cô là ai chứ, tôi còn phải cung kính với cô sao?" Cổ Phụng Ngọc hừ lạnh một tiếng, không khách khí chút nào mà nói: "Tôi nói thật cho cô hay, tôi chẳng nợ cô cái gì cả!"

Nếu như không phải quen thuộc người phụ nữ trước mặt, Mạnh Ninh còn cho là cô ta bị thứ gì dơ bẩn ám, nhắc tới cũng kỳ quái, lần đầu tiên lúc gặp mặt ở cửa siêu thị, Cổ Phụng Ngọc còn có chút áy náy và bất an, nhưng bây giờ cô ta đã hoàn toàn từ bỏ loại ý nghĩ này, tự tẩy não cô ta thành công, bởi vì nạng cần bản cũng không nợ gì Mạnh Ninh.

"Cho tôi nhắc cô một câu, cô hạ thuốc vào trong rượu của tôi, để Thi Vinh cưỡng gian tôi trong lúc mê, điều này có thể tính là chuyện phạm pháp rồi đấy." Đối với cô phụng ngọc, Mạnh Ninh không phải là không hận thấu xương, nếu như nói nửa đoạn sau cuộc sống bị kịch của cô là do Đình phu nhân tạo thành, như vậy, chiếm phần lớn trong đó và đem đến tác dụng lửa cháy thêm dầu, không phải Cổ Phụng Ngọc thì còn là ai? "Cô cho là tôi vẫn còn là Mạnh Ninh ngày trước đối tốt với cô hay sao? Cổ Phụng Ngọc, cô không khỏi đánh giá quá cao địa vị của cô trong lòng tôi rồi."

Nói xong, Mạnh Ninh cầm túi xách lên, đẩy Cổ Phụng Ngọc đang chặn trước mặt ra, mở cửa phòng đi ra ngoài, sau đó yêu cầu quản lý đuổi cô ta. Quản lý là một người tinh anh, tất nhiên biết nên theo người nào, vì thế không nói hai lời liền đuổi việc Cổ Phụng Ngọc.

Cổ Phụng Ngọc tròn tròn mắt, cô ta vất vả tìm được công việc nhẹ nhàng lại gần nhà, ở đây một tháng có thể kiếm chừng năm ngàn tệ, còn không tính tiền hoa hồng thường ngày, một công việc tốt như thế, nếu mà mất rồi thì cô ta lại phải đi chỗ nào tìm đây!

Hai tay Mạnh Ninh khoanh trước ngực, nhìn gương mặt mất mát, không thể tin nổi của Cổ Phụng Ngọc, hơi nhếch miệng, nói: "Cô nói đúng một chút rồi đó, nếu như không gả vào Thi gia, chắc chắn tôi không có bản lĩnh khiến cô chẳng sống nổi ở thủ đô này. Cô lớn lên ở thành phố Dung, lại là từ thành phố Dung mà tới đây. Như vậy, không bằng cô về đi!" Dứt lời, cô liền xoay người, không quay đầu lại nữa. Cổ Phụng Ngọc bị lời của cô kích thích, không nhìn được nhào tới muốn đánh nhau với cô, Mạnh Ninh bình tĩnh đứng tại chỗ, nhìn hai gã bảo an lực lưỡng mang Cổ Phụng Ngọc không được đâm đá chửi bới đi.

Người như Cổ Phụng Ngọc sao mà hiểu được? Cho dù rất có tiền, cô cũng chẳng sống sung sướng gì. Mỗi một phút mỗi một giây ở cùng với Thi Vinh, đối với Mạnh Ninh mà nói chính là một loại giày vò. Thi Vinh vinh bá đạo, ích kỷ, lạnh khốc... Loại nào cũng khiến Mạnh Ninh sợ hãi, nhưng mà cô lại không thể rời khỏi anh, phải ngoan ngoãn ở bên cạnh anh. Cũng không phải chưa từng nghĩ tới chuyện đấu tranh, chỉ là mỗi lần đấu tranh kết quả đều là khiến cô chịu nhiều đau khổ hơn, chẳng bằng bình tĩnh đón nhận, không quên hy vọng, từ đầu tới cuối duy trì hy vọng.

Chẳng qua... Mạnh Ninh nhìn hai tay thon dài trắng như tuyết của mình một chút, giấc mộng của cô sớm đã vỡ tan tành.

Bạn đang đọc truyện *Chi Yêu Cố Chấp Cuồng Của Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 26

Mạnh Ninh suy nghĩ một chút, đột nhiên liền nở nụ cười. Cô đã như vậy rồi, còn nói gì đến ước mơ nữa... Đúng là người si nói mộng. Lúc này là lúc nào rồi, cô vẫn còn có ý nghĩ như vậy, nếu như bị Thi Vinh biết được, thế nào cũng bị anh dạy dỗ cho một trận.

Giây phút cô gặp phải Thi Vinh kia, cũng đã chôn cất bản thân hoàn toàn rồi.

Buổi tối Thi Vinh cũng không tới đón cô, tài xế cùng cô đi đón Quả Quả, hai mẹ con về đến nhà, phát hiện có khách tới.

Là bạn thân từ nhỏ lớn lên cùng Thi Vinh, từ nhỏ đã biết dùng khuôn mặt dễ nhìn đi lừa dối thế nhân, sau khi lớn lên khoác áo blouse trắng, làm bác sĩ đạo mạo nghiêm trang. Trông ngọc thụ lâm D#D#L#Q#Dphong vô cùng đứng đắn, kỳ thực chơi bời hơn bất kỳ ai, nếu như nói Thi Vinh như sói ác, thì Trương Hoàng lại là một con rắn độc. Hắn đeo kính gọng bạc luôn khiến người ta có cảm giác ý vị thâm trường, lại có đôi mắt hồ ly hẹp dài trời sinh, khiến người ta trong lúc vô tình liền bước vào cạm bẫy của hắn. Chuyện Mạnh Ninh và Thi Vinh năm kia, Trương Hoàng cũng dính líu không ít, nếu không phải là do hắn, Thi Vinh cũng chẳng coi trọng Mạnh Ninh.

Trước đây chính là hắn chỉ vào Mạnh Ninh nói một câu: Vinh Từ, cô nàng này không tệ nha.

Thì Vinh liếc mắt nhìn sang, liền híp mắt lại.

Mạnh Nịnh vẫn không có ấn tượng tốt với Trương Hoàng, người đàn ông này còn không bằng Thì Vinh, ít nhất là Thì Vinh còn không lêu lổng ở bên ngoài, cũng không hướng tới hai cô gái cùng lúc, Trương Hoàng thì lại không như thế, hẳn là khôn khéo đa tình đáng chết nhất trên đời này! Mạnh Nịnh tận mắt nhìn cảnh tượng Trương Hoàng cùng vài cô y tá, lúc đó cô đưa Quả Quả đi tiêm phòng, không ngờ lại thấy chuyện ghê tởm như thế. Trương Hoàng cũng là tên không biết xấu hổ, chẳng những không cảm thấy xấu hổ, còn vậy gọi cô nữa.

Những người này trên cơ bản đều là giống nhau, bề ngoài gọn gàng sáng sủa, kỳ thực trong xương sớm đã thối rữa rồi.

Thấy mẹ con Mạnh Nịnh trở về, Trương Hoàng trước tiên lên tiếng chào Mạnh Nịnh, sau đó bé Quả Quả lên thật cao, cậu nhóc rất thích trò chơi như vậy, vừa hú vừa cười, trông rất vui vẻ. Mạnh Nịnh đứng ở một bên mà xem, không nói gì. Vừa lúc đó Thì Vinh đi ra từ thư phòng, vẫy tay với Trương Hoàng: "Cậu qua đây."

Trương Hoàng buông Quả Quả ra, đi tới, Mạnh Nịnh liền đưa Quả Quả về phòng của cậu, tắm rửa thay quần áo ở nhà xong, sau đó vào phòng bếp nấu cơm tối. Nhớ tới trước đây, mười ngón tay cô không phải dính chút nước nào, không phân biệt rõ hành và tỏi, bây giờ gả cho Thì Vinh, một ngày ba bữa đều do bản thân nấu, cũng rèn được tài nấu nướng tốt. Có thể thấy được con người sẽ thay đổi, có người trở nên tốt hơn, có người lại trở nên kém đi.

Bên kia Trương Hoàng vào thư phòng rồi, khoanh tay với Thì Vinh: "'Mạnh Nịnh vẫn không ưa tớ à."

Thì Vinh nhìn hắn một cái: "Cậu bớt lấc lư trước mặt cô ấy đi."

"Thật là tuyệt tình." Trương Hoàng lộ ra ánh mắt tủi thân. "Nếu không phải là nhờ tớ, ngày hôm nay cậu lấy đầu ra bả xã mà ôm chứ?"

"Bớt nói nhảm đi, chuyện bảo cậu điều tra có bỏ sót gì không đấy?"

Trong nháy mắt Trương Hoàng thu lại vẻ ngả ngớn: "Tớ nói này, Vinh Từ, có phải cậu quá nhạy cảm hay không? Tớ sai người điều tra rất lâu, căn bản cũng không có tin tức gì của Hàn Ngộ Chi, sao hắn có thể xuất hiện ở thủ độ được? Cậu cũng suy nghĩ một chút đi, trước đây hắn là như thế nào, một người hai bàn tay trắng, chỉ cần nhìn một ngày hắn cũng Mạnh Nịnh thôi, hắn cũng sẽ không xuất hiện trước mặt cậu đâu."

Thì Vinh nheo mắt lại: "Không đủ, tớ muốn hắn hoàn toàn biến mất trên thế gian này."

"Cậu không sợ Mạnh Nịnh biết à?"

"Tớ dám làm thì không sợ cô ấy biết." Thì Vinh cười lạnh một tiếng. "Không phải cô ấy nói bản thân không còn chút quan hệ nào với Hàn Ngộ Chi rồi sao? Trái lại tớ thật muốn nhìn xem, muốn khi Hàn Ngộ Chi chết thật rồi, cô ấy còn có thể nói như thế hay không."

Anh không thể chịu đựng được trừ mình ra còn kẻ nào khác chiếm cứ trong lòng Mạnh Nịnh. Mạnh Nịnh có thể không yêu anh, nhưng cùng lúc cô cũng không thể thích bất kì ai khác.

"Độc đ.đ.l.q.đ ác thật!" Trương Hoàng chẳng có thành ý gì mà cảm khái một câu. "Dù sao cậu cũng làm đến cùng, nếu như không chiếm được lòng của cô ấy, thì phải nhốt cô ấy lại. Tớ cũng chẳng kiên nhẫn như cậu được, giữ một người phụ nữ mười năm liền, đổi lại là tớ, đã sớm bẻ gãy chân cô ấy nhốt phòng ngầm dưới đất rồi, khi nào cô ấy nghe lời, thì lúc ấy mới thả ra."

Thì Vinh nói: "Đừng để tớ nghe thấy cậu cũng nói chuyện như thế trước mặt cô ấy."

"Đó là đương nhiên, trước mặt cô ấy tớ lại trong tư thế buông thả nha, chẳng qua cô ấy không thèm gắp tớ, tớ cũng chẳng có cách nào." Trương Hoàng nhún vai, nỗi lo này của Vinh Từ là không cần thiết, Mạnh Nịnh người ta căn bản cũng không để ý đến hắn có được không? Coi như hắn ngoan cố chen đến trước mặt Mạnh Nịnh, Mạnh Nịnh cũng không liếc hắn thêm một cái mà mời hắn đi ngay. "Nhưng nói thật này, Vinh Từ, tớ lại thật không nghĩ tới cậu có thể kiên trì lâu như vậy, đây chính là hơn mười năm, cô ấy cứ đối với cậu như vậy, cậu còn nhịn được à?" "Không liên quan đến cậu." Thì Vinh không khách khí chút nào nói. "Tớ nói trước, nếu như cậu tìm được Hàn Ngộ Chi, nhớ kỹ trước hết phải cho tớ biết, tiểu tử này phải do tớ tự giết chết, cậu đừng nhúng tay. Mặt khác, cũng đừng hành động không đứng đắn, tên tiểu tử nghèo kia cũng coi như có khí phách, cậu hãy tôn trọng một chút đi."

"Phải, cậu nói đều đúng, nghe lời cậu không được sao?" Trương Hoàng cúi đầu nhìn đồng hồ. "Tớ phải về đây."

"Không ở lại dùng cơm sao?"

"Không thể." Trương Hoàng mỉm cười đắc ý như hồ ly. "Tớ vừa có được một cô bé chơi rất vui, đang trối ở nhà, bây giờ tớ mà không quay về, cô ấy có thể rơi nước mắt đấy."

Thì Vinh cũng chẳng giữ lại nữa.

Đợi đến khi Mạnh Nịnh bưng cơm nước bày lên bàn, mới phát hiện Trương Hoàng đã về rồi, không còn người đáng ghét ở đây, tâm tình của cô cũng tốt hơn chút, liền gọi Quả Quả xuống dùng cơm. Bữa cơm gồm ba món mặn một món canh, cháo trắng nấu nhừ, bên trong còn bỏ thêm quế và táo đỏ, rất tốt cho dạ dày, những năm này phải làm việc nhà, Mạnh Nịnh cũng biết rất nhiều bí quyết nhỏ, đây là những điều mà khi mười bảy mười tám tuổi cô không sao nghĩ ra được.

Bát không cần cô rửa, Thì Vinh chưa bao giờ để cho cô làm bất kể việc gì ảnh hưởng đến làn da của cô, ví dụ như rửa bát. Ngoại trừ máy rửa bát ra, anh thường thuê một di giúp việc, hằng ngày sau khi mọi người rời nhà thì đến đây rửa chén và quét tước, bọn họ bình thường chỉ cần chỉ cần ngăn nắp

sạch sẽ chút là được rồi. Mạnh Nịnh không hiểu vì sao Thi Vinh lại cố chấp với chuyện cô nấu com như thế, cô cũng chưa từng hỏi đến.

Lúc ăn tối Thi Vinh thường uống chút rượu, anh là người đàn ông yêu rượu và xì gà, sau khi Mạnh Nịnh mang thai thì cai khá nhiều, từ đó đến giờ cũng chỉ thường thức đôi chút. Vậy mà hôm nay tâm tình của anh dường như rất tốt, cho nên uống nhiều hơn bình thường một chút, nói say thì không hẳn, nhưng có chút say là thật.

Nhất là, trong ánh đèn phòng tắm, hơi nước tràn ngập, Mạnh Nịnh búi tóc dài lên, bắt đầu chà lưng cho anh, thật là nhìn thế nào cũng thấy đẹp, dù là ở góc độ nào cũng đẹp đến rung động lòng người như vậy. (Nhã: Đẹp không góc chết là vậy)

Nếu người phụ nữ này không đẹp, làm sao anh có thể có được.

Những năm gần đây, Thi Vinh từng gặp không biết bao nhiêu mỹ nữ, nếu nói Mạnh Nịnh là người đẹp nhất thì có chút gượng ép, nhưng cô chính xác là người khiến anh có cảm giác nhất, có đôi khi ở công ty, anh chỉ nhớ tới cô thôi là liền cứng rắn, đừng nói là ở nhà mình, cô lại mặc ít như thế quý gồi trước mặt mình.

Trong lúc bất chợt liền bị kích thích, d,d,l,q,đném bông tắm trong tay cô qua một bên, ấn đầu của cô xuống dưới, kinh thiên trụ phía dưới nổi lên mặt nước, lộ ra đầu đỏ rực khí thế hung hăng. Mạnh Nịnh bị Thi Vinh hù dọa bất thành linh, bất giác muốn rời khỏi, nhưng sức lực Thi Vinh rất lớn, cuối cùng cô vẫn bị ép há miệng ra. (Nhã: Edit tới đoạn này mà muốn xịt máu mũi, còn "kinh thiên trụ" là gì thì mọi người tự suy ra nhe ►_◄)

Chính là như vậy, kiểu không tôn trọng cô này, thái độ tùy tiện phát tiết trên người cô, mãi mãi Mạnh Nịnh cũng không thích ứng nổi, cho dù chuyện như vậy cô đã từng làm ngàn vạn lần rồi.

Thi Vinh được cô chiều ý, anh không nhận được bắt đầu nghĩ đến hình ảnh lần thứ hai cô nằm dưới thân mình. Anh là người đàn ông rất ít thú tính với phụ nữ, lúc đầu chạm vào Mạnh Nịnh chẳng qua cũng chỉ muốn nếm thử một chút, ai biết cứ như vậy mà xui quý khiến mà hăm sâu, mười mấy năm trước Mạnh Nịnh ngây ngô lại u mê, bị anh cưỡng bức dụ dỗ nên không biết dùng miệng làm cho anh bao nhiêu lần, mỗi lần đều nước mắt lưng tròng tội nghiệp, bây giờ cô rất ít khóc, trong trí nhớ của Thi Vinh, có lẽ gần mười năm rồi anh chưa thấy Mạnh Nịnh rơi lệ.

Cô dần dần trở nên kiên cường, nhưng lực hấp dẫn đối với anh lại trước sau như một. Chỉ là Thi Vinh vẫn không ngừng nghĩ tới, năm đó Mạnh Nịnh ở dưới thân anh kêu khóc cầu xin, gãy dựa không dứt. Cô mềm mại lại mê người như vậy, giống như một quả mật đào bị lột vỏ, đối với anh có sức hấp dẫn trí mạng. Giống như là hai khối nam châm hút nhau, trừ cô ra, anh chẳng có hứng thú với bất kì phụ nữ nào. Có đôi khi Thi Vinh cũng thấy thật diệu kỳ, nếu như năm ấy anh không đi thành phố Dung với Trương Hoàng, nếu như đêm hôm đó anh không có ý nghĩ cùng Trương Hoàng đi Thiên Đài hút thuốc, nếu như hút thuốc xong anh không đi qua cửa, nếu như Trương Hoàng không thuận tay chỉ phía Mạnh Nịnh.... Nếu trong những chuyện này có một chuyện không xảy ra, anh cũng không thể quen biết với Mạnh Nịnh.

Cho nên, duyên phận thật sự là một thứ rất kỳ diệu đúng không?

"Lộ Lộ..." Anh khàn khàn kêu tên Mạnh Nịnh, ngón trỏ thon dài chậm rãi lau sạch chất lỏng màu trắng nơi khoe miệng cô, si mê nhìn cô. "Lộ Lộ..."

Loại ánh mắt cuồng nhiệt lại cố chấp này, Mạnh Nịnh nhìn trọn mười hai năm, lần nào ánh mắt này cũng làm cho cô sợ run rẩy. Sao lại lọt vào trong mắt Thi Vinh chứ? Đến cùng cô có gì tốt? Cô lúc mười bảy tuổi, căn bản cái gì cũng sai, sao có thể bị Thi Vinh coi trọng? Mạnh Nịnh chưa bao giờ cảm giác mình có chỗ nào tốt hơn người khác, nhưng Thi Vinh lại hết lần này tới lần khác thích cô, đây là chỗ cô không sao hiểu nổi. Dù cho Thi Vinh đối với cô chỉ là nhiệt tình ngắn ngủi, chơi đùa sau đó liền ném cô một bên, còn tốt hơn đây đưa vài chục năm như bây giờ nhiều.

Ngón tay của Thi Vinh khuấy động d/d/l/q/dtrong miệng cô, Mạnh Nịnh bất đắc dĩ há miệng, chịu đựng Thi Vinh đùa giỡn hạ lưu, trong chuyện như thế này, cô không thể theo ý chí của mình, hết thấy đều phải theo Thi Vinh, anh muốn như thế nào thì như thế đó, cô chỉ có thể lựa chọn ngoan ngoãn chịu đựng, hoặc là phản kháng rồi chịu đựng gấp bội.

Quyền lựa chọn cho tới bây giờ cũng không ở trong tay cô!

"Lộ Lộ, em biết lần đầu anh nhìn thấy em là khi nào không?"

Bạn đang đọc truyện *Chỉ Yêu Cố Chấp Cuồng Của Anh* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 27

Lần đầu tiên khi Thi Vinh nhìn thấy Mạnh Nịnh, trong lòng nghĩ: Mình phải có được cô bé này.

Cách xa tận mười mét, anh vẫn cảm thấy được dáng dấp cô bé này thật xinh xắn, trắng trẻo sạch sẽ, trông rất non mềm, tựa như có thể bấm ra nước được, đẹp dễ như bước ra từ một bức tranh, khuôn mặt trái xoan nhỏ nhắn, tóc ngắn đen nhánh chạm vai, nụ cười ngây thơ, xinh đẹp như vậy.

Chỉ là nhìn cô như thế, liền khiến phía dưới của anh căng thẳng, có một loạt kích thích mãnh liệt kéo tới.

Anh cùng Trương Hoàng tới thành phố dung là vì bàn chuyện làm ăn, buổi tối hôm đó hai người đều cảm thấy buồn chán, bèn hẹn nhau tới quán bar uống chút rượu, ai biết lại khiến anh liếc mắt thấy được cô.

Thi Vinh là một người đàn ông có thân thể sạch sẽ, nguyên nhân cho tới nay anh vẫn chưa khai trai không phải là bởi vì thủ thân như ngọc cho vợ tương lai, đơn giản là vì không tìm được cô gái nào thuận mắt mình. Phải xinh đẹp, ngực phải to, mông phải cong, đương nhiên không được dùng son phấn, mặt mộc không trang điểm, hơn nữa trên người không d/d/l/q/đ có bất kì dấu vết nhân tạo nào. Và quan trọng nhất, anh nhìn thấy thuận mắt.

Mạnh Nịnh chính là cô gái đầu tiên trong hai mươi sáu năm qua khiến anh vừa thấy đã nhiệt huyết sôi trào. Lúc đó anh đã cảm thấy cô bé này thật là ngây thơ, loại ngây thơ này là tự nhiên mà thành, có muốn giả trang cũng không được. Cô ở trong quán bar, xung quanh toàn là lang sói, dường như là một con thỏ trắng nhỏ sạch sẽ đơn thuần. Mặc quần áo cực kì kín đáo, chỉ lộ ra cổ và đôi tay mảnh khảnh, nhìn từ xa, ở dưới ngọn đèn toả ra ánh sáng nồn nà.

Phải là gia đình như thế nào mới có thể nuôi được một vật nhỏ động lòng người như thế!

Thi Vinh nheo mắt lại, thấy thiếu nữ như thỏ trắng bị chen lấn ngã trái ngã phải trong đám người, cuối cùng, một nam sinh còn mặc đồng phục cao trung vội vã xông vào, về mặt lo lắng tìm kiếm khắp nơi, thời điểm tìm được cô còn xúc động mà cười, nắm tay cô, vừa đi vào chớp mắt đáng yêu của cô, miệng vừa lầm bầm, có lẽ là đang phê bình cô.

Dáng dấp của thiếu niên kia vô cùng tuấn tú, trắng trẻo thư sinh, đối với cô rất dịu dàng, nhưng Thi Vinh lại không khỏi cảm thấy tức giận, đó là cô bé anh nhìn trúng, ai cũng không cho đụng vào! Vì vậy anh không hề nghĩ ngợi gì mà gọi điện thoại.

Nếu muốn, thì phải tự đi lấy, bằng không chỉ chờ tại chỗ, mãi mãi đối phương cũng sẽ không tự tới cửa.

Không hiểu sao thiếu niên thiếu nữ này lại xông vào nơi quán bar mà người vị thành niên không được vào, cho nên khi bọn họ bị ngăn lại, thiếu nữ sợ đến tái mặt, mà thiếu niên lại dũng cảm chắn trước người cô. Cho dù trước mặt là một đám người vạm vỡ, thiếu niên không nhường đường chút nào. Đang lúc Thi Vinh cho rằng thiếu niên sẽ tỏ ra anh hùng, thiếu nữ lại tiến lên một bước, kề vai cùng thiếu niên kia. Trong đôi mắt sáng như sao ấy tràn đầy kiên định.

Anh đột nhiên thay đổi ý định.

Thiếu niên kia bị chuốc rượu đến đỏ bừng cả mặt, cả người hơi loạng choạng, lại phải tiếp tục uống, bởi vì bọn người kia nói uống xong hai mươi chai thì mới thả thiếu nữ rồi đi an toàn.

Thật là một cô gái dũng cảm, chắn trước mặt cậu trai, cầm một chai rượu mở ra, mới uống một ngụm đã bị sặc chảy nước mắt, Thi Vinh quan sát từ phía xa, không nhìn được mỉm cười, rượu này là loại mạnh nhất, cho dù là bản thân anh cũng không uống nổi hai mươi chai, huống chi là thiếu niên thiếu nữ chưa từng uống rượu bao giờ.

Anh giống như là một thợ săn, chơi đùa, thưởng thức con mồi giẫy dụa trước khi chết.

Thực sự là tuổi trẻ chướng mắt, sự kiên trì chướng mắt, sự bảo vệ chướng mắt. Dĩ nhiên hai người kia không nhường đường một chút nào, cũng chưa từng lộ ra vẻ mặt sợ hãi, mà còn dũng cảm, kiêu ngạo, kiên trì mà đứng ở nơi đó, dù cho bước chân không còn vững, cũng vẫn quật cường.

Nhưng ánh mắt Thi Vinh chỉ tập trung trên người cô bé. Dũng mạo của cô ấy thật là xinh đẹp! Lẽ nào cô ấy không biết rằng d.d.l.q.d chỗ nguy hiểm như vậy, mà thỏ trắng nhỏ yếu ớt như cô ấy không nên tới sao?

Đến khi thiếu nữ đá vào hạ bộ người đàn ông nào đó, Thi Vinh mới thu lại lời vừa rồi của mình, đây cũng không phải là con thỏ trắng nhỏ vô hại, nhìn xem, cô ấy cũng rất cay độc đấy! Về mặt đây ngang tàng đỡ lấy thiếu niên mà lườm đám người trước mắt kia, thực sự là quá mức tuyệt diệu rồi!

Thi Vinh cảm thấy đáy lòng như có thứ gì đó đang rục rịch, sống động như thật.

Anh đưa tay gọi bồi bàn tới, nhẹ nhàng nói hai câu, sau đó anh nhìn thiếu nữ uống xong chỗ rượu còn lại, đoàn người nhao nhao tránh ra, cô đỡ thiếu niên đi ra ngoài. Ánh mắt Thi Vinh lại liếc tới trong góc phòng, một cô gái nom nớp lo sợ như gặp phải kẻ địch. Tuy là cô ta mặc quần áo trưởng thành khêu gợi, nhưng mà toàn thân lộ ra một loại hơi thở không lừa ai được, đó là một học sinh.

Nữ sinh đó ngồi trong góc len lén nhìn một màn trước mắt, bao gồm cả cảnh tượng thiếu niên thiếu nữ bị buộc uống rượu, nhưng từ đầu đến cuối cô ta không phát ra một tiếng nào. Mới vừa rồi thiếu nữ với vẻ mặt lo lắng nhìn quanh, sợ là đang tìm cô ta?! Còn như người thiếu niên kia là vì bị tách rời với thiếu nữ cho nên lo lắng cho cô ấy? Thực sự là tràn đầy tình yêu say đắm thật lòng ngây thơ, Thi Vinh cũng cảm giác mình được chữa rồi. Song anh lại nhìn nữ sinh ích kỷ cách đó không xa, bỗng dưng nhếch mép lên.

Người hiểu anh đều biết, anh là người rất ít cười, mà lúc anh cười lên, chắc chắn sẽ có người gặp xui xẻo.

Chuyện kể tiếp trở thành chuyện đương nhiên, anh thành công bắt lấy được thiếu nữ khiến mình toàn thân khô nóng thiếu chút nữa lộ trần ngay trên đường cái kia. Còn như thiếu niên say bất tỉnh... Thi Vinh cảm giác mình vẫn có lương tâm, ít nhất không vứt cậu ta vào bãi rác, mà gọi người mở một phòng, ném cậu trai kia vào. Còn thiếu nữ mềm mại này... Đó là món điểm tâm ngọt tới nay của anh.

Suýt nữa anh không thể khống chế thú tính của mình, thân thể thiếu nữ phù hợp với anh đến như vậy, nếu như không phải còn sót lại chút lý trí, e rằng anh

sẽ chơi đùa cô đến chết. Thiếu nữ găng gầy dựa, kêu lên tuyệt vọng, nhưng đều khiến cho toàn thân Thi Vinh hưng phấn.

Sáng hôm sau, anh yên lặng đợi thiếu nữ tỉnh lại, sau đó nhìn cô cào cấu chửi rủa thậm tệ, anh lại cười đến lãnh khốc vô cùng: Hoặc là theo tôi, hoặc là chấp nhận hậu quả cực tuyệt vời.

Thiếu nữ rất có khí phách, ném cho anh một cái tát, Thi Vinh phất người đi theo cô, mới phát hiện cô bé kia lại đến đồn cảnh sát. Thế nên anh lại sai người trói cô đem về, trói ở trên giường chơi đùa ba ngày liền, thời gian đó đủ cho cường bức dủ dỗi như thế nào, cô bé vẫn không chịu khuất phục, Thi Vinh tức tối tới mức suýt nữa bóp chết cô.

Nghĩ đến Thi Vinh đã từng làm những chuyện kia với mình, Mạnh Nịnh bình tĩnh nói: "Đều là chuyện đã qua rồi, nhắc đến làm gì?"

"Lúc đấy em rất buồn bực, lúc nào cũng không ngoan." Thi Vinh ghé vào thành bồn tắm, Mạnh Nịnh chà lưng lực vừa phải, rốt cuộc anh cũng đã có người phụ nữ này rồi, cho dù là anh không từ thủ đoạn đoạt về, cho dù tới hôm nay trong lòng cô vẫn chưa từng có anh. Nhưng cuối cùng anh đã thắng, coi như Mạnh Nịnh không phải thật lòng muốn gả cho anh, không phải có tình yêu giữa hai người, Thi Vinh cũng chẳng cảm thấy thế nào, từ trước tới nay anh không chấp nhận cực tuyệt, anh cảm giác mình đối với Mạnh Nịnh rất tốt, cho nên đến tận bây giờ anh vẫn không thể nào hiểu được vì sao Mạnh Nịnh không chịu động lòng với anh.

Ngay cả con cô cũng sinh cho anh rồi, tại sao vẫn còn nghĩ tới chuyện trước kia chứ?

Tay đang chà lưng của Mạnh Nịnh thoáng ngừng một chút, lại tiếp tục: "Hôm nay anh sao vậy, sao cứ nói đến chuyện trước đây?"

"Ừm... Anh nghĩ đến em khi đó, hoạt bát hơn, cười mở hơn." Thi Vinh nheo mắt lại nói, vẻ mặt mệt mỏi, đáng vẻ dường như sắp ngủ. "Bây giờ không còn giống như trước kia."

"Khi đó mới mười mấy tuổi, hiện tại em sắp ba mươi rồi, từ một học sinh trở thành giảng viên, sao mà giống nhau được."

Thi Vinh lẩm bẩm nói: "Vẫn thế..."

Mạnh Nịnh không nói gì.

"Vẫn cứ không thích anh..."

Mạnh Nịnh làm bộ không nghe thấy, cô dừng động tác lại, nhìn về phía Thi Vinh, phát hiện anh đã ghé vào thành bồn tắm mà ngủ, nghĩ đến lời anh nói trong lúc vô ý. Nói cái gì mà có thích hay không... Cô gả cho anh, thích hay không thích ai thì biết làm gì được, thiếu niên mình thích lúc mười tám tuổi và người đàn ông ngủ bên cạnh mình lúc hai mươi tám tuổi, có mấy khi là cùng một người chứ? Mạnh Nịnh đã từng nghĩ tới, nếu như sau khi lên đại học hoặc sau khi làm việc rồi, cô và Hàn Ngộ Chi mới gặp, e rằng khi đó cô lại động lòng, sẽ bị hạ thuốc, bị cưỡng bức rồi cũng không phải đau khổ như bây giờ... Nhưng tất cả những thứ này cũng chỉ là e rằng, cô vừa khéo gặp Thi Vinh vào thời điểm đó, khi thích Hàn Ngộ Chi nhất thì bị ép xa nhau, loại tình cảm này sẽ ngày càng đậm sâu.

Vào độ tuổi tốt đẹp nhất, gặp được người tốt đẹp nhất, có được tình yêu tốt đẹp nhất. Đó chính là nốt chu sa, là ánh trăng sáng trong lòng Mạnh Nịnh, cả đời cũng không thể quên được. Nhưng cô đã gả cho Thi Vinh rồi, tất nhiên sẽ phải sống thật tốt với anh, ngay cả con trai cũng đã có rồi, d,d,l,q,dthành phố Dung bên kia cũng đã biết cô gả cho ai, mà Thi Vinh lại là một người ba tốt, cô sẽ không rời khỏi Thi Vinh, dù cho cuộc hôn nhân này khiến cô hít thở không thông.

Tất cả mọi người đều ngưỡng mộ cô vận khí tốt, có thể gặp được Thi Vinh cao phú soái như vậy, gả cho người đàn ông cực kì giàu có như thế, sinh được một đứa bé thông minh hiểu chuyện xinh xắn, một nhà ba người sống rất vui vẻ hòa thuận. Nhưng cô không có cách nào lừa gạt chính mình được. Cho tới bây giờ, mỗi lần cô thấy Thi Vinh nổi giận đều rất sợ hãi, sợ rằng một giây sau, bàn tay như quạt hương bồ ấy sẽ quạt lên người mình, nỗi sợ hãi với anh đã khắc trong linh hồn, cả đời này cũng không biến mất được.

Coi như Thi Vinh ôm cô, nói yêu cô, cung chiều cô, Mạnh Nịnh cũng biết đó là đã nắm chắc rồi, thật sự không thể làm nũng với Thi Vinh được, mà cô cũng không làm được.

Chà lưng cho Thi Vinh xong, Mạnh Nịnh khẽ đẩy đẩy anh, thời điểm người đàn ông mở mắt ra, đôi mắt thường tràn đầy sự tàn bạo và lãnh khốc hiếm khi lộ ra vài phần trẻ con. Anh đứng dậy từ trong nước, Mạnh Nịnh lấy khăn tắm lau người cho anh, lại mặc đồ ngủ vào cho anh, đến khi Thi Vinh lên giường ngủ trước rồi, cô mới xoay người vào phòng tắm.

Sau khi tắm xong lên giường, Thi Vinh tự động đưa tay ôm cô vào lòng, lồng ngực như lửa nóng dán vào cô thật chặt, mặt chôn ở hõm cổ cô, phả hơi nóng khiến cho Mạnh Nịnh có chút ngứa, cô không muốn đánh thức Thi Vinh, tránh cho anh lại nổi điên giày vò cô, nếu là cứ thế này mà nằm đến sáng, tư thế không thoải mái thì cô cũng đành chịu.

Bạn đang đọc truyện *Chi Yêu Cố Chấp Cuồng Của Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 28

Đang miên man suy nghĩ, Thi Vinh đột nhiên trở mình, làm cho Mạnh Ninh bị dọa sợ, còn tưởng rằng anh làm sao, kết quả anh chỉ đổi tư thế cho thoải mái hơn, một tay trườn từ eo thon của cô lên trên, bao lấy ngực cô. Mạnh Ninh đỏ mặt, mặc kệ qua bao lâu rồi, cô mãi mãi cũng không thể nào thích ứng với hứng thú xấu xa này của Thi Vinh.

Anh có sự yêu thích đặc biệt với ngực và tóc của cô, mỗi lần hai người thân mật xong, anh đều thích ôm cô vào lòng vuốt ve một hồi lâu, mái tóc dài này là anh ép buộc cô để nuôi, trước kia Mạnh Ninh để tóc ngắn, vừa mát mẻ lại gọn gàng, thích mặc quần còn hơn váy, rốt cuộc bây giờ lại sửa lại toàn bộ.

Những thay đổi này đều là do Thi Vinh ban tặng. Mạnh Ninh đưa tay muốn đặt tay Thi Vinh xuống, người đàn ông phía sau lăm bắm một tiếng gì đó, cô lập tức không dám cử động nữa, cũng may là cô đang đưa lưng về phía anh, nếu không Mạnh Ninh thực sự không thể kiềm chế được về mặt của mình hiện giờ.

Hàn Ngô Chi.

Chẳng biết đã bao nhiêu năm rồi cô không nghĩ về cái tên này nữa. Cô nói với Cố Phụng Ngọc rằng Hàn Ngô Chi chết, nói với Thi Vinh rằng không biết Hàn Ngô Chi sống hay chết, người trước là nói dối, người sau là nói thật. Cái ngày Hàn Ngô Chi rời đi đó, kỳ thực cô biết.

Cô biết anh mua vé xe, mang theo không nhiều hành lý, vào buổi sáng mờ tối đó, anh rời khỏi nhà, cũng không trở về nữa. Anh đi một mình, nhưng anh không biết từ đầu đến cuối cô vẫn theo phía sau anh.

Tơ mắt nhìn anh đi vào bến xe, nhìn anh ngồi trên xe, nhìn xe buýt nhanh chóng rời đi, từ đầu tới cuối cũng không phát hiện ra bản thân mình, cô cũng không cho anh biết. Bởi vì Mạnh Ninh rất rõ ràng, cô hoàn toàn không thể nào ở chung với Hàn Ngô Chi, nếu như vậy, không bằng không thấy nữa. Cô chỉ biết anh đi, lại không biết anh đi đâu, đang làm cái gì, sống có tốt hay không.

Dù cho biết anh sống có tốt d.d.l.q.dhạy không thì có thể làm gì đâu? Cho dù anh trở về, cho dù anh vẫn thích cô, giữa bọn họ cũng không có bất kỳ khả năng nào. Chỉ cần một ngày còn có Thi Vinh, tình yêu giữa bọn họ (MN và HNC) chính là một hồi bi kịch.

Mạnh Ninh như đinh đóng cột, lòng Mạnh Ninh như tảng đá. Nếu cô có thể quyết định không gặp Hàn Ngô Chi, là có thể tìm của mình vĩnh viễn không bị Thi Vinh rung động. Ngoài miệng Thi Vinh nói thích cô, thương cô, cưng chiều cô, nhưng trên thực tế, người tổn thương cô nhiều nhất, lại chính là anh. Bọn họ làm vợ chồng cũng thực sự nực cười.

Đời này cô chỉ yêu một người, người kia quyết sẽ không phải Thi Vinh. Cho dù có một ngày, tình cảm của cô đối với Hàn Ngô Chi phai nhạt, Mạnh Ninh nghĩ, mình chắc chắn sẽ không thích Thi Vinh. Trong lúc đó cô và Thi Vinh, từ khi biết nhau đến khi đây đây, căn bản cũng không phải là đoạn mở đầu của một câu chuyện tình yêu. Mọi thứ của cô đều bị Thi Vinh cướp đoạt và chiếm hữu, chỉ duy có tình cảm của cô, mãi mãi thuộc về chính cô.

Người đàn ông phía sau hô hấp trầm ổn bình thản, Mạnh Ninh kết hôn với anh nhiều năm như vậy, cũng biết đại khái anh là người đàn ông như thế nào.

Đúng lúc này, Thi Vinh mơ mơ màng màng ôm Mạnh Ninh trở mình, ngáp một cái, thấy Mạnh Ninh nhắm mắt lại, cho là cô đang ngủ, hôn lên môi mềm của cô một cái, đôi mắt từ mộng lung buồn ngủ biến thành ngọn lửa đang thiêu đốt. Anh nhìn thấy cảnh tượng trắng sữa mềm mại dưới cổ áo của Mạnh Ninh, không nhịn được liếm cánh môi, sau đó dùng tay bóp nhẹ. Cảm xúc mềm mại đàn hồi làm cho con thú khát nơi đáy lòng của anh thỏa mãn một chút, nhưng vẫn không đủ.

Thời điểm mới cùng với anh, Mạnh Ninh tựa như cây đậu mầm, không phân rõ nổi trước sau, trước ngực rất bằng phẳng, nói khó nghe chút, còi quần áo cũng không phân rõ được trước sau. Nhắc tới cũng kỳ quái, yêu cầu của anh với phụ nữ chính là ngực to, eo nhỏ, mông cong, Mạnh Ninh căn bản cũng không phù hợp, nhưng vì sao anh nhìn cô cực kỳ thuận mắt chứ? Thân thể nhỏ bé gầy yếu này, sau này được anh chăm sóc, được anh dày công nuông chiều, lại sinh ra con trai, quả cầu thịt này mới lớn dần, bây giờ sắp làm cho anh không thể nào dùng một tay bao lấy được.

Trước đây Mạnh Ninh gầy, hiện tại cũng không béo, nhưng thon thả, bộ ngực no đủ, vòng eo mảnh mai, mông nhỏ càng cong. Liếc mắt nhìn thôi cũng đủ khiến cho đàn ông điên cuồng. Trước đây cô không đẹp như bây giờ, anh còn không buông tha cho cô, bây giờ cô đẹp đến như vậy, đương nhiên anh càng không để cô đi.

Thi Vinh nhớ tới lúc anh vừa mới đi lính ba năm trở về thủ đô. Anh bị nổi nhưng nhớ hành hạ đến khắc cốt ghi xương, sau khi trở lại thủ đô, ngay cả nhà còn chưa về, quân trang cũng chưa cời hết đã chạy đi trường học của Mạnh Ninh tìm cô.

Cô thật là đẹp! Tóc đen vậy dài, trầm tĩnh như nước. Có nam sinh tiến lên bắt chuyện với cô, cô căn bản không để ý tới bọn họ. Thi Vinh cảm thấy Mạnh Ninh thật biết điều, liên vẫy vẫy tay với cô.

Thời điểm tan học buổi trưa, rất nhiều người, tất cả mọi người chen chúc ở cổng, nhưng Thi Vinh chỉ liếc mắt một cái là thấy Mạnh Ninh, mà Mạnh Ninh cũng liếc mắt liền nhìn thấy anh. Thi Vinh nghĩ, nếu như điều này còn không phải số mệnh an bài, thì còn là gì?

Mạnh Ninh trở lại bên người anh, thời điểm cô đi về phía anh, cả người cũng hơi run rẩy. Nhưng Thi Vinh không để bụng, chỉ muốn người con gái này đứng ở trước mặt anh, lúc này thuộc về anh, như vậy cái gì cũng không quan trọng nữa. Mà anh sẽ trở nên vô cùng mạnh, mạnh đến bất kỳ người nào cũng không thể chia rẽ bọn họ, hoặc là mang cô rời khỏi anh. Nếu như không phải như vậy, anh là công tử quần áo lụa là, đâu cần phải chịu khổ nhiều như thế, chỉ vì muốn giành được cô chứ?

Mạnh Ninh cũng tuyệt vọng. Anh đã trở về, điều đó nói lên, cô cũng không trốn thoát.

Cô phải làm nô lệ của anh, bị anh đùa bỡn trong lòng bàn tay, bóp tròn nặn dẹt, không có chút sức chống đỡ nào.

Tay của người đàn ông rất đẹp, bắt kễ là d/d/l/q/dcầm bút hay nghịch súng, đều mang lại một loại cảm giác vô cùng tao nhã. Lúc này tay trái của anh đang cầm tay lái, tay phải lại không an phận mà vén vấy Mạnh Ninh lên, chậm rãi vuốt ve đùi của cô. Ngón tay dài của cô có một vết chai mỏng, vồ về bắp đùi mịn màng, có một loại cảm giác run rẩy không nói nên lời.

"Nhớ anh không?"

Mạnh Ninh không dám không trả lời, cũng không thể nói dối. Đáp án ở trong miệng hồi lâu, nuốt vào, cuối cùng nói câu không biết.

Người đàn ông có chút mất hứng: "Anh đã về rồi, sau này không đi nữa, bây giờ chúng ta có thể kết hôn rồi sao?"

Nghe được hai chữ kết hôn, Mạnh Ninh muốn đi chết ngay lập tức! Kết hôn! Đó là chuyện cả đời, nói cách khác, cả đời này, cô phải sống với anh, cả đời đi theo anh, làm người phụ nữ của anh! "Em, em..."

Ánh mắt lạnh như băng của người đàn ông nhìn sang, Mạnh Ninh men theo tầm mắt của anh mà nhìn thấy tay của mình. Nhỏ dài trắng nõn, mềm mại như không có xương, đẹp muốn chết. Nhưng cô lại tựa như nhớ tới cái gì, rùng mình một cái: "Em... em còn chưa tốt nghiệp, em mới hai mươi mốt tuổi, bây giờ nói kết hôn có phải hơi sớm hay không?"

"Chúng ta quen nhau năm năm rồi, còn chưa đủ sao?" Người đàn ông hỏi, anh không vui chút nào, nhiệt độ trong xe tựa hồ cũng thấp đi nhiều, Mạnh Ninh còn muốn cự tuyệt nữa, nhưng không biết nên nói cái gì.

Cô ở trước mặt anh, giống như là thỏ trắng nhỏ gặp phải sói xám lớn, chỉ có bị bắt nạt chà đạp mà thôi.

"Lộ Lộ, còn nhớ rõ lời anh nói khi anh đi ba năm trước không?" Anh hỏi.

Lộ Lộ là tên mụ của Mạnh Ninh, từ nhỏ ba cô đã gọi như vậy, vô cùng dễ nghe, nhưng khi nó được phát ra từ miệng người đàn ông này, cô chỉ cảm thấy sợ. Ba năm trước đây người đàn ông này đáng sợ, điên cuồng đến đường nào, cả đời này cô chẳng thể quên. "... Nhớ."

"Anh đã nói gì?" Anh cố ý muốn cô phải trả lời.

Môi Mạnh Ninh hơi run, cuối cùng vẫn là ngoan ngoãn nói: "Chờ anh xuất ngũ trở về, nếu như tám lòng không thay đổi, em d,d,l,q,dphải theo anh."

"Em có đáp ứng hay không?"

Sau chút yên lặng ngẩn ngui, Mạnh Ninh gật đầu một cái.

"Vậy bây giờ em không chịu kết hôn là có chuyện gì?"

"Em..." Cô không nói nên lời cự tuyệt. "Em không muốn kết hôn sớm như thế, em còn chưa tốt nghiệp mà."

"Vậy thì sao, không phải còn có vài ngày nữa sao? Chẳng qua chỉ là chuyện một cuộc điện thoại thôi." Người đàn ông anh tuấn rể, vẫn hỏi cô. "Trong ba năm này, em có nghe lời hay không, có ngoan hay không, có tốt với người khác hay không?"

Mạnh Ninh lần lượt lắc đầu.

Người đàn ông hài lòng: "Lúc này mới giống Lộ Lộ ngoan của anh. Qua đây, để anh hôn em một cái."

Mạnh Ninh không dám cự tuyệt, đúng lúc đến chạng đèn đỏ, ngoan ngoãn để người đàn ông chiếm lấy môi cô mà hôn liều mạng, tựa như muốn nuốt luôn cô vào trong bụng. Không khí trong lồng ngực Mạnh Ninh cũng bị anh hút hết, hô hấp cũng khó khăn.

Cô nhắm mắt lại, ngay cả khóc cũng không dám.

Bạn đang đọc truyện *Chi Yêu Có Cháp Cuồng Của Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 29

Trở lại căn hộ cô vẫn luôn ở, người đàn ông tự do như ở chính nhà mình, nhưng chuyện đầu tiên khi về nhà, không phải thay quần áo, cũng không phải ăn, mà là ăn cô.

Mạnh Ninh liền bị người đàn ông thô lỗ đề lên cửa, bấp bừa trắng kiện của anh chen ở giữa hai chân cô, một đôi mắt sáng sắc bén luôn nhìn thẳng vào cô, dường như muốn soi ra điều gì trên mặt cô: "Anh đã về rồi, em không vui sao?"

"... Không có."

"Run rẩy cái gì? Không ngoan ngoãn chút nào." Người đàn ông nói, đến cùng vẫn nhân từ thả cô ra, sau đó tự do di chuyển khắp phòng, nhìn như đang quan sát cảnh vật chung quanh, nhưng thật ra là đang kiểm tra nơi này có tung tích người thứ ba hay không. Cuối cùng, khi anh xác định nơi đây chưa từng có người đàn ông nào bước vào mới gật gật đầu thoả mãn: "Em thật biết điều."

Mạnh Ninh cứng đờ đứng tại chỗ, không dám nói lời nào, ba năm trước đây người đàn ông này đáng sợ bao nhiêu, cô vẫn không quên, cho nên nếu có thể không chọc giận anh thì sẽ không chọc giận anh, như vậy mình cũng có thể chịu ít đau khổ hơn.

Thi Vinh có khuynh hướng bạo lực nghiêm trọng, loại tính cách này biểu hiện khi anh khó chịu thì sẽ đánh đập tàn nhẫn, nhưng mà bây giờ anh đã học kiềm chế bản thân tốt hơn trước, nếu như toàn thân dư thừa tình lực không thể phát tiết qua việc làm tình, anh sẽ đi đánh quyền. Người đàn ông này học gì cũng giỏi nhất, không lâu trước đó còn ôm cúp thi đấu trở về. Mà bây giờ, Thi Vinh có vẻ càng thêm trưởng thành chừng chặc hơn ba năm trước, nhưng sự cố chấp trong mắt anh không bớt đi chút nào, cho tới bây giờ anh vẫn là như vậy, không từ thủ đoạn nào cũng phải có được.

Thật bất hạnh, lúc này đây, "đồ" anh coi trọng, lại là Mạnh Ninh, một người sống sờ sờ.

Nhưng cô có thể nói được gì đây?

Vào ban đêm, Mạnh Ninh bị người đàn ông đè xuống giường d,d,l,q, dùng hăng bắt nạt, cô muốn khóc lại không khóc nổi, nước mắt đã khô từ ba năm trước rồi. Nhưng Thi Vinh lại không thích cô cắn răng chịu đựng như vậy, chề chẳng có tình thú, nên luôn dùng các loại thủ đoạn bức bách cô. Tuy anh không được tính là có kinh nghiệm phong phú, nhưng kinh nghiệm ba năm trước vẫn còn, ngay cả có đến mười Mạnh Ninh cũng không đủ để anh chơi đùa, huống chi đây chỉ có một.

Hôm sau đương nhiên cô không thể rời giường đi học nổi. Ba năm đại học, Mạnh Ninh chưa từng trốn học, cũng chưa từng xin nghỉ, nhưng Thi Vinh vừa trở lại, cô không thể tiếp tục sống như trước đây rồi. Anh muốn cô theo anh, cô phải theo, anh muốn cô lên giường với anh, làm tình, cô không thể cự tuyệt. Phàm là thứ Thi Vinh thích, cô phải học, Thi Vinh ghét, cô cũng không thể có ấn tượng tốt.

Cũng may ngoại trừ buổi tối ngày đầu tiên, sau khi Thi Vinh chà đạp cô một phen như sói đói, liền đi về nhà, ở đó, ông cụ đang chờ anh. Năm đó bắt Thi Vinh đi lính, làm sao trong lòng ông cụ không đau cho được? Đây chính là dòng tộc đình nhà họ Thi của ông, từ nhỏ đến lớn, có thể nói là một tiểu bá vương, ông trời lại ưu ái anh, sinh ra có một ngoại hình tuấn tú, đầu óc lại thông minh, người khác phải tốn nhiều thời gian mới học được thứ gì đó, Thi Vinh chỉ cần liếc mắt nhìn là được. Đáng tiếc cho mình, anh lại không cho phép ai nói nửa câu không phải.

Nếu như anh thích, ông cụ không thích, Thi Vinh tuyệt đối không nhượng chút nào. Anh là chân lý, ai cũng không thể nói một câu không phải. Cho nên, dù ông cụ cảm thấy Mạnh Ninh và Thi Vinh rất không hợp nhau, nhưng dưới sự khẳng khái của Thi Vinh, ông cũng hết cách. Điều duy nhất ông có thể làm, chính là trước khi đưa con trai bức điên cô gái đáng thương này, đưa anh đi, xem thời gian có thể mài mòn được tính tình của anh hay không.

Sự thực chứng minh, Thi Vinh chính là Thi Vinh, mãi mãi cũng không thay đổi.

Thi Vinh vừa đi, Mạnh Ninh mới dám thở phào một cái. Khi ngủ, Thi Vinh rất thích ôm cô thật chặt, cô khó ngủ, thời điểm anh ôm cô, cô liền mất ngủ cả đêm, nhưng lại không dám lộn xộn, sợ sẽ đánh thức Thi Vinh, Thi Vinh nổi danh nóng tính, từ nhỏ đến lớn, chẳng ai dám trái ý của anh, nếu không anh có thể làm cho cả nhà người đó không ai được yên, cuối cùng có thể để lại cái mạng cho người đó, thì coi như anh còn có lương tâm.

Người đàn ông này, có thể nói là không có chút ánh sáng nào, toàn bộ đều u ám.

Khi anh ở đó, ngay cả thở mạnh Mạnh Ninh cũng không dám. Khuynh hướng bạo lực của Thi Vinh trầm trọng bao nhiêu, đến bây giờ cô cũng không quên. Nhưng dù Thi Vinh có đi, Mạnh Ninh cũng d/d/l/q/d không thể thả lỏng. Chỉ cần vừa nghĩ tới cùng tồn tại dưới một khoảng trời, hít thở cùng bầu không khí với anh, lòng của cô như bị một tấm màng bảo quản bọc lại chặt chẽ, tuy là không chết, nhưng cũng không thở nổi.

Lúc đi Thi Vinh thấy Mạnh Ninh còn đang ngủ, nên không kéo rèm cửa sổ, kỳ thật lúc đó Mạnh Ninh đã tỉnh rồi, nhưng cô sợ mở mắt ra lại chọc Thi Vinh giầy vò mình, cho nên nhắm hai mắt giả bộ ngủ, cũng may Thi Vinh không chú ý đến. Mạnh Ninh làm như vậy thực ra rất mạo hiểm, Thi Vinh nhất định không cho phép cô không chấp nhận anh, thậm chí chán ghét đến mức giả bộ ngủ để tránh né anh.

Quan hệ giữa bọn họ đã xác định từ ba năm trước đây rồi, đối với Thi Vinh mà nói, đó chính là chuyện vãn đã đóng thuyền, nếu Mạnh Ninh muốn đổi ý? Vậy cũng phải xem anh có đáp ứng không.

Toàn bộ phòng ngủ đều tràn ngập mùi vị của Thi Vinh, anh vừa xuất hiện, liền có thể đem khiến cả thế giới của cô nhuộm sắc thái của anh.

Mạnh Ninh quần chăn đơn ngồi dậy từ trên giường, cho dù trong căn hộ không có một bóng người, trước sau cô cũng không thể quen không mặc quần áo giữa ban ngày ban mặt. Eo đau nhức dữ dội, sợ là ba năm nay Thi Vinh không chạm vào người phụ nữ nào, tất cả lửa dục tích góp hơn một ngàn ngày đều tiêu phí lên người cô rồi. Vừa nghĩ tới sau này có thể phải sống cùng với Thi Vinh, Mạnh Ninh cảm thấy ở sâu trong nội tâm mình vẫn có cảm giác không nói nên lời từ từ nảy lên.

Gọi điện nhờ bạn cùng lớp xin nghỉ, Mạnh Ninh mặc đồ ngủ vào đến phòng vệ sinh, lúc đánh răng xong đang chuẩn bị rửa mặt, đột nhiên nhìn thấy mặt mình trên cái gương lớn sáng loáng phía trên bồn rửa.

Dung mạo của cô rất xinh đẹp, trên thực tế sợ rằng hai chữ này đều không đủ để hình dung hết vẻ đẹp của cô, bằng không sao Thi Vinh lại liếc mắt một cái là thấy được cô chứ?

Đôi mắt hạnh to mà có thần, đen trắng rõ ràng, đồng tử long lanh, sống mũi cao thẳng trên khuôn mặt nhỏ nhắn lớn chừng bằng bàn tay, chỉ là ngũ quan đã chiếm hết, không dư thừa chút nào, da trắng mịn như trứng gà bóc. Có thể phương diện khác Mạnh Ninh không thật tốt, nhưng nếu nói là xinh đẹp, chắc chắn cô là một người nổi bật. Nhất là bây giờ, sắc mặt cô hồng hào, dáng dấp thoải mái, có thể nhìn ra được nhìn ra được đã sống trong nhung lụa một thời gian lâu.

Điều này không đúng.

Mạnh Ninh cảm giác mình phải như ba năm trước đây, khuôn mặt phờ phạc, toàn thân gầy gò, lộ ra một vẻ chán chường, thành tích đi xuống, bị sự lo lắng hành hạ đến ăn không ngon ngủ không yên, hết lần này tới lần khác lại không thể giải bày với ai, chỉ có thể im lặng chịu đựng một mình.

Nhưng sao bây giờ cô lại thành cái dạng này? Rõ ràng là một ngày trước khi Thi Vinh xuất hiện, cô còn là một cô gái mảnh khảnh nhợt nhạt, vì sao bị anh giày vò một đêm, lại biến thành dạng này? Mạnh Ninh không dám nhìn nữa, nhanh chóng rửa mặt rồi đi ra ngoài.

Đêm qua bởi vì Thi Vinh quá nôn nóng, cô chưa ăn gì cả, sau đó anh lại gọi điện đặt đồ ăn ngoài, cô lại không nuốt trôi - dù là ai mà bị đôi mắt đáng sợ nhìn chăm chú, cũng sẽ không nuốt nổi.

Cũng may trong tủ lạnh còn có cháo cô nấu sáng hôm qua, chỉ cần hâm lại là ăn được rồi. Nhắc tới cũng kỳ lạ, rõ ràng là đói là, nhưng Mạnh Ninh là không ăn nổi, trong lòng lo sợ bất an, giống như khi còn nhỏ gây họa, d.d.l.q. biết sẽ bị ba phạt nên cứ chần chừ ở ngoài không dám về nhà. Nhưng mà Thi Vinh không phải ba, anh cũng không thương cô như ba.

Bạn đang đọc truyện *Chi Yêu Có Chấp Cuồng Của Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 30

Ăn sáng qua loa xong, Mạnh Ninh ngồi ngẩn người trên ghế salon ở phòng khách. Cô là một cô bé rất có gia giáo, kể cả khi ở một mình cũng ngồi rất ngay ngắn. Ba mạnh là giáo viên tiểu học, đòi hỏi rất cao ở con gái ngay từ nhỏ, nếu như không gặp phải Thi Vinh, Mạnh Ninh nhất định sẽ là niềm kiêu hãnh lớn nhất của ông.

Chỉ cần vừa nghĩ tới Thi Vinh đã trở về, toàn thân Mạnh Ninh liền khó chịu. Cô cảm thấy chỉ cần anh ở đây, dù cô có đi đâu cũng thế thôi, đến trường cũng thế, ở nhà cũng vậy, nói chung đều phải sống cùng với anh. Cứ ngồi trên ghế salon đến mười giờ rưỡi thì liền nghe được chuông cửa vang lên, cô đứng dậy đi mở cửa.

Ngoài cửa là Thi Vinh đã thay âu phục đang đứng.

Mạnh Ninh rất hiếm khi thấy anh mặc âu phục, người đàn ông này vô cùng chán ghét trang phục chỉnh tề như vậy, sống rất tự do thoải mái, ai cũng không thể quản được anh, ai cũng không xen được vào chuyện của anh, hơn nữa còn có người cha nuông chiều anh đến lên trời xuống đất kia, Mạnh Ninh cảm thấy, nếu một ngày nào đó Thi Vinh nổi hứng giết người cũng không coi là chuyện gì to tát cả.

Chuyện này Thi Vinh làm được.

"Chút nữa đưa chìa khóa làm riêng cho anh." Anh ôm bả vai cô vào trong, dẫn trước một bước, sau đó đóng cửa lại dễ như trở bàn tay, tiếng khóa lại lạch cạch làm cho toàn thân Mạnh Ninh run run.

Cô ừ một tiếng, cứng nhắc mặc anh ôm ngồi xuống ghế salon, đương nhiên, là anh ngồi lên ghế salon, còn cô ngồi lên đùi của anh.

Cho dù đã sớm xảy ra quan hệ, nhưng cho đến giờ, Mạnh Ninh vẫn thấy tê da đầu mỗi khi Thi Vinh thân mật, nhất là khi anh di động tay trên người cô, giống như là một con rắn độc u ám, lúc nào cũng thè lưỡi, thể hiện sự mạnh mẽ của anh và không cho phép từ chối. Đến khi tay người đàn ông vuốt ve tóc mình, Mạnh Ninh không nhịn được: "Đừng..."

Cô nói ra một từ cự tuyệt, Thi Vinh liền mất hứng: "Không được cự tuyệt anh."

Mạnh Ninh lập tức cắn môi, hận sao mình cứ không có tương lai như vậy, đã thề đời này nhất quyết không cầu xin anh nữa rồi! "Hai ngày rồi em chưa gọi đầu."

Thi Vinh nói: "Em thật biết điều."

Biết điều này, hiển nhiên không phải nói cô hai ngày chưa gọi đầu thật biết điều, mà là nói cô quả nhiên nghe theo anh không cắt bỏ tóc dài đi, trời mới biết được, Mạnh Ninh đã từng muốn huỷ bỏ mái tóc khiến Thi Vinh chết mê chết mệt này như thế nào. Từ ngày trước, Thi Vinh cũng rất thích cô để tóc

dài, đáng tiếc khi đó bởi vì lên cao trung, bài vở quá nhiều, tóc cô vẫn luôn chỉ tới đầu vai, sau lại bị anh cưỡng bức dụ dỗ không cho cắt, để đến bây giờ cũng dài tới eo rồi. Thi Vinh nói đó chính là thánh chỉ, đừng nói là cắt, ngay cả tia một chút Mạnh Nịnh cũng không dám.

Tay anh di chuyển trên mái tóc dài đen nhánh mềm mại của cô, cực kỳ say mê loại cảm giác như chạm vào tơ nhung này, Mạnh Nịnh ngồi trên đùi anh, tự an ủi mình, sờ thì cứ sờ, sờ tóc còn hơn là sờ chỗ khác, bây giờ anh cũng không đòi hỏi nhiều rồi, Thi Vinh có thể tôn trọng cô một chút, cô đã rất miễn cưỡng rồi.

Thật ra là Thi Vinh muốn trò chuyện cùng Mạnh Nịnh, nhưng cô bé này cứ ở trong lòng anh thì như cái hũ nút vậy, ba năm trước đây cô lại không như vậy, tuổi trẻ tràn trề nhiệt huyết cuộn cuộn, với ai cũng lộ ra nụ cười vui sướng. Nếu không phải là anh xuất hiện, có lẽ giờ cô vẫn là cô gái ngốc nghếch như vậy.

Nhưng Thi Vinh không hối hận, anh chưa từng hối hận, cho dù bởi vì chuyện này làm cho ông già giận dữ, dọa muốn đánh chết anh, anh cũng không nhường một chút nào. Đời này cái gì anh cũng có, chỉ thiếu mỗi một Mạnh Nịnh. (Nhã: Câu này làm ta thích quá!!)

Vừa nghĩ tới biểu hiện của Mạnh Nịnh trong ba năm này ở đại học, Thi Vinh nghĩ, trước khi đi mình bắt lấy cô uy hiếp một hồi cũng có tác dụng, ít nhất Mạnh Nịnh rất dễ tâm, ba năm nay cô chưa từng làm gì trái ý anh, ngoan ngoãn khéo léo mà sống.

Cô ấy thật biết điều!

Hôm qua nhìn thấy anh mà không chạy, thật biết điều; bị anh hôn cũng không nói gì, thật biết điều; đêm qua phục vụ anh càng d/d/l/q/đbiết điều hơn. Thi Vinh không đòi hỏi nhiều, chỉ cần Mạnh Nịnh ngoan ngoãn, không phản kháng lại anh, anh sẽ đối với cô thật tốt. Lỗi lầm ba năm trước anh sẽ không tái phạm, anh giữ lại con người Mạnh Nịnh, bây giờ cũng muốn giữ lại trái tim của cô.

Như vậy, nếu động một tí liền cưỡng bức dụ dỗ cô như lúc trước, chắc chắn là không thể làm nữa, nhưng kỳ thực Thi Vinh không rõ làm sao để đối tốt với một cô gái, nhất là trong trái tim cô gái này còn chứa một người đàn ông khác.

Nói cho cùng, về chuyện Hàn Ngộ Chi, Thi Vinh chẳng vui về gì. Anh hy vọng Mạnh Nịnh có thể thuộc về anh hoàn toàn, thân thể cũng được, tình cảm cũng được, anh muốn có được cô hoàn toàn. Dù cho Mạnh Nịnh khóc lóc om sòm, chơi xấu trước mặt anh, la hét kêu gào, anh cũng thấy thật vui vẻ. Nhưng mỗi lần Mạnh Nịnh thấy anh cũng chẳng khác gì gặp phải nước lũ và thú dữ, dù anh có dịu dàng nữa thì cô vẫn không chấp nhận. Thi Vinh được nuông chiều từ nhỏ đến lớn, dù là ba anh cũng không dám nói nặng anh, nhưng hết lần này tới lần khác anh lại đâm đầu vào Mạnh Nịnh. "Sáng sớm anh về nhà bàn bạc với lão già, ông ta nói em chưa tốt nghiệp nên không thể tính chuyện kết hôn ngay, nếu em không hài lòng, ông ta cũng không đồng ý."

Ánh mắt Mạnh Nịnh chợt lộ ra vẻ ung dung khiến cho Thi Vinh không vui trong nháy mắt, cho nên anh dừng lại mấy giây, lại chậm rãi nói: "Chẳng qua, anh cảm thấy năm thứ ba đại học không tính là sớm, hơn nữa còn vài ngày nữa là đến sinh nhật em, cho nên anh muốn dẫn em đi lĩnh giấy chứng nhận hôn đó, việc tốt thành đôi, em có chịu không?"

Anh nhìn đáng vẻ Mạnh Nịnh rõ ràng không muốn rồi lại không thể không thỏa hiệp với anh với vẻ ác ý: "... Được."

Sự thoải mái trong lòng dâng lên, d.d.l.q.dnhưng rất nhanh Thi Vinh liền hối hận, cứ như thế, anh chỉ biết càng đẩy Mạnh Nịnh càng xa. Trước đây anh cảm thấy, chỉ cần cô gái này chỉ được ngủ cùng anh, vậy là được rồi, bất kể trái tim cô có ở nhà hay không. Nhưng bây giờ anh trở nên tham lam hơn, anh không chỉ muốn làm người có thể quang minh chính đại ngủ với Mạnh Nịnh, còn muốn chiếm giữ cả trái tim của cô nữa.

Không phải là vấn đề thời gian và tính nhẫn nại thôi sao? Đời này của anh xem như là đều thua bởi Mạnh Nịnh, ba năm nay làm lính, mỗi buổi đêm trời tối người yên, Thi Vinh đều trần trọc mà nghĩ, vì sao Mạnh Nịnh lại không chịu yên tâm với anh chứ? Vì sao luôn phải là anh ép buộc, phải là anh cưỡng bức, cô mới chịu khuất phục? Anh càng ngày càng vùi sâu trong tình yêu, nhưng cô vẫn tỉnh táo đứng ở trên bờ quan sát, Thi Vinh không chịu nổi điều này. Từ nhỏ mỗi khi anh khó chịu, dù là ai cũng đừng hòng sống yên ổn.

"Đến khi đó thì mời những bạn học kia của em tới, còn cả họ hàng ở quê em nữa." Thi Vinh nói xong câu đó, nhũn mày lại, cảm thấy không quá thỏa đáng, lại nói lần nữa: "Trước hết phải xin nghỉ đã, anh đưa em về quê kết hôn, sau đó đến khi trở về, chúng ta sẽ mời rượu ở thành phố Dung, lần này về quê làm việc mừng, lúc trở lại, đưa cả ba anh đến nữa."

Trong hoảng hốt, Mạnh Nịnh mới hiểu được "ba anh" trong lời của Thi Vinh kia, là nói ba cô, chứ không phải ông Thi nghiêm túc đến dọa người kia.

Một lát không thấy Mạnh Nịnh đáp lại, Thi Vinh bèn nén tính khí hỏi lại lần nữa, nghe được cô ừ một tiếng rồi, trong lòng đột nhiên mừng như điên.

Mạnh Nịnh bằng lòng gả cho anh, vậy đời này cô không chạy được nữa, anh quyết sẽ không cho cô vì bất kỳ điều gì mà rời khỏi anh. Trong lòng anh vui vẻ, trên khuôn mặt lạnh băng nhiều năm cũng lộ ra nét cười mím tuấn mỹ, đã bắt đầu ảo tưởng Mạnh Nịnh mặc váy cưới vì anh sẽ đẹp đến như thế nào. Suy nghĩ một chút, anh liền không nhịn được muốn thân mật với cô, trong miệng gọi Lộ Lộ, liền xoay người đặt Mạnh Nịnh lên ghế salon.

Bạn đang đọc truyện *Chi Yêu Cố Chấp Cuồng Của Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 31

Mạnh Nịnh cảm thấy chứng bệnh hay nhớ về trước kia của mình càng ngày càng nghiêm trọng. Lúc đầu, nếu như không gặp nhiều người khiến mình phiền lòng như vậy, cô đã sớm phủ bụi những ký ức ấy trong trí nhớ rồi. Bây giờ thì tốt rồi, trên căn bản là vừa mờ mắt ra, sự việc lác lư qua lại trước mắt cô không ngừng, giống như là vừa mới xảy ra thôi, cô lại nằm mơ thấy cảnh tượng Thi Vinh xuất ngũ trở về. Cảm giác đứng ở cửa trường học liếc mắt thấy Thi Vinh ngày đó, Mạnh Nịnh sợ đến khó quên.

Anh cao lớn anh tuấn như vậy, cho dù đứng ở trong đám đông chen chúc nhau, vẫn có thể thấy được. Được anh tôn lên, những sinh viên tuổi trẻ tinh thần phấn chấn non nớt như con gà con mới vừa nở ra.

Rất nhiều ngày liên tiếp cảm xúc của Mạnh Nịnh cũng không thể tốt lên được, nhất là buổi chiều khi tài xế chở cô đi đón Quả Quả, lại thấy Đình phu nhân đang nói chuyện cùng Quả Quả!

Phản ứng đầu tiên của Mạnh Nịnh là: Bà ta lại có mục đích gì?

Cô chạy nhanh tới, bế Quả Quả lên, đề phòng mà nhìn Đình phu nhân chằm chằm, cảm thấy làm sao người này lại không biết phải trái như thế, cô đã nói từ trước, từ lâu đã không còn tình mẹ con với bà ta nữa, từ đêm mưa mười mấy năm trước kia, tình cảm mẹ con giữa hai người đã không còn, bây giờ người đàn bà này vờ vĩnh đi tới trước mặt cô, rốt cuộc là muốn làm cái gì? Nhưng Mạnh Nịnh chưa vội nói với Đình phu nhân, mà cúi đầu hỏi Quả Quả trước: "Không phải ma ma đã nói với con là không thể người nói chuyện với người xa lạ sao?"

Đình phu nhân bị ba chữ "người xa lạ" này làm tổn thương, sắc mặt trong nháy mắt trắng nhợt.

Cậu bé kia không hiểu, mắt to chớp chớp, thắc mắc: "Nhưng bà ấy nói bà ấy là bà ngoại của Quả Quả mà!" Giọng trẻ con trong trẻo hơi dừng một chút, lộ ra vẻ khó hiểu: "Nhưng không phải ông ngoại và bà ngoại ở chung một chỗ sao? Vì sao bà ngoại này lại không như thế? Ma ma, lúc ma ma và ba đưa con đi thăm ông ngoại, có phải bà ngoại đi vắng hay không?"

Lời nói ngây thơ của trẻ con khiến Đình phu nhân xấu hổ không ngớt. Bà ta chỉ dám nói với giáo viên của Quả Quả rằng mình là bà ngoại của cậu bé, nhưng Quả Quả căn bản không biết bà ta, lúc đó bà ta đã cảm thấy trong lòng khó chịu, cháu ngoại đã lên lớp một rồi, nhưng bây giờ bà ta mới gặp lần đầu. Bà ta còn nợ Mạnh Nịnh rất nhiều, nhất là khi so với Đình Linh, bà ta đối với con gái lớn quả thực chẳng có chút tình người nào. Đình phu nhân d/l/q/d biết mình không có mặt mũi đi cầu xin Mạnh Nịnh tha thứ, nhưng bà ta thầm mong trước khi chết có thể được nghe Mạnh Nịnh gọi một tiếng "mẹ", lại nhìn thấy cô cười với mình như khi còn bé, khi cười lộ ra lúm đồng tiền cùng với cái răng khềnh.

Mạnh Nịnh hôn lên gương mặt mồm mím của Quả Quả một cái, dặn dò: "Quả Quả quên rồi sao, ma ma đã nói với con, bà ngoại Quả Quả đã qua đời rồi, bà trước mặt này chỉ đùa với con thôi, bà không phải là bà ngoại con đâu."

Đình phu nhân vừa nghe, mở miệng muốn phủ nhận, nhưng Quả Quả lại cười híp mắt vỗ tay một cái: "Vậy thì đúng rồi! Ông ngoại cũng nói rằng Quả Quả không có bà ngoại." Nói xong, cậu bé đầu môi, oán đối nhìn Đình phu nhân: "Bà ơi, ma ma nói rồi, đứa trẻ ngoan không nên nói dối! Xấu mặt lắm!"

Đình phu nhân lúng túng không thôi. Ngón tay đặt trên xe lăn của bà ta trở nên trắng bệch, thấy Mạnh Nịnh ôm Quả Quả chuẩn bị rời đi, bà ta vội vàng nói: "Chờ đã! Lộ Lộ! Lộ Lộ chờ đã!" Đến khi Mạnh Nịnh quay đầu nhìn bà ta, bà ta cầu xin: "Lộ Lộ, mẹ biết trước kia mẹ sai rồi, mẹ chỉ là muốn nhìn con một chút, nhìn Quả Quả, biết con sống có tốt hay không..." (Nhả: Cái bà này giả bộ phiền quá!)

Mạnh Nịnh cắt lời bà ta: "Muốn gió được gió, muốn mưa được mưa, có tiền, có nhà, lại có quyền thế, tôi rất khoẻ. Nhưng mà thoát nhìn bà cũng chẳng được khoẻ lắm, điều trị bằng hoá chất rất khổ đúng chứ? Cần rất nhiều tiền sao?" Cô bỗng dưng nở nụ cười, bởi vì đang ôm con trai trong ngực nên không nói lời khắc nghiệt: "Bà xem, chính bà cũng biết, đây là vận mệnh, đúng không?"

Nghe vậy, sắc mặt Đình phu nhân nhất thời trắng bệch. Trong mắt bà ta nhanh chóng chứa đầy nước mắt, ô tô màu đen đỗ phía sau bà ta mở ra, một người đàn ông trung niên thân hình cao lớn bước ra. Vóc người ông ta rất đẹp, tóc mai đã bạc, khóe mắt cũng có nếp nhăn, nhưng vẫn nhìn ra được lúc còn trẻ ông ta rất tuấn tú. Lúc này ông ta bước mấy bước đến bên xe lăn Đình phu nhân, trừng mắt nhìn Mạnh Nịnh: "Đây chính là thái độ nói chuyện với mẹ cô của cô sao?!"

Tuy là Mạnh Nịnh chưa từng gặp người đàn ông này, nhưng chẳng cần đoán cũng biết đây chính là "tình yêu đích thực" của Đình phu nhân. Nói tới nói lui, số Đình phu nhân cũng thật may, tình yêu đích thực này còn thật lòng với bà ta, bằng không sao lại thể cưới một người đàn bà không có gia thế gì như bà ta, còn nuông chiều bà ta nhiều năm như vậy? "Ngứa mắt, cho nên không nói với tôi không được à?" Mạnh Nịnh cười nhạt. "Thì ra tình yêu đích thực của bà là như thế này, ngược lại tôi lại được mở mang tầm mắt, không biết lúc nào Đình phu nhân mang chồng bà về thành phố Dung một chuyến đây? Quê hương có thể có rất nhiều người muốn biết tin tức của bà đấy."

"Mạnh Nịnh!" Người đàn ông khề quát. "Dù nói thế nào, ngay cả bà ấy sai ra sao, bà ấy cũng là mẹ cô!"

"Ông là cái gì mà khoa tay múa chân trước mặt tôi?" Mạnh Nịnh nói châm chọc. "Trước đây Đình phu nhân cùng ông, hẳn là không nói cho ông biết bà ta còn chưa ly hôn, ở quê nhà còn có chồng và con gái bốn tuổi chứ gì? Nói cho cùng, ông chỉ là tiểu tam thôi, đầu năm nay tiểu tam ban ngày ban mặt như thế không ít đâu, nhưng tiểu tam lớn lối như vậy, tôi đây là lần đầu nhìn thấy. Số tuổi của ông cũng chỉ hơn con chó thôi sao? Chuyện tôi và bà ta, liên quan gì đến ông?"

Nếu như không phải đang ôm Quả Quả, Mạnh Nịnh có thể nói lời khó nghe hơn.

Cô lạnh lùng nhìn Đình phu nhân, một tay che tai Quả Quả lại: "Vẫn câu nói cũ của tôi, bà có được hết thấy bà mong muốn, chồng có tiền, con gái xinh đẹp, cuộc sống phu nhân tao nhã... Triết học cũng không liên quan đến tôi, bà bị bệnh gì, cũng không liên quan gì đến tôi. Nếu bà muốn ở đây d,d,l,q,đề cầu xin một phần yên lòng, coi như bà có chết đi cũng không thể nào đâu."

Nói xong, cô ôm Quả Quả muốn đi. Người đàn ông kia lại tiến lên mấy bước ngăn cô lại, lạnh giọng ra lệnh: "Xin lỗi bà ấy."

Từ khi gả cho Thi Vinh, rất nhiều năm rồi không người nào dám nói chuyện với Mạnh Ninh như thế, ngược lại cũng thấy mới mẻ, thấy cô dường như có phiên phục, tài xế Tiểu Chu đi tới bên này. Có thể nói như vậy, ngoại trừ Thi Vinh, Mạnh Ninh chẳng sợ ai nữa. Từ rất lâu trước đây cô đã hiểu, khi người ta bắt nạt mình mà mình không đấu tranh, như thế đối phương sẽ không dừng tay, bọn họ chỉ biết được đằng chân lân đằng đầu, cảm thấy đòi lấy không đủ. "Muốn tôi xin lỗi bà ta, ông cũng phải hỏi bà ta trước đã, bà ta có xứng không."

Đình phu nhân rót nước mắt, bà ta gọi tên chồng. "Hoài Chí, đừng dọa Lộ Lộ... Là lỗi của em, là em có lỗi với nó..." Nói xong, nước mắt liền rơi như mưa.

Cho dù bà ta đã hơn năm mươi tuổi, cho dù bởi vì vô số lần trị bệnh bằng hoá chất mà bà ta mất đi vẻ đẹp lúc trẻ, nhưng Đình phu nhân vẫn điềm đạm đáng yêu như vậy, nhìn đáng vẻ của bà ta, Mạnh Ninh dường như đã hiểu, vì sao cho tới nay bà vẫn nhớ mãi không quên bà ta rồi.

Bạn đang đọc truyện *Chi Yêu Cố Chấp Cuồng Của Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 32

Bởi vì đáng vẻ bà ta rất xinh đẹp, lại biết rơi nước mắt, cho nên ba cũng thế, Đình Hoài Chí trước mắt cũng thế, đều có tình cảm sâu đậm với bà ta. Thật mực cười, bà ta bỏ chồng, bỏ con gái, nhưng ba chưa từng trách tội bà ta một chút nào, cho dù khi nhận được đơn ly hôn bà ta gửi đến, cũng lặng lẽ ký tên, mang thẻ căn cước, giấy kết hôn và sổ hộ khẩu đến cục dân chính. Từ khi Mạnh Ninh bắt đầu có trí nhớ, chưa từng nghe ba nói một câu không tốt nào về Đình phu nhân, thậm chí khi ông bế cô ngồi trên đùi kể chuyện xưa, luôn nói, mẹ là người xinh đẹp nhất dịu dàng nhất trên đời.

Mạnh Ninh tin. Cho nên vào thời điểm cùng đường đi cầu xin Đình phu nhân, lúc đó, dù bà ta sợ Thi gia nên không chịu chia tay ra giúp, lẽ nào ngay cả một vụn tẻ cũng không mượn nổi sao? Đó chẳng qua chỉ là mượn cớ, bà ta sợ mất đi tất cả, cho nên chẳng có chút khả năng động đến Thi Vinh, tro mắt nhìn con gái bị người ta giày vò. Cho tới nay Mạnh Ninh vẫn nhớ về mặt Đình phu nhân lúc đó, áy náy, bứt rứt, còn có như trút được gánh nặng.

Đến khi cô làm hài lòng Thi Vinh, biết ngoan ngoãn nghe lời, Đình phu nhân mới thở dài một hơi. Bởi vì như thế có nghĩa là cô sẽ không trở thành phiên phục của bà ta, cũng sẽ không trở thành người quấy nhiễu. Mạnh Ninh không hiểu, tại sao trên thế giới lại có thể có người vô tình đến như vậy? Đình phu nhân thương yêu Đình Linh, coi như trân châu, nhưng cô là đứa con đầu tiên, vì sao bà ta có thể tàn nhẫn đẩy cô ra như thế? Rõ ràng đều là con gái của bà ta mà! Con gái nhỏ của bà ta chỉ nhũn mày lại chút, bà ta liền đau lòng gần chết, hỏi han ân cần, quan tâm đầy đủ, con gái lớn của bà ta gây cả mười ngón tay, bà ta làm như không thấy. Thử hỏi Mạnh Ninh phải tha thứ bà ta như thế nào đây?

"Em có lỗi gì với cô ta sao?" Đình Hoài Chí cá giận nói. "Qua nhiều năm như vậy, em vẫn nhớ cô ta, cũng không dám nói cho cô ta biết, đau khổ như thế em đều phải một mình chịu đựng, cô ta đâu? Gả được rồi, cũng chẳng cần nhận người mẹ này nữa!"

Mạnh Ninh bị kiểu logic này làm cho buồn cười, trên thực tế cô cũng cười ra tiếng thật: "Bà nói như thế với ông ta sao?"

Đình phu nhân bị cô nên chột dạ không thôi, thật sự bà ta cũng không nói rõ chuyện Mạnh Ninh và Thi Vinh với chồng, bởi vì bà ta vẫn không dám nói, sợ chồng và con gái biết sẽ thất vọng về mình. Bà ta vốn là người lãng mạn từ trong xương, tất cả đều phải lấy mình làm trung tâm, nếu có chút vấn đề gì, đó nhất định là do người khác chứ không phải bà ta.

Đình Hoài Chí không quan tâm chân tướng của mọi chuyện là cái gì, ông ta chỉ biết, vợ mình mong muốn, ông ta nhất định sẽ thỏa mãn bà ta: "Mạnh Ninh, tôi cảnh cáo cô một lần nữa, xin lỗi mẹ cô ngay, sau đó ngoan ngoãn theo chúng tôi trở về!"

Bộ điệu của ông ta lúc này lại giống như cha dượng thật, Mạnh Ninh ngưng cười thành tiếng, nói nhẹ nhàng không được, liền xoay người rời đi. Đình Hoài Chí tức điên lên, tự tới bắt Mạnh Ninh lại, Tiểu Chu chặn ông ta lại.

Tiểu Chu ước chừng tầm 1m9, lại xuất thân là bộ đội đặc chủng, cao to lực lưỡng, cả người đầy cơ bắp, Đình Hoài Chí chỉ là một người trung niên đáng về thư sinh, đầu thế là đối thủ của anh ta được, khề đây là ngã. Anh ta liếc mắt nhìn đối phương, nhớ kỹ tên và biển số xe, sau đó bước nhanh theo đuổi kịp Mạnh Ninh, cẩn thận hỏi: "Phu nhân, có cần tôi thông báo cho thiếu gia không?"

Mạnh Ninh lắc đầu: "Chuyện nhỏ này không cần làm phiền anh ấy đâu."

Người kia đã động tay chân rồi, còn bảo chuyện nhỏ sao? Tiểu Chu lú lờ, cảm thấy mình vẫn nên nói với thiếu gia thì tốt hơn, nói như vậy nếu như sau này người kia trở lại, anh ta cũng biết nên làm sao.

Đình phu nhân ngồi trên xe lăn, ngay người nhìn bóng lưng rời đi của Mạnh Ninh mà rơi nước mắt, Đình Hoài Chí ở bên cạnh bà ta dịu dàng an ủi, may là lúc này trường học đã không còn ai nữa, bằng không thực sự là đã vút mặt mũi xuống Thái Bình Dương rồi. Nhưng chắc chắn Đình phu nhân không cảm thấy mất mặt, bởi vì bà ta chỉ là một bà mẹ vì bù đắp con gái mà tan nát cõi lòng, thương tiếc còn không kịp, ai sẽ cười nhạo bà ta chứ?

Hôm nay Thi Vinh có dự án quan trọng, nếu không sao lại bảo Tiểu Chu tới đón hai mẹ con, cho nên, sau khi Mạnh Ninh về nhà nấu cơm, mang đến công ty cho anh, thuận tiện dẫn Quả Quả đi cùng, một nhà ba người cùng đi ăn tối, ngày này mới hết. Đây là sự kiên trì của Thi Vinh, giống như hôm nay

vậy, bình thường anh rất ít khi ở lại làm thêm giờ, nhưng nếu có, thì Mạnh Ninh nhất định sẽ tới đưa cơm, thuận tiện tăng ca cùng anh.

Phòng làm việc của Thi Vinh rất lớn, bàn làm việc, ghế sofa, mặt sàn đều đem lại cảm giác lạnh lẽo, nhưng khi đi vào phòng nghỉ, nơi đó lại trở thành một thế giới khác, khắp nơi đều trang trí đồ chơi, đây là chuẩn bị cho Quả Quả, cậu nhóc kia rất ít khi tới công ty, vừa đến là thích phá phách, cho nên Thi Vinh chuẩn bị cho cậu rất nhiều món đồ chơi.

Tuy là đây không phải là lần đầu tiên tới công ty, nhưng đã kết hôn gần mười năm rồi, số lần tới của Mạnh Ninh có thể đếm trên đầu ngón tay, rất nhiều nhân viên ở đây không nhận ra cô, nhưng thấy Tiểu Chu kính cẩn lễ phép dẫn một người phụ nữ rất xinh đẹp đi vào, phải biết rằng Tiểu Chu ở trong công ty có thể nói là nổi danh mặt lạnh như tiền, nếu không phải biết anh ta là tài xế của nhà họ Thi, tất cả mọi người đều cho anh ta là sát thủ ở ẩn nào đó. Bất cứ lúc nào đều là một biểu cảm như người chết, ai nói chuyện cùng anh cũng chẳng để ý, một thời gian sau, mọi người cũng hiểu cách coi anh ta như người tàng hình. Ngược lại người ta cũng không để ý đến mình, mình cần gì phải đem khuôn mặt nóng áp vào mông lạnh của người ta cơ chứ?

Mạnh Ninh được Thi Vinh nâng niu nhiều năm như vậy, mặc dù tuổi đã tuổi gần ba mươi rồi, nhưng người ta không thể thấy được, nhìn không khác cô gái mười bảy mười tám tuổi là mấy, cô lại không trang điểm, vẫn mềm mại như có thể nắm ra nước, những năm gần đây cũng không tiếp xúc với bên ngoài nhiều, trên người có một loại phong cách không vương khói lửa trần gian chẳng nói nên lời, khiến các nhân viên lớn nhỏ trong công ty đều phải nhìn, cảm thấy đáng vẻ người phụ nữ này rất đẹp, chẳng kém gì những minh tinh trên tivi cả, quả nhiên giống như câu danh ngôn kia, người đẹp ở dân gian.

Mà cậu nhóc đi theo Mạnh Ninh càng khiến tình thương của mẹ thức tỉnh trong lòng các nhân viên nữ! Cậu bé này từ đâu đến vậy? Thật sự là đáng yêu mà! Nhìn mặt trái táo mạp mạp trắng trẻo, làn da trắng như sữa, mắt to đen cùng miệng nhỏ hồng hồng! Thật là cậu nhóc đáng yêu!

Nhưng mà... Sao nhìn cậu bé này lại quen quen vậy?

Có người nhận ra được: "A! Nhìn ngoại hình của cậu nhóc này thật là giống chủ tịch!"

Vì vậy, có người lặng lẽ chạm vào Tiểu Chu, hỏi thăm dò: "Ôi ôi, hai vị này là ai vậy?"

Tiểu Chu chưa bao giờ để ý đến bọn họ để lên tiếng lần đầu tiên: "Phu nhân và con trai yêu của chủ tịch."

Hà!

Tin tức này như nước sôi sùng sục, Mạnh Ninh rất ít khi đến công ty, một số ít người biết cô sớm đã thành quản lý cấp cao rồi, tất nhiên sẽ không xuất hiện ở tầng một, lầu này đương nhiên không có một ai biết cô cả! Sau khi biết cô là phu nhân chủ tịch, ánh mắt mọi người đều nhìn cô chằm chằm, mãi đến khi cô đi vào thang máy, cửa khép lại, chỉ có sự ngăn cách này mới cản lại ánh mắt yêu thích và ngưỡng mộ, tìm tòi nghiên cứu của mọi người.

Vì vậy, tin tức phu nhân chủ tịch và thiếu gia nhỏ đến chưa đầy mười giây đã lan khắp toà nhà lớn. Trong công ty, trên diễn đàn,... Tất cả mọi người ở đây đều truyền tai nhau tin tức này, nhưng không ai dám chụp ảnh, dù sao bọn họ còn muốn ăn cơm của người ta nữa!

Cũng có người to gan lớn mật dám chụp lên Mạnh Ninh và Quả Quả, cùng bàn bạc trong nhóm, sau đó mọi người bình phẩm hai mẹ con từ đầu đến chân, cuối cùng cho ra kết luận là: Khuôn mặt xinh đẹp như thế, lại có khí chất, thảo nào chủ tịch cũng phải quý dưới váy, làm như không thấy những người phụ nữ khác yêu thương nhưng nhớ. Cậu nhóc là sự kết hợp ưu điểm của cặp cha mẹ hoàn mỹ, phu nhân chủ tịch quả thực may mắn một đời. Gả cho chủ tịch anh tuấn, nhiều tiền, có năng lực, sinh ra con trai đáng yêu, thực sự là khiến người ta vừa ước ao lại đổ kỵ!

Đối với các nhân viên nhiều chuyện, Mạnh Ninh không biết, cũng không để ý. Cô mang theo hộp cơm lên tầng cao nhất, Thi Vinh đang ngồi xem văn kiện ở bàn làm việc, nghe tiếng gõ cửa, nói "vào đi". Quả Quả chạy vội tới ôm lấy đùi ba, ngược khuôn mặt mũm mĩm lên, nói: "Ba ba, con cũng ma ma mang cơm tới cho ba rồi!"

Thi Vinh đặt bút ngồi vàng trong tay xuống, ôm Quả Quả ngồi lên đùi: "Vậy sao con lại đi tay không?"

Quả Quả nói: "Com là do ma ma cầm, Quả Quả muốn giúp ma ma cầm, ma ma không cần." Nói xong, còn dẩu môi nhỏ nhắn, làm vẻ rất tủi thân.

Thi Vinh vội nói: "Quả Quả phải ăn nhiều vào, cao hơn, như thế mới có thể xách com hộp giúp ma ma, ma ma sẽ không từ chối đâu."

Mạnh Ninh mỉm cười, lấy hộp đựng cơm ra đặt lên bàn trà, lấy bát đũa ra dọn lên bàn, gọi hai ba con lại dùng cơm. Phòng làm việc này của Thi Vinh đầy đủ hết tất cả đồ giải trí, anh là người đàn ông rất biết hưởng thụ.

Mạnh Ninh cảm thấy dường như bản thân lại bình tĩnh như trước, trong lòng thờ phào nhẹ nhõm chút, còn chưa kịp mở hộp cơm ra, đã bị Thi Vinh kéo vào lòng hôn một cái, rồi anh thân mật cắn vành tai trắng mịn d,d,l,q,dcủa cô: "Nhớ anh không?"

"Nhớ."

"Nhớ bao nhiêu?"

Mạnh Ninh đỏ mặt: "Mau ăn đi." Một lời nói dối còn chưa đủ sao.

Thi Vinh cũng không làm khó cô nữa, đặt Quả Quả lên ghế sofa, giúp cô mở hộp cơm ra. Bốn món mặn một món canh, phối hợp với cơm tẻ mềm dẻo rõ hạt, một nhà ba người ăn đến đáy bát, tay nghề của Mạnh Ninh càng ngày càng tốt, rất khó để tưởng tượng thời điểm cô mười mấy tuổi chỉ đun nước thôi cũng có thể làm hồng luôn cả bếp điện. Nay đã thành đáng vẻ người vợ hoàn mỹ, không thể không thiếu công lao của Thi Vinh.

Chén đĩa không cần cô rửa, Mạnh Ninh đưa Quả Quả đến phòng nghỉ xem ti vi, cậu nhóc kia vẫn tràn đầy sức sống, làm bài tập xong rồi, biết được tối hôm nay sẽ ở lại đây, vui vẻ muốn chết, không sao ngủ được, Mạnh Ninh dẫn cậu đi phòng tắm, thay đồ ngủ con gấu, dỗ cậu bé ngủ đến mệt mà cậu còn nhảy tới nhảy lui trên giường.

Còn nhỏ, dù sao sức lực cũng có hạn, cho nên Quả Quả nhảy nhót được một tiếng rồi ngủ say trong lòng Mạnh Ninh. Mạnh Ninh để cậu vào trong giường nhỏ bên cạnh giường lớn, mang đồ ngủ đi tắm.

Đang tắm rửa, cửa phòng tắm đột nhiên bị mở ra, cô hoảng sợ, thấy là Thi Vinh liền thở phào nhẹ nhõm, lập tức lại có chút khó chịu. Thi Vinh đi về phía cô, cởi cả vạt, cởi cúc tay áo ra, khi nói cả vạt ngón tay thon dài của anh lộ ra một loại hấp dẫn không nói nên lời. Mạnh Ninh cứng đờ ngồi trong bồn tắm, cảm giác Thi Vinh trượt vào, bàn tay to chậm rãi vuốt ve trên người mình, thi thoảng lại vót bọt lên thoa trên người cô.

Bạn đang đọc truyện *Chi Yếu Cố Chấp Cuồng Của Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 33

Ngón tay Thi Vinh tựa như có sức lôi cuốn kì lạ, Mạnh Ninh bị anh vuốt ve đến mức toàn thân run rẩy, ngâm trong nước ấm, làn da trắng mịn của cô trở nên hồng nhợt, nhìn giống như loại tơ lụa hào hạng, Thi Vinh đặt tay lên đó, cũng không thể ngừng lại được nữa. Anh xoa bọt lên thân thể Mạnh Ninh, mỗi móng hôn lên cô có.

Hồi thờ đàn ông mãnh liệt bao phủ d.l.q.d Mạnh Ninh, cô thờ hân hân một tiếng, tuy rằng cô không thích thú gì chuyện này, nhưng bị Thi Vinh dạy dỗ nhiều năm, thân thể này sớm đã thoát khỏi sự khống chế của cô. Phàm là nơi ngón tay Thi Vinh chạm đến, cô đều cảm thấy như có dòng điện chạy qua. Thân thể như không chịu thua kém mà "ừm" một tiếng, mềm nhũn ngã vào lòng Thi Vinh. Cô đã sớm quen với tư thế anh ôm cô, đáng vẻ Thi Vinh quấn quýt Mạnh Ninh giống như muốn khảm cả người cô vào trong ngực, về sau hai người cốt nhục tương liên, không xa rời nhau nữa.

Đời này của anh, thật muốn có được Mạnh Ninh cứng rắn này - ừm, bởi vì anh cũng chỉ cảm thấy hứng thú với người phụ nữ này mà thôi. Thi Vinh nghĩ muốn đối tốt với Mạnh Ninh, là thật lòng. Anh cũng từng thư nâng niu Mạnh Ninh trong lòng bàn tay như Hàn Ngộ Chi vậy, cái này không cho cô làm, cái kia không cho cô chạm vào, thương yêu cô như một công chúa. Anh thật sự từng học - nhưng anh không làm được như thế. Anh chỉ biết cướp đoạt, chỉ biết chiếm giữ, đời này anh cũng chẳng thể nào trở thành người đàn ông dịu dàng khoan dung như Hàn Ngộ Chi.

Anh cũng chẳng muốn trở thành như vậy.

Nếu anh trở thành Hàn Ngộ Chi thứ hai, thế thì Mạnh Ninh sẽ yêu ai? Anh thà để cả đời này cô phải phân biệt rõ hai người, cũng không muốn bản thân mình biến thành thể thân của một người khác. Anh và Hàn Ngộ Chi căn bản chính là hai người khác nhau, nhưng bất kì thứ gì hàn Hàn Ngộ Chi cho Mạnh Ninh, Thi Vinh đều lựa chọn đoạt lấy, toàn bộ của cô trước khi gặp được anh, đều là Thi Vinh bức bách cô phải vứt bỏ.

Anh ôm người phụ nữ mềm mại vào lòng, từ tận trong lòng dâng lên sự thỏa mãn. Anh còn gì không hài lòng nữa? Bây giờ Mạnh Ninh ở trong ngực anh, thuộc về anh, dù anh không có được tất cả của cô, nhưng cả đời dài lâu như thế, anh nhất định sẽ có cách để toại nguyện.

Mạnh Ninh trong lòng anh như hoá thành một vùng nước, Thi Vinh lấy bông tắm chậm rãi chà lưng cho cô. Nếu lúc này Mạnh Ninh quay đầu lại, cô nhất định sẽ kinh ngạc khi thấy sắc dịu dàng trong mắt, trên mặt Thi Vinh. Trong ấn tượng của cô, Thi Vinh và hai chữ "dịu dàng" này cách nhau rất xa, tuy anh luôn luôn biểu hiện quan tâm đầy đủ đến cô, nhưng trên thực tế, chỉ cần cô hơi không đồng ý, anh sẽ trở mặt ngay lập tức.

Nói đến cùng, Thi Vinh quá yêu Mạnh Ninh, cũng quá rõ Mạnh Ninh không thích mình, anh không muốn nghe lời từ chối trong miệng Mạnh Ninh, cho nên không cho cô cự tuyệt cùng với thời gian suy nghĩ. Anh chỉ đem những gì mình cho là tốt nhất dâng lên trước mặt cô, lại keo kiệt không nói một câu xin tha thứ. Anh yêu người phụ nữ này, yêu đến mức sắp điên rồi, yêu đến có chấp cùng điên cuồng cực độ, mà lại sợ cô nhìn thấy vẻ yếu đuối của mình, cho nên muốn dùng vỏ bọc cứng rắn bên ngoài để che giấu. Anh hi vọng bản thân mình trước mặt Mạnh Ninh là một bộ dạng không thể phá vỡ, có năng lực để cho cô tin nhiệm hoàn toàn. Bởi vì nghĩ muốn cho cô cuộc sống tốt nhất, cho nên anh cố gắng làm việc kiếm tiền, bởi vì muốn để cho tất cả mọi người phải ngửa mặt trông lên cô, cho nên anh vĩnh viễn không thoả mãn với thành tựu hiện tại... Nhưng vì sao cô không thể đáp lại anh một chút chứ?

Cho dù là một chút cũng được.

Có lẽ là bởi vì địa điểm khác biệt, có lẽ là bởi vì không khí quá ấm áp, có lẽ là bởi vì hơi nước bốc lên êm dịu, Thi Vinh hôn môi Mạnh Ninh tràn ngập thành kính. Cái hôn này khác biệt với lúc trước, cũng không phải như mưa rền gió dữ, mà là mềm nhẹ muốn chết, giống như sợ làm cô tỉnh, do đó mà phá hủy một màn kiều diễm này.

Thật sự là quá yêu cô, nghĩ muốn thu cô nhỏ lại, giấu vào túi tiền, khảm vào trong ngực, cả đời cũng không để cho người khác nhìn thấy, chỉ mình độc chiếm mà thôi.

Đây là điều khiến anh thích nhất cũng như muốn nhất cả đời này, nhưng tới nay cũng chỉ dd/d/q/dạt được một nửa.

Nếu có thể đạt được toàn bộ thì thật tốt.

Thị Vinh ôm thân thể mềm mại trắng mịn trong lòng, lấy tay che kín mắt Mạnh Nịnh, sau đó dùng ánh mắt si mê đảo qua toàn thân cô, tấm thân này từ khi còn là thiếu nữ ngây ngô được anh yêu thương đến thành như bây giờ, anh chứng kiến toàn bộ thay đổi của cô. Đêm đầu tiên của cô, bụng to ra vì mang thai của cô, bộ ngực sau khi sinh mà căng tràn sữa, sau đó lại từ từ gầy đi, trở thành thân thể xinh đẹp như hôm nay... Đây là anh mang lại, đoạn đời từ khi cô là một cô bé trở thành người phụ nữ, người mẹ, chỉ có mình anh mà thôi.

Mạnh Nịnh yên lặng trong vòng ôm của anh, cô sớm đã học được không phản kháng nữa, vòng ôm của Thị Vinh rắn chắc mà ấm áp, nhiều năm qua như vậy, là anh che gió che mưa cho cô, cô cũng sinh con trai cho anh, nhưng vì sao cô vĩnh viễn không thể nào để anh tới gần? Rõ ràng là chuyện thân mật nhất trên thế giới này bọn họ đã làm rồi, giữa bọn họ còn có một đứa con huyết mạch tương liên, bọn họ cùng giường chung gối mười mấy năm, mỗi ban đêm đi ngủ anh đều ôm cô vào lòng, hôn lên trán cô, bọn họ sinh hoạt tình dục cũng rất hài hoà, Thị Vinh đều mang lại cho cô những thứ tốt nhất, quần áo, trang sức, nhà cửa... Hết là thứ anh có thể nghĩ tới, anh đều đem toàn bộ cho cô, trừ hai năm đầu kết hôn ra, Thị Vinh đối với cô có thể nói là trăm y trăm thuận, bây giờ bọn họ được các bề trên chúc mừng và thông cảm, cô cũng có công việc và mục tiêu của mình...

Nhưng vì sao, trong lòng vẫn trống rỗng như thế?

Rõ ràng đã có nhiều thứ như vậy, vì sao lại không thể lấp đầy trái tim của cô?

Mạnh Nịnh chớp chớp mắt, lông mi thật dài quét qua lòng bàn tay của Thị Vinh, nước trong bồn tắm lớn tràn ra ngoài, Thị Vinh vừa hôn môi Mạnh Nịnh, vừa xoa nắn ngực cô: "Lộ Lộ... Lộ Lộ..."

Anh gọi tên cô cực kì dịu dàng, dịu dàng đến nỗi dường như trong nháy mắt Mạnh Nịnh trở lại rất nhiều năm trước, cô khi đó, ngây thơ lại mơ mộng, mà lúc này cô chẳng còn gì cả. Thị Vinh cho cô rất nhiều, nhưng cũng tước đoạt của cô rất nhiều.

Hai người ở trong bồn tắm làm một lần, Mạnh Nịnh ghé vào thành bồn tắm, cảm giác khi Thị Vinh tiến vào thân thể mình dịu dàng hiếm thấy. Cô cắn tay mình không chịu kêu ra tiếng, niềm khoái cảm khiến cô cảm thấy xấu hổ, nhất là vào ban đêm, thời điểm yên tĩnh như vậy. Thật giống như phản bội, không phải người khác, mà là bản thân mình. Cô rõ ràng không muốn như thế, nhưng lí trí của cô lại chẳng cách nào không chế được thân thể.

Sau cùng Mạnh Nịnh mệt mỏi mà thiếp đi, Thị Vinh trần trụi ra khỏi bồn tắm lớn, lấy khăn tắm bé cô lên, lau sạch sẽ rồi đặt xuống giường lớn. Mạnh Nịnh lúc ngủ trông rất vô hại, cô vẫn luôn là người phụ nữ tính cách mềm mỏng. Nhưng về mặt tình yêu, cô lại cố chấp đến đáng sợ. Thị Vinh chăm chú nhìn mặt Mạnh Nịnh, lúc ngủ cô thích hơi mím môi, lông mi vừa đen vừa dài, làn da mềm mại giống như trứng gà bóc.

Anh thu lại ánh mắt của mình, xoay người lấy một bộ nội y và đồ ngủ ra từ trong tủ quần áo, vốn định mặc cho Mạnh Nịnh, sau nghĩ lại, mặc đi ngủ trái lại sẽ không thoải mái, nhưng Quả Quả ở đây, không dám đảm bảo cậu nhóc này tỉnh dậy sớm hơn bọn họ. Vì thế Thị Vinh mặc váy ngủ cho Mạnh Nịnh, loại mỏng đến mức chỉ vừa động đã lộ hết sạch, sau đó nhìn sang giường nhỏ của con trai, thấy cậu bé đang ngủ say, lúc này mới khẽ kháng đi tắt đèn lớn, chui vào trong chăn, ôm Mạnh Nịnh vào trong ngực, mở đèn đầu giường, một tay chống mặt, lẳng lặng nhìn cô.

Không đếm được đây là lần thứ mấy trong đêm khuya tỉnh lại nhìn mặt cô, Thị Vinh thường nghĩ, sao d,l,q,d mình có thể yêu người phụ nữ như vậy? Rõ ràng lúc đầu chỉ muốn nếm thử món ngon, nhưng tới đó, tới hôm mà anh có được cô, anh đã si mê nhìn mặt cô chăm chú, trong lòng nghĩ: Nếu có thể cùng với người con gái này cả đời, hẳn là chuyện vô cùng tuyệt diệu.

Anh không từ thủ đoạn để cô chỉ có thể đi về phía vòng tay của anh, chỉ là muốn gần cô một chút, gần một chút nữa, tốt nhất là vĩnh viễn dựa vào nhau cùng một chỗ, không xa rời nhau.

Ngón tay thon dài trượt trên xương quai xanh xinh đẹp của Mạnh Nịnh, Thị Vinh đặt đầu Mạnh Nịnh lại gần một chút, để cho tai cô gần sát lồng ngực mình, nghe được âm thanh tim đập bên trong đó. Thị Vinh khẽ mỉm cười, vừa như tự giễu lại như bất đắc dĩ, đời này anh còn vài chục năm nữa, không sao cả, anh chờ đợi được, thật sự chờ đợi được. Chỉ cần Mạnh Nịnh ở lại bên cạnh anh, cùng với anh, mãi mãi Thị Vinh cũng không thực sự nổi điên nữa.

Trong ban đêm yên tĩnh khác thường, là đêm hòa bình nhất, chân thành nhất vợ chồng bọn họ trong gần mười năm kết hôn. Thị Vinh không muốn trời sáng, anh thậm chí vì thế mà cầu nguyện ngày mai đừng đến, nếu là mọi thứ đều có thể dừng lại ở khoảnh khắc này thì tốt biết mấy.

Anh khuôn mặt ngủ say của Mạnh Nịnh, mặt cô chỉ lớn bằng lòng bàn tay của anh, ngũ quan xinh xắn hoàn mỹ trên khuôn mặt nhỏ nhắn trông rất hài hòa. Thị Vinh điên cuồng mà say đắm thân thể Mạnh Nịnh, như một tín đồ, sùng bái người phụ nữ khiến anh mất phương hướng này. Nếu Mạnh Nịnh không xuất hiện, bây giờ có lẽ anh vẫn là phú nhị đại hiếu chiến hung hăng kia, có lẽ vẫn không có chút hứng thú nào với phụ nữ, có lẽ mãi mãi cô đơn.

Có đôi khi Thị Vinh cũng thấy kì lạ, lúc ấy anh cách xa Mạnh Nịnh như thế, trong quán bar lại có nhiều người như vậy, thực sự anh có thể liếc mắt một cái liền thấy cô trong đám người, hơn nữa sinh ra dục vọng với cô? Cảm giác của anh là từ đâu tới, khoảnh khắc kia nhận định Mạnh Nịnh là người phụ nữ của anh? Khi đó, anh biết rõ ràng cô có bạn trai nhỏ, biết rõ ràng cô ngây thơ, có lẽ không hiểu chuyện nam nữ, nhưng anh chẳng nghĩ ngợi gì liền muốn có được cô.

Đó là phạm pháp, nhưng Thị Vinh vẫn làm.

Anh chẳng sợ gì, nếu đời này không gặp được khắc tinh Mạnh Nịnh này, mãi mãi anh cũng chẳng yêu bất kì người phụ nữ nào.

Nhưng mà là thời gian đó, địa điểm đó, anh khi ấy, đã gặp Mạnh Nịnh khi ấy.

Thị Vinh vẫn tin chắc rằng đây là trời cao đã định trước, tuy nhiên là người theo chủ nghĩa vô thần. Nhưng từ đầu đến cuối anh kiên quyết cho rằng, Mạnh Nịnh món quà lớn nhất trời cao ban cho anh, nếu không thì ngày hạ năm ấy, anh sẽ không đến thành phố Dung, càng không thể đi quán bar bình

thường ấy, còn ở đó đợi rỗng rã ba giờ đồng hồ.

Thật giống như đang chờ đợi người con gái trong sinh mệnh mình đến.

Chỉ có điều, hồi ức ngọt ngào với anh mà nói, nhưng đối với Mạnh Ninh, sợ là đau khổ không chịu nổi chứ? Thi Vinh nhìn cô vợ đang ngủ say, trong mắt thoáng hiện lên cảm xúc giống như hoài niệm lại giống như bị thương.

Bạn đang đọc truyện *Chi Yếu Cố Chấp Cuồng Của Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 34

Nếu không phải là Trương Hoàng liêu chết kéo đi, Thi Vinh còn lâu mới đến nơi quý quái này. Anh ở thủ đô sống thoải mái bao nhiêu, muốn làm gì thì làm đấy, ngay cả lão già cũng ghét, cái gì cũng quản anh, cũng không nghĩ tới anh đã là người hai mươi mấy tuổi rồi, đâu cần người khác giám sát suốt ngày chứ? Nói hay viết đẹp thì là phòng ngừa anh gặp chuyện không may gì gì đó, kỳ thực trong lòng Thi Vinh còn rõ hơn cả gương sáng, đó đều là giả, ông già chỉ sợ anh lại gây sự đánh lộn mà thôi.

Không thể đánh lộn sao? Nếu không đánh, tinh lực dư thừa không có chỗ nào để trút ra, cùng lắm thì đánh người ta bị thương rồi bồi thường chút tiền, nói thật ra, nhà họ Thi bọn họ cái gì cũng không thiếu, nhưng lại nhiều tiền, kiếm nhiều tiền mà lại không dùng, cả đời lão già buồn bán lời nhiều như vậy, con trai như anh sao lại không tiêu giúp một chút chứ? Hơn nữa, anh ra tay cũng có hạn, nhất định sẽ không đánh người ta đến tàn phế hay đánh chết, huống chi anh cũng không phải chuyên tìm người thường để đánh, bị anh đánh đều là bọn thêm đòn cả.

Từ lúc Thi Vinh đến tuổi trưởng thành, toàn thân tràn đầy tinh lực, suốt ngày phiên muốn chết, ngoại trừ đua xe cực nhanh vui vẻ ra, cũng chỉ có đánh lộn mới khiến gân cốt anh linh hoạt được. Tên Trương Hoàng kia từ lúc mười ba tuổi đã được nhà của anh ta cho phép khai trai, ngay hôm đó còn rất vui vẻ chạy tới trước mặt anh khoe kinh nghiệm, kể tư vị phụ nữ ngọt ngào bao nhiêu.

Thi Vinh không có cảm giác kia. Chính xác mà nói, với bất kì người phụ nữ nào anh cũng không có cảm giác. Bị người ta chạm qua thì anh ngại bẩn, mà chưa bị chạm qua anh cũng ngại bẩn, Trương Hoàng đều nói anh khó hầu hạ, trên thế giới này chẳng lẽ còn có người phụ nữ đan xen giữa xử nữ và không phải là xử nữ sao? Anh ta ân cần tìm rất nhiều người phụ nữ cho Thi Vinh tới thử, tiếc rằng Hoàn phi Yến sáu, Thi Vinh vẫn không động lòng, ngay cả cứng cũng chẳng cứng nổi.

Nhưng Thi Vinh biết mình không có vấn đề, mỗi sáng đều "bừng tỉnh", hơn nữa thứ đó còn lớn còn sung sức hơn bất cứ ai khác. Thi Vinh đã từng hoài nghi, mình không động lòng với phụ nữ, có phải vì thích đàn ông hay không? Trương Hoàng kia cũng đã từng đi tìm vài người đàn ông trắng trẻo cho anh, Thi Vinh vẫn chẳng có cảm giác gì, sau này anh mới hiểu, thứ anh thiếu chính là người có thể khiến anh nảy sinh dục vọng. Nhưng người đó là nam hay nữ, ở đâu, không ai biết được. (Nhã: Đến đoạn này mà muốn cười vỡ bụng:)))

Vì vậy cuộc sống quá thừa tinh lực chỉ có thể phát tiết bằng cách đua xe và quyền anh này của Thi Vinh ước chừng trôi qua mười năm. Trong mười năm này, nói ra cũng chẳng ai tin, hút thuốc, uống rượu, đánh lộn, không chuyện ác nào tiêu bá vương Thi Vinh không làm, nhưng cho tới nay vẫn là một người không có kinh nghiệm, tuy là anh thích ném thử các loại mồi, nhưng mà tuy gì gì đó thì xưa nay không động vào, trên cơ bản chính là sai lầm nhỏ liên tục, sai lầm lớn chẳng bỏ - sai lầm nhỏ này là lão già cho là thế, Thi Vinh cũng chẳng thấy mình có lỗi gì.

Trong mười năm này Trương Hoàng có thể nói là duyệt vô số người, anh ta thích con gái trắng nõn nà, rồi lại tự xưng là phong lưu đa tình, trộm cũng có đạo, cho nên nếu không lừa gạt được người ta thì quyết sẽ không ăn, kết quả học hết cao trung, ai cũng cho rằng người này sẽ tiếp tục làm cậu ấm cả lo phát pho, ai biết anh ta lại chạy đi học y, ha, mọi người đứng nói, một khi khoác áo blouse trắng vào, đúng là có mùi vị cách xa trần thế. Chỉ là trong lúc này sa đoạ bao nhiêu, chỉ có hai người bọn họ biết thôi.

Thi Vinh chơi khắp phạm vi thủ đô, càng cảm thấy mắt mờ. Qua hai mươi tuổi rồi, ngay cả đua xe và đánh lộn anh cũng không mưu cầu địa vị nữa, tất cả thời gian đều dành cho công việc. Anh là cao thủ nổi tiếng, bản lĩnh lớn, gan lớn, không sợ chết.

Trước đây đánh lộn đều phải có kỵ sự sống chết của đối phương, nhưng quyền anh thì không cần, anh thường đến nơi cho dù là đánh chết cũng không cần chịu trách nhiệm này, thế nên càng về sau người người nghe được tên của anh liền sợ, không ai dám ứng chiến với anh cả.

Đã từng có một võ sĩ đấu quyền không biết sống chết khiêu khích anh, bị Thi Vinh đánh đến răng trong miệng chỉ còn ba chiếc, sưng đến mức mẹ cũng không nhận ra. Nếu không phải trọng tài kịp thời thổi còi, có lẽ mạng người đó cũng phải kết thúc trong tay Thi Vinh rồi.

Đây chính là Thi Vinh, tuy là khuynh hướng bạo lực vô cùng nghiêm trọng, nhưng cùng lúc lại có tự chủ cực mạnh. Từ nhỏ đến lớn, anh muốn làm gì thì làm đấy, ai cũng không thể chất vấn anh, không thể phản đối anh, ông Thi thường nói, nếu Thi Vinh dùng bản lĩnh này để kế thừa gia nghiệp, lo gì nhà họ Thi không thể thống trị quốc gia, thậm chí là toàn bộ châu lục. Nhưng Thi Vinh không hứng thú với những thứ đó, chính anh cũng không biết mình hứng thú với cái gì, anh học gì thì chỉ cần vừa học là biết, lúc thi đại học cũng chỉ tùy ý xem sách vài lần, còn đỗ cao hơn người ta vất vả học ba năm. Nhưng anh vốn không thích học, khiến ông Thi phải tức đến mức lệch cả râu.

Lần này cũng là bởi vì anh ra tay quá nặng trong cuộc so tài, trọng tài còn chưa thổi còi thì anh đã đánh đối thủ thành đầu heo. Thi Vinh đánh lộn liêu mạng như thế này, ai cũng sợ anh, nhưng anh chẳng sợ ai cả. Chính là người như vậy, chẳng ai có thể làm anh khuất phục được.

Nhưng ai bảo anh gặp phải Mạnh Nịnh đâu.

Lần đầu Thi Vinh thấy Mạnh Nịnh, trong lòng nghĩ: Mình muốn có được cô bé này.

Cô có thể làm đục vọng ngữ đông nhiều năm của anh thức tỉnh, chỉ mới thấy cô, d, l, q, d, anh đã cứng rắn. Thi Vinh cho điều này là do trời đã định trước, đương nhiên anh cũng biết lí do này vớ vẩn, chẳng qua anh chỉ muốn một lí do để cho mình muốn làm gì thì làm mà thôi. Tuy rằng không có nhiều tình cảm với ông già, nhưng Thi Vinh vẫn biết, bản thân mình làm thiếu gia nhà họ Thi, điều quan trọng nhất chính là phải giữ gìn bộ mặt và danh tiếng của nhà họ Thi. Cho nên những năm gần đây, anh dường như là không chuyện ác nào không làm, thật ra làm gì cũng có chừng mực, chọc giận ông già thì không thành vấn đề, nhưng nếu nói là không có tính người, quả thật chưa từng có.

Nhưng nếu anh dám hạ thuốc cường bức một thiếu nữ vị thành niên, đây tuyệt đối là phạm pháp. Thi Vinh cũng không phải không biết, nhưng anh không thể không có được Mạnh Nịnh.

Dung mạo của cô rất xinh xắn, khoe mắt đuôi mày đều mang dáng vẻ ngây thơ, thân thể nhỏ bé, một đầu tóc ngắn vô cùng gọn gàng. Thi Vinh từng nghĩ tới, nữ nhân có thể làm mình nảy sinh dục vọng, nhất định là phải ngực to, mông cong, eo nhỏ, đáng đẹp, nhưng Mạnh Nịnh chỉ phù hợp hai điều kiện sau, hai điều kiện trước căn bản cô còn chưa đạt tới. Nhìn kỹ một chút, cô như một hạt mầm đậu chưa dậy thì tốt, đáng vẻ mảnh mai yếu ớt, tuy là Thi Vinh chưa chạm vào phụ nữ, nhưng mắt rất chuẩn, liếc một cái là nhìn ra cùng lắm Mạnh Nịnh cũng chỉ là cúp B, sợ rằng còn chẳng lớn như thế.

Thật đáng thương, chính là thiếu đàn ông mura móc cho cô ấy, Thi Vinh nghĩ vậy.

Rượu ở đây đảm bảo, chỉ cần so tiền tài, còn cái gì cũng sẵn lòng làm. Thi Vinh hít mắt lại, nhìn thiếu nữ non nớt mặt không đôi sắc uống xong ly rượu đã thêm nguyên liệu kia, sau đó chóng mặt mà đỡ bạn trai nhỏ của cô đi ra. Thi Vinh sai bảo tiêu ra ngoài, mình thì uống cạn ly rượu trong tay. Trước khi hưởng thụ bữa tiệc lớn, dù sao anh cũng phải uống chút rượu khai vị đã.

Khoé mắt liếc thấy một cô gái ăn mặc không hợp tuổi tác chút nào, cô ta nhìn đôi tình nhân nhỏ kia, vừa khiếp đảm lại ghen tỵ. Thi Vinh liền nhìn ra, thảo nào mới vừa rồi cô gái kia lo lắng, thì ra là tìm người. Chẳng qua bạn bè như cô ta không nên chơi cùng, cứ thế trơ mắt nhìn bọn họ khó xử, một mình lén lút trốn đi rồi.

Búng tai bảo Trương Hoàng đưa tai lại, Thi Vinh chỉ vào cô gái kia nói: "Tớ muốn tư liệu của cô ta."

Nghe vậy, Trương Hoàng liú lười/d/l/q/d: "Được nha Vinh Từ, khẩu vị cậu thật nặng đấy! Mấy năm nay tớ tìm cho cậu nhiều phụ nữ xinh đẹp và đàn ông như thế cậu còn không động lòng, hoá ra cô bé này ngon miệng?" Trương Hoàng khiêu thẩm mỉa cực cao cảm thấy mình thật sự là mất mụ.

Thi Vinh cười nhạo một tiếng: "Tớ nhìn trúng người cậu chỉ lúc trước cơ."

Trương Hoàng nhú mày: "Thế cũng không tệ, cô nhóc kia tuy nhìn qua thì gầy, cần phải chăm sóc tốt, kia chắc là một tay không nắm được đâu, ánh mắt này của tớ cậu cứ yên tâm, nhưng mà... Tớ thấy cô bé ấy vừa đi rồi mà, cậu làm sao đây, cứ thế để đi luôn hả?"

Thi Vinh lại rót một ly rượu. Hương vị rượu này rất bình thường, nhưng giờ khắc này, anh nếm mà cảm thấy cực kì mỹ vị: "Một khi tớ nhìn trúng, sao có thể để cô ấy chạy được?"

Điều này cũng đúng. Trương Hoàng nhún vai, mặc kệ, cầm ly rượu, anh ta cũng sớm nhìn trúng một mỹ nữ. Đêm nay anh ta cũng cần một cuộc điếm ngủ, dù sao đêm dài mệnh mang, một mình đi vào giấc ngủ, gối đầu một mình khó ngủ.

Thi Vinh uống xong một ly rượu cuối cùng, về tới phòng khách sạn. Thành phố Dung rất nhỏ, khách sạn cao cấp nhất cũng chỉ bốn sao, đồ đạc bên trong cũng bình thường, ít nhất Thi Vinh coi là không đủ tư cách. Anh lấy thẻ cả vào cửa, vừa tiến vào vừa cởi áo sơ mi.

Thiếu nữ đã ở trên giường anh.

Trên người cô mặc đồng phục ngây thơ, vải dệt màu trắng và xanh bao lấy thân thể mềm mại của cô, Thi Vinh từ trên cao nhìn xuống cô một lúc lâu, mới đưa tay kéo khoá áo khoác của cô. Mạnh Nịnh rên một tiếng, ngấm khẽ, bởi vì toàn thân khô nóng mà không ngừng giãy dụa.

Đồng phục cởi ra, áo bên trong lộ ra, Thi Vinh hít mắt, nhìn chăm chăm khăn màu trắng xinh xắn ở cổ Mạnh Nịnh, còn được cột thành nơ con bướm, tôn lên khuôn mặt ngây ngô xinh đẹp của thiếu nữ, làm cho người ta có cảm giác gọi cảm lại thanh thuần.

"* nhỏ." Nhìn trong sáng thơ ngây, nhưng nội tâm lại hư hỏng. Thi Vinh cười, bẻ ngón tay, xé áo của Mạnh Nịnh - anh không muốn cởi ra dịu dàng, anh chỉ muốn thô bạo chiếm lấy. Áo cởi ra, Thi Vinh nở nụ cười, dù sao vẫn là cô bé không lớn lên, lại vẫn mặc nội y thiếu nữ, áo lót che đầy mỏng manh, đâu có thể đỡ hết được. "Không sợ chảy xệ sao, bé ngoan?" Anh ni non hời, kiềm chế hít một hơi ở cổ Mạnh Nịnh.

* là nguyên văn của tác giả.

Trên người cô bé sạch sẽ, không có mùi nước hoa gay mũi, chỉ có hương sữa thoang thoang. Thi Vinh cực kỳ thích hương vị này, sạch sẽ lại trong sáng, trong sáng đến mức khiến người ta muốn nhúng chìm. Thi Vinh phát hiện tay mình đang run run, anh khẽ cời bỏ nơ con bướm đáng yêu kia, yếm thiếu nữ liền nói ra, Thi Vinh cầm lên, đặt lên môi hôn một lúc, ánh mắt sáng quắc nhìn chăm chăm Mạnh Nịnh, chậm rãi nói: "Em là của tôi rồi." (Nhã: Thấy biến thái sao sao:))

Từ đó về sau, thân thể cùng linh hồn của em in dấu vết của tôi, em sẽ vĩnh viễn thuộc về tôi.

Thi Vinh là người cực kì d.d.l.q.d thích sạch sẽ, dục vọng của anh khó có thể khơi mào, một khi bị khơi mào rồi, sẽ rất khó ngừng lại. Đó là lần đầu khai trai của Thi Vinh, đối tượng cô bé ngây thơ, anh như ăn tuy biết vị mà không ngừng đòi lấy trên người cô, cô vẫn không tỉnh lại, mềm nhũn ngấm khê, giống như một con mèo con mềm mại đáng yêu.

Trong lòng anh, cho dù vùng vẫy hay là vô lực, Thi Vinh vẫn thích dáng vẻ mèo con meo meo này của Mạnh Nịnh, cực kì khiến người ta yêu, khiến anh ngứa trong lòng, chỉ muốn đem toàn bộ những gì tốt nhất trên đời cho cô thôi.

Bạn đang đọc truyện *Chi Yêu Có Cháp Cuồng Của Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 35

Buổi sáng lúc tỉnh lại, Mạnh Nịnh cảm giác toàn thân đều đau nhức. Đau đầu còn chưa tỉnh, dù sao tối qua cô uống rượu, nhưng vì sao thân thể cũng bị đau? Nhất là ở một vị trí khó nói nào đấy, quả thực... Cô cắn cắn môi, nhắm mắt lại không mở ra được, muốn dùng tay mát xa, phát hiện cánh tay mình cũng đau nhức, căn bản là không cử động nổi.

Thật kỳ quái... Cô bị làm sao vậy? Rõ ràng cảm thấy mình ngủ rất lâu, vì sao mà mí mắt vẫn nặng như vậy? Mạnh Nịnh tốn hết sức lực mở mắt ra, toàn bộ lọt vào trong tầm mắt khiến cô không phản ứng kịp đây là nơi nào, một hồi lâu sau, cô mới nhận ra, đây không phải nhà cô.

Hông rồi! Tối qua cô cũng Ngộ Chi rồi đi rồi, sao lại... Bọn họ không về nhà sao? Trong đầu Mạnh Nịnh này ra suy nghĩ này đầu tiên, sau đó mới ý thức được cảm giác đau đớn đến từ chính vị trí tư mật của mình. Cô khó khăn ngồi dậy trên giường, chần chừ trên người rơi xuống dưới, sau đó cô thấy toàn thân mình xanh xanh tím tím. Dù cô có uống say nữa, cũng không thể nào thành dáng vẻ này được chứ? Còn có đau xót phía dưới... Mạnh Nịnh cũng học sinh học, biết điều đó là đại biểu cho cái gì. Mặt cô trắng bệch, phòng này trang trí đúng kiểu khách sạn, cô và Ngộ Chi chẳng qua chỉ là hai học sinh cao trung, đâu có nhiều tiền thuê phòng như thế, chẳng lẽ... Nghĩ đến khả năng lớn nhất, sắc mặt Mạnh Nịnh khó coi vô cùng.

Dưới thân cô không có máu xử nữ, nhưng Mạnh Nịnh biết mặc dù là xử nữ, người nào cũng không đổ máu nhiều trong lần đầu cả. Cô chỉ biết là bản thân chắc chắn đã bị người ta xâm phạm rồi.

Người đó là ai? Người đó đâu?

Mạnh Nịnh không biết.

Lúc này cô mới chú ý tới tiếng nước ào ào trong phòng tắm, nghĩ đến người đàn ông xâm phạm cô đang ở trong đó. Cách duy nhất Mạnh Nịnh nghĩ là: Trốn!

Cô là cô bé có hiểu biết, vào loại thời điểm này điều quan trọng nhất là giữ bằng chứng phạm án của đối d,d,l,q,dphương, Mạnh Nịnh chặt vật xuống giường, đột nhiên trong thân thể có một luồng gì đó âm ẩm. Cô không chịu nổi mà nhắm mắt lại, hai tay siết thành quả đấm, cố gắng khiến mình xem nhẹ điều này, nhất quần áo bị xé rách dưới đất lên mặt vào, may mà đồng phục không bị làm sao, nếu không cô nàng như vậy cũng không dám ra ngoài.

Cô nhất định phải chạy trốn, bản tin thời sự thường nói, phạm nhân hiện nay đều quen cường bức rồi giết, người kia mà đi ra, cô lại không chịu khuất phục, ngộ nhờ bị giết thì nên làm sao bây giờ? Chết thì chết, nhưng cô vẫn còn ba và Ngộ Chi, dù sao cũng đã gặp phải chuyện như thế này, cô cũng quyết không thể cam chịu.

Nhưng khi cô vừa mới bước được một bước, cho dù cô đã nhịn đau để mặc quần áo nhanh hơn, cửa phòng tắm vẫn mở ra trước mặt cô.

Mạnh Nịnh tròn tròn mắt, cô nhìn người đàn ông đi ra từ phòng tắm chầm chầm. Anh ta cao lớn anh tuấn, toàn thân cơ bắp rắn chắc, lúc này đang trần truồng không mặc gì hết, cầm một tấm khăn lông khô lau tóc. Nói anh ta đẹp trai, là đẹp trai thật, ít nhất trong ấn tượng của Mạnh Nịnh thì chưa từng thấy người đàn ông nào có bộ dạng đẹp như thế, dù ánh mắt anh ta hung dữ, dù anh ta không mặc quần áo, nhưng cô vẫn cảm thấy sức hút của người đàn ông này. Nếu là bình thường, trên đường cái mà thấy một người đàn ông tuấn mỹ xuất sắc như vậy, nhất định Mạnh Nịnh sẽ nhìn thêm vài lần nữa, nhưng điều kiện tiên quyết là - trước kia anh ta và cô không có bất kỳ quan hệ gì!

Người đàn ông thấy cô dậy rồi, đi về phía trước vài bước. Mạnh Nịnh hít một hơi, lui lại, động tác mạnh không khỏi khiến thân thể đau đớn của cô căng cứng, cô bất giác hít một hơi nữa, sau đó tiếp tục trốn về sau, hai mắt tràn đầy cảnh giác trùng đối phương. Hai tay siết chặt thành nắm đấm, giờ phút này Mạnh Nịnh hận bản thân lúc tỉnh lại không tìm thứ gì đó để phòng thân.

Thi Vinh quan sát Mạnh Nịnh, đồng phục trên người cô không che hết, lộ ra áo T-shirt rách burom bên trong, áo ngực đã bị anh xé nát đem qua, nói cách khác, hiện giờ cô không mặc nội y. Như thế khiến Mạnh Nịnh có một loại hấp dẫn khác thường, cô ngây thơ trong sáng, nhưng trong nội tâm lại phần nào biết chuyện phong tình rồi. Thi Vinh hơi giương khóe miệng lên, anh thật sự là người đàn ông không thích cười, nhưng việc có được Mạnh Nịnh lại khiến tâm trạng của anh rất tốt, cho nên lần đầu tiên bằng lòng dỗ dành cô gái nhỏ này: "Lại đây."

Như là gọi chó con mèo con vậy,d,d,l,q,d Mạnh Nịnh rùng mình một cái, không chịu sang đó.

Một giây sau, Thi Vinh lập tức đổi sắc mặt, người đàn ông cười tùm tùm lúc này trong nháy mắt biến thành quỷ tu la, mạnh Mạnh Ninh gần như không thấy rõ làm sao anh xuất hiện trước mặt mình, thì đã bị anh ôm ném lên giường rồi. Cô sợ hãi, liều lĩnh vùng vẫy, bởi vì học đàn nên cô để móng tay cực ngắn, nhưng chỉ như vậy, vẫn để lại một vết máu trên mặt Thi Vinh. Cổ tay anh cũng bị cô cắn bật máu, giờ phút này máu chảy ra từng giọt.

Mạnh Ninh vẫn đầy dã tính trừng mắt với Thi Vinh, Thi Vinh đưa tay sờ soạng bên má bị cào chảy máu, hơi nheo mắt, anh có đôi mắt đen như bầu trời đêm, dùng ánh mắt lạnh như băng này nhìn ai thì người đó đã vô cùng sợ hãi, hận không thể chết ngay để tránh xa anh. "Trái lại tôi nhìn lắm em rồi, hoá ra em cũng có móng vuốt."

"Buông ra! Tên tội phạm cường bức này!" Mạnh Ninh hoảng hốt, ngoài mặt vẫn tỏ ra mạnh mẽ. Cô siết chặt nắm đấm, chống cự Thi Vinh đang đè lên cô đây ghê tởm này. Nhưng rất nhanh, cô nhớ tới tờ báo mình đã từng xem, khi phụ nữ bị xâm hại, không nên phản kháng, bởi vì như vậy, sẽ rất dễ khơi gợi tâm lý phản nghịch trong tội phạm, bọn chúng rất có thể từ cường bức đơn thuần chuyển biến thành giết người. Nói vậy, cô sẽ không cách nào tống tên này vào nhà giam được.

"Tội phạm cường bức?" Thi Vinh cẩn thận phân tích từ này, tựa như không còn đáng vẻ ma vương hại đời, không gì là không thể trên người anh nữa. "Suy cho cùng là cường bức hay là tình nguyện, tôi còn có video clip làm chứng đây." Anh duỗi tay vươn tới đầu giường lấy điện thoại lại đây, mở ra cho Mạnh Ninh xem

Mạnh Ninh không dám tin khi nhìn thấy người nhắm mắt lại nhưng vẫn tựa vào người đàn ông kia là mình, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng bệch. Thi Vinh nhìn đáng vẻ cô như vậy, anh cũng chẳng làm người tốt nữa, lại không giấu diếm chuyện mình đã làm. "Đúng là tôi đã bảo người ta bỏ thuốc vào rượu của em, cũng là tôi gọi người đưa em lên giường tôi, nhưng nếu em không đáp ứng, tôi cũng sẽ không đụng chạm em."

Sự phản công này khiến cho Mạnh Ninh tức đỏ mặt, cô hét lên một tiếng, giống như một con mèo con phát điên, vừa cắn vừa đánh lên người Thi Vinh, chiêu gì cũng sử dụng cả. Thi Vinh cười tùm tùm mặc cô giầy vồ, nghĩ thầm rằng, rốt cuộc cũng chỉ là đứa trẻ, lúc này, người con gái thông minh sẽ thuận theo anh trước đã, rồi mới chạy trốn. Mèo con ngang bướng này không sợ anh bóp chết cô hay sao/

Đêm qua, nhớ tới cảnh tượng mình vừa làm cô, vừa cắn cổ cô, bụng dưới Thi Vinh căng thẳng. Vốn hiện tượng đàn ông hưng phấn vào buổi sáng là chuyện cực kỳ bình thường, anh lại là người đàn ông có dục vọng mãnh liệt. Tình lực tích cóp bao năm nay, rốt cuộc cũng có người con gái phù hợp xuất hiện, đương nhiên có phản ứng ngay.

Mạnh Ninh cảm giác được, cô chửi ầm lên Thi Vinh là cảm thú, lúc đầu Thi Vinh bị cô mắng cũng chẳng phản ứng gì, càng về sau nghe lại càng nhũn mề, mèo con bướng bỉnh này học được lời lẽ bậy bạ này ở đâu vậy, sao nói gì cũng mắng?

Cũng không trách Mạnh Ninh được, cô là cô gái được dạy dỗ cẩn thận, nhưng dù được dạy dỗ cẩn thận, chẳng lẽ trước mặt người đàn ông hạ thuốc cường bức mình cũng phải tuân thủ sao?

"Đù rồi!" Thi Vinh khiển trách, một tay bóp chặt cổ Mạnh Ninh, ánh mắt âm u lạnh lẽo: "Tôi cảnh cáo em, ngoan ngoãn ngậm miệng lại."

Mạnh Ninh cảm thấy anh bóp cổ cô là thật, lập tức ngậm miệng lại, nhưng ánh mắt cũng không chịu thua. Thi Vinh nhìn cô như vậy, càng lúc càng cảm thấy tuyệt diệu, vừa cay độc lại có sức sống, không phải đàn ông hay thích kiểu phụ nữ như vậy sao?

Anh cúi đầu, dưới ánh mắt oán độc của Mạnh Ninh hôn lên đôi môi hồng của cô một cái, nói: "Hoặc là đi theo tôi, hoặc là chấp nhận hậu quả của việc cự tuyệt tôi."

Mạnh Ninh cắn răng: "Anh dứt ngay cho tôi! Anh nằm mơ đi!" Trừ khi cô điên rồi, nếu không anh ta đừng hòng được như nguyện!

Thi Vinh nở nụ cười, đứng dậy.

Đúng lúc này Mạnh Ninh lấy tốc độ sét đánh không kịp bưng tai cho anh một cái tát vang dội, sau đó nhảy xuống giường, chạy đi.

Một cái tát này đã đánh Thi Vinh lệch mặt, anh từ từ quay đầu, nhìn bóng lưng Mạnh Ninh biến mất khỏi hành lang dài, sau đó rũ mắt xuống. Xem ra là đêm qua anh làm không đủ, nếu không thì cô lấy đâu sức để chạy trốn chứ?

Gọi điện thoại cho vệ sĩ bên ngoài khách sạn, bảo bọn họ đi theo Mạnh Ninh.

Thi Vinh vẫn thật muốn biết khí thế của cô gái nhỏ kia là từ đâu tới, Trương Hoàng giờ còn đang chìm trong hương sắc không dậy nổi, tất nhiên không có tư liệu về cô gái kia, nếu bây giờ đánh mất, anh còn có thể đi đâu tìm một cô gái như vậy chứ?

Điều khiến Thi Vinh bất ngờ là, cô gái nhỏ chưa về nhà, trái lại còn đi đến một đồn công an gần đây. Bọn vệ sĩ hỏi có cần bắt Mạnh Ninh lại không, Thi Vinh khoát tay, xem cô gái nhỏ gấp đến độ giậm chân cũng rất thú vị, trước tiên cứ để cho cô đắc ý một lúc đã. Rất nhanh, người ở đồn công an đến đây, mời Thi Vinh theo bọn họ. Thi Vinh không phản d/d/l/q/dkháng, đưa hai tay ra cho bọn họ công lại, kỳ thật mấy người cảnh sát như vậy đâu đâu lại được mấy cú đá của anh, chẳng qua là không muốn gây chuyện mà thôi.

Lúc đến đồn công an, thấy cô gái nhỏ đang ngồi trên ghế dài, mấy nữ cảnh sát vây quanh cô, dường như đang an ủi. Các nữ cảnh sát thấy người đến đây, đều cho rằng bắt nạt cô bé xinh xắn như thế chắc là một người đàn ông trung niên óc đầy bụng phê, ai biết người vào lại là mỹ nam cao lớn anh tuấn, toàn thân quý khí mười phần, đều ngây người ra.

Kỳ thật ngay cả cảnh sát cũng có chút khó tin. Người này vừa thấy đã không tầm thường rồi, nhất là anh ta vẫn ở trong phòng khách sạn, một người bao cả tầng! Nhưng mà cô bé này trông thật là non nớt đáng yêu, ai nha, ai biết được chứ?

Mạnh Nịnh rất nhanh được mời vào phòng nghỉ, nơi này không có một ai. Cô im lặng chờ đợi, bởi vì mấy nữ cảnh sát kia nói, sẽ lấy dấu vết trên người cô cùng tình dịch trong cơ thể để khám nghiệm. Nhưng cô đợi ước chừng gần hai giờ, sau cùng có người đến nói với cô toàn bộ đều là hiểu lầm, bảo cô mau về nhà, ngoan ngoãn đến trường đừng trốn học!

Mạnh Nịnh tròn tròn mắt, cô không thể tin được những gì mình đã nghe, đúng lúc này, cửa phòng nghỉ mở ra, Thi Vinh đi đến.

Anh vừa tiến đến liền ngồi xuống trước mặt cô, hỏi: "Tôi hỏi em lần nữa, theo tôi, hay là cự tuyệt tôi?"

Mạnh Nịnh siết chặt quả đấm: "Anh nói dối! Anh lừa cảnh sát! Rõ ràng, rõ ràng là anh..."

"Là tôi cái gì?" Thi Vinh ung dung hỏi: "Em một mình đi quán bar, cũng không có dấu vết tôi bắt em đi, không có chứng cứ, bọn họ đương nhiên không thể làm khó tôi rồi."

"Trên thân tôi có!"

"Thế thì sao?" Thi Vinh cười lạnh. "Đây là xã hội gì, em cũng nên trưởng thành hơn chút đi." Có quyền thế, có gì anh không làm được đâu.

Mỗi Mạnh Nịnh run lên, cô hận không thể giết Thi Vinh.

Thi Vinh đi đến ghế trước, hai tay đan vào nhau đặt lên bàn trước mặt Mạnh Nịnh: "Tiền của tôi nhiều lắm."

Mạnh Nịnh lập tức hiểu ra.

Bạn đang đọc truyện *Chi Yêu Có Cháp Cuồng Của Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 36

"Anh đừng hòng lừa gạt như thế!" Mạnh Nịnh vừa ghét vừa giận, đứng dậy định đi, thì bị Thi Vinh bắt lại được. Cô phẫn nộ trừng anh: "Buông ra! Đây là đồn công an! Anh muốn làm gì?"

Thi Vinh lười biếng nhìn cô: "Có thể làm gì, em chứ sao."

Mạnh Nịnh bị lời nói không biết xấu hổ của anh làm cho mắc ói, cố gắng vùng vẫy ra sao cũng không vùng vẫy nổi, Thi Vinh mặc cho cô vùng vẫy nào loạn một hồi, cảm thấy cũng không tệ lắm, liền dùng một tay kéo Mạnh Nịnh vào lòng, giọng điệu còn có chút cưng chiều, nói: "Không tệ là được rồi, ngoan nào."

Giọng điệu này, cứ như bọn họ biết nhau rồi, trời biết được hôm nay mới là lần đầu tiên Mạnh Nịnh nhìn thấy người này! Tính tình cô không chịu khuất phục, đâu chịu theo, lập tức giãy dụa. Thi Vinh bị sự giãy dụa của cô làm cho phát cáu, không nói hai lời, cũng chẳng biết tìm được cái công tay từ đâu ra, liền công Mạnh Nịnh lại - rõ ràng cô mới là người bị hại, kết quả cô lại giống như phạm nhân vậy.

Sau đó Thi Vinh cũng không nói chuyện với cô, cứ thế bế lên, lúc đi ra khỏi đồn công an rất cao ngạo lạnh lùng, mắt không nhìn nơi khác, mà những người khác thật làm như hoàn toàn không nhìn thấy. Mạnh Nịnh vô cùng thất vọng, bất kể như thế nào cô cũng không không nghĩ tới kết quả sẽ là như thế. Bị Thi Vinh bế trong lòng, cô dường như có cảm giác người đàn ông trước mặt này chẳng tầm thường chút nào, nếu không tổ cáo được anh ta, chẳng lẽ cô phải chịu thua sao?

"Tôi xin thề tôi sẽ không đến tìm anh gây phiền phức đâu, anh thả tôi đi, thả tôi đi đi! Van xin anh đấy!" Thấy anh ta ôm mình hướng về phía xe, Mạnh Nịnh sốt ruột muốn chết, một đêm cô không về rồi, lại không biết Ngô Chi ở đây, ba sẽ lo lắng chết mất!

Thi Vinh cũng không để ý tới cô, ôm cô vào trong xe, trong lúc đó bởi vì chân Mạnh Nịnh vẫn không yên, anh liền d,d,l,q,dcau mầy còng hai chân của cô. Lần này Mạnh Nịnh liền biến thành một con mèo nhỏ tứ chi bị trói, chỉ có thể ở trong lòng Thi Vinh. Trên thực tế, nếu không phải giọng cô mềm mại trong trẻo, êm tai dễ nghe, Thi Vinh vốn định chặn luôn cả miệng cô luôn.

Anh đưa cô về phòng khách sạn. Trên giường lớn, Thi Vinh mở khoá còng chân cho Mạnh Nịnh, nhưng không mở còng tay. Mạnh Nịnh giãy dụa đứng lên khỏi giường, không dễ để đứng thẳng nửa người, lại bị Thi Vinh đẩy ngã. Cô gập đến mức nước mắt rơi xuống, lúc này cô thật sự sợ hãi, không chỉ có không thoát nổi, mà cả cảnh sát cũng không giúp cô, nếu người trước mặt này là tên biến thái, cô nên làm gì bây giờ?

Suy cho cùng vẫn là đứa trẻ, còn chưa trưởng thành, sợ hãi cũng không thể tránh khỏi. Thi Vinh thương thức ánh mắt tràn ngập sợ hãi và lo lắng của Mạnh Nịnh, cúi đầu khẽ cắn hôn lên tai cô, nói: "Hài lòng chứ? Sau đây tôi và em sẽ cùng trải qua một quãng thời gian sung sướng. Tôi đảm bảo, em sẽ cả đời khó quên."

Trong lời nói tràn đầy tính ám chỉ, Mạnh Nịnh nghe mà mặt trắng bệch. Thi Vinh còn nói: "Em lo lắng cho bạn trai nhỏ của em chứ gì? Yên tâm, tôi đã sai

người đưa cậu ta về rồi." Thấy khuôn mặt nhỏ nhắn của Mạnh Nịnh vẫn trắng bệch, anh hơi nghiêng đầu, nói: "Tôi biết nhà em ở đâu."

Mạnh Nịnh vẫn đang nhìn anh chăm chăm, không hiểu sao mình chỉ theo Ngô Chi đến quán bar đó có phượng ngọc thôi, sao lại gặp phải người đàn ông như vậy? Cô lắc đầu, cầu xin tha thứ nói: "Anh để tôi đi thôi, tôi là học sinh, tôi còn phải đến trường mà..."

"Em muốn học đại học gì? Tôi đều có thể thỏa mãn em." Thi Vinh ghét bỏ nhìn quần áo trên người Mạnh Nịnh: "Những quần áo này chất lượng quá kém, lại khó coi, em theo tôi, sẽ có rất nhiều quần áo đẹp để mặc." Anh sờ cổ tay mảnh khảnh của cô. "Còn cả trang sức, nhà cửa, tiền bạc, chỉ cần em nghe lời, cái gì tôi cũng có thể cho em."

Mạnh Nịnh cảm thấy bản thân bị sỉ nhục, cô cũng không phải loại đầu óc có bệnh mà ở cùng với người bỏ thuốc cường bức mình! "Tôi chẳng cần gì cả, tôi chỉ muốn về nhà..." Hơn nữa, đến bây giờ cô vẫn chưa tắm rửa, anh ta đều phóng vào trong, hẳn là không mang thai chứ? Nghĩ đến khả năng mang thai, mặt Mạnh Nịnh càng trắng bệch, bị dọa sợ. Cô không thể tin được mình mới mười bảy tuổi đã mang thai sẽ ra sao, các bạn hàng xóm sẽ nhìn cô ra sao, ba sẽ nhìn cô ra sao, giáo viên bạn học sẽ nhìn cô ra sao? Chính cô vẫn còn là đứa trẻ, phải làm sao để chăm sóc một đứa trẻ khác. "Xin anh đừng... Tôi sẽ không nói với ai khác, van xin anh thả tôi đi."

Thi Vinh chậm rãi lắc đầu, cúi đầu hôn lên đôi môi hồng của cô, anh khao khát đôi môi này đã lâu, mê muội nhìn nó khi đóng khi mở nói lời êm tai, nhưng như vậy cũng không đủ, chỉ nhìn cũng không thể thỏa mãn anh. Mạnh Nịnh cảm thấy đầu lưỡi Thi Vinh duỗi vào trong miệng mình, liếm hôn dọc theo răng nanh cùng bên trong khoang miệng, lại mút đầu lưỡi của cô mà nuốt. Đáy lòng Mạnh Nịnh dâng lên một nỗi ghê tởm, nhưng tay cô bị còng, thân thì bị đè nặng, căn bản không có sức phản kháng. Thi Vinh vừa hôn vừa nói: "Không thả, không dễ để tìm được em, sao có thể cho em đi được?"

Mạnh Nịnh không hiểu "không dễ" trong lời nói của anh là có ý gì, cô cũng chẳng muốn biết. Thi Vinh nhanh chóng lột quần áo cô sạch sẽ, thân thể thiếu nữ mềm mại khắp nơi khắp nơi toàn dấu vết hiện ra trước mặt Thi Vinh trọn vẹn. Anh si mê nhìn, không nhận được dùng lời lẽ cùng với tay sùng bái thân thể hoàn mỹ này. Mạnh Nịnh bị anh chơi đùa đến nổi toànd/d/l/q/d thân nổi da gà, thật sự là rất muốn ới ra. Khi ngón tay Thi Vinh hoà vào thân thể cô, cô hét chói tai, Thi Vinh đùa bỡn phía dưới rất lâu, cô cũng chẳng phản ứng, khiến Thi Vinh phải nhủ này. Sau đó Thi Vinh đột nhiên đứng dậy, lấy một lọ thuốc ở đầu giường, đổ ra một viên thuốc nhỏ màu trắng, nhét vào miệng Mạnh Nịnh.

Cô không chịu nuốt, Thi Vinh liền nhéo mũi cô bắt cô há miệng, lại rót nước vào, Mạnh Nịnh bị sặc nghẹn ho khan không ngừng, khi Thi Vinh ép cô uống thuốc không có một chút dịu dàng thương tiếc nào, rốt cục cô hoàn toàn nhận ra người đàn ông này lạnh lùng hà khắc và tàn nhẫn như thế nào.

Tuy không biết đó là thuốc gì, nhưng khi thân thể của cô bắt đầu đáp lại sự khiêu khích của Thi Vinh, Mạnh Nịnh biết, cô xong rồi. Cô không chỉ mất đi đêm đầu, e rằng còn phải mất đi danh dự của mình nữa.

"Có nước rồi." Thi Vinh nói. "Trông em kìa, ngoan ngoãn nào, thân là con gái, em không thể bỏ qua điều này được."

Thi Vinh phủ lên thân thể cô, dùng sức tiến vào, Mạnh Nịnh khóc, sau khi anh hôn lên nước mắt của cô, lại tiến gần hôn môi cô, Mạnh Nịnh liền nếm được vị của nước mắt. Cô bất giác theo sự dẫn dắt của Thi Vinh, bởi vậy khi cô lên đến đỉnh cao cực hạn, Thi Vinh dịu dàng hôn cô, Mạnh Nịnh cảm nhận được sự sung sướng cực hạn kia, nhưng lại tràn ngập sợ hãi người đàn ông trước mặt. Tâm lý thiếu nữ rất đơn giản, người đàn ông này, tuy rằng hết sức bao dung cô, nhưng chưa bao giờ theo ý nguyện của cô cả. Toàn bộ nguyên tắc hành động của anh đều do chính anh đặt ra. Mạnh Nịnh mơ hồ cảm thấy được, không quan tâm mình dùng biện pháp gì, người đàn ông cũng sẽ không dừng lại.

Thời điểm Thi Vinh cũng sắp phóng ra, Mạnh Nịnh cầu xin anh: "Xin anh... Đừng, đừng vào trong..."

Thi Vinh lắc đầu: "Nếu như em có con của tôi, thì sinh ra là được."

Nói xong, dùng sức nghiền nát, lại đưa về phía trước.

Mạnh Nịnh nước mắt rơi đầy mặt. Vì khóc và cao triều mà toàn thân cô run rẩy, cũng vì mình bị chiếm giữ hoàn toàn mà tuyệt vọng, nhưng cho tới giờ khắc này, cô cũng không biết tên người đàn ông muốn làm cô mang thai này là gì. Mạnh Nịnh bị đặt dưới thân Thi Vinh, nước mắt như vỡ òa, khóc nức nở nói: "Tôi cùng anh là ai... Tôi cũng không biết anh..."

Nghe vậy, Thi Vinh ôm lấy cô, nhẹ giọng nói bên tai cô: "Thi Vinh." Nhớ kỹ tên của anh, bởi vì cuộc đời này anh sẽ quán lấy cô.

Mạnh Nịnh suy sụp mà khóc, thân thể của cô vẫn đang run run, nhưng trái tim trở nên lạnh lẽo rồi.

"Lộ Lộ." Thi Vinh gọi tên mẹ của cô, Mạnh Nịnh cũng không suy nghĩ vì sao anh biết nữa. "Tôi muốn em theo tôi."

Mạnh Nịnh lắc đầu: "... Không..."

Dáng vẻ cô nước mắt rùng rùng cực kì đáng yêu khiến người ta thương, đáng tiếc cũng không thể khiến Thi Vinh bằng lòng. Anh nâng cằm Mạnh Nịnh, tình cảm dịu dàng một giây trước hóa thành lạnh lẽo: "Tôi chỉ nói cho em thôi, cũng không phải đang trưng cầu ý kiến của em. Bạn trai nhỏ kia của em, vẫn nên sớm chia tay là tốt nhất. Cùng tôi, em có thể có được nhiều hơn thế."

Mạnh Nịnh vẫn đang khóc.

Sau đó, Thi Vinh trói cô trên giường làm trọn vẹn ba ngày. Trong ba ngày này, Mạnh Nịnh ăn cơm uống nước đều là do anh bón, anh ôm đi toilet, tắm rửa cũng là anh, cái gì cũng là anh, Mạnh Nịnh xấu hổ không chịu nổi, cô không quen với Thi Vinh một chút nào, cho dù là Hàn Ngô Chi cũng chưa từng thấy thân thể cô, nhưng trong ba ngày này, thực là chuyện gì cô cảm thấy xấu hổ cũng đã làm trước mặt anh rồi. Tinh thần Mạnh Nịnh bởi vậy mà chịu đựng kích lớn, cô không thể tin mấy hôm trước mình còn đọc sách trong trường học, sau đó lại trầm luân dưới thân Thi Vinh thành đồ độc chiếm của anh, cô

không chịu chấp nhận hiện thực này.

May mà ba ngày sau Thi Vinh để cô chạy, lúc đi nơi đó của Mạnh Ninh còn sung, tư thế đi đường vô cùng quái lạ, Thi Vinh còn uy hiếp cô không được uống thuốc tránh thai, nếu không muốn chịu khổ. Nhưng Mạnh Ninh nào dám không uống? Cô nhất định không sinh con cho anh ta!

Trở về nhà, Hàn Ngô Chi và ba Mạnh đều tìm cô muốn điên lên, thấy cô về, vui mừng khôn xiết, cho dù nhận thấy vẻ mặt cô có chút lạ, cũng không nói. Mạnh Ninh cũng không dám nói với ba và bạn trai, cô không dám thật. Con gái mà gặp phải chuyện như thế này rồi đâu dám nói ra ngoài nữa chứ? Nhất là ngay cả cảnh sát còn không dám thụ lý, cho dù cô nói, cũng sẽ không có ai tin. Nếu ba và Ngô Chi vì cô mà đi tìm người đàn ông tên Thi Vinh kia nói chuyện tay đôi, Mạnh Ninh cũng chẳng dám nghĩ loại người như Thi Vinh này sẽ làm ra d.d.l.q.chuyện gì nữa.

Ba Mạnh xin nghỉ ốm cho cô, ngày hôm sau Mạnh Ninh liền đi học. Cô bức thiết cần thuốc tránh thai, nhưng không có thời gian mua, khoảng thời gian năm thứ ba cao trung cực kì căng thẳng, cô thật sự lo lắng mình mang thai. Mấy ngày cùng Thi Vinh đúng là kỳ nguy hiểm của cô! Nếu là mang thai thật... Mạnh Ninh chẳng dám nghĩ nữa, cô sợ đến lúc đó mình sẽ chọn tự sát.

Nếu nói tin tức tốt, thì là ba ngày sau, kì nghỉ lễ của cô đã đến, Mạnh Ninh nhẹ nhàng thở ra, điều này có nghĩa là không mang thai. Ba ngày nay Thi Vinh cũng không xuất hiện trong cuộc sống của cô nữa, Mạnh Ninh lại càng vui vẻ, người đàn ông kia không xuất hiện, có phải là anh ta quên cô rồi? Như thế thì về sau cô sẽ ôm bí mật này mà sống, chỉ cần anh ta không xuất hiện nữa.

Nhưng vui quá hoá buồn, ngay khi cô cho là Thi Vinh sẽ không còn xuất hiện, lại nhận được điện thoại của anh ở sân vận động.

Bạn đang đọc truyện *Chi Yêu Có Chớp Cuồng Của Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 37

Đến tận bây giờ, mạnh ninh vẫn còn nhớ rõ đêm đó, mình dưới thân thi vinh đáp lại và sung sướng.

Điều đó khiến cô cảm thấy hổ thẹn, đồng thời cũng khiến cô cảm thấy mình đã phản bội hàn ngô chi.

Cho nên, ban ngày khi đối diện với sự che chở và chăm sóc của hàn ngô chi, mạnh ninh tràn ngập áy náy và bất an. Cô biết chuyện này xảy ra không phải lỗi của mình, nhưng mà cô chỉ cần nghĩ đến việc mình ở dưới thân thi vinh đạt tới cao trào, thì rất khó mở miệng.

Bình thường ở trường, không tiện liên lạc với ba Mạnh, cho nên mạnh ninh mang di động theo, là nhãn hiệu cực kỳ bình thường, Nokia, ngoại trừ gọi d,d,l,q,ddiện và nhắn tin ra thì không thể làm gì khác. Kiểu dáng di động cũng không mới, là ba mạnh mua từ cửa hiệu đồ cũ, tuy rằng không được tốt lắm, nhưng với mạnh ninh mà nói thì đã vừa lòng rồi.

Cô là cô gái biết điều, ba chi là giáo viên tiểu học bình thường, tiền lương vốn không cao, còn phải nuôi dạy hai đứa con là cô và ngô chi, dù ngày thường cô và ngô chi có làm thêm, nhưng cũng chỉ như muối bỏ biển, mãi mãi không đủ. Đã lâu rồi cô không mua quần áo mới, sang năm mới, trong nhà vẫn ăn cháo trắng đạm bạc. Ba mạnh rất thương yêu bọn họ, bọn họ cũng dùng nhân phẩm, học vấn xuất sắc để báo đáp người cha tuyệt vời ấy.

Nếu không có gì bất ngờ xảy ra, với thành tích của mạnh ninh và Hàn ngô chi, đều có thể thi trường đại học hàng đầu, chắc chắn có thể làm rạng danh nhà họ mạnh.

Nhưng, cứ vào lúc quan trọng lại xảy ra chuyện ngoài ý muốn.

Cách thời gian thi đại học không bao lâu, mạnh ninh đã xảy ra chuyện như vậy.

Cho nên, khi cô nhận được điện thoại của thi vinh, sợ tới mức suýt nữa vứt điện thoại đi động đi. Đang chuẩn bị ném, thì nghĩ đến đó là do ba mua cho mình, cô không thể lãng phí như vậy. Chất lượng di động cũ không được tốt, lại là kiểu dáng lỗi thời, cho dù không mở loa ngoài, mạnh ninh cũng có thể nghe được giọng đàn ông trầm thấp đầy hấp dẫn phía bên kia. Có thể là biết cô không dám nghe điện thoại, người đàn ông ở đầu bên kia có ý đợi một lúc, mãi đến khi mạnh ninh đưa điện thoại đi động lại gần tai, nghiêng răng nghiêng lợi hỏi: "Rất cuộc anh muốn gì?"

Thi vinh nói: "Tôi muốn gặp em."

"Tôi đang học!" Mạnh ninh phần nộ nói. Cô không hiểu mình rốt cuộc mình hấp dẫn người đàn ông biến thái lại kỳ quái này ở đâu, khiến anh ta như ruồi bọ ngửi thấy mùi mật mà quần quýt cô.

Cô cẩn thận trốn vào phòng thay đồ, sau đó thò đầu ra nhìn, thấy mọi người đang vận động cho nóng người lên, mạnh ninh mới hạ giọng, nói: "Tôi không muốn nhắc lại chuyện kia, anh đừng gọi đến đây nữa!"

"Nếu em dám tắt điện thoại, thì phải dám gánh chịu hậu quả!"

Những lời này thực sự khiến mạnh ninh ngừng d.d.l.q.ddộng tác tắt máy, cô vừa tức vừa sợ trợn mắt nhìn di động, sau một lúc lâu, mới hung hăng hỏi:

"Rốt cuộc anh muốn làm gì? Tôi đã nói sẽ không truy cứu cũng sẽ không tố cáo anh nữa, anh đừng quấy rầy tôi nữa!"

Thi vinh nói: "Có phải em ở trong trường hay không, tôi đi tìm em."

"Đừng!" Mạnh ninh hoảng sợ nói: "Anh đừng tới!"

"Hai lựa chọn, một là em đi ra, hai là tôi đi vào."

Mạnh ninh biết thi vinh nói thật, cô nhăn mũi, nước mắt rơi xuống, cô cảm thấy mình cực kỳ vô dụng, bị người ta làm nhục, không thể báo thù, không thể đem người đó ra trước công lý còn chưa tính, vẫn phải kìm nén mà nghe theo sự uy hiếp của anh ta: "... Tôi ra ngoài."

"Ngoan." Thi vinh nói. "Tôi đã xin nghỉ giúp em rồi, em cứ đi ra là được, tôi chờ em ở cổng trường học."

Mạnh ninh chẳng muốn đi nghỉ xem gốc gác thi vinh là từ đâu, sáng hôm đó ngay cả cảnh sát cũng không thụ lý, có lẽ cô đã biết đối phương là người như thế nào rồi. Chỉ là cô không hiểu, mình chẳng qua chỉ là con bé chưa phát triển hoàn toàn, làm sao thi vinh lại nhìn thấy cô chứ?

Không nói đâu xa, chỉ nói tới đó trong quán bar thôi, nữ sinh xinh đẹp có thể túm thành một bó to, sao thi vinh lại nhìn tới cô hả?

Làm cho mạnh ninh thấy may mắn là, cô không cùng lớp với Hàn ngọc chi, nếu không cô thật không biết nên giải thích với anh rằng mình "không thoải mái" như thế nào nữa.

Ra khỏi cổng trường, có một chiếc xe hơi màu đen đỗ ở chỗ rẽ có vẻ khuất. Mạnh ninh không hiểu về xe, nhưng cô có thể cảm giác được, xe này hoàn toàn không giống với những chiếc xe cô hay thấy trên đường, đẳng cấp ít nhất phải hơn mấy chục lần. Nghĩ đến thi vinh thì đã ở bên trong rồi.

Rất nhanh, cửa kính xe được mở ra, sườn mặt thi vinh lộ ra sau cửa kính xe ấy, anh ta thật sự là người đàn ông anh tuần không ai bì nổi, chỉ đơn giản là sườn mặt thôi, cũng đã đẹp như tượng tạc rồi.

Mạnh ninh di chuyển từng bước một qua đó. Cô mơ hồ biết mình đến bên thi vinh sẽ phải đối mặt với cái gì, nhưng cô không còn đường nào khác.

Thi vinh mở cửa xe, kéo cô ngồi lên đùi mình. Hơi thở nam tính mãnh liệt quét đến, mạnh ninh sput đồ, cô chỉ là cô gái mười mấy tuổi, nhìn đời chưa sâu, lại không hiểu gì, thật sự ngây thơ, gặp phải chuyện này, không thể nói, cũng không thể báo án, giấu ở trong lòng lâu thì cô sẽ phát điên mất: "Suy cho cùng anh muốn gì, đồ điên này! Anh như thế là phạm pháp! Phạm pháp!"

Thi vinh ôm mạnh ninh vào lòng thật chặt, trong nháy mắt ôm cô vào lòng, anh rốt cục cảm thấy viên mãn: "Theo tôi đi."

Anh tích chữ như vàng, mạnh ninh lại không muốn, cô ra sức vùng vẫy trong lòng anh, mãi đến khi thi vinh sầm mặt, hung ác nham hiểm nói một câu: "Còn dám can quấy, tôi sẽ làm em đến chết trong xe!"

Mạnh ninh sợ hãi, cô run run cánh môi, đáng vẻ cô yếu đuối lúc này ở trong lòng thi vinh tựa như một con gà con, thi vinh chỉ cần dùng sức một chút là có thể cắt đứt cổ của cô.

Mạnh ninh không dám nói nữa, dọc đường đi tay thi vinh cũng không để yên, lúc nào cũng muốn mò vào trong đồng phục mạnh ninh vỗ về chơi đùa, mạnh ninh không chịu, không ngừng cự tuyệt, hai người cứ anh tiến tới, tôi cự tuyệt như vậy không ai chịu thua.

Thi vinh đưa mạnh ninh về khách sạn, vừa vào gian phòng, anh liền hỏi: "Thích không?"

Một căn phòng lớn như vậy, giờ phút này bày đầy quần áo và trang sức đủ loại kiểu dáng, mạnh ninh thấy mà hoa cả mắt, quả thực cũng bị chọc mù mắt rồi. Đây là Thi vinh muốn lấy lòng cô, nhưng cô không hiểu, chỉ cho là anh đang vũ nhục cô.

Thi vinh cho rằng lôi kéo mạnh ninh là điều dễ dàng. Tuổi cô còn nhỏ, lại không hiểu biết gì, tư liệu của cô anh cũng xem xong rồi, đi theo anh là d/d/l/q/đđược, có gì không tốt sao? Anh sẽ hiếu thuận với ba cô như bề trên, đến như bạn trai nhỏ kia của cô, anh có thể cho cậu ta một khoản tiền rất lớn, sau đó đưa cậu ta ra nước ngoài học, chỉ cần bọn họ chia tay, sau đó cô đi theo anh là được. Thi vinh cảm thấy, đây không phải là một vấn đề nhỏ rất đơn giản sao?

Anh vừa nghĩ ra phương pháp giải quyết rồi kích động muốn chết, lập tức gọi điện thoại báo người chuyển một đồng quần áo mới và trang sức tới, chính vì muốn tạo niềm vui cho mạnh ninh. Hi vọng cô có thể vui vẻ, hơn nữa có thể cảm thấy được sự thành tâm của anh.

Cảm xúc bình tĩnh, hơn nữa đã nắm chắc thắng lợi trong tay, thi vinh vẫn ôn hoà vô cùng, tuy rằng không thích nói chuyện, gương mặt lạnh lùng, nhưng kỳ thật đã là mười phần nhân từ rồi. Nếu cho rằng anh như bây giờ không tính là ôn hòa, như thế nhất định là chưa từng thấy anh khi nổi cáu.

Anh tự cho là mạnh ninh nhất định sẽ chấp nhận anh, anh thật lòng thật dạ, muốn dẫn cô về thủ đô, cả đời sẽ để cô ở lại bên anh, chẳng lẽ điều này còn chưa đủ sao?

Anh được chiều mà sinh hư, là thiên chi kiêu tử ngậm thìa vàng sinh ra, có chỉ số thông minh và năng lực xuất sắc, tiền tài quyền thế lại càng không thiếu, duy chỉ không hiểu được cái gì gọi là tôn trọng.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Mạnh ninh đỏ bừng, thi vinh cho rằng cô nhìn thấy nhiều như thế nên kích động nọ kia, không nghĩ tới cô lại mắng anh: "Đi chết đi đồ bệnh thần kinh này!" Nói xong liền muốn chạy.

Cô có thể chạy trốn đi đâu. Dù chạy về phía nào thì đâu thoát khỏi anh cơ chứ? Thi vinh không hiểu vì sao mạnh nịnh muốn vùng vẫy, cũng không hiểu vì sao cô không nghe mình nói, nhưng anh không chút do dự nào mà bắt được cô, nhanh chóng ôm cô vào lòng không cho động đậy. Mạnh nịnh điên cuồng giãy dụa vài phút, sức cùng lực kiệt không thể chạy trốn được nữa, lúc này mới nhụt chí. Thi vinh bị cô náo loạn nên có phần mất hứng: "Nếu em còn không nghe theo tôi, cũng đừng trách tôi không khách khí với ba em "

Mạnh nịnh nghe vậy, trợn mắt: "Anh muốn làm gì?!"

"Năm nay ông ấy sẽ bình chức đứng không?" Thi vinh thản nhiên hỏi. "Đầu năm nay không ít vụ án dâm ô bé gái đâu, nếu là xảy ra trên ba em cũng cực kỳ bình thường thôi."

Đây là sự uy hiếp vô cùng khéo léo. Vốn rõ ràng như thế, là vì là vì thi vinh biết mạnh nịnh hiểu.

Quả nhiên, một giây sau khuôn mặt nhỏ nhắn của cô liền trắng bệch: "Anh!"

"Tôi là nói thật." Thi vinh gật gật đầu. "Em theo tôi, thì chuyện gì cũng không có nữa."

Mạnh nịnh tỉnh tỉnh bướng bỉnh, cô liều chết cũng không theo: "Không bằng anh giết tôi luôn đi, tôi không cần gì ở anh cả, cũng không muốn cùng với anh! Tôi không thích anh một chút nào cả! Vĩnh viễn tôi cũng không thích anh!"

Thi vinh vừa nghe được, biến sắc, nhưng có thể thấy được anh đang cố gắng kiềm chế cảm xúc của mình. Một lúc lâu sau, anh mới bình tĩnh trở lại, nói với mạnh nịnh: "Làm nhiều thì sẽ thích thôi." Nói xong, liền nhào đến đẩy mạnh nịnh xuống giường.

Hai giờ sau, mạnh nịnh bước một cách cứng ngắc kì lạ lên xe, được tài xế đưa đến cổng trường. Cô hận muốn chết! Cô như vậy là thế nào? Thi vinh muốn cô, cô liền có mặt, sau đó chờ anh ta phát tiết xong rồi rời đi? Cô như vậy là sao chứ?

Ngoại trừ đồng phục bên ngoài, trên người từ trong ra ngoài đã thay đổi mới hoàn toàn. Quần lót mới, áo T-shirt mới, bít tất giày cũng là mới, ngay cả điện thoại cũng bị ép đổi thành kiểu dáng mới nhất. Mạnh nịnh không biết mấy thứ này tốn bao nhiêu tiền, nhưng chúng tốt đến nỗi khiến cô vừa chạm vào đã có cảm giác xa xỉ. Cho nên bây giờ là sao, cô đang dựa vào việc bán thân mình để đổi lấy chút vật chất thưởng cho sao? Mạnh nịnh cô không thể thấp hèn như thế!

Còn có thi vinh kia, anh ta cho rằng anh ta là ai? Vậy mà uy hiếp cô trong vòng ba ngày phải đoạn tuyệt hoàn toàn với ngô chi, điều đó là không thể nào! Dù rằng cô không thể làm người yêu của ngô chi, thì bọn họ vĩnh viễn là người nhà! Mạnh nịnh cắn chặt răng, không chỗ nào giúp đỡ.

Cô không biết có ai có thể đến giúp cô được, cô cũng không biết nên tin ai. Mỗi khi ở cùng thi vinh, thời gian một ngày cứ như một năm, mà thi vinh còn luôn luôn mang lại cho mạnh nịnh một loại cảm giác cực kỳ không thoải mái, chỉ cần nhìn thấy người đàn ông này, thì cảm giác được anh ta không phải là người tốt

Bạn đang đọc truyện *Chỉ Yêu Cố Chấp Cuồng Của Anh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 38

Cứ như vậy, Mạnh Nịnh ôm một bụng thấp thỏm không yên mà qua nửa buổi chiều, buổi tối trường học đột nhiên mất điện, học sinh ngoại trú không phải tới lớp tự học buổi tối, lúc này tất cả học sinh đều hoan hô, những vẫn có không ít phòng học thấp nển. Thời thanh xuân trong sáng là vậy, dù chỉ là mất điện một lúc cũng có thể vui mừng như có được toàn bộ thế giới.

Mạnh Nịnh không phải học sinh nội trú, cho nên có thể về nhà. Cô chậm chạp thu xếp đồ đạc, Thi Vinh trông chừng cô rất chặt, nên cô không có cơ hội đi mua thuốc tránh thai, chẳng lẽ mang thai, thì phải sinh ra thật sao? Vừa tính đến khả năng đó, Mạnh Nịnh liền không rét mà run. Cô hoàn toàn, hoàn toàn, hoàn toàn không muốn sinh con cho tên bệnh thần kinh biến thái lại đáng sợ kia đâu!

Cô không biết vì sao mình lại xui xẻo như vậy, người tốt thì không thấy, trái lại, Thi Vinh bệnh thần kinh như vậy lại quấn quýt cô không tha.

Đang lúc xuất thần, thì Cố Phượng Ngọc ngồi cùng bàn, là bạn tốt bạn tốt từ nhỏ cùng nhau lớn lên khề đầy cô một cái: "Ôi ôi, chồng cậu đến đón cậu kia!"

Nghe vậy, mặt Mạnh Nịnh đỏ lên, sau đó trắng bệch, một hồi lâu sau mới ừ một tiếng, cầm lấy cặp sách, chào tạm biệt Cố Phượng Ngọc rồi đi ra d.d.l.q.ngoài. Gia cảnh của Cố Phượng Ngọc rất giàu có, cứ đến thời điểm này ba cô ta đều đến đón, mà Mạnh Nịnh và Hàn Ngô Chi chỉ có thể cười xe đạp mà về. Mỗi chiều tối sau khi tan lớp tự học buổi tối, Hàn Ngô Chi đều sẽ tới cửa sau lớp Mạnh Nịnh mà chờ cô. Hai người thì một học văn, một học lý, cho nên không cùng lớp. Từ lớp một cho đến lớp mười một phân ban, trước đây, bọn họ vẫn luôn cùng lớp, ngồi cùng bàn.

Hàn Ngô Chi là một nam sinh cực kỳ hoà nhã. Anh đối với ai cũng vô cùng tốt, có thể giúp đỡ thì quyết không chối từ, nhưng ai nấy cũng thấy được, anh đối với Mạnh Nịnh lại không giống người khác. Khi anh thấy Mạnh Nịnh, luôn luôn cười vui vẻ, chân thành hơn so với bình thường, chỉ cần là Mạnh Nịnh

muốn, anh sẽ nghĩ hết mọi cách để lấy được... Thật sự là khiến người ta phải đồ kị. Tuy từ nhỏ Mạnh Nịnh không có mẹ, nhưng cô có một người ba tốt, lại có một trái tim quyết một lòng, làm sao có thể không khiến người ta ước ao, đồ kị cho được?

Cố Phượng Ngọc là một người trong số đó. Cô ta thấy Hàn Ngô Chi, mỗi lần đều như thế này, chỉ cần Mạnh Nịnh vừa xuất hiện, đôi mắt dịu dàng kia cũng không nhìn tới ai nữa. Hàn Ngô Chi đối với Mạnh Nịnh phải nói là cung chiều vô hạn, cô muốn gì anh cũng theo, cô cần quấy cũng được, vô tình cũng được, Hàn Ngô Chi vĩnh viễn đều đứng bên cô, Cố Phượng Ngọc phượng ngọc phượng ngọc cẩn thận che giấu nội tâm điên cuồng của mình, hít vào một hơi thật sâu, nói cho bản thân mình, không nên kích động, không cần phải ghen tị, hai người kia đều là bạn tốt cùng nhau lớn lên với mình, nhất là Mạnh Nịnh, hai người (MN và CPN) còn hứa với nhau sau này phải tham gia hôn lễ của nhau, làm sao cô ta có thể có ý nghĩ không tốt như thế?

Nhất định là học tập nhiều quá, cho nên mệt mỏi.

Lúc này Mạnh Nịnh nhìn thấy Hàn Ngô Chi sẽ, nhất là sau lúc trưa cô vẫn vùng trộm rời trường. Hàn Ngô Chi nhất định vẫn không biết, bọn họ đã nhất trí rằng bình thường đi học nếu không có chuyện gì thì không thể quấy rầy đôi phương. Tuy nói là chuyện hai người qua lại là bí mật công khai trong trường học, các giáo viên cũng mắt nhắm mắt mở cho qua, nhưng vẫn phải kiêng dè, không phải sao?

Thấy trên đầu Mạnh Nịnh có tóc vểnh lên, Hàn Ngô Chi đưa tay chỉnh lại cho cô, không nghĩ tới cả người Mạnh Nịnh nhảy dựng lên, trong nháy mắt nhảy đến chỗ cách anh ước chừng ba mét, nhìn anh đề phòng. Tay Hàn Ngô Chi lúng túng lơ lửng giữa không trung, nhưng anh chỉ cho là cô có ý, liền cười vẫy tay với cô: "Mau lại đây, tóc em rối kia."

"Không sao đâu, ngắn mà." Mạnh Nịnh nhếch miệng cười, nhưng nụ cười này có chút không tự nhiên.

Hiển nhiên, Hàn Ngô Chi cũng đã nhìn ra, trên khuôn mặt dễ nhìn của anh lộ ra vẻ lo lắng, đến gần vài bước sờ trán Mạnh Nịnh: "Có phải có chỗ không thoải mái hay không? Sắc mặt của em không tốt cho lắm, chúng ta vẫn nên mau về nhà thôi."

Trong lòng Mạnh Nịnh càng trống rỗng. Quả thực sắc mặt cô không tốt, buổi chiều người đàn ông tên Thi Vinh còn thiếu chút nữa nuốt cả người lẫn xương cốt vào bụng. Cô nhìn Hàn Ngô Chi, mắt đột nhiên đỏ. Cảm thấy có lỗi với anh, mà lại không dám nói ra chuyện mình gặp phải, cũng không phải sợ Hàn Ngô Chi sẽ xem thường cô, mà là biết nội tâm nam sinh trông nhả nhặn này lại rất kiên định, nếu như bị anh biết, anh d,d,l,q,dnhất định sẽ tìm Thi Vinh để liều mạng. Nếu nói vậy, thì đại học của anh phải làm sao bây giờ, nhà bọn họ nên làm gì bây giờ? Sau một lúc lâu, cô mới lúng ta lúng túng nói: "Em không sao, chúng ta về thôi."

Hàn Ngô Chi là người vô cùng sắc sảo, ở bên nhau nhiều năm như vậy, anh đã sớm có thể phân biệt được khi nào Mạnh Nịnh làm nũng, khi nào là nghiêm túc. Vừa nãy anh hỏi vấn đề này, cô là thật không muốn nói. Nghĩ vậy, Hàn Ngô Chi không khỏi có chút chua xót trong lòng, chẳng lẽ anh vẫn không đủ khả năng để cô hoàn toàn tin tưởng hay sao?

Dọc theo đường đi, Mạnh Nịnh luôn im lặng ngồi sau xe đạp, hai tay ôm eo Hàn Ngô Chi. Trên người Hàn Ngô Chi không có mùi thuốc lá nhàn nhạt như Thi Vinh, mà là mùi hương xà phòng cực kỳ nhạt cùng mùi thơm hoa cỏ ánh mặt trời, Mạnh Nịnh ngồi một lúc, đột nhiên hỏi: "Anh muốn thi trường kia à?"

Hàn Ngô Chi vừa đạp xe vừa trả lời: "Ừm... Vẫn nên gần nha chút, như thế, nếu muốn về nhà thăm chú Mạnh cũng tiện, nhưng mà điều kiện tiên quyết là phải cùng với em."

Mạnh Nịnh nở nụ cười: "Đều đã lớn rồi, sao anh vẫn còn bám người như thế này chứ?" Cô lại nghĩ tới trước đây, cảnh ba vừa mang anh về nhà. Rõ ràng hơn cô một tuổi, mà khi đó vẻ mặt của anh giống như là một con thú con bị kinh hãi, chớp chớp đôi mắt ngập nước mà nhìn cô. Lúc ấy đầu Mạnh Nịnh nóng lên, đi tới bắt lấy tay Hàn Ngô Chi, nói: "Anh yên tâm, sau này em sẽ đối xử với anh thật tốt!"

Đâu nào nghĩ đến, đây lại là cái tên giả heo ăn thịt hổ già, ngoài miệng nói muốn cô chăm sóc, kỳ thật sau cùng lại ăn cô sạch sành sanh. Mạnh Nịnh ôm eo, Hàn Ngô Chi, trong lòng ngầm hạ quyết tâm, cô tuyệt đối sẽ không ở cùng với người đàn ông tên Thi Vinh kia, đời này nam sinh cô thích nhất là Hàn Ngô Chi, về sau cũng vẫn là anh, cho nên cô nhất định phải nghĩ ra biện pháp mới được.

Mạnh Nịnh nghĩ thông, nhưng cô không biết nên nói như thế nào. Mà còn bắt kể ra sao cũng không thể để cho ba biết được chuyện này, không ai hiểu tính tình ba hơn cô, nếu như ông biết con gái mình xảy ra chuyện lớn như vậy, sợ là ông cũng sẽ đi tìm Thi Vinh liều mạng: "Ngô Chi, em có chuyện muốn nói với anh, nhưng em lại sợ anh sẽ tức giận."

"Sẽ không." Hàn Ngô Chi đạp xe, giọng vẫn dịu dàng như cũ: "Em biết anh sẽ không tức giận với em mà."

Mạnh Nịnh không nói nữa, đến khi về nhà rồi, ăn cơm tối, lấp đầy dạ dày một chút, cô thấy Hàn Ngô Chi không có ý muốn hỏi gì cả, lại hỏi: "Bây giờ anh không muốn biết sao?"

"Em muốn nói cho anh biết thì sẽ nói cho anh biết, anh không muốn ép em." Hàn Ngô Chi sờ mặt cô, thấy cô chọn cà rốt bỏ sang một bên, thì gấp lại cho cô, nói: "Cà rốt rất bổ dưỡng, không thể kiêng."

Mạnh Nịnh lắc đầu, Hàn Ngô Chi cực kỳ kiên trì nhìn nhau vài giây với cô, sau cùng cũng thua, đành nhận mệnh gấp lại cà rốt vào bát mình, sau đó khẽ nhéo mũi Mạnh Nịnh: "Em đó, nhõng nhẽo như vậy, sau này ai mà cưới em cũng phải bị giày vò."

Mạnh Nịnh bĩu môi: "Dù sao cũng không để anh bị giày vò đâu!"

"Vậy em muốn để ai chịu giày vò hả?" Về mặt Hàn Ngô Chi thay đổi, anh dùng ánh mắt lên án người phụ tình mà nhìn Mạnh Nịnh chằm chằm, nhìn đến nỗi toàn thân cô nổi da gà. Nếu chuyện cứ qua như thế thì cũng không có gì là không tốt, cô có thể giả bộ như không có gì xảy ra, nhưng Thi Vinh sẽ dễ

dàng buông tha cô như vậy sao?

Hai người lại nói đùa vài câu, Hàn Ngô Chi thấy Mạnh Nịnh không hăng hái cho lắm, liền muốn để cô đi ngủ. Mạnh Nịnh ngoan ngoãn trở về phòng, nghĩ trước nghĩ sau, thuốc tránh thai này không thể không uống được, lần trước kì nghỉ lễ đến, không mang thai, thật đúng là trong cái rủi còn có cái may, nhưng vận may sẽ theo cô vĩnh viễn sao? Nhớ bây giờ mang thai rồi... Mạnh Nịnh nghĩ đến mấy tiểu thuyết thanh xuân vườn trường đau khổ mà mình len đọc kia, đột nhiên rung mình một cái. Cô yên lặng đợi trong phòng một lúc, đợi cho bên ngoài không còn tiếng gì nữa, lúc này mới thay quần áo lặng lẽ chạy ra ngoài.

Mà khi cô mua được thuốc trở về, lại phát hiện Hàn Ngô Chi ở trong phòng cô chờ đợi, lúc này nhìn thấy cô, trên mặt lo lắng không thôi: "Em đi đâu thế? Sao không nói cho anh biết một tiếng? Vừa rồi anh tới gõ cửa em vẫn không trả lời, cho nên anh mới đi tìm chìa khoá dự phòng..." Còn chưa dứt lời, thấy túi ni lông trên tay Mạnh Nịnh, lập tức sững sốt. "Em bị bệnh? Sao lại tự đi mua thuốc, anh đi không được à? Mau nghỉ ngơi tiếp đi."

Mạnh Nịnh không chú ý, túi thuốc trên tay đã bị Hàn Ngô Chi lấy đi, anh còn nghĩ là thuốc cảm hay tiêu viêm gì đó, mà khi anh lấy một lọ nhỏ ra, liền sợ ngay người.

Mạnh Nịnh không dám nhìn anh, liền đoạt lại.

Hàn Ngô Chi há hốc mồm, một hồi lâu mới gọi một tiếng Lộ Lộ. Mạnh Nịnh nghe thấy, nước mắt tuôn trào, Hàn Ngô Chi không thể nhìn cô khóc được, thương tiếc muốn chết, vội ôm vào lòng trong lòng an ủi, cũng chưa hỏi cô đã xảy ra chuyện gì. Kỳ thật tối đó cô không về nhà, Hàn Ngô Chi cũng có thể đoán được. Ngày hôm sau Mạnh Nịnh trở về biểu hiện như thường, điều này mới khiến sự bất khoan này của anh mới từ từ tan biến, nhưng không nghĩ tới rằng, quả nhiên là thật.

"Là ai?" Anh dẫn dắt từng bước mà hỏi, nhưng nắm đấm của anh đã siết chặt, nếu người vũ nhục Mạnh Nịnh kia ở trước mặt anh, Hàn Ngô Chi sẽ không chút do dự nào mà cầm dao đâm người đó đến chết.

Mạnh Nịnh lắc đầu: "Em cũng không biết hẳn." Nói xong, cô dè dặt ngừng đầu: "Ngô Chi, có phải anh cảm thấy em, em..."

"Không." Hàn Ngô Chi không hề nghĩ ngợi mà cứ thế trả lời. Anh khẽ mỉm cười, cực kỳ dịu dàng, dịu dàng để cho Mạnh Nịnh có chỗ dựa vào. Nhưng ở góc cô không nhìn thấy, trong mắt anh có sự dằn vặt đau lòng. Nhưng mà loại đau lòng này Hàn Ngô Chi không muốn để Mạnh Nịnh nhìn ra, bởi sẽ khiến cô căng thẳng và xấu hổ, không phải là điều anh muốn.

Không phải lỗi của Mạnh Nịnh.

Làm sao có thể trách Mạnh Nịnh được? Có muốn trách, thì cũng phải trách anh không bảo vệ cô cho tốt, mới khiến cho người khác có cơ hội lợi dụng. Nhưng dù có ra sao, chỉ cần nghĩ đến chuyện như vậy, Hàn Ngô Chi liền cảm thấy tim mình như bị dao cắt.

Bạn đang đọc truyện *Chi Yêu Có Cháp Cuồng Của Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 39

Thi Vinh không biết khi nào mình lại đi vào giấc ngủ, tóm lại, đợi đến khi anh tỉnh lại, trong lòng đã trống không. Cô vợ vốn nên ngủ trong lòng anh lại không biết đi đâu rồi.

Nhưng anh ngửi thấy mùi hương của trứng ốp lếp cùng bánh mì nướng. Thi Vinh nhắm mắt lại, muốn hưởng thụ bầu không khí hoà hợp này thêm chút nữa, nhưng mà rất nhanh, hai cái tay nhỏ mím mím sờ lên mặt anh, cũng không để ý anh tỉnh hay không, ôm anh bắt đầu trét nước miếng.

Thi Vinh ngay cả mắt cũng không mở, liền xách cậu nhóc kia lên, sau đó mở một mắt ra nhìn cậu bé: "Vừa sáng sớm, lại tới quấy rối hả?"

Quả Quả cười đến vô cùng vui vẻ, cậu bé cười toe toét, dùng đôi mắt đẹp chẳng khác gì Mạnh Nịnh mà nhìn Thi Vinh. Lòng Thi Vinh liền mềm đi, từ năm đó khi Quả Quả được sinh ra, anh đối với cậu nhóc này bao dung mười phần, chính là vì bộ dạng Quả Quả rất giống Mạnh Nịnh. Tuy nhiên cũng có bóng dáng của anh, nhưng tới cùng vẫn giống Mạnh Nịnh hơn chút. Nhất là đôi mắt to long lanh này, đặt ở trên mặt một đứa con trai, thật là có một loại thanh tú không nói nên lời.

"Ba ba! Chào buổi sáng!" Cậu nhóc tràn đầy sức sống chào hỏi, cho dù bị xách lên, cũng vẫn bình tĩnh, bởi vì cậu biết ba ba sẽ không làm cậu bị thương.

"Chào buổi sáng." Thi Vinh không tức giận được với Quả Quả, nhất là đêm qua anh đã có một đêm rất tuyệt vời, thân thể và tâm lý đều được thoải mái hoàn toàn. Lúc này con trai bảo bối làm nũng với anh, đương nhiên anh sẽ không nổi cáu.

"Mà mà bảo con tới gọi ba ba rồi giường ăn sáng." Cậu bé cười ngọt ngào. "Ba ba là đồ lười biếng, lại còn ngủ nướng hơn cả Quả Quả!"

Thi Vinh nghe vậy khẽ cười, nhéo cái mũi của cậu, đứng dậy.

Bởi vì một đêm ngủ say, dây buộc áo ngủ bị lỏng, lộ ra bộ ngực cường tráng rắn chắc. Quả Quả hoàn thành nhiệm vụ ma ma giao cho, rất nhanh nhảy lên đi ra ngoài, cho nên Thi Vinh cũng không để ý, khi còn chưa kịp thắt lại dây, thì nghe thấy tiếng hút không khí.

Anh ngẩng đầu lên nhìn, hoá ra là Mạnh Nịnh đứng ở cửa, giờ phút này thấy anh quần áo không chỉnh tề, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ lên.

Thi Vinh không nhịn được mà nở nụ cười: "Đều đã là vợ chồng già nhiều như vậy, sao vẫn dễ thẹn thùng như vậy chứ?"

Mạnh Nịnh nghĩ thầm, ai cũng không biết xấu hổ như anh, coi sự buồn nôn này là thú vị sao? Trên mặt lại không khống chế được mặt đỏ tím đập, nói: "Em sợ Quả Quả không gọi anh dậy nổi, mau rửa mặt đi, ăn sáng thôi." Nói xong định đi, lại bị Thi Vinh gọi lại: "Lộ Lộ, anh muốn tắm rửa đã."

Toàn thân Mạnh Nịnh cứng đờ, đây là sự ám chỉ khéo léo, là muốn cô đi tắm bóp lưng cho anh. Đúng là... "Không được, trời sáng rồi, mà lúc nữa phải đưa Quả Quả đi học..."

Thi Vinh cười nhạo: "Em nghĩ rằng anh có ý gì với em sao, Lộ Lộ? Chỉ là muốn em mang quần áo sạch tới thôi."

Mạnh Nịnh hiểu sai ý, quần bách tới mức đỏ bừng cả mặt, nhanh chóng tìm quần áo mới cho Thi Vinh. Thi Vinh cũng là có ý trêu ghẹo cô, thấy cô phản ứng như vậy, khoe môi miệng đầy ý cười mà bước vào phòng tắm.

Sau khi kết hôn với Thi Vinh, khiếu thẩm mỹ của Mạnh Nịnh bỗng nhiên tăng mạnh, trước kia cô vốn không thèm để ý mình mặc gì. Nhưng Thi Vinh cảm thấy, một người vợ nên chọn quần áo cho chồng mỗi ngày, thế nên mấy năm nay có một thói quen vẫn còn giữ đến nay, đó là mỗi buổi sáng Mạnh Nịnh đều phối quần áo cho Thi Vinh.

Âu phục màu xám đậm, áo somi trắng thêm cà- vạt kẻ tím, Thi Vinh thân hình cao lớn, toàn thân cơ bắp rắn chắc, mặc gì cũng dễ nhìn, cho nên Mạnh Nịnh cũng không phải tốn công mấy.

Đến khi cô phối quần áo cho anh xong, và ném quần áo bẩn vào trong giỏ rồi, Thi Vinh đã lau tóc ra khỏi phòng tắm. Mạnh Nịnh chủ động tiến lên nhận lấy khăn lau người cho anh, nước trên tóc anh bỗng nhiên nhỏ vào cổ áo cô, Mạnh Nịnh sợ run cả người, vội lui về sau nửa bước.

Đây là thời điểm ôn hoà hiếm thấy. Chỉ cần Thi Vinh không tức giận, không nổi cáu, anh sẽ là người đàn ông yêu vợ nhất trên thế giới này. Nhưng một khi anh nổi giận, đó chính là long trời lở đất, không ai chịu được. Có đôi khi Mạnh Nịnh cũng thấy kỳ lạ, một người như thế nào mới có thể có hai tính cách cực đoan như vậy chứ?

Kết hôn gần mười năm, thêm mấy năm ở cùng nhau trước đó Thi Vinh cũng không nổi giận nhiều như năm nay. Xét đến cùng, vì sao? Đều là vì những chuyện xưa trước kia. Mạnh Nịnh không hiểu cũng cảm thấy phiền lòng, cô chẳng dễ gì mà nghĩ thông được, đã chuẩn bị cả đời sẽ phải trôi qua như vậy, vì sao Cố Phụng Ngọc và Đinh phu nhân cứ phải xen ngang?

Đề cho cô nhớ lại trước kia có gì là hay? Cô không những nhớ tới trước kia hai người đó đối "tốt" với cô, ngược lại còn đẩy lên ý nghĩ trả thù!

Chỉ cần nghĩ đến hai người đó, thì nghĩ đến tình yêu trời nam đất bắc không bệnh mà mất kia. Mạnh Nịnh không dám tìm Thi Vinh, chẳng lẽ cũng không tìm nổi hai người này?

Đinh phu nhân và Cố Phụng Ngọc dám nói với cô như vậy, đều cho rằng tính cách cô nhu nhược dễ nói, nhưng hai người đó còn chưa biết, cô đã sớm không phải Mạnh Nịnh năm đó rồi.

Loại chuyện lấy oán trả ơn này, cô không làm được, cũng không muốn làm. Ai có lỗi với cô, cô sẽ muốn người đó phải chịu khổ.

Đây đều là những điều Thi Vinh dạy cô, nhưng người có lỗi với cô nhất trên đời này, lại không phải anh ta sao? Chính anh ta cũng không nhận thấy.

Lau tóc xong lại sấy tóc cho anh, Thi Vinh vô cùng nghe lời mà ghé vào đầu gối cô, hai tay vẫn chống xuống giường, sợ đè nặng cô. Mạnh Nịnh vừa sấy tóc cho anh vừa ngơ ngẩn, tóc Thi Vinh vừa đen lại đây, ngón tay cô còn đang khẽ chải cho anh, Thi Vinh thoải mái mà híp mắt, dáng vẻ giống như con mèo lớn được âu yếm vậy.

Đang lúc sấy tóc, Thi Vinh đột nhiên hỏi: "Hôm qua người đàn bà kia lại tìm em hả?"

Chẳng cần nghĩ cũng biết là Tiểu Chu nói. Trong lòng Mạnh Nịnh thờ dãi, nói: "Đúng."

"Sau này để Tiểu Chu đi theo em."

Mạnh Nịnh không phản đối, có Tiểu Chu đi theo bên mình, sự an toàn của cô được bảo đảm, sự an toàn của Quả Quả cũng được bảo đảm. Coi thái độ của Đinh Hoài Chí, cô không nghi ngờ gì ông ta sẽ trói cô về cho vợ yêu đâu. Tuy nhiên, còn chưa có dấu hiệu gì về điều này, nhưng phòng ngừa rắc rối có thể xuất hiện luôn là tốt nhất. "Được."

Thấy cô thuận theo như vậy, lòng Thi Vinh mềm đi, anh thích nhất là Mạnh Nịnh nói chuyện dịu dàng, điều này làm cho anh nghĩ đến lúc mới quen, toàn thân cô đều là gai nhọn, nhìn xem, cô nàng đối với anh mà không đối sắc mặt như vậy, hiện giờ lại làm bà xã của anh, chăm sóc anh mỗi ngày, ở lại bên anh.

Thật làm cho người ta vui sướng mà!

Sấy tóc khô rồi, Thi Vinh lại thay quần áo, lúc này mới đi ra khỏi phòng nghỉ. Quả Quả đã ăn sáng xong từ lâu, lúc này đang chơi xếp gỗ. Mạnh Ninh bụng sửa và bánh mì tới, nói: "Trong tủ lạnh không có gạo, đành ăn cái này vậy."

Thi Vinh cực kỳ bất bẽ trong chuyện ăn uống, nhưng nếu như là do Mạnh Ninh làm, dù có khó ăn đi chăng nữa, anh cũng có thể ăn không chớp mắt, làm sao có thể ghét cái này chứ?

Ánh mặt trời sáng sớm chiếu vào từ cửa sổ sát đất, chiếu lên trên vỉa hè và trên mặt bàn, còn chiếu lên người nữa. Ấm áp, ôn hoà, thoải mái không nói nên lời. Vào buổi sáng đẹp trời như vậy, một nhà ba người vui vẻ hòa thuận, giống như là một gia đình bình thường.

Ăn sáng xong, Thi Vinh đưa cô và Quả Quả đi làm, đến trường, lại hẹn giữa trưa cô đến văn phòng cùng anh, bởi vì mấy ngày nay anh bận bịu nhiều việc.

Sau khi bị Thi Vinh hôn tạm biệt lúc trước khi đi, Mạnh Ninh che cánh môi hơi sưng đi vào trường học, khuôn mặt xinh đẹp hơi đỏ. Dáng vẻ cô xinh đẹp, lại được Thi Vinh cưng chiều vô cùng, dáng vẻ mặt phỉếm đỏ ửng lúc này của cô, kể cả là phụ nữ nhìn vào cũng phải động lòng, không ít cậu trai cứ thể đi tới, vừa nhìn liền ngây ngốc.

Đến phòng làm việc, Mạnh Ninh xem thời khoá biểu, buổi sáng hôm nay cô không có nhiều lớp. Dạy tiết một xong là được thoải mái rồi.

Chỉ là cô đã xem nhẹ trình độ dây dưa của người nhà họ Đinh.(sắp có kịch rồi)

Ngày hôm qua là Đinh Hoài Chí cùng Đinh phu nhân, hôm nay lại đổi thành Đinh Linh sao? Mạnh Ninh không nói gì mà nhìn Đinh Linh tự động tự phát ngồi trước mặt mình, thần nhiên nói: "Bạn học, nếu không có việc gì, thì không nên ở lâu trong văn phòng đâu."

Hai tay Đinh Linh khoanh trước ngực, dường như đang tìm chút dũng khí cho cô ta. Cô ta nhìn mặt Mạnh Ninh chằm chằm, nhìn cánh môi hơi sưng đỏ của Mạnh Ninh, đột nhiên hỏi: "Chị không thích anh rề, phải không?"

Nghe vậy, trong lòng Mạnh Ninh bỗng chốc hồi hộp, nhưng vẫn tỏ ra lạnh nhạt hỏi: "Liên quan gì đến cô?" Cô thích Thi Vinh cũng được, không thích Thi Vinh cũng chẳng sao, dù sao cũng chẳng có nửa xu quan hệ với nhà họ Đinh!

Đinh Linh lại nói: "Mẹ đã nói hết tất cả mọi chuyện cho em biết, chị à, nếu chị muốn ly hôn với anh rề, em có thể giúp chị rời khỏi anh ấy!" (atsm cô nương:">)

Mạnh Ninh quả thực rất muốn chế giễu con bé này suy nghĩ viển vông. Đừng nói là cô ta, cho dù là Đinh Hoài Chí ba cô ta ở đây, thấy Thi Vinh cũng chỉ có thể lớn tiếng cầu xin tha thứ thôi!

Nói cái gì mà giúp cô rời khỏi anh ta... Ha ha.

Thấy Mạnh Ninh chỉ nhìn mình, nhưng không đáp lời, Đinh Linh rõ ràng có phần nóng nảy: "Ôi! Em nói thật mà, sao chị có thể không tin em cơ chứ? Chẳng lẽ chị muốn sống cả đời với anh ấy như vậy sao? Chị sẽ điên mất thôi! Chị, chị không thể làm một người cam chịu được! Nếu chị không phản kháng, thì sẽ bị bắt nạt cả đời đấy!"

Không phản kháng?

Đó là bởi vì đã sớm biết đến kết cục phản kháng, Mạnh Ninh cũng từng liều lĩnh phản kháng, nhưng nhìn mà xem, cuối cùng cô được kết quả gì?

Hôm nay cho dù là Thi Vinh đứng trước mặt cô nói thả cho cô tự do, cô cũng không dám đi, nữa là một con bé miệng còn hôi sữa tự cho là đúng đến cứu vớt chứ?

Càng không nói đến ý đồ của Đinh Linh. Theo Mạnh Ninh thấy, sợ là cô ta có dụng ý khác thôi. Cũng đúng, Thi Vinh hoàn toàn có lực hấp dẫn khiến cho phụ nữ phải điên cuồng vì anh, nhất là thần khí chất bá đạo kia, lại càng dễ dụ dỗ phải mấy cô bé mới biết yêu.

Mạnh Ninh thần nhiên mỉm cười, đùa cợt nói: "Tôi phản kháng anh ấy, rời khỏi anh ấy, sau đó cô sẽ ngồi làm ngư ông đắc lợi hả?" Cô chợt rất tò mò Đinh phu nhân nói với Đinh Linh như thế nào, bởi nếu Đinh phu nhân nói thật, nhất định Đinh Linh sẽ không dám có ý nghĩ này.

Người đàn bà kia, Mạnh Ninh quá hiểu rồi, quen tô điểm cho mình, quen giải vây cho mình, trong lòng bà ta không bao giờ nghĩ đến ai khác nữa. Cho dù đối với con gái nhỏ bà ta yêu thương, vẫn là miệng đầy lời dối trá, Mạnh Ninh không thể không hoài nghi Đinh Linh có phải nghe được cái gì hay không.

Có lẽ là di truyền máu lãng mạn từ Đinh phu nhân, cảm thấy theo đuổi tình yêu đích thực chẳng có gì là sai.

Bạn đang đọc truyện *Chi Yêu Cố Chấp Cuồng Của Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 40

Ý nghĩ đột nhiên bị phá, về mặt của Đinh Linh trong nháy mắt trở nên không thể chịu đựng nổi, nhưng rất nhanh thôi, cô ta tỉnh táo trở lại, siết chặt nắm đấm mà nói: "Không sai, em thích anh ấy! Em vừa gặp anh ấy đã yêu!" Nói xong, giọng cô ta bỗng mang vẻ cầu xin: "Anh ấy đúng là chồng chị, em không thể thẳng tay đoạt đi, nếu chị yêu anh ấy, em sẽ không vùng vằng đoạt tình, nhưng chị không yêu anh ấy, không phải sao? Nếu như vậy, thì nhường anh ấy cho em đi!"

Cứ thế không từ mà biệt, Thi Vinh là người sống sờ sờ, người sống sờ sờ này mà nói nhường là nhường được ngay sao? Mạnh Nịnh không nghi ngờ gì, nếu cô dám cùng Đinh Linh làm liều, kết cục nhà họ Đinh ra sao thì khó nói được, nhưng kết cục của cô chắc chắn không xong. Một nữ sinh nhỏ miệng còn hôi sữa, trắng trẻo chạy đến trước mặt cô bảo hộc tác, quả thực Mạnh Nịnh muốn ngửa mặt lên trời cười to ba tiếng mà chế giễu Đinh Linh không biết tự lượng sức mình. Cô lạnh nhạt nói: "Có bản lĩnh thì cô theo đuổi đi, đừng đặt chú ý lên người tôi."

Cô điên rồi mới có thể tin tưởng Đinh Linh.

Đinh Linh liền dùng ánh mắt trách móc mà nhìn Mạnh Nịnh chăm chăm: "Tôi thật không ngờ, chị lại là người ích kỷ đến vậy!"

Mạnh Nịnh: "...". Cô không giúp cô ta theo đuổi chồng mình, thì là ích kỷ hả? Không nói tới vướng mắc mấy năm nay giữa mình và Thi Vinh, dù có là người xa lạ, cô cũng sẽ không giúp đỡ tùy tiện, số lần bị lừa còn chưa đủ nhiều sao? Càng miễn bàn Đinh Linh lại là con gái bảo bối của Đinh phu nhân, Mạnh Nịnh không nghĩ cách hãm hại cô ta thì thôi, đó là đã xem như hết lòng quan tâm giúp đỡ rồi.

"Chị không thích anh rể, lại còn ràng buộc bước chân đi tìm tình yêu đích thực của anh ấy, chị như thế không khỏi quá đáng, coi bản thân là trung tâm quá mức rồi đấy!" Đinh Linh vỗ vỗ ngực, dường như phải chịu đả kích lớn lắm. Ngày đó, lần đầu tiên nhìn thấy Thi Vinh, tuy anh nói chuyện với mình không mấy thiện cảm, nhưng Đinh Linh kiên định d,d,l,q,cho rằng đó là chuyện cái ngoài ý muốn! Nếu anh mà ở cùng cô ta một thời gian, nhất định sẽ biết điểm tốt của cô ta!

Cô ta không biết suy nghĩ này của cô ta có gì là sai. Từ miệng mẹ mình mà Đinh Linh biết được, vốn hai người Mạnh Nịnh và Thi Vinh là một đôi vợ chồng bất hoà, nếu hai người đó ở chung không hạnh phúc như vậy, vì sao không rời xa nhau đi, buông tay để đối phương đi tìm hạnh phúc của riêng mình chứ? Cô ta cảm thấy suy nghĩ này của mình không chỉ vẹn toàn cho tình cảm thâm mến của bản thân, đồng thời cứu vớt Mạnh Nịnh, lại càng cứu được Thi Vinh đang sắp điên.

Người đàn ông như Thi Vinh, không nên hèn mọn cầu xin tình cảm của một phụ nữ, có thể nói, khi anh ấy giao trái tim của mình ra, không có người phụ nữ nào có thể cự tuyệt!

May mà Mạnh Nịnh không có thuật đọc suy nghĩ, nếu cô mà trong lòng Đinh Linh nghĩ như vậy, nhất định sẽ tưởng rằng đầu óc cô nàng này hỏng mất rồi.

Nhưng thấy trước mắt, cô cũng không thấy Đinh Linh bình thường là mấy: "... Cô nói tôi ràng buộc bước chân anh ấy đi tìm tình yêu đích thực sao?"

Đinh Linh nói như điều hiển nhiên: "Chẳng lẽ không đúng à? Không phải là bởi vì chị không chịu buông tay, không chịu phản kháng và vùng vẫy, nên mới làm cho anh rể càng lún sâu à? Chị, đề nghị của tôi có lợi như thế, chẳng lẽ chị không biết? Chị đáp ứng tôi, giúp đỡ tôi, như thế, chị có thể ly hôn với anh rể, đi tìm mối tình đầu kia, tôi cũng có thể ở chung với anh rể mà!"

Mạnh Nịnh cảm thấy bản thân mình như được thấy tình huống chỉ tồn tại trong phim truyền hình hoặc trên trang đầu các báo. Đinh Linh thăm mếu Thi Vinh thì thôi, đằng này mở miệng là gọi anh rể, cô thực không biết đáp trả hay sao? "Đinh phu nhân nói với cô như thế nào?"

Đinh Linh sùng sốt, không nghĩ tới "người trên đài sen" không trực tiếp trả lời mình, còn hỏi điều này. Chẳng qua cô ta cũng không thêm quan tâm, vùng tay lên, thuận miệng nói: "Mẹ đã kể hết mọi chuyện cho tôi biết, tôi thấy chuyện năm đó chị cũng không thể hoàn toàn trách mẹ được, dù sao mẹ cũng cần phải sống, cũng cần phải chăm sóc tôi và ba đấy! Hơn nữa, bây giờ không phải chị vẫn sống tốt sao? Nếu chị nghe theo mẹ từ sớm, thuận theo anh rể, cũng không có nhiều vấn đề như vậy đâu!"

... Nếu không phải được dạy dỗ cẩn thận, Mạnh Nịnh quả thực muốn hất chén nước sôi này vào mặt Đinh Linh. Đinh phu nhân không biết còn nói xằng nói bậy gì nữa, nghe ý tứ trong lời của Đinh Linh, cứ như năm đó Đinh phu nhân không sai, người sai lại là cô sao? "Được rồi, không cần nói gì nữa. Tôi chỉ nói một câu, muốn Thi Vinh, được thôi, có bản lĩnh thì tự đoạt đi, đừng đặt chú ý lên người tôi." Nói xong, cô đứng dậy kéo ghế ra rồi đi, vừa đi được vài bước, tựa như nhớ tới điều gì, quay đầu nói với Đinh Linh: "Quên không nói với cô, cô và mẹ cô ghê tởm như nhau."

Nói xong, cũng không quay đầu lại mà đi thẳng, để lại Đinh Linh buồn bực không thôi.

Cô ta thực sự thấy Mạnh Nịnh cực kỳ ích kỷ, không thích Thi Vinh thì nói rõ với người ta, rồi xa người ta đi, làm gì phải khổ sở ràng buộc nhau lâu như vậy chứ? Làm lỡ mình thì không nói, lại còn làm lỡ người ta, đây không phải ích kỷ thì là gì nữa? Đinh Linh cảm thấy, nếu là mình, chồng mình mà thích người khác, thì mình chắc chắn sẽ không d,d,l,q,duỡng cầu. Khi đó, tình yêu đã hết, còn gì quan trọng hơn khoan dung và chúc phúc chứ? Cô ta không muốn làm phụ nữ lòng dạ hẹp hòi, không biết khoan dung lại chỉ thích đồ kỵ, cô ta muốn dịu dàng hiền thực lại khiến người yêu như mẹ cơ.

Tuy nhìn Mạnh Nịnh có vẻ nhu mì hiền hậu, nhưng kỳ thật tính tình rất bùng bình, một khi đã quyết chuyện gì thì có mười đầu trâu cũng không kéo lại nổi. Trước khi tìm đến Mạnh Nịnh, trong lòng Đinh Linh đã tính toán rồi, cô ta giúp Mạnh Nịnh rời khỏi Thi Vinh, Mạnh Nịnh làm mối cho cô ta cùng Thi Vinh - đã là chuyện có lợi cho tất cả mọi người, Đinh Linh không hiểu vì sao Mạnh Nịnh muốn từ chối.

Chẳng lẽ là vì Mạnh Nịnh ăn trong bát còn nhìn trong nồi, tuy rằng không thích Thi Vinh, nhưng không nỡ buông ra? Đinh Linh nghĩ lại, không sai chính là lý do này. Phải biết rằng Thi Vinh đúng là rùa vàng số một, gia tài bạc vạn, giàu có vô cùng, bình thường không tiếc tiêu tiền cho Mạnh Nịnh, lúc trước tại một buổi đấu giá, Đinh Linh tận mắt thấy Thi Vinh ngay cả mắt cũng không nháy mà lấy được bộ trang sức giá trị nghìn vàng, để tặng cho Mạnh Nịnh. Đinh Linh càng nghĩ càng mất hứng, chị gái này của cô ta đúng là thân ở trong phúc mà không biết phúc.

Vì thế, ngoài ích kỷ, lấy mình làm trung tâm ra, Đình Linh lại thêm mấy nhãn "hư vinh", "không biết phúc" cho Mạnh Nịnh. Nếu Mạnh Nịnh biết, nhất định sẽ giống nhân vật trong phim hoạt hình, trên trán có ba vạch đen.

Tôi cũng có lý do gì để cô phải giúp Đình Linh chứ ?!

Đối với Mạnh Nịnh mà nói, đáng ghét nhất là người nhà họ Đình. Buổi sáng Đình Linh tới văn phòng nói với cô cả đồng lớn ý nghĩ kỳ lạ chẳng biết tại sao, buổi chiều, có thể là vì trợ oai cho con gái, Đình phu nhân ngày hôm qua vừa mới ở cổng trường tiểu học ngăn đón quả quả lại tới nữa! Nhưng lần này bà ta khôn ngoan hơn, vốn là là gọi điện thoại đến văn phòng của Mạnh Nịnh (bà ta không có số điện thoại di động của Mạnh Nịnh), hẹn Mạnh Nịnh ở một quán cà phê trước cổng trường.

Mạnh Nịnh không trả lời, cũng không nghe, nhưng Đình phu nhân lại nói, nếu cô không đi, bà ta sẽ vào trường học. Mạnh Nịnh nghe xong, cười lạnh không thôi, đuôi cáo không giấu nổi rốt cục muốn lộ ra sao? Không biết người nhà họ Đình đến cùng muốn chắc chắn điều gì ?!

Trong quán cà phê, trước mặt Mạnh Nịnh bày một ly nước ấm, trước mặt Đình phu nhân lại là một cốc cà phê. Nhiều năm sống an nhàn sung sướng, bà ta sớm không còn là cô gái quê mùa mới từ nông thôn đến, không hiểu gì cả, cà phê như vậy, Đình phu nhân không coi vào đâu, gọi một cốc, chỉ là cần lý do để có thể ngồi trong này một lúc thôi. Bà ta có chút không yên nhìn Mạnh Nịnh, thấy cô chẳng để ý tới mình, trên mặt chợt có vẻ xấu hổ, trong mắt đầy áy náy: "Lộ Lộ, mẹ không phải cố ý muốn dọa dẫm con, mẹ chỉ là quá nhớ con mà thôi..."

"Đình phu nhân gọi tôi Mạnh Nịnh là được rồi."

Ánh mắt Đình phu nhân càng thêm đau buồn thê lương, tuy bà ta đã nhiều tuổi, nhưng vẻ ngoài vẫn còn phong vận như cũ, cũng khó trách năm đó Đình Hoài Chí vừa thấy một cô gái quê mùa như bà ta đã yêu, bởi vì Đình phu nhân có khả năng này! Nếu đáng vẻ bà ta không đẹp, sao có thể sinh ra đứa con gái xinh đẹp như Mạnh Nịnh? Ngay cả Đình Linh kia, tuy rằng ngoại hình có kém Mạnh Nịnh chút, vẫn là nữ sinh cực kỳ xinh đẹp, có thể thấy rõ gen của Đình phu nhân vượt trội ra sao. "Lộ..." Dưới ánh mắt kiên định của Mạnh Nịnh, Đình phu nhân rốt cuộc vẫn sửa lại, "Mạnh Nịnh, con nghe mẹ nói, lần này mẹ sẽ không hại con, mẹ đảm bảo!"

Mạnh Nịnh nhìn động tác giơ tay lên thề buồn cười của bà ta, nói: "Đi thẳng vào vấn đề đi, bà trăm phương ngàn kế để được tôi tha thứ, rốt cuộc muốn làm cái gì?" Thi Vinh đã sớm tra xét, ung thư là thật, hối hận cũng là thật, chỉ là trái tim kia không đủ thật, suy nghĩ muốn bù lại cho cô, đồng thời còn muốn cướp đoạt thứ thuộc về cô.

Nói thí dụ như, Thi Vinh.

"Con có biết, điều này... Linh Nhi vừa thấy Thi Vinh đã yêu, cho nên... Mẹ muốn cầu xin con giúp một chuyện... Được không?"

Ánh mắt chờ đợi của Đình phu nhân làm cho Mạnh Nịnh thấy ghê tởm, nói vòng vèo, Đình phu nhân này cũng là để cho con gái bà ta làm tiểu tam thôi! Mạnh Nịnh cười lạnh, nói: "Thế nào, bà muốn con gái bé bỏng của bà cũng như bà, cũng làm tiểu tam nhà người ta? Chuyện năm đó bà khiến vợ Đình Hoài Chí nhảy lầu, bà đã quên, cho nên muốn con gái của bà cũng như thế hả ?!"

Bị con gái ruột động đến vết sẹo, sắc mặt Đình phu nhân liền lúc xanh lúc trắng, cô lúng ta lúng túng nói: "Mẹ không phải có ý này... Mẹ chỉ là không muốn con ở chung với Thi Vinh nữa, cậu ta không tốt với con..."

"Khi tôi cầu xin bà, sao bà lại không cứu tôi?" Mạnh Nịnh thấy kì lạ, sao hôm nay lại là ngày xưng tội, từng người một đến trước mặt cô tự phân tích, lời nói khó nghe, cô không thích nghe d/d/l/q/dnhất mấy điều này, lại càng không thích dùng đầu óc đi nghiên cứu nhất cử nhất động của loài người, nhưng lúc này Mạnh Nịnh thật sự rất tò mò một vấn đề: Vì sao da mặt Đình phu nhân dày như vậy, mặt bà ta cũng không cần bà ta nữa à? "Thi Vinh tốt hay không tốt với tôi, tôi ly hôn với anh ấy hay không, đều chẳng có một chút liên quan nào tới bà, bà quên rồi?"

Có phải bà ta cho rằng chỉ cần sinh cô ra, là có thể can thiệp vào chuyện của cô cả đời? Mạnh Nịnh không khỏi cảm thấy khó chịu, càng nhìn Đình phu nhân, hình tượng người mẹ trong lòng cô càng tiêu tan. Đình phu nhân trong lời của bà, người xinh đẹp nhất lại thiện lương nhất, dịu dàng nhất, chẳng giống một chút nào cả. Ngoại trừ vẻ ngoài xinh đẹp, Đình phu nhân được xưng tụng là thiện lương lại dịu dàng lại dịu dàng ở đâu hả?

Bạn đang đọc truyện *Chỉ Yêu Có Chớp Cuồng Của Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 41

Đình phu nhân vốn hơi chột dạ, sau đó lại tỏ ra tội nghiệp nói: "Không phải mẹ không muốn giúp con, con là miếng thịt từ trên người mẹ rơi ra, mẹ có nằm mơ cũng muốn giúp con mà! Đúng là mẹ không thể ích kỷ như thế, mẹ vẫn còn phải chăm sóc em gái con, lúc ấy Thi Vinh bức bách mẹ như vậy, mẹ cũng chẳng còn cách nào, lúc này mới..."

Mạnh Nịnh như là được nhận biết người phụ nữ này lần nữa. Nếu trước đây cô chưa từng gặp Đình phu nhân, hoặc là ảo tưởng tốt đẹp về bà ta của cô không bị phá vỡ, thì lúc này đây, có lẽ cô sẽ tin tưởng thật. "Bà đã quên rồi sao? Buổi tối đó, tôi cũng ở đây, suy cho cùng, lời nói của bà là thật hay là giả, tôi biết rất rõ." Mạnh Nịnh kinh ngạc nhìn Đình phu nhân, lúc trước cô xem "Tam Quốc Diễn Nghĩa", một câu mắng Vương Lăng của Gia Cát

Lượng, cho tới giờ cô vẫn nhớ như in: Ta chưa bao giờ gặp một người vô liêm sỉ như vậy!

Nếu lời này ứng với Đình phu nhân, cũng chẳng sai chút nào.

Sắc mặt Đình phu nhân có phần xấu hổ, nhưng bà ta vẫn đang tranh thủ sự đồng cảm từ phía mạnh nịnh, hi vọng Mạnh Nịnh có thể hiểu được, bà ta là thật lòng muốn tốt cho cô, bà ta đã không còn là bà ta trước kia nữa: "Lộ... Mạnh Nịnh, con hãy tha thứ cho mẹ, trở lại bên mẹ không được sao?" (Nhã: Haizz, xứng đáng với tượng Oscar quá!)

Mạnh Nịnh hỏi: "Bây giờ, bà sẵn lòng trả giá toàn bộ vì tôi sao?"

Đình phu nhân không hề nghĩ ngợi mà ra sức gật đầu.

"Nếu Thi Vinh biết được, thì nên làm sao bây giờ đây? Bà định giúp tôi như thế nào?"

Nghe vậy, Đình phu nhân sửng sốt, hoàn toàn có thể cho thấy là bà ta không nghĩ tới vấn đề này - cũng không phải là không nghĩ tới Thi Vinh như thế nào, mà là không phải giúp cô ứng phó với Thi Vinh như thế nào. Đến cùng, bà ta vẫn là vì lợi riêng mà chỉ nghĩ cho bản thân mình. Bà ta chia rẽ Mạnh Nịnh và Thi Vinh, sau đó để cho Đình Linh thay thế, Đình phu nhân cực kỳ tin tưởng con gái mình, nếu Thi Vinh có thể yêu mạnh nịnh, thì nhất định Thi Vinh cũng có thể yêu Đình Linh như thế. Điều là con gái bà ta, Đình Linh Đình Linh còn đơn giản khờ khạo hơn Mạnh Nịnh, chẳng phải giống như Mạnh Nịnh nhiều năm về trước hay sao? Cho đến lúc này, Thi Vinh có lẽ đã thích Đình Linh rồi, tất nhiên không thể để Mạnh Nịnh khó xử được. (Nhã: Nghe như là "Tắm chết, mụ di ghê đưa Cám vào cung thay Tấm" á:))

Mà để bồi thường, bà sẽ giúp đưa con gái này tìm đến mối tình đầu, để cho hai người có tình ấy sẽ thành người nhà. Nhìn đi, thế này không phải kết cục tất cả đều hạnh phúc sao?

Nhưng bà d.d.l.q.d.ta không biết rằng, lí do mà Thi Vinh thích Mạnh Nịnh, cho tới bây giờ cũng không phải vì sự ngây thơ hồn nhiên của cô.

Tình yêu của Thi Vinh đối với Mạnh Nịnh cực kỳ đáng sợ, nhưng lại đơn giản, chính vì cô là mạnh nịnh. Đổi lại, bất kể người nào trên thế giới này, cho dù xuất hiện tại cùng thời gian, cùng địa điểm, có cùng dung mạo, cùng giọng nói, Thi Vinh cũng sẽ không động lòng.

Trừ khi cô ấy là Mạnh Nịnh.

Giống như là trên trời cao đã định trước, đây là sự giải thích duy nhất mà người theo thuyết vô thần như Thi Vinh tin tưởng.

"Con yên tâm đi, mẹ đã lập kế hoạch rồi. Gần đây, tập đoàn tài chính Thị thị muốn tuyển trợ lý mới cho thư ký đồng sự trưởng*, đến lúc đó, con sẽ đưa Linh Nhi đến bên Thi Vinh, sau đó dạy cho Linh Nhi làm sao để khiến Thi Vinh vui vẻ, sau đó sẽ lâu ngày sinh tình, Thi Vinh đương nhiên sẽ thích Linh Nhi, khi đó, mẹ sẽ nói với Linh Nhi bảo Thi Vinh chủ động đề xuất ly hôn với con, sau đó con cũng có thể đi tìm Hàn Ngộ Chi nữa, con thấy đấy, như vậy không phải rất tốt sao? Tuy nhiên đến lúc đó mẹ chưa chắc còn sống, nhưng chỉ cần nghĩ đến con và Linh Nhi đều có nơi chốn tốt, dù mẹ có chết, cũng có thể nhắm mắt được rồi."

*Đồng sự trưởng: Hiểu như Chủ tịch Hội đồng quản trị.

Nói ngắn gọn, chính là muốn cô đưa em gái cùng mẹ khác cha đến bên chồng mình, dạy cô ta làm sao để dụ dỗ chồng mình, lại để mình thành người vợ bị bỏ rơi, sau cùng để hai người kia làm đôi chim liền cánh. Mạnh d/d/l/q/dNịnh dùng ánh mắt tán thưởng nhìn Đình phu nhân, cảm thán nói: "Quả nhiên tôi đã coi thường bà, không ngờ bà còn có thể nghĩ ra biện pháp như vậy." Thật sự là vẹn cả đôi đường, tự cho là đúng bồi thường con gái lớn đây, lại có thể thỏa mãn tâm nguyện của con gái nhỏ, đồng thời trước khi chết bù lại được tất cả sự nuối tiếc, quan trọng nhất, bà ta có thể duy trì vinh quang của nhà họ Đình - nếu Đình Linh có thể câu được Thi Vinh thành công, như thế, không phải nhà họ Thi và nhà họ Đình sẽ có quan hệ thông gia hay sao?

Thật có thể nói là một cục đá hạ ba con chim luôn!

Mạnh Nịnh cười nhẹ, sau lại dựa lưng vào ghế, chậm rãi hỏi: "Nếu tôi đáp ứng bà, tôi được lợi gì không?"

Cô không chú ý tới, khi cô hỏi câu đó, Tiểu Chu ngồi cách chỗ cô không xa đã sợ run cả người. Trong lòng không ngừng hối hận, vì sao anh ta lại bật loa ngoài cho cậu chủ nghe chứ?! Đây không phải là muốn chết sao?! Biết rõ là chuyện giữa cậu chủ và cô chủ cực kỳ nhạy cảm, lẽ ra anh ta nên ghi chép là rồi dựa vào sự nghiêm trọng của vụ việc mới quyết định báo cáo hay không chứ!

"Đương nhiên là có lợi!" Đình phu nhân vui mừng nói, trong lòng cho rằng Mạnh Nịnh đã bị mình làm rung động rồi. Bà ta kích động nhếch miệng cười, thao thao bất tuyệt: "Không phải con vẫn luôn nhớ đến mối tình đầu kia sao? Đợi cho chuyện giữa Linh Nhi và Thi Vinh thành công, mẹ sẽ giúp con tìm cậu ta về! Tuy rằng trung quốc rộng lớn, nhưng cũng không phải không tìm được, con yên tâm đi, mẹ nhất định tìm cậu ta về cho con, để các con thành người nhà!"

Có lẽ là bà ta thật sự muốn bù đắp cho Mạnh Nịnh, cho dù trong đó xen lẫn lòng riêng, nhưng bà ta vẫn muốn bồi thường như cũ - cho dù sự bồi thường này là tự cho là đúng. Mười ngón tay Mạnh Nịnh đan lại, đùa cợt nói: "Người cần tìm là khi mười bảy mười tám tuổi, bây giờ hai mươi bảy hai mươi tám tuổi rồi, bà chắc chắn là tôi còn cần nữa sao?"

Nói xong, nét trào phúng trong mắt cô càng đậm: "Theo như lời của Đình phu nhân, dường như đã quên tôi và Thi Vinh còn có con trai. Nếu Đình Linh cùng Thi Vinh kết hôn, bà nói Quả Quả phải ở với ai đây? Sau này Quả Quả gọi Đình Linh là dì nhỏ, hay gọi là mẹ kế nhỉ? Bà nghĩ tới chưa?"

Đương nhiên là không nghĩ tới, Đình phu nhân đã sớm đắm chìm trong thế giới của mình, ảo tưởng của bà ta tốt đẹp như vậy, căn bản không cần nghĩ tới

người khác muốn gì. Về phần Quả Quả... Bà ta đã sớm quên mất hạt đậu nhỏ này rồi.

"Điều này... Đương nhiên Quả Quả theo con rồi, dù sao Linh Nhi tuổi còn trẻ, sau này nếu nó có con, mẹ cũng không dám bảo đảm nó có thể đối xử với Quả Quả như con mình sinh ra được..." Giọng của Đình phu nhân càng ngày càng nhỏ, sợ là chính bà ta cũng biết rằng không thể nào nói nổi.

Ngoài miệng nói thật hay, tám đời còn không có chuyện gì, lúc này bà ta thật nhưng nhớ của cải nhà họ Thi, ngay cả mấy lời dễ nghe lấy lệ cũng không nói nổi nữa rồi. Ánh mắt Mạnh Nịnh chăm chọc không thôi, Đình phu nhân lại không nhận ra, bà ta nghĩ đến những cảnh tượng có thể xảy ra trong tương lại, cả trái tim cũng chỉ hướng về Đình Linh. Dù sao cũng là con gái mình mang thai mười tháng, nuôi lớn đến bây giờ, tất nhiên là quý giá hơn con gái lớn chẳng gặp mặt được mấy lần, nhiều năm không lui tới kia.

Nếu Mạnh Nịnh ưng thuận, cô sẽ là người ngu xuẩn nhất thế giới, cô lạnh lùng cười, hơi kéo dài âm cuối, nói: "Ồ, tôi hiểu ý của bà, nói đúng là, tôi ly hôn với chồng tôi, đưa con tôi đi khỏi cái nhà giàu sang như vậy, mẹ con "thoái vị nhường cho người hiền đức", để cho Đình Linh người sau vượt người trước à? Con tôi vốn là người thừa kế danh chính ngôn thuận duy nhất của nhà họ Thi, nếu đồng ý với đề nghị của bà, nó lại phải thành người ngoài không danh chính ngôn thuận đây à?"

Ý cười nơi khóe môi càng lạnh lẽo: "Bà cho là người nào cũng như và, tình yêu là tối cao, không có tình yêu thì không sống nổi hả?"

Tình yêu gì gì đó, Mạnh Nịnh đã không còn thấy hiếm lạ rồi. Cô chỉ d,d,l,q,dquan tâm đến con trai, con trai của cô, chó mèo gì đấy đừng hòng tranh giành quyền lợi!

"Không không không, mẹ không có ý này..." Thấy Mạnh Nịnh dường như có khuynh hướng tức giận, Đình phu nhân nóng nảy. "Mẹ chỉ là muốn cho con thứ con muốn..."

"Lúc này tôi không cần nữa." Mạnh Nịnh nói. "Hàn Ngộ Chi cũng được, bà cũng được, từ lâu tôi đã không cần. Đồ vô dụng, muốn tới làm cái gì? Huống chi..." Cô từ từ nghiêng người, lại gần tai Đình phu nhân. "Bà là ai, cũng dám đánh đồng với Ngộ Chi hả? Ngay cả đầu ngón chân của anh ấy bà còn chẳng bằng, đừng si nhục Ngộ Chi của tôi."

Nói xong, cô giống như chẳng có gì xảy ra, lại ngồi về. Tiểu Chu nhìn sang bên này, không biết hai người nói gì. Anh ta còn đọc khẩu hình, nhưng lúc này anh ta không thấy môi Mạnh Nịnh chuyển động ra sao.

Thật sự là không xong rồi... Cảm giác cậu chủ sẽ tới đây ngay lập tức.

Đình phu nhân vẫn nán lại muốn thuyết phục Mạnh Nịnh, cửa quán đồ uống đột nhiên bị đẩy ra, người đàn ông cao lớn bước chân đi tới đầy giận dữ, ánh mắt như loài chim ưng nhìn thẳng vào Đình phu nhân, sắc như dao, làm như phải giết chết bà ta mới bằng lòng.

Có thể nói, cả đời này Đình phu nhân đều sống trong ảo tưởng mơ mộng tốt đẹp cùng tình yêu ngọt ngào, người duy nhất có thể khiến bà ta tỉnh lại, cũng chỉ có Thi Vinh. Người đàn ông này thật là đáng sợ, cho dù anh là vai dưới, nhưng Đình phu nhân thấy Thi Vinh cũng phát run cảm cấp.

Bà mãi mãi không thể quên được, buổi tối trời mưa năm ấy, Thi Vinh toàn thân ướt đẫm giống như ma quỷ. Khi ấy, Đình phu nhân tin rằng, nếu mình không đáp ứng điều kiện của anh ta, anh ta tuyệt đối sẽ giết mình.

Tất nhiên, lúc này Đình phu nhân đã tự động xem nhẹ yêu cầu của Thi Vinh, chẳng qua Thi Vinh chỉ muốn bà ta đừng nhúng tay vào chuyện này, chính bà ta lại sợ tới mức chẳng ngó ngang gì tới, trở mặt nhìn con gái chịu khổ trước mặt mình, vẫn làm như không thấy.

"Sao anh lại đến đây?" Mạnh Nịnh bình tĩnh, dịch vào phía trong ghế một chút.

Thi Vinh thấy nụ cười dịu dàng bình tĩnh trên mặt cô, lửa giận tràn đầy liền giảm bớt, nhưng vẫn hết sức tức giận. Anh ngồi xuống cạnh Mạnh Nịnh, đôi mắt lạnh lùng nhìn thẳng khiến Đình phu nhân không rét mà run: "Nếu tôi không nhớ lầm, rất lâu trước đây, hình như tôi đã cảnh cáo bà, nếu không định thừa nhận Mạnh Nịnh, thì không cho phép bà xuất hiện trước mặt cô ấy nữa, quên rồi sao?"

Đình phu nhân bị dọa đến toàn thân cứng đờ, miệng bà ta há rộng, không nói nổi một từ nào, một hồi lâu sau, mới lúng ta lúng túng nói: "Tôi, tôi..." Khóe mắt chợt liếc qua Mạnh Nịnh, bà ta đột nhiên trở nên nhanh trí, chỉ vào Mạnh Nịnh: "Là Lộ Lộ! Là Lộ Lộ nói nhớ người mẹ này, cho nên, cho nên tôi mới đến thăm... Thi tiên sinh, Lộ Lộ là con gái ruột của tôi, bây giờ là vợ ngài, chúng ta coi như là người một nhà, này, này..." Bà ta nhìn Thi Vinh với vẻ cầu xin, như cầu xin anh đừng chấp nhặt với bà ta vậy.

Bây giờ Mạnh Nịnh mới được mở rộng tầm mắt, đây là mẹ ruột của cô đấy... Năm xưa là mắt của ba có vấn đề hay sao, mà có thể nhìn trúng người như vậy?!

Bạn đang đọc truyện *Chi Yêu Cổ Chấp Cuồng Của Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 42

"À, là vậy sao? Lộ Lộ?" Thi Vinh hỏi Mạnh Ninh.

Đình phu nhân lập tức khấn trương nhìn Mạnh Ninh, sợ Mạnh Ninh không nể mặt bà ta, ánh mắt mang theo sự cầu xin. Nghĩ thầm rằng dù sao Mạnh Ninh cũng là đứa con gái mà bà ta hoài thai mười tháng, trải mọi khổ đau mới sinh ra được, tuy rằng không lớn lên bên bà ta, nhưng mối quan hệ huyết thống này không thể xóa bỏ được, nên sẽ không thể không giúp bà ta giảng hòa chứ?

Ai biết rằng Mạnh Ninh cứ không theo bà ta đâu: "Anh cảm thấy em sẽ nhớ bà ta sao?"

Thi Vinh nheo lại mắt, chậm rãi đánh giá Đình phu nhân từ đầu đến chân, rồi sau đó cười nhạo nói: "Nhiều năm không gặp, Đình phu nhân vẫn lừa mình dối người như trước đây."

Mạnh Ninh mỉm cười, nhìn ánh mắt lên án của Đình phu nhân, cảm thấy mực cười, đình hoài chí bằng lòng chiều Đình phu nhân, đó là ông ta cam tâm tình nguyện, nhưng chẳng lẽ những người khác trên thế giới cũng cần phải chiều bà ta sao? Trái đất cũng chẳng phải quay quanh bà ta.

Đình phu nhân không dám oán trách Thi Vinh, nhưng đã không vừa lòng với Mạnh Ninh, cảm thấy tới cùng đứa con gái này vẫn không thân thiết với mình, suy nghĩ như vậy, nháy mắt trong lòng thoải mái đôi chút, sự áy náy đối với chuyện bà ta năm đó không ra tay cứu giúp Mạnh Ninh cũng tiêu tán một chút.

Mạnh Ninh nhìn bà ta, khỏe miệng tươi cười không dối, nói: "Nói như vậy thật không lễ phép chút nào, em nhớ Đình phu nhân chắc chắn là có chừng có mực, quyết sẽ không cố tình gây sự, đề xuất một chút yêu cầu quá đáng."

"Đúng không?" Thi Vinh hỏi.

Đình phu nhân vội vàng gạt đầu: "Đúng đúng đúng, tôi là nhớ Lộ Lộ, cho nên mới tới nhìn một chút... Không phải muốn tới quấy nhiễu hai người đâu..."

Trên mặt Thi Vinh cũng có chút tươi cười, anh vốn là người đàn ông cực kỳ anh tuấn, tuy nhiên lại không thích cười, nhưng khi anh cười lên, thật sự là dễ nhìn không nói nên lời, cho dù là Đình phu nhân lớn tuổi, khi thấy Thi Vinh cười, tim cũng đập lỡ một nhịp.

Tuy bà ta sợ hãi Thi Vinh, nhưng bà ta chưa bao giờ phủ nhận Thi Vinh là người đàn ông xuất sắc, sự xuất sắc này là bóng lưng người bình thường khó có thể sánh được, cho nên năm đó, tuy Mạnh Ninh không muốn, Đình phu nhân cũng vẫn khuyên cô ở cùng một chỗ với Thi Vinh.

Suy cho cùng, cách nghĩ của bà ta cũng như người bình thường: Đàn ông như Thi Vinh, đẹp trai, có quyền, có tiền, xuất sắc ưu tú, có cô gái nào trên thế giới này lại không thích chứ?

Bà ta cứ ôm ý nghĩ này, nên yên tâm thoải mái sống cuộc sống quý phu nhân của mình. Chỉ cần nghĩ đến, Mạnh Ninh gả cho Thi Vinh, thành cô chủ nhà họ Thi, về sau chưa chắc đã sống hạnh phúc, nhưng Đình phu nhân cảm thấy, giữa Mạnh Ninh và Thi Vinh chỉ là vấn đề thời gian mà thôi, có lẽ nhiều năm sau, Mạnh Ninh còn có thể tới cảm ơn mình đã tác thành ấy chứ!

May mà Mạnh Ninh không biết bà ta nghĩ như vậy, nếu không sẽ ghê tởm muốn chết.

"Hóa ra là như vậy." Thi Vinh vuốt cằm, tựa như thật sự hiểu ý tứ của Đình phu nhân, hơn nữa hẳn sẽ không trách cứ bà ta. "Nhưng mà tôi rất tò mò, qua nhiều năm như vậy rồi, đây là lần đầu tiên bà nhớ tới Mạnh Ninh hả?"

Đình phu nhân sùng sốt một phen, lập tức phủ nhận: "Đương nhiên không phải..."

"Vậy vì sao bây giờ mới đến thăm cô ấy?"

Đình phu nhân chột dạ, không dám nhìn anh, rõ ràng tuổi tác hơn Thi Vinh rất nhiều, nhưng ở trước mặt Thi Vinh, trái lại bà ta tỏ ra có vẻ ngây ngô và nhất gan. "Tôi, tôi..."

"Hai vợ chồng chúng tôi hiện nay sống rất tốt, tôi cho rằng chắc chắn Đình phu nhân bà cũng nhìn ra được."

Đình phu nhân ra sức gạt đầu.

Thi Vinh thấy bà ta như vậy, cũng vô cùng hài lòng, nói ra cũng không khách khí nữa: "Nhưng tất cả những điều này cũng chẳng liên quan gì tới bà."

Đình phu nhân sùng sốt.

Mạnh Ninh cũng sùng sốt.

Anh chậm rãi nói: "Mấy năm nay tôi và Mạnh Ninh sống tốt hay không, cũng không phải là do bà ban tặng, tình cảm giữa hai vợ chồng chúng tôi ra sao, cũng không phải là điều bà nên quan tâm, nếu tôi là bà, năm ấy, sau khi cầm tiền của tôi rồi rời khỏi, thì không nên xuất hiện nữa đâu." Thấy ánh mắt Đình phu nhân ngày càng chột dạ, Thi Vinh nhún mày, nhìn về phía Mạnh Ninh: "Sao, bà ta không nói với em, năm đó bà ta cảm xúc của anh rời đi à?"

Mạnh Ninh không biết! Nếu cô biết, cô nhất định sẽ không đến gặp người đàn bà giả nhân giả nghĩa này! Nhưng kỳ lạ thay, khi Thi Vinh nói ra d,d,l,q, chuyện này, cô lại không có cảm giác bất ngờ chút nào, cũng không có chút giận dữ nào, bởi vì trong ấn tượng của cô,

Đình phu nhân làm ra chuyện gì cũng đều cực kỳ bình thường, đừng nói là lấy tiền của Thi Vinh, ngay cả quỳ xuống liếm đầu ngón chân của Thi Vinh, cô

cũng chẳng lấy làm lạ.

"Đó quả là khoản tiền không hề nhỏ." Thi Vinh cười cười. "Sao, tiêu hết rồi, cho nên tới đây tìm Mạnh Ninh, muốn kiếm lợi từ chúng tôi sao?" Nếu bà ta thật sự nghĩ thế, thì đó là sai lầm lớn, anh đúng là có tiền, đáng tiếc, không phải ai cũng cho được.

"Cũng không phải." Mạnh Ninh phủ nhận. "Nghe nói Đình phu nhân bị ung thư gì đó, ngày tháng còn lại không nhiều, cho nên muốn trước khi chết, xóa bỏ hiềm khích trước kia với con gái lớn, tìm nơi chốn tốt cho con gái nhỏ, anh có muốn biết con gái nhỏ của bà ta nhìn trúng nơi chốn tốt nào hay không?"

Vừa nghe thấy Mạnh Ninh định nói ra chuyện mình vừa đàm phán lúc này, Đình phu nhân lập tức nóng nảy: "Đừng! Đừng nói!" Nhưng đã chậm. "Là anh đó, ngài Thi."

Nghe vậy, Thi Vinh nghiêng ngẫm mà nhìn về phía Đình phu nhân: "Tôi cũng không ngờ, năm đó bà sợ tôi như gặp phải quỷ, đền Mạnh Ninh cho tôi còn chưa đủ, vậy lại muốn đưa cả con gái nhỏ cho tôi à?" Đình phu nhân muốn phủ nhận, thực ra đây không phải là ý định ban đầu của bà ta, có lẽ bà ta có chút lòng riêng, muốn Đình Linh có thể ở cùng Thi Vinh, nhưng lúc đầu, bà ta vốn không nghĩ đến, sau khi Đình Linh gặp Thi Vinh, lại xin bà ta kể lại chuyện năm đó, đưa ra yêu cầu. Bây giờ bị Thi Vinh nói, bà ta cũng cảm thấy hơi hồ thẹn, rõ ràng đã biết làm như thế thì không nói ra nổi, không từ mà biệt, riêng chỉ nói ra cho người ta nghe một chút cũng đã mất mặt rồi. "Tôi, tôi không có... Tôi cũng không phải muốn..." Bà ta quần bách nhìn Mạnh Ninh, hi vọng Mạnh Ninh có thể giải thích giúp.

Ánh mắt Mạnh Ninh mang theo sự thương hại nhìn Đình phu nhân, không hiểu vì sao đối phương lại có ý cho rằng cô vẫn là con bé năm xưa quần quýt cha mẹ. Đã qua mười năm, trong lòng cô thực không còn chút lưu luyến nào với Đình phu nhân cả, nhưng chẳng hiểu sao đối phương lại không hiểu. Trên thế giới này, quan hệ huyết thống không cách nào xóa bỏ, nhưng Mạnh Ninh cũng không cho là như vậy. Thấy Đình phu nhân tự cho là đúng mà bù đắp, cô cũng cảm thấy nực cười.

Sớm biết như vậy, sao lúc trước còn làm?

Từ đầu đến cuối, Mạnh Ninh đều không nói một câu nào cho Đình phu nhân. Đình phu nhân quần bách đến đỏ mặt, từ từ biến thành màu xanh xám hổ, sau cùng trở thành màu trắng sợ hãi.

Thi Vinh thu lại vẻ tươi cười, lúc anh không cười đặc biệt lạnh lùng nghiêm khắc: "Tôi hi vọng đây là lần cuối cùng, bà làm được chứ?"

Thấy bà ta chạy hốt hoảng, Mạnh Ninh nở nụ cười: "Bà ta rất sợ anh đó."

"Vừa rồi bà ta nói gì với em?"

Với câu hỏi đột ngột của Thi Vinh, Mạnh Ninh lựa chọn trả lời thành thật: "Đều là mấy câu vô nghĩa, muốn em giúp Đình Linh đến gần anh, đợi cho anh động lòng với Đình Linh, chủ động đề xuất ly hôn với em, sau đó để em mang Quả Quả rời đi, đi tìm mối tình đầu của em."

Thi Vinh cực kỳ hài lòng với sự thành thật của Mạnh Ninh, trước khi anh mở miệng hỏi, kỳ thật trong lòng anh không chắc chắn, bởi vì anh không biết Mạnh Ninh có thể nói thật hay không.

Nếu cô nói dối anh, có đề cập đến Hàn Ngộ Chi hay không, anh nghĩ, anh nhất định sẽ không khống chế được mà nổi điên. Mà Mạnh Ninh nói thật, trong lời nói có nhắc đến Hàn Ngộ Chi, Thi Vinh sẽ vui vẻ, mấy năm nay, anh chỉ cần Mạnh Ninh một lòng một dạ. Cô d.d.l.q. thích anh cũng được, không thích anh cũng được, tóm lại là không thể rời khỏi anh, không thể ở cùng người khác.

Tình yêu điên cuồng này, là nhược điểm lớn nhất của anh.

Anh kéo Mạnh Ninh ôm vào lòng, dịu dàng mà lại nguy hiểm hỏi: "Vậy em trả lời bà ta ra sao?"

Ngón tay thon dài chậm rãi vuốt ve cổ Mạnh Ninh, tựa như một giây sau, nếu câu trả lời của cô khiến anh không hài lòng, anh sẽ bóp cái cổ tinh tế yếu ớt của cô.

Mạnh Ninh cũng không biết mình lấy lá gan từ đâu ra, thế nhưng không kinh sợ mà trả lời, ngược lại còn hỏi lại: "Anh hi vọng em trả lời bà ta như thế nào?"

Thi Vinh lạnh lùng nhìn cô chằm chằm, không nói lời nào.

Mạnh Ninh liền nở nụ cười: "Em nói cho bà ta, không thể."

"Vì sao không thể?"

"Chính là không thể, không vì cái gì hết." Cho tới bây giờ cô cũng không nghĩ đến lý do.

Từ khi đáp ứng giao hẹn ba năm với ông Thi, khi Thi Vinh trở lại thủ đô, Mạnh Ninh cũng đã vứt bỏ lòng thành của mình rồi, cô học được cách suy nghĩ không theo suy nghĩ của mình, như thế cô cũng không thấy đau khổ. Giống như bây giờ, chỉ cần xem nhẹ một thứ gì đó, thật ra cô vẫn có thể sống tốt.

Nói thật, Thi Vinh đối với cô không tệ, chỉ cần không đề cập tới Hàn Ngộ Chi, anh có sủng cô đến tận trời. Nhưng bất kể anh đối với cô tốt bao nhiêu, cô lại không cách nào quên sự tàn bạo, lãnh khốc của anh. Anh đã từng kiên quyết bao nhiêu khi tách cô ra khỏi Hàn Ngộ Chi, cô chưa bao giờ quên

được, những ký ức này đã hòa với thân thể cô, trở thành một phần sâu kín. Nhưng chỉ cần một ngày nào đó bị lôi ra, thì miệng vết thương đó cũng chẳng thể nào lên da non được.

Đều là số mệnh cả.

Cô không muốn nói, Thi Vinh cũng không hỏi nữa, anh có được đáp án của mình là đủ rồi, đến như thật giả anh cũng chẳng muốn nghiên cứu nữa. "Còn tiết nữa sao?"

Mạnh Ninh lắc đầu.

"Về nhà thôi."

Mạnh Ninh gật đầu.

Giữa đường đi qua siêu thị, Mạnh Ninh muốn xuống xe mua đồ ăn, Thi Vinh cũng cùng vào với cô, anh cực kỳ cố chấp trong cuộc sống vợ chồng bình thường, Mạnh Ninh nhủ mảy khi chọn nguyên liệu nấu ăn, do dự khi chọn rau dưa... Đối với Thi Vinh mà nói, đều là những điều khiến anh cầu mà không được.

Những việc nhỏ d/d/l/q/dvụn vặt lại bình thường này, anh nhìn suốt mấy năm nay cũng không thấy thỏa mãn. Anh giống như là một con dã thú đói khát, trừ khi có được Mạnh Ninh hoàn toàn, nếu không sẽ không dừng lại.

Trước kia Mạnh Ninh thích ăn đồ ăn vặt, Thi Vinh vì muốn lấy lòng cô, đã từng chất đầy nhà các hăng cô thích ăn, nhưng từ sau khi cô theo anh rồi, dường như cô đã bỏ sở thích này, bây giờ ngoại trừ ăn một chút hoa quả, bình thường cô cũng không động vào.

Sau khi mất đi Hàn Ngô Chi, ngay cả những gì mình từng thích cô cũng đã quên. Cũng không phải không muốn thích lại, nhưng đến khi đó mới nhận ra, cô đã đánh mất khả năng thích rồi.

Bạn đang đọc truyện *Chỉ Yêu Cố Chấp Cuồng Của Anh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 43

Thi Vinh là người đàn ông như sấm rền gió cuốn. Anh khinh thường chuyện nguy trang bản thân, cho tới bây giờ vẫn sống tùy tiện, tự do, dù là ở trước mặt ai, anh cũng chưa bao giờ che dấu tính tình thật sự của mình. Hưng hăng can quấy đến nỗi người đời đều biết đến.

Nhưng đồng thời, anh cũng là người đàn ông thù dai cực kỳ, ai chọc anh mất hứng, thì có qua mười năm rồi, anh cũng không quên.

Như vậy, chọc tới Mạnh Ninh, người còn quan trọng hơn cả tính mạng của anh, thì thế nào đây?

Thi Vinh đúng là người đàn ông thù dai vô cùng. Cho tới bây giờ anh vẫn không có thiện cảm với Đinh phu nhân, cũng không ngờ đến trên thế giới này lại có nhiều người mặt dạn mày dày như thế. Vừa khéo, lúc Đinh phu nhân tìm tới Mạnh Ninh, Thi Vinh cũng đã chuẩn bị xong phần quà lớn tặng bà ta rồi.

Đinh Hoài Chí chỉ có một con gái là Đinh Linh, cũng bởi vậy, mà ông ta vô cùng yêu thương đứa con gái duy nhất này. Nếu có một ngày, ông ta đột nhiên phát hiện, ông ta không chỉ có con gái, mà còn có một đứa con trai có khả năng kế thừa sự nghiệp của mình thì sao đây? Thi Vinh cực kỳ chờ mong liệu nhà họ Đinh có thể vì thế mà nổi sóng gió hay không.

Với tính cách vì tình yêu mà có thể vứt bỏ toàn bộ gia của Đinh phu nhân, lúc trước vì "tình yêu" của bà ta, có thể bức tử người vợ đầu đang sống sờ sờ của Đinh Hoài Chí, rồi sau đó yên tâm thoải mái sống cuộc sống của một quý phu nhân, nếu sau này thấy chồng mình có thêm con trai, không biết bà ta có thể khoan dung tha thứ hay không đây?

Đương nhiên, Thi Vinh cũng chuẩn bị thêm. Đinh phu nhân bị ung thư, sống chẳng được bao lâu nữa, mà Đinh Hoài Chí đang lúc tráng niên, đã lâu không được nếm mùi vị phụ nữ, ông ta có thể không thêm muốn sao? Lại thêm nữa, mỗi ngày mỗi đêm làm bạn với Đinh phu nhân, chịu đựng sự ân hận của bà ta, dù Đinh Hoài Chí có yêu bà ta đến mấy, thì tính kiên nhẫn cũng sẽ bị mài mòn dần dần.

Cho nên, Thi Vinh lại vẫn chuẩn bị một phần quà cho Đinh Hoài Chí - ông ta không lễ độ với Mạnh Ninh, Thi Vinh chỉ không nói gì, cũng không có nghĩa là anh không biết gì.

Mạnh Ninh mà anh nâng niu trong lòng bàn tay, đặt trong tim, mình nuông chiều dung túng còn không kịp, bình thường cũng chẳng nỡ nói to, đâu đến lượt người ta quát lớn chứ?

Thi Vinh hết sức bao che khuyết điểm của mình, anh có thể bắt nạt Mạnh Ninh, làm nhục Mạnh Ninh, làm cho Mạnh Ninh mất hết danh dự trước mặt mình, nhưng người khác thì không được, ai cũng không được, trừ anh ra! Mạnh Ninh là của anh, những người khác đều không thể tranh giành!

Đình Linh có cô bạn cùng phòng tên Mộc Nhung Nhung, ngoại hình rất khá, nổi trắng ra, rất giống Đình phu nhân thời trẻ. E thẹn, nhu mì, xinh đẹp, luôn cần người bảo vệ, cho dù là Đình Linh cũng không nhận được mà muốn che chở cô ta dưới đôi cánh của mình,

Trong trường ai cũng biết Mộc Nhung Nhung là nữ sinh rất nhát gan, chẳng ai dám nói chuyện lớn tiếng trước mặt cô ta, sợ dọa đến cô ta, mà Mộc Nhung Nhung với ai cũng cười dịu dàng, thẹn thùng xấu hổ, cứ như thỏ trắng nhỏ sợ người lạ vậy.

Cô ta rất hiếm khi lui tới với người khác, trừ nữ sinh trong ký túc xá ra, thậm chí không nói nhiều với người khác, tính tình như vậy, khiến người ta cảm giác cô ta cực kỳ vô hại.

Nhưng sự thật thì?

Đình Linh và Mộc Nhung Nhung có cảm tình tốt, thường mời cô ta đến chơi nhà mình, lại giới thiệu Mộc Nhung Nhung cho ba mẹ mình.

Lí do mà hai người đó chơi thân với nhau, có một nguyên nhân lớn là vì giống nhau. Cũng như Đình Linh, Mộc Nhung Nhung cũng cực kỳ tin tưởng tình yêu, mà còn tin một cách mù quáng, có lẽ là liên quan đến gia đình cô ta, có lẽ là liên quan đến tiểu thuyết ngôn tình cô ta thích xem, tóm lại, Mộc Nhung Nhung tin rằng, bạch mã hoàng tử của cô ta sẽ đợi cô ta vào một lúc nào đó trong tương lai. Cô ta chẳng cần làm gì hết, chỉ cần sống bình thường, chờ đến khi anh ấy xuất hiện là được.

Nhưng dù sao cô ta cũng chẳng ngờ đến, còn chưa kịp gặp hoàng tử, thì đã mướn mộ quốc vương rồi. (Nhã: Cô này khẩu vị nặng, haha)

Tuy Đình Hoài Chí đã qua tuổi bốn mươi, nhưng không có sợi tóc trắng nào, không lộ vẻ già chút nào. Vài nếp nhăn nơi khóe mắt khiến ông ta ngoại trừ thêm phần anh tuấn lại càng trưởng thành chừng chạc, đối với nữ sinh trong mối tình đầu mà nói, ông chủ tuổi này đúng là hấp dẫn trí mạng.

Ngay từ đầu Mộc Nhung Nhung cũng không chú ý tới điểm này, nhưng Đình Linh luôn kể bên tai cô ta rằng ba cô ta (ĐL) tốt bao nhiêu, yêu thương mẹ con cô ta (ĐL) bao nhiêu, một thời gian sau, số lần nói chuyện cùng Đình Hoài Chí càng nhiều, trái tim Mộc Nhung Nhung cũng bắt đầu rung động rồi.

Giống như lời Đình Linh vẫn luôn nói, tình yêu đích thực là vô tội, không phải sao?

Nhà họ Đình giàu có bao nhiêu, Mộc Nhung Nhung cũng đã thấy được, mà cô ta cũng không muốn muốn cướp vị trí của mẹ Đình Linh, dù sao đó cũng là người đàn bà thân mang bệch nan y đáng thương, cô ta chỉ cần một đoạn tình yêu khắc cốt ghi tâm mà thôi.

Hơn nữa, nếu dụ dỗ thành công, tất nhiên sẽ có nhiều lợi ích, nếu thất bại cũng chẳng sao, không phải còn tám séc sao? Có thể ổn định làm ăn được lợi không lỗ, vì sao cô ta không làm chứ?

Đình Hoài Chí không phải loại người bình thường, rất nhanh đã phát hiện khi nữ sinh nhỏ này nhìn mình, ánh mắt từ tôn sùng d\$đ#L@q!đơn thuần đã thành mướn mộ. Ngay từ đầu ông ta định làm như không thấy, nhưng một thời gian sau, được cô gái nhỏ xinh đẹp như vậy thích, là đàn ông đều có sĩ diện hảo, ông ta cũng không ngoại lệ. Nhìn mà xem, ông ta đã từng này tuổi, còn có thể khiến có cô gái trẻ chung tình với ông ta, đây là sức hấp dẫn đấy!

Cho nên, ông ta vừa không cự tuyệt, cũng không đáp ứng, cũng không làm như không thấy, mà vào lúc Đình Linh và Đình phu nhân không chú ý, làm bộ như vô ý tiếp xúc thân thể với Mộc Nhung Nhung, vừa giữ thanh danh của mình, lại có thể khơi lên lòng ái mộ của cô gái trẻ.

Đình Hoài Chí cứ thế hưởng thụ sự ái mộ của Mộc Nhung Nhung, Mộc Nhung Nhung không nói, ông ta sẽ làm như không thấy, mà vào lúc Đình Linh và Đình phu nhân không chú ý, lại giả bộ nhưng vô ý tiếp xúc chân tay với Mộc Nhung Nhung, không chỉ giữ được thanh danh của mình, mà còn có thể khơi lên tình cảm của cô gái nhỏ.

Cho nên, lúc này, cần phải có người thúc đẩy mới được.

Lớp học liên hoan vào một buổi tối nọ, Mộc Nhung Nhung gọi điện thoại cho Đình Hoài Chí, nói rằng Đình Linh uống say, các cô đang ở cửa KTV, không ai tới đón, cũng chẳng bắt được xe, hỏi ông ta có thể tới giúp một tay hay không.

Đình Hoài Chí yêu thương hòn ngọc quý Đình Linh này như tính mạng, lập tức bảo Mộc Nhung Nhung đợi tại đó đừng đi đâu, ông ta rất nhanh sẽ đến nơi.

Nửa giờ sau, Đình Hoài Chí tới nơi, Mộc Nhung Nhung vừa nhìn thấy Đình Hoài Chí, nước mắt liền trào ra. Vóc dáng cô ta nhỏ nhắn xinh xắn, đỡ Đình Linh cao 1m65 lâu như thế đã mệt gần chết rồi, cửa KTV lại là nơi tốt xấu lẫn lộn, không ít người đi tới còn huýt sáo với các cô, thậm chí còn muốn tiến lên động tay động chân. Bây giờ Đình Hoài Chí tới rồi, cô ta cuối cùng cũng thở phào nhẹ nhõm.

Lên xe BMW của Đình Hoài Chí, đã muộn thế này rồi, kí túc trước học đã đóng cửa từ lâu, trước kia Mộc Nhung Nhung cũng từng tá túc ở nhà họ Đình, cho nên Đình Hoài Chí cứ thế mà lái xe về nhà. Tối hôm nay Đình phu nhân không ở nhà, mỗi nửa tháng bà ta phải đi viện một lần, vốn tối nay Đình Hoài Chí phải ở lại viện chăm sóc, ai biết được Đình Linh lại đi liên hoan chứ.

Đình Linh uống say nên vừa gối đầu đã ngủ thiếp đi, Mộc Nhung Nhung ngồi trên giường ở phòng cho khách, lấy một túi lớn được đóng gói tinh xảo, khẽ cắn môi, hạ quyết tâm. Cô ta tí mĩ mà thông thả tắm rửa xong, súc nước hoa lên, thay đồ ngủ gọi cảm xong, thân thể mềm mại của cô gái trẻ lộ ra sắc hồng, Mộc Nhung Nhung cực kỳ tự tin, cô ta vẫn là xử nữ, không phải đàn ông đều mê mẩn xử nữ hay sao, cô ta không tin, mình chủ động hiến thân mà chủ Đình lại có thể từ chối!

Đình Hoài Chí đương nhiên không phải Liễu Hạ Huệ, trên thực tế mấy năm nay tuy ông ta và Đình phu nhân rất mặn nồng, nhưng ở bên ngoài vẫn không tránh khỏi chuyện gặp dịp thì chơi, chẳng qua ông ta vẫn che dấu rất kỹ, không biểu lộ ra ngoài. Mộc Nhung Nhung vừa ý ông ta, sao ông ta lại chưa

từng đề ý đến Mộc Nhung Nhung chứ?

Mộc Nhung Nhung gõ cửa phòng Đình Hoài Chí. Cửa rất nhanh được mở ra, lộ ra khuôn mặt anh tuấn trưởng thành của Đình Hoài Chí. Mộc Nhung Nhung thẹn thùng ngẩng đầu nhìn ông ta, công khai coi đồ ngủ của mình. Áo ngủ màu trắng rơi xuống đất, thân thể lồ lõm gợi cảm lại đường cong là lướt bên trong hiện ra.

Hầu kết của Đình Hoài Chí chậm rãi "chuyển động lên xuống, sau một lúc lâu, ánh mắt sáng quắc nhìn Mộc Nhung Nhung chằm chằm, ngoài miệng thì nói lời trang nghiêm: "Con bé này, hơn nửa đêm không ngủ được, có chuyện gì hay sao?"

Ông ta thích nhất là phụ nữ e lệ nhu nhược, Mộc Nhung Nhung lại chính là tài năng xuất chúng trong đó. Cô ta dùng ánh mắt tràn ngập sự ngưỡng mộ cùng lòng yêu say đắm nhìn Đình Hoài Chí, như là muốn thổ lộ, lại khó có thể mở miệng. Mỗi biểu cảm, mỗi ánh mắt của cô ta đều vừa đúng, khơi dậy con sâu tham ăn trong Đình Hoài Chí, khiến ông ta nghĩ đến năm đó gặp được Đình phu nhân, bà ta cũng e lệ như thế này, không, trước mắt là một cô gái trẻ, còn tốt hơn nhiều! Thuần khiết như tờ giấy trắng, ngọt ngào như đường mật, đều làm cho Đình Hoài Chí không cách nào kháng cự.

"Chú Đình, cháu thích chú." Mộc Nhung Nhung có dũng khí thổ lộ, sau đó lại như con chim nhỏ vùi đầu vào vòng ôm của Đình Hoài Chí.

Ông ta thuận thế ôm lấy cô ta, làn da trắng mịn của cô gái trẻ, không thể nào so sánh với làn da tuy đã được Đình phu nhân chăm sóc cẩn thận nhưng vẫn không che đầy hết sự lão hóa. Tinh thần Đình Hoài Chí cũng buông thả, say mê vuốt ve làn da trần trụi của Mộc Nhung Nhung, nói với giọng khàn khàn: "Cháu nên biết, chú không thể cho cháu danh phận."

"Cháu không cần thứ đó." Nữ sinh đại học vì yêu phần đầu quên mình xấu hổ nói. "Cháu chỉ thích chú Đình, muốn ở cùng chú Đình. Mấy ngày qua, vì Đình Linh mà cháu đã chịu đựng quá lâu rồi, nhưng cháu không cách nào khống chế tình cảm thực sự của mình, chú Đình... Cháu, cháu muốn giao mình cho chú!"

Lời thổ lộ ngây ngô lại chân thành bỗng khiến người ta không thể cưỡng lại, trong lòng Đình Hoài Chí vừa động, sau một lúc lâu, bế bổng Mộc Nhung Nhung, ném lên giường.

Một đêm triền miên.

Hôm sau trời vừa sáng, Mộc Nhung Nhung gượng dậy với thân thể mệt mỏi, cô ta nhìn người đàn ông vẫn ngủ say bên cạnh, khóe môi hiện lên nét cười vì đã thực hiện được mục đích.

Năm đó khi Đình phu nhân cùng với Đình Hoài Chí thì đã không còn thân xử nữ rồi, đây vẫn là điều khiến Đình Hoài Chí canh cánh trong lòng, nhưng Đình phu nhân lại tin tưởng chồng mình vốn chẳng đề ý đến chuyện này. Có lẽ trên đời quả thực có người đàn ông như vậy, nhưng Đình Hoài Chí quyết không phải là một trong số đó. Bề ngoài ông ta ra vẻ hào phóng, kỳ thật là tính toán chỉ li. Mà thân xử nữ hoàn mỹ của Mộc Nhung Nhung lại thỏa mãn được khát vọng của Đình Hoài Chí, điều này làm cho khiến ông ta cảm nhận được sự tôn nghiêm và oai phong của người đàn ông, ông ta như người khai phá, biến một cô gái thành phụ nữ. Trong tình huống như vậy, tất nhiên ông ta sẽ nhìn Mộc Nhung Nhung với con mắt khác.

Cũng bắt đầu từ buổi sáng này, Đình Linh mơ hồ cảm thấy hơi kỳ lạ, sao đột nhiên ba đối với Nhung nhưng như vậy, tốt đến nỗi còn hơn cả với mình rồi sao? Thật lạ... Trước kia tuy ba cũng đối tốt với Nhung Nhung, nhưng cũng không tốt đến mức này chứ?

Nhung Đình Linh cũng không nghĩ nhiều, cô ta đơn giản chỉ nghĩ đến hai người về phương diện kia, bởi vì một là bạn tốt của cô ta, một là ba thương yêu cô ta, quan hệ giữa bọn họ tốt cũng là chuyện cực kỳ bình thường.

Bạn đang đọc truyện *Chi Yêu Có Cháp Cuồng Của Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 44

Nhà họ Đình bên này, Đình Hoài Chí cùng Mộc Nhung Nhung thăm thiết, thì một nhà Thi Vinh bên kia lại hòa thuận mãi mãi. Ở trường, Quả Quả được giáo viên chọn tham gia dàn hợp xướng nhỏ, sau khi về đến nhà cậu nhóc kia cực kỳ vui vẻ, ôm đùi Mạnh Nịnh mà nói không ngừng nghỉ, trong lời lẽ có niềm ao ước muốn được học piano.

Thi Vinh chưa bao giờ cảm thấy trẻ con phải có nhiều tài năng, anh áp dụng chính sách "huôi thả" với Quả Quả, Quả Quả thích gì, học gì, dù là học một thời gian mà không hứng thú, anh cũng không nổi giận, có thể nói, về chuyện dạy con thì anh vô cùng thoải mái, vô cùng bao dung, chuyện này lại vừa khéo tương phản với cách anh đối xử với Mạnh Nịnh.

Nghe cậu nhóc tỏ ý muốn học piano, Thi Vinh liền như cười như không mà liếc Mạnh Nịnh một cái, thấy rằng Quả Quả không hỏi mình, cho nên anh không nói gì, mà anh cũng rất muốn biết Mạnh Nịnh sẽ trả lời ra sao.

Năm đó không phải Mạnh Nịnh rất có thiên phú sao? Giáo viên dạy piano của cô đã từng khẳng định, nếu Mạnh Nịnh vẫn tiếp tục luyện, nhất định trong tương lai sẽ trở thành một nghệ sĩ piano xuất sắc.

Đáng tiếc cô ấy không nói đúng.

Mạnh Nịnh không muốn trả lời, bảo Quả Quả đến hỏi ba. Cậu bé lắc lắc cái mông nhỏ chạy đến bên Thi Vinh, ôm lấy cánh tay Thi Vinh làm nũng mà nài nỉ: "Ba ba, ba ba, người ta muốn học piano, có thể hay không, có thể được hay không!"

Thi Vinh xoa xoa cái đầu xù xù của cậu, hát hàm ý bảo cậu nhìn về phía Mạnh Nịnh: "Nhà chúng ta ấy à, ma ma con mới là chủ, ma ma nói mới tính, con đi hỏi ma ma đi. Nếu ma ma đồng ý, thì đi học, con có chịu không?"

Kỳ thật đáy lòng Thi Vinh rất mâu thuẫn. Anh làm như vậy, người nói xem là có ý tứ gì đây? Mặc kệ Mạnh Nịnh trả lời như thế nào, anh cũng không bằng lòng. Nếu Mạnh Nịnh nói "được", điều đó cho thấy cô vẫn còn tình cảm với Hàn Ngộ Chi, hoặc là nói, cô vẫn luôn nhớ tới trước kia. Nếu cô nói "không được", Thi Vinh sẽ cảm thấy chuyện trước kia đã đã kích cô quá mạnh mẽ, trong sinh mệnh cô vì thế mà nảy sinh ấn tượng quá sâu sắc, tóm lại, không thể nào khiến anh có thể hoàn toàn thoải mái.

Nhưng anh vẫn muốn biết đáp án của Mạnh Nịnh, dù cho đáp án đó khiến tim anh như bị dao cắt.

Vẫn cứ muốn biết, vẫn cứ không thể rời xa, vẫn cứ yêu cô, yêu muốn chết, trừ cô ra, ai cũng khiến anh chường mắt.

Hai bên Quả Quả đều vấp phải trắc trở, nhưng tính hăng hái vẫn không giảm, lại chạy đến bên Mạnh Nịnh, ôm lấy đùi Mạnh Nịnh lần nữa, khuôn mặt trái táo nho nhỏ ngẩng lên, mắt to, mũi cao, môi đỏ, thật sự là đáng yêu không nói nên lời. Đối mặt với đứa trẻ dễ thương như vậy, d\$%^!Q@đó ai lại nhẫn tâm nói "không" chứ? Hơn nữa đây còn là miếng thịt rơi từ trên người Mạnh Nịnh, dù cô không yêu bản thân, cũng không thể không yêu Quả Quả! "Ma ma! Ma ma, xin ma ma đấy, người ta muốn học đàn, chỉ muốn học đàn thôi!" Nói xong, liền chớp chớp đôi mắt to tròn đáng yêu.

Đến cùng Mạnh Nịnh vẫn bị sự đáng yêu của cậu làm cho mềm lòng: "Muốn học thì cứ học đi, ma ma không ý kiến gì, con đi nói với ba ba, ma ma đồng ý cho con đi học."

Quả Quả hoan hô một tiếng, nhảy lên giống như con ngựa con vui sướng, ra phòng bếp, bỏ nhào về phía ba ba để kể tin tức tốt này. Nhưng... Thật kỳ lạ, sao nét mặt ba ba đột nhiên trở nên khó coi như thế? Quả Quả không hiểu, cậu nhóc đầu môi, hờn dỗi, lúc trước hỏi một câu có đồng ý hay không thôi mà, vì sao ba ba không nói lời nào đã đi vào phòng bếp vậy? Chắc chắn là ba ba không muốn cho cậu học, cho nên đi tìm ma ma để nói xấu cậu rồi!

Đột nhiên Quả Quả cảm thấy ba ba rất xấu xa, cậu nghĩ, bình thường ba ba thường thích tranh giành ma ma với cậu, bây giờ cậu muốn học piano, ma ma cũng đã cho phép rồi, thế mà ba ba không cho, Quả Quả nghĩ, cậu sẽ không bao giờ nói chuyện với ba ba nữa!

Mạnh Nịnh đang thái ốt xanh, đột nhiên một đôi tay ôm eo cô từ sau lưng, đến bây giờ cô vẫn không quen bị tập kích bất thành linh như vậy, vẫn bị giật mình. Cảm Thi Vinh đặt trên vai cô, hơi thở ấm áp phả lên cổ cô, hơn nữa tay của Thi Vinh còn không chịu yên, vuốt ve theo vòng eo mảnh khảnh của cô đến phía dưới ngực cô đầy ám muội. Ở nhà Mạnh Nịnh không thích mặc nội y, mà quần áo ở nhà lại cực kỳ mềm mại, cho nên trên cơ bản, Thi Vinh không gặp trở ngại nào. "Đừng... Em đang bận mà."

Nghe vậy, Thi Vinh trừng phạt mà bóp hai đỉnh nhọn một phen, Mạnh Nịnh miễn cưỡng cảm hít một hơi, suýt nữa không cầm chắc dao thái trong tay. Nếu lá gan cô lớn một chút, không sợ chết một chút, bớt quan tâm Quả Quả một chút, có lẽ cô sẽ lựa chọn chém chết tên Thi Vinh khốn kiếp này.

Nhận thấy Mạnh Nịnh run rẩy lại không thể khống chế mà đáp lại, lúc này mới Thi Vinh mới vui vẻ. Anh nheo mắt lại, hỏi: "Em đồng ý cho Quả Quả học đàn rồi hả?"

"Không phải anh nói rằng, em là chủ nhà, tùy em định đoạt sao?" Mạnh Nịnh chợt nổi lên dũng khí trả lời.

Thi Vinh không ngờ cô lại dùng những lời này để phản kích anh, tức khắc cười lạnh: "Cho nên đây là sự giải thích của em?"

Mạnh Nịnh vừa nghe giọng điệu lạnh lùng của anh liền biết anh sắp phát bệnh, vội vàng d/d'l)q(dđặt dao xuống lắc đầu: "Em chỉ đùa một chút thôi mà. Quả Quả thích, chẳng lẽ anh lại không chịu cho con đi học sao?" Cậu nhóc kia luôn hiểu kỹ với những thứ gì mới lạ, chẳng qua là sấm to mưa nhỏ, qua không bao lâu thì chán.

"Vậy em muốn dạy nó sao?" Thi Vinh hỏi.

Về mặt Mạnh Nịnh không đổi, trong khoảnh khắc ánh mắt trở nên âm trầm: "Anh biết rõ... Lại còn hỏi điều này làm gì?"

Chuyện đó đã tổn thương cô quá nhiều, dù là thân thể hay là tinh thần. Nếu phải nói việc tàn nhẫn nhất Thi Vinh đã làm với Mạnh Nịnh cho đến bây giờ, đó là hủy diệt ước mơ của cô, bẻ gãy đôi cánh của cô. Nhưng anh chưa từng hối hận, bởi vì anh biết chỉ có như vậy, mới có thể vĩnh viễn khiến Mạnh Nịnh ở lại bên cạnh anh.

Thi Vinh anh không phải kiểu người thích làm việc thiện gì đó, anh chỉ vì bản thân mình. Muốn anh chúc Mạnh Nịnh hạnh phúc, buông tay để Mạnh Nịnh đi, đó là chuyện không có khả năng. Nếu đời này anh chết trước Mạnh Nịnh, nhất định anh sẽ giết Mạnh Nịnh trước khi chết rồi mới an tâm ra đi.

"Xin lỗi." Nhưng anh vẫn giải thích đầy thôi. "Khi đó em cực kỳ bướng bỉnh, anh muốn giữ em lại, chỉ có như vậy thôi."

Mạnh Nịnh không muốn nghe lời giải thích cứng nhắc vô lực. Suy cho cùng, toàn bộ hành vi của anh đều xuất phát từ sự ích kỷ của anh. Mãi cho tới hôm nay, mỗi khi Mạnh Nịnh nhớ tới mình đã từng đau khổ ra sao vẫn còn có thể cảm thấy vô cùng đau đớn. Cô dần vật cùng tuyệt vọng như vậy, chứng kiến ước mơ vỡ vụn thành ngàn vạn mảnh trước mặt mình.

Vậy là cô mãi mãi không thể nào tới được tương lai nữa.

Đau lắm, sao có thể không đau chứ.

Thân thể đau, tinh thần càng đau hơn, đau tới nỗi cô không nhận được muốn rơi nước mắt.

Nhưng những chuyện này đều đã qua rồi, ước mơ của cô đã sớm bị huỷ diệt, cô đã quên đi từ lâu. "Đừng nói chuyện này nữa, cũng đã qua lâu rồi, em đã sớm quên mất." Nói xong, cô cầm lấy dao tiếp tục thái, Thi Vinh ôm eo cô thật chặt, đáng vẻ dịu dàng hiếm thấy: "Nghe theo em, tất cả đều nghe theo em hết, để Quà Quà đi học, nhưng mà nó có thể kiên trì hay không, anh muốn nhúng tay vào cũng không được."

Mạnh Nịnh thất thần nhìn đôi tay đang thái ớt xanh của mình. Đôi tay này đã từng lướt trên phím đàn đen trắng, tạo nên những nốt nhạc say đắm lòng người, mà hiện giờ, lại chỉ có thể thái rau, nấu cơm. Mạnh Nịnh cúi đầu, nghiêm túc chăm chỉ thái ớt xanh thành những sợi nhỏ, mặc cho Thi Vinh vuốt ve khắp nơi trên người mình - dù sao cô đã sớm quen, đây là sở thích của Thi Vinh, lúc nào cũng thích vuốt ve cô, thật giống như có thể hoàn toàn giữ lấy cô vậy.

Ăn xong bữa tối, Quà Quà chơi cả ngày, đã sớm buồn ngủ, sáng mai lại là thứ bảy, Thi Vinh nói muốn dẫn cậu đi tắm suối nước nóng, cậu bé vui vẻ muốn chết, tắm rửa rồi lên giường đi ngủ. Mạnh Nịnh ru con trai ngủ rồi, cũng trở lại phòng ngủ, Thi Vinh đã tắm rửa xong, đang ở trên giường chờ cô trở lại.

Mạnh Nịnh cũng tắm rửa qua loa, lúc cô ra khỏi phòng tắm, Thi Vinh đang dùng ánh mắt khác thường nhìn cô. Mạnh Nịnh rất quen thuộc với ý tứ ánh mắt này thể hiện. Cô cúi đầu thờ dài, kỳ thật rất nhiều khi cô vốn không có khát vọng làm tình, nhưng lại gả cho người chồng có tính dục rất mãnh liệt, có đôi khi Mạnh Nịnh cũng sâu muộn, dường như trừ lúc cô tới kỳ nghỉ lễ ra, thời gian còn lại Thi Vinh không lúc nào không có hứng thú với cô.

Nếu có thể cự tuyệt thì đã làm rồi, nhưng Thi Vinh có thể chấp nhận việc bị từ chối sao?

Mạnh Nịnh cũng hận thân thể không tự trọng của mình, rõ ràng trong lòng không muốn, nhưng Thi Vinh vừa trêu chọc, miệng liền thành thật kêu ra tiếng, cũng chẳng trách Thi Vinh không tin, nếu không phải Mạnh Nịnh hiểu mình, cô cũng đã cho rằng mình là loại miệng nói một đường tâm nghĩ một nẻo rồi. Nhưng trên thực tế rất nhiều khi cô thật sự không muốn làm, nhưng Thi Vinh lại có bản lĩnh khiêu khích cô đến hưng phấn.

Thi Vinh đè cô dưới người, Mạnh Nịnh không dám nhìn thẳng vào mắt Thi Vinh, mắt của anh đen và sâu, cực kỳ sắc bén, mỗi lần như thế Mạnh Nịnh đều cảm thấy mình như bị hút vào trong đó vậy. Cô nhắm mắt lại, không dám nhìn Thi Vinh nữa, hít một hơi thật sâu, dâng lên đôi môi đỏ mọng của mình.

Cô là vật tể xinh đẹp nhất.

Thi Vinh hôn lên đôi môi nhỏ nhắn của Mạnh Nịnh, hai tay linh hoạt cởi bỏ vạt áo của cô, trước mặt Thi Vinh, Mạnh Nịnh mỏng manh như một đóa hoa tầm gửi phụ thuộc vào cây lớn, cho dù bản thân cô D'đ&l-q%đcứng cỏi vô cùng. Âm thanh êm dịu không ngừng phát ra từ miệng cô, mạnh mẽ muốn cắn môi, lại bị Thi Vinh ngăn cản.

"Kêu lên." Anh nói. "Đừng miễn cưỡng bản thân."

Mạnh Nịnh không chịu để ý đến anh, không muốn nghe anh nói mấy lời thô tục, nhưng miệng Thi Vinh cứ thế, kỳ thật những năm gần đây đã tốt hơn nhiều, trước kia bất kể cái gì thô tục anh cũng dám nói ra. Lúc ban đầu anh mới nói thì Mạnh Nịnh đã không chịu nổi mà rơi nước mắt, cô vốn là nữ sinh được dạy dỗ cẩn thận, rất nhiều khi Thi Vinh nói còn khiến Mạnh Nịnh cảm thấy xấu hổ hơn là những chuyện anh làm với cô.

Nhưng mà người ta không biết xấu hổ, cô còn có thể có cách nào nữa đây?

Một bàn tay của Thi Vinh kê dưới gáy Mạnh Nịnh, anh quý trọng cô như thế, hận không thể giấu cô ở trên đảo nhỏ rồi xa trần thế, giam giữ cô một đời một kiếp, không cho bất kì kẻ nào phát hiện ra. Nhưng kiểu tình yêu điên cuồng này khiến người ta sợ hãi, không có bất kì cô gái nào chịu đựng được. Cho dù anh có đẹp trai, nhiều tiền, có tài năng, công việc tốt, nhưng so với tự do, e là vĩnh viễn không đủ đâu.

Mạnh Nịnh ngoan ngoãn nhận lấy nụ hôn của Thi Vinh, cô ở dưới thân anh luôn cực kỳ nghe lời, nghe lời dường như hoàn toàn không nóng nảy bao giờ. Thi Vinh say đắm mọi mặt của Mạnh Nịnh, cô là người anh yêu nhất cuộc đời này, nguyện vọng duy nhất của anh là có được cô, nếu là một ngày kia có thể có được tất cả của Mạnh Nịnh, cả đời này Thi Vinh sẵn lòng đợi đến ngày đó mới thôi.

Nhưng, làm thế nào cũng không có được. Có đôi khi Thi Vinh cũng hoang mang, anh không biết rốt cuộc mình đã làm gì sai, anh đã cho cô những gì tốt nhất trong khả năng của mình, để cho cô thành người phụ nữ mà người người hâm mộ. Anh đem tất cả tiền bạc của mình cho cô, còn cả toàn bộ tình yêu của anh, nhưng vì sao lại không thể làm cô rung động chứ?

Có đôi khi Thi Vinh sẽ nghĩ, nếu có một ngày anh chết đi, Mạnh Nịnh có thể vì anh mà rơi một giọt nước mắt hay không, sau đó sẽ vĩnh viễn nhớ tới anh trong quãng đời còn lại chứ? Thi Vinh cảm thấy sẽ không bao giờ, cho nên, nếu có một ngày anh chết trước Mạnh Nịnh, trước khi chết anh sẽ giết chết Mạnh Nịnh, nói như vậy, dù là sống hay chết, Mạnh Nịnh đều thuộc về anh rồi. Mà nguyên do trong chuyện này...

Có lẽ cả đời này, Thi Vinh đều không tìm ra đáp án

Bạn đang đọc truyện *Chi Yêu Cố Chấp Cuồng Của Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 45

Tuy rằng không có sự hỗ trợ của Mạnh Ninh, nhưng Đinh Linh vẫn trà trộn vào Thi thị phòng vấn. Đây là lần đầu tiên cô ta đến công ty lớn như vậy, nhà họ Đinh cũng xem như là gia đình giàu có, nhưng nếu so sánh với nhà họ Thi, thì chẳng đáng nhìn.

Đinh Linh chưa tốt nghiệp, cô ta có thể trà trộn vào phòng vấn đều phải cảm ơn sự giúp đỡ của Mộc nhưng nhưng. Quê nhà Mộc nhưng nhưng có người họ hàng, chuyên môn làm giấy tờ giả, có thể lấy giả thay thật, hơn nữa Đinh Linh đã chuẩn bị từ phía, dùng nhân mạch của nhà họ Đinh để mở đường, với lại vận may thật sự khá tốt, lại trực tiếp vượt qua vòng thi viết! Ngay cả Đinh phu nhân biết rồi cũng cảm thấy vô cùng kinh ngạc, gần như không thể tin được. Không ai có thể hiểu đứa con gái cưng này hơn bà ta cả, tuy rằng thông minh, nhưng khó kiên trì, học gì cũng chỉ có 3 phút nhiệt độ, dù là thích người ta cũng thế, thích cái gì cũng thế, vĩnh viễn đều là như thế này, cho nên bà ta vẫn cực kỳ lo lắng.

Ban đầu mới biết tin Đinh Linh vừa ý Thi Vinh, Đinh phu nhân cảm thấy kinh ngạc, bà ta cảm thấy điều này quả thực là đang tìm tới cái chết, hơn nữa, Đinh phu nhân cũng không hiểu Đinh Linh vừa ý Thi Vinh nhất ở điểm nào. Theo ý của bà ta, người đàn ông Thi Vinh này tuy là anh tuấn giàu có, nhưng tính cách ấy, chẳng người phụ nữ nào chịu đựng nổi, thân thể Linh Nhi của bà ta yếu ớt từ nhỏ, nếu ở cùng với Thi Vinh, thì có thể chịu nổi sao?

Từ đầu đến cuối, bà ta chưa từng lo lắng cho tình cảnh của Mạnh Ninh, càng không đặt mình vào hoàn cảnh của Mạnh Ninh mà suy nghĩ. Đơn giản là con gái cưng nhỏ của bà ta thích Thi Vinh, con gái lớn phải nhường chồng lại, còn phải mang ơn bọn họ, loại chuyện kỳ lạ như thế này, chỉ sợ trên đời này cũng chỉ có Đinh phu nhân và Đinh Linh mới làm ra được.

Lời có mẹ sẽ có con gái này, đúng, cũng không đúng. Ít nhất nếu tính cách Mạnh Ninh giống Đinh phu nhân, Thi Vinh quyết sẽ không nhìn đến cô. Tính cách Mạnh Ninh lạnh lùng lại không dễ gần, cho nên muốn nhúng tay vào chuyện của Mạnh Ninh, xem ra là không có nhiều khả năng, cho nên Đinh Linh quyết định đến gần Thi Vinh một cách quang minh chính đại. Tuy nhiên cô ta vẫn đang là sinh viên đại học, nhưng thành tích của cô ta xuất sắc, giáo sư cũng khen ngợi cô ta có thiên phú về học tập, đọc chuyên nghiệp lại phỏng vấn tuyển dụng với Thi Vinh, hơn nữa cô ta cũng không phải tới để cạnh tranh vị trí thư ký, mà là trợ lý thư ký, chức vị nhỏ nhoi như thế, hẳn là dễ như trở bàn tay?

Coi như sau này bị người ta phát hiện giấy chứng nhận của mình là đồ giả... Đinh Linh cực kỳ tin tưởng, đến lúc ấy cô ta đã chiếm được Thi Vinh rồi.

Làm sao để đánh giá loại hành vi tiếp cận náo loạn này đây, có lẽ cũng chỉ có bốn chữ kém hiểu việc đời này là miễn cưỡng có thể rồi.

Nhưng mà, ngoài dự kiến của Đinh Linh, người phỏng vấn cô ta cũng không phải Thi Vinh, hi vọng gặp anh của cô ta đã rơi vào khoảng không. Nhưng tin tức tốt là cô ta đã thành công, nhưng lại ký hợp đồng làm việc năm năm với Thi thị, đã có sự ràng buộc của pháp luật, anh cũng không thể đuổi cô đi đâu chứ? Dù sao đó cũng là một khoản tiền rất lớn nếu làm trái điều lệ đấy! Tuy là nhà họ Thi rất nhiều tiền, nhưng cũng không thể tiêu như vậy đâu!

Đinh Linh càng nghĩ càng vui vẻ, quả thực sắp cười toét miệng. Nhưng điều khiến cô ta cực kỳ mất hứng là, làm được một tuần ở Thi thị rồi, thậm chí ngay cả mặt Thi Vinh cô ta cũng chưa thấy! Bên ngoài thì là trợ lý thư ký, kỳ thật là chân chạy vặt mà thôi, vốn chẳng vào được phòng đồng sự trưởng, khỏi nói đến chuyện khiến đồng sự trưởng trông thấy mình. Hơn nữa Thi thị yêu cầu rất cao với quần áo nhân viên, dù là nam hay nữ đều yêu cầu giống nhau là đồng phục tối màu. Nhiều người như thế lại còn mặc như nhau, quý nhận ra được ai là ai chứ?!

Đinh Linh không vui, tuổi tác của cô ta nhỏ hơn những người khác, vẻ mặt vẫn còn nét trẻ con, mặc đồng phục vào chẳng có chút cảm giác người đẹp văn phòng gì cả, ngược lại là có vẻ giống nữ sinh nhỏ mặc trộm quần áo của mẹ vậy! Nếu lấy hình tượng như vậy mà xuất hiện trước mặt Thi Vinh, cô ta thà đâm đầu chết cho xong!

Cô ta không nghĩ tới, một trợ lý thư ký nho nhỏ, ngày nào cũng phải một môi như vậy... Các thư ký không phải đều dùng trang sức đẹp mắt, mặc váy dài mỹ lệ, khoe bộ móng mới làm rồi cùng tám chuyện về các thanh niên tài tuấn hay sao? Sao hiện thực lại hoàn toàn tương phản với tưởng tượng của cô ta chứ? Mà thư ký đồng sự trưởng lại còn là ông chú già tuổi ngoài bốn mươi nữa!

Nếu cứ tiếp tục như vậy, một cũng một môi muốn chết, đâu còn có thời giờ phô bày vẻ xinh đẹp của mình nữa chứ? Mà Đinh Linh còn cảm thấy được bản thân mặt xám mảy tro, chạy khắp nơi nơi, đâu được gọi là xinh đẹp. Cũng may là không gặp Thi Vinh, nếu gặp thật, Đinh Linh cũng không có lòng can đảm để nói mình xinh đẹp vô song nữa.

May mà bài vở không nhiều lắm, ở trường cô ta lại được bùng bít, cho dù trốn lớp rất nhiều cũng chẳng sao hết, dù sao nhà cô ta cũng có tiền, cùng lắm thì thi lại, nhưng ông xã không theo kịp này mới khiến Đinh Linh lo lắng, rồi rầu rứt. Cô ta cảm thấy mình đã cực kỳ cố gắng, chính là thiếu chút duyên phận thôi!

Tất cả nhân viên nữ ở Thi thị đều là như thế này, nghiêm túc, cẩn thận, chăm chỉ, khi làm việc không có bất kỳ thái độ tùy tiện nào, ai cũng nghiêm túc, chăm chỉ làm việc của mình, lần nào Đinh Linh cũng xem thường bọn họ trong lòng. Mỗi ngày liêu sông liêu chết để làm gì? Không phải để lấy chút tiền đó sao, làm gì mà liêu mạng như vậy? Tuy nói rằng đãi ngộ ở Thi thị rất tốt, nhưng cũng không đến nỗi nào chứ? Ít nhất vị trí trợ lý thư ký của cô ta, một tháng lương còn chẳng đủ để cô ta mua một túi xách Chanel.

Đinh Linh vốn chường mắt với chút tiền ấy, cô ta muốn hơn thế.

Khi tất cả mọi người mặc đồng phục tối màu đang nghiêm túc làm việc, Mạnh Ninh đã đưa quả tới công ty. Trong khoảng thời gian này, Thi Vinh lại bắt

đầu bận rộn, cho nên Mạnh Ninh lại bắt đầu kiếp đưa cơm. Mỗi ngày ở nhà nấu cơm xong, đưa đến, cùng Thi Vinh ăn, đợi lát nữa anh tăng ca xong rồi cùng về, hoặc là cứ ở lại công ty một đêm, sáng hôm sau, Thi Vinh lại đưa hai mẹ con đi làm, đi học... Làm cho người nhìn không nhận được mà hâm mộ một nhà ba người này hòa thuận vui vẻ.

Lúc trước Đinh Linh bận bịu công việc, cho nên vẫn không biết Mạnh Ninh đã tới, hôm nay cô ta mới vừa xuống đưa tài liệu cho bộ phận nhân sự xong, trở lại tầng cao nhất thì thất cửa văn phòng đồng sự trường khép hờ, trong lòng liền mừng thầm, cô ta rốt cục cũng tìm được cơ hội có thể gặp gỡ anh rồi!

Nghĩ tới đây, cô ta vội vàng lấy cái gương nhỏ trên bàn soi, chải chải mái tóc hơi rối, dặm lại chút phấn son, sau đó nhanh chóng đi đến văn phòng đồng sự trường. Nhưng chưa đi được mấy bước đã bị thư ký gọi lại, người đàn ông ngoài bốn mươi thấy cô to gan lớn mật muốn xông vào khu vực cấm, sợ tới mức sắc mặt trắng nhợt, vội vã kéo người về, trách nặng: "Cô có biết đây là nơi nào hay không? Là nơi không thể tùy tiện đi vào đâu! Nếu như bị đồng sự trường phát hiện, cô còn cần bát cơm của mình nữa hay không!"

Đinh Linh cực kỳ ghét thư ký Vương này, bởi vì đối phương chẳng hiểu nổi cái gì gọi là thương hoa tiếc ngọc cả, lúc nói với cô thì vừa thẳng vừa hăng, bộ mặt lúc nào cũng cau có, hết như cô ta nợ ông ta mấy trăm vạn vậy. Nghĩ tới đây, Đinh Linh rất tức giận: "Không phải tôi muốn vào xem sao? Không cho vào thì không cho vào, ông nói dễ nghe chứ không được à?!"

Thư ký Vương bị cô ta chọc tức đến nổi đau bụng: "Nói dễ nghe? Từ lúc cô đi làm, tôi bảo cô quay lại bao nhiêu lần rồi? Nhưng cô đã nghe tôi một lần nào chưa?! Đã nói với cô bao nhiêu lần rồi, văn phòng đồng sự trường không nên tùy tiện đi vào, tốt nhất là không nên vào, mấy điều đấy cô nghe được sao?!" Thật không biết cô gái này là do ai tuyên vào, vốn chẳng có bao nhiêu tài năng thực sự, không có một chút kinh nghiệm nào, cái gì cũng không, cũng khiến ông ta phải dạy lại từ đầu, thế mà chẳng hiểu sao tự cho mình hơn người!

Tự cho mình hơn người sao không làm công chúa đi!

Đinh Linh cũng nổi cáu, cô ta đã sớm kìm nén không nổi nữa, thư ký Vương chỉ biết trách móc cô ta, đúng lúc cho cô ta cơ hội bùng nổ. Chỉ thấy cô ta đập bàn một cái, chữ thư ký Vương như tắt nước: "Ông cái đồ đàn ông bụng bia hỏi đầu đảng khinh này! Ông cho ông là ai hả? Dám nói chuyện với tôi như vậy à? Chẳng qua chỉ là một con chó đồng sự trường nuôi thôi! Cho ông chút thuốc nhuộm, ông xem ông còn đến đây mở phường nhuộm, có tin tôi chỉ cần một cú điện thoại là có thể khiến ông không yên ở thủ đô hay không?! Ông còn không hỏi thăm một chút xem tôi là ai!"

Tất cả nhân viên ở tầng cao nhất đều yên lặng. Bọn họ lặng ngắt như tờ mà nhìn Đinh Linh, trong lòng lặng lẽ làm dấu thập cho Đinh Linh. Nhân viên làm ở Thị thị từ ba năm trở lên đều biết rằng, thư ký Vương này là họ hàng bên mẹ của đồng sự trường, nói chính xác, thư ký Vương đó là cậu của đồng sự trường, tuy chưa đến năm mươi tuổi, sự thật bí ẩn về ông cậu hỏi đầu bụng bia kia vẫn là bí mật mà các nhân viên ở tầng cao nhất hiểu trong lòng mà không nói ra.

Thư ký Vương kị nhất là bị chỉ trích về thân thế...

Khi người ta còn trẻ cũng làm đáng, đáng tiếc năm tháng không buông tha cho con người, một con dao mổ heo biến tiểu thịt tươi tuổi trẻ anh tuấn thành thịt xống khói, Đinh Linh vừa mắng như vậy, đó không phải là đâm vào điểm yếu nhất của thư ký Vương sao...

Quả nhiên, thư ký Vương tức giận đến đỏ mặt, ngay cả ánh sáng trên đầu cũng phấp phồng.

Bên ngoài nhao nhao ầm ĩ, sao Thi Vinh bên trong lại không nghe được, anh lại thờ ơ, nếu như ngay cả việc nhỏ như nhân viên cãi nhau mà anh cũng phải tới giải quyết, thì một tháng phát nhiều tiền như vậy có ích gì nữa?

Chỉ là, anh cũng không ngờ, vậy mà có người vàng thau lẫn lộn trà trộn vào.

Đúng lúc này, thang máy tầng cao nhất phát ra một tiếng ding, mọi người bất giác nhìn qua, chỉ thấy một người phụ nữ d/d/l/q/dxinh đẹp mặc váy dài, tóc dài đen nhánh búi lên, bên người cô còn có cậu bé đáng yêu cầm một bông hoa.

Mạnh Ninh cũng từng tới vài lần, đa số nhân viên ở tầng cao nhất đều biết cô, tất nhiên cũng biết trong lòng đồng sự trường, vị phu nhân này quan trọng bao nhiêu. Tức thì nhao nhao tránh đường để Mạnh Ninh đi qua. Mạnh Ninh thấy trên mặt những người này đều là vẻ khiếp sợ, không biết đã xảy ra chuyện gì, đang chuẩn bị vòng qua người chặn đường để vào văn phòng, đột nhiên, khóe mắt như liếc thấy một người rất quen thuộc.

Trí nhớ Mạnh Ninh rất tốt, nhưng cô không nghĩ nhiều, nhưng khi cô đẩy cửa ra, không biết Đinh Linh như thế nào, có lẽ là không đứng vững, cả người đều đổ về phía cô, không cẩn thận, cặp lồng cơm đã bị làm rơi, rơi xuống mặt đất, phát ra một tiếng trầm đục.

Bốn món mặn một món canh bên trong đương nhiên biến thành món hỗn hợp rồi...

Lần này Thi Vinh nổi cáu, anh kéo ghế dựa ra, đi nhanh ra ngoài. Mạnh Ninh tròn mắt nhìn cặp lồng rơi dưới đất, đó là cơm trưa của một nhà ba người bọn cô mà... Nếu đồ ăn, canh này trộn lẫn với cơm, đó đâu phải để cho người ăn nữa, không phải là cho heo ăn hay sao...

Nhưng lần này cô thấy rõ ràng, người đựng vào làm rơi cặp lồng, không phải người khác, đúng là Đinh Linh.

Bạn đang đọc truyện *Chi Yêu Có Chớp Cuồng Của Anh* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 46

Sao Đinh Linh lại có thể xuất hiện ở đây?

Nếu không phải hiểu rõ người đàn ông Thi Vinh, Mạnh Nịnh chắc chắn sẽ cho rằng anh vừa ý với cô gái nhỏ người ta, cho nên đặc biệt cho tới lâu đài gần nước.

Nhưng cô biết không phải. Thi Vinh là người đàn ông có bệnh sạch sẽ nghiêm trọng, nếu không cũng sẽ không chạm vào phụ nữ trước cô, sau kết hôn lại giữ mình trong sạch, đừng nói là bên ngoài, ngay cả tiếp xúc tay chân còn chưa từng. Người như anh, cho đến bây giờ cũng chỉ có một người phụ nữ là cô, nói ra chỉ sợ làm cho người ta thấy ngược đời.

Nếu không phải là Thi Vinh đưa Đinh Linh tới, vậy thì dám chắc là Đinh Linh tự nghĩ cách trà trộn vào rồi. Người khác không biết, Mạnh Nịnh còn không biết hay sao, con bé kia còn chưa tốt nghiệp, vốn không phù hợp với yêu cầu tốt nghiệp khoa chính quy của Thi thị.

Cặp lồng com vừa rơi xuống, Đinh Linh cũng sững sốt. Cô ta ngơ ngẩn mà ngẩng đầu nhìn về phía Mạnh Nịnh, thấy dáng vẻ ung dung sang quý của cô, trong lòng thật sự là chua xót không nói nên lời. Trước kia cô ta còn có thể tự lừa mình rằng, khi so sánh với Mạnh Nịnh, bản thân mình còn trẻ trung hơn, hồn nhiên hơn, mà lúc này... Đinh Linh đau buồn, cô ta mặc đồng phục dính đầy bụi này, lại vừa mới cãi nhau với thư ký Vương, đồng sự trường thấy mình có thể sẽ chán ghét hay không?! Nghĩ đến khả năng ấy, Đinh Linh cũng rất muốn khóc, cô ta vốn định thể hiện ra mặt tốt nhất của mình, bây giờ thì hay rồi, đừng nói là tốt nhất, những gì tệ nhất đều lộ ra rồi!

Cô ta vốn không phải người chửi người ta như tát nước lại còn cãi lộn đe dọa mà!

Đinh Linh bất lực nhìn về phía Thi Vinh, hy vọng vào lúc này anh có thể bảo vệ hoặc là đỡ dành mình một chút. Đinh Linh cực kỳ có niềm tin với bề ngoài của mình, vẻ đẹp của cô ta và Mạnh Nịnh là hai loại hoàn toàn không giống nhau, có một cô bé trẻ tuổi xinh đẹp thích mình, Thi Vinh hẳn là phải cảm thấy được yêu mà#d@!!q^d hoảng, hoặc là mừng thầm chứ? Nhưng bất kể Đinh Linh thấy thế nào, Thi Vinh vẫn luôn là dáng vẻ lạnh như băng, ánh mắt anh khi nhìn cô và khi nhìn Mạnh Nịnh hoàn toàn không giống nhau.

Dường như chỉ cần Mạnh Nịnh xuất hiện, trong mắt anh cũng chỉ chứa hình bóng của một mình cô thôi.

Thi Vinh cúi người xuống nhặt cặp lồng com lên, mảy bắt giắc cau lại, thư ký Vương thấy thế, trong lòng run sợ, khản trương lại mắng Đinh Linh: "Còn không mau xin lỗi phụ nhân đi!"

Xin lỗi? Muốn cô ta xin lỗi Mạnh Nịnh hả?! Đinh Linh không muốn! Bây giờ cô coi như là trở mặt với Mạnh Nịnh, hai bên đều biết ý đồ đồ của cô ta, thời điểm như thế này cô còn phải cúi đầu trước Mạnh Nịnh, Đinh Linh không nuốt trôi cục tức này! Cô ta khề cắn môi, mặt tỏ vẻ quật cường, không chịu.

Thư ký Vương suýt nữa bị chọc tức đến ngất xỉu, sao ông ta lại xui xẻo như vậy, lần đầu tuyển trợ lý, thì tuyển phải loại cực phẩm như vậy! Chuyện gì cũng không thể giúp còn chưa tính, lại luôn luôn gây trở ngại, bây giờ ngay cả sắc mặt người ta còn không thêm nhìn!

Trong lòng ông ta mắng bộ phận nhân sự phụ trách thông báo tuyển dụng đến máu chó ngập đầu.

Đinh Linh không chịu xin lỗi, Mạnh Nịnh cũng không lạ gì lời xin lỗi của cô ta, dắt Quả Quả định đi vào văn phòng. Cậu nhóc lại vô cùng ngây thơ, thấy Đinh Linh làm rơi cặp lồng com trên tay mẹ cũng không chịu xin lỗi, vì thế bừa bãi nói: "Đi này thật chẳng lẽ phép chút nào, cô giáo từng nói, đứa bé ngoan phải biết lỗi rồi sửa lỗi, đi không phải đứa bé ngoan."

Giọng trẻ con trong trẻo vang lên, không khách khí mà nói ra sự thật này. Đinh Linh nghe xong, khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp bỗng chốc trắng bệch, cô ta lập tức liếc Thi Vinh, nhưng đối phương lại chưa bao giờ chú ý đến cô ta.

Thi Vinh càng là cao không thể chạm tới như vậy, Đinh Linh càng si mê anh. Dung mạo anh tuấn, khí chất cao quý và ánh mắt thâm thúy của anh, chỗ nào cũng khiến cho Đinh Linh mê muội. Cô ta say đắm Thi Vinh, như là có chút điên cuồng như khi con gái đuổi theo thần tượng vậy. Còn vì sao Thi Vinh không có cảm giác với mình... Đinh Linh cảm thấy chuyện này hẳn không phải là vấn đề do mình, chắc chắn là Mạnh Nịnh nói xấu cô ta trước mặt anh, nếu không làm sao lần đầu gặp cô ta Thi Vinh có thể không khách khí như thế chứ?

Đáng thương cho đứa trẻ con đến bây giờ cũng chẳng hiểu nổi, tới cùng là bởi vì sao mà Thi Vinh chán ghét cô ta.

"Quả Quả cũng không nên học theo." Mạnh Nịnh nói.

Cậu nhóc kia ra sức gật đầu: "Quả Quả cực kỳ lễ phép!"

Sau khi hai mẹ con vào văn phòng rồi, Thi Vinh cầm cặp lồng com trên tay, từ trên cao nhìn xuống Đinh Linh. Ánh mắt nghiêm khắc sắc sảo của anh khiến Đinh Linh bất giác rùng mình#d/l(q,p một cái, không biết vì sao, trước mặt Thi Vinh, cô ta chỉ động đậy một chút cũng sợ hãi. "Thư ký Vương."

"Đồng sự trường."

"Đến bộ phận nhân sự xem, tới cùng là ai tuyển vào đồ ngu như thế, sau đó đá cô ta ra cho tôi." Cô ta đã hủy hết tất cả sự kiên nhẫn để khoan dung cho

đồ ngu của anh.

Chuyện thư ký Vương tuyển trợ lý Thi Vinh cũng biết đến, nhưng anh không ngờ Đinh Linh vậy mà coi trời bằng vung dám trà trộn vào. Trà trộn vào còn chưa tính, vấn đề là, ai giúp cô ta? Cấp dưới của anh lại bị mua chuộc, đây mới là chỗ khiến Thi Vinh phần nộ nhất.

Vừa nghe thấy Thi Vinh nói sẽ đuổi mình đi, trong nháy mắt Đinh Linh rít lên: "Không được!" Một giây sau, tuy là cô ta sợ hãi, vẫn cố dũng cảm đón nhận ánh mắt của Thi Vinh. "Em, em đã ký hợp đồng năm năm với Thi thị các anh... Anh, các anh không thể đuổi em như vậy!"

Thi Vinh nở nụ cười: "Cô cho là tôi sẽ để ý chút tiền vi phạm hợp đồng kia à?"

Đinh Linh cứng lại, vốn cho rằng mình chết chắc rồi, lập tức nghe thấy Thi Vinh nói: "Nhưng mà, cô đã muốn ở lại, thì ở lại đi."

Mạnh Nịnh trong văn phòng nhủ mảy.

Đinh Linh cảm thấy vui vẻ, sau định mở miệng, Thi Vinh lại nói: "Vừa khéo công ty thiếu một nhân viên vệ sinh, cô ở lại đi."

Nhân viên vệ sinh?!

Đinh Linh cả giận nói: "Em không phải nhân viên vệ sinh!"

"Trong hợp đồng chỉ nói rõ cô phải ở lại Thi thị năm năm, cũng không nói cô làm gì!" Thư ký Vương bình tĩnh nhìn khuôn mặt vì tức mà đỏ lên của Đinh Linh, trong lòng liên khuấy khuấy đi nhiều, đây đúng là gặp báo ứng! Nghĩ đến Thi thị câu rề rủa vàng, mặt mũi cũng không nhỏ đâu. Phụ nữ như vậy ông ta gặp nhiều rồi, kết cục bọn họ tất nhiên cũng như thế này. "Để tôi bảo người mang đồng phục tới."

Nhân viên vệ sinh không giống nhân viên bình thường, đồng phục nhân viên vệ sinh đều là quần áo vệ sinh màu lam.

Trong nháy mắt như thế, Đinh Linh tức giận đến nỗi định phui tay liền đi, nhưng cô ta nghĩ lại, nếu mình đi, thì không phải vĩnh viễn đều không chiếm được Thi Vinh sao? Không! Không được! Cô ta không thể ngồi chờ chết như vậy! Nói vậy, càng bị Mạnh Nịnh xem thường hơn! Nghĩ tới đây, cô ta nghiêng răng một cái, nói: "Em làm!"

Chân thành đến nỗi kiên định như vậy, cô ta cũng không tin rằng, cô ta sẽ có cơ hội tiếp cận Thi Vinh!

Nghe vậy, Thi Vinh chỉ thoáng cười không rõ có ý gì, lập tức tiến vào văn phòng, song không thấy cái liếc mắt của Đinh Linh. Đinh Linh không kìm được lòng đố kỵ và oán hận trong lòng, hai tay buông thõng hai bên cũng siết lại thành nắm đấm. Bây giờ cô ta thật sự tin Mạnh Nịnh nói xấu mình sau lưng, nếu không thì cô ta không hận không thù với Thi Vinh, làm sao Thi Vinh có thể đối xử độc ác với một cô bé mềm yếu như vậy?!

Dám chắc là Mạnh Nịnh giờ trò quý!

Nhưng mà những năm gần đây, không ít phụ nữ dây dưa với Thi Vinh, người có ý đồ với anh lại mười đầu ngón tay cũng không đếm hết, nhưng Mạnh Nịnh chưa từng đích thân chen ép một ai, trước khi bọn họ trở thành sự đe dọa với cô, Thi Vinh đã diệt trừ bọn họ hoàn toàn. Anh chưa bao giờ dùng những phụ nữ này để thăm dò cô, để cô nổi máu ghen, quá thấp kém, quá mất mặt, quá không biết điều. Từ đầu tới đuôi, trong mối quan hệ vợ chồng với Mạnh Nịnh, mọi việc làm của anh đều quang minh chính đại, chưa từng giấu cô điều gì, cũng không nói dối cô lần nào.

Giữ Đinh Linh lại, chẳng qua là tìm chút việc cho cô ta làm, thuận tiện cho Đinh Hoài Chí và Mộc Nhung Nhung tranh thủ thời gian nói chuyện yêu đương, bồi dưỡng tình cảm. Điều kiện tuyển dụng của công ty bọn anh, Đinh Linh còn chưa đạt tới, thậm chí giấy chứng nhận cũng là giả, nếu anh muốn, thì việc đưa Đinh Linh đi ăn cơm tù vài năm cũng rất đơn giản.

Không ngoài dự liệu của Mạnh Nịnh, đồ ăn bên trong quả nhiên đều đã lẫn lộn hết rồi. "Ăn kiểu gì bây giờ đây..." Cô lẩm bẩm, thờ dãi.

Thi Vinh đi tới, nhón một miếng thịt bò cho vào miệng, nhai vài cái rồi nuốt vào trong bụng, nói: "Mùi vị rất ngon."

Mạnh Nịnh: "..."

Quả Quả mím môi nhỏ nhìn đồ ăn không đẹp mắt, "Hu hu... Ma ma nấu cơm... Quả Quả không muốn ăn cơm như này đâu, nhưng bụng Quả Quả rất đói... Hu hu..." Cuối cùng vẫn là đứa trẻ, cảm xúc vừa tới, nước mắt liền rơi xuống.

"Không khóc, không khóc" Mạnh Nịnh vội ôm cậu nhóc lên đùi dỗ dành, dịu dàng hôn lên khuôn mặt tròn phúng phính của cậu một cái. "Ma ma làm lại cho con có được không?"

Quả Quả chớp lông mi dày còn vương nước mắt, nức nở hỏi: "Thật vậy chăng?"

"Đương nhiên là thật, không tin con có thể hỏi ba ba."

Thi Vinh gật đầu.

Lúc này Quả Quả mới thôi khóc, hai cánh tay nhỏ ôm chặt cô Mạnh Nịnh không chịu buông ra, đồ ăn buổi trưa hôm nay nấu rất ngon, là cậu cùng Mạnh Nịnh trang trí, lại đặc biệt dùng d.d.l.q. đặc lỏng cơm gấu nhỏ cậu thích nhất, bây giờ bị làm rơi, thật sự là vô cùng thâm tâm, lòng của trẻ con là đơn giản nhất, chuyện đau lòng cũng khác người lớn.

Nguyên liệu nấu ăn trong tủ lạnh của văn phòng không thể làm cơm trưa, sau khi đổ dành cậu nhóc, Thi Vinh đành chỉ có thể đưa hai mẹ con ra ngoài ăn.

Vừa đóng cửa văn phòng, thì thang máy tầng cao nhất mở ra, Trương Hoàng đã lâu không gặp vậy mà lại đến đây. Hôm nay anh ta mặc áo khoác trắng, mang kính gọng vàng, thật có cảm giác như thiên sứ cứu sống, chăm sóc người bị thương vậy. Nhưng Mạnh Ninh rất rõ ràng, người này một bụng đầy ý nghĩ xấu.

Trương Hoàng cao lớn anh tuấn, lúc nào cũng mang theo nụ cười, đáng vẻ mặt mày rạn rờ dù là ai thấy cũng không nhẫn tâm cự tuyệt, chỉ có Mạnh Ninh đối với anh ta mặt không đổi sắc. Một lúc sau, Trương Hoàng cũng không tới trêu chọc Mạnh Ninh, dù sao cô cũng là người Vinh Từ yêu, nhờ có đụng chạm, đến lúc đó Vinh Từ không liều mạng với anh ta không được.

Nhưng lễ phép cơ bản vẫn phải có, hai bên chào hỏi, Trương Hoàng nói có việc cần bàn với Thi Vinh. Thi Vinh nhú mày, báo thư ký Vương đưa mẹ con Mạnh Ninh đến tầng một nhà ăn nhân viên ăn lót dạ trước đã, sau đó hôn lên môi mạnh ninh một cái, lại thơm Quả Quả, xoay người quay lại văn phòng. Trương Hoàng khom lưng nhéo nhéo mặt trái táo của Quả Quả, cũng đi vào theo.

Hai người này cùng một chỗ không biết lại gây họa cho ai rồi. Mạnh Ninh nghĩ.

Cơm nhân viên ở Thị thị cực kỳ phong phú, tay nghề đầu bếp rất tốt, giá cả lại phải chăng, cho nên hầu hết các nhân viên đều giải quyết vấn đề ba bữa cơm ở đây.

Nhưng đây là lần đầu tiên Mạnh Ninh ăn.

Thư ký Vương gọi đồ ăn cho hai mẹ con, mỗi món một ít, Quả Quả cũng là lần đầu ăn cơm như vậy, cảm thấy rất mới mẻ, vì thế nổi đau lòng lúc này đã sớm bị cậu ném lên chín tầng mây rồi.

Bạn đang đọc truyện *Chi Yêu Cố Chấp Cuồng Của Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 47

Vốn cho là Thi Vinh rất nhanh sẽ xuống ăn cơm cùng hai mẹ con cô, nhưng đến lúc Mạnh Ninh và Quả Quả ăn cơm trưa xong rồi, Thi Vinh và Trương Hoàng cũng chưa xuống. Có thể khiến hai người đàn ông không ai bì nổi này cùng vạch kế hoạch lâu như vậy... Mạnh Ninh nhú mày, hẳn bọn họ sẽ không làm chuyện lớn gì nhẫn tâm chứ?

Đến khi cô đưa Quả Quả trở lại tầng cao nhất trong ánh mắt hiếu kỳ của đám nhân viên, cửa văn phòng đồng sự trưởng vẫn đóng chặt, Mạnh Ninh khẽ khẽ gõ lên cánh cửa, sau đó đưa Quả Quả đi vào.

Thi Vinh và Trương Hoàng vẫn ở đây, nhưng trên sofa lại có thêm một người đàn ông mặc áo somi đen và quần dài. Ngoại hình người đàn ông cực kỳ anh tuấn, so ra cũng chẳng kém Thi Vinh là bao, trước kia Mạnh Ninh chưa từng gặp người này, nhưng cô từng thấy trong album ảnh hồi nhỏ của Thi Vinh.

Giờ đây trong lòng người đàn ông này đang ôm một cô bé mềm mại, trông cô gái kia nhiều lắm cũng chid,d%&q#D mười bảy, mười tám tuổi, có đôi mắt mèo linh hoạt, môi anh đào nhỏ cực kỳ mê người, mặc một chiếc váy trắng, lại càng làm nổi bật lên sự dễ thương của cô ấy.

Cái ôm này cũng không phải cái ôm bình thường, có mùi vị của sắc dục, Mạnh Ninh liếc thấy quan hệ giữa hai người này không tầm thường, ánh mắt người đàn ông nhìn cô bé thật đúng là quen thuộc không thể quen thuộc hơn, cho tới bây giờ Thi Vinh vẫn còn nhìn cô như vậy.

"Lộ Lộ, lại đây."

Mạnh Ninh biết điều mà qua đó, bị Thi Vinh kéo lại ngồi ở trên đùi anh. Cô nhú nhú mày, khẽ đánh vào ngực anh: "Quả Quả đang ở đây, đừng như vậy."

Thi Vinh chỉ về phía người đàn ông trên sofa: "Hạ Vô Pháp, anh đã từng kể với em."

Hạ Vô Pháp cũng cùng Thi Vinh và Trương Hoàng lớn lên từ nhỏ, chẳng qua lúc mười ba tuổi nhà anh ta chuyển đến Australia sống, tuy là không gặp nhiều năm rồi, nhưng anh ta vẫn liên lạc với Thi Vinh và Trương Hoàng, về chuyện Thi Vinh và Mạnh Ninh lúc đó, Hạ Vô Pháp cũng biết. Cho nên anh ta đương nhiên biết không thể không tôn trọng Mạnh Ninh, nếu không thì Thi Vinh dám chắc sẽ không để ý đến tình cảm hồi nhỏ: "Chào chị dâu."

Mạnh Ninh gật gật đầu với Hạ Vô Pháp, trong lòng thầm nghĩ tên này thật đúng là quá kiêu ngạo, là Vô Pháp của vô pháp vô thiên.

Cô bé trong lòng Hạ Vô Pháp thấy cô, tò mò mà chớp đôi mắt mèo kia, Thi Vinh thấy thế, vỗ vỗ mũi nhỏ của Mạnh Ninh: "Em đưa cô ấy đến phòng nghỉ đi."

Rõ ràng đây là không định để cô nghe mà, Mạnh Ninh ừ một tiếng, rồi khỏi vòng ôm của Thi Vinh, mà lại bị anh kéo về hôn một cái. Xem ra Hạ Vô Pháp cũng không nở buông cô bé ra, nhưng vẫn thả tay ra, khuôn mặt anh tuần của anh ta có một loại ánh sáng u ám mà Mạnh Ninh không hiểu, chỉ liếc mắt một cái, Mạnh Ninh đã hiểu ra vì sao Hạ Vô Pháp có thể hòa vào trong vòng luẩn quẩn của Thi Vinh rồi.

Đều là bệnh thần kinh như nhau.

Đối với vật cần tìm, dù có thích hay không, đều phải nắm chặt trong lòng bàn tay, đến chết không rời.

Hạ Vô Pháp cũng hôn lên đôi môi anh đào nhỏ của cô bé ấy một cái, thả cô ấy xuống đất, cô ấy liền chủ động đi tới dắt tay Mạnh Ninh, lúc này Mạnh Ninh mới phát hiện vóc dáng cô bé này rất nhỏ nhắn, vừa rồi cô đoán tuổi của cô bé này, chỉ là dựa theo ánh mắt và khí chất, nhưng bây giờ xem tình hình đây thì của cô bé này... Mạnh Ninh nhủ mày, có phải tổ ba người bệnh thần kinh này có cùng tật xấu hay không?

"Miêu Miêu, phải nghe lời, biết chưa?" Hạ Vô Pháp hỏi.

Cô bé gọi là Miêu Miêu nở nụ cười, thật sự là đáng yêu muốn chết, gật gật đầu.

Mạnh Ninh đưa Miêu Miêu và Quả Quả đi đến phòng nghỉ, sau đó, ở cùng với Miêu Miêu trong vòng 20 phút, Mạnh Ninh đã bị thay đổi thế giới quan - làm sao có thể có cô bé ngây thơ như vậy? Không, không đúng, không phải ngây thơ, phải nói, làm sao thế giới có thể có cô bé trống rỗng như vậy? Cô ấy vốn chẳng biết cái gì, ngay cả nói chuyện cũng không thật lưu loát, chỉ có một đôi mắt mèo linh động bức người. Có đôi mắt như vậy, lại là một đứa ngốc, trong lòng Mạnh Ninh không khỏi dâng lên sự thương hại với Miêu Miêu.

Quả Quả cực kỳ thích chị này, cảm thấy đáng về chị ấy chẳng nói lời nào lại cười tít mắt vô cùng đáng yêu, giống như con mèo nhỏ dễ thương cậu từng thấy trước kia vậy. Nhưng này giờ chị không nói gì, cậu cho cái gì cũng không nhận, tâm hồn Quả Quả chịu phải đã kích nghiêm trọng, chui vào trong lòng Mạnh Ninh, tui thân hỏi: "Ma ma, có phải chị Miêu Miêu không thích người ta hay không?"

"Làm sao có thể chứ?"

"Vậy vì sao chị không nói chuyện với Quả Quả?" Cậu bé chu môi, đáng về tui thân đáng yêu muốn chết.

Mạnh Ninh hôn cậu một cái, cũng thật cẩn thận liếc Miêu Miêu một cái. Cô không có kinh nghiệm ở cùng với người như d/d/l/q/dvậy, muốn nói chuyện hoặc chơi đùa, lại sợ mình dọa cô ấy, nhưng nếu không để ý đến cô ấy, thì lại lo cô ấy cảm thấy bị tổn thương, còn khó hơn lời kéo một đứa trẻ. Mạnh Ninh không rõ, đàn ông như Hạ Vô Pháp, làm sao lại có thể đưa một cô bé si ngốc như vậy bên mình chứ?

Từ trước đến bây giờ, Mạnh Ninh cũng chưa từng biết đầu óc hai người đàn ông Thi Vinh và Trương Hoàng này nghĩ gì, bây giờ lại thêm một Hạ Vô Pháp. Cô chẳng có chút thiện cảm nào với Trương Hoàng, với Hạ Vô Pháp cũng thế, có vài người trời sinh ra đã không thấy vừa mắt, không cách nào nói chuyện cùng.

Cứ như vậy, Mạnh Ninh vừa chơi với Quả Quả, vừa chăm sóc Miêu Miêu, trông Miêu Miêu tràn đầy linh khí, nhưng thật ra ngoại trừ cười, cái gì cũng không. Cho dù Mạnh Ninh nói gì với cô ấy, cô ấy cũng chỉ cười, không trả lời vấn đề của Mạnh Ninh, cũng không đề xuất yêu cầu, chẳng nói lời nào, cái gì cũng không nói. Mạnh Ninh nghĩ, hay là đứa bé này không thể nói? Sợ làm cho Miêu Miêu sợ hãi, cô không dám nói thêm nữa, ba người yên lặng ngồi trong phòng nghỉ, bởi vì có Miêu Miêu, thậm chí Mạnh Ninh còn không dám nói chuyện lớn tiếng với Quả Quả.

Nói thật ra, nếu không phải Miêu Miêu sẽ hô hấp trong chớp mắt, Mạnh Ninh cũng cho rằng cô ấy là bé búp bê gỗ rồi. Một tượng gỗ chỉ biết cười, sẽ không phản kháng, sẽ không nói, cũng sẽ không đau lòng.

Thích hợp nhất để làm bạn với người cô đơn.

May mà không khí kỳ dị này rất nhanh đã kết thúc, khi Thi Vinh đẩy cửa phòng nghỉ ra, Mạnh Ninh mới thở ra một hơi, lần đầu thấy Thi Vinh có cảm giác được giải thoát. Sau đó, Hạ Vô Pháp đi nhanh đến, ôm Miêu Miêu đang ngồi trên thảm trải sàn vào lòng như vật báu, nói với Thi Vinh: "Vinh Từ, chuyện này đành nhờ vào anh rồi."

Thi Vinh gật đầu: "Ừ."

Hạ Vô Pháp ôm Miêu Miêu đi khỏi, còn lại Trương Hoàng ngồi bắt chéo chân trên ghế sofa: "Một người, hai người đây, đều thành tình thánh cả rồi, cứ thế nhìn người ta cô đơn sao?"

Thi Vinh ném một ánh mắt sắc như dao qua: "Cậu cũng nên đi."

Trương Hoàng đứng dậy, buông thông tay: "Cả đám đều đuổi tó, tó đi được chưa?" Nói xong, vừa lăm bầm vừa đi.

Mãi đến khi Hạ Vô Pháp và Miêu Miêu biến mất, Mạnh Ninh mới xem như là thật sự thả lỏng. Cô vẫn cảm thấy hai người kia cực kỳ kỳ lạ, cảm giác Hạ Vô Pháp mang lại cũng không giống Trương Hoàng, nhưng cô không hiểu sao vẫn cảm thấy không thoải mái.

Thi Vinh có lẽ nhìn ra sự bất an của cô, kéo cô vào lòng, an ủi: "Các em sẽ không gặp mặt thường xuyên đâu, đừng sợ."

"Em không sợ." Mạnh Ninh thề thốt phũ phàng, cô chỉ cảm thấy không thoải mái, sợ hãi ở đâu chứ?

"Từ nhỏ Vô Pháp đã như thế này rồi, âm âm u u, nhưng cậu ấy sẽ không tổn hại đến em." Trên thực tế, Vô Pháp nhìn như đáng sợ mới người bình

thường nhất trong ba người. Trương Hoàng nhìn như bình thường nhất mới đúng là người điên cuồng nhất. Thế giới này là như vậy, điều mình nhìn thấy chưa chắc đã là sự thật.

"Ba ba, chị Miêu Miêu thật lạ!" Quả Quả làm đổ những khối gỗ đã xếp, leo lên đùi Thi Vinh, "Quả Quả nói chuyện với chị, chị cũng không để ý đến Quả Quả!"

Cậu nhóc kia thấy cơ hội liền tổ cáo, xem chừng việc Miêu Miêu không để ý tới cậu đã làm tổn thương trái tim nhỏ yếu ớt của cậu rồi. Thi Vinh nghe thấy Quả Quả nói như vậy, khóe miệng nhếch lên: "Quả Quả của chúng ta đáng yêu như vậy, thế mà còn có người lại không để ý tới Quả Quả sao?"

"Vâng!" Cục thịt nhỏ ra sức gật đầu.

Ý cười của Thi Vinh càng đậm, nhéo nhéo hai má non mềm phỉn của con trai: "Không để ý tới thì sẽ không để ý, tự nhiên sẽ có cô bé xinh đẹp khác để ý thôi."

Quả Quả suy nghĩ cũng phải, tức khắc khỏi hẳn, lại bắt đầu nhảy lên chạy về chỗ chơi. Thi Vinh ôm Mạnh Ninh nhìn con trai vui vẻ chơi đùa, sau một lúc lâu, nghe thấy Mạnh Ninh hỏi một câu: "Anh và Trương Hoàng sẽ không suy nghĩ cái gì hư hỏng chứ? Con người anh ta em rất rõ, không phải pha trò này thì trò khác, anh cũng đừng học anh ta."

"Ừ." Thi Vinh gác cằm lên vai Mạnh Ninh. "Trương Hoàng lại vừa ý một cô gái, bảo anh giúp đỡ."

"Không được." Mạnh Ninh vội vàng quay đầu dặn dò anh. "Anh cũng đừng làm loại chuyện này nữa..."

"Loại chuyện này là loại chuyện nào?" Thi Vinh biết rõ còn cố hỏi. Anh biết những năm gần đây Mạnh Ninh chưa bao giờ quên chuyện trước kia, chỉ là cô không nói ra thôi, cũng không có nghĩa là cô đã sẵn lòng cùng anh. "Anh làm những chuyện này với em sao?"

Anh lại thêm vào một từ nào đó, Mạnh Ninh nghe thấy liền đỏ mặt, "Anh, sao anh lại..."

"Yên tâm đi, anh sẽ không nhúng tay vào chuyện của cậu ta." Thi Vinh nói, một câu sau lại khẽ đến mức Mạnh Ninh không nghe thấy. "Em đã không thích anh đủ rồi." Nếu lại còn tiếp tục nữa, thì không phải là đẩy em ra ngày càng xa, càng ngày càng không thích anh sao?

Anh sẽ không ngốc như thế đâu.

Trong lòng bàn tay chỉ nắm lấy Mạnh Ninh, chỉ có chút thế thôi. Anh đau khổ cay đắng mà cầu được, nhất định không thể mất đi. Mạnh Ninh có thể dùng vẻ mặt ôn hoà như vậy nói chuyện với anh, Thi Vinh đã mất hơn một năm, nếu thật sự muốn có được cô, có lẽ là chuyện cả đời. Bởi vì quý báu, cho nên cực kỳ quý trọng.

Mạnh Ninh không chú ý đến ánh mắt của Thi Vinh, trong lòng cô ác độc nguyên rửa Trương Hoàng, sớm muộn gì cũng có một ngày, anh ta sẽ thua trên tay phụ nữ, hối hận mà kêu cha gọi mẹ.

Nếu là Mạnh Ninh trước đây, chắc chắn sẽ cảm thấy những người này sớm hay muộn cũng sẽ gặp báo ứng, nhưng cùng Thi Vinh lâu như vậy rồi, Mạnh Ninh cũng không còn ngây thơ như thế, sớm đã biết ông trời này không công bằng. Trương Hoàng, Hạ Vô Pháp đều là con cưng của trời như vậy, cả đời thuận lợi không có gì không chiếm được, cho nên không biết quý trọng. Không biết liệu đảo ngược lại thì có thể khiến cho bọn họ có chút tình người hay không.

Quả Quả chơi không bao lâu thì mệt rồi, trẻ con là thế, tràn đầy sức lực, nhưng dễ buồn ngủ. Nhất là bây giờ sắp bắt đầu vào mùa đông, trời càng trở lạnh, Quả Quả lại càng thích đi ngủ. Không bao lâu, cậu nhóc kia vừa cầm siêu nhân che mặt, vừa gật gù như gà con mổ thóc. Thi Vinh buông Mạnh Ninh ra, ôm con lên, đặt xuống giường nhỏ, lại ôm Mạnh Ninh vào trong chăn. Anh hiếm khi ngủ trưa tại công ty, hôn lên cánh môi Mạnh Ninh một cái, nói: "Ngủ đi."

Bạn đang đọc truyện *Chi Yêu Cố Chấp Cuồng Của Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 48

Nếu không có sự xuất hiện thường xuyên của Đinh Linh phá hỏng tâm trạng, thì thời gian này Mạnh Ninh trải qua vẫn khá thoải mái. Kỳ thật cô đã sớm hiểu rõ, chỉ cần cô không nghĩ đến trước kia nữa, làm rửa đen rút đầu, thu mình vào trong mai rùa, thì sẽ chẳng có chuyện gì xảy ra. Nhìn xem, hiện tại Thi Vinh đối với cô rất tốt, chỉ cần không liên quan đến trước kia, thật sự là anh đã nâng cô lên đến tận trời, sợ cô nóng, sợ cô lạnh, sợ cô đói, sợ cô không vui, hận không thể đi hái sao trên trời cho cô, nhưng chỉ cần vừa nhắc tới trước kia, anh liền từ một người chồng dịu dàng hoàn mỹ nháy mắt biến thân thành con d!l,q*d rỗng rần bạo biết phun lửa.

Nếu phải nói chuyện trước kia, bản thân Mạnh Ninh cũng không muốn đề cập tới, mỗi khi nhớ tới cô đều cảm thấy đau lòng, cho nên cũng đã sớm quen quên đi tất cả, mặc kệ đó là quên thật hay quên giả, tóm lại là đã quên.

Nhưng chỉ là có người nào đó không có mắt vẫn cứ muện chạy tới trước mặt cô.

Nói thí dụ như Cố Phụng Ngọc.

Nếu nói là Đình phu nhân ban cho Mạnh Nịnh sinh mệnh này, như vậy Cố Phụng Ngọc thực sự chẳng cho Mạnh Nịnh cái gì. Từ nhỏ đến lớn, Mạnh Nịnh vẫn luôn bảo về Cố Phụng Ngọc nhất gan sợ người lạ, cô rõ ràng là một cô bé dịu dàng ít nói, nhưng khi có người bắt nạt Cố Phụng Ngọc, cô sẵn sàng liều mạng với người ta. Thành tích của Cố Phụng Ngọc không bằng cô, cô kèm cặp cho Cố Phụng Ngọc, sinh nhật của Cố Phụng Ngọc, cô dùng số tiền mình vất vả tích góp mua quà cho cô ta, ngày thường ở trường lại càng săn sóc Cố Phụng Ngọc.

Nhưng tấm lòng thành của cô báo đáp cô cái gì chứ?

Là sự phản bội đáng sợ.

Cho dù Cố Phụng Ngọc hai mắt nhắm lại nói là Thi Vinh bức bách cô ta, đe dọa cô ta thì Mạnh Nịnh cũng không tin. Thi Vinh muốn có cô (MN), vốn không cần phải ép Cố Phụng Ngọc, Cố Phụng Ngọc và cô lại chẳng liên quan mấy, không phải đi ép giáo viên chủ nhiệm còn đáng tin hơn là ép Cố Phụng Ngọc sao? Cho nên, nói đến cùng, vẫn là Cố Phụng Ngọc sẵn lòng.

Thật sự coi Mạnh Nịnh cô là đồ ngọc, lời đường mật gì đó cũng có thể lừa gạt được. Nếu chỉ là phản bội, có lẽ Mạnh Nịnh sẽ không đau đớn như vậy, nhưng điều khiến cô đau khổ nhất, sau khi Cố Phụng Ngọc phản bội cô và Hàn Ngộ Chi rồi, vẫn còn tiếp tục lừa dối bọn cô, trước mặt bọn cô giả làm người bạn tốt thành tâm thành ý, lừa mình biến hoá lại thành quân cờ của Thi Vinh. Bọn bè như vậy... Có đôi khi Mạnh Nịnh nhớ tới trước kia, đều luôn có một câu hỏi như vậy, có bao giờ dù chỉ là một giây, một phút đồng hồ, Cố Phụng Ngọc thực lòng coi cô là bạn?

Nếu đã từng có một chút xấu thật lòng, cũng không thể vứt bỏ toàn bộ tình nghĩa khi Thi Vinh d./t/q\$dnói hai ba câu rồi. Mạnh Nịnh vẫn luôn không muốn nghĩ đến điều này, nhưng lại khiến cô nảy sinh sự hoài nghi với bản thân mình - chẳng lẽ cô đối đãi tệ đến mức này, cùng Cố Phụng Ngọc lớn lên từ nhỏ, tình cảm nhiều năm như vậy rồi, kỳ thật trong đáy lòng Cố Phụng Ngọc, vốn chẳng có gì sao?

Thật tổn thương người ta.

Nhưng Mạnh Nịnh biết, cô vĩnh viễn không tha thứ cho Cố Phụng Ngọc. Không thể tha thứ cho việc Cố Phụng Ngọc phản bội tình bạn giữa hai người, càng không thể tha thứ cho việc Cố Phụng Ngọc thích tự cho là đúng, lại ép Ngộ Chi vào đường cùng. Thích một người thực sự, chẳng lẽ không phải cố gắng cho anh ấy điều tốt nhất sao, vì sao tất cả những gì Cố Phụng Ngọc đem lại cho Ngộ Chi đều là tổn thương? Không thể tha thứ, làm hại cô, không thể tha thứ, làm hại Ngộ Chi, càng không thể tha thứ. Đó là người dịu dàng nhất, đáng có được ánh sáng nhất đời này cô từng gặp, nhưng bởi vì Cố Phụng Ngọc, từ đó về sau anh lạc mất, biến mất trong biển người mênh mông, khắp nơi đều không tìm thấy.

Mạnh Nịnh không còn lòng tốt đó nữa. Chút tình nghĩa còn sót lại của cô đối với Cố Phụng Ngọc, cũng hoàn toàn tan biến trong vòng vây của cô ta.

Lần này Cố Phụng Ngọc không còn vẻ vang như lần trước gặp tại nhà hàng nữa, cô ta mặc một váy len dài, bên ngoài khoác áo khoác màu xanh quân đội, mái tóc uốn lộn to có lẽ đã từng mang vẻ phong tình, nhưng bây giờ lại đầy suy sụp. Cô ta trừng lớn đôi mắt vô hồn lại bàng hoàng, nhìn người vào ra siêu thị chầm chậm, nhà hàng lúc trước cô ta làm việc đã sớm cự tuyệt lui tới, cho nên cô ta chỉ có thể chờ ở chỗ này, hi vọng Mạnh Nịnh đã từng tới siêu thị này có thể xuất hiện một lần nữa.

Cô ta đã chờ ở đây hơn hai tháng, Mạnh Nịnh chưa từng xuất hiện.

Cố Phụng Ngọc sắp điên rồi, nhưng cô ta biết bây giờ người có thể giúp cô ta chỉ có Mạnh Nịnh thôi. Nếu không được sự tha thứ và giúp đỡ của Mạnh Nịnh, thì cô ta sẽ chẳng còn gì cả!

May mà hôm nay vận may của cô ta không tệ, Mạnh Nịnh đến đây. Chiếc xe kia như khiếm tốn lại xa xỉ, Cố Phụng Ngọc liếc một cái đã phát hiện. Cô ta vội vàng đứng dậy, hai chân vì ngồi xổm mà bị tê suýt nữa lao đảo đảo ngã xuống, nhưng Cố Phụng Ngọc vốn không quan tâm điều này, vừa gọi tên Mạnh Nịnh vừa qua đó nghênh đón.

Đây là một cảnh tượng vô cùng kì quái cũng rất không ăn nhập. Người phụ nữ già nua với quần áo bình thường thậm chí có chút lỗi thời vô cùng thân thiện chạy về phía một người đi ra khỏi chiếc xe sang, lần vẩy mềm mại, vẻ ngoài xinh đẹp, toàn thân tản ra hơi thở trẻ tuổi và hạnh phúc.

Hai người quả thực như là hai số phận.

Mạnh Nịnh đứng lại tại chỗ, không ngờ Cố Phụng Ngọc lại âm hồn không tan như thế. Cô vốn không định đi siêu thị, đi được nửa đường lại nhớ hình như trong nhà hết bánh quy, lúc này quả quả bé nhỏ lại rụng một cái răng sữa, ngày nào cũng phải tìm chút gì đó để mài răng, cô đặc biệt đi mua bánh quy mài răng cho trẻ em. Nhưng ai biết lại xui xẻo như vậy, lại còn có thể gặp người cô vốn chẳng muốn gặp.

Mạnh Nịnh cảm thấy năm nay mình gặp phải năm hạn bất lợi rồi. Rõ ràng vài năm trước đây, cô trải qua rất bình yên, không có bất kỳ người hay chuyện gì chứng mất xuất hiện, nhưng năm nay xảy ra chuyện gì vậy, từ trước khi nghỉ hè gặp Cố Phụng Ngọc trước cửa siêu thị, cô luôn gặp xúi quẩy. Đình phu nhân đến đây, Đình Linh đến đây, Thi Vinh đã bình thường nhiều năm lại vì bị bọn họ kích thích mà bắt đầu nổi điên, mấy hôm trước còn thêm Hạ Vô Pháp u ám chưa gặp bao giờ... Mạnh Nịnh nghĩ, chắc chắn là đen đủi.

Cô có cần đi miếu cầu bùa hay không đây?

Nghĩ tới đây, Mạnh Nịnh lạnh nhạt nhìn về phía Cố Phụng Ngọc, không hiểu rốt cuộc cô ta lấy da mặt dày ở đâu ra, lần trước đã trở mặt như thế, vậy mà cô ta còn có mặt mũi xuất hiện trước mặt cô sao? Về mặt cầu xin này, lại xảy ra chuyện gì? Nếu Mạnh Nịnh không mất trí nhớ, lần trước Cố Phụng

Ngọc còn dùng lỗ mũi để nhìn cô đấy!

"Mạnh Nịnh! Mạnh Nịnh! Mạnh Nịnh, cầu xin cậu hãy giúp tớ! Thật sự tớ không còn cách nào, van xin cậu hãy giúp tớ, hãy nể tình bạn trước kia, cậu giúp tớ với! Nể mặt Ngô Chi, cậu, cậu giúp tớ với!" Cổ Phụng Ngọc khóc đến nước mắt nước mũi đầy mặt. Nếu là d\$@(!Q@dtừ trước kia, khi tình bạn giữa hai người còn khăng khít, Mạnh Nịnh vừa thấy cô ta khóc, đã sớm tới hỏi cô ta có chuyện gì xảy ra, sau đó ra mặt đòi công bằng cho cô ta rồi, nhưng hôm nay, mặc dù Cổ Phụng Ngọc vẫn khóc, Mạnh Nịnh cũng chỉ thờ ơ nhìn.

Cổ Phụng Ngọc nhỏ bé thích khóc năm ấy, ánh mắt lúc rơi lệ như có ánh sáng, khiến người ta yêu mến. Cổ Phụng Ngọc bây giờ... Đầu còn là một người nữa? Trong lòng Mạnh Nịnh, cô ta đã chết rồi. Cho nên cô tránh bàn tay duỗi ra của Cổ Phụng Ngọc, lui một bước về phía sau, mới lạnh lùng nói: "Khí thế của cô đau rồi? Sao, hôm nay lại nhớ tớ cầu xin tôi rồi? Lần trước, cô còn muốn cho tôi một bạt tai đấy."

Mặt Cổ Phụng Ngọc tức khắc trắng nhợt, lại nói lắp bắp: "Cho dù là như vậy, cậu cũng không thể xóa bỏ tình bạn trước đây của chúng ta... Cậu đã quên sao, từ nhỏ, cậu, tớ, còn cả Ngô Chi... Chúng ta, chúng ta cùng nhau lớn lên mà!"

Mạnh Nịnh cười nhạo một tiếng: "Cô cũng xứng nhắc đến Ngô Chi à? Nếu không phải do cô, thì bây giờ anh ấy cũng sẽ không mất tích không rõ, sống chết không hay sao? Cô tạo nghiệt còn chưa hết, đã nghĩ chưa?"

"Tớ tạo nghiệt, tớ có lỗi với các cậu, nhưng đứa con của tớ vô tội mà! Cậu giúp tớ đi, giúp tớ có được không?! Mạnh Nịnh, tớ biết cậu mềm lòng nhất... Van xin cậu, giúp tớ đi!" Cổ Phụng Ngọc khóc đến nấc nghẹn.

Nhưng dù cô ta khóc thế nào, Mạnh Nịnh vẫn sắt đá như cũ. Khi Mạnh Nịnh đối tốt với người ta, sẽ móc cả trái tim mình ra, đối tốt với người ta vô điều kiện, trả giá tất cả cũng có thể. Chỉ khi nào làm cô thất vọng, lòng đã chết, cô sẽ không quay đầu lại nữa. Dù cho năm đó, trong lòng Cổ Phụng Ngọc có phần nào áy náy với cô và Hàn Ngô Chi, nói một câu với bọn cô (HNC và MN), bọn họ (cả CPN, HNC, MN) sẽ không có kết cục như hôm nay. Hoặc tối đó đi quán bar, Cổ Phụng Ngọc không ra đứng cùng với bọn cô, Mạnh Nịnh có thể lý giải, dù sao cũng rất nguy hiểm, nhưng sau khi cô ta rời đi thì ngay cả một cú điện thoại cũng không gọi, không gọi cho người có thể giúp bọn cô, cũng không báo cảnh sát... Bảo Mạnh Nịnh phải tin tưởng thứ cô ta gọi là thật lòng thế nào đây?!

"Nói không chừng, đứa con của cô xảy ra chuyện, chính là báo ứng của cô đấy." Mạnh Nịnh cay nghiệt nói, vừa thốt ra lời đó, ngay cả chính cô cũng giật mình.

Hóa ra nỗi oán hận của cô đối với Cổ Phụng Ngọc lại sâu như vậy, sâu đến mức coi nhẹ một đứa bé vô tội.

Cổ Phụng Ngọc cũng không nghĩ tới Mạnh Nịnh sẽ nói như vậy, tròn tròn mắt, cô ta chớp mắt, chợt suy sụp mà lên án: "Mạnh Nịnh! Cậu, cậu đây là tiếng người sao?! Cậu cũng làm mẹ, cậu cũng có con của cậu, nếu con cậu cũng bị người ta đoạt mất, cậu còn có thể bình tĩnh như vậy sao?! Trái tim cậu sao có thể độc ác như thế!"

Cô ta cuồng loạn như thế, khiến chút áy náy chợt lóe lên trong lòng Mạnh Nịnh tiêu tan, nói cũng đúng, đó là con của Cổ Phụng Ngọc, dựa vào đâu mà muốn cô tới cứu vớt chứ? Năm đó cô và Ngô Chi, ai tới cứu bọn cô chứ? "Cô yên tâm, con của tôi sẽ không mất, vì nó không có người mẹ như cô."

Cô không nợ Cổ Phụng Ngọc cái gì cả, không phải vì lời nói của cô ta mà lo được lo mất, hoặc là vì cô ta nói gì mà làm cho mình khó chịu.

Cổ Phụng Ngọc rống to: "Mạnh Nịnh! Cậu vô tình như thế! Chẳng lẽ không nể chút tình nghĩa năm đó sao?!"

Nếu không phải ở bãi đỗ xe, Mạnh Nịnh thực không muốn mất mặt trước công chúng như thế. May mà người gần đó không nhiều, nếu không chắc chắn cô sẽ không chịu dây dưa cùng Cổ Phụng Ngọc lâu như vậy: "Nói nhiều vô nghĩa, nói đi, cô muốn thế nào?"

Vừa nghe thấy lời này, Cổ Phụng Ngọc cho rằng Mạnh Nịnh sẽ giúp cô ta, tức khắc ánh mắt sáng lên: "Cậu, cậu chịu giúp tớ rồi hả?!"

Mạnh Nịnh thản nhiên nhìn cô ta: "Cứ nói nghe trước đã."

Vì thế Cổ Phụng Ngọc kể lại chuyện đã xảy ra mấy ngày này từ đầu tới đuôi. Hóa ra, sau khi cô ta bị đuổi, chuyện đi làm không thuận lợi. Vốn là tiêu hết tiền tiết kiệm, sau đó con sinh bệnh, vay đông nợ tây, khó khăn lắm con mới hết bệnh, thì ba đứa bé từ thành phố Dung đến mang người đi.

Bạn đang đọc truyện *Chi Yêu Có Chấp Cuồng Của Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 49

Lúc trước, sau khi Cổ Phụng Ngọc ly hôn với chồng, mang theo đứa con gia đình chồng không cần mà rời đi. Khi ấy chồng cô ta có niềm vui mới, đang khi tuổi trẻ khỏe mạnh, tất nhiên sẽ có đứa con mới, lại không cần đứa con trai này nữa, bảo Cổ Phụng Ngọc đưa đi.

Nhưng theo thời gian ngày qua ngày, vợ mới vẫn không mang thai, người chồng nôn nóng, đi bệnh viện khám, hoá ra những năm gần đây bởi vì nguyên nhân nào đó trong chuyện làm ăn, khả năng sống sót của tinh trùng anh ta trở nên cực thấp, vốn không đủ điều kiện để cho phụ nữ mang thai.

Vậy làm sao bây giờ, dù sao vẫn không thể để cho nhà mình không người nói dối chứ? Vì thế lúc này, nhà trai nhớ đến đứa con lúc trước. Kết quả hỏi cả nhà Cố Phượng Ngọc, mới biết được Cố Phượng Ngọc đã sớm đưa con đi thủ đô làm ăn, đã nhiều năm rồi không về. Người chồng sốt ruột, tuổi đứa trẻ còn nhỏ, nếu Cố Phượng Ngọc dẫn theo nó gả cho người ta, nhận người ta làm ba thì nên làm sao bây giờ? Vừa nghĩ tới khả năng đó, người chồng liền vỗ đầu bứt tai ngồi không yên.

Kết quả bây giờ anh ta tìm đến đây, vừa thấy Cố Phượng Ngọc đã đòi con trai đầu tiên.

Dáng vẻ bây giờ của Cố Phượng Ngọc, làm sao có thể khiến người ta tin cô ta là một người mẹ tốt đây? Ngay cả nuôi con cô ta cũng không làm được, càng khỏi nói cho con một cuộc sống tốt hơn. Tuy nói chút tiền bạc trong nhà trai ở thủ đô chẳng là gì, nhưng nếu ở thành phố Dung, cũng là tiêu chuẩn nhất định, ít nhất sau này d.d.l.q.dhọc phí, xe, nhà cửa... của đứa trẻ đều không phải băn khoăn. Dưới điều kiện như vậy, toà án cũng sẽ cân nhắc tình hình bên người cha.

Làm sao Cố Phượng Ngọc chịu bỏ? Năm ấy cô ta ly hôn với chồng, kỳ thật là lỗi ở cô ta. Hôm đó vừa đúng là sinh nhật của Hàn Ngộ Chi, cô ta hồn bay phách lạc đi quán bar mua say, kết quả ai biết uống rượu lại có tình một đêm với người giống Hàn Ngộ Chi mấy phần, ai biết sáng hôm sau bị chồng phát hiện, bởi vì cô ta lại ngu ngốc đến nỗi mang bạn tình một đêm về nhà mình! Người chồng lập tức đề xuất việc ly hôn, đương nhiên Cố Phượng Ngọc không đồng ý, hai người cãi cọ hơn một tháng, Cố Phượng Ngọc đột nhiên phát hiện mình mang thai.

Nhưng cô ta không thể khẳng định rốt cuộc đứa bé này là của ai.

Đây cũng là lý do vì sao khi ấy người chồng lại ly hôn với Cố Phượng Ngọc, một trong những nguyên nhân không phản đối yêu cầu đưa con đi của cô ta - đến cùng có phải con trai của mình hay không cũng khó nói, anh ta cần gì phải nuôi con thay người khác chứ? Anh ta đối đãi với Cố Phượng Ngọc, nếu xét lương tâm, có thể nói là đủ tốt, nhưng mà dù vậy, Cố Phượng Ngọc vẫn phản bội anh ta, người phụ nữ như vậy, anh ta thật chẳng dám cần. Cưới về chẳng qua được mấy ngày yên ổn, ai muốn cả ngày xuân buồn thu đau sâu nọ sâu kia đâu?

May mà vợ mới cũng vô cùng hiểu chuyện, sau khi biết không thể có con, đã chấp nhận nuôi con trai của Cố Phượng Ngọc như con mình.

Bây giờ đứa trẻ đã bị nhà trai đưa đi, nói là rất nhanh sẽ gặp Cố Phượng Ngọc ở toà án, muốn Cố Phượng Ngọc mau về thành phố Dung để lên toà, bởi vì hộ khẩu của cô ta không ở đây. Cố Phượng Ngọc thứ nhất không có tiền về, thứ hai không có tiền mời luật sư, chắc chắn thua quyết định của quan toà.

Cô ta không ngu ngốc, hiển nhiên cũng nghĩ tới điểm này, cho nên cô ta mới đến tìm Mạnh Ninh, có lẽ Mạnh Ninh có thể giúp đỡ. Cô ta không có tiền, Mạnh Ninh có, cô ta không có nhân mạch, Mạnh Ninh có, cô ta không có quyền thế, Mạnh Ninh cũng có... Chỉ cần Mạnh Ninh chịu giúp cô ta, cô ta còn sợ gì nữa?!

Nhưng sau khi nghe Cố Phượng Ngọc hùng hồn một hồi, Mạnh Ninh cũng lộ ra nụ cười quý dị: "Hóa ra là như vậy... Tôi còn không biết tình tiết bên trong đây!"

Cố Phượng Ngọc nhạy cảm cảm thấy lời này có gì đó không thích hợp, tức khắc ánh mắt liền ngưng lại: "Tình tiết gì cơ? Cậu có ý gì?"

"Ý là..." Mạnh Ninh nở nụ cười. "Tôi biết chuyện này đây!"

"... Cái gì?! Cậu biết? Sao cậu có thể biết?!" Cố Phượng Ngọc đột nhiên nhớ tới lời nói muốn trả thù cô ta khi trước của Mạnh Ninh, sắc mặt của cô ta trở nên trắng bệch: "Cậu, ý của cậu là..."

"Không phải tôi." Ý cười của Mạnh Ninh không thay đổi. "Cô biết là ai mà."

Thi Vinh.

Ngoại trừ người đàn ông đáng sợ kia, không còn ai làm như thế nữa.

Lòng của Cố Phượng Ngọc nguội lạnh trong nháy mắt. Cô ta biết, sau khi Thi Vinh biết sự xuất hiện của cô ta thì nhất định sẽ không bỏ qua cho cô ta, nhất là dưới tình huống cô ta còn chưa đủ lễ phép với Mạnh Ninh. Sắc mặt Cố Phượng Ngọc nhợt nhạt, lại nhớ tới nhiều năm trước, chuyện sau khi cô ta phản bội Mạnh Ninh.

Cho dù lúc đó cô ta đã tốn khá nhiều công sức trong chuyện giữa Thi Vinh và Mạnh Ninh, nhưng Thi Vinh vẫn trừng phạt cô ta vì cô ta phản bội Mạnh Ninh. Nghĩ tới những sự trừng phạt đáng sợ này, toàn thân Cố Phượng Ngọc run lên. Cô ta hối hận rồi! Cô ta biết sai rồi! Cô ta không nên tới tìm Mạnh Ninh, không nên xuất hiện trước mặt Mạnh Ninh, càng không nên tự cho là đúng có thể gây khó dễ cho Mạnh Ninh!

Sao cô ta lại quên, ai có ý nghĩ không tốt với Mạnh Ninh, người đàn ông đáng sợ kia sẽ ra tay chứ?! Nếu cô ta yên phận, thành thành thật thật, tất cả sẽ không xảy ra. Bây giờ cô ta còn có thể có một công việc, còn có thể sống cùng với con trai... Vậy mà cô ta đã khiến mình tới nông nỗi này! Quá quái như vậy, bề mặt như vậy, không biết liêm sỉ như vậy!

Sự áy náy đã lâu không xuất hiện lặng lẽ tuôn trào vào thời khắc này. Cố Phượng Ngọc đột nhiên nhớ tới tất cả những gì mình làm với Mạnh Ninh, cô ta gây thêm những vết thương vĩnh viễn không cách nào lành lại trên người Mạnh Ninh và Hàn Ngộ Chi. Dưới tình huống như vậy, cô ta còn có tư cách gì đi lên án Mạnh Ninh không giúp cô ta chứ? Suy bụng ta ra bụng người, nếu bây giờ cô ta hoán đổi với Mạnh Ninh, Cố Phượng Ngọc tin rằng, cô ta chắc chắn sẽ không giúp đỡ đối phương, thậm chí còn có thể giết đồ bìm leo!

Mạnh Ninh nhìn về mặt Cổ Phụng Ngọc thay đổi mấy lần trong thời gian ngắn, trong lòng liền châm biếm không thôi. Cô cũng gọi mở như thế rồi, Cổ Phụng Ngọc vẫn cứ muốn làm phiền, Thi Vinh còn không xuất hiện trước mặt cô ta, cô ta đã bị dọa đến thế này rồi, xem ra, làm người xấu thật sự là bản lĩnh trời sinh, cô có học thêm mấy đời cũng chẳng học hết nổi khí chất ma quỷ trên người Thi Vinh.

Cổ Phụng Ngọc khắp khiêng đi, lúc này Mạnh Ninh mới phát hiện bóng lưng cô ta hơi còng. Nhưng... Có thể trách ai được đây? Mọi thứ vốn có thể không phải xảy ra. Cổ Phụng Ngọc vốn có tương lai tốt đẹp, nhưng cô ta vì lợi riêng mà hủy diệt một đời của người ta, cũng hủy diệt chính cô ta. Sau này lúc đêm khuya yên tĩnh, cô ta nhớ lại, không biết liệu có hối hận cắn gỏi, yên lặng rơi nước hay không?

Cho dù có thể hay không, cũng chẳng liên quan đến Mạnh Ninh. Cô còn phải đi mua bánh quy mài răng cho Quả Quả bé nhỏ, còn như Cổ Phụng Ngọc... Mạnh Ninh nghĩ, lần này, cô ta thật sự sẽ vĩnh viễn không xuất hiện trong đầu cô nữa.

Thật sự là thực tại khiến người ta nát cõi lòng lại phải chấp nhận. Không ai có thể thuận buồm xuôi gió, ai cũng phải trả giá thật nhiều vì sự lựa chọn của mình. Những thứ có thể không làm mà hưởng, phần lớn đều là không có tự do, cũng không cần tự do.

Giống như là cung nhân sống trong cung cấm tìm niềm vui nơi chim chóc, cánh chim mỹ lệ, giọng hót tuyệt đẹp, giang cánh ra là có thể bay lượn trên bầu trời, cuối cùng chỉ có thể ở trong một lồng chim nhỏ bé. Nghĩ tới đây, trên mặt Mạnh Ninh thoáng hiện nét cười khổ.

Những chuyện cực phẩm này luôn xảy ra liên tiếp, bởi vì liên quan đến sự xuất hiện của Hạ Vô Pháp, trong khoảng thời gian này Thi Vinh cực kỳ bận. Trước kia một năm Mạnh Ninh có thể nhìn thấy Trương Hoàng hai, ba lần đã coi là nhiều rồi, bây giờ thì hay rồi, tên này không có việc gì thì đến tìm Thi Vinh, ba người thân thân bí bí chẳng biết đang làm gì. Mạnh Ninh không hỏi, nếu Thi Vinh muốn để cô biết, thì ngay cả khi cô không hỏi, anh cũng sẽ nói. Bây giờ anh chưa nói gì cả, như vậy chuyện này không thích hợp cho cô biết.

Lòng hiếu kỳ của Mạnh Ninh cũng không mãnh liệt như thế, cô nhận thấy như vậy.

Cũng đã cùng với bệnh thần kinh như Thi Vinh mấy năm nay rồi, cô còn hiếm lạ gì nữa sao?

Trước khi Đinh phu nhân đề xuất phương án kỳ cục kia, Mạnh Ninh vẫn không biết cô em gái cùng mẹ khác cha này lại thích Thi Vinh, khi đó Mạnh Ninh nghe thấy lời của Đinh phu nhân thì phản ứng đầu tiên là: Có phải Đinh Linh bị mù rồi hay không? Về sau nghĩ lại, không phải là mù rồi sao, nếu không mù thì sao có thể vừa ý người đàn ông như Thi Vinh chứ?

Nhưng mà nếu nhìn trên phương diện khác, Thi Vinh quả thực là xuất sắc muốn chết. Người đàn ông như vậy khiến phụ nữ khó cưỡng lại nhất, hơn nữa anh lại rất tuấn tú, rất nhiều tiền, đáng người đẹp, quan trọng nhất là, anh đối tốt với cô. Gì cũng mua cho cô, mang lại cho cô những gì tốt nhất, nuông chiều cô vô điều kiện... Chỉ cần cô còn sống, đâu đâu cũng là tình yêu của anh dành cho mình.

Đúng vậy, điều cuối cùng còn quan trọng hơn nữa, anh cực kỳ yêu cô.

Cũng chính vì vậy, thứ mọi người thấy là bề ngoài của Thi Vinh, người đàn ông anh tuấn giàu có, quyền thế ngập trời, vì vợ mà bằng lòng trả giá tất cả đó. Bọn họ chưa từng thấy đáng về điên cuồng bạo lực của anh. Dù là Đinh Linh, ảo tưởng trong lòng, đương nhiên là vương tử hoàn mỹ trong lòng cô bé lọ lem.

Nào ngờ trên đời vốn chẳng có vương tử nào cả, cho dù có, đó cũng là đồ ngốc.

Từ sau khi Đinh Linh bị giáng chức xuống làm nhân viên vệ sinh, cô ta càng khó "tình cờ gặp gỡ" với Thi Vinh. Trước kia làm việc ở tầng cao nhất, số lần nhìn thấy Thi Vinh đã có thể đếm được trên đầu ngón tay rồi, bây giờ bị giáng chức... Mỗi ngày ngoại trừ WC WC, bồn cầu bồn cầu, sàn nhà sàn nhà, chẳng còn cái gì nữa. Đôi khi Đinh Linh nghĩ, cứ làm bình nứt không sợ vỡ, cứ thế cắm chốt ở toilet nam đi - dù sao đồng sự trưởng cũng không thể không đi toilet đâu nhỉ?

Nhưng mà rất nhanh Đinh Linh đã gạt bỏ ý nghĩ này, bởi vì cô ta nhớ tới trên tầng cao nhất có toilet chuyên dụng của đồng sự trưởng... Bây giờ cấp bậc của cô ta quá thấp, muốn lên tầng cao nhất dọn dẹp cũng không có cơ hội, khỏi nói đến việc gặp mặt Thi Vinh. Đinh Linh cực kỳ không vui, điều này chẳng giống nội dung tiểu thuyết với phim thần tượng gì cả, theo lý thuyết... Lúc này cô ta hẳn là đã được đồng sự trưởng chú ý, hơn nữa khiến anh cảm thấy cô ta là cô gái cực kỳ hồn nhiên, cực kỳ hoạt bát lại cực kỳ thông minh. Quan trọng nhất là... cực kỳ hợp với anh.

... Đều là giả!

Đinh Linh cầm khăn lau trong tay mệt đến mức muốn chết. Tiền lương của nhân viên vệ sinh không cao, lượng công việc lại lớn kinh người. Bây giờ mỗi ngày cô ta lau sàn cũng rất mệt, lúc tan việc cũng eo mỏi lưng đau. Nếu còn tiếp tục như vậy, Đinh Linh cảm thấy, đừng nói là tiền công chiếm đóng được đồng sự trưởng, ngay cả sống sót cũng thật khó khăn!

Ở nhà Đinh Linh là đại tiểu thư được nâng niu trong lòng bàn tay, lúc nào phải chịu tội như vậy đâu? Nếu không phải thích Thi Vinh, cô ta đã sớm cau mặt mặc kệ rồi! Công việc như thế này, ngày nào cũng quay như con quay, lại không được có bao nhiêu tiền, ngày cả mua túi xách cũng chẳng đủ!

Bạn đang đọc truyện *Chi Yêu Cố Chấp Cuồng Của Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 50

Hon nữa mấy ngày này Đinh Linh trải qua không thật sự thoải mái.

Không nói tới chuyện khi trước ở Thị thị giẫm phải cái đinh, mà nói chuyện ở nhà, mẹ sinh bệnh, thường xuyên phải đi liên bệnh viện, lúc này ba lại rất bận rộn ở công ty, việc gì cũng giao cho hộ lý, rất nhiều khi, ngay cả cô ta cũng phải xin nghỉ phép để đi viện thăm. Mẹ lại là người theo chủ nghĩa lãng mạn cực kỳ, chỉ hơi gió thổi có lay đã đau lòng rơi nước mắt rồi. Trong khoảng thời gian ngắn thì còn được, một thời gian sau, chẳng còn ai chịu đựng nổi.

Đinh Linh cũng cảm thấy phiền rồi. Cô ta đang trong độ tuổi đẹp nhất, hẳn là lúc đang liều mạng yêu đương, du lịch khắp nơi, vì tuổi xuân mà bất chấp rơi mồ hôi. Người ta đều đang dạo chơi khắp nơi, chỉ một mình cô ta phải ru rú tại Thị thị mà làm nhân viên vệ sinh!

Cô ta đúng là sinh viên đại học trọng điểm, nhưng lại làm công việc như vậy, từ trong nội tâm Đinh Linh khinh thường vị trí nhân viên vệ sinh... Có thể nói, cô ta coi thường bất cứ ai không bằng cô ta. Cho nên cô ta ở Thị thị nhìn mọi người bằng lỗ mũi, đây cũng là lý do vì sao cô ta làm ở Thị thị lâu như d.d.l.q.vậy, mà không biết kết bạn. Ai bằng lòng làm bạn với một người coi thường mình, lúc nào nói chuyện cũng vênh mặt chảnh chọe chứ?

Hon nữa xem ra người bạn này cũng chẳng thành tâm.

Một mình Đinh phu nhân ở trong bệnh viện, dù có hộ lý cao cấp chăm sóc tốt đi chăng nữa, vẫn kém sự ảm áp của chồng con, gia đình là thứ không thể thiếu, gì cũng không thay thế được. Cho nên mỗi khi Đinh Hoài Chí và Đinh Linh bận rộn, không thể đến thăm bà ta, bà ta sẽ nằm ở trên giường mà hối hận, cho rằng mình mệnh khổ.

Lúc này bà ta sẽ không nhận được mà nhớ tới chồng trước của mình, nhớ tới người đàn ông dịu dàng, săn sóc, cái gì cũng làm vì bà ta. Tuy ông ấy không có tiền như Hoài Chí, nhưng ông ấy thân thiết hơn Hoài Chí, càng biết thông cảm và bảo vệ bà ta hơn Hoài Chí...

Đinh Linh cũng không chịu nổi nữa. Cô ta vẫn là một nữ sinh yếu ớt, ở nhà thì được ba mẹ nâng niu trong lòng bàn tay mà lớn lên, từ nhỏ đã là trung của sự chú ý, chưa từng phải làm việc nhà, bây giờ vì Thi Vinh mà có thể làm đến nước này, thật sự đã là phá lệ rồi.

Nhưng cứ như vậy, Thi Vinh chẳng cảm động thì thôi, thậm chí anh còn không thèm gặp cô ta!

Mất đi thân phận trợ lý thư ký, cũng đồng nghĩa với việc Đinh Linh đã không còn thể từ đi lên tầng cao nhất, mà tư cách của cô ta cũng vĩnh viễn không đủ để lên tầng cao nhất dọn dẹp vệ sinh. Nói cách khác, mặc dù cô ta và Thi Vinh cùng làm ở trong một tòa nhà lớn, tuy rằng cô ta vào Thị thị như ý muốn, trở thành nhân viên của Thị thị... Nhưng sự thật và tưởng tượng của cô ta cách xa vạn dặm!

Ban đầu, Đinh Linh nghĩ cách là như vậy: Cô ta vào Thị thị thành công, trở thành nhân viên của Thị thị, vào làm ở tầng cao nhất, có lẽ ngay từ đầu Thi Vinh sẽ vì bị Mạnh Nịnh gièm pha mà nhìn cô ta không vừa mắt, nhưng hai người ở chung lâu dài, anh nhất định sẽ hiểu rõ mặt tốt của cô ta, do đó lâu ngày nảy sinh tình cảm, sau đó hai người cùng sống một cuộc sống hạnh phúc vui vẻ. Nếu Thi Vinh thích cô ta, tất nhiên sẽ không dây dưa với Mạnh Nịnh nữa. Mạnh Nịnh đưa Quả Quả đi rồi, không phải là Thi Vinh hoàn toàn thuộc về cô ta sao?

Cho đến lúc này, cô ta đã mơ tưởng được gì? Nhưng mà tưởng tượng thì tốt đẹp, thực tại lại vô cùng tàn khốc. Đừng nói cái gì mà lâu ngày sinh tình, ngay cả gặp mặt đã khó rồi. Đinh Linh thở hồng hộc ném khăn lau trong tay xuống đất, đem trong tay, rõ ràng cùng trong một cao ốc, sao cô ta muốn gặp Thi Vinh một lần mà khó như vậy?

Tức chết cô ta rồi! Cô ta mặc kệ rồi!

Mỗi ngày một sống một chết, mà không thấy được Thi Vinh. Trong cơn tức giận, Đinh Linh đến bộ phận nhân sự để từ chức, ai ngờ lúc này người tiếp cô ta lại là một bà cô mắt mang gọng kính hồng, ăn mặc nghiêm chỉnh kín không kẻ hở. Vừa thấy là biết chính là xử nữ già vạn năm, Diệt Tuyệt sư thái rồi. Trong lòng Đinh Linh oán thăm vài câu, trên mặt thật sự không kiên nhẫn, nhưng vẫn hi vọng quản lý có thể lập tức thả cô ta ra.

Có lẽ người ta sẽ thất vọng, vậy Đinh Linh hết hy vọng thật sao? Đương nhiên không phải rồi. Chẳng qua là cô ta muốn được thông qua, cô ta muốn gặp Thi Vinh, có được Thi Vinh, cũng không phải chỉ có mỗi cách này. Núi không dời thì sông đổi, thay vì làm kẻ vô tích sự bị vây ở Thị thị, còn không bằng đổi biện pháp!

Nhưng quản lý lại gạt bỏ đơn xin từ chức của cô ta. Vốn Đinh Linh chỉ muốn đi làm thủ tục, thấy quản lý không chấp nhận, cũng nổi giận, xoay người muốn đi.

Lại nghe thấy quản lý lạnh lùng nhắc nhở: "Muốn từ chức cũng không phải không được, cô bồi thường tiền vi phạm hợp đồng đã, cô đã ký hợp đồng làm việc năm năm rồi."

... Đinh Linh cũng đã quên bém mắt chuyện này. Nói tới đây cô ta liền muốn lên án người thảo hợp đồng này ở Thị thị, người đẩy đặt ra số tiền vi phạm hợp đồng cao như thế để làm gì?! Cô ta buồn bực quay đầu nói với quản lý: "Tôi chẳng bồi thường đấy! Tôi là tới ứng tuyển trợ lý, các cô lại bảo tôi đi quét nhà vệ sinh, lau bồn cầu!" Nói tới đây, Đinh Linh cảm thấy tủi thân. Ở nhà cô ta còn chưa từng lau sàn, đến nơi này thì việc gì nặng nhọc, dơ dáy cũng đã làm. Theo lý thuyết, một cô gái yêu điệu như cô ta, dù những đồng nghiệp nam này không có ý đồ gì với cô ta, thì ít nhất cũng phải có ý thương hoa tiếc ngọc chứ? Cũng đừng nói là giúp đỡ công việc, ngay cả nói thêm một câu với cô ta, bọn họ cũng không dám!

Phương diện công việc và tình cảm đều gặp phải tổn thất nặng nề như vậy, muốn tìm một người trút hết cũng khó, thời gian này con bé Nhung Nhung hình như cũng yêu đương, thường xuyên làm thần long thấy đầu không thấy đuôi, gọi điện thoại cho cô ấy/d/l/q/d cũng ít khi nhận... Vừa hỏi cô ấy đang

làm cái gì, vẫn là ánh mắt lấp lánh, thần thần bí bí, không biết đang làm cái gì... Suy nghĩ như vậy, Đinh Linh càng cảm giác mình thật xui xẻo.

Dường như từ sau khi mẹ sinh bệnh, cô ta vẫn thật xui xẻo, khi nào thì mới có thể gặp số đỏ đây? Cô ta đã không chịu nổi nữa rồi... "Họp đồng làm việc mà cô đã ký, nói rõ là phải ở đây làm năm năm, lại không nói là làm gì, chẳng lẽ mời cô đến làm tổng giám đốc sao?" Quản lý không kiên nhẫn tròn trĩnh mắt, không khách khí chút nào.

Thái độ lạnh như băng lại tràn đầy khinh thường làm cho Đinh Linh giận không kềm được: "Cô kiêu ngạo cái gì hả? Xem tôi nói với anh rõ tôi, không thể không báo anh ấy đuổi cô ra!"

"Anh rõ?" Quản lý nửa thông cảm nửa trào phúng nhìn cô ta, không rõ bây giờ trong đầu con bé này đang nghĩ cái gì. Không nói ai khác, ngay cả người kia của đồng sự trưởng, ba ruột của ngài ấy đứng ở trước mặt, ngài ấy cũng dám dùng cục gạch đập, chứ "em vợ" có quan hệ cực kỳ xa này thì tính là gì?

Quan trọng nhất là, ánh sáng lóe lên trong mắt con bé này, đó là của "em vợ" với anh rõ à? Có "em vợ" nhà ai lại thấy anh rõ mà lộ vẻ mặt như chó thấy cục xương này chứ? "Phu nhân đồng sự trưởng chúng tôi là con gái một, những năm gần đây cũng không thiếu người nhận họ hàng loạn lên, giờ ở trong xã hội người không biết xấu hổ cũng thật nhiều."

Đinh Linh bị quản lý nói bóng nói gió mà tức đến lệch cả mũi, tới cùng cô ta vẫn còn trẻ tuổi, không biết nhẫn nhịn, cũng sẽ không che giấu cảm xúc của mình, lập tức tính tình đại tiểu thư nổi lên, nói: "Thì tôi không làm nữa! Có bản lĩnh thì cô đi kiện tôi đi!" Nói xong, xoay người rời đi, trong lòng cũng rất không đồng ý. Chỉ là mấy chục vạn mà thôi, hơn nữa, nhà họ Thi nhiều tiền như thế, cô ta và Mạnh Ninh lại là chị em ruột, không nể mặt thầy tu cũng phải nể mặt phật tổ, nếu một vạn, Thi Vinh cũng không thể làm gì được cô ta đâu nhỉ?

Nhưng ra khỏi cao ốc Thi thị rồi cô ta lại chẳng biết đi đâu. Đi học... Bây giờ đang là lúc lên lớp, đi bệnh viện... lại phải nghe mẹ oán trời trách đất, đi chơi? Cũng không được, không có ai chơi cùng thì cũng chẳng có ý nghĩa. Ừm, vẫn nên về nhà thôi.

Nghĩ tới đây, cô ta liền đưa tay vẫy xe taxi.

Lạ là trong nhà vậy mà không có ai, bình thường bảo mẫu cũng không ở đây, Đinh Linh vừa khó hiểu vừa cời giày ra vào phòng khách. Để về phòng mình, cô ta phải qua phòng ba mẹ. Vốn tưởng ba mẹ không ở nhà, nhưng khi đi qua cửa phòng bọn họ, lại đột nhiên nghe thấy âm thanh mập mờ phát ra từ bên trong.

Tuy Đinh Linh vẫn là xử nữ, nhưng cũng không có nghĩa là cô ta không hiểu việc này. Trên thực tế cô ta đã xem không ít đĩa phim, rất hiểu kỳ chuyện này, nhưng vẫn không tìm được đối tượng thực hành. Nếu đối phương là Thi Vinh... Cho dù là tình một đêm Đinh Linh vẫn cam tâm tình nguyện. Nếu như không có được Thi Vinh, có thể chen một chân vào giữa Thi Vinh và cô chị gái ác độc lại vô tình kia cũng tốt rồi, có thể ngăn cách được hai người họ.

Thử mở cửa ra, kết quả lại là đã khóa bên trong. Đinh Linh nhủ mày, bây giờ cô ta khẳng định bên trong có người, vì thế xoay người đi tìm chìa khóa dự phòng, tra vào ổ, xoay một cái - bởi vì tình hình chiến đấu kịch liệt, cho nên hai người trong phòng cũng không chú ý tới tiếng lạch cạch rất nhỏ kia.

Thật sự là thời gian này Đinh phu nhân nằm viện, Đinh Linh bận làm việc, vậy đã quá thuận tiện Đinh Hoài Chí và Mộc Nhung Nhung rồi.

Sau khi mở cửa ra, Đinh Linh trở mắt đứng nhìn cảnh tượng trước mặt, người đàn ông với thân thể trắng kiện trần trụi đang chạy nước rút trên giường kia đúng là ba cô ta Đinh Hoài Chí, mà bị Đinh Hoài Chí đè dưới thân, nhô hẳn xinh xắn, toàn thân trắng nõn, hai chân bị khóa lên đầu vai Đinh Hoài Chí, cũng với sự va chạm của Đinh Hoài Chí mà rên rỉ, không phải bạn tốt nhất Mộc Nhung Nhung của cô ta thì là ai?!

Thật mẹ nó hủy tam quan rồi! Bạn tốt của cô ta vậy mà lại đang làm cùng ba cô ta!

Con bé Mộc Nhung Nhung nhìn nhỏ bé, yếu ớt, dễ bắt nạt, trên thực tế mưu trí hơn người. Cô ta và Đinh Hoài Chí muốn làm cùng nhau rồi, thường xuyên mượn cớ tới nhà họ Đinh chơi để dụ dỗ Đinh Hoài Chí. Hai người sớm đã có quan hệ thân mật, Mộc Nhung Nhung ở trên giường lại mạnh mẽ như nước, Đinh Hoài Chí có thể bắt nạt cô ta đến gào khóc, đầu nào chịu được. Vì thế hai người làm ngay dưới mắt Đinh Linh, Đinh Linh tắm rửa nửa giờ, hai người cũng có thể tranh thủ làm một hiệp.

Cũng đã được một thời gian, thói quen thành tự nhiên, đương nhiên da mặt cũng dày rồi.

Cô gái hai mươi tuổi, mùi vị còn tốt hơn phụ nữ năm mươi tuổi d,d,l,q, nhiều, phản ứng nồng nực kia, làm nàng tới cực điểm, rên rỉ không gạt được người ta. Trâu già thích gặm cỏ non, đây cũng không phải là không có lý. Chẳng qua, da mặt dù dày, bị con gái bắt quả tang ngay tại chỗ, nét mặt già nua của Đinh Hoài Chí vẫn cảm thấy xấu hổ.

Mộc Nhung Nhung đã sớm nghĩ tới, từ lúc cô ta quyết định quyến rũ Đinh Hoài Chí, đã biết sớm hay muộn sẽ có một ngày như vậy. Vì một ngày, cô ta đã sớm tập luyện rồi.

Cô ta còn chưa hiểu rõ "bạn tốt" Đinh Linh này hay sao? Cô gái nhìn có vẻ thông minh lanh lợi, kỳ thật lại đơn bảo* ghê gớm, đặc điểm lớn nhất là thiên tính lẳng mạn của cô ta (DL), tới cùng do trời sinh hay khi lớn lên được Đinh phu nhân bồi dưỡng, tạm thời không nói, chỉ đặc điểm này của Đinh Linh thôi, đã đủ để Mộc Nhung Nhung ứng phó tình hình đột phát này rồi.

*Đơn bảo: Có thể hiểu là con người nông cạn, quá đơn giản.

Bạn đang đọc truyện *Chi Yếu Cố Chấp Cuồng Của Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 51

Trước khi Đình Linh hoàn hồn gây khó dễ, Mộc Nhung Nhung nhanh chóng cầm lấy chăn đơn che lại thân thể trần truồng, bò dậy từ dưới người Đình Hoài Chí. Cùng lúc bò lên cô ta vẫn cảm nhận được niềm khoái cảm tê dại kia, sâu trong hành lang đường như còn đang kêu gào không được thỏa mãn, nhưng cô ta phải dừng lại.

"Linh Nhi, Linh Nhi cậu hãy nghe tớ nói, tớ, tớ biết tớ làm ta làm như vậy là không đúng, nhưng mà... Nhưng mà tớ không có cách nào không chế trái tim của mình cả! Toàn bộ trái tim của tớ đều đặt trên người chú Đình rồi, nếu không có chú ấy, tớ, tớ không sống nổi nữa! Linh Nhi... Linh Nhi cậu đừng trách tớ, đừng trách tớ được không? Chúng mình vẫn là bạn thân nhất mà, tớ không muốn mất đi cậu đâu!" Mộc Nhung Nhung đáng thương mà nhìn vào mắt Đình Linh, bộ dạng cô ta nhỏ xinh lại mềm yếu, bình thường Đình Linh quen bảo vệ cô ta, mà lại không phản ứng kịp trước.

Bị con gái bắt quả tang mình và bạn thân của con cùng lăn ga giường, trong đầu Đình Hoài Chí cũng có chút cảm giác liêm sỉ. Đương nhiên, liêm sỉ này của ông ta không phải là vì ông ta phản bội cuộc hôn nhân với vợ, mà vì thân là ba lại trần truồng ở trước mặt con gái, còn trâu già gặm cỏ non, không khỏi có phần khó coi, nói ra cũng không dễ nghe chút nào.

Nhưng Đình Hoài Chí không biết là mình sai ở đâu. Từ lúc Đình phu nhân bị chẩn đoán là ung thư tới nay, đã gần một năm ông ta không chạm vào phụ nữ rồi. Mặc dù nói có thể trút ra ở bên ngoài, nhưng chuyện trong nhà nhiều như vậy, lại phải bận việc công ty, kỳ thật thời gian ông ta ra ngoài vốn không được bao nhiêu. Là đàn ông phải kìm nén lâu như vậy cũng kìm nén đến bệnh rồi, càng đừng nói trong ảo tưởng của Đình phu nhân tình yêu là kiểu thuần khiết, yêu bằng tinh thần không có dục vọng, đừng nói là dùng miệng giúp ông ta, ngay cả tay cũng không chấp nhận.

Mà khi hai người làm tình, ông ta lại phải chủ động dùng miệng lấy lòng bà ta.

Mộc Nhung Nhung thì hoàn toàn khác. Cô bé mềm mại, non mềm có thể bấm ra nước được, phản ứng ở trên giường cũng đơn giản lại chân thật, được ông ta dạy dỗ có thể nói là vật báu vô cùng *, ông ta bảo làm thế nào thì làm thế ấy, tay, ngực, miệng, thậm chí cửa sau cũng đã vào rồi, tất cả ảo tưởng về dục vọng của ông ta đều thành hiện thực trên người Mộc Nhung Nhung. Càng khỏi phải nói đáng về cô bé kia xinh đẹp hơn, quan trọng nhất là, cô ta non nớt! Độ tuổi hai mươi, tươi tắn xinh đẹp, phía dưới chặt chẽ muốn chết, sao Đình phu nhân có thể so với Mộc Nhung Nhung chứ?

Hơn nữa, bây giờ Đình phu nhân thân mang bệnh nan y, sống không được bao lâu nữa, Đình Hoài Chí cảm thấy mình có trật đường ray (phản bội) thì về tình cũng có thể tha thứ - từ khi Đình phu nhân gả cho ông ta đã không sinh nổi con trai, bây giờ lại mắc căn bệnh phiền phức này, ông ta cũng đã tiêu không ít tiền bạc trên người Đình phu nhân rồi. Mà bây giờ, ông ta muốn tiêu tiền của mình trên một Mộc Nhung Nhung khác có thể lấy lòng ông ta, lại sung bái ông ta, mang lại cho ông ta niềm tự hào to lớn, có gì là sai?

"Linh Nhi, việc này ba đã sớm muốn nói với con, ba yêu Nhung Nhung, con sẽ chúc phúc cho bọn ba, đúng chứ?" Đình Hoài Chí ôm vai Mộc Nhung Nhung, yêu thương che chở mà không lời nào có thể miêu tả được. Ông ta nhìn Đình Linh, trong mắt lộ ra ý cầu xin.

Một người là ba đã cưng chiều mình từ bé, nâng niu mình trong lòng bàn tay, người kia là bạn mà mình moi tìm móc phôi ra để đối đãi, Đình Linh thật sự không biết mình nên làm gì bây giờ. Cô ta cảm thấy ba làm như vậy là sai, nhưng... Bọn họ yêu nhau mà!

Thấy ánh mắt của Đình Hoài Chí và Mộc Nhung Nhung, Đình Linh cảm nhận được tình d.d.l.q.d.yêu nồng cháy giữa hai người, trong lòng bỗng đau xót, đừng nói là ba trật đường ray, có lỗi với mẹ, cho dù là cô ta, cũng không phải đang ngập nghề chồng của chị gái khác cha sao? Tình yêu đích thực là vô tội, với lại ba và Nhung Nhung lại còn yêu nhau? Nhưng... "Vậy, vậy mẹ phải làm sao giờ"

"Tạm thời không thể nói với mẹ con, thân thể mẹ con không khỏe." Đình Hoài Chí nói, cảm kích nhìn Đình Linh. "Linh Nhi, thật sự là không uổng công ba yêu thương con, con là bảo bối ba yêu nhất!"

Mộc Nhung Nhung cũng chảy nước mắt, cô ta phịch một tiếng quỳ gối trước mặt Đình Linh, giọng nghẹn ngào nói: "Cảm ơn cậu, Linh Nhi, thật sự cảm ơn cậu!"

Đình Linh nhìn thấy ánh mắt cầu xin cùng mừng như điên của người ba yêu thương mình từ nhỏ, lại thấy bạn tốt rung rung cảm kích, một hồi lâu mới thờ dãi, nói: "Ba à, dù nói như thế nào, chuyện này ba không thể nói cho mẹ biết, nếu không con sợ mẹ không chịu nổi đâu..."

Nếu Đình phu nhân biết chồng trật đường ray, nhất định sẽ tự sát.

Đình Hoài Chí gật đầu nói: "Đây là đương nhiên, chúng ta quyết sẽ không nói ra ngoài, chỉ là, Linh Nhi, con cũng phải chú ý, trước mặt mẹ con cũng thể nói hết được!"

Đình Linh gật gật đầu.

Đình Hoài Chí liền nở nụ cười, quần ga giường rồi đi lấy vớ da bên trong áo khoác tây trang của mình, cầm tấm thẻ ngân hàng đưa cho Đình Linh, dặn dò: "Muốn mua gì thì mua, nếu không đủ, thì nói với ba, hiểu chưa?"

Đình Linh cũng cười: "Cảm ơn ba ạ!" Nói xong, nhận tấm thẻ ngân hàng rồi xoay người rời đi.

Cực kỳ khờ dại, cũng cực kỳ vô tình. Chỉ cần là có liên quan tới tình yêu, thì tất cả đều đúng, ý thức này đều là do Đình phu nhân bồi dưỡng cô ta mà ra, hiện tại lại báo ứng trên người Đình phu nhân, thật không biết khi bà ta biết sẽ phản ứng như thế nào.

Đình Linh đi rồi, Mộc Nhung Nhung bĩu môi: "Chú Đình, không phải chú đã nói là tấm thẻ đó là cho cháu mua quần áo mới sao?"

Thấy tình nhân nhỏ bé mất hứng, Đình Hoài Chí vội vã dỗ dành nói: "Chỉ là cho Linh Nhi chút tiền tiêu vặt thôi, cực cung đột chút nữa, chú lại cho, ngoan nào, lại đây dùng miệng cho chú, chuyện lúc nãy chúng ta còn chưa xong đâu", nói xong, đã đè Mộc Nhung Nhung ở dưới thân. Lúc này cũng không về trên giường nữa, cửa cũng không khóa, không sao cả, con gái đã biết rồi, chắc chắn sẽ không tới quấy rầy bọn họ, đôi chỗ cũng có chút ý vị.

Mộc Nhung Nhung nũng nịu xô đẩy vài cái, liền ôm ở theo.

Ở bên kia hai người hô mưa gọi gió, bên này Thi Vinh đang ôm Mạnh Nịnh tìm vui.

Anh không thể không vội được, giải quyết chuyện giúp Hạ Vô Pháp và Trương Hoàng rồi, muốn ôm bà xã buông thả chút, là ai không có mất thế, điều này, quần anh cũng đã cởi rồi, sắp đi vào nơi mềm mại thơm ngát kia rồi, lại bảo phải ngừng lúc này?

Khi Thi Vinh tức giận vô cùng đáng sợ, người bình thường không dám trêu chọc vào. Mạnh Nịnh ghé vào đầu vai anh, toàn thân mềm mại rúc trong lòng anh, một tay Thi Vinh ôm cô, một tay tiếp điện thoại vang không ngừng, phía dưới vẫn cọt xát, d,d,l,q,d Mạnh Nịnh thở gấp mãi, giữa trưa hôm nay cô chỉ tới đưa cơm thôi mà, ai biết đột nhiên Thi Vinh nổi thú tính lên, tại văn phòng liền khiến cô chẳng biết phải làm gì, lúc này vẫn còn không cho đi.

Kỳ thật có cho Mạnh Nịnh đi cũng không đi nổi, lúc này hai chân cô cũng đã bị làm cho mềm nhũn, lúc trước Thi Vinh đã để cô tiết một lúc, nếu còn tiếp nữa, chắc chắn cô không chịu được. Chỉ dùng tay thôi Thi Vinh cũng đã có thể chơi đùa cô đến gần chết, nói gì đến cái kia?

Nếu có thể, Mạnh Nịnh thật muốn co chân lên mà chạy, nhưng cô sợ Thi Vinh thú tính mạnh mẽ này. Chân lại mềm nhũn, chỉ có thể rúc vào trong lòng Thi Vinh ngoan ngoãn không động đậy thôi.

Thi Vinh yêu nhất là Mạnh Nịnh như vậy, cô nhu nhược dựa vào trong lòng anh, ý lại anh, coi anh như trời, như thần của cô, lúc như thế này, anh cũng có thể lừa bản thân rằng, anh cũng là tất cả của cô. Cho dù là cô giả vờ ngoan ngoãn, cô có ý tỏ ra dịu dàng, anh cũng vui vẻ chấp nhận.

Nếu là ở cổ đại, nhất định anh sẽ là Chu U Vương phong hóa hí chư hầu, chỉ vì mong có được nụ cười của giai nhân.

#Phong hóa hí chư hầu: Truyền thuyết kể rằng, Bao Tự là một mỹ nhân cực kỳ xinh đẹp và quyến rũ, Chu Vương mê say nàng nhưng chưa bao giờ thấy nàng cười nên ra lệnh ai làm cho nàng cười sẽ thưởng nghìn lạng vàng. Để làm nàng cười, Chu U Vương nghe theo một nịnh thần, đã đốt lửa trên cột lửa hiệu triệu chư hầu, đùa giỡn với chư hầu rồi gây họa làm mất Cáo Kinh. Việc nhà Chu suy yếu bắt đầu từ đây. Điển sự nổi tiếng này được gọi là Phóng hóa hí chư hầu (烽火戲諸侯).

Bởi vì Mạnh Nịnh tựa vào hông vai anh, cho nên giọng của đầu bên kia điện thoại cô cũng nghe thấy rõ ràng, đợi khi Thi Vinh nói xong, cô mới hỏi anh: "Vừa nãy nói trong điện thoại..."

Bởi vì tình cảm mãnh liệt mà giọng trở nên hơi khàn khàn, mềm mại muốn chết, Thi Vinh lại hôn môi Mạnh Nịnh, vừa hôn vừa âm ờ nói: "Đúng như thế."

"Anh..." Lòng trả thù của người đàn ông này cũng không nặng bình thường, Mạnh Nịnh thở dài, chỉ đơn giản là Đình phu nhân không biết điều, và tự cho là đúng, xem đi, bà ta mang nhiều phiền toái đến cho mình. Nhưng Mạnh Nịnh cũng không thông cảm với bà ta chút nào, bởi vì đây đều là do Đình phu nhân tự tìm. "Một vừa hai phải thôi, cũng đừng quá mức..."

Thi Vinh hút cái lưỡi mềm mại thơm tho của cô: "Anh có chứng mực."

Mạnh Nịnh không nói nữa, biết điều mà nhắm mắt lại tùy ý Thi Vinh đoạt lấy từ trên người mình.

Chỗ này lược bớt hai nghìn chữ.

Mạnh Nịnh thở gấp rúc vào lòng Thi Vinh, cơ bắp rắn chắc của anh mồ hôi đầm đìa, nhưng một bàn tay vẫn đang ôm eo cô tràn ngập ham muốn chiếm hữu, toàn thân hai người đều đã ẩm ướt mồ hôi, kề sát nhau, anh cũng không ngại bẩn, người đàn ông có bệnh sạch sẽ nghiêm trọng này chỉ cần gặp chuyện liên quan đến Mạnh Nịnh, tật xấu thích sạch sẽ này cũng chẳng cần chữa mà tự khỏi. Mặc dù là phóng ra *, nhưng anh vẫn muốn cường hãn mà bá đạo ôm ấp Mạnh Nịnh, ôm cả người cô trong vòng tay của mình, không cho cô rời đi, cũng không cho cô đứng dậy. Muốn nhất là có thể có được toàn d;d;l;q;dbộ của cô, thân thể cũng được, trái tim cũng được, nhưng hề có liên quan với Mạnh Nịnh, anh đều muốn, nhưng vì sao luôn sai cách

"Lộ Lộ."

Mạnh Nịnh ừ một tiếng.

Thi Vinh nâng khuôn mặt nhỏ nhắn của cô lên, nhìn cô, không nói gì.

Rất khó có được lúc yên bình như vậy. Mạnh Nịnh không biết Thi Vinh muốn làm gì, nhưng cô vẫn cực kỳ nghe lời duy trì tư thế này. Cô nghe lời Thi Vinh thành thói quen rồi, cho nên, lúc Thi Vinh nói "Gọi chú đi", Mạnh Nịnh sợ ngây người.

Đây... Đây là cái quái gì vậy?!

"Anh cảm thấy điện thoại vừa này cũng thật thú vị, nếu không thì chúng ta đổi cách chơi đi?" Đột nhiên Thi Vinh hứng trí bùng bùng. "Mau, gọi chú đi, nếu không thì..."

Anh đe dọa đây thích thú, Mạnh Nịnh lập tức vứt bỏ nhân phẩm mà gọi một tiếng "chú".

Giọng cô mềm mại êm tai, gọi một tiếng "chú" này chẳng biết * bao nhiêu. Thi Vinh cảm thấy từ chân đến cổ đã bị Mạnh Nịnh gọi đến tê rần. Nghĩ đến tình yêu quên tuổi tác vui sướng của Đinh Hoài Chí cùng Mộc Nhung Nhung kia, không biết sao lại muốn thử, vì thế lên tiếng, nói: "Lại đây, để chú yêu thương cháu nào, kiểm tra thân thể cho cháu một chút."

... Mạnh Nịnh thấy rằng mình bị sét đánh rồi. Cô ngơ ngác nhìn Thi Vinh, quả thực muốn tưởng rằng mình điếc, nhưng tên đàn ông thối tha dè lên người cô, cũng không biết hứng thú xấu xa kia từ đâu mà ra, nhất định phải làm cô và anh hồ đồ, lại còn có ý nghĩ kỳ lạ mà đứng dậy lập tức gọi điện thoại cho thư ký Vương, bảo ông ta mua một bộ đồng phục thủy thủ lại đây.

Mạnh Nịnh: Để cho tôi chết đi thôi!

Thi Vinh lại bắt đầu nổi điên rồi.

Bạn đang đọc truyện *Chi Yêu Có Cháp Cuồng Của Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 52

Thư ký Vương quả nhiên là thư ký xuất sắc nhất, chuyên nghiệp nhất, cũng không hổ là theo Thi Vinh lâu như thế. Một cú điện thoại của Thi Vinh gọi đến, không tới nửa giờ, ông ta cũng đã mang đồng phục thủy thủ đã mua đến văn phòng, cung kính đặt ở đặt lên trên bàn làm việc của Thi Vinh, sau đó lui ra ngoài.

Xác định bị người ta xem như tên biến thái rồi!

Nhưng còn có cách nào nữa, người ở dưới mái hiên không thể không cúi đầu mà. Thư ký Vương thờ dài, nghĩ thầm, từ khi đến; d; l; q; d làm ở Thi thị, giới hạn của ông ta hết lần này đến lần khác được gia tăng, thật khiến người ta tan nát con tim.

Nhưng mà còn người có trái tim tan nát hơn cả ông ta.

Chính là Mạnh Nịnh.

Thi Vinh vốn đang ôm cô, nhận được điện thoại của thư ký vương, biết đồng phục thủy thủ đã được mang tới, đột nhiên hứng trí bùng bùng, đòi cô phải mặc vào. Mạnh Nịnh đâu thể lay chuyển được Thi Vinh, chỉ có thể kéo thân thể mềm nhũn đứng lên định đi lấy, nhưng trong nháy mắt Thi Vinh lại thừa dịp cô đứng dậy, ôm chặt eo cô ngồi xuống - đúng lúc bao trọn lấy anh.

Điều này quá kích thích, Mạnh Nịnh mềm thành vũng nước ngay tại chỗ. Thi Vinh vinh không chịu buông cô ra, nắm hai tay cô, để hai chân mềm mại xinh xắn của cô dẫm lên chân to của anh, sau đó dùng kiểu tư thế vô cùng sắc tình lại phóng tung ra khỏi phòng nghỉ. Mạnh Nịnh còn đang lo bên ngoài phòng nghỉ có người, không ngừng ngấm khe giấy dựa, Thi Vinh đe dọa nói sẽ làm cô như thế như vậy, cô mới tâm không cam tình không nguyện mà ngậm miệng lại, chỉ có thể phát ra tiếng kêu động tình.

Thư ký Vương là người cẩn thận, cho nên ông ta nhờ nhân viên bán hàng gói bộ đồng phục thủy thủ kia vào hộp, bên trên thắt nơ bướm xinh xắn. Mạnh Nịnh mơ mơ màng màng thấy cái nơ con bướm kia, thật giống như thấy được vận mệnh bi thảm sắp tới của mình, cũng không phải hay sao, rất nhanh cô sẽ bị Thi Vinh tháo ra rồi thất lại như nơ con bướm kia thôi.

Thi Vinh là người đàn ông sát phạt quyết đoán, làm theo ý mình mà gây tổn hại thế tục, nói thô tục chút thì là không biết xấu hổ thoát tục. Anh trần truồng ngồi vào ghế làm việc da thật kia cũng không thấy ngượng ngùng, ôm Mạnh Nịnh ngồi xuống, làm cho hai chân cô quay lại ngồi ở trên người anh, vị trí riêng tư vẫn đang kết hợp thân mật, bàn tay to cầm lấy hộp quà mở ra.

Đồng phục thủy thủ xanh trắng đan xen, lại còn kèm theo một dải khăn quàng đỏ. Mắt Thi Vinh sáng lên, Mạnh Nịnh không khóc ra nước mắt.

Mặc dù Thi Vinh luôn giầy vò cô ở trên giường, nhưng sắm vai nhân vật như vậy thật đúng d, d, l, q, d, là lần đầu, cái gì mà em gái nhỏ mặc đồng phục thủy thủ, lại còn gọi anh là chú... Nghĩ lại mà Mạnh Nịnh thấy ê cả răng, đầu óc người đàn ông này có phải có vấn đề hay không!

"Lộ Lộ, em tự mặc, hay là để anh mặc cho em?"

Mạnh Nịnh bị anh hỏi bằng giọng trầm thấp mà toàn thân run lên, sau một lúc lâu, không có khí phách mà nói: "Em, tự em..."

"Được, tự em đi." Nói xong, Thi Vinh tách khỏi thân thể Mạnh Nịnh, để cô đứng giữa đôi mình và bàn làm việc, rồi sau đó dùng ánh mắt sáng rực nhìn Mạnh Nịnh chăm chăm, ánh mắt kia dường như muốn nướng cháy cô luôn.

Quái vật to lớn vừa lấp đầy thân thể mình rồi đi rồi, toàn thân Mạnh Nịnh chấn động, * của Thi Vinh rời khỏi thân thể của cô, lý trí cô còn tồn tại, nhưng không cách nào khống chế nổi phản ứng thân thể. Mạnh Nịnh gần như run run đứng tại chỗ, phía dưới truyền đến từng đợt trống rỗng, nhưng Thi Vinh vẫn ung dung dựa vào ghế làm việc chờ cô mặc quần áo cho anh thưởng thức.

Quả thực Mạnh Nịnh muốn chảy nước mắt. Cô thật không rõ sao Thi Vinh có thể nghĩ ra nhiều trò đùa giỡn và cô tới như vậy, nếu là cô, có lẽ cả đời cũng không nghĩ ra nổi mấy trò này. Cho nên mới nói bệnh thần kinh cũng là do trời sinh, đây cũng là một nguyên nhân vì sao Mạnh Nịnh không thích Trương Hoàng và Hạ Vô Pháp - ở cùng bệnh thần kinh như Thi Vinh suốt ngày, sao bọn họ lại không như thế cho được!

Cô cúi tay ra, hơi run run cầm bộ đồng phục thủy thủ mềm mại kia lên. Cô không còn nhỏ nhắn như thời thiếu nữ, nhưng eo vẫn thon thả, chân vẫn dài, làn da vẫn mềm mịn, nhưng ngực cùng mông... Thật sự cải thiện rất nhiều, bây giờ thì trước mắt sau vểnh không thể chèn vào đâu. Cho nên, đồng phục thủy thủ phù hợp với thiếu nữ ngực phẳng nhất lại được mặc trên người Mạnh Nịnh, tuy rằng không nhỏ, nhưng bộ ngực sữa non mềm cùng mông nhỏ vểnh cao thật sự rất rõ ràng.

Khêu gọi khiến người ta phải chảy nước miếng. Lúc trước không được thỏa mãn, bây giờ Thi Vinh nheo mắt lại, thấy Mạnh Nịnh ngay cả nội y còn chưa mặc đã mặc đồng phục thủy thủ rồi. Con người đen nhánh dần dần trở nên sâu hơn, phía dưới cũng không có quần lót...

Không thể không nói, những năm gần đây, dưới sự dạy dỗ của Thi Vinh, Mạnh Nịnh có thể nói là vật báu có một không hai. Mông to ngực lớn đương nhiên không cần phải nhiều lời, chỉ nói làn da trắng sữa kia thôi, Thi Vinh đã thương yêu đến như thế nào rồi! Hơn nữa mới vừa rồi anh lại thương yêu Mạnh Nịnh, lúc này ánh mắt cô long lanh, cánh môi hơi sưng lên, hai điểm trước ngực lộ ra, toàn thân đều mang vẻ hồn nhiên trẻ con.

Trái tim Thi Vinh mềm đi. Anh chẳng chịu quan tâm đến ai, kể cả ba mình, nhưng riêng chỉ Mạnh Nịnh là khác biệt của anh.

Gió tay ý bảo Mạnh Nịnh đến gần, cô bước từng bước một, đều cảm thấy giữa hai chân ngứa vô cùng, Mạnh Nịnh cảm thấy thẹn, nhưng cô biết mình quyết không thể biểu hiện ra ngoài, nếu không Thi Vinh nhất định sẽ nổi giận. Một khi Thi Vinh nổi giận, người bị xui chính là cô.

Nghe theo anh, nghe theo anh, chỉ cần nghe theo anh, sẽ chẳng xảy ra chuyện gì.

Mạnh Nịnh nghĩ như vậy, cũng làm như thế. Cho nên Thi Vinh bảo cô gọi chú, thì cô gọi chú, bảo cô mặc đồng phục thủy thủ, thì cô tự mặc đồng phục thủy thủ, chỉ cần nghĩ thông, chắc chắn Mạnh Nịnh là người thức thời nhất, nhưng lúc này, quả thực cô có chút không thể chấp nhận. Đây, đây là đồng phục thủy thủ gì vậy?! Ai bảo váy thủy thủ phải ngắn đến nỗi chẳng cần phải xoay người, đã có thể nhìn thấy cảnh xuân bên trong chứ? Càng khỏi nói đến trên đùi cô còn chất lông Thi Vinh để lại, thật sự là muốn xấu hổ bao nhiêu có xấu hổ bấy nhiêu.

Nửa người trên càng không cần phải nhiều lời, cup D của cô đã làm cho bộ thủy thủ chật chội, cúc áo ở ngực có nguy cơ bị bung ra. Thi Vinh thấy thế, trong mắt nổi lên ngọn lửa, trên mặt vẫn là biểu cảm lạnh nhạt bình tĩnh, ngoắc ngoắc ngón tay muốn Mạnh Nịnh sà vào lòng anh.

... Rõ ràng là ở ngay trước mặt, anh hơi vờn tay ra là có thể làm được chuyện này, lại nhất định phải để Mạnh Nịnh chủ động.

Mạnh Nịnh như chim én về tổ mà nhảy vào vòng ôm của Thi Vinh, được anh ôm lên đùi lần nữa, mắt đen nheo lại, nói: "Lộ Lộ, chỗ này giấu gì đây? Phình lên thế này, có phải lại trộm gì đó trong nhà hay không?"

Mạnh Nịnh cảm thấy chỉ số thông minh của mình đã bị si nục, nhưng còn may, cô biết co biết giấu... Nếu không muốn chịu khổ, thì cùng điên với Thi Vinh là được. Đang định mở miệng nói, tay của người nào đó đã phủ lên ngực cô mà không ngừng vuốt ve, d.d.l.q.d vừa vờn ve, vừa lần mò, vừa suy nghĩ: "Rốt cuộc là ở đây đang giấu thứ gì tốt? Mềm như vậy, lớn như vậy,... Có phải có thứ gì ăn ngon, cháu không nỡ cho chú, nên một mình giấu ở đây hả?"

Mạnh Nịnh: "..."

"Vì sao không nói lời nào, có phải cháu đã thừa nhận rồi hay không?" Thi Vinh hăm dọa hỏi. "Mau, mở ra cho chú xem nào!"

Trời ạ, vậy mà anh vẫn không quên xưng hô 'chú'... Mạnh Nịnh cũng không phải đồ ngốc, lúc này tuy rằng người ở bên kia điện thoại nói lấp lửng, nhưng cô cũng hiểu được. Mộc Nhung Nhung và Đinh Hoài Chí ở trên giường vô cùng hợp nhau, hai người kia mới mê đóng vai nhân vật, hơn nữa thích tuổi tác hơn kém nhau nhiều, nhưng cho tới bây giờ Thi Vinh cũng không có sở thích kỳ quái này mà!

Ngay lúc Mạnh Nịnh đang ngây người, Thi Vinh đã cởi quần áo của cô, lộ ra một cặp thỏ no đủ, tròn mềm. Thi Vinh hút hai cái, dường như cảm khái cái gì mà nói: "Nếu như bây giờ Quả Quả mới sinh ra thì tốt."

Lúc đầu Mạnh Nịnh không phản ứng kịp rằng anh có ý gì, sau mới hiểu được đây là anh ám chỉ lúc cô có sữa. Vừa nghĩ như thế, Mạnh Nịnh xấu hổ và giận dữ không chịu nổi, ham muốn chiếm hữu của Thi Vinh với cô mạnh mẽ bao nhiêu mọi người đều biết tới, nhưng không ai hiểu, sau khi cô trải qua đau đớn mới sinh ra Quả Quả, vì để con khỏe mạnh, cho nên Mạnh Nịnh nuôi bằng sữa mẹ, nhưng chỉ là như vậy, lại vì Thi Vinh mà bị nhớ mất!

Bởi vì anh đồ kị!

Anh đồ kị với mọi người đàn ông Mạnh Nịnh nhìn thấy trên thế giới này, "người đàn ông" này, đương nhiên cũng bao gồm đứa con trai Mạnh Nịnh sinh cho anh. Cho nên đoạn thời gian ấy, Mạnh Nịnh như sinh hai đứa con, sữa vốn không đủ. Bây giờ nghe Thi Vinh nhắc lại, liền xấu hổ giận dữ không thôi, mặt đỏ muốn chết.

Thi Vinh vẫn nghiền đùa giỡn, không ép cô mở miệng gọi chú thì cũng phải bắt xin tha thứ. Sáu chữ 'Quân tử thà chết chứ không chịu nhục' này, vừa thoáng hiện trong đầu cô đã rơi xuống đất lộp bộp mà vỡ nát. Sau cùng Mạnh Ninh vẫn không có khí phách, miệng gọi chú ngọt như mật, Thi Vinh nghe thấy cũng vui vèm ôm cô vào lòng lại hôn lại vuốt ve rất lâu.

Chỗ lại lược bớt hai nghìn chữ.

Đến khi Thi Vinh thoả mãn, bộ đồng phục thủy thủ xinh xắn kia đã vinh quang hy sinh nằm ở trên mặt đất, xương cốt không còn.

Mạnh Ninh bị gãy vỡ mất nửa cái mạng đương nhiên buổi chiều không có cách nào đến trường, vì thế Thi Vinh liền gọi điện thoại xin nghỉ cho cô, Mạnh Ninh ngủ ở văn phòng đồng sự trường một buổi chiều, đến buổi tối thì mười phần sức sống.

Cũng thừa dịp trong khoảng thời gian này, Thi Vinh kể hết mọi chuyện xảy ra ở nhà họ Đinh cho Mạnh Ninh nghe. Mạnh Ninh nghe xong không nói gì, thế nào cũng không thể tưởng được người đàn ông này có thể nghĩ ra thủ đoạn tổn hại như vậy, đây là muốn cho nhà họ Đinh gà chó không yên mà!

Mạnh Ninh cũng từng thấy Mộc Nhung Nhung kia, cảm giác bé gái này không đơn giản chút nào, tuyệt đối không phải loại thiếu nữ nhu nhược trong tưởng tượng của hai ba con Đinh Linh và Đinh Hoài Chí. Lúc này có thể nói là bọn họ đã trúng cửa sắt rồi... Dù có phải mình đồng da sắt, ở trước cửa sắt, đều không chịu nổi.

Nhưng nhìn thấy Thi Vinh đáng vẻ như chó lớn mắt sáng lấp lánh chờ được khen ngợi, cô lại thấy cảm xúc ngổn ngang trăm mối. Từ trước đến nay Thi Vinh sẽ không quản những chuyện vặt vãnh này, nhưng vì cô, chuyện ngu ngốc nào anh cũng làm, Mạnh Ninh không hiểu sao cảm thấy lòng hơi chua xót, nhưng rất nhanh, cô đã thu lại tâm trạng của mình, nói: "Em cảm thấy như vậy cũng không được tốt lắm. Nếu như bị Đinh Hoài Chí và Đinh Linh phát hiện..." Không nói trước bọn họ có bản lĩnh bất chệt nhà họ Thi, chỉ nói đến cô bé ở cùng Đinh Hoài Chí kia, không phải là bị chà đạp sao?

Thi Vinh thản nhiên nói: "Yên tâm đi, không có việc gì đâu." Cho dù có, cũng là Đinh phu nhân chịu kích thích lớn nhất. Người đàn bà đó nhếch nhác cả đời, theo đuổi tình yêu cả đời, đến khi già, Thi Vinh thật muốn xem một chút, lúc bà ta biết công dã tràng thì sẽ có vẻ mặt gì.

Bạn đang đọc truyện *Chỉ Yêu Cố Chấp Cuồng Của Anh* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 53

Mạnh Ninh nghe xong, vẻ mặt phức tạp không nói nên lời. Thi Vinh thấy cô như thế, hỏi: "Lại mềm lòng rồi hả?"

Mạnh Ninh lắc đầu. Sao cô mềm lòng cho được, lòng cô còn cứng rắn hơn bất kì ai. "Em chỉ cảm thấy... Anh không cần phải làm như vậy."

Thi Vinh kéo cô ngồi vào trên đùi anh, cầm tay nhỏ của cô đưa lên môi hôn: "Anh cũng không cố ý làm, nếu như đứa con gái kia không có suy nghĩ đó, thì anh có lộ sạch cô ta đưa lên giường của Đinh Hoài Chí cũng chẳng ích gì." Chuyện một người nguyện đánh, một người nguyện chịu như thế này, ai quản được? Cũng không phải anh ép đứa con gái kia dán lên người Đinh Hoài Chí, chính cô ta bằng lòng, ai quản chứ?

"Vậy bây giờ Đinh Linh đã biết rồi, sẽ không xảy ra chuyện gì chứ?" Đối với lời nói của Thi Vinh, Mạnh Ninh tin tưởng, người đàn ông ngạo mạn này vốn khinh thường việc nói dối, nhất là với cô. Anh làm chuyện tốt gì, chuyện xấu gì, cũng chưa bao giờ giấu diếm trước mặt cô. Chỉ cần cô hỏi đến, Thi Vinh đều nói thật.

"Có thể xảy ra chuyện gì?" Thi Vinh cảm thấy buồn cười. "Đứa con gái tên Đinh Linh kia, chỉ nghĩ cách cướp anh đi khỏi bên cạnh em, cô ta chẳng quan tâm đến điều gì khác đâu." Lộ Lộ ngốc của anh, còn tưởng rằng Đinh Linh sẽ vì căn bệnh của mẹ mà chán nản sao? Đó là không d"l"l"q"đthể nào. Người ích kỷ như vậy... "Trừ khi chuyện Đinh Hoài Chí trật đường ray... bại lộ, nếu không nhất định Đinh Linh sẽ không nói ra một chữ."

Bây giờ Mạnh Ninh có cảm giác nhà họ Đinh là một gia đình cực kì kì lạ. Toàn bộ người trong gia đình này, ba không ra ba, mẹ không ra mẹ, đều chẳng ra gì.

Cô cựa quậy trên đùi Thi Vinh, mơ hồ cảm thấy được có thứ gì đó chảy ra từ trong cơ thể, lúc này mới nhớ tới hai người vừa thân mật xong, hình như cô còn chưa tắm rửa. Thứ vừa mới chảy ra đó... Gần đây Mạnh Ninh đều có một loại cảm giác, dường như Thi Vinh có vẻ muốn cô sinh con nữa, nhưng cô không dám khẳng định. Bây giờ mỗi lần làm xong anh cũng không chịu rút ra, dù có rút ra, cũng không cho cô đi tắm ngay, trước và sau kì nghỉ lễ vẫn vô cùng nguy hiểm... Mạnh Ninh không thể tin được, nếu mình mang thai một lần nữa sẽ là tình cảnh như thế nào.

Khi mang thai Quả Quả, tuổi cô không lớn, lại không có mẹ từ nhỏ, không biết gì cả, sợ hãi muốn chết, cho dù Thi Vinh có ngàn y trăm thuận với cô, cô cũng chẳng vui vẻ gì. Có thể nuôi Quả Quả lớn như vậy, thực có thể nói là đã vượt qua giới hạn của Mạnh Ninh rồi, từ đầu đến cuối cô không nghĩ tới lại có một đứa con.

Nhưng việc cô vụng trộm tránh thai cũng không để cho Thi Vinh biết, đến khi sự việc bại lộ, anh nhất định sẽ nổi giận.

Đáng vẻ tức giận thực sự của Thi Vinh, thấy một lần là đủ rồi, cô thực không muốn thấy lần thứ hai. Một khi anh điên lên sẽ không quan tâm gì hết, đến

lúc đó ngộ nhờ xảy ra chuyện gì thì nguy rồi. Nghĩ tới đây, cô có chút căng thẳng mà liếm môi khô, Thi Vinh thấy cô liếm môi, bèn lấy chén trà trên bàn đưa đến bên môi cô. Mạnh Nịnh liền giữ tay Thi Vinh mà uống vài ngụm, mới thật cẩn thận hỏi dò: "Anh... Có phải lại muốn một đứa con nữa?"

Thi Vinh cực kỳ tự nhiên mà trả lời: "Chúng ta đều là con một, có thể sinh hai con." Ngay cả không phải con một, anh muốn sinh cũng có thể sinh như thường.

Mạnh Nịnh sùng sốt, sau một lúc lâu, mới có dũng khí để biểu đạt ý nghĩ của mình: "Nhưng mà... Em không muốn có một đứa nữa, chẳng lẽ có Quả Quả còn chưa đủ sao?"

Mặt Thi Vinh liền lạnh đi, cho dù anh che dấu cực kỳ tốt, nhưng Mạnh Nịnh vẫn thấy ý lạnh trong đáy mắt anh: "Vì sao? Em không muốn sinh con của anh?"

Mạnh Nịnh nói: "Nếu như không muốn sinh, thì Quả Quả là cái gì?"

"Cho anh một lý do không sinh."

"Em cũng sắp 30 rồi... Coi như sản phụ lớn tuổi đi?" Mạnh Nịnh có phần khổ não, nhưng càng sợ hãi hơn. "Hơn nữa, đau lắm."

Đến tận bây giờ, cô vẫn còn nhớ rõ sự đau đớn khi sinh Quả Quả. Cô sinh thường mất khoảng bảy tiếng, mới có thể sinh ra được Quả Quả nặng 9 cân (4.5 kg). Bản thân Mạnh Nịnh có khung xương nhỏ, khi sinh có thể nói là nếm đủ đắng cay, may mà bình thường được điều dưỡng tốt, mà cô cũng cực kỳ cố gắng thay đổi tâm trạng của bản thân, hi vọng mình có thể mau vui vẻ trở lại, để tránh sinh ra đứa con từ nhỏ đã có khuôn mặt như quả mướp đắng.

Ở phòng sinh mười tiếng đồng hồ, thật đúng là thời gian khó khăn nhất cuộc đời này của Mạnh Nịnh. Nhưng khi sinh con ra rồi, cô lại có một loại cảm giác vô cùng tự hào. Quả Quả cũng không phụ sự chờ đợi của Mạnh Nịnh, từ nhỏ đã có bộ dạng đáng yêu, dung mạo lại thừa hưởng tất cả ưu điểm của Mạnh Nịnh cùng Thi Vinh, tính tình cũng ngoan ngoãn hồn nhiên, đầu óc lại càng thông minh lanh lợi.

Có thể nói đó là một đứa bé hoàn mỹ. Nhưng trong lòng Mạnh Nịnh vẫn mười phần không cam tâm. Cô rất yêu Quả Quả, bởi vì đây là đứa con sinh ra từ bụng cô, là huyết mạch do cô truyền thừa. Nhưng cùng lúc, trong tình cảm của cô với Quả Quả lại có mâu thuẫn.

Thi Vinh.

Lúc ấy mang thai, là bởi Thi Vinh quyết định, vốn không trung cầu ý kiến của Mạnh Nịnh. Bởi vì anh cảm thấy cô có thể thụ thai, có thể sinh hạ người thừa kế cho anh, lại để cho cô mang thai mà không làm biện pháp bảo vệ nữa. Mạnh Nịnh vùng trộm tránh thai, sau khi bị anh phát hiện, thăm trạng mấy ngày không thể xuống giường đến bây giờ Mạnh Nịnh vẫn còn nhớ như in. Mang thai mười tháng, mỗi ngày đều là một sự hành hạ. Thân hình trở nên béo phì, chân cũng thường xuyên bị chuột rút không lý do, cái gì cũng không ăn vào, thấy thức ăn nặn liền nôn ra nước chua, đôi khi ngay cả hương vị cũng không nhận biết được, khi bảy tháng, cúi đầu cũng không thấy chân của mình nữa.

Mạnh Nịnh vẫn nhớ, vốn tưởng rằng sinh Quả Quả xong là được rồi, nhưng hiện giờ Thi Vinh lại nói với cô, muốn cô sinh thêm một đứa sao?

Thi Vinh cũng là gần đây mới quyết định lại có thêm một đứa con. Khi Mạnh Nịnh sinh Quả Quả, anh ở bên, đương nhiên biết lúc ấy cô đau đến bất tỉnh, nhưng nghĩ đến con chưa sinh ra, lại cần rằng chịu đựng không ngắt. Có lẽ Mạnh Nịnh không có tình cảm gì với anh, nhưng đối với Quả Quả lại xuất phát từ nội tâm. Thi Vinh điên cuồng mà đồ kị với đứa bé này, cho dù nó là sự tiếp nối sinh mệnh của anh và Mạnh Nịnh.

Quả Quả sinh ra khiến không khí giường cung bật kiếm giữa anh và Mạnh Nịnh lúc ấy dịu đi rất nhiều, rốt cục cô ở trước mặt anh không sợ hãi run rẩy nữa, cũng sẽ không lo lắng anh sẽ đánh một cái tát lên người cô, hai người bắt đầu có những cuộc nói chuyện ngắn ngủi với nhau, khi nói chuyện với đối phương thì giọng điệu cũng mềm hơn rất nhiều, ngay cả buổi tối làm tình cũng ân ý hơn trước kia.

Muốn có thêm một đứa, chẳng qua là một mình Thi Vinh bằng lòng thôi. Anh ôm Mạnh Nịnh, hôn lên vành tai mềm mại của cô, nói: "Một mình Quả Quả rất cô đơn, chúng ta sinh thêm một đứa chơi cùng nó có được không?"

Mạnh Nịnh nói: "Nếu cảm thấy Quả Quả cô đơn, chúng ta có thể nhận nuôi một đứa bé mà, không phải cũng thế sao?"

Thi Vinh mới không muốn ấy, con của anh mà anh đã ghét bỏ không thôi, cảm thấy nó cướp đoạt Mạnh Nịnh với anh, lại bảo anh đi nhận nuôi một đứa bé không phải máu mủ nhà họ Thi sao? Không thể nào, anh không thể có tình thương yêu như thế, cũng không thể để xuất hiện bất kì khả năng Mạnh Nịnh bị cướp đi nào xuất hiện trong sinh mệnh của anh. Anh không dễ mới có thể cưới được người này, rất không dễ để cô sinh con trai cho mình, rất không dễ mới đến gần cô từng chút một như thế, cho nên quyết không cho phép có bất kể khả năng xảy ra phiền phức xuất hiện. "Anh chỉ muốn em sinh."

Nói xong, bàn tay lớn vẫn nhẹ nhàng xoa xoa bụng dưới của Mạnh Nịnh. "Nếu như sợ lâu, hay là thụ tinh đi?"

Mạnh Nịnh đẩy đẩy anh, anh bất động.

Thi Vinh còn nói: "Quả Quả cũng sẽ muốn một em trai hoặc em gái." Sau đó mặt dày vô si mà nói. "Anh cũng muốn uống sữa nữa."

Mạnh Nịnh đỏ mặt, muốn nhảy xuống từ đùi anh, Thi Vinh không chịu, ôm cô hôn. Kỹ thuật hôn của Thi Vinh rất tốt, rất khó để tưởng tượng người đàn ông này trước khi gặp Mạnh Nịnh vẫn luôn d.d.l.q.dở trong phòng, tới khi đó cũng chưa chạm vào phụ nữ. Mà sau khi có quan hệ với Mạnh Nịnh, kỹ thuật * của anh càng ngày càng thành thạo.

Mạnh Ninh bị anh hôn mà mềm nhũn thành một vũng nước, yếu ớt dựa vào lòng Thi Vinh. Anh ôm cô như ôm thứ anh yêu nhất đời này, môi mòng không ngừng hôn lên làn da cô.

Hai người bên này anh em em, bên kia Đình phu nhân cuối cùng đã bắt gặp Đình Hoài Chí và Mộc Nhung Nhung.

Thực ra cũng đúng lúc, lẽ ra buổi chiều bà ta xuất viện, nhưng bà ta muốn cho chồng và con gái một bất ngờ lớn, nên một mình lặng lẽ làm thủ tục ra viện, ngay cả hộ lý cũng không cho biết, rồi vội vàng về nhà mình. Kết quả trong nhà thật sự yên tĩnh, rõ ràng đã trưa rồi, sao không có tiếng động nào? Người làm đâu? Quán gia đâu? Sao cả lái xe, người làm vườn cũng không ở đây?

Đình phu nhân đâu biết rằng, vì dễ tiện gặp gỡ Mộc Nhung Nhung mà mỗi lần về nhà ở đều cho tất cả người làm nghỉ, chỉ còn hai người bọn họ. Như vậy mới có thể chơi đùa thỏa thích, muốn ở nơi nào thì ở nơi đấy, muốn chơi đùa kiểu gì thì chơi đùa kiểu ấy. Mộc Nhung Nhung cũng là người khéo léo, cô ta sử dụng thân thể trẻ trung mềm mại cùng nụ cười ngại ngùng ngọt ngào, thành công trong việc khiến Đình Hoài Chí mê đắm đến nỗi không biết năm nay là năm nào, vì cô ta mà muốn hái sao trên trời xuống.

Buổi tối hôm nay, vì Đình Linh đi chơi cùng bạn bè, phải đến ngày hôm sau mới có thể trở về, cho nên Đình Hoài Chí mới ngày đầu đã vội vã đón rước tình nhân nhỏ bé vào nhà, lại cho tất cả người làm nghỉ, hai người còn chưa lên tầng đã hôn hít, cởi quần áo xuống đất.

Đình phu nhân khiếp sợ mà nhìn quần áo rải từ phòng khách lên. Quần lót tam giác của nữ, đều là kiểu dáng đường viền đăng-ten, cả áo ngực cũng không nhỏ, âu phục, cả vạt, áo somi của nam cũng rơi đầy đất, người khác không nhìn ra, chẳng lẽ Đình phu nhân cũng không nhìn ra sao? Cả vạt kia rõ ràng là quà bà ta mua tặng chồng mà!

Quà tặng vốn ẩn chứa hạnh phúc cùng tình cảm, giờ phút này lại bị ném xuống đất không chút quý trọng nào, phía trên còn có thể thấy được dấu chân rõ ràng! Đáy lòng Đình phu nhân có một dự cảm chẳng lành, nhưng bà ta không tin, bà ta cảm giác mọi chuyện không chỉ như vậy, nhất định là bà ta làm rồi, hoặc là bây giờ bà ta đang sống trong mơ, cứ đợi thể này đến kia thức dậy là được rồi.

Ném loạn khắp nơi mãi cho đến cửa phòng - chính là căn phòng mà hai vợ chồng bà ta ở. Cũng chính ở trên cái giường trong căn phòng đó, bà ta từ một người phụ nữ bình thường biến thành quý phu nhân ngồi tít trên cao, từ nay về sau cùng một chỗ với Đình Hoài Chí, chưa từng rời xa.

Vậy, là ai đã đoạt đi mọi thứ thuộc về bà ta?!

Bạn đang đọc truyện *Chi Yêu Có Chớp Cuồng Của Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 54

Cái gì mới là tình yêu đích thực?

Có lẽ chính là sự hải vô cơ mà tìm kiếm và khát khao, sau đó là sự chờ đợi vĩnh hằng, dù có đối mặt với bất kì mưa đập gió vùi nào cũng vững bền, không chút lay chuyển. Khi còn trẻ không vừa lòng bị gia đình ép duyên, sinh được đứa con đầu thì lên lút chạy thoát, vứt bỏ chồng và con gái ở quê chẳng quan tâm, tự cho là đúng mà thoát đi, là sự lên án và đối kháng với cuộc hôn nhân không tình nguyện này.

Kỳ thật bình thường ba Mạnh đẹp trai bao nhiêu chẳng thể nói hết, nhưng ngũ quan đoan chính, tính tình nhã nhặn, lúc còn trẻ không ít cô gái trong thôn thầm thương trộm nhớ ông. Khi biết ông phải kết hôn, không ít cô gái đã len lén lau nước mắt. Nhưng một người đàn ông dịu dàng hoà nhã như vậy, Đình phu nhân lại thấy gai mắt.

Bà ta cảm giác tình yêu không phải như thế này. Tình yêu lẽ ra phải giống trong tiểu thuyết hoặc là trên TV, oanh oanh liệt liệt, như ngọn lửa bùng cháy có thể thiêu đốt tất cả. Bà ta nghĩ như vậy, cũng làm như vậy. Nửa đời trước của bà ta - cho đến giờ phút này, vẫn luôn tràn ngập hạnh phúc. Chồng trước yêu bà ta, không dây dưa mà ly hôn với bà ta, thả bà ta đi tìm cuộc sống mới, mười mấy năm qua chưa một lần nào đi tìm bà ta, thật giống như chưa từng xuất hiện người này trong đời bà ta vậy.

Chồng hiện tại đối xử với bà ta càng thêm dịu dàng săn sóc, tốt muốn chết, tiêu tiền như nước vì d"l"l"q"dbà ta mà mắt cũng không nháy một cái. Cuối cùng bà ta trải qua cuộc sống phu nhân hồ mưa gọi gió. Mấy năm nay, bà ta chưa từng về quê thành phố Dung, một là không dám trở về, hai là chẳng thêm trở về. Bà ta không muốn cho chồng biết gia đình mình như thế nào, cũng không muốn ông tay biết chân tường của cái gọi là "chia tay trong hòa bình" trong lời bà ta là gì. Nếu có thể, Đình phu nhân sẽ bóp mình chết luôn.

Sau khi bà ta gả cho Đình Hoài Chí, suốt ngày mua sắm, đi dạo phố, uống trà chiều, giao thiệp với rất nhiều bạn bè, vài chục năm nay không sinh con, một xu cũng không phải do mình kiếm ra. May mà Đình Hoài Chí có năng lực, bắt kể bà ta đòi cái gì, ông ta cũng có thể dâng lên, lâu ngày, Đình phu nhân cũng thành thói quen.

Thói quen này lâu dài như trời đất, theo thời gian càng in đậm trong lòng, quyết không thể dễ dàng xóa bỏ.

Cho nên, khi phát hiện tất cả lẽ ra thuộc về mình lại bị một người khác cướp đi thì sao?

Quả thực Đình phu nhân muốn điên rồi! Bà ta khiếp sợ mà nhìn hai người dây dưa trên giường lớn, người đàn ông trung niên tuy vẫn giữ được dáng người nhưng có hơi chầy xệ đang gằm nhẹ chạy nước rút, dưới thân ông ta đè một thiếu nữ trắng nõn nà, đôi chân nhỏ vòng qua thân người đàn ông, miệng nhỏ ngậm nga, theo sự va chạm của người đàn ông mà kích thích không ngừng. Người đàn ông như một con cá mập đen lớn, đè cá trắng nhỏ non nớt dưới thân, cái vật to lớn dơ bẩn không ngừng chen vào rút ra, nhe nanh múa vuốt tiến công vào trong động nhỏ lây lị.

Hai người kia đang đắm chìm trong khoái cảm nên vẫn chưa phát hiện Đình phu nhân đang đứng ở cửa. Rốt cuộc Đình phu nhân không thể chịu đựng được nữa, hét chói tai nhào tới. Lúc này, sự dịu dàng của bà ta, sự săn sóc của bà ta, sự nghe lời của bà ta, phong độ phu nhân của bà ta... Chẳng còn lại gì hết, bây giờ bà ta chỉ muốn băm con tiện nhân dơ bẩn chồng bà ta ra hàng trăm ngàn mảnh!

Đình Hoài Chí đang chơi đùa vui vẻ, đang định phóng ra, đột nhiên bị người ta đẩy ra, trong nháy mắt đã bị dọa cho mềm nhũn, mà Mộc Nhung Nhung thì bị Đình phu nhân níu lấy, không nói hai lời, cứ tát bôm bốp lên mặt. Lúc đó Mộc Nhung Nhung không đánh trả - cô ta quyết sẽ không đánh trả, nếu không thì làm sao để trái tim Đình Hoài Chí hướng về cô ta chứ?

Đình Hoài Chí cũng chỉ là hơi sững sốt, nhưng rất nhanh khôi phục thần trí, lập tức kéo Đình phu nhân ra, ôm Mộc Nhung Nhung đang bị dọa đến toàn thân phát run vào trong lòng, lại còn thân mật kéo chăn đơn ra bao cô ta vào. Trải qua khoảng thời gian sống phóng đảng, ông ta đã bị Mộc Nhung Nhung câu mất hồn rồi, cái gì cũng không được, chỉ cần suy nghĩ đến cô ta, toàn thân liền phấn chấn, giống như sinh lực khi còn trẻ quay lại vậy. Thật sự là kỳ diệu, vốn căn bệnh của vợ đã làm ông ta kiệt sức vô cùng, ở trên thân thể trẻ tuổi đàn hời của Mộc Nhung Nhung, ông ta lần nữa tìm về cảm giác tràn trề sinh lực.

Mộc Nhung Nhung khéo hiểu lòng người, biết nguyên tắc, tính tình lại không ham danh lợi, không tranh không cướp, đều khiến cho Đình Hoài Chí càng lúc càng mê mẩn cô ta. Ông ta quá thích cô bé này, cảm thấy cô ta mới đúng là chân mệnh thiên nữ mà ông ta vẫn luôn tìm kiếm. Chân mệnh thiên nữ đang bị người ta níu lấy tát trước mặt, đương nhiên Đình Hoài Chí phải bảo vệ cô ta rồi. (Nhã: Hóa ra vợ chồng nhà họ Đình này đều ham tìm tình yêu đích thực!)

Thế nào Đình phu nhân cũng không nghĩ tới, phản ứng đầu tiên của chồng không phải lúng túng cũng không phải áy náy, ngược lại là phần nộ!

Ông ta đang tức cái gì? Dĩ nhiên là đang tức bà ta ra tay đánh tình nhân nhỏ của ông ta rồi!

Mộc Nhung Nhung khóc hu hu, rúc trong lòng Đình Hoài Chí. Cánh tay lộ ra bên ngoài của cô ta loang lổ vết hôn, chăn đơn không bao được hết thân thể cô ta, cho nên mơ hồ lộ ra cảnh xuân. Đình phu nhân nhìn thấy, trong lòng ghen ghét không thể nói nên lời, thật sự là hận không thể ăn tươi nuốt sống Mộc Nhung Nhung. Ánh mắt nhìn Mộc Nhung Nhung chằm chằm, tràn đầy sự hung ác: "... Đình Hoài Chí! Anh... có lỗi với em!" Ở trong bệnh viện bà ta chịu đau khổ vì trị bệnh bằng hóa chất, ông ta lại ở nhà chơi bời với con bé trẻ tuổi!

Đây là bộ mặt thực của tình yêu bà ta luôn mong muốn sao?!

Đình Hoài Chí trải qua mấy tháng bị tẩy não, đã sớm bức mình với Đình phu nhân, hơn nữa Đình Linh cũng đứng về phía ông ta, mà Mộc Nhung Nhung thường xuyên ghé vào lỗ tai ông ta d.d...l.q.d.mà hỏi chuyện người vợ đầu. Đình Hoài Chí nghĩ, đúng vậy, là như thế không sai, không phải lúc trước Đình phu nhân cũng bỏ lên giường của ông ta như vậy sao? Nếu không thì người vợ đầu kia của ông ta sẽ không phải chịu đủ kích mà tự sát. "Sao tôi lại có lỗi với cô chứ?" Ông ta không kiên nhẫn mà hỏi. Kỳ thật vốn không cần Đình phu nhân trả lời, Đình phu nhân lại cứ tiếp tục hét chói tai: "Đây chính là cái mà anh nói sẽ yêu tôi thương tôi cả đời sao? Sao anh có thể đối xử với tôi như vậy hả?! Tôi, tôi đánh chết anh, kẻ bạc tình này! Tôi đánh chết anh!" Tiện tay cầm gì đó ném về phía người Đình Hoài Chí. Ngay từ đầu Đình Hoài Chí vẫn luôn trốn tránh, sau đó Đình phu nhân điên thật sự, ông ta cũng không tránh nổi, may mà gần tay bà ta đều là vật mềm, không làm ông ta bị thương.

Nhưng đúng lúc này, một cái chặn giấy bị ném qua đó, trúng giữa trán Đình Hoài Chí, lập tức máu tươi chảy ra, dọa sợ Mộc Nhung Nhung trong lòng ông ta. Đương nhiên, Mộc Nhung Nhung cũng không phải lo lắng cho vết thương của Đình Hoài Chí, mà càng nghĩ càng sợ, thứ này suýt nữa đập trúng cô ta đấy! Tuy là cô ta không phải giới diễn viên nghệ sĩ, nhưng cũng là dựa vào khuôn mặt này để kiếm cơm, nếu như bị đánh hỏng, nhất định cô ta sẽ giết con mụ già này để trút giận!

Thấy Đình Hoài Chí bị thương, vẻ hung hăng càn quấy của Đình phu nhân lập tức tiêu tán đi một nửa, Đình Hoài Chí phần nộ lườm bà ta: "Những năm gần đây, chi phí ăn ở đi lại của cô, đều không phải là tôi nuôi cô hay sao? Cô báo đáp tôi thế nào? Ông đây gặp xui tám đời mới có thể cưới con đàn bà điên như cô!"

Mộc Nhung Nhung nũng nịu trong lòng ông ta kéo kéo ống tay áo của ông ta, nhỏ giọng: "Vẫn nên mau băng bó đi, chú chảy nhiều máu quá, Nhung Nhung sợ..." Nói xong, khuôn mặt nhỏ nhắn cau lại, nước mắt chan chứa.

Đình Hoài Chí đâu thể chịu để Mộc Nhung Nhung lo cho ông ta như vậy, đang muốn xoa dịu, lại đột nhiên nghe thấy tiếng của Đình Linh truyền đến từ bên ngoài: "Ba, Nhung Nhung, đã nói hai người nhiều lần rồi, đừng có ném loạn khắp nơi như thế được không? Mỗi lần về nhà con đều cảm giác như vào KTV vậy!"

Giọng nói từ xa lại gần, có lẽ là dưới tầng thấy không khóa cửa, cho rằng bọn họ đã làm xong rồi mới vào. Nhưng Đình Linh vừa vào phòng thì thấy Đình phu nhân đứng ở một bên, sợ tới mức túi xách trên tay rơi bộp xuống đất, mỹ phẩm bên trong nhanh chóng lăn ra, cô ta cũng chẳng còn tâm trạng để nhặt lên, bị dọa tới mức không nói nên lời: "Mẹ mẹ mẹ mẹ... mẹ, sao mẹ lại về?!" Không phải đã nói là ngày mai đi đón sao? Sao lại đột nhiên trở lại?!

Lúc này Đình phu nhân mới hiểu, hóa ra tất cả mọi người đều biết chuyện này, ngay cả con gái nhỏ mà bà ta thương yêu nhất cũng biết!

Nhưng cô ta lại không nói cho bà ta!

Đình Linh cũng không phải người đàn độn, lập tức liền nhìn ra đây là Đình phu nhân định trách tội mình, nhưng cô ta không biết mình làm sai ở đâu: "Mẹ, mẹ đừng như vậy, kỳ thật chuyện này cũng không phải ba có ý, mẹ không thể tha thứ cho bọn họ được sao? Tha thứ là đức tính tốt đẹp hoàn mỹ nhất của loài người, đây không phải là mẹ nói cho con biết sao?"

Đình phu nhân tròn tròn mắt.

Đình Linh thấy bà ta sừng sốt, tưởng mình đã thuyết phục được, lại nói: "Mẹ à, nể mặt con, mẹ hãy tha thứ cho Nhung Nhung đi! Cậu ấy thật sự không có ý đâu, chỉ là cậu ấy d;đ;l;q;d quá thích ba thôi... Ba cũng vô cùng thích cậu ấy! Mẹ à, thân thể mẹ không khỏe, dù sao cũng không thể để ba phải nhận nhịn vì mẹ đứng không?"

"Thực xin lỗi!" Nhung vào lúc này, Mộc Nhung Nhung quý xuống phịch một tiếng, dập đầu mấy cái thật vang trước mặt Đình phu nhân, gương mặt khóc đến hoa lệ đầm mưa, đầm đìa đáng yêu mà cầu xin: "Bác gái! Cháu biết là cháu có lỗi với bác! Là cháu làm sai rồi. Nhung, nhưng cháu thực sự không không chế nổi bản thân... Cháu chỉ là quá thích chú Đình mà thôi! Bác tốt như vậy, nhất định sẽ tác thành cho cháu đúng không?!" Nói xong, dùng đôi mắt tràn đầy cầu xin nhìn Đình phu nhân. Thấy đối phương vẫn không có phản ứng, liền nói tiếp: "Cháu bảo đảm, cháu bảo đảm sẽ không tranh đoạt tình yêu của chú với bác gái, chỉ cần bác gái bằng lòng chia một chút cho cháu thôi, cháu đã cảm thấy mỹ mãn rồi, van xin bác gái, tác thành cho cháu đi!"

Nói xong, lại dập đầu ba cái.

Đình Hoài Chí muốn ngăn cản đã không kịp, ông ta chỉ có thể đau lòng mà kéo Mộc Nhung Nhung vào trong ngực nói lời an ủi, sau đó phần nộ trùng mắt nhìn Đình phu nhân! Người phụ nữ ngày xưa ông ta vô cùng yêu thương, gần như là nâng niu che chở hết mực, trước mặt Mộc Nhung Nhung, biến thành kẻ cận bã không có sức chiến đấu.

Hai người này tình chàng ý thiếp ngay trước mặt, cả con gái ruột của mình cũng đứng về phía đối phương, vảnh mắt Đình phu nhân đau xót, nước mắt rơi xuống là chỗ. Chẳng qua bà ta chỉ ở bệnh viện mấy ngày, sao vừa về đến nhà, cái gì cũng thay đổi như thế?!

Thấy Mộc Nhung Nhung khóc cũng không dám lớn tiếng, lại chỉ có thể rúc đầu vào trong lòng ông ta, cả trái tim Đình Hoài Chí không biết hạnh phúc nhường nào, quả thực muốn giấu cô ta vĩnh viễn, ông ta càng nhìn Mộc Nhung Nhung càng thoải mái, càng động lòng, vì thế mà càng không kiên nhẫn và chán ghét Đình phu nhân.

Con người này, cũng cần có một người để so sánh. Không so với cô gái trẻ tuổi, bà ta cũng không biết thế yếu của mình ở đâu. Không chỉ có thân thể trẻ trung và dung mạo, quan trọng nhất vẫn là trái tim.

Bạn đang đọc truyện *Chi Yêu Có Cháp Cuồng Của Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 55

Trong lòng Đình Hoài Chí, Mộc Nhung Nhung tựa như một gốc hoa thủy tiên yếu ớt tươi đẹp, thẹn thùng trong trắng, giống như một tờ giấy trắng, được ông ta nhuộm màu. Từ đầu tới cuối đều thuộc về ông ta, sạch sẽ, không nhiễm bụi trần, dù là thân thể hay tâm hồn, đều trong trắng muốn chết.

Mà Đình phu nhân... Khi còn trẻ, cũng tạm coi như một đóa thủy tiên, chẳng qua không sạch sẽ, trước khi gả cho ông ta, cũng đã từng có người khác, lại còn từng sinh con - lúc trước khi kết hôn với ông ta Đình phu nhân cũng d"đ"l;q;d không nói ra, vẫn là sau khi bà ta phát hiện mình bị ung thư rồi mới nói ra.

Như vậy mà so sánh với Mộc Nhung Nhung, thật sự là cao thấp rõ ràng. Mộc Nhung Nhung hồn nhiên đơn thuần hết như con cừu nhỏ đáng yêu, dù là chuyện gì, chỉ cần Đình Hoài Chí nói ra, cô ta sẽ tin tưởng, có đôi khi chơi đùa đa dạng hơn, đến khi đi cửa sau, cô bé non mềm tươi đẹp như đóa hoa, trong trường học không thiếu người theo đuổi, lại còn không có kinh nghiệm, thế mà cam lòng nhìn ngược ngông để mặc ông ta cần thì cứ lấy. Điểm ấy Đình phu nhân không thể nào so sánh được, nhiều năm như vậy, Đình Hoài Chí muốn chơi đùa đa dạng hơn bà ta còn không chịu, ngại bẩn, ngại sỉ nhục tình yêu thuần khiết tốt đẹp.

Cho nên mới nói, nếu người đàn ông này muốn thay lòng đổi dạ, ông ta có thể nghĩ ra ngàn vạn lý do để chứng minh là đối phương không tốt. Mộc Nhung Nhung khóc thút thít, còn không dám lớn tiếng, từ đầu đến cuối đều tạm nhân nhượng vì lợi ích toàn cục, còn Đình phu nhân thì sao? Vừa vào tới cửa đã chửi ầm lên, sau đó tát hoa thủy tiên nhỏ bé của ông ta, lại làm ông ta bị thương, nếu Đình Hoài Chí bằng lòng quay đầu thì mới thật là có quý. Ông ta lạnh như băng trừng mắt nhìn Đình phu nhân, nói: "Đừng can quấy, mau ra ngoài!"

Mộc Nhung Nhung càng khóc to hơn, Đình Hoài Chí đau lòng muốn chết, vội vã ôm cô ta vào lòng nhỏ nhẹ an ủi.

Đình phu nhân nhìn trân trân, vậy mà cũng quên khóc. Từ lúc đầu, bà ta là người khóc giỏi nhất, nếu d"đ"l;q;d không vì nước mắt của bà ta, sao ba Mạnh có thể nhanh chóng đầu hàng giấy thỏa thuận li hôn như vậy? Nhiều năm trôi qua như vậy, bà ta đã vô số lần dùng nước mắt để Đình Hoài Chí khom lưng trước bà ta. Nhưng thế nào Đình phu nhân cũng không nghĩ tới, hôm nay sau vài chục năm, vậy mà một con bé trẻ trung hơn, ngoại hình đẹp hơn, lại càng mau khóc hơn bà ta xuất hiện!

Bà ta khóc, đối phương cũng khóc, còn khóc đến nỗi càng khiến người ta thương hại hơn.

Ngay cả Đình Linh cũng đau lòng vì Mộc Nhung Nhung bên kia, còn dùng ánh mắt lên án nhìn người mẹ như bà ta chăm chăm, nói: "Mẹ à, mẹ nghe ba đi, đừng nào loạn nữa có được không? Thực sự Nhung Nhung không hề cố ý, chỉ là cậu ấy quá yêu bà mà thôi, cho nên... Cậu ấy vô cùng áy náy, luôn luôn xin lỗi con, nhưng mà, mẹ à, con nghĩ mẹ nhất định có thể hiểu được! Cậu ấy chỉ là yêu một người, mà người kia lại vừa đúng là bà thôi! Không phải trước kia mẹ thường nói với con, nếu như có người trong lòng, thì phải hết sức theo đuổi tranh thủ sao? Chẳng qua bây giờ Nhung Nhung chỉ làm theo lời mẹ, có gì sai đâu chứ? Hơn nữa, cũng lâu như vậy rồi, vì chăm sóc mẹ mà ba mệt đến tình trạng kiệt sức, rất không dễ có Nhung Nhung xuất hiện khiến cuộc sống ba thêm màu sắc cùng tiếng cười, chẳng lẽ mẹ còn muốn tàn nhẫn cướp hết những thứ này từ ba sao?!"

Từng chữ từng câu một, đều là sự tố cáo cùng oán trách.

Từng chữ Đình phu nhân đều nghe thấy, nhưng khi hợp lại thành câu nghe vào tai, bà ta lại không hiểu. Những lời này quả thực cực kỳ quen tai, vài chục năm trước, khi bà ta mới vừa yêu nhau với Đình Hoài Chí, Đình Hoài Chí đã nói với người vợ đầu của ông ta như thế! Sau đó, người phụ nữ đáng thương kia không chịu nổi đả kích này, nhảy lầu tự sát, một xác hai mạng, bây giờ... Vậy mà bây giờ lại báo ứng lên bà ta rồi!

Đình phu nhân không thể tin được mà nhìn Đình Hoài Chí trân trân, ông ta chảy máu đầy mặt và cổ, nhưng ông ta không bằng bó lại, mà dịu dàng ngọt ngào ôm con bé nhỏ hơn ông ta cả mấy chục tuổi, nhẹ nhàng an ủi. Đình phu nhân bỗng nhiên cảm giác chóng đầu hoa mắt, trong khoảng thời gian ngắn, hoàn toàn bị kích thích đến hôn mê bất tỉnh.

Thân thể bà ta vốn không khỏe, lại chịu kích thích này nữa, có lẽ phải nằm viện một phen rồi.

Nếu như sự việc vỡ lở, Đình Hoài Chí cùng Mộc Nhung Nhung dứt khoát quang minh chính đại ra vào một đôi. Dù sao Đình phu nhân cũng không sống được bao lâu, dù trị bệnh bằng hoá chất có thể để bà ta sống thêm năm ba năm nữa, thân thể của bà ta cũng chẳng thể nào thực hiện nghĩa vụ vợ chồng, không lẽ ông ta phải kim nén vài năm nữa hay sao? Để Đình phu nhân tiếp tục giữ cái danh vợ của Đình Hoài Chí, Đình Hoài Chí cảm thấy, bản thân mình đã không phụ lòng bà ta rồi.

Ông ta cho rằng Đình phu nhân không biết điều. Nếu bà ta chịu tĩnh tâm nghĩ đến tình cảnh hiện tại, nên biết rằng, đây là bà ta nợ ông ta, phương pháp sau cùng chính là hòa thuận cùng với Nhung Nhung, như thế không tốt sao? Nhung Nhung là cô bé hiểu chuyện nghe lời, ai thấy cũng yêu. Trước kia không phải Đình phu nhân đối đãi Nhung Nhung như con gái nuôi sao? Trước kia có thể, vậy vì sao bây giờ lại không thể chứ?

May mà Nhung Nhung biết điều, không nhất định phải gả cho ông ta bây giờ, mà vẫn chịu ở cùng ông ta. Đình Hoài Chí cực kỳ hài lòng, ông ta nghĩ, đợi đến khi Đình phu nhân vừa chết, ông ta liền cưới Nhung Nhung làm vợ, để cô ta thành người vợ thứ ba của ông ta, cũng là người cuối cùng.

Đình phu nhân ngồi trên giường bệnh mà nước mắt rơi đầy mặt. Trước đây, chồng yêu bà ta, con gái tôn trọng bà ta, bà ta vẫn còn là người phụ nữ hạnh phúc nhất trên thế giới, nhưng chỉ trong chớp mắt, sao lại biến thành như vậy? Làm sao Hoài chí có thể thay lòng đổi dạ chứ? Ông ta, sao ông ta có thể đối xử như vậy?!

Ngay cả con gái do bà ta mang nặng mười tháng sinh ra cũng không hiểu sự đau khổ của bà ta, vậy mà còn đứng về phía tiểu tam kia! Ngán câu vạn chữ cũng không thể kể hết được sự đau khổ trong lòng Đình phu nhân. Bà ta hận! Trước kia người cùng Đình Hoài Chí tay nắm tay đi dạo phố mua sắm là mình, bây giờ lại thành con bé miệng còn hôi sữa kia!

Nhung bà ta còn có thể làm gì được? Rời khỏi Đình Hoài Chí, bà ta chẳng là gì hết. Thẻ tín dụng của bà ta, trang sức của bà ta, tiền mặt của bà ta, thậm chí là quần áo giày dép của bà ta đều là Đình Hoài Chí cho, bà ta phụ thuộc vào Đình Hoài Chí đã vài chục năm rồi, sớm đã đánh mất khả năng mưu sinh. Lúc này mà rời khỏi Đình Hoài Chí, không khác gì muốn chết. Quan trọng nhất là, bây giờ bà ta mắc bệnh, trị bệnh bằng hoá chất cần một khoản tiền rất lớn, nếu bà ta ly hôn với Đình Hoài Chí, vậy ai sẽ trả tiền cho bà ta?

Đình Hoài Chí cũng biết điều này, cho nên ông ta không sợ hãi, biết dù thế nào Đình phu nhân cũng sẽ không nói ra chuyện giữa ông ta và Mộc Nhung Nhung - trừ khi bà ta không muốn sống nữa. Trước mặt người ở ngoài, ông ta vẫn làm ra vẻ yêu vợ, thể hiện mười phần tình cảm nồng nàn.

Ngày từng ngày nhìn đôi cậu nam nữ đầm thắm, rốt cục Đình phu nhân không thể nhịn được nữa! Ngày này, thân thể bà ta khỏe lên chút, liền âm ỉ đòi xuất viện. Bác sĩ không đồng ý, Đình phu nhân vậy mà một mình vụng trộm chạy ra ngoài!

Bà ta định đi đâu?

Hóa ra là muốn đến Thi Vinh.

Bà ta biết, Mạnh Nịnh sẽ không giúp bà ta, bởi vì cô vốn không coi bà ta mình như mẹ. Nếu không phải cùng đường, Đình phu nhân cũng sẽ không liều lĩnh tìm đến Thi Vinh. Bây giờ đây, Thi Vinh là cọng rơm cứu mạng duy nhất của bà ta, muốn đuổi Mộc Nhung Nhung đi, để Đình Hoài Chí quay về bên mình lần nữa, Đình phu nhân chỉ có thể xin Thi Vinh giúp đỡ.

Nhung muốn gặp Thi Vinh, đầu phải chuyển dễ dàng như thế. Bà ta một không hẹn trước, d.d.l.q.dhai không điện thoại, ba không thân phận, quấy lễ tân ngay cả nổi mảy lên tăng cao nhất cho bà ta cũng không chịu! Trong lòng Đình phu nhân vừa nóng nảy vừa giận dữ, từ nhỏ đến lớn bà ta chưa từng phải chịu sự thờ ơ như vậy!

Sau cùng bà ta chỉ có thể ngồi chờ ở trong đại sảnh, chờ hẵn một buổi sáng, mãi đến mười một giờ tan tầm, bà ta mới nhìn thấy Thi Vinh.

Lúc đó anh đang đi cùng một người đàn ông mặc áo blouse trắng giống bác sĩ, Đình phu nhân thấy, vội vàng tới đón. Thi Vinh bị bà ta cản lại, vốn sừng sốt một lúc, sau đó mới nhận ra đây là "mẹ vợ" vô duyên của anh. Hôm nay bà ta không ăn mặc cao quý thanh lịch như ngày thường, mà là mặc đồ bệnh

nhân, nhìn đáng vẻ như là vội vội vàng vàng chạy từ bệnh viện ra.

Nhìn đôi mắt đen của Thi Vinh, trong lòng Đình phu nhân nửa đường bỏ cuộc. Nhưng việc đã đến nước này, bà ta, bà ta còn có thể làm gì nữa? Chỉ có thể coi ngựa chết thành ngựa sống mà chữa thôi! "Thi Vinh! Thi Vinh, tôi, tôi hôm nay tới tìm ngài, là còn chuyện muốn cầu xin ngài!"

Nghe vậy, Thi Vinh nheo mắt: "Hà...?"

Thấy đáng vẻ anh dường như có hứng thú, Đình phu nhân vội vàng kể lại đầu đuôi chuyện đã xảy ra. Nhưng Thi Vinh kiên nhẫn nghe rồi, lại cười khê, nói: "Thật đặc sắc, đáng tiếc không liên quan tới tôi."

Nói xong định đi. Đình phu nhân lo lắng vội vàng chặn đường đi của anh, trong mắt của Thi Vinh nhanh chóng ngưng thành bão táp, Đình phu nhân bị ánh mắt của anh dọa đến toàn thân run run, nhưng vẫn không chịu buông tay "Ngài, ngài phải giúp tôi!". Anh nói mạnh mẽ, rồi giọng lại trở về vẻ cầu xin: "Van cầu ngài... Dù là nể mặt Lộ Lộ, giúp tôi lần này đi!" Nếu không thì bà ta hai bàn tay trắng mất!

Trên đời này có một vài người như vậy đây, mãi mãi cũng không biết tình cảnh của mình. Ở nhà họ Đình, làm phu nhân ở bên ngoài cao quý vinh quang trên thực tế lại là danh nghĩa, chẳng lẽ không tốt hơn đến cầu xin sao? Trương Hoàng chắc lười hỏi: "Tôi nói bà này, so với đi cầu xin Thi Vinh, không bằng bà mua hai đồng tiền mà xuống nước." Gọn gàng linh hoạt lại không dong dài dây dưa, lại có được toàn bộ di sản. Đương nhiên, điều này phải làm cực kỳ bí ẩn, không thể để cho bất kì ai biết.

"Lộ Lộ?" Nghe bà ta nhắc đến Mạnh Ninh, Thi Vinh định bước đi lại dừng, như cười như không mà liếc Đình phu nhân. "Bà cũng có tư cách nhắc tên Lộ Lộ à?"

Đình phu nhân vẫn rất sợ Thi Vinh, nhưng trừ anh ra, bà ta không thể nghĩ ra có ai có khả năng giúp bà ta nữa. Mấy năm nay tuy bà ta là vợ Đình Hoài Chí, nhưng cũng rất ít khi xã giao chuyện làm ăn của ông ta, bởi vì Đình phu nhân vẫn cảm thấy mùi tiền không dễ nghe, tổn hại đến tình yêu tốt đẹp trong ảo tưởng của bà ta, cho nên cho tới bây giờ cũng chưa từng để ý. Đến khi bị đẩy vào chân tường, thậm chí bà ta không biết nên tìm ai giúp mình.

Người nhà mẹ đẻ chắc chắn không có khả năng, bà ta lại chẳng có bạn bè gì, những bạn bè phu nhân này vốn chẳng giúp được gì cho bà ta, lúc biết bà ta gặp nạn, phản ứng đầu tiên của bọn họ không phải giúp đỡ, không phải cảm thông, mà là cười nhạo.

Ai bảo vài năm trước, Đình Hoài Chí đeo mặt nạ người chồng hoàn hảo quá tốt đây?

Cho đến hôm nay, Đình phu nhân vẫn không rõ, vì sao đột nhiên Đình Hoài Chí không còn yêu bà ta nữa?

Bạn đang đọc truyện *Chi Yêu Có Chết Cuồng Của Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 56

Thấy Thi Vinh nheo lại mắt, dường như có ý tức giận, Đình phu nhân lập tức sợ hãi. Bà ta lúng ta lúng túng nói: "Nói, nói thế nào thì tôi cũng là mẹ của Lộ Lộ... Là mẹ vợ của ngài, ngài, ngài đối với tôi như vậy, có hơi không lễ phép!"

Thi Vinh càng lúc càng cảm thấy hay ho, xem ra, nếu như đến đường cùng, với con người thì mặt mũi gì cũng không cần nữa, cái gì cũng dám nói ra. Trước đây, Đình phu nhân ở trước mặt anh cứ như chuột thấy mèo, sợ tới mức còn chẳng dám thở mạnh, nhìn xem, bây giờ bà ta dám yêu cầu anh làm bẽ dưới tới tôn trọng bề trên như bà ta rồi đây. "Bà chắc chắn muốn làm bề trên trước mặt tôi sao? Bà có xứng làm bề trên hay không, cả bà và tôi đều biết rõ."

Đương nhiên Đình phu nhân cũng biết, chẳng qua bà ta trong tình thế cấp bách, vì giữ bước chân Thi Vinh mà thốt lên thôi. "Ngài! Nếu ngài không giúp tôi, chẳng lẽ không sợ tôi kể chuyện này cho ba Lộ Lộ sao? Ba nó hẳn là không biết ngài đã làm gì với Lộ Lộ đúng chứ? Nếu ông ấy biết, dù ngài có thể buộc Lộ Lộ bên mình, nhưng trái tim Lộ Lộ sẽ mãi mãi không ở trên người ngài đâu!"

Nghe xong lời này, Thi Vinh không hề nổi giận, ngược lại nhướng mày, ra vẻ cân nhắc. Nghe ý tứ trong lời nói của Đình phu nhân, giống như là bây giờ trái tim Lộ Lộ đang đề trên người anh sao? Thi Vinh làm ra vẻ phiền não: "Nói cũng đúng, bà vừa nói như vậy, tôi cũng cảm thấy lo lắng đây, tuy nói dù sao ba vợ cũng không thể nào phá hủy cuộc hôn nhân giữa tôi và Lộ Lộ, nhưng nếu ông ấy tới phá đám, tôi thật sẽ vô cùng sầu não. Nhưng mà..." Đột nhiên một bên khóe môi anh cong lên, cười đến vô cùng lạnh lẽo. "Trước khi bà nói cho ba vợ, tôi có thể khiến bà nói không ra lời, bà tin không?"

Tin! Sao lại không tin chứ?! Đình phu nhân bị dọa đến quả thực muốn tiểu tiện! Bà tràn ngập sợ hãi mà nhìn mặt Thi Vinh chằm chằm, không rõ vì sao người; d; l; q; d đàn ông anh tuần lại khiến người ta có cảm giác đáng sợ như vậy. Lộ Lộ của bà ta thật sự có thể chịu đựng được một người đàn ông như vậy sao? Anh ta vốn chẳng biết được cái gì gọi là thương hoa tiếc ngọc cả!

"Muốn nói cứ nói đi, chỉ cần bà chịu nổi sự trả thù của tôi." Nói xong, Thi Vinh chẳng muốn nói lời vô ích với Đình phu nhân nữa, xoay người rời đi.

Lúc Trương Hoàng đi qua Đình phu nhân, cười nhạo một tiếng, Đình phu nhân không dám ngẩng đầu nhìn người đàn ông anh tuần có thể so với Thi Vinh này, tuy rằng trên mặt Trương Hoàng mang nét cười, nhưng bà ta không hiểu sao cũng cảm thấy anh ta đáng sợ chẳng kém gì Thi Vinh. Về tui cười trên

khuôn mặt đẹp trai khi cũng không phải xuất phát từ sự chân thật, ngược lại cười giống như ma quỷ vậy.

Cuối cùng, Đình phu nhân không vạch trần mọi chuyện với ba Mạnh, dù sao bà ta cũng sợ chết, bà ta tin lời của Thi Vinh đều là thật, nếu bà ta không biết sống chết mà kể cho ba Mạnh tình huống hiện giờ của Mạnh Ninh, bà ta tin rằng, dù là cuối cùng cá chết lưới rách, Thi Vinh cũng sẽ nghiền xương bà ta thành tro. Bà ta muốn giữ vị trí Đình phu nhân của mình, đuổi Mộc Nhung Nhung đi tiện kia khỏi nhà họ Đình, xoay chuyển trái tim của chồng, thứ khác, nếu bà ta lăm lăm, nhất định sẽ mất nhiều hơn được.

Nhưng không tìm ba Mạnh thì bà ta có thể tìm ai đây?

Mạnh Ninh biết nhà họ Đình xảy ra một đồng chuyện hồngбет này, thật ra nếu không có Thi Vinh thêm dầu vào lửa, bây giờ nhà họ Đình còn là một gia đình hạnh phúc. Đình Hoài Chí lại yêu Đình phu nhân, trả giá hết thấy vì bà ta, không rời không bỏ, Đình Linh là kết tinh tình yêu của bọn họ, điều này sẽ không thay đổi. Nhưng vấn đề là, mọi việc không thuận lợi như vậy. Cô cũng biết Đình phu nhân nhất định hẳn không từ bỏ ý đồ như vậy đâu, nhưng lòng của cô rất cứng rắn, bởi vì dù có thế nào, cô cũng sẽ không giúp đỡ Đình phu nhân. Tình cảm mẹ con giữa hai người, đã sớm tan vỡ trong đêm mưa của nhiều năm trước rồi.

Tan vỡ chính là tan vỡ, chẳng lẽ còn có thể khôi phục lại được sao?

Nhưng mà Mạnh Ninh không nghĩ tới, cô lại nhận được điện thoại của ba. Ở trong điện thoại, ba Mạnh khéo léo tỏ ý hi vọng cô có thể nghĩ cách giúp Đình phu nhân, giọng điệu cực kì nhẹ nhàng, ý là cô giúp là vì tình cảm, không giúp là vì bản thân, nhưng dù nói như thế nào, người đó cũng là mẹ ruột của cô.

Chuyện đã xảy ra năm đó, người biết chuyện cũng chỉ có vài người, cho tới bây giờ ba Mạnh đều chẳng hay biết gì. Ông không biết vì sao con gái mình lại đột nhiên chia tay cùng Hàn Ngô Chi, không biết vì sao đứa bé Ngô Chi kia lại biến mất không rõ lí do, cũng không biết vì sao Mạnh Ninh lại thay lòng đổi dạ ở cùng Thi Vinh... Năm đó ông lớn tiếng vặn hỏi con gái, nhưng dù thế nào con gái vẫn cắn chặt răng không nói một chữ, chỉ nói nhất định phải cùng Thi Vinh, chia tay với Hàn Ngô Chi. Ông cực kì thất vọng, lúc ấy mới nhiều năm không chịu gặp lại Mạnh Ninh, ngay cả hôn lễ bọn họ cũng không chịu đến.

Mạnh Ninh không dám để cho ba biết được. Bà cô là người như thế nào, cô còn hiểu hơn ai hết. Dám giận, dám nói, ghét ác như thù, cả đời đều sống ngẩng cao đầu, mặc cho người khác nhắm vào ông như thế nào đi chăng nữa, ông đều không cúi đầu. Nếu ông biết chân tướng chuyện giữa mình và Thi Vinh, Mạnh Ninh hầu như có thể nghĩ đến tình huống sẽ xảy ra.

Ba nhất định sẽ liều mạng dẫn cô đi, không cho cô ở cùng với Thi Vinh nữa. Còn như Thi Vinh... Chẳng lẽ trong lòng anh thực sự tôn trọng ba sao? Chẳng qua là vì cô được cô, giữ lại làm lợi thế thôi. Dù thế nào anh cũng tỏ ra thật tình chân thành, cũng là vì đó là ba của Mạnh Ninh. Ngay cả với ông Thi, Thi Vinh cũng không tỏ ra vui vẻ, nếu ba muốn dẫn cô đi, để cô rời khỏi Thi Vinh, Mạnh Ninh không chút nghi ngờ nào, Thi Vinh sẽ nói điên giết mọi người.

Cô không thể nói.

Cho nên, đối với cuộc gọi từ ba, cô cũng không thể nói ra lý do mình từ chối Đình phu nhân.

Có thể nói gì được? Ba vẫn cho rằng Đình phu nhân cũng không phải không cần cô, cho rằng trong lòng Đình phu nhân vẫn thương yêu đứa con gái này, cho rằng Đình phu nhân vẫn là người con gái mới gả cho ông lúc ấy, trong sáng lương thiện. Ông cho rằng mẹ con các cô nhiều năm không gặp mặt, cho nên nhất định sẽ có rất nhiều lời muốn nói, nhưng mà trên thực tế... Mạnh Ninh cười thê lương, mẹ con các cô, chẳng bằng người xa lạ.

Vì sao ba không nhìn thấu chứ? Cho tới bây giờ mẹ cũng không giống người thành thật trong tưởng tượng của ông. Bà ta tham hư vinh, thấy lợi bỏ nghĩa, không có nguyên tắc... Bà cứ trong nhà chưa tỏ, ngoài ngõ đã tường, luôn cho rằng bà ta là tốt nhất trên đời.

Không trách được, không trách được lại dạy dỗ ra tên孽 tử Hàn Ngô Chi, bởi vì bản thân ba chính là người như vậy! Mạnh Ninh che mặt, viền mắt cô khô, muốn rơi nước mắt, nhưng không khóc được. Cô thờ dãi, ứng phó qua loa, không nói giúp cũng không nói không giúp. Tóm lại ba Mạnh nghe ý tứ trong điện thoại, cảm thấy Mạnh Ninh chịu, trước khi cô gác máy vẫn không quên dặn dò Mạnh Ninh, nếu không muốn giúp, thì không cần miễn cưỡng bản thân. Ông phân biệt rõ ràng, vợ trước đã sớm ly hôn so sánh với hôn ngọc quý trên tay, ai nặng ai nhẹ, đương nhiên liếc mắt là nhìn ra.

Tối về nhà, Mạnh Ninh nấu cơm có chút mất hồn mất vía. Thi Vinh ngồi ở phòng khách xem hướng đi của thị trường chứng khoán, cảm thấy Mạnh Ninh hơi bất thường, đến khi ăn cơm, vừa ném đồ ăn, lại càng xác định ý nghĩ này. Không phải không đủ mặn, chính là quá mặn, đáng sợ nhất là canh trứng rong biển lại ngọt!

Cậu nhóc Quả Quả này dường như bị làm hỏng vị giác, rõ ràng là hương vị không tốt, cậu lại ăn rất ngon lành. Thi Vinh nhìn Mạnh Ninh, lúc mới kết hôn, Mạnh Ninh không biết nấu cơm, làm được cái gì, phải gọi là yêu ma quỷ quái. Nhưng cho tới bây giờ anh chưa từng nói gì, chỉ cần là do cô làm, tất cả đều được anh ăn sạch. Cho nên, đồ ăn quá mặn, đồ ăn quá nhạt, còn có cả nước canh vị ngọt, anh cũng không quan tâm.

Nhưng Mạnh Ninh cũng không thêm đề ý sự kì lạ này. Nhà họ Mạnh tuy không phải gia đình giàu có gì, nhưng Mạnh Ninh được nâng niu trong lòng bàn tay mà lớn lên, cô được nuông chiều, từ nhỏ đến lớn, đều là áo tới thì đuổi tay, cơm tới thì há miệng, khá kén chọn trong chuyện ăn uống. Thức ăn cũng như vậy, bình thường cô không ăn nổi một miếng, vậy mà hôm nay ăn xong một bát cơm!

Quá khác thường rồi. Chắc chắn đã có chuyện gì xảy ra.

Nhưng mãi đến tối khi Mạnh Ninh ru Quả Quả ngủ rồi tắm rửa xong bò lên giường, Thi Vinh mới đặt câu hỏi. Lúc ấy Mạnh Ninh đang say sưa xem tivi, giống như đang xem tiết mục gì lôi cuốn. Thi Vinh ngẩng đầu vừa thấy, bên trong đang phát cái gì mà đồng hồ vàng chín chín tám... Cho nên nói cô đang

xem cái quý gì vậy?

Mãi đến khi Thi Vinh đề lên người mình, d,d,l,q,ngăn trở tầm mắt, Mạnh Nịnh mới hoàn hồn, thấy Thi Vinh nhìn mình chăm chú đầy nguy hiểm, đôi mắt đen lóe lên ánh sáng khác thường, lúc này mới khẩn trương hỏi: "Sao, làm sao thế?"

"Xảy ra chuyện gì rồi sao?" Thi Vinh hỏi.

Mạnh Nịnh chớp chớp mắt, nói: "Chẳng có chuyện gì đâu!"

Ánh mắt Thi Vinh lập tức thay đổi, chỉ cần là chuyện có liên quan tới Mạnh Nịnh, anh đều muốn biết. Nếu Mạnh Nịnh muốn giấu diếm anh, anh sẽ nổi điên ngay. Mạnh Nịnh cũng biết, cho nên cô nhận ra ngay bản thân trả lời không hợp lý, vội vã xoay chuyển tình thế, ôm cô Thi Vinh, đưa môi nhỏ ầm ập ngọt ngào của mình lên, cái lưỡi thom tho mềm mại không ngừng liếm cánh môi mỏng của anh.

Khuôn mặt này của Thi Vinh, thật sự là đẹp trai muốn chết. Cho dù là Mạnh Nịnh nhìn quen rồi, có đôi khi còn nhìn đến mất hồn, giống như là bây giờ vậy.

Kết quả Thi Vinh thấy cô bất động, liếm liếm mà không nói lời nào, bỗng nhiên thấy không vừa lòng, vì thế cau mày hừ hai tiếng, Mạnh Nịnh lập tức lại hôn lên, cười tít mắt, một đôi mắt hạnh cười đến cong cong như vầng trăng vậy.

Kỳ thật, muốn nắm Thi Vinh trong tay, thật sự là đơn giản muốn chết. Người đàn ông đáng sợ, quyền thế đầy trời này, chỉ khi ở trong tay cô mới có thể từ con hổ ăn thịt người biến thành mèo lớn đáng yêu được. Mạnh Nịnh mỉm cười, nhẹ giọng nói: "Hôm nay ba em gọi điện cho em rồi."

"Ừm?"

"Khéo léo hỏi em, có bằng lòng giúp Đình phu nhân một tay hay không." Mạnh Nịnh cười châm chọc. "Nghĩ đến bà ta vốn không nói thật với ba em, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì." Nếu không ba cô không thể trực tiếp gọi điện thoại tới nhờ cô giúp đỡ. Nhất định là Đình phu nhân lại quen thói nói dối, cũng không biết bà ta mở miệng ra như thế nào, luôn luôn có thể tẩy trắng bản thân mình, lỗi sai đều đổ hết lên người khác.

Đây coi như là một loại siêu năng lực, Mạnh Nịnh cảm thấy, nếu mình có thể được di truyền một nửa của Đình phu nhân thôi, cũng không đến mức lúc nào cũng chịu nhiều khổ cực trong tay Thi Vinh như vậy, đã sớm xoay Thi Vinh như chong chóng rồi.

Thi Vinh nở nụ cười: "Người này không biết xấu hổ, thật sự là thiên hạ vô địch."

Mạnh Nịnh trách mắng anh một câu: "Đây là anh nói chính anh hả?"

Còn không phải sao, lúc anh theo đuổi cô, thực sự là thủ đoạn nào cũng đã dùng, điều gì cũng đã nói, cũng không kém Đình phu nhân là mấy, thậm chí còn quá đáng hơn cả Đình phu nhân.

Bạn đang đọc truyện *Chi Yêu Cố Chấp Cuồng Của Anh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 57

Thi Vinh nheo mắt lại, hỏi đầy nguy hiểm: "Em lấy anh so sánh với người đàn bà kia hả?"

Đừng nhìn thấy anh ra vẻ như tức giận sắp đánh người, kỳ thật trong lòng anh giờ đây còn vui vẻ hơn bất kỳ ai, ngoài mặt giả bộ nghiêm túc lạnh lùng, trong nội tâm đã sớm vui muốn lật trời rồi. Trời mới biết được anh thích Mạnh Nịnh nói chuyện với anh như vậy bao nhiêu! Nổi giận cũng được, đánh anh, mắng anh, đá anh, đập anh cũng được cả, chỉ cần trong mắt cô chỉ có mỗi anh, muốn anh dâng đầu của mình lên Thi Vinh cũng cam lòng!

Anh khao khát Mạnh Nịnh như vậy đấy! Đầy sức sống, biết cười, biết khóc, biết nổi cáu, biết làm nũng, coi anh như tất cả của cô, dựa dẫm vào anh, không xa rời anh, vĩnh viễn cùng với anh. Nếu Mạnh Nịnh đối với anh như thế từ đầu, Thi Vinh nhất định sẽ cho cô tự do. Nhưng cô dịu dàng săn sóc anh, vẫn cứ thiếu sự thật lòng như thế.

Nhưng mà bây giờ còn tốt hơn trước kia nhiều lắm, ít nhất bây giờ cô còn chịu cười với anh, thi thoảng gặp may như lúc này, còn có thể nói với anh vài lời hài hước. Cho nên tuy Thi Vinh ở mặt ngoài tỏ vẻ nghiêm túc, kỳ thật đáy lòng đã sớm vui sướng đến méo mó rồi.

Mạnh Nịnh vội vã lắc đầu, nói: "Không không không, sao bà ta có thể so với anh được chứ?" Còn hôn nhẹ một cái lên môi anh, nói: "Bà ta là nữ mà."

Thi Vinh: "... Còn trái tim;d;l;q;d mong đợi cả ngày của anh kia. (Nhã: Đọc đến đây thấy thương thương nam chính á)

Náo loạn như vậy, tâm trạng Mạnh Nịnh cũng khá hơn đôi chút. Cô vẫn luôn cố gắng để cho bản thân sống tốt hơn, cố gắng để cho mình thích ứng cuộc sống vợ chồng với Thi Vinh, cố gắng để cho mình tôn trọng anh, kính nể anh, thậm chí là thích anh, nhưng mà có vài việc không phải muốn là có thể làm được. Cô càng ép bản thân đối tốt với Thi Vinh, trong lòng càng đau khổ.

Chỉ là, bây giờ cô đã càng ngày càng biết che giấu, Thi Vinh cũng không phải luôn luôn có thể nhìn thấu sự nguy trang của cô.

"Em không muốn giúp bà ta." Mạnh Nịnh bình tĩnh nhìn thẳng Thi Vinh. "Trước kia bà ta đối xử với em ra sao, anh cũng đã thấy rồi." Tuy rằng anh còn tội tệ hơn Đình phu nhân.

Thi Vinh nói: "Kể cả em muốn giúp bà ta, anh cũng không cho phép." Chỉ anh mới có thể đối xử không tốt với cô, chỉ anh mới có thể bắt nạt Mạnh Nịnh, những người khác đều phải quỳ bái cô vợ nhỏ của anh, ai dám nói với cô một chữ "không" chứ?

"Nhưng bà ta gọi điện thoại cho ba em, nếu bà ta kể ra tất cả mọi chuyện thì sao? Nghĩ đến khả năng đó, Mạnh Nịnh lập tức căng thẳng mà níu chặt áo ngủ nhung màu đen của Thi Vinh: "Không, không được, nếu ba em biết, ông ấy nhất định sẽ tức giận! Không thể cho ông ấy biết..."

"Yên tâm, ông ấy sẽ không biết." Thi Vinh hôn lên chóp mũi của Mạnh Nịnh. "Nếu bà ta thật rảnh, vậy thì tìm chút chuyện cho bà ta làm là được mà."

"Hả?" Mạnh Nịnh không phản ứng kịp xem lời của Thi Vinh có ý gì, anh lại cúi đầu khẽ cười, sát lại gần cắn xương quai xanh tinh tế của cô, nói: "Em chỉ cần tin tưởng anh là được." Chỉ cần Mạnh Nịnh không tỏ ra đồng cảm, đương nhiên anh sẽ có cách khiến Đình phu nhân không có thời gian rảnh để tới quấy rầy bọn họ.

Từ đầu đã chuẩn bị cho bà ta hai phần "quà", đây mới là phần thứ nhất, phần thứ hai còn lớn hơn, không biết liệu Đình phu nhân có thể chịu được hay không đây?

Không đợi Mạnh Nịnh đưa ra câu hỏi, Thi Vinh đã dẫn cô vào thế giới * rồi.

Tuy đang là thế kỷ hai mươi mốt, nhưng người Trung Quốc "huôi trẻ dường lão", hiện tượng trọng nam khinh nữ cũng không chuyển biến tốt đẹp, cho dù một bộ phận giới trí thức đã thừa hưởng nền giáo dục tiên tiến bậc cao, vẫn đang ao ước có thể sinh con trai, cho dù đất nước kêu gọi nam nữ bình đẳng, nhưng rất nhiều người vẫn không thể thực hiện được việc đối xử bình đẳng kia. Cùng trong gia đình, con trai thế nào cũng được quan tâm và tôn trọng hơn con gái, phần lớn của để lại của cha mẹ sau này đều dành cho con trai, bọn họ sẽ không ngại chi nhiều tiền mua xe, mua nhà, cưới vợ cho con trai, sau đó lại đi lợi dụng con gái, dùng tiền bạc của con gái để trợ cấp cho con trai.

Điều này dường như đã trở thành một hiện tượng kỳ quái trong xã hội ngày nay.

Thi Vinh không quan tâm có con hay không, con là trai hay gái, nhưng anh biết, có người đề ý.

Đình Hoài Chí cưới người đàn bà đã từng gả cho người ta lại còn từng sinh con làm vợ, thật sự có thể bình tĩnh hoà nhã được sao? Năm đó nếu không phải Đình phu nhân tìm tới cửa, sao người vợ đầu của ông ta có thể một xác hai mạng chứ? Nói không chừng, trong bụng kia mang con trai của Đình Hoài Chí ông ta đây! Những năm gần đây, không có con trai, ông ta đặt toàn bộ trái tim lên Đình Linh, muốn đem tất cả cho cô ta, nhưng mà.... Tiếc nuôi nơi đáy lòng không thể nào che giấu được, Đình Hoài Chí vẫn hi vọng có thể có một đứa con trai.

Mà Thi Vinh biết được, lập tức tặng cho ông ta đứa con trai như vậy.

Đương nhiên không phải là mới sinh, cho dù Mộc Nhung Nhung thân thể khỏe mạnh có thể sinh, bây giờ có sinh ra cũng chẳng làm được gì. Nhưng qua sự điều tra của Trương Hoàng, Thi Vinh biết được, kỳ thật Đình Hoài Chí có đứa con riêng.

Đứa con riêng này là kết quả của Đình Hoài Chí cùng một nữ nhân viên trong công ty năm đó. Người phụ nữ kia lại thật sự yêu ông ta, sau khi biết mình mang thai, không khóc ầm ĩ cũng không phá đi, giống như là nữ chính đau khổ vì tình trong phim truyền hình và tiểu thuyết vậy, mang "quả bóng" mà chạy. Hiện giờ đã qua hai mươi mấy năm rồi, đứa trẻ kia cũng lớn chẳng kém gì Mạnh Nịnh, lại tuổi trẻ đầy hứa hẹn, đã sớm từ nhà ra tới chợ, làm đến vị trí quản lý của công ty.

Vì thế, lúc Đình phu nhân ôm ảo tưởng tốt đẹp có thể được Mạnh Nịnh trợ giúp mà đi về nhà rồi, thì đón nhận tin tức như sấm sét giữa trời quang này. Vốn tưởng rằng có tiểu tam đã đủ khiến bà ta kinh ngạc, nhưng làm sao bà ta cũng không ngờ còn có một Trình Giáo Kim nháy ra giữa đường thế này, ở bên ngoài Đình Hoài Chí còn có con riêng, mà tuổi tác cũng đã lớn như vậy?!

Bà ta âm ỉ với Đình Hoài Chí, nhưng Đình Hoài Chí nói ra một câu nhẹ nhàng làm cho bà ta ủ rũ: "Cô bức bách cái gì? Không phải cô cũng có một đứa con gái sắp 30 rồi sao?" Chỉ cho phép châu quan đốt lửa chứ không cho dân chúng thấp đèn, lời nói lại rất độc tài.

Đình phu nhân hoàn toàn suy sụp rồi. Ý của Đình Hoài Chí là nói muốn bà ta biết thân biết phận không gây chuyện nữa, cũng đừng gây phiền toái cho ông ta nữa, nhưng nếu như bà không biết điều... Ông ta khó tránh khỏi phải dùng một vài biện pháp để phòng bà ta lại làm loạn. Lời này nói ra hết sức uyển chuyển, nhưng Đình phu nhân hiểu được ông ta có ý gì. Từ lúc có Mộc Nhung Nhung, linh hồn của Đình Hoài Chí cũng bay theo rồi, làm cái gì cũng không để Đình phu nhân vào mắt, giống như là bồi thay đổi tình yêu đích thực vậy.

Kỳ thật Đình Hoài Chí cũng không ghét, nếu Mạnh Nịnh đồng ý nhận thức nhận người mẹ Đình phu nhân này, ông ta có thể còn thu mình lại chút, nhưng hiện tại... Mạnh Nịnh người ta không chịu nhận bà ta, con rể cũng không thèm nhìn bà ta, ở nhà, Đình phu nhân lại không biết sinh con, chỉ biết đi dạo phố, mua sắm, uống trà chiều, so sánh với Mộc Nhung Nhung tiểu xu của ông ta cũng lo sợ, thật là quá tầm thường mà!

Tục ngữ nói đúng, người tình trong mắt hóa Tây Thi, kẻ thù trong mắt là phân chó, chính là như vậy. Khi thích rồi, khuyết điểm cũng là ưu điểm, không thích nữa, mọi ưu điểm đều là khuyết điểm cả.

Bây giờ Đình Hoài Chí có tình nhân nhỏ trẻ trung xinh đẹp, lại có con trai xuất sắc, thật có thể nói là đời này toàn thắng, chẳng cầu gì hơn. Con trai ưu tú,

lại càng làm cho Đình Linh càng lúc càng vô dụng. Đối với suy nghĩ muốn bám vào Thi Vinh của Đình Linh, từ ủng hộ lúc mới bắt đầu Đình Hoài Chí thành ra dè bieu - Đình Linh thế mà cũng đòi bám lên người ta.

Lúc chưa có con trai, Đình Hoài Chí coi Đình Linh như hòn ngọc quý trên tay, nhưng một ngày nọ, khi ông ta tìm thấy còn quý báu hơn, hòn ngọc này, cũng không đáng tiền nữa rồi.

Khi Đình Linh biết mình có anh trai, phản ứng đầu tiên là vui sướng. Bởi vì từ nhỏ đến lớn cô ta chỉ có một mình, vẫn luôn hâm mộ nhà người ta có anh chị em, đáng tiếc ba mẹ không sinh thêm đứa thứ hai, cho nên cô ta vẫn luôn cô đơn. Lúc mới biết mình có một chị gái tên là Mạnh Nịnh, cô ta rất vui,d,l,q,d về, cảm thấy sau này mình có người để tâm sự rồi. Nhưng về sau tiếp xúc với Mạnh Nịnh, Đình Linh cảm thấy, cô chị gái này chẳng tốt chút nào, không giúp cô ta thì thôi, ngay cả nhận cô ta cũng không chịu!

Dần dà, Đình Linh cũng buông bỏ khao khát này. Mà sau đó, vậy mà cô ta lại được biết mình còn có anh trai?

Có thể tưởng tượng được. Đình Linh phấn khởi bao nhiêu.

Đáng tiếc hình như anh trai cô ta lại không thích cô ta. Thẩm Trọng có tính cách chín chắn, là người đàn ông không hiện núi cũng không lộ sông, tuy anh gọi Đình Hoài Chí là ba, nhưng thực ra vốn không định nhận thân, cũng đừng nói đến chuyện đòi họ. Chẳng qua anh muốn hoàn thành tâm nguyện của mẹ, mới bằng lòng tới nơi này tìm đến người đàn ông này mà thôi.

Trong lòng Thẩm Trọng, Đình Hoài Chí vốn chẳng xứng làm người cha. Đến khi anh thấy Đình Linh, Thẩm Trọng càng thêm hết chỗ nói, người đó là ai.. Người trong Thị thị không có ai là không biết, đây không phải là đứa con gái ban ngày ban mặt dù dễ đồng sự trưởng chứ còn ai!

Thực ra đây là em gái của anh?!

Thẩm Trọng bắt đầu nghi ngờ cuộc đời rồi. Giờ này phút này, thật sự anh có hơi hoài nghi người ba đại tài từ tài hoa hơn người X trong lời của mẹ thực là người đàn ông hào sảng lại dung tục này à? Lại còn có thứ gọi là mẹ kế và em gái... Thẩm Trọng nhức đầu không thôi, anh không tin những điều này là sự thật!

Đình Linh đương nhiên cũng nhận ra Thẩm Trọng. Vốn cô ta rất phấn khích mà chuẩn bị nhận thân gọi anh trai, nhưng vừa thấy mặt, cô ta đã tròn tròn mắt - đây không phải là người đàn ông tính cách khó lay chuyển nhất cứng rắn nhất trong công ty anh rể sao? Sao người đàn ông như thế lại là anh trai cô ta chứ?!

Đình Linh cực kỳ thấp thỏm, sợ Thẩm Trọng đâm chọc chuyện của cô ta. Nhưng Thẩm Trọng không hề, thậm chí lúc nhìn cô ta cũng không thèm nhìn, giống như cô ta là vật gì đó bẩn nhất trên đời này - rõ là lúc đó anh còn kiêng hai thùng nước tinh khiết trên vai.

Thấy hai anh em "chung sống hòa thuận", Đình Hoài Chí rất vui mừng, ôm tình nhân bé nhỏ của mình đi mây mưa thất thường.

Đình Hoài Chí vừa đi rồi, Thẩm Trọng liền lộ ra bộ mặt thật. Hai tay anh vòng trước, từ trên cao nhìn xuống liếc nhìn Đình Linh, nói: "Hóa ra là Đình tiểu thư, không biết cô có từng tới Thị thị làm việc không?"

"Không có." Trả lời quá nhanh trái lại khiến người ta khó tin.

"À, phải." Thẩm Trọng vuốt cằm nghĩ ngợi, đột nhiên vỗ tay phát ra tiếng: "Hiểu rồi! Tôi nói bộ dạng con bé lau nhà vệ sinh lúc trước sao lại có phần giống Đình tiểu thư đến thế chứ? Hóa ra hai người các cô là sinh đôi!"

Đình Linh vừa nghe thấy, quả thực là tức đến lạch cả mũi: "Anh, anh nói xằng nói bậy gì thế?! Mẹ tôi chỉ sinh một con gái là tôi, anh lại còn nói tôi có chị em, có phải anh điên rồi hay không?"

"Không phải chị em à?" Thẩm Trọng nhún mày.

Bạn đang đọc truyện *Chỉ Yêu Cố Chấp Cuồng Của Anh* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 59

Nhã: Thực ra chương này phải là chương 58 nhưng Nhã để đúng theo bản raw là chương 59 nha.

"Đương nhiên không phải!" Đình Linh thét chói tai. "Anh, sao anh có thể là anh trai tôi chứ?! Chắc hẳn là Thi Vinh bảo anh đi lừa ba tôi đúng không? Đúng không? Đúng không?" Hỏi "Đúng không?" ba lần liên tiếp, có vẻ như cô ta cực kỳ để ý vấn đề này.

Có thể không dễ bụng sao, Đình Linh lại không ngốc, cô ta chỉ giống với mẹ cô ta ở cái đầu quá lãng mạn mà thôi. Cô ta có thể nhìn ra được ánh mắt không kiên nhẫn và chán ghét của ba, cũng có thể nhìn ra bây giờ ba đặt toàn bộ tâm trí lên thẩm trọng, tình cha con mười mấy năm giữa bọn họ, bởi vì sự xuất hiện của thẩm trọng, cứ thế mà chấm dứt!

Nghĩ vậy, Đình Linh liền cảm giác tim, gan, phổi, thận đều cuộn lại đến đau đớn. Cô ta nghĩ, bản thân cũng thật là xui xẻo... Người ta học đại học đều muốn màu mỡ, vì sao cô ta lại cứ phải đau khổ như vậy chứ? Gia đình tan vỡ, bạn tốt và ba cùng nhau, mẹ mắc bệnh nan y, bây giờ thì anh trai cùng cha khác mẹ có mưu đồ khác!

Thẩm Trọng bình tĩnh nhìn Đình Linh phát điên, đợi đến khi cô ta điên xong rồi, mới lạnh nhạt nói: "Báo cáo ADN ở trong phòng sách, nếu cô không tin, có thể xem."

"Đương nhiên tôi không tin! Đây chắc chắn là quỷ kế của Thi Vinh! Có phải anh ta muốn tôi đi cầu xin anh ta hay không? Cầu xin anh ta cho tôi trở lại làm việc ở Thi thị? Anh nói cho anh ta biết, không thể nào, đời này tôi không có khả năng đến Thi thị làm việc lần nữa! Tôi cũng quyết không chịu khuất phục anh ta!"

Thẩm Trọng: "...". Đây là anh đang gặp phải một đứa mắc bệnh thần kinh sao? Nhưng mà nhìn dáng vẻ người này, có lẽ anh cũng mừng tượng ra được mẹ cô ta như thế nào, cũng khó trách, tính mẹ anh nghiêm túc cẩn thận quả thực không đầu lại được người đàn bà "trong sáng, ngày thơ thánh thiện" như hoa sen đó.

Nhưng đồng thời Thẩm Trọng cũng thấy mừng vì mẹ anh đã sớm thoát khỏi tình cảm đau khổ đó rồi, còn tìm được một bạn trai người Pháp nhỏ hơn bà mười tuổi, cuộc sống như vậy còn tốt hơn nhiều so với ở đây.

Tuy là phần lớn lời của Đình Linh đều là nói xạo, nhưng có một vài điều cô ta đã đúng, về nguyên nhân Thẩm Trọng đến đây nhận tổ quy tông là Thi Vinh yêu cầu. Nếu không phải do Thi Vinh, Thẩm Trọng không thể có thành tựu như ngày hôm nay, cho nên, chẳng qua là để anh (TT) giúp một chuyện thôi, anh (TV) có gì không thể làm chứ? Quan trọng nhất, chuyện này cũng không phải là giả, anh vẫn thật sự là con trai của Đình Hoài Chí. Nói tới đây, Thẩm Trọng không khỏi nghi ngờ, có lẽ vài năm trước lúc mình vừa đến công ty đã bị đồng sự trêu chọc cho theo dõi rồi, để một ngày nào đó đem anh ra làm thanh đao sắc nhọn, chém đứt đầu nhà họ Đình.

Thấy Thẩm Trọng lặng im không nói, Đình Linh còn tưởng rằng bản thân đoán đúng rồi. Rốt cục bây giờ cô ta cũng đã hiểu ra, cô ta và Thi Vinh không phải thuộc kiểu vừa gặp đã yêu, mà là ngược luyến tình thâm! Rễ tình của nam chính đối với nữ chính đã đâm sâu, muốn cô ấy hoàn toàn thuộc về mình, liền sai người giả mạo anh trai của cô ấy mà tiếp nhận sản nghiệp nhà cô ấy, sau đó mượn danh lợi mà bắt lấy cô ta, như thế như vậy lại như vậy như thế, sau cùng hai người sống hạnh phúc vui vẻ cùng nhau.

Đình Linh bị sự mơ mộng của mình dọa cho sợ hãi. Cô ta biết mình đã đầu vào người Thi Vinh sẽ không có trái ngọt mà ăn, nhưng cho tới bây giờ cô ta vẫn không có ý lắc lư ở trước mặt anh, cũng không ăn mặc không chuyên nghiệp mà! Nhưng mà vì sao... Thi Vinh muốn đối xử với cô ta như vậy? Nếu thích cô ta, vì sao không nói thẳng? Đương nhiên cô ta có thể để Mạnh Nịnh rời đi. Tình yêu tay ba, vốn là quá mức chật chội.

May mà Thẩm Trọng không biết thuật đọc suy nghĩ, nếu không nhất định sẽ ói ra luôn. Đứa trẻ này bao nhiêu tuổi rồi, còn ảo tưởng tổng giám đốc tàn bạo sẽ có một ngày bước ra từ xe Rolls-Royce tay cầm bó hoa hồng và nhẫn kim cương tới cầu hôn cô ta sao?!

Nằm! Mơ! Đi! Thôi!

Tổng giám đốc người ta có quyền thế, có tiền, có xe, có nhà, vì sao người ta không chọn người trẻ tuổi, xinh đẹp, nghe lời, gia thế trong sạch, mà lại chọn cô ta chứ? Làm kim chủ cũng chết mất thôi!

Lúc này đồng sự trưởng tà mị cuồng quyền đang ôm bà xã lẫn ga giường hắt hơi một cái.

Mạnh Nịnh lập tức hỏi: "Sao thế, bị cảm à?"

Thi Vinh lắc đầu nói: "Không."

"Vậy sao có thể hắt hơi chứ?" Mạnh Nịnh hỏi, thừa cơ hội định ngồi dậy. "Đề em đi lấy nhiệt kế cho anh..."

"Thật ra là muốn chạy trốn mới đúng chứ?" Thi Vinh nhìn cô chằm chằm đầy nguy hiểm. "Lộ Lộ, trong bụng em có bao nhiêu quỷ kế mà anh còn không biết sao?"

Cô giống như Tôn hầu tử, dù rằng biến hóa bảy mươi hai kiểu, cũng không thoát khỏi Ngũ Chỉ sơn của anh.

Mạnh Nịnh bị vạch trần suy nghĩ trong lòng tức khắc sắc mặt trắng hơn, thấy Thi Vinh nhìn mình chăm chú, ra bộ chờ cô cho một lời giải thích thỏa đáng mới ngập ngừng đáp ứng: "Không không thể tiếp tục nữa... Em cũng không đi nổi rồi..." Đêm qua anh quá dữ dội, cả ngày hôm nay, cô không dám đi lại nhiều trong trường nữa, d'd'l'q"dhai chân nhũn ra, không ngừng run run, tuy là anh không ở bên cô, nhưng cảm giác bị người ta làm vẫn còn như cũ, làm hại cô cả ngày nay đều xấu hổ muốn chết. Lên lớp trước thời gian vào học, sau khi tan học chờ người ta đi hết mới dám ra khỏi khu dạy học, chỉ sợ bị người ta nhìn thấy tư thế đi đường cực kỳ mất tự nhiên của cô.

Nghe xong lời của cô, Thi Vinh lại nở nụ cười, nâng cằm cô lên lại một trận hôn nóng bỏng ập tới, miệng nói ra lời không đứng đắn: "Hóa ra là bị làm đến mức không khép nổi chân."

Mạnh Nịnh ngượng ngùng vô cùng, sau cùng chỉ có thể nhỏ giọng nói: "Đừng nói lời như vậy..."

"Thực ra em cực kỳ thích nghe, Lộ Lộ." Thi Vinh cười khê, khoe mắt đuôi mày đều mang vẻ xấu xa. "Mỗi lần anh nói những lời như vậy, miệng nhỏ phía dưới của em sẽ kẹp rất chặt em không biết anh thích dáng vẻ nghe lời của em bao nhiêu đâu..." Ngoài miệng nói xong, ngón tay thô ráp đã chạm vào váy

ngủ của Mạnh Ninh, lần mò một hồi, ý cười nơi khóe môi của Thi Vinh càng đậm hơn. "Em ẩm ướt rồi."

Mạnh Ninh bị anh làm cho toàn thân bủn rủn, một hồi sáng khoái đầm đìa * rồi, cô mệt mỏi dựa vào ngực Thi Vinh, mồ hôi trên hai người dính vào nhau, Thi Vinh vuốt ve mái tóc dài mềm mại của cô, chậm rãi hỏi: "Kính nguyệt tháng này của em chậm lại hả?"

Nghe vậy, Mạnh Ninh sững sốt, lập tức nghĩ tháng này cái kia của mình hình như là... chưa đến thật. Cô liền tỉnh ngộ, chẳng trách thời gian này mỗi lần Thi Vinh đòi hỏi cô đều vô cùng dịu dàng, xem cô như đồ dễ vỡ, sợ cô bị thương, ngay cả kiểu vào từ sau anh thích nhất cũng chỉ ít dùng, về cơ bản cô bảo gì thì làm nấy, cô vừa cầu xin tha thứ, anh liền dừng tay không gầy vò nữa, hóa ra... "Em..."

"Kính nguyệt tháng này của em còn chưa tới." Thi Vinh quả quyết. Thời trung học Mạnh Ninh bị đau bụng kinh, mãi đến sau khi sinh Quả Quả, được anh chăm sóc cẩn thận mới tốt hơn bấy, tám phần, đến tháng cũng rất đều. Nhưng tháng này lúc nên tới lại chưa tới, như thế, tám, chín phần mười là có rồi.

Tay anh vuốt ve trên bụng dưới bằng phẳng ấm áp của cô, sau một lúc lâu, nói: "Hi vọng thai này là con gái."

Mạnh Ninh lại không muốn, cô ngập ngừng một hồi mới nói: "... Không nhất định là mang thai thật đâu."

"Em không muốn sinh con cho anh sao?"

Trong lời nói này ẩn chứa sự nguy hiểm, Mạnh Ninh nghe rõ ràng. Đâu phải cô không muốn sinh con, cô không thích anh, nhưng không phải nghe anh mà sinh Quả Quả, yêu thương Quả Quả đến tận xương tủy sao? "Em không phải có ý này... Thi Vinh, em, em sợ đau." Cho tới bây giờ cô vẫn còn nhớ như in sự đau đớn khi sinh Quả Quả, đau như muốn chết đi một lần.

Mạnh Ninh nhắc nhở như vậy, Thi Vinh cũng nghĩ tới. Ban đầu bác sĩ đề xuất sinh mổ, nhưng Mạnh Ninh kiên trì sinh thường, ở trong phòng sinh rờn rã mười bảy tiếng đồng hồ, khi cô được đẩy ra, chân của Thi Vinh cũng mềm nhũn, nếu không phải bên cạnh còn có người đỡ, anh nghĩ anh sẽ ngất đi mất.

Tương tượng Mạnh Ninh sẽ phải trải qua sự đau đớn đáng sợ này một lần nữa, Thi Vinh cảm thấy đau lòng. Mặc dù ở trên giường anh không kiêng kị gì, tư thế gì cũng chơi cả rồi, nhưng trong cuộc sống hằng ngày, Mạnh Ninh chỉ rụng một cái tóc thôi anh đã đau lòng vô cùng.

"Ngày mai bảo bác sĩ Lã tới xem cho em." Thi Vinh nói.

Bác sĩ Lã là bác sĩ của gia đình nhà họ Thi, đã phục vụ nhà bọn họ hơn ba mươi năm rồi. Tính tình hiền lành, dễ gần.

Mạnh Ninh gật gật đầu, rúc trong lòng Thi Vinh. Cho dù cô có chịu thừa nhận hay không, qua nhiều năm như vậy, vòng ôm của Thi Vinh đã trở thành cảng tránh gió vững chắc nhất cũng là an toàn nhất của cô. Hai vợ chồng cứ yên lặng ôm nhau một lúc, Mạnh Ninh cảm thấy con buồn ngủ kéo tới, cũng không muốn ngủ, liền lôi kéo Thi Vinh mà nói chuyện câu có câu không: "Anh nói xem... Liệu Đình Hoài Chí có thể vì Mộc Nhung Nhung mà ly hôn với Đình phu nhân hay không?"

Thi Vinh dịu dàng vuốt ve tấm lưng mềm mại nhắn bóng của cô: "Sẽ không."

"Vì sao thế?"

"Đình phu nhân không còn sống bao lâu nữa." Thi Vinh lạnh lùng nói. "Lúc này mà ly hôn với bà ta, phá hủy danh hiệu người đàn ông tốt cả đời yêu vợ, yêu gia đình của mình, thật sự là chẳng đáng." Đó là một sự lựa chọn, mọi người đều có thể hiểu.

Mạnh Ninh suy nghĩ, cũng là lí lẽ này, cô cử động, sau đó cảm giác một vật to lớn nào đó dưới thân lại bắt đầu thức tỉnh, chen vào giữa hai chân cô, nóng hừng hực, làm cho toàn thân cô khẽ run rẩy, vội vàng ngồi im, không dám lộn xộn nữa. Thi Vinh cũng ôm chặt cô, giọng nói khàn khàn: "Không được lộn xộn, có phải lại muốn hay không?"

Mạnh Ninh đắm anh một cái: "Anh chắn chắn vậy sao?"

Thi Vinh tỏ vẻ đương nhiên: "Đúng."

Anh mãi mãi là đáng vẻ "ông đây thông minh nhất, chỉ số thông minh của ông đây cao nhất, ôi chao, thật sự là không dám nhìn thẳng à, bọn đàn độn này".

Mạnh Ninh không nói, nhắm hai mắt lại.

Sáng sớm hôm sau, bác sĩ Lã tới, sau khi Mạnh Ninh kiểm tra, nhìn thấy trên kết quả là âm tính, tức khắc tỏ phào nhẹ nhõm. Sắc mặt Thi Vinh ngay từ đầu đã không được tốt, từ từ trở lại bình thường - dù sao anh cũng là tên mặt than, nói cho cùng là tâm trạng như thế nào, đừng ai hòng nhìn ra được từ mặt anh.

Mạnh Ninh đi làm rồi, bác sĩ Lã cố ý gọi vào Thi Vinh sang một bên, vẻ mặt nghiêm túc nói với anh: "Cậu chủ, có phải cậu muốn để cô chủ mang thai đúng không?"

Thi Vinh gật đầu.

"Tốt nhất là đừng." Ông nói. "Lúc trước sinh cậu chủ nhỏ, thân thể cô chủ đã chịu đựng rất nhiều, cô ấy lại khẳng khái sinh thường, cho nên, mang thai lần nữa không khó, nhưng muốn sinh con bình an, thì không dễ dàng. Tôi đề nghị vẫn nên không mang thai nữa, hưởng ứng lời kêu gọi của quốc gia, chỉ

sinh một thôi."

Lời nói đùa này chẳng buồn cười chút nào. Thi Vinh nghĩ.

Có lẽ bác sĩ Lã cũng cảm thấy khó coi, lúng ta lúng túng, cũng không dám quấy rầy Thi Vinh, lén lút rời đi. Một mình Thi Vinh đứng ở ban công cho tới trưa, mãi đến giữa trưa Tiểu Chu đón Mạnh Ninh về nhà, anh nhìn khuôn mặt dịu dàng, thân thể yếu đuối của cô, bây giờ mới cho ra quyết định.

"Đương nhiên không phải!" Đinh Linh hét chói tai. "Anh, sao anh có thể là anh trai tôi chứ?! Chắc hẳn là Thi Vinh bảo anh đi lừa ba tôi đúng không? Đúng không? Đúng không?" Hối "Đúng không" ba lần liên tiếp, có vẻ như cô ta cực kỳ để ý vấn đề này.

Có thể không để bụng sao, Đinh Linh lại không ngốc, cô ta chỉ giống với mẹ cô ta ở cái đầu quá lãng mạn mà thôi. Cô ta có thể nhìn ra được ánh mắt không kiên nhẫn và chán ghét của ba, cũng có thể nhìn ra bây giờ ba đặt toàn bộ tâm trí lên thăm trọng, tình cha con mười mấy năm giữa bọn họ, bởi vì sự xuất hiện của thăm trọng, cứ thế mà chấm dứt!

Nghĩ vậy, Đinh Linh liền cảm giác tim, gan, phổi, thận đều cuộn lại đến đau đớn. Cô ta nghĩ, bản thân cũng thật là xui xẻo... Người ta học đại học đều muôn màu muôn vẻ, vì sao cô ta lại cứ phải đau khổ như vậy chứ? Gia đình tan vỡ, bạn tốt và ba cùng nhau, mẹ mắc bệnh nan y, bây giờ thì anh trai cùng cha khác mẹ có mưu đồ khác!

Thăm Trọng bình tĩnh nhìn Đinh Linh phát điên, đợi đến khi cô ta điên xong rồi, mới lạnh nhạt nói: "Báo cáo ADN ở trong phòng sách, nếu cô không tin, có thể xem."

"Đương nhiên tôi không tin! Đây chắc chắn là quỷ kế của Thi Vinh! Có phải anh ta muốn tôi đi cầu xin anh ta hay không? Cầu xin anh ta cho tôi trở lại làm việc ở Thi thị? Anh nói cho anh ta biết, không thể nào, đời này tôi không có khả năng đến Thi thị làm việc lần nữa! Tôi cũng quyết không chịu khuất phục anh ta!"

Thăm Trọng: "...". Đây là anh đang gặp phải một đứa mắc bệnh thần kinh sao? Nhưng mà nhìn dáng vẻ người này, có lẽ anh cũng mừng tượng ra được mẹ cô ta như thế nào, cũng khó trách, tính mẹ anh nghiêm túc cẩn thận quả thực không đâu lại được người đàn bà "trong sáng, ngây thơ thánh thiện" như hoa sen đó.

Nhưngd;đ;l;q;d đồng thời Thăm Trọng cũng thấy mừng vì mẹ anh đã sớm thoát khỏi tình cảm đau khổ đó rồi, còn tìm được một bạn trai người Pháp nhỏ hơn bà mười tuổi, cuộc sống như vậy còn tốt hơn nhiều so với ở đây.

Tuy là phần lớn lời của Đinh Linh đều là nói xạo, nhưng có một vài điều cô ta đã đúng, về nguyên nhân Thăm Trọng đến đây nhận tổ quy tông là Thi Vinh yêu cầu. Nếu không phải do Thi Vinh, Thăm Trọng không thể có thành tựu như ngày hôm nay, cho nên, chẳng qua là để anh (TT) giúp một chuyện thôi, anh (TV) có gì không thể làm chứ? Quan trọng nhất, chuyện này cũng không phải là giả, anh vẫn thật sự là con trai của Đinh Hoài Chí. Nói tới đây, Thăm Trọng không khỏi nghi ngờ, có lẽ vài năm trước lúc mình vừa đến công ty đã bị đồng sự trêu chọc cho theo dõi rồi, để một ngày nào đó đem anh ra làm thanh đao sắc nhọn, chém đứt đầu nhà họ Đinh.

Thấy Thăm Trọng lặng im không nói, Đinh Linh còn tưởng rằng bản thân đoán đúng rồi. Rốt cục bây giờ cô ta cũng đã hiểu ra, cô ta và Thi Vinh không phải thuộc kiểu vừa gặp đã yêu, mà là ngược luyến tình thâm! Rễ tình của nam chính đối với nữ chính đã đâm sâu, muốn cô ấy hoàn toàn thuộc về mình, liền sai người giả mạo anh trai của cô ấy mà tiếp nhận sản nghiệp nhà cô ấy, sau đó mượn danh lợi mà bắt lấy cô ta, như thế như vậy lại như vậy như thế, sau cùng hai người sống hạnh phúc vui vẻ cùng nhau.

Đinh Linh bị sự mơ mộng của mình dọa cho sợ hãi. Cô ta biết mình đắm đầu vào người Thi Vinh sẽ không có trái ngọt mà ăn, nhưng cho tới bây giờ cô ta vẫn không cố ý lắc lư ở trước mặt anh, cũng không ăn mặc không chuyên nghiệp mà! Nhưng mà vì sao... Thi Vinh muốn đối xử với cô ta như vậy? Nếu thích cô ta, vì sao không nói thẳng? Đương nhiên cô ta có thể để Mạnh Ninh rời đi. Tình yêu tay ba, vốn là quá mức chật chội.

May mà Thăm Trọng không biết thuật đọc suy nghĩ, nếu không nhất định sẽ ỏi ra luôn. Đứa trẻ này bao nhiêu tuổi rồi, còn ảo tưởng tổng giám đốc tàn bạo sẽ có một ngày bước ra từ xe Rolls-Royce tay cầm bó hoa hồng và nhẫn kim cương tới cầu hôn cô ta sao?!

Nằm! Mơ! Đi! Thôi!

Tổng giám đốc người ta có quyền thế, có tiền, có xe, có nhà, vì sao người ta không chọn người trẻ tuổi, xinh đẹp, nghe lời, gia thế trong sạch, mà lại chọn cô ta chứ? Làm kim chủ cũng chết mất thôi!

Lúc này đồng sự trêu chọc tà mị cuồng quyền đang ôm bà xã lẫn ga giường hắt hơi một cái.

Mạnh Ninh lập tức hỏi: "Sao thế, bị cảm à?"

Thi Vinh lắc đầu nói: "Không."

"Vậy sao có thể hắt hơi chứ?" Mạnh Ninh hỏi, thừa cơ hội định ngồi dậy. "Đề em đi lấy nhiệt kế cho anh..."

"Thật ra là muốn chạy trốn mới đúng chứ?" Thi Vinh nhìn cô chằm chằm đầy nguy hiểm. "Lộ Lộ, trong bụng em có bao nhiêu quỷ kế mà anh còn không biết sao?"

Cô giống như Tôn hầu tử, dù rằng biến hóa bảy mươi hai kiểu, cũng không thoát khỏi Ngũ Chi sơn của anh.

Mạnh Ninh bị vạch trần suy nghĩ trong lòng tức khắc sắc mặt trắng hơn, thấy Thi Vinh nhìn mình chăm chú, ra bộ chờ cô cho một lời giải thích thỏa đáng mới ngập ngừng đáp ứng: "Không không thể tiếp tục nữa... Em cũng không đi nổi rồi..." Đêm qua anh quá dữ dội, cả ngày hôm nay, cô không dám đi lại nhiều trong trường nữa, hai chân nhũn ra, không ngừng run run, tuy là anh không ở bên cô, nhưng cảm giác bị người ta làm vẫn còn như cũ, làm hại cô cả ngày nay đều xấu hổ muốn chết. Lên lớp trước thời gian vào học, sau khi tan học chờ người ta đi hết mới dám ra khỏi khu dạy học, chỉ sợ bị người ta nhìn thấy tư thế đi đường cực kỳ mất tự nhiên của cô.

Nghe xong lời của cô, Thi Vinh lại nở nụ cười, nâng cằm cô lên lại một trận hôn nóng bỏng ập tới, miệng nói ra lời không đứng đắn: "Hóa ra là bị làm đến mức không khép nổi chân."

Mạnh Ninh ngượng ngùng vô cùng, sau cùng chỉ có thể nhỏ giọng nói: "Đừng nói lời như vậy..."

"Thực ra em cực kỳ thích nghe, Lộ Lộ." Thi Vinh cười khê, khoe mắt đuôi mày đều mang vẻ xấu xa. "Mỗi lần anh nói những lời như vậy, miệng nhỏ phía dưới của em sẽ kẹp rất chặt em không biết anh thích dáng vẻ nghe lời của em bao nhiêu đâu..." Ngoài miệng nói xong, ngón tay thô ráp đã chạm vào váy ngực của Mạnh Ninh, lần mò một hồi, ý cười nơi khóe môi của Thi Vinh càng đậm hơn. "Em ẩm ướt rồi."

Mạnh Ninh bị anh làm cho toàn thân bủn rủn, một hồi sáng khoái đầm đìa * rồi, cô mệt mỏi dựa vào ngực Thi Vinh, mồ hôi trên hai người dính vào nhau, Thi Vinh vuốt ve mái tóc dài mềm mại của cô, chậm rãi hỏi: "Kinh nguyệt tháng này của em chậm lại hả?" Nghe vậy, Mạnh Ninh sùng sốt, lập tức nghĩ tháng này cái kia của mình hình như là... chưa đến thật. Cô liên tưởng, chẳng trách thời gian này mỗi lần Thi Vinh đòi hỏi cô đều vô cùng dục dăng, xem cô như đồ dễ vỡ, sợ cô bị thương, ngay cả kiểu vào từ sau anh thích nhất cũng chỉ ít dùng, về cơ bản cô bảo gì thì làm nấy, cô vừa cầu xin tha thứ, anh liền dừng tay không giằng vò nữa, hóa ra... "Em..."

"Kinh nguyệt tháng này của em còn chưa tới." Thi Vinh quả quyết. Thời trung học Mạnh Ninh bị đau bụng kinh, mãi đến sau khi sinh Quả Quả, được anh chăm sóc cẩn thận mới tốt hơn bấy, tám phần, đến tháng cũng rất đều. Nhưng tháng này lúc nên tới lại chưa tới, như thế, tám, chín phần mười là có rồi.

Tay anh vuốt ve trên bụng dưới bằng phẳng ấm áp của cô, sau một lúc lâu, nói: "Hi vọng thai này là con gái."

Mạnh Ninh lại không muốn, cô ngập ngừng một hồi mới nói: "... Không nhất định là mang thai thật đâu."

"Em không muốn sinh con cho anh sao?"

Trong lời nói này ẩn chứa sự nguy hiểm, Mạnh Ninh nghe rõ ràng. Đầu phải cô không muốn sinh con, cô không thích anh, nhưng không phải nghe anh mà sinh Quả Quả, yêu thương Quả Quả đến tận xương tủy sao? "Em không phải có ý này... Thi Vinh, em, em sợ đau." Cho tới bây giờ cô vẫn còn nhớ như in sự đau đớn khi sinh Quả Quả, đau như muốn chết đi một lần.

Mạnh Ninh nhắc nhở như vậy, Thi Vinh cũng nghĩ tới. Ban đầu bác sĩ đề xuất sinh mổ, nhưng Mạnh Ninh kiên trì sinh thường, ở trong phòng sinh rống rã mười bảy tiếng đồng hồ, khi cô được đẩy ra, chân của Thi Vinh cũng mềm nhũn, nếu không phải bên cạnh còn có người đỡ, anh nghĩ anh sẽ ngất đi mất.

Tưởng tượng Mạnh Ninh sẽ phải trải qua sự đau đớn đáng sợ này một lần nữa, Thi Vinh cảm thấy đau lòng. Mặc dù ở trên giường anh không kiêng kị gì, tư thế gì cũng chơi cả rồi, nhưng trong cuộc sống hằng ngày, Mạnh Ninh chỉ rụng một cái tóc thôi anh đã đau lòng vô cùng.

"Ngày mai bảo bác sĩ Lã tới xem cho em." Thi Vinh nói.

Bác sĩ Lã là bác sĩ của gia đình nhà họ Thi, đã phục vụ nhà bọn họ hơn ba mươi năm rồi. Tính tình hiền lành, dễ gần.

Mạnh Ninh gật gật đầu, rúc trong lòng Thi Vinh. Cho dù cô có chịu thừa nhận hay không, qua nhiều năm như vậy, vòng ôm của Thi Vinh đã trở thành cảng tránh gió vững chắc nhất cũng là an toàn nhất của cô. Hai vợ chồng cứ yên lặng ôm nhau một lúc, Mạnh Ninh cảm thấy con buồn ngủ kéo tới, cũng không muốn ngủ, liền lôi kéo Thi Vinh mà nói chuyện câu có câu không: "Anh nói xem... Liệu Đình Hoài Chí có thể vì Mộc Nhung Nhung mà ly hôn với Đình phu nhân hay không?"

Thi Vinh dục dăng vuốt ve tấm lưng mềm mại nhẵn bóng của cô: "Sẽ không."

"Vì sao thế?"

"Đình phu nhân không còn sống bao lâu nữa." Thi Vinh lạnh lùng nói. "Lúc này mà ly hôn với bà ta, phá hủy danh hiệu người đàn ông tốt cả đời yêu vợ, yêu gia đình của mình, thật sự là chẳng đáng." Đó là một sự lựa chọn, mọi người đều có thể hiểu.

Mạnh Ninh suy nghĩ, cũng là lí lẽ này, cô cử động, sau đó cảm giác một vật to lớn nào đó dưới thân lại bắt đầu thức tỉnh, chen vào giữa hai chân cô, nóng hừng hực, làm cho toàn thân cô khẽ run rẩy, vội vàng ngồi im, không dám lộn xộn nữa. Thi Vinh cũng ôm chặt cô, giọng nói khàn khàn: "Không được lộn xộn, có phải lại muốn hay không?"

Mạnh Ninh đầm anh một cái: "Anh chán chán vậy sao?"

Thi Vinh tỏ vẻ đương nhiên: "Đúng."

Anh mãi mãi là đáng về "ông đây thông minh nhất, chỉ số thông minh của ông đây cao nhất, ôi chao, thật sự là không dám nhìn thẳng à, bọn đàn độn này".

Mạnh Ninh không nói, nhắm hai mắt lại.

Sáng sớm hôm sau, bác sĩ Lã tới, sau khi Mạnh Ninh kiểm tra, nhìn thấy trên kết quả là âm tính, tức khắc thở phào nhẹ nhõm. Sắc mặt Thi Vinh ngay từ đầu đã không được tốt, từ từ trở lại bình thường - dù sao anh cũng là tên mặt than, nói cho cùng là tâm trạng như thế nào, đừng ai hòng nhìn ra được từ mặt anh.

Mạnh Ninh đi làm rồi, bác sĩ Lã cố ý gọi vào Thi Vinh sang một bên, vẻ mặt nghiêm túc nói với anh: "Cậu chủ, có phải cậu muốn để cô chủ mang thai đúng không?"

Thi Vinh gật đầu.

"Tốt nhất là đừng." Ông nói. "Lúc trước sinh cậu chủ nhỏ, thân thể cô chủ đã chịu đựng rất nhiều, cô ấy lại khẳng khái sinh thường, cho nên, mang thai lần nữa không khó, nhưng muốn sinh con bình an, thì không dễ dàng. Tôi đề nghị vẫn nên không mang thai nữa, hưởng ứng lời kêu gọi của quốc gia, chỉ sinh một thôi."

Lời nói đùa này chẳng buồn cười chút nào. Thi Vinh nghĩ.

Có lẽ bác sĩ Lã cũng cảm thấy khó coi, lúng ta lúng túng, cũng không dám quấy rầy Thi Vinh, lén lút rời đi. Một mình Thi Vinh đứng ở ban công cho tới trưa, mãi đến giữa trưa Tiểu Chu đón Mạnh Ninh về nhà, anh nhìn khuôn mặt dịu dàng, thân thể yếu đuối của cô, bây giờ mới cho ra quyết định.

"Đương nhiên không phải!" Đinh Linh thét chói tai. "Anh, sao anh có thể là anh trai tôi chứ?! Chắc hẳn là Thi Vinh bảo anh đi lừa ba tôi đúng không? Đúng không? Đúng không?" Hỏi "Đúng không" ba lần liên tiếp, có vẻ như cô ta cực kỳ để ý vấn đề này.

Có thể không để bụng sao, Đinh Linh lại không ngốc, cô ta chỉ giống với mẹ cô ta ở cái đầu quá lảng mạn mà thôi. Cô ta có thể nhìn ra được ánh mắt không kiên nhẫn và chán ghét của ba, cũng có thể nhìn ra bây giờ ba đặt toàn bộ tâm trí lên thăm trọng, tình cha con mười mấy năm giữa bọn họ, bởi vì sự xuất hiện của thăm trọng, cứ thế mà chấm dứt!

Nghĩ vậy, Đinh Linh liền cảm giác tim, gan, phổi, thận đều cuộn lại đến đau đớn. Cô ta nghĩ, bản thân cũng thật là xui xẻo... Người ta học đại học đều muốn màu mỡ, vì sao cô ta lại cứ phải đau khổ như vậy chứ? Gia đình tan vỡ, bạn tốt và ba cùng nhau, mẹ mắc bệnh nan y, bây giờ thì anh trai cùng cha khác mẹ có mưu đồ khác!

Thăm Trọng bình tĩnh nhìn Đinh Linh phát điên, đợi đến khi cô ta điên xong rồi, mới lạnh nhạt nói: "Báo cáo ADN ở trong phòng sách, nếu cô không tin, có thể xem."

"Đương nhiên tôi không tin! Đây chắc chắn là quỷ kế của Thi Vinh! Có phải anh ta muốn tôi đi cầu xin anh ta hay không? Cầu xin anh ta cho tôi trở lại làm việc ở Thi thị? Anh nói cho anh ta biết, không thể nào, đời này tôi không có khả năng đến Thi thị làm việc lần nữa! Tôi cũng quyết không chịu khuất phục anh ta!"

Thăm Trọng: "...". Đây là anh đang gặp phải một đứa mắc bệnh thần kinh sao? Nhưng mà nhìn dáng vẻ người này, có lẽ anh cũng mừng tượng ra được mẹ cô ta như thế nào, cũng khó trách, tính mẹ anh nghiêm túc cẩn thận quả thực không đâu lại được người đàn bà "trong sáng, ngây thơ thánh thiện" như hoa sen đó.

Nhưng đồng thời Thăm Trọng cũng thấy mừng vì mẹ anh đã sớm thoát khỏi tình cảm đau khổ đó rồi, còn tìm được một bạn trai người Pháp nhỏ hơn bà mười tuổi, cuộc sống như vậy còn tốt hơn nhiều so với ở đây.

Tuy là phần lớn lời của Đinh Linh đều là nói xạo, nhưng có một vài điều cô ta đã đúng, về nguyên nhân Thăm Trọng đến đây nhận tổ quy tông là Thi Vinh yêu cầu. Nếu không phải do Thi Vinh, Thăm Trọng không thể có thành tựu như ngày hôm nay, cho nên, chẳng qua là để anh (TT) giúp một chuyện thôi, anh (TV) có gì không thể làm chứ? Quan trọng nhất, chuyện này cũng không phải là giả, anh vẫn thật sự là con trai của Đinh Hoài Chí. Nói tới đây, Thăm Trọng không khỏi nghi ngờ, có lẽ vài năm trước lúc mình vừa đến công ty đã bị đồng sự trêu chọc cho theo dõi rồi, để một ngày nào đó đem anh ra làm thanh đao sắc nhọn, chém đứt đầu nhà họ Đinh.

Thấy Thăm Trọng lặng im không nói, Đinh Linh còn tưởng rằng bản thân đoán đúng rồi. Rốt cục bây giờ cô ta cũng đã hiểu ra, cô ta và Thi Vinh không phải thuộc kiểu vừa gặp đã yêu, mà là ngược luyến tình thâm! Rễ tình của nam chính đối với nữ chính đã đâm sâu, muốn cô ấy hoàn toàn thuộc về mình, liền sai người giả mạo anh trai của cô ấy mà tiếp nhận sản nghiệp nhà cô ấy, sau đó mượn danh lợi mà bắt lấy cô ta, như thế như vậy lại như vậy như thế, sau cùng hai người sống hạnh phúc vui vẻ cùng nhau.

Đinh Linh bị sự mơ mộng của mình dọa cho sợ hãi. Cô ta biết mình đắm đuối vào người Thi Vinh sẽ không có trái ngọt mà ăn, nhưng cho tới bây giờ cô ta vẫn không có ý lác lư ở trước mặt anh, cũng không ăn mặc không chuyên nghiệp mà! Nhưng mà vì sao... Thi Vinh muốn đối xử với cô ta như vậy? Nếu thích cô ta, vì sao không nói thẳng? Đương nhiên cô ta có thể để Mạnh Ninh rời đi. Tình yêu tay ba, vốn là quá mức chật chội.

May mà Thăm Trọng không biết thuật đọc suy nghĩ, nếu không nhất định sẽ ói ra luôn. Đứa trẻ này bao nhiêu tuổi rồi, còn ảo tưởng tổng giám đốc tàn bạo sẽ có một ngày bước ra từ xe Rolls-Royce tay cầm bó hoa hồng và nhẫn kim cương tới cầu hôn cô ta sao?!

Nằm! Mơ! Đi! Thôi!

Tổng giám đốc người ta có quyền thế, có tiền, có xe, có nhà, vì sao người ta không chọn người trẻ tuổi, xinh đẹp, nghe lời, gia thế trong sạch, mà lại chọn cô ta chứ? Làm kim chủ cũng chết mất thôi!

Lúc này đồng sự trưởng tà mị cuồng quyền đang ôm bà xã lén ga giường hắt hơi một cái.

Mạnh Ninh lập tức hỏi: "Sao thế, bị cảm à?"

Thi Vinh lắc đầu nói: "Không."

"Vậy sao có thể hắt hơi chứ?" Mạnh Ninh hỏi, thừa cơ hội định ngồi dậy. "Đề em đi lấy nhiệt kế cho anh..."

"Thật ra là muốn chạy trốn mới đúng chứ?" Thi Vinh nhìn cô chăm chăm đầy nguy hiểm. "Lộ Lộ, trong bụng em có bao nhiêu quỷ kế mà anh còn không biết sao?"

Cô giống như Tôn hầu tử, dù rằng biến hóa bảy mươi hai kiểu, cũng không thoát khỏi Ngũ Chi sơn của anh.

Mạnh Ninh bị vạch trần suy nghĩ trong lòng tức khắc sắc mặt trắng hơn, thấy Thi Vinh nhìn mình chăm chú, ra bộ chờ cô cho một lời giải thích thỏa đáng mới ngập ngừng đáp ứng: "Không không thể tiếp tục nữa... Em cũng không đi nổi rồi..." Đêm qua anh quá dữ dội, cả ngày hôm nay, cô không dám đi lại nhiều trong trường nữa, hai chân nhũn ra, không ngừng run run, tuy là anh không ở bên cô, nhưng cảm giác bị người ta làm vẫn còn như cũ, làm hại cô cả ngày nay đều xấu hổ muốn chết. Lên lớp trước thời gian vào học, sau khi tan học chờ người ta đi hết mới dám ra khỏi khu dạy học, chỉ sợ bị người ta nhìn thấy tư thế đi đường cực kỳ mất tự nhiên của cô.

Nghe xong lời của cô, Thi Vinh lại nở nụ cười, nâng cằm cô lên lại một trận hôn nóng bỏng ập tới, miệng nói ra lời không đứng đắn: "Hóa ra là bị làm đến mức không khép nổi chân."

Mạnh Ninh ngượng ngùng vô cùng, sau cùng chỉ có thể nhỏ giọng nói: "Đừng nói lời như vậy..."

"Thực ra em cực kỳ thích nghe, Lộ Lộ." Thi Vinh cười khê, khoe mắt đuôi mày đều mang vẻ xấu xa. "Mỗi lần anh nói những lời như vậy, miệng nhỏ phía dưới của em sẽ kẹp rất chặt em không biết anh thích dáng vẻ nghe lời của em bao nhiêu đâu..." Ngoài miệng nói xong, ngón tay thô ráp đã chạm vào váy ngủ của Mạnh Ninh, lần mò một hồi, ý cười nơi khóe môi của Thi Vinh càng đậm hơn. "Em ẩm ướt rồi."

Mạnh Ninh bị anh làm cho toàn thân bủn rủn, một hồi sáng khoái đầm đìa * rồi, cô mệt mỏi dựa vào ngực Thi d.d.l.q.dVinh, mồ hôi trên hai người dính vào nhau, Thi Vinh vuốt ve mái tóc dài mềm mại của cô, chậm rãi hỏi: "Kính nguyệt tháng này của em chậm lại hả?"

Nghe vậy, Mạnh Ninh sững sốt, lập tức nghĩ tháng này cái kia của mình hình như là... chưa đến thật. Cô liền tỉnh ngộ, chẳng trách thời gian này mỗi lần Thi Vinh đòi hỏi cô đều vô cùng dịu dàng, xem cô như đồ dễ vỡ, sợ cô bị thương, ngay cả kiểu vào từ sau anh thích nhất cũng chỉ ít dùng, về cơ bản cô bảo gì thì làm nấy, cô vừa cầu xin tha thứ, anh liền dừng tay không giằng vò nữa, hóa ra... "Em..."

"Kính nguyệt tháng này của em còn chưa tới." Thi Vinh quả quyết. Thời trung học Mạnh Ninh bị đau bụng kinh, mãi đến sau khi sinh Quả Quả, được anh chăm sóc cẩn thận mới tốt hơn bảy, tám phần, đến tháng cũng rất đều. Nhưng tháng này lúc nên tới lại chưa tới, như thế, tám, chín phần mười là có rồi.

Tay anh vuốt ve trên bụng dưới bằng phẳng ấm áp của cô, sau một lúc lâu, nói: "Hi vọng thai này là con gái."

Mạnh Ninh lại không muốn, cô ngập ngừng một hồi mới nói: "... Không nhất định là mang thai thật đâu."

"Em không muốn sinh con cho anh sao?"

Trong lời nói này ẩn chứa sự nguy hiểm, Mạnh Ninh nghe rõ ràng. Đâu phải cô không muốn sinh con, cô không thích anh, nhưng không phải nghe anh mà sinh Quả Quả, yêu thương Quả Quả đến tận xương tủy sao? "Em không phải có ý này... Thi Vinh, em, em sợ đau." Cho tới bây giờ cô vẫn còn nhớ như in sự đau đớn khi sinh Quả Quả, đau như muốn chết đi một lần.

Mạnh Ninh nhắc nhở như vậy, Thi Vinh cũng nghĩ tới. Ban đầu bác sĩ đề xuất sinh mổ, nhưng Mạnh Ninh kiên trì sinh thường, ở trong phòng sinh rờn rã mười bảy tiếng đồng hồ, khi cô được đẩy ra, chân của Thi Vinh cũng mềm nhũn, nếu không phải bên cạnh còn có người đỡ, anh nghĩ anh sẽ ngất đi mất.

Tưởng tượng Mạnh Ninh sẽ phải trải qua sự đau đớn đáng sợ này một lần nữa, Thi Vinh cảm thấy đau lòng. Mặc dù ở trên giường anh không kiêng kị gì, tư thế gì cũng chơi cả rồi, nhưng trong cuộc sống hằng ngày, Mạnh Ninh chỉ rụng một cái tóc thôi anh đã đau lòng vô cùng.

"Ngày mai bác sĩ Lã tới xem cho em." Thi Vinh nói.

Bác sĩ Lã là bác sĩ của gia đình nhà họ Thi, đã phục vụ nhà bọn họ hơn ba mươi năm rồi. Tính tình hiền lành, dễ gần.

Mạnh Ninh gật gật đầu, rúc trong lòng Thi Vinh. Cho dù cô có chịu thừa nhận hay không, qua nhiều năm như vậy, vòng ôm của Thi Vinh đã trở thành cảng tránh gió vững chắc nhất cũng là an toàn nhất của cô. Hai vợ chồng cứ yên lặng ôm nhau một lúc, Mạnh Ninh cảm thấy con buồn ngủ kéo tới, cũng không muốn ngủ, liền lôi kéo Thi Vinh mà nói chuyện câu có câu không: "Anh nói xem... Liệu Đinh Hoài Chí có thể vì Mộc Nhung Nhung mà ly hôn với Đinh phu nhân hay không?"

Thi Vinh dịu dàng vuốt ve tấm lưng mềm mại nhẵn bóng của cô: "Sẽ không."

"Vì sao thế?"

"Đinh phu nhân không còn sống bao lâu nữa." Thi Vinh lạnh lùng nói. "Lúc này mà ly hôn với bà ta, phá hủy danh hiệu người đàn ông tốt cả đời yêu vợ, yêu gia đình của mình, thật sự là chẳng đáng." Đó là một sự lựa chọn, mọi người đều có thể hiểu.

Mạnh Ninh suy nghĩ, cũng là lí lẽ này, cô cử động, sau đó cảm giác một vật to lớn nào đó dưới thân lại bắt đầu thức tỉnh, chen vào giữa hai chân cô, nóng hừng hực, làm cho toàn thân cô khẽ run rẩy, vội vàng ngồi im, không dám lộn xộn nữa. Thi Vinh cũng ôm chặt cô, giọng nói khàn khàn: "Không được lộn xộn, có phải lại muốn hay không?"

Mạnh Ninh đảm anh một cái: "Anh chắn chắn vậy sao?"

Thi Vinh tỏ vẻ đương nhiên: "Đúng."

Anh mãi mãi là đáng về "ông đây thông minh nhất, chỉ số thông minh của ông đây cao nhất, ôi chao, thật sự là không dám nhìn thẳng à, bọn đàn độn này".

Mạnh Ninh không nói, nhắm hai mắt lại.

Sáng sớm hôm sau, bác sĩ Lã tới, sau khi Mạnh Ninh kiểm tra, nhìn thấy trên kết quả là âm tính, tức khắc thở phào nhẹ nhõm. Sắc mặt Thi Vinh ngay từ đầu đã không được tốt, từ từ trở lại bình thường - dù sao anh cũng là tên mặt than, nói cho cùng là tâm trạng như thế nào, đừng ai hòng nhìn ra được từ mặt anh.

Mạnh Ninh đi làm rồi, bác sĩ Lã cố ý gọi vào Thi Vinh sang một bên, vẻ mặt nghiêm túc nói với anh: "Cậu chủ, có phải cậu muốn để cô chủ mang thai đúng không?"

Thi Vinh gật đầu.

"Tốt nhất là đừng." Ông nói. "Lúc trước sinh cậu chủ nhỏ, thân thể cô chủ đã chịu đựng rất nhiều, cô ấy lại khẳng khái sinh thường, cho nên, mang thai lần nữa không khó, nhưng muốn sinh con bình an, thì không dễ dàng. Tôi đề nghị vẫn nên không mang thai nữa, hưởng ứng lời kêu gọi của quốc gia, chỉ sinh một thôi."

Lời nói đùa này chẳng buồn cười chút nào. Thi Vinh nghĩ.

Có lẽ bác sĩ Lã cũng cảm thấy khó coi, lúng ta lúng túng, cũng không dám quấy rầy Thi Vinh, lén lút rời đi. Một mình Thi Vinh đứng ở ban công cho tới trưa, mãi đến giữa trưa Tiểu Chu đón Mạnh Ninh về nhà, anh nhìn khuôn mặt dịu dàng, thân thể yếu đuối của cô, bây giờ mới cho ra quyết định.

Bạn đang đọc truyện *Chi Yếu Cố Chấp Cuồng Của Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 60

Tay Thi Vinh vừa to lại dịu dàng, lúc vuốt ve thân thể cô thoải mái không nói nên lời, Mạnh Ninh như con mèo làm biếng mà 'um' ra tiếng, khắp người đau nhức dưới sự chăm sóc cẩn thận của Thi Vinh mà đỡ hơn không ít. Thi Vinh cũng dường như thông qua lần * này mà ổn định tâm trạng, tóm lại trong mắt của Mạnh Ninh, anh tốt hơn lúc buổi trưa nhiều.

Lúc này cô đã đói bụng, thế nào cũng không muốn nghe Thi Vinh cùng ngủ trên giường với anh, không ngừng làm ầm ĩ, lúc này nhất định không thể không ăn gì. Thi Vinh bị cô làm nũng, nghiêm mặt, nhưng trong mắt lại là một vẻ nuông chiều. Nhắc d'd'l'q'đóit cũng thật sự kỳ quái, Mạnh Ninh có thể dễ dàng phân biệt Thi Vinh nổi cáu thật hay giả nổi cáu. Giống như là hiện tại, rõ ràng mặt anh xụ xuống, nhưng cô lại không sợ, đôi khi cho dù trên mặt Thi Vinh mang nét cười, cô lại cảm giác sợ đến nổi da gà.

Theo suy nghĩ của Thi Vinh là muốn ôm cô nằm tiếp, hưởng thụ thời gian hai người khó có được từ sau khi có Quả Quả. Mạnh Ninh đánh chết cũng không muốn, cô muốn tắm rửa, muốn mặc quần áo, muốn ăn cơm, muốn xem tivi, nhất định không muốn ở trên giường. Quá đau khổ, quá *, ồ chần là điễm báo sa đọa. Thi Vinh bị Mạnh Ninh náo loạn đến không có cách nào, đáng tiếc anh lại là người không biết nấu ăn - anh từng học khi nào? Không có thiên phú chính là không có thiên phú, người đàn ông này làm gì cũng tuân theo ý nghĩ của mình một cách nghiêm ngặt, nấu cơm cũng vậy, muốn thêm muối thì thêm muối, muốn bỏ đường thì bỏ đường, mà còn không kiểm soát nổi số lượng, có đôi khi làm được thứ gì đó sắc hương đều đủ, nhưng mà mẹ nó khó ăn đến mức vị giác muốn nổ tung trong miệng, bùng nổ đến mức miệng toàn pháo hoa.

Vừa nghe Thi Vinh nói muốn đi làm cơm, Mạnh Ninh sợ hãi, cô còn nhớ rõ lần trước miệng mình chịu khổ sở. Nhưng bây giờ bảo cô ra ngoài ăn cô cũng không muốn, bỏ cũng chẳng bỏ nổi, nửa là ra ngoài ăn.

Vì thế, thư ký vạn năng thư ký Vương lại lên sân khấu, đồng sự trường vô cùng độc ác chỉ cho ông ta nửa tiếng đồng hồ, bảo ông ta gói hai phần cơm tối mang đến chung cư XX, ông ta hận, cổ vẹt quán XX với đồ chay hàng XX, đặc biệt là hướng đi của hai nơi lại ngược nhau, ông ta không có ma thuật, lại càng không biết dịch chuyển tức thời!

Cuối cùng ông ta mất 45 phút, vinh dự bị khấu trừ một phần tư tiền lương tháng này, lòng thư ký Vương tràn đầy hoảng sợ mà đến, nước mắt rùng rùng mà đi, ánh mắt trước khi đi kia ai oán đến nỗi Mạnh Ninh thấy cũng không đành lòng: "Hay là đừng khấu trừ tiền lương của thư ký Vương... Dù sao còn phải gọi ông ấy một tiếng cậu mà..."

"Công và tư phải phân biệt, am em ruột cũng phải tính sổ rõ ràng."

Mạnh Nịnh hết chỗ nói rồi, anh bảo người ta mang bữa tối cho anh khi hết giờ làm, thì không tính là công tư bắt phân hay sao?

Đương nhiên Thi Vinh không có tính tự giác như vậy, anh ôm Mạnh Nịnh ngồi lên đùi, đồng thời mở hộp đồ ăn ra, sau đó chọn món cô thích mà bón cho cô. Mạnh Nịnh bị ép bón, dạ dày cô nhỏ, sức ăn cũng kém, ăn không được bao nhiêu đã no, mà trên bề mặt đồ ăn còn quá nhiều dầu muối, cô không thích. Thi Vinh quét sạch sẽ chỗ đồ ăn còn lại, cho dù ăn thật nhiều, thân hình cao lớn của anh vẫn rắn chắc khoẻ mạnh như vậy, hai chân thon dài thẳng tắp lộ ra vẻ đẹp khỏe khoắn chỉ có ở nam giới, ít nhất cũng khiến Mạnh Nịnh nhìn đến đỏ cả mặt.

Kết hôn nhiều năm như vậy, có chỗ nào của anh mà cô chưa từng thấy đâu, thậm chí ban đầu dưới sự ép buộc của Thi Vinh, chỗ nào cũng đã từng hôn rồi, liếm rồi, nhưng điều đó không có nghĩa là Mạnh Nịnh có thể miễn dịch với thân thể này. Thi Vinh tự mặc quần lót, Mạnh Nịnh nhìn không nổi, vội vàng đi đẩy anh, bảo anh mặc áo ngủ.

Kết quả vừa mặc vào áo ngủ nhung đen, trái lại càng thêm quyến rũ. Lồng ngực rắn chắc, cơ ngực mềm người, cơ bụng hấp dẫn còn có đùi nữa... Tại Mạnh Nịnh cũng hồng hồng. Cô liếm cánh môi hơi khô của mình, cũng không phải chỉ có đàn ông mới bị sắc đẹp làm cho mê muội, phụ nữ cũng sẽ bị đàn ông đẹp trai hấp dẫn.

Đối với việc thân thể của mình có thể khiến Mạnh Nịnh nhìn không chớp mắt, Thi Vinh cực kỳ vinh hạnh và rất đắc ý, trong mắt đen thậm chí còn thoáng qua vẻ tự mãn. Thấy Mạnh Nịnh cúi đầu, anh còn cố ý chuyển động trước mặt cô, Mạnh Nịnh bị anh làm cho không chịu nổi, thừa dịp anh đứng trước mặt mình, vội tay nhéo một cọng lông chân mà dùng sức kéo ra...

"Ss!" Thi Vinh hút một hơi, tức giận muốn lôi người phụ nữ nhỏ không biết sống chết này ra đánh cho một trận, nhưng thấy đáng về tức giận của cô trông d, d, l, q, d đáng yêu vô cùng, sau một lúc lâu, nói: "Em cũng ao ước à?"

Bên trên cặp đùi đẹp mảnh khảnh kia mà cũng có lông chân dài như của mình... Thi Vinh tưởng tượng một lúc, mặt lập tức đen lại.

Mạnh Nịnh nói: "Em mới không thèm!"

Thi Vinh ấn cô xuống ghế sofa hôn một hồi, tay lại bắt đầu không chịu yên, Mạnh Nịnh sợ tới mức kẹp chặt chân lại, đến khi Thi Vinh ngẩng đầu từ ngực cô, khó hiểu nhìn cô, cô liền nói lắp bắp: "Không, không được... Em, em còn, còn đau..." Nếu tiếp tục vài lần nữa, cô thật sự khỏi cần sống.

Thi Vinh liền bế cô lên, không nói hai lời mà hướng về phía phòng ngủ, Mạnh Nịnh cho rằng anh thật sự còn muốn, cũng biết mình có từ chối cũng vô ích, nhất thời nghĩ thông, chỉ có thể ngoan ngoãn ôm cổ Thi Vinh, đến khi anh nằm xuống rồi, thì chủ động cởi bỏ dây buộc áo ngủ của mình.

Lần này đến lượt Thi Vinh sửng sốt: "Em làm cái gì thế?"

Biết rõ là sự tự chủ của anh kém, còn dụ dỗ anh sao?

Mạnh Nịnh a một tiếng, quần bách cực kỳ: "Anh, không phải anh muốn..."

Thi Vinh liền hiểu, bật ra tiếng cười, ôm lấy eo Mạnh Nịnh để cô nằm trong lòng mình: "Không phải em nói vẫn còn đau à?"

Mạnh Nịnh khó hiểu, khi nào thì anh biết quan tâm cô vậy?

Nếu nói trên thế giới này không ai còn hiểu Thi Vinh hơn Mạnh Nịnh, ngược lại, cũng chẳng có ai hiểu Mạnh Nịnh hơn Thi Vinh được. Vừa thấy vẻ mặt của cô, anh đã biết cô nghĩ gì rồi. Từ đáy lòng sinh ra một cảm giác chua xót, ở trong lòng cô anh thực sự là mười tội ác không thể tha sao? Tuy là rất nhiều khi chỉ cần anh muốn, sẽ không cho cô cự tuyệt, nhưng anh luôn biết giới hạn của cô. Đa số thời điểm phải ngoan độc, đều là vì Mạnh Nịnh làm mấy chuyện khiến anh không thể chịu đựng được.

Nhưng Mạnh Nịnh phản ứng như vậy, nói thật, Thi Vinh thật sự có chút khó chịu. Nhưng may là nhiều năm trôi qua như vậy, cũng quen rồi, khó chịu nữa thì có thể khó chịu đến mức nào chứ?! Cô đối với anh ra sao cũng được, chỉ cần còn ở lại bên cạnh anh, bất cứ chuyện gì khác Thi Vinh đều có thể nhường nhịn.

Sau khi biết mình hiểu lầm người ta, hai má Mạnh Nịnh ửng đỏ. Cô lúng ta lúng túng liếc Thi Vinh một cái, thấy anh vui vẻ hiếm thấy, liền mấp máy môi, rồi lộ ra nét tươi cười. Thi Vinh chậm rãi sờ mặt cô, nói: "Anh buộc ga-rô rồi."

"Ừ... Há?!" Mạnh Nịnh theo thói quen mà lên tiếng trả lời, sau đó mới phản ứng kịp với lời của anh.

Cô cứ như vậy mà mở to đôi mắt đầy mơ hồ mà nhìn anh, đáng về có chút khờ khạo ngốc nghếch, khác hoàn toàn với cô khi bình thường dịu dàng thận trọng, dường như lại về khi mười mấy tuổi ngây ngô. Vì thế Thi Vinh lặp lại lời của mình một lần nữa: "Anh buộc ga-rô rồi."

"... Vì sao?" Mạnh Nịnh không hiểu. "Không phải anh vẫn muốn có thêm một đứa à?"

"Ừm, muốn." Thi Vinh nói. "Vì hoàn toàn cắt đứt mong ước này."

Nói đến cùng, anh vẫn không thích trẻ con, chỉ là anh sợ Quả Quả không thể trôi buồm nổi trái tim của Mạnh Nịnh, cuối cùng cô lại vì đủ loại lý do mà rời xa anh. Nếu có thể có thêm con, ràng buộc giữa anh và Mạnh Nịnh nhất định càng sâu, đó là cốt nhục kết tinh của sự hòa hợp giữa hai người bọn họ, dù

có như thế nào, cô cũng sẽ không thể buông tay.

Nhưng tất cả, bao gồm cả sự lo sợ có thể mất đi cô, với việc để cô chịu đau đớn khi sinh lần nữa và phải chia sẻ cô với nhiều người, Thi Vinh thà rằng không cần. Lúc trước sinh Quả Quả cũng không phải bởi vì thích, cho dù đến bây giờ, tình thương yêu của Thi Vinh với Quả Quả cũng là tạo nên trên cơ sở Mạnh Nịnh ở bên cạnh anh. Giả sử có một ngày Mạnh Nịnh muốn rời khỏi anh, Thi Vinh tin rằng, mình chắc chắn sẽ không có thừa sức lực đi chăm sóc Quả Quả đâu.

Sự tồn tại của anh có ý nghĩa là vì Mạnh Nịnh. Công việc cũng thế, gia đình cũng vậy, thậm chí mà mỗi một hơi thở đều là vì có Mạnh Nịnh.

Nhưng lời buồn nôn như vậy anh sẽ vĩnh viễn không nói ra lời cho cô.

Mạnh Nịnh cũng biết vì sao Thi Vinh buộc ga-rô. Cô vẫn biết Thi Vinh yêu cô, nhưng cô không ngờ tới loại năng lượng tình yêu này lại mãnh liệt đến mức ấy. Cô cảm thấy sợ hãi, bởi vì cô vốn chẳng thể nào đáp lại tình cảm của anh. Tình yêu của Thi Vinh càng bá đạo, càng có thể đốt cháy toàn bộ gần như không còn thì mạnh lại càng là muốn chạy trốn. Tình yêu nóng cháy mà điên cuồng đó, cô thật sự không cách nào tiếp nhận.

Thấy Mạnh Nịnh không nói chuyện với mình, mà gục đầu thiếp đi lần nữa, Thi Vinh ngẩng đầu nhìn trần nhà, anh nghĩ, mình có thể tiếp tục nhẫn nại, nhưng anh mơ hồ cảm thấy mình đang đến bên bờ sụp đổ, có lẽ đến một ngày nào đó, từ đó về sau anh sẽ biến thành một con thú hoang.

Lần này Quả Quả đi mất một tuần, ông Thi không dễ mới có thể mang cháu trai cưng bên mình, đương nhiên vui mừng muốn chết, vốn không muốn đưa về. Thi Vinh cũng không muốn, anh chỉ muốn đưa bé, chứ không muốn đưa bé tới quấy rầy cuộc sống giữa anh và Mạnh Nịnh.

Vì thế cậu nhóc tội nghiệp kia cứ thế bị người ba cậu sùng bái nhất ném cho ông nội, tuy rằng ông nội đối với cậu rất tốt, nhưng mà không có mẹ!

Không quá hai ngày Mạnh Nịnh đã muốn đón Quả Quả về nhà, Thi Vinh không cho, anh ngại thế giới hai người còn không đủ, đâu có muốn đón bóng đèn nhỏ kia về chứ? Mạnh Nịnh càng nhớ Quả Quả, anh lại càng không cho đón về, càng về sau anh bắt đầu cảm thấy mình đã bị quý ám rồi, lúc trước nghĩ gì mà muốn sinh đứa thứ hai? Chắc chắn anh điên mất rồi,d;d;l;q;d một đứa đã quá đủ, nếu thêm một đứa nữa, anh còn muốn sống nữa hay không?

Nếu có thể, Thi Vinh quả thực muốn trực tiếp đóng gói Quả Quả mà thất nơ bướm rồi gửi cho ông Thi luôn.

May là Mạnh Nịnh không biết anh nghĩ gì, nếu không nhất định sẽ trở mặt. Một tuần này cô trải qua thật đúng là nước sôi lửa bỏng, trước kia có lẽ có kị Quả Quả, lúc làm tình, Thi Vinh còn biết kiềm chế, nhưng từ khi Quả Quả được ông Thi đón đi, tai nạn của Mạnh Nịnh đã tới rồi! Một giây đồng hồ Thi Vinh cũng không muốn rời cô, trừ khi thời gian cô đi làm hàng ngày, lúc khác nhất định phải thấy cô, nhất định phải với tay là có thể chạm vào cô, nhất định phải để cô ngồi lên đùi anh!

Nhưng như vậy thực ra cực kỳ xấu hổ, nhất là trong văn phòng thường xuyên có cấp dưới vào xin chỉ thị. Mạnh Nịnh ngồi trong lòng Thi Vinh như bị kim châm vào lưng, Thi Vinh lại luôn như thế, mặt không chút thay đổi mà ngăn sự khiếp sợ và tò mò của mọi người ở trong lòng.

Bạn đang đọc truyện *Chi Yêu Cố Chấp Cuồng Của Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 61

Giống như là bây giờ... Mạnh Nịnh xấu hổ muốn chết, bởi vì có cả một đám người đứng trước bàn làm việc, nhưng cô lại ngồi trên đùi Thi Vinh, đáng giận nhất là, anh còn không ngừng vuốt ve hai tay nhỏ bé của cô. So với tay của Mạnh Nịnh, tay Thi Vinh thô ráp hơn nhiều, vết chai phía trên đó tiếp xúc với làn da mềm mại của cô, có cảm giác tê dại nói không nên lời.

Trong lòng Mạnh Nịnh đau khổ, trong lòng đám người đứng ở trước bàn làm việc kia cũng không chịu nổi. Thấy vẻ này của ông chủ lớn, bọn họ nên biểu hiện như thường, hay là nên nịnh nọt đây? Quan trọng nhất là, bọn họ không nhìn ra được biểu cảm lúc này của đồng sự trưởng là vui vẻ hay tức giận! Rõ ràng là dự án này có một vấn đề bọn họ không giải quyết được đành phải lên tầng cao nhất xin chỉ thị...

Mặt Thi Vinh không chút thay đổi, anh bắt gác vuốt ve tay Mạnh Nịnh, môi mím lại thành một đường thẳng, sau đó lạnh nhạt nhìn đám người vô dụng trước mặt. Đúng vậy, trong mắt anh, những tình anh trong tình anh này, chẳng qua chỉ là một đám ăn hại. Ngay cả một việc nhỏ như thế cũng cần anh phải quyết định, không phải đồ bỏ đi thì là gì nữa?

Chính là bởi vì đồ vô dụng như thế này quá nhiều, anh mới luôn luôn không có thời gian cùng với Lộ Lộ của anh.

Nghĩ tới đây, trong lòng Thi Vinh có chút không vui. Nếu không phải Mạnh Nịnh đang ở trong lòng anh, anh nhất định nổi cáu ngay lập tức. Mà trong việc thăm dò cảm xúc của Thi Vinh, chẳng ai phát hiện nhanh như Mạnh Nịnh. Đường như d;d;l;q;d là cùng khoảnh khắc, Mạnh Nịnh liền cảm giác Thi Vinh không vui, nhưng cô không biết vì sao. Cũng may là cô không biết, nếu không nhất định sẽ cảm thấy xui xẻo, sao chuyện gì cũng liên quan tới cô vậy? Vì thế, thừa dịp người ta không chú ý, Mạnh Nịnh lặng lẽ nheo lòng bàn tay Thi Vinh một cái.

Thi Vinh vừa cúi đầu đã thấy Mạnh Nịnh chớp chớp đôi mắt ngập nước đối mặt với anh, cả trái tim lập tức mềm đi, chỉ cảm thấy, nếu Mạnh Nịnh luôn nhìn anh như vậy, dù muốn mạng của anh, anh cũng cam lòng. Lập tức tâm trạng tự nhiên tốt lên hẳn, giải quyết xong công việc xong, đuổi bọn nhân viên

đi, anh liền cúi đầu định hôn Mạnh Ninh.

Mạnh Ninh bị dọa sợ, mấy ngày nay bọn họ ban ngày tuyên dương cũng quá đủ rồi, khi nào thì mới có thể ngừng đây? "Không không không... Không muốn nữa đâu."

"..." Nói một cách công bằng, Thi Vinh quả thực không muốn gì đó, nhưng mà cảm giác đôi mắt ngập nước của cô nhìn anh khiến người ta yêu vô cùng, không nhìn được mà muốn thân mật với cô thôi. "Lộ Lộ?"

"Ừm?"

"Chọn một khoảng thời gian, chúng ta đi tắm suối nước nóng có được hay không?"

Anh hiếm khi dùng giọng điệu thương lượng này để nói chuyện với cô, Mạnh Ninh được hỏi mà sửng sốt một lúc, tắm suối nước nóng... Cô rất thích, nhưng mà, nếu như đi, chuyện phải lo cũng rất nhiều. Ví dụ như ngày nghỉ của cô, còn cả Quả Quả bị để lại nhà lớn... Cô có thể xin phép, nhưng Quả Quả không thể không đi học đâu nhỉ?

Nào biết đâu rằng Thi Vinh vốn không muốn mang con trai đi theo chứ? "Chỉ hai chúng ta."

Mạnh Ninh lưỡng lự, nói: "Hay là thôi vậy... Đi đâu thế?"

"Thành phố D."

Thành phố D, cách thủ đô rất xa, đi máy bay cũng phải mất ba tiếng đồng hồ, nhưng suối nước nóng ở đây rất nổi tiếng, thành phố vùng duyên hải, có sông có núi, suối nước nóng và biển lớn cùng tồn tại là đặc trưng của thành phố D, hiện giờ thành phố D phát triển trở thành danh lam thắng cảnh, hàng năm có không ít khách du lịch. Lần trước Mạnh Ninh đi là khi còn chưa có Quả Quả.

"Có xa quá không?"

"Không xa." Thi Vinh nói. "Vốn định đưa em đi Nhật Bản."

Mạnh Ninh vừa nghe, lập tức gạt đầu: "Vậy đi thành phố D." Trời ạ, đi Nhật Bản, nếu không mang theo Quả Quả thì cô thật đúng là khó lòng sống yên. So sánh với đi Nhật Bản, đi thành phố D cũng không phải khó chấp nhận như thế. Ít nhất còn cách thủ đô gần hơn, cô cũng có thể yên tâm hơn.

Lộ trình đã định như vậy, Thi Vinh như sấm rền gió cuốn, rất nhanh đã bàn giao hết công việc, chưa ra cho mình một tuần nghỉ. Đã nhiều năm Mạnh Ninh không xin phép như thế, thêm cả thời gian nghỉ đông thì cũng không ngắn, hai vợ chồng cứ như vậy sắp hành lý từ từ bước lên máy bay, vốn là Thi Vinh cực kỳ cường hào tỏ ý muốn đi bằng máy bay tư nhân, bị Mạnh Ninh nghiêm khắc cự tuyệt, cuộc sống xa xỉ như vậy thật sự là sai lầm, bây giờ cô cũng đã cảm thấy mình cũng bị sét đánh rồi.

Cô luôn luôn không thích cuộc sống xa hoa như vậy của nhà họ Thi, so với điều đó, cô còn thích cuộc sống bình thân hơn. Đáng tiếc, cô đã gả cho một người chồng nhất định không thể bình thường, ra khỏi cửa cũng phải mang theo vệ sĩ.

Đối với Mạnh Ninh mà nói, cô vẫn biết lực hấp dẫn của Thi Vinh với phụ nữ. Khác với đàn ông bình thường, Thi Vinh không gần gũi với phụ nữ, bởi vì hắn luôn luôn là người bị tiếp cận - phụ nữ luôn luôn không hề sợ sự lạnh lùng mà lấy hết dũng khí đi đến, coi mặt lạnh cùng áp'd'l'q'd suất thấp của Thi Vinh như không, nũng nịu hỏi tên của anh, hơn nữa còn hỏi anh có tiện lưu số điện thoại hay không.

Ngay cả tiếp viên hàng không cũng không thể may mắn thoát khỏi.

Mạnh Ninh lại một lần nữa được mở mang đầu óc về sức hút mạnh mẽ của Thi Vinh. Đến thành phố D rồi, vào khách sạn, buổi chiều ra bờ biển, Thi Vinh chỉ mặc quần bơi tứ giác lộ ra dáng người khỏe khoắn, cơ ngực rắn chắc, nhân ngư tuyến hoàn mỹ, còn có cơ bụng sáu múi tắn ra hơi thở đàn ông mãnh liệt... Phối với khuôn mặt đẹp trai khiến người ta thờ dài, phụ nữ tiếp cận anh có thể nói là tre già măng mọc, không có lúc nào yên.

Nhân ngư tuyến: Phần cơ bụng hai bên xương chậu tạo thành vết hình chữ V

Mặc dù không phải mùa du lịch, nhưng vẫn có rất nhiều người, phụ nữ đều mặc áo tắm hoặc gợi cảm hoặc đáng yêu hoặc bảo thủ, chỉ có Mạnh Ninh váy đi biển... Bởi vì thùng tắm chua cực lớn Thi Vinh này vốn không cho phép cô mặc áo tắm, trên thực tế, anh hận không thể che đầy cánh tay trắng như tuyết lộ ra ngoài của cô cẩn thận.

Đây chính là đánh dấu hai lần, chính anh mặc quần bơi đi tới đi lui, cũng không cho Mạnh Ninh cời váy dài. May mà Mạnh Ninh đã sớm quen, hơn nữa... Tính cách cô cực kỳ bảo thủ, còn không dám mặc đồ ba mảnh, quan trọng nhất là, cô không biết bơi, cho nên mặc cô cũng cảm thấy rất tốt.

Cứ không ngừng có người coi như không có cô, đến dưới ô che nắng của bọn họ, dùng đủ loại lý do lôi kéo làm quen với Thi Vinh, có hỏi anh có thể giúp bôi kem chống nắng hay không, có hỏi anh có thể dạy lướt sóng hay không, còn càng thẳng thắn hơn, trực tiếp đi đến hỏi có thể làm quen hay không... Mạnh Ninh ở một bên có thể nói là mờ mịt tầm mắt, cô biết chồng mình rất có sức hấp dẫn, nhưng không nghĩ tới nước mình như vậy phong tục của người dân có thể coi là giữ giới, vẫn có thể mang đến một đồng ong bướm.

Cô vốn không lo lắng, bởi vì Thi Vinh sẽ không để ý tới người khác. Là hoàn toàn không để ý tới thật, mặc kệ đối phương nói gì, anh vẫn luôn tỏ ra tất cả xung quanh đều là không khí, đáng vẻ lạnh như băng, lộ ra một loại hơi thở người sống đứng lại gần, nhưng đáng người cứ khiến nhìn đã muốn đụng chạm một cái, cực kỳ mâu thuẫn.

Mạnh Ninh cũng chỉ xem một lúc, nếu cô còn không đi tới công khai chủ quyền, sợ là Thi Vinh phải phát điên mất. Tuy là... Cô thấy việc coi anh bị người ta tiếp cận cũng rất thú vị.

Trên bờ cát không hề thiếu những cô nàng nước ngoài tóc vàng mắt xanh, một đám vóc người đẹp muốn chết, làn da đều là màu mật ong khỏe mạnh, so với da trắng như tuyết của Mạnh Ninh, mang một vẻ đẹp khỏe khoắn rất riêng. Nhìn cơ bắp như ẩn như hiện trên cánh tay người ta, Mạnh Ninh không ngừng hâm mộ, tuy là cô gầy, nhưng chẳng có lấy một khối cơ nào, toàn thân đều nhu nhúc, giống cục gạo nếp.

Mấy cô nàng nước ngoài lại càng nhiệt tình, thấy người đàn ông xuất sắc như thế, trên cơ bản trong mắt không thấy Mạnh Ninh ở một bên rồi. Theo các cô, nếu hai người này là quan hệ yêu đương, thì có cô gái nào lại có thể bình tĩnh mà nhìn bạn trai mình bị những cô gái khác vây quanh như vậy chứ? Cho nên, Mạnh Ninh bị coi như không luôn rồi.

Cho dù ngăn cách bởi đám người, Mạnh Ninh cũng có thể cảm nhận được áp suất thấp trên người Thi Vinh. Anh rất nhanh sẽ nổi bão, Mạnh Ninh nghĩ. Vì tránh cho có người bị thương, cô vẫn nên ngoan ngoãn ra giúp đỡ vậy.

Cả đời này Thi Vinh cũng không biết bốn chữ "thương hoa tiếc ngọc" viết như thế nào, bởi vì anh sắp bị mấy người phụ nữ này quần quýt đến nổi ngứa da rồi!

Ngũ quan anh tuần, sùnn mặt hoàn mỹ như điêu khắc, dù là đôi mắt đen u ám hay đôi môi mỏng hơi nhếch, đều khiến phụ nữ tim đập thành thịch. Cho nên, khi một người đàn ông mười phần cao quý nói ra chữ "cút", các cô cũng không để ý. Rất nhanh, Thi Vinh nổi trận lôi đình, anh vốn thích đánh nhau, không phân biệt nam nữ, chẳng qua là vì Mạnh Ninh, anh mới bắt đầu học cách thu lại tính tình của mình, cũng không có nghĩa là từ đây anh cái tà quy chính!

Thấy nắm đầm sắp vung đến mắt của người phụ nữ gần anh nhất, cũng là đáng ghét nhất, có một đôi cánh tay nhỏ mềm mại quăn lấy anh. Con giận của Thi Vinh trong nháy mắt đã tan thành mây khói, anh cúi đầu, nhìn Mạnh Ninh, thấy khuôn mặt nhỏ nhắn của cô lộ ra ý lo âu, lúc này đây lòng mới thoải mái.

Đây là cảnh tượng mà anh có nằm mơ cũng muốn thấy, bà xã của anh, đứng trước mặt anh, công khai chủ quyền với những người phụ nữ ngấp nghé anh.

Nhưng mà nếu muốn Mạnh Ninh nói vài câu ngang ngược, đó là không có khả năng, cho nên Thi Vinh gợn gàng linh hoạt mà hôn Mạnh Ninh, một hồi dây dưa khiến người nhìn phải mặt đỏ tai nóng qua rồi, phụ nữ xung quanh bọn họ cũng đi mất ít nhiều, chỉ còn lại có hai ba người còn không chịu hết hy vọng. Nếu không phải Mạnh Ninh vẫn giữ cánh tay anh, Thi Vinh cho rằng mình đã cầm nước khoáng bên cạnh ném qua đó rồi!

Còn chưa hết sao?! Mấy người phụ nữ này có biết xấu hổ hay không hả?!

Mạnh Ninh không biết trong lòng anh đang nghĩ gì, nếu là biết, chắc chắn sẽ trả treo anh: Anh còn không biết xấu hổ hơn mấy cô ấy.

Tuy bảo là muốn đi nghỉ mát tắm suối nước nóng, nhưng Thi Vinh vốn không chịu rời Mạnh Ninh nửa bước. Anh chỉ đi bơi, lặn một lúc rồi lại lướt sóng, cũng không rời khỏi Mạnh Ninh nữa. Thay vì nói muốn đi nghỉ mát, kì thật, anhD@D@L@Q@D muốn kéo dài thời gian hai người cùng nhau thôi. Nếu để cho Thi Vinh quyết định, anh càng mong muốn hai người ru rú trong phòng mà làm đến chết.

Buổi tối bọn họ cũng chạy theo trào lưu mới, thử bữa tối dưới ánh nến bên bờ biển một lần, nhưng mà gió hơi lớn, Mạnh Ninh luôn lo lắng ngọn nến sẽ bị đổ làm cháy khăn trải bàn, nhưng sự thực chứng minh cô lo lắng vô cơ rồi.

Trong khách sạn có suối nước nóng, Mạnh Ninh thế nào cũng không thích, cuối cùng vẫn bị Thi Vinh ôm đi ngâm nước. Đã lâu cô không ngâm mình, ở trong nước một lúc, cảm thấy lỗ chân lông toàn thân được mở ra, thần kinh căng thẳng thả lỏng hoàn toàn. Ở trên bãi biển một ngày, tới bây giờ mới là thả lỏng thực sự.

Thi Vinh ngồi sau lưng cô, Mạnh Ninh dựa vào ngực anh, da thịt ướt át kề sát nhau, có một cảm giác thân mật khác thường.

Bạn đang đọc truyện *Chỉ Yêu Cố Chấp Cuồng Của Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 62

Không biết tại sao, càng là khi hai người thân mật như vậy, Thi Vinh càng thấy hoảng hốt. Có lẽ khoảng thời gian trước xảy ra quá nhiều chuyện, xuất hiện rất nhiều người vốn không nên xuất hiện trong sinh mệnh bọn họ, cho nên anh có cảm giác, một ngày kia, quá khứ sẽ giống một con quái thú, cắn nuốt bọn họ không còn một mảnh.

Anh cấp bách muốn mang Mạnh Ninh rời khỏi nơi này, rời khỏi thủ đô này, đất nước này, đến ẩn cư trên đảo nhỏ xa xôi không có người ở, ở đó chẳng có ai cả, chỉ có hai người bọn họ. Nói vậy, có lẽ thú dữ trong lòng anh có thể được thỏa mãn rồi.

"Lộ Lộ."

Mạnh Nịnh ừ một tiếng.

"Qua một thời gian nữa, chúng ta di cư đi?"

"Hả?" Mạnh Nịnh ngậy ngấn cả người. "Vì sao?"

Sao anh có thể nói cho cô biết tình hình được, vì thế cực kỳ nghiêm túc nói: "Không muốn ở lại trong nước."

"... Vậy, vậy cũng không cần di cư đâu, em, em không muốn di cư..." Mạnh Nịnh lo lắng nhìn anh một cái, sợ anh nổi giận, lại vội vàng bổ sung: "Nhưng d;đ;l;q;đnếu như anh kiên định như thế, vậy thì di cư cũng được." Dù sao ở nơi nào cũng như nhau.

Thị Vinh nhìn cô một hồi, sau một lúc lâu, bình tĩnh nói: "Hay là thôi đi." Vừa dứt lời, anh đã thấy Mạnh Nịnh lộ ra vẻ thờ phào nhẹ nhõm, trong lòng đột nhiên chưa xót không chịu nổi, thực sự không nói ra lời được là cảm nhận gì.

Em không thích, vậy thì không cần cũng được. Nhưng em không thích anh, anh chẳng có cách nào tự đuổi mình đi vì em.

Chỉ có anh, nhất định phải vĩnh viễn cùng với em.

Thấy Thị Vinh không nói thêm gì, Mạnh Nịnh cũng thả lỏng, lẳng lặng hưởng thụ thời gian tắm suối nước nóng. Không thể phủ nhận, gả cho Thị Vinh, đời sống vật chất của cô gần như đạt tới mức mà một người không có khả năng đạt tới, anh chăm sóc cô cẩn thận, sợ cô không khỏe này, sợ cô không ổn nọ, nhưng càng như vậy, Mạnh Nịnh càng thấy ngột thở. Đôi khi Mạnh Nịnh cũng không nhận được mà nghĩ, nếu năm đó Thị Vinh gặp một cô gái khác có thể khiến anh * như cô, có phải anh cũng sẽ đối xử với người đó như với cô hay không?

Mạnh Nịnh không biết, nhưng Thị Vinh rất rõ ràng.

Sẽ không.

Vì trên thế giới này chỉ có một Mạnh Nịnh.

Hai người bọn họ tựa vào nhau, không biết tại sao, Thị Vinh đột nhiên nghĩ đến mấy chữ bằng mặt mà không bằng lòng. Cả đời này thật có thể nói là anh muốn gió được gió muốn mưa được mưa, chuyện xấu gì cũng từng làm, sóng to gió lớn cũng đã trải qua, nhưng thứ mà anh muốn có được nhất, có lẽ mãi mãi không thể có được.

Ngâm suối nước nóng rồi, hai người thoải mái dễ chịu mà ngủ một giấc, mãi đến sáng hôm sao mặt trời lên cao mới tỉnh dậy. Mạnh Nịnh đã lâu rồi không ngủ nước, lần trước cô ngủ nướng là khi mười mấy tuổi. Khi đó bài vở bẽ bộn, thời gian ngủ vốn không đủ, cho nên có cơ hội đã muốn ngủ. Thời niên thiếu cùng với khi trưởng thành quả nhiên không giống nhau.

Thị Vinh vốn định chuẩn bị đưa cô cùng đi chèo thuyền, nhưng hai người vừa thay quần áo xong đã nhận được điện thoại. Cuộc điện thoại này là do cấp dưới Thị Vinh gọi tới, Mạnh Nịnh đang bôi kem chống nắng, vừa thấy vẻ mặt của Thị Vinh, cô dừng tay lại, biết chắc chắn đã xảy ra chuyện, cũng không biết xảy ra chuyện gì.

Kết quả Thị Vinh đề điện thoại xuống, nói: "Đình phụ nhân đã chết."

...

Yên lặng như cái chết. Qua một lúc lâu, Mạnh Nịnh mới nói: "À..."

Kỳ thật cô cũng không biết cảm xúc của mình ra sao nữa. Cô cho rằng ít nhất bản thân mình cũng nhận cảm thấy khổ sở, cho dù nó cũng chỉ là tấm lòng Đáng sợ là, cô không khó chịu, mà cô không cảm thấy có gì là khổ sở, thậm chí từ đáy lòng cô còn xuất hiện một chút thoải mái!

Bản thân mình như vậy khiến cô sợ hãi. Cô không nên là người như vậy, mẹ ruột của cô chết đi, cho dù cô không có tình cảm gì với bà ta, nhưng cũng không nên đến mức ngay cả nước mắt cũng không chảy lấy một giọt.

Thị Vinh đi tới, kéo cô vào lòng, đôi mắt đen không nháy mà nhìn cô chăm chú, tuy không nói gì, lại cho thấy rằng anh hết sức lo lắng cho cô. Mạnh Nịnh ở trong lòng anh một lúc, hai tay dán lên vòm ngực rắn chắc của Thị Vinh, vốn muốn đẩy ra, nhưng cuối cùng lại không.

"Muốn khóc sao?" Thị Vinh hỏi. "Không cần phải khóc, bà ta đã không thực hiện trách nhiệm và nghĩa vụ của một người mẹ, ngược lại, còn nhiều lần lợi dụng em, em vốn chẳng phải đau lòng vì bà ta làm gì."

Anh không thể lý giải được cái gọi là tình thân, bởi vì anh không có tình cảm gì với cha mẹ mình. Người thiếu thốn tình cảm như anh, có thể yêu Mạnh Nịnh, với bản thân mà nói chẳng khác nào một kỉ tích. Tự Thị Vinh cũng biết, nếu không có sự xuất hiện của Mạnh Nịnh, bây giờ anh nhất định là con người khốn nạn không việc ác nào không làm. Sự tồn tại của Mạnh Nịnh ràng buộc ràng buộc anh, quản giáo anh, nhưng anh vui vẻ chịu đựng.

Mạnh Nịnh rầu rĩ ừ một tiếng, nói: Chính là không đau lòng, em mới đau lòng."

Lời này khá trúc trắc, nhưng thế mà Thị Vinh lại hiểu. Người đàn ông chỉ số thông minh cực cao này lại có chỉ số cảm xúc thấp đến khó tin, chỉ có ở mạnh nịnh, anh có thể liếc mắt một cái là nhìn thấu: "Có gì phải đau lòng, bà ta sinh em, lại không hỏi em có sẵn lòng không."

Nghe xong lời này, Mạnh Ninh bật cười, lắc đầu nói: "Hay là về đi, em... Muốn đi thăm."

"Vì sao?" Thi Vinh mắt húng. Vì một người không quan trọng mà muốn phá hỏng kì nghỉ hai người hiếm hoi mới có được của bọn họ sao?

Mạnh Ninh kiễng chân lên, khẽ hôn vào mặt anh một cái: "Cứ thế đi, anh đáp ứng em được không? Em muốn về thăm."

"Không có gì hay mà thăm." Lòng mảy Thi Vinh nhú lại. "Bây giờ nhà họ Đinh hỗn loạn, em đi cũng sẽ không vui."

"Hỗn loạn?" Mạnh Ninh hỏi.

Đúng vậy, hỗn loạn.

Tình cảm giữa Đinh Hoài Chí cùng Mộc Nhung Nhung ngày càng thăm thiết, hiện tại hai người đã là Tiều không rời Mạnh, Mạnh không rời Tiều rồi, cả ngày cùng một chỗ như keo như sơn, nếu không phải sợ rớt lớp, ngay cả học Mộc Nhung Nhung cũng không muốn đi nữa. Mặc dù ngay từ đầu không có tình cảm gì với Đinh Hoài Chí, tiếp cận ông ta có một mặt là do Thi Vinh ra lệnh, về mặt kia, cũng là vì cô ta thực sự muốn có được Đinh Hoài Chí.

Tuy là Đinh Hoài Chí lớn tuổi, nhưng chăm sóc rất tốt, tóc nhuộm màu đen tuyền, xem ra cùng lắm thì ngoài bốn mươi thôi. Khi còn trẻ ông ta cũng là người đàn ông cực kì anh tuấn, nếu không thì sao Đinh phu nhân bên ngoài có thể để ý chứ? Hiện giờ tuy rằng đã già đi, nhưng mà ngũ quan vẫn không thay đổi mấy, nhất là khi so sánh với nam sinh ngây ngô trong trường d[đ]j[q]d học, thật sự có thể nói là hấp dẫn vô cùng. Ông ta biết chiều chuộng phụ nữ thế nào, cũng cực kỳ dịu dàng săn sóc, quả thực có thể làm cho người ta đắm chìm trong lòng bàn tay ông ta.

Mộc Nhung Nhung chỉ là cô gái trẻ hai mươi tuổi, đâu thể nào chống lại tư thái này chứ, gái trẻ yêu chú già, lời này cũng không phải không có lí lẽ. Tuy nhiên, khát vọng với tiền bạc của cô ta vĩnh viễn vượt xa tình cảm với Đinh Hoài Chí.

Hai người bọn họ càng thân mật, Đinh phu nhân lại càng tức giận, bệnh của bà ta vốn không nên nổi giận, càng nổi giận thì tuổi thọ càng giảm. Vốn là sống không nổi một năm nữa, bây giờ càng yếu ớt, sau đó, nằm ở trên giường không dậy nổi nữa rồi. Đinh Hoài Chí không đến thăm bà ta, ngay cả con gái ruột là Đinh Linh cũng không có thời gian tới thăm, trừ hộ lý ra, bên cạnh Đinh phu nhân không có một bóng người.

Lúc bà ta trẻ tuổi, xinh đẹp mỹ miều, tràn đầy ảo tưởng tốt đẹp về tương lai và tình yêu. Nhưng bà ta có lẽ mãi mãi không ngờ tới, mình theo đuổi tình yêu như thiêu thân lao đầu vào lửa, sau cùng lại biến thành mặt trời lặn phía tây.

Chẳng có gì cả, mất hết mọi thứ, không giữ lại được chút gì hết.

Tuyệt vọng.

Khi hồi quang phản chiếu, Đinh phu nhân đột nhiên nghĩ đến mười năm trước, con gái đầu của bà ta, đứa bé đáng yêu kia đến tìm bà ta. Trong mắt đứa bé ấy tràn đầy tình cảm đối với mẹ, gọi bà ta là mẹ. Nhưng lúc đó bà ta trả lời như thế nào? À, bà ta sợ bị chồng hiện tại và con gái biết, một cái tát vung ra, nói: Tao không phải mẹ mày!

Một tiếng kia, lạnh lùng mà tàn nhẫn, Đinh phu nhân không biết làm sao lại nghĩ đến. Bà ta mở to đôi mắt vô thần, nghe tiếng tim đập càng ngày càng yếu của mình. Bà ta thật sự hối hận rồi... Vì sao bà ta lại như bị ma xui quỷ khiến thế, đến con gái ruột của mình cũng vứt bỏ? Lộ Lộ của bà ta rõ ràng thân thiết như thế, khiến người ta yêu thích như thế, nhưng vì sao bà ta lại đánh mất con gái mình cơ chứ rồi hả?

Lộ Lộ tội nghiệp của bà ta, quỳ gối dưới mưa, cầu xin bà ta cho vay một vạn tệ.

Bà ta không chịu.

Kỳ thật, bình thường bà ta tiện tay mua túi xách hay mua bình nước hoa đã quá một vạn rồi, cho dù là tiền boa bồi bàn cũng hàng trăm đến hàng nghìn, một vạn tệ không tính là nhiều. Nhưng bà ta lại không cho vay, vì sao ư? Đinh phu nhân nghĩ, có lẽ là bởi vì Thi Vinh đe dọa, nhưng hơn thế, chính là sợ đứa con gái này muốn bắt được điểm yếu của mình, từ nay về sau, coi bà ta như máy rút tiền?

Bản thân tiêu xài phung phí, sống mơ mơ màng màng e là mãi mãi không biết được, một vạn tệ nhỏ bé ấy, đối với Lộ Lộ khi đó quan trọng biết bao nhiêu.

Bà ta thật hối hận, bà ta thật hối hận... Khóe mắt Đinh phu nhân chảy ra một giọt nước mắt vẫn đục.

Bà ta còn nghĩ đến người đàn ông ấm áp kia. Ông ấy đối với bà ta, tuy rằng không có tình yêu nồng nàn, tuy rằng không có điều kiện tốt, tuy rằng không thể để cho bà ta sống một cuộc sống xa xỉ, nhưng quãng thời gian đó là khi bà ta đơn thuần nhất, bình yên nhất trong đời mình. Nếu là ông ấy, tuyệt đối sẽ không giống như Đinh Hoài Chí loại lòng lang dạ sói bạc tình đó, bỏ bà ta như giấy cũ, tìm người phụ nữ trẻ tuổi xinh đẹp hơn chung sống. Nếu là ông ấy, nhất định sẽ không rời bỏ bà ta... Bà ta thật hối hận, bà ta thật hối hận!

Cho dù cuộc sống sẽ vô vị, nhưng so với bây giờ, người đi trà lạnh, lẻ loi một mình, nhưng chồng con không rời bỏ, cũng là hạnh phúc...

Đáng tiếc, đã quá chậm.

Miệng Đinh phu nhân không ngừng nhấp nháy, hộ lý để sát tai lại, mới nghe rõ miệng bà ta gọi "Lộ Lộ".

Lộ Lộ... Lộ Lộ là ai? Con gái của Đình phu nhân không phải tên là Đình Linh sao?

Hệ lý khó hiểu lắt đầu, xoay người đi ra ngoài. Ngay lúc cô ta quay người đi, Đình phu nhân nhắm hai mắt lại.

Nhìn đi, thứ bà ta đeo đuổi cả đời, cuối cùng như giò trúc mức nước chẳng được gì.

Không phải của mình, cho dù khăng khăng đòi bằng được, cuối cùng cũng sẽ mất đi. Tình yêu đan xen dối trá và nghi ngờ, mãi mãi không thể gọi là tình yêu được.

Cả đời này bà ta theo đuổi thứ gọi là tình yêu đích thực, tới cùng thứ đó là gì?

Vấn đề này Đình phu nhân vĩnh viễn sẽ không biết đáp án, có lẽ, bà ta vốn chẳng cần đáp án.

Bạn đang đọc truyện *Chi Yêu Cố Chấp Cuồng Của Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 63

Nhưng mà Đình Hoài Chí cũng không ngờ rằng Mạnh Nịnh sẽ tới tới tham gia lễ tang của Đình phu nhân - cho dù lấy thân phận bạn bè.

Nghe tin Đình phu nhân chết, phản ứng đầu tiên của ông ta là thờ phào nhẹ nhõm, sau đó là mất mát và đau lòng. Trái tim cũng làm từ thịt, ông ta cũng từng thật lòng thật dạ yêu Đình phu nhân, cho nên đối với cái chết của bà ta, sao ông ta không đau lòng cho được? Cho dù trước đây ông ta thấy bà ta trăm ngàn lần không tốt, nhưng mà người chết rồi, ông ta chỉ nhớ mặt tốt của bà ta. May là Nhung Nhung không để ý, thậm chí còn nhẹ nhàng an ủi ông ta, nếu không chắc một mình ông ta không chống đỡ nổi.

Mạnh Nịnh mặc váy dài màu đen, lặng nhìn người phụ nữ vẫn xinh đẹp động lòng người trên di ảnh.

Khi bà ta còn sống, hơn nửa đời người đều là hạnh phúc thỏa mãn, cho đến khi bị ung thư vú, cuộc đời bắt đầu thay đổi đột ngột, nhưng cho tới bây giờ bà ta cũng không biết, năm đó bỏ đi dứt khoát, để lại cục diện hỗn loạn ít nhiều cho chồng và con gái bị vứt bỏ.

Người đàn bà này, khi sống thì ích kỷ, chết rồi vẫn ích kỷ. Mạnh Nịnh kéo cánh tay Thi Vinh, cô không biết có nên nói cho ba biết tin này hay không, nhưng mà ba biết thì có thể làm gì đây? Ông cũng sẽ không rời thành phố Dung mà đến đâu... Nhưng đúng lúc này, Mạnh Nịnh đột nhiên mờ to mắt, chờ một chút, suy cho cùng là cô nhìn nhầm hay là ba cô thật sự tới đây?!

Thi Vinh hơi hơi nghiêng đầu, nhẹ giọng nói bên tai cô: "Anh thông báo."

Nghe vậy, Mạnh Nịnh nhìn anh một cái, không biết là nên cảm ơn anh, hay là nên đánh anh một trận. Gọi ba tới làm gì? Thân phận này, thật sự xấu hổ.

"Anh chỉ nói cho ba biết tin này thôi, còn tới hay không, là do ông ấy tự quyết định." Thi Vinh nói. Anh biết ba Mạnh nhất định sẽ đến, đó là người phụ nữ ông yêu một đời, cho dù con người bà ta cũng không tốt đẹp như ông tưởng tượng, nhưng đối với ba Mạnh mà nói, đã từng có được, nhưng mãi mãi không thể thắng được tưởng tượng sánh cùng trời đất của ông.

Ông cũng lấy thân phận bạn bè mà tới, nhưng thấy dáng vẻ gần gũi của ông với Mạnh Nịnh, Đình Hoài Chí có lẽ cũng đoán ra được cuối cùng ông là ai rồi. Người đàn ông trung niên trước mặt này tóc ngả sang màu trắng, khóe mắt cũng có nếp nhăn, nhưng đôi mắt sáng ngời có thần lại ảm áp bình thản, hoàn toàn là dáng vẻ tới phúng viếng bạn bình thường.

Đến khi phúng viếng xong rồi, ba Mạnh đến trước mặt Mạnh Nịnh, hai cha con có quá nhiều lời muốn nói riêng, vì thế Thi Vinh biết điều rời đi trước, đi tới vườn "d" "q" "d" hoa nhà tang lễ, lấy hộp thuốc lá ra, rút ra một điếu, châm lửa, bắt đầu nhả khói.

Kỳ thật anh đã lâu rồi không hút, chỉ là thời gian này tâm trạng buồn bực, khó chịu nói không nên lời, anh lại không hút thứ đồ chơi gây nghiện kia, cho nên hút thuốc lá trở lại, may là không bị Mạnh Nịnh phát hiện, trước mỗi lần hôn cô anh đều đánh răng, hơn nữa còn ra sức ăn kẹo cao su.

Đang lúc Thi Vinh nhìn về phía xa mà nhả vòng khói, từ đằng sau phát ra một giọng nói nhút nhát: "Anh, anh rề..."

Anh xoay người, đúng lúc phun ra một vòng khói hoàn mỹ, phối hợp với sườn mặt như điêu khắc của anh, thật sự là anh tuấn khiến người ta hít thở không thông. Nữ sinh trẻ tuổi sao có thể kháng cự lại sức hấp dẫn nam tính trưởng thành như vậy, tức khắc hai mắt bị mê đắm, chỉ lúng ta lúng túng gọi một tiếng "anh rề", cũng không nói gì nữa.

Thi Vinh hiềm khi ở gần phụ nữ lạ quá mười giây đồng hồ, cho nên anh nhanh chóng dụi điếu thuốc trong tay, vút vào trong thùng rác, xoay người định đi, lại bị Đình Linh nắm lấy! "Anh rề! Anh rề quay lại đi, van xin anh, quay lại nhìn em đi... Em, em cũng không kém gì chị gái cả, vì sao anh chỉ để ý chị ta, mà ghét em vậy?!" Đình Linh không hiểu, mình thua kém Mạnh Nịnh ở chỗ nào chứ? Bàn về ngoại hình, bàn về gia thế, bàn về tuổi tác, cái gì Mạnh Nịnh cũng bị cô ta bỏ xa tận mười dặm phố, sao lại thắng được người đàn ông này chứ?!

Thị Vinh ghét nhất là bị núu kéo. Người quen anh đều biết, không được anh cho phép mà tự tiện đụng vào quần áo của anh khiến anh gai mắt bao nhiêu. Trong nháy mắt Đinh Linh núu lấy, Thị Vinh đẩy cô ta ra, sau đó chán ghét nhìn cô tay áo âu phục bị Đinh Linh nắm lấy, nhúu mẩy, cời áo khoác ra, ném vào thùng rác.

Đinh Linh bị tổn thương mà đứng tại chỗ, cho dù không biết tại sao Thị Vinh muốn ném áo khoác đi, nhưng mà khuôn mặt lạnh nhạt cùng phiên chán của anh, cô ta có thể thấy được.

Nếu đây không phải lễ tang, nếu không phải đi cùng Mạnh Ninh, Thị Vinh đã sớm nổi cáu rồi. Anh quan tâm Mạnh Ninh, cho nên yên lặng kiềm chế khi bị Đinh Linh làm phiền, nếu không thì với tính cách của anh, đâu chỉ đẩy người ra đã là xong.

Làm âm i, anh chẳng quan tâm, nhưng dù ngoài miệng Mạnh Ninh không nói, trong lòng cũng sẽ không vui vẻ. Mà anh không muốn làm cô không vui.

Nhưng mà sự im lặng của Thị Vinh lại bị Đinh Linh ngộ nhận là anh chỉ là không giỏi nói chuyện thôi, kỳ thật suy nghĩ trong đáy lòng như cô ta. Cô ta cho rằng mình nên chủ động một chút nữa, có lẽ có thể gặp được cơ hội. Bây giờ toàn bộ trái tim của ba đã đặt lên người anh trai, vốn chẳng thêm đứa con gái này rồi. Bây giờ địa vị trong nhà của cô ta cực kì lúng túng, mẹ qua đời, ba có niềm vui mới, lại có con trai nổi đời tông đường, sau này ông có muốn đứa con gái ngoan ngoãn, Nhưng Nhưng cũng có thể sinh cho ông, mình thì được gì chứ?

Đinh Linh cũng không phải không nghĩ tới chuyện rời nhà họ Đinh, nhưng nếu rời đi, cô ta có thể đi đâu chứ? Cô ta còn chưa tốt nghiệp đại học, ba mẹ chiều chuộng cô ta, chưa từng thành thạo một kỹ năng gì, học gì cũng chỉ nhiệt tình 3 phút. Ăn, mặc, ở, đi lại đều phải dựa vào trong nhà, cô ta vốn không có năng lực tự mưu sinh. Cho dù là có tiền gửi ngân hàng, để Đinh Linh chuyển ra khỏi biệt thự xa hoa, đến ở phòng trọ chỉ có mấy chục mét vuông thậm chí còn nhỏ hơn, mỗi ngày phải ăn quán ven đường, hoặc là bán thân học nấu ăn... cô ta chịu khổ không nổi. Không có tài xé, không có quần áo đẹp, trang sức đắt tiền, mất đi ánh mắt cực kỳ hâm mộ của mọi người, từ phượng hoàng ngồi tít trên cao;đ;l;q;d biến thành vịt con xấu xí đáng thương... Cô ta không cần, cô ta tuyệt đối không cần!

Cho dù nói như thế nào, cô ta và ba cũng là ba con, quan hệ huyết thống này luôn luôn không cách nào đoạn tuyệt đúng không? Cô ta cũng không tin ba không còn quan tâm mình nữa!

So với nỗi đau khi mất mẹ, Đinh Linh càng quan tâm cuộc sống trong tương lai của mình sẽ như thế nào. Cô ta tuyệt đối không chịu chấp tay đem gia sản tặng cho anh trai không biết từ nơi nào nhảy ra đó!Người trong gia đình này, ba không ra ba, mẹ không ra mẹ, ngay cả đứa con cũng được bọn họ di truyền.

Nhưng mà Đinh Linh cũng từng cân nhắc trả thù Đinh Hoài Chí như thế nào, để cho ông ta hối hận đã đối xử với cô ta như vậy. Mà biện pháp cô ta nghĩ ra không phải cố gắng học tập, chăm chỉ hướng về phía trước, mà là đi dựa dẫm vào người còn mạnh hơn ba mình - Thị Vinh, chính là người cô ta vừa ý nhất.

Đầu tiên, thực lực nhà họ Đinh có thể bỏ xa nhà họ Đinh đến tận mười con đường, thứ hai, không phải anh trai tiện nghi của cô ta vẫn luôn ngao mạn vô cùng sao? Trái lại cô ta muốn xem, một ngày kia cô ta cùng ông chủ của anh ta, anh còn dám đến trước mặt cô ta chằm chọc khiêu khích nữa không? Còn có Mộc Nhung Nhung, người bạn tốt nhất của cô ta nữa.

Đinh Linh không phải đồ ngốc, Mộc Nhung Nhung cùng với Đinh Hoài Chí cũng dần dần làm mất lòng cô ta, cô ta ghi nhớ trong lòng. Ngay cả Mộc Nhung Nhung còn có thể cùng ba cô ta, vậy thì sao chứ? Ba cũng lớn tuổi như vậy, còn có thể bên cô ta (MNN) được bao lâu? Nếu mình có được Thị Vinh... Dù cho có rời khỏi nhà họ Đinh, cô ta cũng có cuộc sống tốt!

Trong lòng nghĩ như vậy, cô ta liền làm như thế. Bây giờ đã bị buộc đến chỗ Lương Sơn, nếu cô ta không tranh thủ một lần, đến lúc đó không biết là ai khóc đây.

"Anh rề..." Đinh Linh lấp bấp nhìn Thị Vinh. "Chẳng lẽ em không thể thích anh được sao? Vì sao trong mắt anh không thấy được em?"

Thị Vinh không nói chuyện, trong lòng lại nghĩ, mắt anh không mù, sao lại không thấy được cô ta?

Đinh Linh còn nói: "Em biết trong lòng anh chỉ thích chị gái, em cũng không muốn tranh giành anh với chị ta, em chỉ muốn có một góc nhỏ thôi, mỗi ngày có thể nhìn thấy anh là được rồi..."

Thị Vinh: "..."

Nói thật, từ khi Thị Vinh có trí nhớ đến giờ, người dám nói chuyện như vậy ở trước mặt anh thật đúng là không có mấy ai. Người chanh chua lại tự cho mình là tình sâu như biển như Đinh Linh, anh chưa từng thấy bao giờ. Không ai dám làm càn ở trước mặt anh như vậy, nghe lời như thế, quả thực Thị Vinh muốn cho rằng mình và Đinh Linh sống ở hai trái đất khác nhau.

Dù sao cũng là con gái Đinh phu nhân, quả là từ một khuôn đúc ra với mẹ cô ta.

Chẳng muốn nói lời vô ích với Đinh Linh, Thị Vinh xoay người đổi hướng mà đi, Đinh Linh lại đi nhanh hơn, sắp bắt được tay Thị Vinh. Anh nhanh chóng né sang bên, Đinh Linh vồ hụt, sững sờ nhìn anh, có phần phản ứng không kịp.

Dáng vẻ anh chỉ mặc áo somi đen thật là đẹp mắt, giống như là người bước ra từ trong tranh vậy. Trước kia Đinh Linh chứng kiến rất nhiều bạn học theo đuổi thần tượng mà quáng mắt mà điên cuồng, nhưng lúc này đây, cô ta cho rằng, mình hình như cũng có cảm giác như các bạn học theo đuổi thần tượng rồi.

Cho tới bây giờ chưa thấy người đàn ông anh tuấn như vậy. Đinh Linh si mê nhìn mặt Thị Vinh, trong lòng xuất hiện một cảm giác chưa xót khổ sở mà đổ

kì. Nếu mình có được thì thật tốt!

Mạnh Nịnh đi qua, thấy mặt mê đắm của Đinh Linh. Trên cơ bản cô vừa thấy đã biết trong lòng Đinh Linh suy nghĩ cái gì. Đơn giản là Thi Vinh tốt bao nhiêu, anh tuần bao nhiêu, ưu tú bao nhiêu, mà cô lại không tiếc phúc bao nhiêu. Nhưng thật sự là như thế sao? Người đàn ông bề ngoài hoàn mỹ, bên trong thật sự cũng là người yêu hoàn mỹ sao?

Vừa thấy Mạnh Nịnh đến đây, mặt Thi Vinh tuy vẫn không chút thay đổi, nhưng ánh mắt lại trở nên dịu dàng. Anh đưa tay về phía Mạnh Nịnh, Mạnh Nịnh mỉm cười, đi tới, đặt tay mình vào trong lòng bàn tay ấm áp của anh.

"Viếng xong, chúng ta về nhà đi thôi." Thi Vinh gật gật đầu, hoàn toàn coi Đinh Linh như không có.

Nhưng Đinh Linh cũng không chịu bỏ qua. Cô ta hoàn toàn coi Thi Vinh là cọng rơm cứu mạng cuối cùng của mình, giống như không thể có được anh thì cô ta sẽ lập tức chết đi. Nhưng sao có thể chứ, dù cô ta không tìm ra được chỗ dựa vững chắc hơn nữa, chẳng lẽ Đinh Hoài Chí còn có thể đuổi cô ta ra khỏi nhà? Vừa không muốn rời nhà họ Đinh, lại chịu khổ không nổi, người như vậy, làm sao xứng đáng được hạnh phúc.

Hai người xoay người định rời khỏi, chẳng ai thừa hơi đi để ý đến Đinh Linh, Đinh Linh lại giống như ma chướng, bước tới chắn trước mặt hai người.

Ánh mắt Thi Vinh mơ hồ lộ ra vẻ không kiên nhẫn, vẻ mặt Đinh Linh mê ly dừng ở anh, ánh mắt cực kỳ thâm tình.

Mạnh Nịnh thật đã quên lần đầu tiên gặp mặt, cô gái từng khiến mình có cảm giác thân thiết khác thường có kết cục ra sao.

Bạn đang đọc truyện *Chi Yêu Có Chớp Cuồng Của Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 64

Thấy Đinh Linh u mê không tỉnh ngộ như vậy, Mạnh Nịnh nói với Thi Vinh: "Anh vào trong xe trước chờ em đi, em sẽ tìm anh nhanh thôi."

Thi Vinh liếc Đinh Linh một cái, ý là lo cô ở gần một người đầu óc có vấn đề. Mạnh Nịnh đẩy anh, kiễng chân lên hôn một cái lên môi anh, lúc này Thi Vinh mới thỏa hiệp, từng bước nhanh chóng rời khỏi.

Thi Vinh vừa đi khỏi, Đinh Linh không trung vẻ mặt thực nữ quý tộc kia nữa, mà là tràn ngập lòng thù địch tròng Mạnh Nịnh, chất vấn: "Chị muốn ra oai với tôi sao? Muốn chế giễu tôi, muốn chứng tỏ với tôi rằng Thi Vinh chỉ thích mình chị à?"

Mạnh Nịnh: "... " Cô còn chưa kịp nói câu nào đâu. "Tôi không phải có ý này."

"Vậy chị có ý gì? Tôi chẳng cần chị phải tới giả tốt bụng!"

"Tôi còn chẳng muốn làm chị gái cô, tốt bụng cái gì chứ." Mạnh Nịnh cười khế. "Cô rất thích anh ấy, cho nên, cho là tôi thân ở trong phúc mà không biết phúc, là không biết quý trọng, đúng không?"

Đinh Linh d'd'l'q" dẫn tran đầy thái độ thù địch: "Chẳng lẽ không đúng à? Nếu chị không cần anh ấy, cho tôi không được sao?!" Nói xong, cô ta suy nghĩ, lại nói: "Chị không cần phải dùng lời lẽ để gạt tôi, dù chị nói gì tôi cũng không tin đâu!"

Cô ta cho rằng Thi Vinh là người tốt, nên không đến tường Nam không quay đầu, ai nói cũng vô dụng. Lúc đầu Mạnh Nịnh còn định nói với cô ta đừng gửi gắm hi vọng vào Thi Vinh, nhưng vừa thấy phản ứng này của Đinh Linh, thật sự là sở thích ngược đời. Người ta vội vã đi tìm đường chết, cô cần gì phải làm điều dư thừa chứ? Hơn nữa, người ta cũng không cần sự quan tâm của cô.

Vì thế Mạnh Nịnh xoay người rời đi, cũng chẳng muốn nhiều lời với Đinh Linh. Nhưng Đinh Linh sau lưng cô lại hô tên cô: "Mạnh Nịnh! Nếu chị không thích Thi Vinh, vì sao chị không rời khỏi anh ấy? Vì sao chị không đi tìm chết luôn đi? Nếu thật sự không thích anh ấy, thì không cần tỏ ra không có cảm giác với anh ấy, cho tôi hi vọng được không?!"

Nghe vậy, Mạnh Nịnh từ từ quay lại, ánh mắt lạnh lẽo khiến Đinh Linh cảm thấy kinh hãi: "Mỗi người đều có cách sống của mình, cô muốn chen chân vào đời sống hôn nhân của bọn tôi, không phải tôi không để cô đi chết sao? Tôi rời khỏi anh ấy hay không, có đi chết hay không, thật sự chẳng liên quan gì đến cô cả. Tôi sống tốt, cô nhìn là được rồi, đừng có chỉ trích cái gì trước mặt tôi." Cô có cảm giác với Thi Vinh hay không, lại không phải chuyện Đinh Linh có thể nói.

Đinh Linh bị Mạnh Nịnh đáp trả như vậy, đột nhiên không nói nên lời, kỳ thật cô ta không chỉ sợ Thi Vinh, mà cũng sợ cả người chị gái cùng mẹ khác cha. Nhìn bóng lưng càng lúc càng xa của Mạnh Nịnh, Đinh Linh che mặt, ngồi chồm hổm dưới đất mà khóc nức nở. Cô ta cảm thấy tương lai của mình sa vào trong tăm tối, cô ta không có được người đàn ông mình muốn, ở nhà phải nhìn sắc mặt của ba và anh trai, mẹ là người duy nhất yêu thương mình thật lòng thì lại qua đời, nhớ tới khi mẹ còn ở trên đời, mình lấy danh nghĩa "tình yêu đích thực" mà nói với mẹ mấy lời bịp bợm đó, Đinh Linh hận không thể dùng một cái tát mà đánh chết bản thân!

Lúc ấy mình thật sự bị ma xui quỷ khiến, vậy mà giúp Mộc Nhung Nhung nói chuyện! Nghĩ lại ánh mắt tuyệt vọng chán kinh của mẹ, Đinh Linh bỗng nhiên cảm giác áy náy hoảng hốt. Nhưng rất nhiên, sự áy náy ấy hiếm thấy lại bị Thẩm Trọng đang ra ngoài tìm cô ta thấy được.

Vừa thấy Thẩm Trọng, Đinh Linh liền tự nhiên dựng hết gai nhọn trên người mình lên, thế phải châm chích vào tận lòng Thẩm Trọng. Cô ta rất ghét người gọi là anh trai này! Không chỉ khó ở chung, mà còn dầu muối không vào, mặc kệ cô ta nói gì, làm gì, anh cũng không đáp ứng, không phản ứng, có đôi khi cô ta lấy dũng khí nói vài câu với anh, anh cũng chỉ dùng đôi mắt nhìn cô ta một lúc, rồi rời đi! Điều này làm cho Đinh Linh trước giờ luôn là tâm điểm của sự chú ý không thoải mái chút nào!

Thẩm Trọng đâu có muốn bồi dưỡng tình cảm anh em với cô ta - có một người ba như vậy, anh không giận lấy Đinh Linh, thật sự đã xem như hết lòng quan tâm giúp đỡ rồi. "Có phải cô lại đi quấy rầy đồng sự trưởng cùng phu nhân hay không?"

Nhìn xem, thái độ của Thẩm Trọng và Mạnh Ninh với cô ta, giống nhau sao?! "Ai cần anh quản!"

"Chỉ sợ tôi không thể không quản cô." Thẩm Trọng liếc xéo cô ta. "Phí sinh hoạt sau này của cô cũng phải hỏi đến tôi, cô nói xem có cần tôi quản hay không?"

"Anh nói gì?!" Đinh Linh lấy làm kinh hãi. "Tôi mới không tin! Phí sinh hoạt gì chứ? Tôi mới không thêm mấy thứ đó!"

"Tháng trước cô tiêu tổng cộng năm mươi ba vạn hai ngàn lẻ ba mươi tệ, tôi đã nói với ba, ông ấy cũng cảm thấy đã quá chiều chuộng cô, tạo thành thói quen tiêu tiền như nước cho cô rồi. Cho nên bắt đầu từ tháng này, thẻ tín dụng của cô bị khóa, toàn bộ tiền tiết kiệm đều bị khóa sỏ, mỗi tháng tôi cho cô hai ngàn tệ tiền sinh hoạt, không có hơn."

"Anh, đồ tiểu nhân này!" Đinh Linh tức giận, hai ngàn tệ? Hai ngàn tệ đủ để làm gì? Ngay cả một lần đi nhà hàng Tây ăn cơm còn không nổi sao? Chẳng lẽ muốn cô ta phải giống mấy bạn học kia, ngày nào tan học cũng phải chạy như điên về phía căng tin, chen chúc thành một đồng đê lấy cơm sao? Đề sau này cô ta không còn đồ ăn vặt nhập khẩu, không còn hàng hiệu? Không! Cô ta không muốn! "Đây là nhà tôi! Đây là tiền bạc ba tôi cho tôi! Cũng là tiền bạc của tôi! Anh chỉ là kẻ trộm xuất hiện nửa đường thôi!"

Đối với lời lẽ chỉ trích của cô ta, Thẩm Trọng vốn không để ý, nói vài câu cũng chẳng ai chết cả, "Nếu cô cho rằng hai ngàn tệ không đủ, có thể chọn làm thêm."

Làm thêm? Cô ta là một đại tiểu thư mười ngón tay không dính chút nước nào, cả nhà còn chưa từng quét, sao làm thêm được?! Đinh Linh hận cực kỳ, cô ta cảm thấy mình thật sự là năm d,d,l,q,dhạn bất lợi, cũng không biết sao năm nay xui xẻo như vậy, liền tức giận đến nỗi muốn xông vào tìm Đinh Hoài Chí lý luận, nhưng Thẩm Trọng đứng lúc bất được cô ta: "Bên trong rất bận, tôi sẽ không để cô vào gây phiền phức đâu."

Đinh Linh tức giận đến nỗi định há miệng cắn anh, Thẩm Trọng dễ dàng tránh thoát, đẩy cô ta ra một bên, sau đó hai tay chấp sau lưng, ung dung nói: "Tôi cảnh cáo trước, nếu cô dám náo loạn, cẩn thận hai ngàn biến thành hai trăm đấy."

Đinh Linh không ngờ Thẩm Trọng còn có thể làm được loại chuyện như thế, liền ừ ừ, nhưng đôi mắt vẫn tràn đầy oán hận lườm anh. Ba còn có thể bắt công hơn nữa sao? Rõ ràng mình mới là người làm con hai mươi năm của ba, vì sao trong lòng ba chỉ cần anh trai chứ?! Cô ta đâu biết được, sở dĩ Thẩm Trọng có thể mau chóng đạt được sự tin tưởng tuyệt đối của Đinh Hoài Chí, còn phải cảm ơn mộc Mộc Nhung Nhung thổi gió bên gối.

Không sai, bọn họ đều là châu chấu trên một thuyền.

Người đắc tội Thi Vinh, có mấy ai có thể cười đến cuối cùng?

Buồn cười là bọn họ (ĐL và Đinh phu nhân) chọc giận người không nên dây vào còn không biết, cũng thật sự là ngu dốt tới cực điểm.

Thẩm Trọng cười lạnh quay đầu nhìn thoáng qua, anh chờ, chờ người của cái nhà này gặp báo ứng.

Ba Mạnh tham gia lễ tang của Đinh phu nhân về rồi thất hồn lạc phách, Mạnh Ninh còn lo ông sẽ đau lòng quá độ, may mà rất nhanh ông đã bình tĩnh lại, Mạnh Ninh ngồi trên ghế lái phụ, quay đầu lại, thấy vẻ mặt ba rầu rĩ không vui, liền nói: "Ba, ba có nhớ Quả Quả hay không?"

Vừa nhắc tới Quả Quả, ba Mạnh lấy lại tinh thần: "Nhớ, nhớ, nhớ, Quả Quả đâu?"

Mạnh Ninh cười nói: "Ồ nhà cũ, cùng với ông nội của nó."

"Lão già quen tịch mịch, ba, nếu không trong khoảng thời gian này ba cứ ở nhà cũ đi, trong nhà có hơi bừa bộn, cũng không ai dọn dẹp, đúng lúc ba có thể cùng lão già chăm Quả Quả." Thi Vinh nói cực kỳ tự nhiên.

Ba Mạnh đương nhiên không có ý kiến gì, trên thực tế ông muốn gặp nhất là đứa cháu ngoại bảo bối, tuy là con gái cũng rất quan trọng nhưng dù sao cũng không đùa vui như trẻ con!

Mạnh Ninh ở một bên nghe được cũng không nói gì, Thi Vinh thật đúng là nắm chặt từng phút từng giây thời gian muốn trải qua thế giới hai người, ngay cả ba cô còn đuổi đi ở nhà cũ. Nói cái gì mà trong nhà có hơi bừa bộn không ai dọn dẹp... Lừa gạt quỷ à, nhà bọn họ sạch sẽ hơn được nữa sao?!

Vì thế, trưa hôm đó ăn cơm trưa ở đại trạch. Quả Quả mấy ngày không gặp ba mẹ nên vui vẻ quá mức, quay đầu lại thấy ông ngoại, lại càng vui mừng nhảy cẫng lên! Ban đầu cậu nhóc vọt vào trong lòng Mạnh Ninh hôn cô một cái, sau đó như tên lửa mà sà vào lòng ba Mạnh, mở miệng gọi một tiếng ông ngoại ngọt ngào bần.

Ông Thi là ông già tính cách cổ quái, sống đến tuổi này, trên cơ bản bạn bè có thể đếm trên đầu ngón tay, trong đó có hai người là ba Trương Hoàng và ba Hạ Vô Pháp, nhưng mà hai ông già kia, một thì ở phương Nam, một thì cả nhà di cư, còn lại một mình ông cô đơn chiếc bóng, quá cô đơn.

Ông không hợp ai cả, có đôi khi ra ngoài công viên xem người ta chơi cờ, bản thân không nhận được chỗ này chỗ kia, khiến cho càng về sau mọi người vừa nhìn thấy ông là tự động tản ra, ông Thi buồn bực, dứt khoát không bao giờ ra khỏi cửa nữa, cứ ở nhà chăm sóc mấy con chó chăn cừu Đức của ông.

Ngoài dự đoán, ông lại rất hợp cạ với ba Mạnh. Hai người giống như là bạn cũ nhiều năm không gặp, uống trà, chơi cờ, nói chuyện phiếm, dất chó đi dạo, không biết vui vẻ bao nhiêu. Lại thêm cả Quả Quả đáng yêu nữa, không có Mạnh Ninh cùng Thi Vinh, ngược lại càng bớt lo.

Cái gì cũng không phải động vào, mỗi sáng sớm rảnh rỗi không thể an nhàn hơn.

Mạnh Ninh cùng Thi Vinh đều không nghĩ tới hai vị này có thể ở cùng nhau, nhưng mà như vậy cũng được, Mạnh Ninh vẫn hi vọng ba có thể ở lại thủ đô, như vậy có thể chăm sóc lẫn nhau, cô cũng không cần phải lo lắng cho ba ở tận thành phố Dung xa xôi. Lúc này cô cũng không ngại đi cửa sau chuyển công tác của ba tới đây, dù sao cô cũng có thể đảm bảo chất lượng dạy học của ba Mạnh, điều đó xác định không hề sai.

Nhưng ba Mạnh muốn ở lại thành phố Dung. Ông chưa bao giờ nói là vì cái gì, nhưng có lẽ Mạnh Ninh đoán được. Ba nghĩ, có lẽ có một ngày kia, Ngô Chi còn có thể về nhà. Đến lúc đó ngộ nhớ phát hiện trong nhà không có ai thì phải làm sao bây giờ? Ông sợ đứa bé kia không tìm được đường về nhà! Mà ông coi giữ ở nơi đó, dù là lúc nào, chỉ cần Hàn Ngô Chi trở về, nhất định có thể thấy được ông.

Nếu không có tin tức của Ngô Chi, ba sẽ mãi mãi không rời khỏi thành phố Dung, Mạnh Ninh biết.

Cô rất hiểu ba mình, biết ông vẫn luôn chờ đợi; đồng thời cô cũng hiểu rõ Ngô Chi, biết anh quyết sẽ không trở về. Ngày đó anh đi mang theo chân hình heo con của cô, Mạnh Ninh lên lút theo sau thấy anh lên xe buýt thì đã biết, anh sẽ vĩnh viễn không trở về.

Trước không nói Thi Vinh sẽ không cho phép anh xuất hiện trong cuộc sống của cô một lần nào nữa, chỉ có thể trơ mắt nhìn lại không thể làm gì, đã đủ đến bức điện hàn Hàn Ngô Chi vốn mềm lòng. Nhưng cô sẽ mãi mãi không nói cho ba, Ngô Chi cũng nhất định không muốn cho ba biết.

Người có liên quan giả vờ không biết, cuộc sống như vậy cũng thật gian nan.

Bạn đang đọc truyện *Chi Yêu Có Cháp Cuồng Của Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 65

Ông Thi và ba Mạnh ở chung rất hợp nhau, sau lại đến khi ba Mạnh phải về thành phố Dung, ông (ông Thi) còn quanh co bày tỏ rằng mình có thể chuyển công tác của ông (ba Mạnh) đến thủ đô. Ba Mạnh cười cười, từ chối, nói mình còn có một đứa con phiêu bạt bên ngoài, trong nhà lại không có người thân khác, ngộ nhớ đến khi con trở về, ông không ở đó, vậy thì không được rồi. Ông Thi nghe vậy cười ha ha, ông có thể không cười ha ha sao, chuyện này đến cùng ra sao, ông d.d.l.q. drát rõ, nhưng trước mặt ba Mạnh hoàn toàn không biết gì cả, ông cũng phải diễn trò theo. May mà ba Mạnh là người thật lòng, vốn không nghĩ tới bên trong còn nhiều nguyên do như vậy, ông Thi cười ha ha hai tiếng, ông liên tin.

Ngày ba Mạnh về thành phố Dung Quả Quả là người khóc nhiều nhất. Cậu nhóc kia nước mắt nước mũi đầy mặt mà ôm đùi ba Mạnh gọi ông ngoại, nói cháu không cho ông đi, cháu không cho ông đi, còn hỏi có phải ba Mạnh về thành phố Dung là vì không thích cậu hay không, khóc đến nỗi khiến người ta đau lòng. Ba Mạnh đau lòng muốn chết, hết bảo đảm lại cam đoan, nói rằng nghỉ đông và nghỉ hè nhất định sẽ đến thăm cậu bé, còn nói yêu Quả Quả nhất, lúc này mới đỡ được cậu nhóc hết khóc mỉm cười.

Từ sau khi Hàn Ngô Chi mất tích, đã lâu ba Mạnh không được ung dung như vậy. Ông không hiểu vì sao đứa bé kia lại đi, cho dù trước khi đi có để lại thư nói rằng phải đi tìm chính mình. Nhưng ba Mạnh không tin, ông còn hiểu hơn bất kì ai rằng Ngô Chi là một đứa bé có trách nhiệm lại chững chạc bao nhiêu, nhất định đã xảy ra chuyện gì rồi.

Tiền ba Mạnh rồi, cả người Mạnh Ninh đều thả lỏng. Đã lâu rồi cô không sống căng thẳng khẩn trương như vậy, ở trước mặt ba, cô luôn luôn tỏ ra thật cẩn thận, cố gắng thân mật với Thi Vinh hết mức, làm ra dáng vẻ vợ chồng thắm thiết, sợ bị người cha sắc sảo nhìn ra điều gì. May là ba Mạnh đi rồi, nếu còn tiếp tục như vậy, cô chắc sẽ bị suy nhược thần kinh mất.

Nhưng cùng với việc ba Mạnh rời khỏi, Quả Quả cũng rời khỏi nhà cũ mà về nhà. Đối với Thi Vinh cực kỳ thủ đoạn này, thế giới hai người anh chờ mong đã lâu cứ thế mà mất đi, có thể không mất mát sao. Vốn là hai người ở thành phố D, vừa mới ngâm suối nước nóng một đêm, sáng hôm sau đã phải gấp gáp trở về, sau đó là một loạt chuyện xảy ra, cuối cùng... Ngày nghỉ kết thúc.

Mạnh Ninh cũng trở lại trường đi làm, trong khoảng thời gian này cô xin nghỉ hơi thường xuyên, tuy là nói trong phạm vi nghỉ đông, nhưng tóm lại là không xuôi tai. Về sau cô ở trường lại thấy Đinh Linh vài lần, đối phương đã không còn khí thế như lần đầu tiên gặp mặt nữa, mà là đi lại vội vàng, cũng không biết là đang bận rộn cái gì. Dù nói như thế nào, Mạnh Ninh cũng hi vọng Đinh Linh không đến mức đi đường vòng, cô ta có thể thoát khỏi nhà họ Đinh là tốt nhất, nếu không thể... Cũng chỉ có thể nói là định mệnh.

Mà một đôi Mộc Nhung Nhung và Đinh Hoài Chí này cũng thú vị. Dưới sự nỗ lực của Đinh Hoài Chí, rốt cục Mộc Nhung Nhung có thai vào học kì đầu của năm thứ ba đại học. Đinh Hoài Chí đối xử với cô ta như vật báu - khi người đàn ông này yêu một phụ nữ, đều coi người ta như bảo bối. Mà khi ông ta cảm thấy phiền chán, đối phương cũng không đáng giá một đồng. Lúc này Mộc Nhung Nhung đang được ông ta thích nhất, tình cảm hai người qua hai năm cũng lên men, rốt cục nghênh con một đứa bé, tu thành chính quả.

Mặc dù Đinh Hoài Chí lớn tuổi rồi, nhưng tế bào lão mạn không ít, tổ chức hôn lễ vô cùng long trọng xa hoa. Tuy rằng Mộc Nhung Nhung mang thai, nhưng vẫn đẹp như một đóa hoa trắng nhỏ, bụng dưới hơi lộ ra nhưng không làm cô ta xấu đi, ngược lại tăng thêm vài phần ý vị đặc trưng của vợ người ta.

Đinh Linh đương nhiên cũng tham dự buổi hôn lễ này, lúc này cô ta đã hoàn toàn thất vọng về ba mình rồi. Trong bụng Mộc Nhung Nhung là con trai cũng thế, con gái cũng vậy, chẳng liên quan gì đến cô ta. Nói cái gì mà tranh giành sự yêu thương của ba... Ba sớm đã không còn yêu thương cô ta nữa rồi.

Mà sau đó, mẹ của Thẩm Trọng du lịch vòng quanh thế giới trở về. Năm đó bà là người phụ nữ mạnh mẽ có tiếng, hàng năm đều búi tóc chững chạc, nếu không phải có vóc người đẹp, Đinh Hoài Chí cũng sẽ không say rượu rồi cùng với bà. Đinh Hoài Chí nhiều năm trước, cũng là một người đẹp trai, lại có năng lực, có bản lĩnh, trong công ty có rất nhiều người thích ông ta, mẹ của Thẩm Trọng cũng là một trong số đó. Nhưng Đinh Hoài Chí không vừa ý mẹ Thẩm Trọng, ông ta thích kiểu đóa hoa nhỏ tiều tụy đáng yêu biết rơi nước mắt, không có chút hứng thú nào với phụ nữ mạnh mẽ kiên cường.

Cho nên năm đó tình một đêm qua đi, thấy mẹ Thẩm Trọng không dây dưa ông ta, Đinh d;d;l;q;dHoài Chí thờ phào nhẹ nhõm, sau đó đối phương chủ động trình đơn từ chức, Đinh Hoài Chí lại càng cảm giác đối phương rất dễ nói.

Nhưng bây giờ bà trở lại, xét theo mối quan hệ với Thẩm Trọng, hai người đương nhiên phải gặp mặt một lần, bàn bạc mai sau phải làm gì.

Lần này vừa thấy mặt, Đinh Hoài Chí lâm vào kinh diễm! Tuy rằng mẹ Thẩm Trọng lớn tuổi hơn khi đó nhiều, nhưng chăm sóc tốt, lại có dáng vẻ xinh đẹp, những năm gần đây du lịch quanh thế giới lại càng phần chần, tóc xoắn dài, váy dài phong cách Bohemian, là kiểu mẫu của nữ thần không tuổi. Tuy rằng bà không còn trẻ tuổi, nhưng đôi mắt nhìn xa trông rộng cùng với sự hiểu biết về cuộc sống, đều là những gì Đinh Hoài Chí chưa từng thấy. Đinh phu nhân chỉ biết rơi nước mắt già đáng thương, Mộc Nhung Nhung thì nũng nịu tỏ ra ngốc nghếch, kiểu phụ nữ như vậy tuy là có thể khiến đàn ông có ý muốn bảo vệ, nhưng khi so sánh với mẹ Thẩm Trọng, thì quá gượng gạo rồi! Không có sức sống!

Kèm theo thái độ của ông ta với mẹ Thẩm Trọng cực kì tốt, thế nên khiến mẹ Thẩm Trọng cảm thấy, Đinh Hoài Chí có ý đồ gì.

Cuộc sống bây giờ của bà dễ chịu hơn nhiều. Tuy là năm đó mãi đến khi mang thai năm tháng mới phát hiện trong bụng mình có con của Đinh Hoài Chí, đành buộc phải sinh con ra, nhưng bà rất vui mừng vì mình có thể sinh ra đứa con trai xuất sắc lại hiếu thuận. Bây giờ mỗi ngày bà xinh đẹp đi dạo phố, hẹn hò với bạn trai, sống cuộc sống vui vẻ biết bao nhiêu!

Nhìn thấy một Đinh Hoài Chí như vậy, mẹ Thẩm Trọng đột nhiên hoài nghi ánh mắt năm đó của mình... Sao bà có thể vừa ý một người đàn ông như vậy? Rốt cục ông ta tốt ở đâu chứ? So sánh với bạn trai nước ngoài lịch sự nườm nượp lại tốt đẹp, Đinh Hoài Chí thấp bé như hạt bụi là tốt lắm rồi! Cho nên đối với ánh mắt si mê của Đinh Hoài Chí, mẹ Thẩm Trọng tỏ vẻ, bà muốn ói ra.

Hai người nói chuyện hơn một giờ, về cơ bản xác định ý tứ hai bên, lúc này mới bắt tay rời đi. Trước khi rời đi, Đinh Hoài Chí nắm tay bà không chịu buông ra, ánh mắt đó ghê tởm bao nhiêu khỏi bàn.

Từ lúc Mộc Nhung Nhung mang thai, Đinh Hoài Chí liền không đụng đến cô ta nữa, mấy tháng liền khô hạn, ông ta cũng hi vọng có phụ nữ làm ấm giường! Sau khi Đinh phu nhân mất, dường như ông ta mở ra hình thức cận bã của mình, tuy là vẫn đối tốt với Mộc Nhung Nhung, nhưng trở nên càng biết tán thưởng những phụ nữ khác bên ngoài. Mặc dù trên thân thể chỉ có một mình Mộc Nhung Nhung, trên tinh thần lại sớm đã trật đường ray rồi!

Đến khi về nhà thấy Mộc Nhung Nhung cười dịu dàng chờ đợi ông ta, Đinh Hoài Chí lại cảm thấy áy náy, người phụ nữ này vì ông ta mà sinh con đường cái, vậy mà ông ta lại có thiện cảm với những phụ nữ khác... May mà Mộc Nhung Nhung phải chịu đựng nỗi khổ non nghén, cho nên cũng không có phát hiện Đinh Hoài Chí khác thường, nếu không thì với bản lĩnh của cô ta, nhất định có thể để cho Đinh Hoài Chí phải cắt đứt tiền vi cô ta.

Thời gian hai năm đã đủ đến Thẩm Trọng lấy được 80% sự tin tưởng của Đinh Hoài Chí rồi. Hiện tại anh nắm không ít sản nghiệp của nhà họ Đinh trong tay, nhưng vĩnh viễn không đủ, anh muốn là lợi ích dài lâu. Kỳ thật Thẩm Trọng vốn không có ý muốn tới nhận ba, đều là tên khốn đồng sự trường nào đó ép, không thì chẳng ai yêu quý gì người cha như vậy! Có đôi khi Thẩm Trọng nghĩ, mình thà giống như trong phim hoạt hình vậy, bọ ngựa được làm thức ăn cho bọ ngựa cái, còn hơn là khi lớn lên biết điều rồi, phát hiện ba ruột của mình là loại mặt hàng như thế này.

Trong hai năm, bạn nhỏ Quả Quả vinh quang trở thành học sinh lớp bốn tiểu học. Vóc dáng của cậu lớn lên rất nhiều, tính cách lại vẫn thích nghịch ngợm gây sự như trước.

Chính vì chuyện cậu gây rắc rối mọi nơi, không biết ông Thi bị tức đến ngất đi bao nhiêu lần, nhưng mà dạy mãi không sửa, ông lại cưng chiều trẻ con, đương nhiên không nổi đánh. Nếu đây mà là con của ông... Ông đã sớm đánh rồi, nhưng đổi lại thành cháu thì không nổi, cảm thấy cháu trai bảo bối nhà mình là thông d,d,l,q,d minh lanh lợi. Nè, không tin thì coi đi, nhóc thối này làm chuyện xấu nhưng cho tới bây giờ không bị người ta bắt thóp đấy!

Mạnh Ninh thăng lên phó giáo sư, cô vốn đủ bằng cấp và năng lực, chỉ thiếu lí lịch, bây giờ rốt cục cũng được rồi.

Hai năm trước rất nhiều chuyện hỗn loạn, bây giờ khoảng cách cũng đi vào quỹ đạo. Mạnh Ninh cùng Thi Vinh vẫn là cặp vợ chồng thắm thiết người người ca ngợi, theo thời gian kết hôn tăng lên, số lần Thi Vinh nổi giận càng ngày càng ít. Mạnh Ninh cũng càng ngày càng biết được làm sao trước khi chạm đến giới hạn của anh mà tranh thủ lợi ích lớn nhất vì mình. Thi Vinh mơ hồ cảm thấy được bây giờ Mạnh Ninh càng ngày càng không sợ anh, thậm

chỉ còn có thể bắt anh trong lòng bàn tay. Nhưng vừa thấy ánh mắt êm dịu, thân thể mềm mại kia của mạnh ninh, anh lại cảm thấy ý nghĩ của mình là dư thừa rồi.

Hôm nay đón Quà Quà tan học, Mạnh Ninh mua xong đồ ăn rồi mới về đến nhà, Thi Vinh đang ngồi chờ cô ở trong phòng khách. Nhìn thấy cô về, ánh mắt sáng lên, sau đó lại ra vẻ không để ý, lên tiếng chào hỏi: "Đã về rồi sao?" Xong rồi tiếp tục làm bộ làm tịch xem tài liệu.

Nhắc tới cũng khó hiểu, từ khi Mạnh Ninh càng ngày càng có thể đoán được lòng Thi Vinh, cô mới phát hiện, hoá ra trước kia nhiều chi tiết cô chưa từng chú ý đến. Thật giống như trước kia chỉ có cô sợ hãi bất an trước mặt Thi Vinh, nhưng hiện tại, thời gian trôi qua càng lâu, Thi Vinh ở trước mặt cô lại càng thận trọng - khụ, trừ khi trên giường. Nhưng Mạnh Ninh thực sự có cảm giác này, đó chính là Thi Vinh cực kỳ để ý, cực kỳ để ý cô, trước mặt cô mà tỏ ra như một cậu nhóc.

Trước đây khi cô sợ anh, anh còn có thể giả bộ, bây giờ hoàn toàn không giả bộ nổi nữa, lại mềm lòng.

Mạnh Ninh thật vui mừng, điều này cho thấy Thi Vinh cũng là người, dù anh có lợi hại hơn nữa, vẫn chỉ là người phàm mà thôi.

Đáp lại một tiếng, Mạnh Ninh cũng không nói thêm gì, trên tay cô xách thứ gì đó rất nặng, Thi Vinh cũng đã quay đầu lại xem tài liệu rồi. Quà Quà thay dép lê, cũng giúp xách túi vào phòng bếp, Thi Vinh dùng khước mắt nhìn sang bên này, thấy Mạnh Ninh xách nhiều đồ như vậy, tiện tay đặt văn kiện xuống một bên, đi tới, ra vẻ không để ý mà nói: "Để anh."

Mạnh Ninh cười đem túi giao cho anh, Thi Vinh xách đồ vào phòng bếp rồi, cũng không quay về xem tài liệu, mà dựa vào cửa phòng bếp nhìn Mạnh Ninh bận rộn phân loại đồ đạc.

Bạn đang đọc truyện *Chi Yêu Cố Chấp Cuồng Của Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 66

Giờ đây Mạnh Ninh đã dần dần học được làm thế nào để bình tĩnh mà đối diện với ánh nhìn chăm chú của Thi Vinh. Mắt hấn vẫn đen như thế, vẫn sáng như thế, nhưng cô đã không giống như trước kia nữa, bị anh nhìn đến luống cuống chân tay.

"Tôi nay ăn gì vậy?" Thi Vinh hỏi.

"Salad mướp đắng, cải trắng xào dấm chua, cháo."

"... Không có thịt à?"

Mạnh Ninh xếp khoai tây ngay ngắn, nói: "Hay là buổi tối ăn thanh đạm đi?" Tuy là câu hỏi, nhưng thực ra cô đã quyết định rồi, sở dĩ dùng giọng điệu như vậy nói chuyện, chẳng qua là cho vị chủ gia đình Thi Vinh này chút mặt mũi thôi. Bằng không thì làm cho anh nổi giận, cuộc sống của cô sẽ không được yên, chuyện ngu ngốc như thế, Mạnh Ninh mới không làm đâu.

Quả nhiên, mặc dù Thi Vinh không phải rất hài lòng, nhưng cũng không khước từ. Hễ là quyết định của Mạnh Ninh, chỉ cần không đề cập đến tình cảm giữa bọn họ, trên cơ bản là làm gì Thi Vinh cũng sẽ không phản đối, nữa là một bữa ăn nhỏ bỗng nhiên thanh đạm - cho dù mướp đắng là loại rau Thi Vinh ghét nhất.

Anh lại dựa bên cạnh cửa nhìn một hồi lâu, Mạnh Ninh từ một cô gái nhỏ mười ngón tay không dính chút nước nào biến thành cao thủ gọt tay rồi hạ dao xuống cắt mướp đắng thành từng lát nhỏ như hôm nay, quá trình này là do anh tự chứng kiến. Trên thế giới trừ anh ra, ai cũng không thể có được Mạnh Ninh trong quãng thời gian này. Thi Vinh rất vui vẻ, anh đi qua ôm chặt eo Mạnh Ninh từ sau lưng, cầm đặt trên vai nhỏ bé của cô vô cùng thân thiết, nói: "Trưa mai, Trương Hoàng cùng Vô Pháp cũng tới, chúng ta ra ngoài ăn."

Ăn cơm ở ngoài thì không cần cô phải nấu, điều này có gì không thể đáp ứng chứ? Mạnh Ninh gật gù đầu, "Biết rồi."

Đối với sự lo là của cô, Thi Vinh rõ ràng rất không vui, cảm thấy cô đáp ứng chẳng chân thành chút nào. Quay đầu nhìn một cái, thấy Quả Quả ngồi ở trước TV xem hoạt hình rồi, sẽ không thấy được hành động của bọn họ d;d;l;q;trong bếp, vì thế Thi Vinh chậm rãi liếm hôn cổ Mạnh Ninh, nghe thấy hô hấp ổn định của cô đột nhiên gấp gáp, suýt nữa thì ngay cả dao trong tay cũng không cầm chắc. Anh nhướn mày, trêu chọc: "Ồ đây không có giấy thiếp, nếu mà cắt đứt ngón chân cái hay là gót chân, hoàng tử cũng sẽ không nhận ra em đâu."

Môi lưỡi của anh nóng bỏng, tuy rằng cuộc sống hằng ngày của Mạnh Ninh đã dần dần đi vào quỹ đạo, nhưng trên phương diện làm tình thì cô vẫn không chịu nổi sự tiếp xúc. Thi Vinh nhẹ nhàng cắn cổ cô một cái, cô đã cảm thấy thân thể mình rã rời, nếu không phải sợ xấu hổ, thật sự chân cô đã mềm nhũn mà ngã xuống rồi.

May mà Thi Vinh ôm lấy eo của cô, phần lớn trọng lượng của cô dựa vào người anh, sau một lúc lâu, khẽ cười mà nâng cằm cô lên, làm cho cô ngoảnh đầu lại, hai người ôm hôn thân mật. Thi Vinh đang ra sức hôn sâu thì tách ra, nhìn sợi bạc kéo ra từ giữa răng môi từ từ biến mất vào trong miệng Mạnh Ninh, nghĩ cái miệng nhỏ này càng nhìn càng khiến người ta yêu, anh cũng có hơi khó nhịn: "Vương tử quá non nớt, không thỏa mãn nổi em." Nói xong,

đùi khoẻ mạnh xâm nhập vào giữa hai chân Mạnh Nịnh chăm chăm vuốt ve, nói: "Quốc vương trưởng thành chừng chạc, có thể khiến em càng thêm sung sướng."

Mạnh Nịnh thật hết cách với Thi Vinh không có lúc nào là không thích nói bậy, thân thể của cô vì sự dựa sát của anh mà có hơi run rẩy, hai bên kề nhau quá gần, dường như tiếng tim đập cũng có thể nghe rõ được. Mạnh Nịnh thật mừng vì bây giờ là đang ở phòng bếp chứ không phải phòng ngủ, nếu không thật không biết Thi Vinh sẽ náo loạn ra sao nữa. "Được rồi, đừng đùa nữa, anh mau ra chờ đi, cơm tối sẽ xong ngay thôi."

Anh thực sự chẳng muốn rời cô. Nếu có thể, Thi Vinh hận không thể một ngày cả hai mươi tư tiếng đồng hồ dán vào Mạnh Nịnh. Đàn ông bá m người như anh, nghe nói là rất dễ khiến phụ nữ e ngại, cho nên Thi Vinh luôn luôn cố gắng kiềm chế - tuy là hiệu quả rất nhỏ, nhưng anh cũng thật sự muốn để cho Mạnh Nịnh nhìn thấy lòng thành của mình.

Anh nghĩ, anh cũng đã đối xử với em tốt như thế, về sau em sẽ không còn ôm ý nghĩ muốn rời khỏi anh, hoặc là muốn cả đời tương kính như tân với anh nữa đúng không?

Tương kính như tân: Vợ chồng tôn trọng nhau như khách

Có đôi khi Thi Vinh không nhịn được mà hoài niệm đoạn thời gian Mạnh Nịnh mang thai Quả Quả. Mặc dù cô vẫn cố gắng kiềm chế bản thân, nhưng bởi vì hormone nổi loạn, rất nhiều khi cô không thể khống chế bản thân, sẽ kêu to hét lớn với anh, sai anh làm cái này cái nọ, có một lần nửa đêm hai giờ rưỡi lay anh tỉnh, bảo anh đi mua hồ lô đường cho cô... Cho nên Thi Vinh vẫn muốn có thêm một đứa con, anh đã từng ôm ấp hi vọng: Ngộ nhờ cô có thể biến thành dáng vẻ như lần đầu mang thai thì sao?

Vậy anh sẽ rất vui mừng.

Mà đối với tinh thần làm nô lệ của Thi Vinh đối với Mạnh Nịnh, Trương Hoàng bày tỏ không nhìn nổi. Anh ta không hiểu, Mạnh Nịnh này xinh đẹp thì xinh đẹp thật, thông minh cũng thông minh thật, nhưng mà chẳng lẽ trên thế giới không còn phụ nữ xinh đẹp hơn thông minh hơn cô ấy sao? Với tiền tài quyền thế của Thi Vinh, muốn tìm một người phụ nữ hoàn hảo cũng chỉ là chuyện giờ phút thôi. Suy cho cùng Mạnh Nịnh tốt ở điểm nào, để Thi Vinh vừa ý chứ?

Điều khiến Trương Hoàng không chịu nổi nhất là Mạnh Nịnh coi anh ta như virus. Thật sự, chẳng cường điệu chút nào! Anh ta nghĩ, mỗi lần mình đến nhà Thi Vinh, đi rồi Mạnh Nịnh cũng phải rắc muối xua đuổi vận đen vậy!

Trương Hoàng cũng không phải không nghĩ tới việc tỏ ra tốt với Mạnh Nịnh, dù sao anh ta là bạn tốt cùng Thi Vinh, nếu ngoài mặt không thể qua được bà xã của Thi Vinh, nói ra cũng khó nghe. Cũng mặc kệ anh ta lấy lòng như thế nào, Mạnh Nịnh vẫn đối với anh ta rất lạnh nhạt. Cũng không phải không lễ phép, Mạnh Nịnh có gia giáo tốt, dù là thấy người đáng ghét cũng sẽ không lịch sự mà đuổi người ta đi. Cô ở trước mặt Trương Hoàng, hoà nhã điềm đạm, cũng có thể nói được mấy câu, nhưng mà vẻ tươi cười vốn không ở trong mắt, người khác không nhìn ra, chẳng lẽ bản thân Trương Hoàng cũng không nhìn ra được sao.

Đáng giận nhất là, coi ánh mắt kia của Mạnh Nịnh, giống như là anh ta làm hư người đàn ông của cô ấy vậy. Đùa cái gì vậy, từ nhỏ đến lớn đều là Thi Vinh mang anh ta chơi đùa có được không? Nếu không biết Thi Vinh, Trương Hoàng cho rằng, có lẽ mình bây giờ còn là thanh niên gốc rễ cũng đồ đấy! Còn không phải là chơi làm với bạn xấu, mới lạc lối đấy sao?

Gốc rễ cũng đồ: Chỉ con cháu của gia đình có nguồn gốc cách mạng

Người đàn ông của cô ấy đức hạnh ra sao, chính cô ấy hiểu nhất.

Một lúc sau, Trương Hoàng nhìn ra, Mạnh Nịnh vốn không thể bị anh ta đã động, anh ta cũng không phải người thích làm việc vô dụng, nếu người ta không muốn gặp, vậy thì không đến trước mặt người ta không được sao? Trái lại anh ta cũng muốn để Thid'd'Iq'd Vinh đời mục tiêu, đáng tiếc Thi Vinh chỉ thích một người như thế, nếu so sánh giữa anh em và bà xã, Thi Vinh không chút do dự liền hy sinh người trước, dù sao bà xã mới là người chung sống cả đời với anh.

Hạ Vô Pháp thì khác hoàn toàn.

Anh ta là người đàn ông mắc chứng tự kỉ nghiêm trọng, cười rất ít, cũng rất ít khi nói chuyện với người ngoài, nếu nói anh ta tốt hơn Trương Hoàng ở chỗ nào, có lẽ cũng chỉ còn lại là không quan hệ nam nữ bừa bãi mà thôi. Tên Trương Hoàng kia về cơ bản là ăn hết cả Hoàn phi Yến sáu, chỉ cần là người đẹp, tất cả anh ta đều không buông tha.

Hoàn phi Yến sáu: Ý miêu tả vẻ đẹp của hai đại mỹ nhân trong lịch sử, nhưng lại đối nghịch về hình thể. Triệu Phi Yến nổi tiếng thiên hạ bởi sắc đẹp và vóc dáng mong manh, nhẹ nhàng tựa chim yến. Vẻ đẹp hao gầy khiến nàng có thể uyển chuyển như bay lượn trong từng điệu múa, nên được gọi là Phi Yến. Trái lại, Dương Ngọc Hoàn (Dương Quý Phi) lại nổi danh bởi vẻ đẹp đầy đặn, ngực nở đầy đà, thân hình mập mạp. Đó là hai quan niệm về vẻ đẹp của người phụ nữ hoàn toàn khác nhau về hình thể và vào từng triều đại khác nhau. Tuy vậy, những vẻ đẹp đó đều được xếp vào hàng "tuyệt sắc giai nhân trong thiên hạ".

Ấn tượng của Mạnh Nịnh với Hạ Vô Pháp lại được thông qua, cô vẫn cảm thấy người chơi cùng với Thi Vinh chắc chắn không phải loại người tốt lành gì, hoặc là nói, cũng không phải là người tốt theo ý nghĩa truyền thống, cho nên cô vẫn chú ý giữ một khoảng cách với bọn họ, rất nhiều khi, bọn họ tìm đến Thi Vinh, Mạnh Nịnh có thể không gặp thì sẽ trốn tránh không gặp, mãi đến khi bọn họ đi rồi mới ra khỏi. Lâu ngày, Hạ Vô Pháp cũng đã nhận ra Mạnh Nịnh không có thiện cảm gì với anh ta, dần dần cũng ít tới đây.

Hôm nay liên hoan, cách lần trước cũng ít nhất nửa năm, Trương Hoàng vẫn là tên mặt người dạ thú lịch sự mang kính gọng bạc, còn Hạ Vô Pháp vẫn là

công tử cao quý âm âm u u như cũ. Không khác trước kia là mấy, nếu muốn nói có thay đổi lớn nhất, có lẽ là Hạ Vô Pháp rồi.

Miêu Miêu lần trước đi theo anh ta không ở đây.

Mạnh Nịnh thấy rất kỳ quái, Hạ Vô Pháp rất giống Thi Vinh, thứ mà mình thích, nhất định phải nắm trong tay đến chết cũng quyết không buông ra. Ham muốn chiếm hữu của Hạ Vô Pháp đối với Miêu Miêu rõ ràng như thế, làm sao có thể một mình ra cửa không đưa cô ấy theo chứ?

Không đưa Miêu Miêu theo, lại mang theo một con mèo.

Con mèo là loại mèo lông xù rất đẹp, mắt to màu xanh đậm trong suốt như nước biển, trên mặt có hoa văn đối xứng hoàn mỹ, thân không lớn, xem ra cũng lắm cũng chỉ được vài tháng, lúc này nó đang nép vào trong lòng mèo, mở to đôi mắt rụt rè nhìn xung quanh.

Hạ Vô Pháp thả con mèo lên trên đầu gối, mở ra một khe hở, để mèo lộ đầu ra hít thở không khí. Quả Quả luôn luôn thích động vật nhỏ, thấy mèo nhỏ xinh đẹp đáng yêu như vậy, không nhịn được mà chạy tới, tràn ngập chờ mong hỏi Hạ Vô Pháp: "Chủ Vô Pháp, cháu muốn sờ lên người mèo nhỏ một lúc, được không chứ?"

Hạ Vô Pháp nhìn một lúc, xem ra là định từ chối. Mạnh Nịnh đang định gọi Quả Quả lại, anh ta lại đột nhiên buông lỏng tay ra, nói: "Vậy cháu cũng phải cẩn thận một chút, nó còn nhỏ."

Quả Quả vui vẻ ôm mèo đến chỗ ngồi của mình chơi đùa, Mạnh Nịnh tò mò liếc Hạ Vô Pháp một cái, anh ta vẫn là công tử tối tăm cao quý u ám như cũ, chỉ là ánh mắt có chút lơ đãng, thỉnh thoảng lại liếc về phía Quả Quả, rõ ràng là lo cho mèo của mình. Thấy thế, Mạnh Nịnh cảm thấy mình phải nói thêm vài câu: "Ngài Hạ, anh yên tâm đi, Quả Quả làm có chừng mực, vật cưng của anh không sao đâu."

Thật sự như thế. Trong các loài mèo, mèo lông xù có tiếng là ngoan ngoãn yên tĩnh, thân thiện với người ngoài, nhất là đôi mắt màu lam kia, quả thực đẹp khiến cho người ta ngạt thở. Mạnh Nịnh cũng kỳ kỳ thích động vật nhỏ, đáng tiếc Thi Vinh dị ứng lông động vật, cho nên nhà bọn họ ngoại trừ cá vàng và rùa đen ra thì không nuôi con nào nữa. Với lại... Cô tò mò liếc Hạ Vô Pháp một cái, người đàn ông này xem ra cũng là người thích động vật nhỏ, vẫn thấy đáng vẻ anh ta, d,l,q,d toàn thân tây trang màu xám đậm thắt cà vạt, vẻ mặt lạnh nhạt, lại mang theo một cái lồng mèo như vậy, thật sự là buồn cười không nói nên lời.

Tuy là đưa mèo cho Quả Quả ôm, nhưng mà Hạ Vô Pháp rõ ràng có chút không yên lòng, toàn bộ trái tim của anh ta đặt trên con mèo kia, đồng thời nói chuyện với Thi Vinh, Trương Hoàng, anh ta không nhịn được nhìn phía Quả Quả, sợ tư thế ôm của Quả Quả không đúng hoặc là sợ mèo nhỏ sợ người lạ. Nhưng hai loại tình huống làm anh ta lo lắng cũng không xuất hiện, Quả Quả rất cẩn thận, mèo nhỏ cũng cực kỳ biết điều.

Đề tài nói chuyện của đàn ông, Mạnh Nịnh không có hứng thú, may mà thức ăn rất nhanh được mang lên, lúc bọn Thi Vinh nói chuyện cô đã bắt đầu động đũa rồi, Quả Quả cũng ôm mèo nhỏ lại ăn cơm, con mèo nhỏ này rất thân thiện với người khác, nó từ trong lòng Quả Quả nhảy lên đùi Mạnh Nịnh, cuộn thành vòng tròn, ngáp một cái, khép đôi mắt màu lam lại, một thoáng chốc mà ngủ thiếp đi.

Mạnh Nịnh tròn tròn mắt, thậm chí vì thế mà cô cứng đờ không dám lộn xộn sợ đánh thức mèo nhỏ, quả cầu mềm mại trên đùi làm cho trái tim cô mềm nhũn, Quả Quả cũng cưng muốn chết, hai mẹ con thỉnh thoảng lại sờ sờ lên người con mèo, trong mắt biểu lộ khát vọng cùng sự yêu thích quả thực không cách nào dùng lời nói mà hình dung được.

Bạn đang đọc truyện *Chi Yêu Có Chớp Cuồng Của Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 67

Thấy Mạnh Nịnh cùng Quả Quả đều cực kỳ thích động vật nhỏ, Trương Hoàng huych huych cánh tay của Thi Vinh, hỏi: "Không định cho hai người họ nuôi thú cưng sao? Nhìn thẳng nhóc Quả Quả kia, nước miếng cũng sắp rớt xuống đất rồi."

Thi Vinh nhíu mày, anh chưa từng nghĩ tới vấn đề nuôi động vật nhỏ này. Chủ yếu là anh dị ứng lông động vật, chỉ cần thấy đã muốn hắt hơi rồi, nếu mà nuôi thì...

Thấy Thi Vinh lộ ra vẻ mặt suy nghĩ, Trương Hoàng vội vàng giơ hai tay lên như muốn xin hàng: "Tớ chỉ tiện miệng nói thôi, suy cho cùng muốn nuôi hay không là do cậu quyết định, quan trọng nhất là dù sao cũng đừng nói d.d.l.q.d là có liên quan tới tớ, bà xã cậu đã không muốn nhìn thấy tớ rồi." Anh ta quả thật không có khuynh hướng chịu ngược, người ta không thích anh ta, đầu cần phải lắc lư trước mặt người ta làm gì. Với Trương Hoàng mà nói, có thể gạt đầu nói hai câu khách sáo với Mạnh Nịnh thì cũng đủ rồi. Kiểu phụ nữ như Mạnh Nịnh, xinh đẹp thì xinh đẹp, nhưng anh nhất định sẽ không dính vào. Nếu mà hoa hoa công tử không thể phân biệt rõ ràng kiểu phụ nữ nào có thể đụng chạm, kiểu nào không thể đụng vào, thì không thể gọi là hoa hoa công tử được.

Tuy là anh ta thích cô gái trẻ tuổi ngây thơ, nhưng cũng phải xem người mà xuống tay. Nếu mà nội tâm cứng nhắc, rụt rè muốn chết, anh ta cũng sợ bị dây dưa.

Mạnh Nịnh nhẹ nhàng sờ sờ lên con mèo nhỏ ngủ đến kêu rừ rừ trên đùi, nó thật sự là đáng yêu, bộ lông thì trơn mềm như tơ, đệm thịt màu hồng thì quá

dễ thương! Chính bản thân cô còn không phát hiện ra, nhưng Thi Vinh lại thấy rõ, cô nhìn con mèo nhỏ này thì dịu dàng muốn chết.

Đó là sự dịu dàng anh chưa bao giờ có được. Điều mà anh đoạt được, cũng không chân thành như thế.

Bữa cơm này, Mạnh Ninh cùng Quả Quả vốn không chú ý ba người Thi Vinh, Trương Hoàng, và cả Hạ Vô Pháp nói những gì, vì sự chú ý của hai mẹ con bọn họ đều bị con mèo nhỏ xinh xắn này cướp mất rồi! Mèo nhỏ ngoan ngoãn lại thân thiện, nằm trên đùi của Mạnh Ninh, dù là ngủ hay là duỗi lưng bị mồi, đều vô cùng đáng yêu. Khi nó dùng móng vuốt nhỏ rửa mặt từng tí một, Mạnh Ninh suýt nữa bị sự dễ thương của nó làm cho ngất xỉu!

Lần cuối cùng cô thấy động vật nhỏ đáng yêu như vậy là khi Quả Quả ba tuổi. Bây giờ Quả Quả vẫn đáng yêu, nhưng dù sao cũng lớn rồi. Đáng tiếc là Thi Vinh dị ứng với lông động vật, nếu không cô thật muốn nuôi mấy con vật nhỏ. Mỗi khi trở lại nhà cũ, mấy con chó đen trong viện kia thấy Thi Vinh mà mừng muốn chết, nhưng Thi Vinh không muốn thân thiết với chúng nó, ai bảo anh dị ứng chứ? Cho nên sau khi rời khỏi đây, trong nhà cũng không nuôi động vật có lông, trái tim yêu thích động vật nhỏ kia của Mạnh Ninh cũng chỉ có thể tìm sự an ủi từ cá vàng và rùa đen mà thôi.

Trong lòng Mạnh Ninh, ba người chỉ cần tụ hội là không có chuyện gì tốt, không biết lúc này lại có kế hoạch gì. Nhưng mà cô chưa bao giờ quản chuyện này của Thi Vinh, cô không quen nhìn thì nhiều lắm cũng chỉ bảo Thi Vinh thu lại chút, mặt khác hai người kia mới không coi lời của cô thành vấn đề, cho nên cô cũng không đi lãng phí tình cảm vô nghĩa, mặc kệ bọn họ đi giày vò người ta đi, dù sao một ngày nào đó sẽ phải chịu khổ. Có người cả đời xuôi gió xuôi nước, đối với việc người xấu có thể phải chịu báo ứng hay không, trong lòng Mạnh Ninh cũng hoang mang.

Ăn cơm trưa xong rồi, Hạ Vô Pháp thật cẩn thận mà ôm mèo nhỏ đặt vào lồng mèo, đáng vẻ yêu quý như báu vật đó không biết khiến người ta hâm mộ con mèo nhỏ được trai đẹp ôm vào trong lòng biết bao nhiêu. Quả Quả mở to mắt mong chờ, cậu thích động vật nhỏ, nhưng mà trong nhà không thể nuôi, rất không dễ mới thấy một con mèo nhỏ thân thiện như thế, còn chưa ôm đủ mà, đã bị chủ nhân mang về rồi, trong lòng rất mất mát không nói nên lời.

Tuy rằng Mạnh Ninh không thích Hạ Vô Pháp, nhưng cô thật sự thích mèo của Hạ Vô Pháp. Điều này làm cho tâm trạng của hai mẹ con trên đường về nhà kém đi, thế nên đã không chú ý Thi Vinh không lái xe về phía nhà.

"Xuống xe đi."

Mãi đến Thi Vinh bảo bọn họ xuống xe, hai mẹ con mới lấy lại tinh thần, Quả Quả khó hiểu mà thắc mắc: "Về đến nhà rồi sao?"

Mạnh Ninh nói: "Không, xuống xe trước đã."

Xuống xe rồi mới thấy, xe dừng lại ở trước một cửa hàng thú cưng. Mạnh Ninh và Quả Quả nhìn nhau, không biết Thi Vinh có ý định gì. Thi Vinh một tay rút trong túi quần mà nhìn bọn họ, thấy hai người đứng bất động, thì hỏi: "Sao thế, đứng đờ ở đó định làm đèn đường hả?"

Mạnh Ninh kinh ngạc hỏi: "Anh định làm gì, mua thức ăn cho rùa sao? Trong nhà vẫn còn rất nhiều mà."

Thi Vinh thấy bản thân hiếm khi tỏ ra quan tâm một lần, nhưng không biết làm sao bà xã và con trai lại không hiểu ý. Anh vẫn không có biểu cảm như cũ, nói: "Không phải hai người vẫn luôn muốn nuôi động vật nhỏ à? Hôm nay cho cả hai cơ hội đấy."

Vốn tưởng rằng hai mẹ con sẽ cảm kích mình không thôi, lộ ra nét tươi cười, nhưng một giây sau Thi Vinh lại thấy trên mặt hai người không hên mà cùng tỏ ra do dự. Trong lòng anh có hơi không thoải mái, đang muốn hỏi, thì Mạnh Ninh nói: "Hay là thôi đi, không phải anh dị ứng với lông động vật sao? Như vậy sẽ không tốt cho thân thể của anh."

Cậu nhóc kia cũng rất hiểu chuyện: "Con cũng không muốn nuôi động vật nhỏ nữa."

Thi Vinh bỗng nhiên thấy áy áy, nhưng cho tới bây giờ anh vẫn luôn là người đàn ông không biết biểu đạt cảm xúc, cũng đã sớm quen dùng mặt than mà đối mặt với hết thảy: "Sẽ không, nhưng mà khi nuôi rồi, anh đã nói trước, Lộ Lộ, không được cho vào phòng ngủ cùng phòng sách."

Mạnh Ninh gật lấy gật để: "Đó là đương nhiên."

Vì thế Thi Vinh đưa tay ra, hai người anh yêu thương nhất cùng hướng về phía anh, một nhà ba người vào cửa hàng thú cưng, góc chỗ này nhìn chỗ kia, Mạnh Ninh và Quả Quả đều có chứng khó lựa chọn, đều cảm thấy mèo, chó, chuột đồng, thỏ... Tất cả động vật nhỏ đều thật đáng yêu, nhưng cuối cùng chỉ được chọn một thôi sao? Sau khi thảo luận xong xuôi, bọn họ quyết định nuôi chó.

Vì thế, trải qua cuộc bỏ phiếu dân chủ rồi, chọn một con chó Samoyed mới ba tháng tuổi. Chủ cửa hàng còn nhiệt tình chiết khấu 95% cho bọn họ, lại tặng kèm bát đựng thức ăn cho chó và dây dắt, vì thế mà trên đường về nhà, ngồi ở sau không chỉ có một mình Quả Quả nữa, mà thêm một con chó nhỏ.

Mạnh Ninh ngồi trên ghế lái phụ, một lòng lại đặt hết ở phía sau, thỉnh thoảng lại nhìn Quả Quả qua kính chiếu hậu, cậu nhóc và chó nhỏ đang chơi đùa vui vẻ, bất giác lộ ra nét cười, cảm thấy gia đình lúc này mới coi là toàn vẹn. Khi còn trong độ tuổi mơ mộng, rất mong muốn gia đình sẽ như thế này. Chồng, vợ, con cái, lại thêm một con chó. Gia đình như thế mới được gọi là toàn vẹn mỹ mãn, cho tới bây giờ, cô được như nguyện, chỉ là người trở thành chồng của cô, cũng không phải người cô thích khi còn mơ mộng kia.

Nhưng anh... Kì thật đã đối với cô đủ tốt rồi. Mạnh Ninh lặng lẽ nhìn thoáng qua Thi Vinh, anh đang tập trung lái xe, vẻ mặt nghiêm túc, không nói cười tùy tiện, nhếch môi mỉm cười về mười phần lạnh lùng. Hai tay của anh thon dài mà có lực, giờ phút này đang giữ tay lái, sườn mặt anh tuần qua thực phải làm cho người ta hít thở không thông.

Có người chồng trượng phu, cô còn có gì không hài lòng nữa? Mạnh Ninh cũng muốn hỏi mình như vậy. Bây giờ cái gì mà cũng có, vì sao đáy lòng vẫn

trống rỗng như thế, vì sao không có cách nào hoàn toàn bình tĩnh lại? Ở sâu trong nội tâm, Mạnh Nịnh biết, cô còn đang nhớ d,d,l,q, đến một người không biết đang ở nơi đâu. Có lẽ đó đã sớm không còn là tình yêu, nhưng thực sự cô vẫn ghi nhớ người đó ở trong lòng.

Chưa có một phút nào quên lãng. Cho dù ngoài miệng cô vẫn luôn nói không nhớ nổi.

Nếu không phải chia xa vào thời điểm thích nhất, có lẽ đến bây giờ bọn cô cũng sẽ chia tay trong hòa bình, nhưng lại là thời điểm đó, bị người ta ép buộc chia lìa, mới càng khiến cho đoạn cảm tình này quý giá. Khóe miệng Mạnh Nịnh lộ ra một nụ cười khổ, cô thật sự là ma chướng rồi... Giờ là lúc nào rồi, vậy mà còn nghĩ có hay không đều được, người ấy trở về cũng được, không trở lại cũng được, mong muốn của cô, chỉ là một phần bình an vui vẻ. Trên thực tế Mạnh Nịnh cho rằng, nếu có một ngày Hàn Ngô Chi trở lại, mang theo vợ con của anh ấy, lòng của cô cũng có thể buông lỏng hoàn toàn rồi.

Đang lúc cô suy nghĩ đến ngáy người, đột nhiên truyền đến xúc cảm ấm áp, cô giật nảy mình, bình tĩnh mới phát hiện tay Thi Vinh đặt lên đùi cô. Trên tay Thi Vinh có vết chai rất dày, chạm vào đùi mềm mại như tơ lụa của Mạnh Nịnh, có cảm giác tê dại không nói nên lời. Đây là việc Thi Vinh thường xuyên làm, lúc lái xe thường làm vài động tác thân mật, nịnh sợ nguy hiểm, lần nào cũng yên lặng chịu đựng. Nếu như là trước đây, Thi Vinh không chỉ như vậy thôi, nhưng lần này con trai ngồi phía sau, dù như thế nào, anh cũng phải giữ vững hình tượng người cha nghiêm khắc.

"Đừng..." Mạnh Nịnh nhỏ giọng nói, quay đầu lại liếc Quà Quà một cái. Cậu nhóc vẫn chơi đùa vui vẻ với chó nhỏ, tuy rằng không nhìn về phía này, nhưng Mạnh Nịnh vẫn sợ hãi.

Thi Vinh không có chuyện gì không làm được cả, nếu anh thật sự muốn, Mạnh Nịnh tin chắc rằng anh dám vào lúc này, ngay ở trong này, làm trước mặt con trai. Kết hôn nhiều năm như vậy, nơi duy nhất cô không thể nhìn thấu Thi Vinh chính là ở trên giường, người đàn ông này có thể lực đáng ngạc nhiên, luôn luôn có thể gầy vò cô đến chết đi sống lại. Ngẫm lại hàng tối làm tình cả đêm, Mạnh Nịnh liên rùng mình một cái, khi cô đi học ghét nhất là kì nghỉ lễ đến, bởi vì điều đó tượng trưng cho thân thể không khoẻ cùng với phiền phức, nhưng sau khi kết hôn, cô hận không thể ngày nào cũng là kì nghỉ lễ.

Thi Vinh không đáp lại cô, tay to nhẹ nhàng vén váy Mạnh Nịnh lên, dò xét đi vào. Mạnh Nịnh không dám phát ra tiếng, cắn môi dưới, hai tay siết thành nắm đấm, sợ mình phát ra âm thanh gì không nên có.

Nhưng Thi Vinh lại thích cô như thế này, thừa dịp chờ đèn đỏ, anh nghiêng đầu quay lại hôn cô một cái, thời gian này anh lại hút thuốc, cho nên giữa răng môi tràn ngập mùi thuốc lá, Mạnh Nịnh rất không thích đàn ông hút thuốc lá, nhưng cô không thể không thừa nhận, đáng vẻ khi Thi Vinh hút thuốc thật sự rất đẹp trai, đẹp trai đến nỗi khiến người ta sẵn lòng dâng hiến toàn bộ cho anh.

Đến khi về nhà, Thi Vinh mở cửa xe, Quà Quà ôm chó nhỏ xuống xe, Mạnh Nịnh lại mềm nhũn trên chỗ ngồi của mình không thể động đậy. Không phải cô không muốn xuống xe, thật sự là không còn chút sức nào, ngay cả gơ đầu ngón tay lên cũng khó khăn. Thi Vinh khom lưng vào trong xe dắt cô ra, tiện thể ôm lấy eo nhỏ của cô, biết rõ còn có hỏi: "Làm sao vậy?"

Mạnh Nịnh phải trả lời như thế nào đây? Nói em bị anh làm cho tiết một lần, dẫn đến chân nhũn không đi nổi sao? Cô mới không cần! Cả hai đều biết chuyện mất mặt đã đủ rồi, nếu còn đề cô chính miệng nói ra... Còn không bằng giết cô luôn đi!

Thấy khuôn mặt nhỏ nhắn của Mạnh Nịnh đỏ bừng, Thi Vinh liền cười, hôm nay tâm trạng của anh rất vui.

Bạn đang đọc truyện *Chi Yêu Có Cháp Cuồng Của Anh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 68

Bỏ qua chứng dị ứng của mình để cho cô nuôi chó, Thi Vinh nghĩ, thế nào mình cũng phải đòi lại gì đó từ người cô chứ? Bây giờ cũng không thể ăn mà không trả tiền. Dù sao nuôi chó cũng là chuyện mười mấy năm, nói cách khác, chứng dị ứng của anh sẽ phải tiếp diễn nhiều năm đây... Với điều kiện tiền quyết lớn như thế này, anh cảm thấy, mình có đòi hỏi gì cũng là chuyện đương nhiên.

Mạnh Nịnh không cho là như vậy, suy nghĩ của cô là, Thi Vinh lại bắt đầu nổi điên rồi. Cũng chẳng biết bị điều gì kích thích nữa, chẳng lẽ là vì con chó? Nhưng khi nghĩ đến vẻ đáng yêu của chú chó nhỏ, Mạnh Nịnh nghĩ, coi như bị ăn chút đậu hũ đi, hai người còn chuyện gì chưa từng làm đâu, ngay cả con cũng sinh ra rồi, đại trưởng phu cô được dẫn được, phụ nữ như cô cũng có thể làm được.

Chân mềm nhũn đến nỗi không đi được, khi xuống xe Mạnh Nịnh còn cảm thấy hai chân mình đều phát run. Cô hít một hơi thật sâu, bám vào tay Thi Vinh, đề cho anh gần như là nửa ôm mình đi. Bây giờ tốt nhất là đừng gặp người quen nào, nếu không thì cô cũng không còn mặt mũi nào nữa.

Cái gì gọi là nóc nhà đột còn gặp mưa suốt đêm, cái gì gọi là oan gia ngõ hẹp, cái gì gọi là muốn gì mà không được vậy.

Có lẽ chính là như thế này.

Ban đầu Mạnh Nịnh suýt nữa không nhận ra, cô kinh ngạc khi thấy Đinh Linh đang mặc đồ bà bầu trước mặt mình, sắc mặt cô ta tiêu tụy, nước mắt vương đầy mặt, lúc này đây đang đứng trước mặt hai người, nước mắt lưng tròng mà nhìn cô: "Chị, chị... cầu xin chị giúp em, giúp em với!"

Mạnh Nịnh không hiểu ý của cô ta: "... Em sao vậy? Em... mang thai à?"

Đình Linh đã kết hôn rồi sao? Ánh mắt Mạnh Ninh hỏi như vậy. Thi Vinh cũng cau mày, anh cũng đã lâu không để ý đến chuyện nhà họ Đình, từ sau khi Đình phu nhân qua đời, Thẩm Trọng trở lại nhà họ Đình, anh cũng không liên quan gì đến nhà họ Đình nữa.

Lúc này đột nhiên gặp Đình Linh, ngay cả Thi Vinh cũng có chút kinh ngạc. Cô gái này vậy mà mang thai? Trông bụng cũng đã lớn như vậy....

"Em mang thai, em cũng không biết là của ai, em rất sợ...." Nói xong, Đình Linh khóc òa lên. Mạnh Ninh khó xử mà liếc Thi Vinh một cái, cô không biết nên an ủi người em gái cùng mẹ khác cha này như thế nào, dù sao từ trước tới giờ các cô cũng không có tình cảm chân thật nào. "Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Tìm một chỗ nào ngồi đã, chúng ta từ từ nói."

Có lẽ bởi vì thời gian đã trôi qua rất lâu, có lẽ bởi vì một nửa dòng máu cũng đang chảy trong người các cô, đặc biệt Đình Linh lúc này không còn vẻ ương ngạnh tùy hứng của trước đây, bây giờ cô ta giống như một đứa bé lạc đường. Mạnh Ninh nhìn, lại suy nghĩ, có thể giúp được một tay thì giúp, dù sao thì nói cho cùng, Đình Linh ngoại trừ thường hay ảo tưởng ra thì cũng chưa thực sự làm chuyện gì tổn thương cô.

Thi Vinh thì không nghĩ vậy, anh không có chút thiện cảm nào đối với Đình Linh cả, cũng không muốn nghe chuyện của cô ta, vì thế đưa Mạnh Ninh vào một quán cà phê gần nhất, rồi đứng chờ ở cửa, cũng không có ý muốn đi vào cùng, lại càng không muốn nghe Đình Linh nói chuyện.

Về ghét bỏ này rất rõ ràng, tất nhiên Đình Linh nhận ra được, thế nhưng lúc này cô ta cũng không có thời gian mà đau lòng, mà là vội vàng hỏi Mạnh Ninh: "Chị, chị có thể cho em vay hai mươi vạn được không? Em chắc chắn sẽ mau chóng trả lại cho chị!"

Tuy nhà họ Đình không thể so sánh với nhà họ Thi, nhưng cũng có thể coi là nhà giàu có, làm sao mà Đình Linh không có nổi hai mươi vạn chứ? Mạnh Ninh hỏi: "Rốt cuộc thì đã có chuyện gì xảy ra, trước tiên em nói ra cho chị, chị mới có thể giúp em"

"Là như thế này...."

Hóa ra, từ khi Mộc Nhung Nhung vào nhà họ Đình, lúc đó cô ta với Đình Linh vẫn là "Bạn tốt", nhưng một thời gian sau, mâu thuẫn giữa hai người bắt đầu xảy ra, Mộc Nhung Nhung lại là người trong lòng Đình Hoài Chí, nếu hai người xảy ra mâu thuẫn, Đình Hoài Chí đã có con trai rồi thì sao có thể đứng về phía Đình Linh được chứ? Cho nên, nếu như con gái và mẹ kế cãi nhau, Đình Linh sẽ luôn bị Đình Hoài Chí quở trách. Thường xuyên như thế, cô ta không thể chịu đựng được nữa, vì thế thu dọn đồ đạc của mình chuyển ra ngoài ở. Thẩm Trọng có nhà cũng không nói giúp cho cô ta một câu, từ đầu đến cuối anh ta cũng chẳng giống như người nhà Đình, chưa từng coi nhà họ Đình trở thành nhà của mình.

Máu chốt là sau đó Mộc Nhung Nhung mang thai. Tuy Đình Linh ra ngoài ở, nhưng Đình Hoài Chí cũng bảo Thẩm Trọng cho cô ta phí sinh hoạt, nếu ăn ở tiết kiệm chút thì có thể sống tốt, ít nhất thì việc ăn, mặc, ở, đi lại không cần phải suy nghĩ. Nhưng Mộc Nhung Nhung cũng không bỏ qua dễ dàng như thế, cô gái nhu nhược này rốt cuộc cũng lộ ra mặt đen tối nhất của mình - ngay từ đầu cô ta đã không thích Đình Linh, chán ghét phải đến gần một con người ngu xuẩn khờ dại như vậy, cho nên cô ta (MNN) muốn phá hoại gia đình của cô ta (ĐL), cướp đi bố của cô ta (ĐL). Bây giờ Đình Hoài Chí đã bỏ mặc Đình Linh, nếu muốn làm gì Đình Linh, thì không phải chuyện quá dễ dàng sao?

Thế là Đình Linh đi quán bar mượn rượu giải sầu, kết quả sau khi tỉnh lại thấy mình dường như đã xảy ra quan hệ với người nào đó. Ban đầu Đình Linh không để bụng cho lắm, dù sao một khi đã có ý muốn tới đây, tình dục chính là thứ để cho con người ta hưởng thụ. Ba tháng sau, cô ta cảm thấy bất thường, mình thì bắt đầu béo lên, thỉnh thoảng lại nôn khan, rõ ràng là biểu hiện mang thai! Cô ta sợ hãi, đúng lúc này, Đình Hoài Chí lại lấy cớ thăm cô ta để đến chỗ cô ta ở, kết quả vừa vào cửa đã nhìn thấy giấy khám thai vớt trong thùng rác.

Đình Hoài Chí là một người đàn ông rất trọng thể diện, ông ta giận dữ cắt tiền sinh hoạt của Đình Linh, không bao giờ để ý đến cô ta nữa.

Cũng không sai, nghe nói Mộc Nhung Nhung mang thai đôi, cũng sắp sinh, ông ta làm gì còn đầu óc mà để ý đến cô con gái này nữa? Về phần Thẩm Trọng.. Cho tới bây giờ anh ta cũng không quan tâm bất cứ ai trong nhà họ Đình cả.

Tiền của Đình Linh vĩnh viễn không đủ để làm giải phẫu, cho nên cô ta mới đến cầu xin Mạnh Ninh, muốn vay hai vạn tệ.

"Khoản tiền này chị có thể cho vay, tuy nhiên em phải đến bệnh viện chính quy phá cái thai này." Mạnh Ninh bình tĩnh nói.

Vừa nghe thấy câu này, sắc mặt Đình Linh lập tức thay đổi: "Em không đi! Em cũng không muốn vứt bỏ nó!"

"Có con trước khi cưới không phải rất xấu mặt hay sao?" Mạnh Ninh hỏi. "Em không biết phòng khám tư nhân thế nào sao... Bỏ đi, tóm lại, chị cho em vay tiền, nhưng em phải đi làm phẫu thuật, phải đi đăng ký hẹn trước với bệnh viện chính quy. Nếu em xấu hổ, chị có thể làm giúp em."

"Em không!" Đình Linh lắc đầu không ngừng, cô ta vẫn từ chối như cũ, thái độ trở nên mềm mỏng: "Chị, xin chị đừng ép em có được không? Nếu em đi bệnh viện như chị nói, giữ lại bệnh án, lỡ bạn học của em biết được, em cũng sẽ không thể tiếp tục học ở trong trường được nữa!"

"Đình Linh, em đã qua mười tám tuổi, đã có thể tự chịu trách nhiệm cho việc làm của mình rồi." Mạnh Ninh bình tĩnh nói. "Bụng của em lớn như thế, muốn lấy đứa bé ra đã khó lắm rồi, trừ khi đi bệnh viện, không thì chị sẽ không giúp em."

Đình Linh vừa tức vừa vội, nước mắt tí tách rơi xuống hạ giọng: "Chị, chị mặc kệ em có được không? Chị chỉ cần cho em vay hai vạn, em sống chết ra sao cũng không ảnh hưởng đến chị, chị đừng như vậy được không?! Trước đây giữa hai ta cũng không có tình cảm gì, trong lòng đều hiểu rõ, chị cần gì phải quản chuyện của em như vậy?"

Mạnh Ninh nói: "Em cũng biết rằng hai chúng ta không có tình cảm gì, nếu như thế, em cần gì phải vay tiền chị? Em còn có bố và anh trai mà, sao không tìm hỏi bọn họ?" Nói xong, cô chán phải nói tiếp với Đình Linh, đứng dậy định đi. Điều cô có thể giúp cũng chỉ có vậy, muốn cô nỗ lực vì Đình Linh,

chuyện đó không có khả năng xảy ra, cô mềm lòng, nhưng cũng chỉ có thể mềm lòng đến thế mà thôi.

Thấy Mạnh Ninh muốn đi, Đình Linh sốt ruột, cô ta bây giờ có thể làm bất cứ cái gì khi tuyệt vọng, cũng không để ý gì nữa. "Rồi rồi rồi, em đồng ý với chị được chưa!"

Nghe nói như thế, Mạnh Ninh mới dừng lại.

Nhìn xem, cô và Đình phu nhân cũng không giống nhau, cô quỳ trước mặt Đình phu nhân lâu như thế mượn bà ta một vạn, Đình phu nhân cũng không chịu. Bây giờ cô gái này còn chưa phải quỳ xuống, cô lại cho mượn hai vạn ngay, Mạnh Ninh nghĩ, thì ra cô cũng không đi trên con đường mà Đình phu nhân đã đi.

Rốt cuộc cô không chỉ cho mượn tiền, mà còn đưa Đình Linh đi bệnh viện. Đúng lúc Trương Hoàng đến khám bệnh, Mạnh Ninh đang ngồi ở bên ngoài chờ, chợt nghe thấy tiếng một loạt giọng nói si mê bác sĩ Trương đến, bác sĩ Trương sắp đến đây, cô vừa ngẩng đầu, thấy được khuôn mặt tuấn mỹ mang theo ý cười của Trương Hoàng. "Tại sao cô lại đến chỗ này?" Nói xong, đôi mắt hoa đào liếc lên tám biển, khoa phụ sản. À, không lẽ lại bị bệnh? "Cô cảm thấy khó chịu sao? Vinh Từ biết không? Sao cậu ta lại để cô đến một mình chứ? Sao không gọi cho tôi trước?" Cho dù Vinh Từ không rành, anh ta cũng có thể khám cho mà.

Mạnh Ninh nhìn anh ta, nói: "Không phải tôi."

"Không phải cô?" Trương Hoàng thấy kỳ quái. "Vậy là ai?"

"Đình Linh."

Mạnh Ninh không nói nữa, cũng không muốn để Trương Hoàng biết quá nhiều. Cũng may Trương Hoàng cũng không hỏi gì nữa, thấy cô không muốn nói cũng không nói tiếp, dẫn dõ cô nếu có việc gì nhất định phải tìm anh ta, rồi rời đi. Trương Hoàng vừa đi khỏi, Mạnh Ninh lập tức cảm thấy có không ít ánh mắt tò mò nhìn về phía mình, liền nghĩ tên Trương Hoàng này thật là mặt người dạ thú, ở bệnh viện thì ra về đạo mạo trang nghiêm, không biết đã lừa bao nhiêu người rồi.

Thật ra cô cũng không muốn đến, nhưng Đình Linh lại tội nghiệp mà gọi điện cho cô, rốt cuộc Mạnh Ninh cũng không thể nhẫn tâm bỏ mặc cô ta. Tuy Đình phu nhân đã chết, nhưng mà Đình Linh có thể hồ đồ đến nước này cũng thật là mạo hiểm.

Nói vậy, đây đều là do một tay Mộc Nhung Nhung bày ra. Người phụ nữ này thật không thể khinh thường, xoay Đình Hoài Chí như chong chóng thì không nói, lại còn tính kế cả Đình Linh, đúng là không tâm thường chút nào. Mạnh Ninh nghĩ, nếu mình có được một nửa khả năng mưu tính của Mộc Nhung Nhung, thì sẽ không bị Thi Vinh bắt nạt mỗi ngày rồi.

Đình Linh ở trong phòng giải phẫu khoảng bốn tiếng, vì thai nhi khá lớn, chỉ có thể phá thai, cô ta còn nhìn thấy cả một chậu máu loãng trong phòng, thấy máu thịt bị lấy ra từ trong người mình, vẫn rất bình tĩnh. Đến khi nằm trên giường bệnh, nhìn thấy Mạnh Ninh im lặng bước vào, đột nhiên gào khóc.

Dù sao vẫn là một đứa bé còn nhỏ tuổi... Đã không còn mẹ, lại không có ai chỉ cho cô ta đi trên con đường đúng đắn, sao lại không đau lòng chứ. Mạnh Ninh thở dài, nói: "Đừng khóc nữa."

Nhưng cô càng nói, tiếng khóc của Đình Linh lại càng lớn, vừa khóc vừa nức, không thể nín được.

Khi mà miếng thịt bị lấy ra từ cơ thể mình, Đình Linh rốt cục cảm nhận rõ được sự đau đớn khi phá thai. Nhưng việc giải thoát này lại mang theo sự hối hận không nói nên lời.

Bạn đang đọc truyện *Chi Yêu Cố Chấp Cuồng Của Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 69

Editor: Đường Thất Công Tử

Đại đa số phụ nữ đều sẽ có một giấc mộng làm mẹ. Lúc tuổi quá trẻ, ảo tưởng có thể gặp được bạch mã hoàng tử ngưỡng mộ trong lòng, mà mình chính chờ đợi hoàng tử cứu vớt cô bé lọ lem là vậy... Các cô gái trẻ đều thích nằm mơ, nhưng các cô mãi mãi không hiểu được, sự chênh lệch cảnh trong mơ và thực tại.

Đình Linh đối với Thi Vinh, chẳng phải là một giấc mộng sao. Cô không biết tự lượng sức mình, muốn có được thứ không thuộc về mình, Vì vậy cuối cùng hại bản thân rơi vào kết cục như thế, có thể trách ai? Nói cho cùng, đều là mình si tâm vọng tưởng (1). Bây giờ thành ra như vậy, thật sự cô cũng không thể trách ai. Nếu như cô có thể trưởng thành một chút, hiểu chuyện một chút, do mẹ qua đời trước, ý thức được sai lầm của mình, hoặc là do trước cha bên ngoài..., ý thức được sớm một chút, người từng trải phải giới thiệu cho cha biết Mộc Nhung Nhung không... Chuyện có phải hay không đã hoàn toàn khác?

(1) Sĩ tâm vọng tưởng có nghĩa là sự hi vọng hảo huyền trong tình yêu.

Nhìn Đinh Linh khóc tê tâm liệt phế(2) ở trên giường bệnh, Mạnh Nịnh không biết nên nói cái gì cho phải. Cô đối với cuộc sống của người khác không có tư cách gì chỉ trích, bởi vì chính nhân sinh(3) của cô cũng không quá tốt. “Đừng khóc.” Cô lại khuyên một lần.

(2) Tê tâm liệt phế: đau khổ tột cùng

(3) Nhân sinh: Đời người. Cuộc sống con người.

Đinh Linh vẫn đang khóc.

Mạnh Nịnh không muốn nhìn em ấy khóc, người cô cũng sẽ không thoải mái. Trên thực tế, cô đối với chuyện Đinh Linh gặp, cũng không sinh ra đồng cảm bao nhiêu, nhiều nhất, chẳng qua là một tiếng thở dài. Nếu như không phải là bởi vì Đinh Linh xin cô chính là cái trong nháy mắt vô cùng đáng thương kia, chưa chắc cô sẽ giúp em ấy, nhiều lắm cho cô vay tiền thì xong rồi.

Lúc Đinh Linh vừa khóc vừa kéo, cửa phòng bệnh bị mở ra, cả người Trương Hoàng áo khoác trắng anh tuần bức người xuất hiện ở cửa. Đúng lúc ánh mặt trời ngoài cửa sổ chiếu vào, khúc xạ ở trên gọng kính màu bạc của anh, điều này tôn lên bên trong người đàn ông giống như thiên sứ cũng nát vụn.

Đương nhiên, dĩ nhiên anh không phải thiên sứ, anh vốn là là hóa thân của ma quỷ.

Mạnh Nịnh vừa nhìn thấy anh thì không nhịn được muốn cau mày: “Sao anh lại tới đây?”

“Vừa mới gọi điện thoại cho Vinh tử, anh ấy muốn anh đến xem một chút, nhân tiện nhìn em có cần giúp cái gì không...”

“Không cần, anh có thể đi.”

Nghe được Mạnh Nịnh từ chối, Trương Hoàng mắt nhỏ bé khẽ hí một cái, ánh sáng lạnh lùng bắn ra. Nhưng anh cũng không nói gì, chỉ là liếc mắt nhìn Mạnh Nịnh, lại nói: “Cần giúp, em biết số điện thoại của anh.”

Mạnh Nịnh gật đầu một cái, nhưng thật ra cô hoàn toàn không giữ.

Trong nháy mắt theo Trương Hoàng tiến vào, Đinh Linh dừng khóc ngay rồi, rốt cuộc là một người đàn ông anh tuần như vậy, cô gái nào cũng không tiện khóc trước mặt anh ta thành cái dáng quý này. Mạnh Nịnh thấy không khỏi thở dài trong lòng, mình nói hai lần đừng khóc, cũng không địch được Trương Hoàng ba giây đồng hồ quét khuôn mặt qua.

Thấy Đinh Linh không khóc, tâm tình cũng ổn định bình thường rồi, Mạnh Nịnh đứng lên nói: “Tiền nằm bệnh viện gì đi đó tôi đã giúp cô đóng, hai mươi nghìn dolar, các cô mua thức ăn lót dạ cho mình đi, anh còn có việc, phải đi trước rồi.”

Thế nhưng cô còn chưa đi được hai bước, thì Đinh Linh lại gọi cô lại: “Chờ một chút, chị!” Thấy Mạnh Nịnh quay đầu nhìn cô, cô cắn môi, lắp bắp nói hỏi: “Chị, chị cũng sẽ không nói với người khác chứ? Cầu xin chị, tuyệt đối đừng để người khác biết, nếu như bị bạn học biết... Thì em xong hoàn toàn.”

“Chị sẽ không nói.” Đối với Đinh Linh không tín nhiệm, Mạnh Nịnh cũng không cảm thấy tức giận, chỉ là cô thản nhiên nhìn Đinh Linh, “Có thể chị không nói, không có nghĩa là người khác sẽ không nói.”

“Cái gì đừng... “ Sắc mặt Đinh Linh quết trắng bệch.

Không phải cũng có một “Kẻ khác” sao! Người đó ép chết mẹ cô, mà lại cướp đi cha của cô - Mộc Nhung Nhung!

Mạnh Nịnh nghĩ thông suốt nhìn Đinh Linh, bắt đầu chuẩn bị đi, nhưng Đinh Linh lại hô ở sau lưng cô: “Chị! Chị... Chị, chị có thể ở lại giúp đỡ em hay không? Em, Em rất sợ hãi... Ô ô... “ Nói kễ, không ngờ nước mắt bắt đầu rơi.

Mạnh Nịnh bình tĩnh đứng tại chỗ nhìn em ấy khóc, Đinh Linh đã hơn hai mươi tuổi, sớm nên có sẵn khả năng khống chế tự bảo vệ bản thân, nhưng em ấy lại biểu hiện ngây thơ như thế, thật không biết mẹ Đinh dạy em ấy thành như vậy, rốt cuộc là giúp em ấy, hay là hại em ấy vậy. Làm sao con người có thể mãi mãi cũng không lớn lên chứ? Năm đó cô chỉ có mười mấy tuổi, vừa mới trưởng thành, thừa nhận, không thể ít bao nhiêu so với Đinh Linh, nhưng cuối cùng cũng không đối mặt sao? “Giữa chúng ta cũng không phải là quan hệ chị em tình thâm bao nhiêu, em nên biết.”

Nước mắt Đinh Linh rơi xuống ào ào: “Em biết, thế nhưng... Thế nhưng thật sự em không ngờ một người... “

“Nếu như chính em tiếp tục là như vậy thêm, em mãi mãi cũng sẽ không sẽ lớn lên.” Mạnh Nịnh nói lạnh nhạt. “Chị có thể giúp em chỉ có bấy nhiêu thôi, về sau em cũng đừng tới tìm chị nữa, chị sẽ không gặp lại em.” Nói xong, xoay người đi ra ngoài.

Còn lại Đinh Linh ngây ngốc nhìn bóng lưng của cô, nhìn không thấu rốt cuộc Mạnh Nịnh là hạng người gì.

Bây giờ thật sự chỉ còn lại có bản thân một người... Đinh Linh hít mũi, nước mắt lại nhịn không được tuôn ra. Sau khi ngày hôm nay trôi qua, ngày mai nên làm cái gì bây giờ? Ngày mai đi qua rồi, ngày mốt thì? Bây giờ thân thể cô vẫn chưa phục hồi, có thể coi là phục hồi, chuyện xảy ra qua dù cho đã xảy ra, cô không có cách nào đưa nó quên mất. Để cho Đinh Linh sợ hãi bất an là, vạn nhất Mộc Nhung Nhung chuẩn bị nói chuyện của cô ra nên làm cái gì bây giờ? Cho đến lúc này, thấy cô giáo không thông cảm, các bạn học xem thường, người ngoài nói xấu sau lưng... Nếu như nói vậy, cô thì chết!

Thế nhưng... Chết... Cô không có dũng khí này. Đinh Linh nắm chặt che lại đỉnh đầu gào khóc, thật sự cô rất hối hận thật sự rất hối hận! Cô thật là nhớ mẹ! Thật là nhớ ngày trước! Cái nhà kia hông có Mộc Nhung Nhung xuất hiện!

Cô nên làm cái gì bây giờ? Bây giờ rốt cuộc cô nên làm cái gì bây giờ? Trước mắt đã vô lộ khả tẩu(4) rồi, có người có thể mau tới cứu cô hay không?!

(4) Vô lộ khả tẩu là không còn đường chạy thoát.

Sau khi nói xong lời kia, trong lòng Mạnh Nịnh cũng không dễ vượt qua. Cô đi vào thang máy, chỉ có cho phép chính mình lưng thẳng tắp bình tĩnh lại. Lúc cô đang chuẩn bị đóng lại cửa thang máy, đột nhiên một bàn tay to khớp xương thon dài vúi ở cửa rõ ràng, Trương Hoàng lại chen vào.

Mạnh Nịnh liếc anh một cái, tựa như không nhìn thấy bất cứ thứ gì, cũng không quan tâm anh. Mặt mũi bất chuyện đã vỡ rồi, bây giờ trong lòng cô không được tốt, cho nên hoàn toàn không muốn sẽ làm oan mình đi theo làm quen Trương Hoàng.

Thời gian còn lại Trương Hoàng là nhìn chăm chăm điện thoại di động trong tay, Vinh Từ cũng rõ là, một người lớn sống sờ sờ, chẳng lẽ còn có thể biến mất hay sao? Qua nhiều năm như vậy đều đợi ở bên cạnh anh, thì còn có thể thừa dịp chạy trốn một chút không thấy như thế? Nghĩ tới đây, anh không nhìn được liếc mắt. “Vinh Từ gọi tôi đưa cô về nhà.”

Mạnh Nịnh gật đầu một cái, đang sững sờ nhìn mũi chàn mình.

Trương Hoàng nghiêng người dựa vào trong thang máy, thỉnh thoảng lại chào hỏi nhân viên y tế tiến vào, nụ cười tự nhiên mà anh tuấn đồng đảo nữ y tá nhìn mặt nóng tim đập. Thật sự anh là một người đàn ông rất có thu hút, nhất là cặp mắt đảo hoa kia, quả thực lúc cười có thể hút hồn. Cơ thể khoác áo trắng này càng làm cho tác phong anh không đứng đắn tăng ở giữa thêm một chính trực kiên cường và hơi thở cấm dục, thoát nhìn làm cho anh không phải như vậy “Xấu” và “Nguy hiểm”. Lúc Mạnh Nịnh nhìn chân mình mê mẩn, Trương Hoàng một mực không để lại dấu vết mà quan sát cô.

Lời nói trong lòng, đã nhiều năm như vậy, từ đầu đến cuối Trương Hoàng không biết rốt cuộc Thi Vinh vừa ý Mạnh Nịnh điểm nào vậy. Không sai, đáng đáp cô là đẹp, cũng thông minh, tìm không ra thiếu sót gì, phụ nữ có thể so với cô càng xinh đẹp càng thông minh cũng không phải là không có, nhiều năm qua như vậy, Thi Vinh gặp qua bao nhiêu phụ nữ xinh đẹp, làm sao lại sẽ ở trên người Mạnh Nịnh cái ngã lớn như vậy chứ?!Rõ là gặp quý, rốt cuộc trên người Mạnh Nịnh này có cái gì hấp dẫn Vinh Từ, làm cho anh từ một người đàn ông thiếu thốn tình cảm biến thành một người điên cuồng vì yêu?

Chớ đừng nhắc tới, Mạnh Nịnh còn là một tử tâm nhân(trong tâm đã chết). Là người đàn ông đều chẳng gặp được khối đá cứng này, ngược lại Trương Hoàng không thích loại hình này, anh thích cơ thể em gái nũng nịu mềm mại dễ đẩy ngã, tốt nhất là trắng nõn nà kiều diễm, vừa ngoan ngoãn lại nghe lời. Nhưng bây giờ con gái như vậy đã rất khó nhìn thấy, cho nên anh chỉ có thể cố mà chọn làm những thứ kia “Nhìn” lên phù hợp cái tiêu chuẩn này.

Ôi, đầu năm nay, săn bắn xinh đẹp cũng không phải món tùy tâm sở dục(không theo ai hết, cứ theo ý mình mà làm) chuyện à!

Đến bãi đỗ xe, Mạnh Nịnh đứng đầu bên ngoài đợi Trương Hoàng lái xe đi ra, bên ngoài mặt trời hơi lớn, cô vỗ trán của mình một cái, hoa mắt, cảm thấy hơi choáng váng đầu, khỏe mắt liếc qua ngắm mấy người đang phát tờ rơi mặc quần áo búp bê đáng yêu. Đến trước mặt cô, Mạnh Nịnh đưa tay nhận lấy, chỉ là bởi vì trong lúc vô tình nhìn sang nội dung tờ rơi, sau đó, cô không ngừng run rẩy, tâm loạn như ma.

Ngón tay nhỏ nhắn run rẩy vuốt ve cái tờ rơi này. Nội dung là về vùng núi nghèo khó cần điều động thầy cô giáo, trên hình ảnh là một đồng quần áo tả tơi cũ nát, nhưng đứa trẻ trẻ mắt to có hồn, còn có một cái ảnh chụp chung thầy cô giáo. Các thầy giáo và bọn nhỏ đều cười rất vui vẻ, nhưng chỗ Mạnh Nịnh đã thấy, cũng là một tấm bản đồ trong phim, một đứa bé ngửa mặt lên cười, ống kính bên ngoài, đưa vào một bàn tay đẹp của người đàn ông.

Quá quen thuộc.

Quả thực... Không thể quen thuộc hơn nữa.

Mạnh Nịnh vội vàng vò tờ rơi thành một cục ném vào thùng rác, nhưng mấy giây sau, cô lại không kềm chế được đi tới, nhặt tờ rơi lên, từ từ, như châu lại tựa như bảo cầm tờ rơi mở ra từ từ.

Bàn tay khớp xương thon dài kia rất đẹp, móng tay cắt sửa ngay ngắn, tay áo hơi cuộn lên, trên cổ tay đeo một cái vòng kỉ quái. Ảnh chụp chung giữa thầy cô giáo cũng không có người chủ của đôi tay này, chỉ riêng tấm hình này có anh ở giữa.

Cái vòng tay giấy đỏ tét kia đã phai màu rồi, phía trên áo mở một cúc áo. Móc nơ là màu đồng, đã bị mài đến vàng ố, nhưng sạch sẽ, có thể nhìn ra được người chủ là quý trọng nó như thế nào.

Đó là nơ đồng phục học sinh của Mạnh Nịnh.

Cô đứng trên đường cái người đến người đi, đột nhiên nước mắt rơi như mưa.

Trương Hoàng vừa mở xe qua đây đã nhìn thấy Mạnh Nịnh lệ rơi đầy mặt, anh lại càng hoảng sợ, vội vàng từ trong xe đi ra, hỏi: “Làm sao vậy? Cô khóc cái gì? Có người ức hiếp cô?” Nói, ánh mắt sắc bén quét mắt một vòng ở chung quanh, đã xem không ít người sôi nổi chột dạ tránh ra. Mặc dù lúc bình thường anh là dạng người có lơ phát phơ(5) không, nhưng lúc đứng đắn nổi dậy rất đáng sợ, cặp mắt đảo hoa giống như rắn độc tàn nhẫn, làm lòng người hoảng sợ.

(5) Cà lơ phát phơ: có những cử chỉ, hành vi không đứng đắn của kẻ du đãng và lêu lổng.

Mạnh Nịnh càng không nói lời nào, Trương Hoàng càng sợ. Nếu đây là bị Vinh Từ nhìn thấy, còn không lột một lớp anh? “Ông trời, Mạnh Nịnh, cầu xin

cô, cô cũng đừng khóc nữa, có phải cô muốn để Vinh Từ giết tôi không?"

Vừa nhắc tới Thi Vinh, Mạnh Ninh chợt lấy lại tinh thần, cô vội vàng dùng tay lau nước mắt, đáng vẻ chặt vật làm cho Trương Hoàng liếc mắt, người phụ nữ này cũng có lúc như vậy hả!

Bạn đang đọc truyện *Chi Yếu Cố Chấp Cuồng Của Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 70

Mạnh Ninh không biết mình là thế nào dùng khóc thút thít lại, nước mắt của cô hoàn toàn không chịu khống chế của mình, không được mà lau, lại không được mà tuân bước đến vượt ra ngoài... Cô cắn chặt đôi môi, móng tay đâm vào lòng bàn tay, nhưng như cũ không cách nào dùng nước mắt. Chính là trong nháy mắt đó lòng chua xót, để cho trong lòng cô mất khống chế.

Giờ phút này cô vô cùng may mắn bên người là Trương Hoàng mà không phải là Thi Vinh. Mặc dù cô biết, chuyển thân một cái Trương Hoàng sẽ nói tin tức này cho Thi Vinh.

Trên đường cái người đến người đi, một người bác sĩ cao lớn khôi ngô tuấn tú, một người phụ nữ xinh đẹp tinh tế lại khóc không dùng, cho dù ai cũng sẽ muốn ngoảnh mặt về phía không tốt. Từ trước đến nay Trương Hoàng rất hưởng thụ (1) d d l q d ánh mắt người khác nhìn chăm chú, nhưng hôm nay... Ừ, như vậy hay là thôi đi. Anh đưa kéo Mạnh Ninh vào trong ngực, tay phải khoác lên đầu vai của cô, cầm tay mạnh cô vào phoải, đóng cửa lại sau đó mình đi vào ngồi, hai lời chưa nói thì đập chân ga.

(1) Hưởng thụ là được có, được sử dụng cái mình có vào những việc mà mình mong muốn. Hưởng thụ thường gắn liền với những mục tiêu mang lợi ích và sự thoải mái cho một cá nhân. Vì vậy, có nhiều người coi đó là 1 hành động ích kỉ, không vì cộng đồng.

Mặc kệ bột mì khô không làm ướt tay, người phụ nữ của người nào người đẩy chịu trách nhiệm, anh vẫn là đưa Mạnh Ninh trở về nhanh đi, tránh cho chậm một chút nữa, Thi Vinh sẽ gay khó để hỏi tội anh.

Nhưng đường đi từ bệnh viện này đến tập đoàn Thi thị chung quy còn phải chăm sóc sao? Trương Hoàng không được mà dùng khóa mắt liếc động tác và vẻ mặt Mạnh Ninh, thấy cô từ từ trở xuống lại bình thường, mặc dù nước mắt vẫn còn ở, nhưng tâm tình rõ ràng cho thấy hồi phục rất nhiều. Lúc này anh mới thở phào nhẹ nhõm, sau một lúc lâu, cẩn thận từng li từng tí hỏi: "Cô làm sao rồi?"

Mạnh Ninh hít mũi một cái, con người cô khóc đỏ mắt thoát nhìn giống như con thỏ nhỏ đáng yêu. d d l q d Trương Hoàng nhìn đáng vẻ cô kia, nghĩ thầm, Thi Vinh sẽ thích cô cũng là có nguyên nhân, ngay cả anh không thích cái loại hình phụ nữ Mạnh Ninh cũng có chút động tâm đấy!

"Cô không nói rõ ràng với tôi, tôi giải thích thế nào với Vinh? Còn nói là... Cô muốn tự mình giải thích?"

Mạnh Ninh mới không tin Trương Hoàng có lòng tốt như thế. Trong xương người đàn ông này cũng để lộ xấu xa, cô mới sẽ không tin anh: "Tự tôi là được, không cần làm phiền anh." Thừa dịp còn chưa tới cao ốc Thi thị, Mạnh Ninh mở túi ra, không dấu vết mà cầm chặt tờ rơi dùm đó bỏ vào, sau đó móc ra một khăn ướt lau mặt. Bên cạnh Trương Hoàng vừa lái xe vừa để mắt nhìn cô, sau một lúc lâu, không nhận được cảm thán, kỹ thuật hóa trang này đúng thật là rất cao, mấy giây trước còn là người phụ nữ ôm khóc, thế nhưng mấy phút đồng hồ đi qua, trừ ánh mắt chung quanh còn có chút sung đỏ không biến mất đi ra, những chỗ khác đã khôi phục như lúc ban đầu.

Bất kể quá khứ bao lâu, đối với Trương Hoàng mà nói, phụ nữ đều là một loại sinh vật thần kỳ!

Đến cao ốc Thi thị, dĩ nhiên Trương Hoàng không đi vào. Người ta - Mạnh Ninh lại không cần anh giúp một tay, anh cần gì ườn cái mặt cứng rắn phải giúp cho bận rộn đây? Hơn nữa, coi như hai vợ chồng bọn họ có mâu thuẫn, cái đó quan hệ với anh cũng không lớn.

Mạnh Ninh vừa vào đại sảnh, thì phát hiện Thi Vinh ngồi ở nơi ghế sa lon tiếp khách đó chờ cô. Thấy cô tới, ngoắc ngoắc tay với cô. Mạnh Ninh đi đến, Thi Vinh dặt tay của cô, giống như là mang một đứa trẻ dặt cô về phía thang máy, hỏi: "Sao đi lâu như vậy?"

"... Không có cách nào phẫu thuật, chỉ có thể phá thai." Mạnh Ninh nhẹ giọng trả lời, nhớ tới một màn Đinh Linh khóc đến tê tâm liệt phế(2), đáy mắt thoáng qua vẻ đen tối.

(2) Tê tâm liệt phế: Đau khổ tột cùng

"Em khóc?"

Thi Vinh loại khôn khéo ra sao, anh quen thuộc với Mạnh Ninh đến một cái ánh mắt cô có cái gì không đúng anh cũng có thể phát hiện. Vừa nhìn vành mắt của cô hơi phồng hồng, d d l q d đã cảm thấy nhất định là có chuyện xảy ra. Bị loại cảm giác chẳng hay biết gì này anh vô cùng không thích, thì cho nên chân mày anh vắn lên một chút.

Đã thật lâu Mạnh Ninh không có cảm giác hoảng hốt như vậy, rõ ràng cô không có làm gì sai, nhưng mỗi lần Thi Vinh nhìn cô như vậy, cũng làm cho cô

cảm giác mình giống như một đứa trẻ không ngoan."... Ừ."

"Tại sao khóc?" Chân mày Thi Vinh vặn cẳng chặt hơn. Có liên quan với Đình Linh? Hay là Trương Hoàng chọc giận em?"

Mạnh Nhị vội vàng lắc đầu, một tay ngược bắt được một đầu ngón tay Thi Vinh, giọng nói yếu đuối, mang theo cầu xin nhàn nhạt: "Không hỏi nữa, được không?"

Cô rất ít ở trước mặt anh yếu thế, cho nên căn bản Thi Vinh không kháng cự được. Anh không muốn bỏ qua như vậy, nhưng anh cũng không muốn thỏa mãn yêu cầu của cô, sau một lúc lâu, mới cứng nhắc mà đáp: "Em nói cho anh biết trước, có liên quan với ai."

Có liên quan với ai? Với ai cũng không có quan hệ. Mạnh Nhị cúi đầu không nói lời nào, Thi Vinh nhìn dáng vẻ của cô như vậy, thì sao không tức giận được đến. Sự tức giận rất lâu của anh bởi vì Mạnh Nhị mà lên, nhưng lại quyết sẽ không trút ra trên người Mạnh Nhị. "Mới từ bệnh viện ra ngoài, đi tắm đi."

Mạnh Nhị gạt đầu một cái, trên người cô đúng là một mùi nước khử trùng, đầu đợi quá lâu ở đâu, cô suốt nửa cũng quên trên người nhiễm mùi vị Thi Vinh không thích.

Trong phòng Thi Vinh nghỉ ngơi có quần áo cô đổi giặt, sau khi Mạnh Nhị vào phòng tắm, Thi Vinh ngồi ở trên giường nhìn chăm chăm cửa phòng tắm đóng chặt xuất thần. Rồi sau đó một lúc, anh lộ ra vẻ mặt bối rối, do dự thật lâu, mới đưa tay đẩy nhẹ túi Mạnh Nhị kéo qua, làm một việc với hình tượng khí chất của anh cũng vô cùng không phù hợp -- lật túi của cô.

Trong túi xách Mạnh Nhị rất ít đồ, không phải là một son phấn còn có điện thoại di động bên khăn giấy ướt linh tinh gì đó, vẫn còn có hé ra đơn tuyên truyền. Chẳng qua là Thi Vinh liếc mắt nhìn, vốn là anh cũng không có cho là có thể ở trong túi xách Mạnh Nhị phát hiện cái gì. Nhưng lúc đang định để túi sách trở về, đột nhiên tầm mắt của anh bị tờ quảng cáo kia hấp dẫn. Mỗi khi gặp được tờ rơi quảng cáo, Mạnh Nhị cũng sẽ nhận trên tay nói tiếng cảm ơn, này là thói quen của cô. Nhưng cô hành động không bao giờ cầm tờ rơi và mặt giấy sạch sẽ đặt vào cùng nhau.

Mở tờ rơi ra, nhiều nếp nhăn, vừa nhìn chính là đã từng bị thành một đoàn, Thi Vinh tùy ý liếc nội dung tờ rơi một cái, lại là thông báo tuyển dụng thầy giáo dạy trên núi. Anh không có hứng thú gì, nhưng Mạnh Nhị rất để ý đến sự nghiệp giáo dục, cô không phải là muốn đi dạy chứ?

Nghĩ tính đến khả năng này, nhất thời sắc mặt Thi Vinh trở nên vô cùng khó coi.

Hình ảnh chỗ trên lạc hậu rơi mà cũ rách, khuôn mặt bọn nhỏ đen thui thô ráp và nụ cười bọn họ rực rỡ vui vẻ có quan hệ trực tiếp trưởng thành, quần áo trên người thật là không có cách nói, có người mặc áo bông, trên chân xỏ vào hai chiếc giày xăng-đan, còn có người áo len đan đã rạn đường chỉ, vừa không có tay áo, bên kia ống tay áo đen sì đen sì. Đa đa số trên mặt đứa trẻ đều có rêu cao, mặt đất badan, đất xếp lên lò đất, miệng chén rộng... Lớn lên ở thành phố, từ nhỏ Thi Vinh áo gấm ăn cơm trắng rất khó tin tưởng ở trong quốc gia ngày càng phát đạt, vẫn còn có hoàn cảnh ác liệt tự nhiên như vậy. Thật ra thì bên thành phố Dong gia ở nông thôn cũng đã đủ lạc hậu ở phía sau, nhưng nơi này đơn giản không thể dùng rơi ở phía sau để hình dung, nếu như không tìm đến được cái từ khái quát của lời, như vậy, Thi Vinh muốn, phải là cần cỗi.

Nhưng bọn nhỏ lại rất vui vẻ. Trong thầy giáo dạy trong thành thị mang cho bọn họ rất nhiều gì đó, có một tờ hình ảnh, bọn nhỏ vây quanh một người mặc cô giáo mặc quần jean trắng, trong ngực cô giáo ôm đàn ghi ta, bọn nhỏ để tay ở phía trên, từng người một cười giống như đóa hoa.

Thi Vinh nhàn nhạt liếc mắt nhìn, anh người này trời sinh thiếu hụt lòng đồng cảm và thương hại, cho nên đồng ý nhìn loại vật này, cũng là bởi vì Mạnh Nhị là d d l q d một giáo viên. Nhưng muốn anh cho phép Mạnh Nhị đi dạy Chi(3), đó là quyết không thể nào có. Anh không lẽ Mạnh Nhị ăn khổ như vậy được. Từ nhỏ thì cô bị cha Mạnh nâng ở lòng bàn tay, sau khi gả cho anh càng thêm nuông chiều nhiều năm như vậy, ăn, mặc, ở, đi lại bên nào không phải là tốt nhất, đến cái chỗ loại đó, cho dù làm nghề nghiệp vĩ đại, Thi Vinh cũng không cho phép.

(3) Chi: khu vực nhỏ

Tốt nhất cô không có loại ý nghĩ này.

Mạnh Nhị tắm xong, vừa ra tới đã nhìn thấy Thi Vinh cầm tờ rơi trên tay, cô sợ hết hồn, nhưng nhìn về mặt Thi Vinh cũng không có tức giận, lúc này tảng đá lớn trong đầu mới mà rơi xuống.

Cảm giác chịu khổ cất giấu bí mật, cô không muốn lừa gạt Thi Vinh, hơn nữa thời gian một lúc lâu, cô thật sợ mình lại sẽ nghĩ cái gì không nên nghĩ.

Mạnh Nhị vừa mới tắm xong thơm quá, Thi Vinh thích nhất cô mềm mại non nớt. Ôm cô đến trên đùi, chỉ vào tờ rơi thông báo hỏi: "Em nghĩ đi?"

Mạnh Nhị vừa nghe, biết Thi Vinh này là hiểu lầm "Không phải."

"Vậy làm sao mang nó về?"

"Em nói, anh phải bảo đảm không tức giận."

"Anh bảo đảm" Thi Vinh muốn, lúc nào thì anh chân chính tức giận với cô? Cái này anh hoàn toàn có nắm chắc.

Nhưng Mạnh Nhị nhìn anh theo dõi mấy giây, đột nhiên nói: "Em không tin, nhất định anh sẽ tức giận."

"... Nếu là anh tức giận, anh hôn nhẹ em là được."

Vì vậy Mạnh Nịnh khề cần rắng, chỉ vào trên tờ rơi hé ra sách tranh(sách tranh có thêm chữ thuyết minh, dùng làm tên sách): "Gặp chi ở chỗ này."

Suýt nữa là lập tức, cô cảm thấy người đàn ông ôm cô cả người căng thẳng, sắc mặt tái xanh, ánh mắt tàn nhẫn, nếu không phải là bởi vì cô ở trong ngực anh, nói không chừng lập tức anh sẽ nhảy dựng lên. Mạnh Nịnh vội vàng níu lấy cả vạt Thi Vinh: "Không phải anh nói sẽ không xảy ra tức giận sao!"

"... Anh không có tức giận." Thi Vinh cần rắng, từng chữ từng câu mà nói.

"Em không tin, thì rõ ràng anh tức giận, đừng nghĩ lừa em." Mạnh Nịnh lắc đầu."Anh không có sinh tức giận em nhìn ra được. Em cũng nói cho anh biết, thế nào mà anh đối với em cũng không một chút lòng tin đây?"

Lòng tin? Thi Vinh nói lắm bầm mấy tiếng, anh cái gì cũng có, cũng chưa có lòng tin. Anh thật sợ, năm đó Mạnh Nịnh gả cho anh thật là tâm bất cam tình bất nguyện(4), khi đó anh cũng dẫn độn, rất nhiều chuyện không hiểu, không biết làm bao nhiêu chuyện để cho cô ghi hận trong lòng. Mặt mũi cô tốt, da mặt mỏng, thì anh cũng cường bách cô làm chút chuyện theo cô thuộc về mà "Tồn nghiêm mất hết", khó bảo toàn những năm quá khứ này trong lòng cô không có vương mắc."Vậy em muốn thế nào?"

(4) Tâm bất cam tình bất nguyện: không có cam lòng, lòng không đồng ý

"Em không muốn thế nào, em sẽ không rời khỏi anh, coi như anh cho em đi, em còn phải chăm sóc Quả Quả ở đây."

"... Anh đây?" Mấy giây sau, Thi Vinh hỏi."Anh cũng không cần chăm sóc sao?"

Trong giọng nói anh thấy hiềm có oan ức, Mạnh Nịnh nghe, khề mỉm cười nhìn anh. Thi Vinh bị cô nhìn phải ngượng ngùng, sau khi mặt từ biệt, giọng nói cứng rắn: "Vứt tờ rơi đi." d d l q d Không cho cô xem, không cho cô xem. Khi trong hai cuộc hôn nhân Hàn Ngộ Chi anh đơn giản chính là quả không bom hẹn giờ, trời mới biết lúc nào thì có thể giết anh không kịp trở tay. Những năm gần đây anh vẫn không dám thư giãn, công việc liêu mạng, vì cũng không phải là tập đoàn xí nghiệp đơn giản mà đơn giản, nguyên nhân chân chính, vẫn là vì phòng ngừa một ngày kia Hàn Ngộ Chi trở về.

Sao trong những kịch TV đó đều không như vậy, cuối cùng nam Nhị Hào say đắm không thay đổi cũng sẽ người dạng khuôn chó áo gấm về làng, lấy trai tư thể cao phú soái(3) tới giành nữ nhân vật chính.

(5) Cao phú soái: cao to, đẹp trai, giàu có.

Đúng vậy, Thi Vinh rất tự tin, nhất định anh là vai nam chính. cho dù Hàn Ngộ Chi có đồng ý anh hay không, anh cũng phải là một nam Nhị Hào ghen khuất.

... Hoặc là người qua đường giáp, áo rồng, bia đỡ đạn.

Bạn đang đọc truyện *Chi Yêu Cố Chấp Cuồng Của Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 71

Thi Vinh đã sớm chuẩn bị tâm lý thật tốt, những năm gần đây anh vẫn không tìm được Hàn Ngộ Chi, còn tưởng rằng người này vì vậy bốc hơi thế giới trần gian, không nghĩ tới, thời gian phải tới toàn bộ không uống.

Nhưng Mạnh Nịnh thành thành thật thật mà nói với anh, ngược lại anh không thể ra tay với Hàn Ngộ Chi. Nếu không, nhất định trong d d l q d lòng Mạnh Nịnh sẽ hận anh, mà anh muốn, vĩnh viễn cũng không phải là hận của cô. Cho nên, ai nói Mạnh Nịnh ngốc? Cô không những không ngốc, ngược lại rất khôn khéo! Biết rõ khẳng định sau khi anh biết được tin tức Hàn Ngộ Chi không yên tâm, cho nên dứt khoát quang minh chính đại(1) nói cho anh, cô vừa biểu lộ thái độ của mình, có thể để cho anh hiểu, nếu là thật sự gặp Hàn Ngộ Chi đã xảy ra chuyện gì, cô là quyết không sẽ tha thứ anh.

(1) Quang minh chính đại: ngay thẳng, rõ ràng, không chút mờ ám

Biết rõ Mạnh Nịnh có ý tưởng đầu cơ trục lợi(2) như vậy, Thi Vinh còn là mềm lòng. Anh cảm thấy Mạnh Nịnh có thể nghĩ như vậy đã rất khá, nói thật ra, anh chẳng thể nghĩ tới Mạnh Nịnh từng bước biết Hàn Ngộ Chi ở phía trước anh sau nơi nào, sẽ chọn nói cho anh biết.

(2) Đầu cơ trục lợi: lợi dụng cơ hội để kiếm lợi riêng một cách không chính đáng

Những thứ khác anh đều không muốn cái gì, anh thà rằng chỉ nói cục diện ngoài mặt, ít nhất rất ngọt, hơn nữa để cho anh cảm nhận được vui vẻ.

Thi Vinh cười khề, cúi đầu hôn lên miệng Mạnh Nịnh, đầu lưỡi khéo léo mà ở khoang miệng cô cuốn sạch qua, bên tai nghe tiếng cô hít d d l q d thở mềm mại yếu đuối. Điều này thật sự là một sinh mệnh dễ dàng ngã xuống, lại tính tế lại yếu ớt, anh hao phí không biết bao nhiêu sức lực là có thể để cho cô ném lợi hại của anh. Nhưng cũng thật là kỳ diệu, một người phụ nữ nhỏ nhỏ như vậy, có thể để cho anh đẩy bách luyện hóa cứng(*) làm cuộn chỉ mềm..." Lăn này tạm thời thì tha thứ em, em biết nên làm như thế nào, có đúng hay không?"

(*) Bách luyện hóa cứng: luyện trăm lần đã trở thành cứng rắn.

Mạnh Nịnh bị anh hôn về mặt mơ mơ màng màng, một lúc lâu vị mới chuyển trở về, hiểu lời Thi Vinh này là có ý gì, vì vậy gật đầu một cái, nhẹ nhàng thờ hồn hèn.

Cô thức thoi như vậy, Thi Vinh tự nhiên thật thích thú. Anh hơi quẹo rừ khoe miệng ra, lại lần nữa đi hôn cô, vừa ý để vẫn có chút thoải mái không đi ghen tỵ. Chỉ bằng một cái tay, cô là có thể nhận ra Hàn Ngộ Chi, có phải chứng minh Hàn Ngộ Chi có vị trí đặc biệt ở đáy lòng cô hay không? Anh thế đó chứ? Nếu như đổi lại là anh, cô có thể một cái thì nhận ra hay không? Rốt cuộc là anh ở đáy lòng cô tương đối đặc biệt, còn hàn Ngộ Chi?

... Quên đi, không có vấn đề tự ái như vậy anh còn là không nên hỏi, nghe miệng cô nói káo không đúng tâm trong lòng anh cũng không thoải mái.

"Em mang tờ roi về nhà làm cái gì?"

Mạnh Nịnh cúi đầu nói: "Em không muốn đi, em sẽ không đi. Em chỉ là.. Muốn mang trong nhà, trước khi mặc Quả Quả chưa xong, còn có một đồng quần áo lớn kia không mặc qua gửi cho qua khứ." Đường như thấy Thi Vinh muốn nói chuyện, cô bận rộn không ngừng vút đi giọng nói: "Không phải là vì anh, đơn thuần là vì những đứa trẻ kia. Bọn họ... Quá đáng thương." Quả Quả có thể nói là ngấm mình ở trong bình mặt lớn lên, ông nội ông ngoại cưng chiều, ba mẹ đau, nhưng những đứa trẻ vùng núi nông thôn kia... Bọn họ ngay cả ăn no mặc ấm đều là vấn đề, có vài người cho tới nay mới thôi cũng không biết Computer gọi là cái gì.

Quá đáng thương, ngay cả thủy điện cũng không có chỗ, không chỉ là không có phương tiện, trên ý nghĩa rất lớn cũng trở ngại phát triển văn minh.

Thi Vinh suy nghĩ một chút, nói: "Cái này em không cần phải để ý đến, anh sẽ để người rút một khoản quyền đi ra ngoài." Anh không có gì cả, chính là tiền nhiều hơn, hơn nữa không có noi xài.

Những năm gần đây anh đánh xuống sự nghiệp, mặc dù tương lai Quả Quả kẻ vô tích sự là một con nhà giàu, cũng đủ mấy đời con hưởng dụng vô tận. Thấy thế Thi Vinh đối với lần này rất mờ, anh đối với tiền thật cũng là không có một chút chấp nhất, nhưng anh không phủ nhận tiền là đồ tốt.

Nghe vậy, Mạnh Nịnh mừng rỡ không thôi: "Có thật không?"

"Lúc nào thì anh lừa em?" Thi Vinh hỏi ngược lại, bàn tay lạng lẽ chui vào trong nút áo choàng tắm nơi lồng bởi vì vừa mới tắm xong." Nhưng là, coi như thù lao, em phải săn sóc anh thật tốt một lần.."

Mặt Mạnh Nịnh quét đỏ, cô vỗ nhẹ nhẹ ngực Thi Vinh một cái tát, "Em không muốn..."

"Vậy cũng không thể theo em!" Tôn ra một khoản con số không nhỏ, mặc dù Thi Vinh không đau lòng, nhưng nếu như mượn này có thể được đến chút chỗ tốt gì đó, vậy tuyệt đối là anh là sẽ không khách sáo. Ngồi cuối bàn ôm lấy vợ tới, theo tình thế ngã vào trên giường, môi lưỡi nóng bỏng gián tiếp * rất nhỏ đi qua ra thịt của cô, mà tờ roi kia, cuối cùng lẻ loi rơi ở trên mặt đất.

Từ ngày kết hôn với Thi Vinh đó trở đi, Mạnh Nịnh vẫn rất tui thân. Cô không muốn cuộc sống qua như thế, mặc dù đang ở phía trước chờ đợi Thi Vinh xuất ngũ trong ba năm, mà cô vô số lần cho mình đóng góp, khuyên bảo bản thân phải chấp nhận, phải hiểu chuyện, phải ngoan phải nghe chuyện, phải chỉ Thi Vinh là từ độc... Nhưng xét đến cùng, thật sự là cô rất rất rất tui thân. Cô không hiểu chuyện như vậy sao lại rơi xuống trên người cô, cũng không hiểu Thi Vinh coi trọng mình không chịu buông tay thế nào, những thứ này cô cũng không hiểu.

Sau khi kết hôn, cô hiểu được đạo lý này, mà lại thỉnh thoảng vẫn sẽ chọc giận Thi Vinh, nguyên nhân không phải là cô ngu, mà chủ yếu là cô cũng còn không học được khổng chế ngay cả tâm tình của mình. Hiện tại là không giống nhau, theo Cố Phụng Ngọc xuất hiện, và hoà thuận ba, còn có mẹ Đình qua đời... Đây tung món chuyện, cuối cùng để cho tâm tình Mạnh Nịnh lắng đọng xuống.

Từ ngày gả cho Thi Vinh đó trở đi, mặc kệ trong lòng cô là muốn thế nào, nhưng cô thân làm vợ, mẹ, con gái, con dâu bốn loại thân phận này, Mạnh Nịnh dám nói, chưa bao giờ một ngày lười biếng hoặc là xấu hổ qua. Mặc dù cô đối với Thi Vinh không có tình cảm yêu thích nồng nàn, nhưng cũng biết quan tâm chăm sóc anh, tự nhiên đối với Quả Quả không cần phải nói hơn. Thật sự cô là một bà xã và mẹ rất hợp cách, điểm này là không thể nghi ngờ.

Cô thì tính toán cả đời từng tiếp bước với Thi Vinh nữa -- thời gian đè nén như vậy rồi, cô phải để cho mình thói quen không phải suy nghĩ, cũng không cần để tâm vào chuyện vụn vặt. Chuyện cùng Thi Vinh đá chọi với đá cô cũng không phải là chưa làm qua, mười mấy năm trước, lúc cô vừa mới bị anh cướp trinh nữ, canh cánh trong lòng, không chịu thua, càng âm ỉ về sau, nhìn một chút cô lấy được cái gì? Không chỉ có mình không có được công bằng, thậm chí còn phối hợp ba và Hàn Ngộ Chi đi vào.

Với Thi Vinh, đời này cô cũng đâu không lại anh.

Không đấu, cô không đấu, không này không có chút phản kháng nào. Nếu là đời này cứ như vậy qua tiếp nữa cũng không có gì không tốt, chỉ cần đáy lòng cô thói quen tiếng động chân chính xem nhẹ mình là được rồi.

Thi Vinh đối với cô được không?

Tốt.

Có tốt bao nhiêu?

Không thể tốt hơn nữa.

Mạnh Nịnh biết, thật sự cô cũng biết. Thậm chí cô biết nếu như mình có thể yêu Thi Vinh, anh sẽ trở thành người hầu cô trung thành nhất. Nhưng là có biện pháp gì? Lòng của cô đã sớm ngừng đập, cô vĩnh viễn cũng không thể nói với Thi Vinh một câu em yêu anh.

Tình yêu không có một bắt đầu tốt, bản thân chính là không công bằng.

Yêu thương qua đi, cô tựa vào trên khuỷa tay Thi Vinh, suy nghĩ mê man. Thi Vinh ôm cô, tiếng tim đập vững vàng nghe vào trong tai Mạnh Nịnh, có loại yên lặng không nói ra được. Cô đã từng nghĩ tới tự tử, cũng từng nghĩ tới giết chết Thi Vinh, nhưng cuối cùng chung quy khác nhau cũng không có làm "... Buổi chiều em có giờ lên lớp mà." Cô nói.

Giọng nói mềm nhũn, d d l q d Thi Vinh cúi đầu hôn xuống cái trán của cô, "Anh xin phép cho em."

Lại bắt đầu xin nghỉ... Mạnh Nịnh dám bảo đảm, cô tuyệt đối là một người trong trường học số lần xin nghỉ nhiều nhất. "Vậy Quà Quà đâu?"

"Tiểu Chu đi đón." Thi Vinh bắt đầu dịu dàng mà hôn môi đỏ mọng của cô. "Không muốn anh nói." Rất sát phong cảnh.

Có lẽ trên đời này cũng không có người ba ba nào sẽ giống như Thi Vinh như vậy, nhìn thấy con trai của mình thì ghét bỏ muốn chết. Quà Quà khi còn bé anh còn thương yêu không được hiện tại Quà Quà lớn một chút, hai cha con đơn giản muốn thành cừu nhân, mỗi ngày vì tranh đoạt Mạnh Nịnh chú ý lực các loại trở mặt giằng co. Mạnh Nịnh cũng nhìn thói quen... Hai người này gây thời điểm, cô liền ở một bên vuốt bánh chưng đầu chó.

Con bánh Tét kia tên là Samo, vốn là muốn gọi bánh nhân đậu, nhưng bỗng nhiên Quà Quà âm ỉ muốn ăn bánh tét ống trúc(bánh tét nó giống cái ống trúc=_=), vì vậy thuận tiện thì định cho con chó cái tên rách như vậy.

Đây cũng là lần đầu tiên Mạnh Nịnh nuôi chó. Cô đúng là điên... Cho tới bây giờ không nghĩ tới một con chó sẽ có lực phá hoại mạnh như vậy. Bởi vì duyên cớ nuôi Bánh Tét, bọn họ từ khu nhà trọ mang đi ra ngoài, dời đến nằm ở đại học và tiểu học trong giữa một ngôi biệt thự, sân trong rất lớn, mỗi tháng cũng phải xin người làm vườn cắt sửa, nhưng cho mở rộng không gian thật lớn cho Bánh Tét này, mỗi ngày trở về phát hiện bữa bãi đầy đất đã là chuyện nhỏ, đáng sợ chính là tiểu súc sinh này cũng không biết là tới công năng khác thường nào, cái gì đều không cần, yêu nhất cần tiền, ít hơn hai mươi nó còn ghét. Không thể khác được, bọn họ lại mời một người bác gái giữ nhà, mỗi ngày sau khi anh rời cửa nhà quét dọn vệ sinh và nhìn chó.

Bánh Tét đơn giản chính là phá bỏ và dời đi nơi khác ra ngoài đội, tranh cãi lớn vô ích người ta cũng ghét một chút, thì thích tiền và dép lê. Lâu ngày, bây giờ giày cũng không dám lại để. Có lẽ Thi Vinh cũng không nghĩ tới, anh oai phong nửa đời, trừ ở trước mặt Mạnh Nịnh kinh ngạc ra, còn bại bởi một con chó. Mỗi ngày sáng sớm, anh có thói quen chạy bộ sáng sớm, một nhà ba người lôi dây thừng chó, súc sinh Bánh Tét này chạy giặc nhanh, rất lâu Thi Vinh vừa nhảy mũi vừa đi đuổi theo, cảnh tượng kia thật là say mê.

Mặc dù gà bay chó sủa rất phiền phức, nhưng cuộc sống trong cũng quả thực hơn không ít niềm vui. Quan trọng nhất là, Thi Vinh cảm thấy, tiểu súc sinh này để cho Mạnh Nịnh và anh càng gần, nếu không anh mới sẽ không giữ lại nó.

Mạnh Nịnh nhích lại gần trong ngực anh, nói nhẹ giọng: "Anh sẽ không cố ý trả đũa chứ?"

Cô không có nói là đối với người nào, nhưng Thi Vinh biết.

"Sẽ không."

"... Em tin anh mà."

Thi Vinh: "... " Nói không phải là sẽ không, chẳng lẽ anh còn có thể lừa gạt cô? Mặc dù cũng có ý tưởng qua muốn trực tiếp giết Hàn Ngộ Chi, anh bảo đảm lúc mình có thể ngắt sạch sẽ, nhưng mà thật sự Hàn Ngộ Chi đã xảy ra chuyện gì, Mạnh Nịnh không biết cũng được, chỉ cần cô biết, kia tất nhiên sẽ cho rằng là anh làm. Cho đến lúc này, anh có thể bám ở Mạnh Nịnh thật đúng là khó nói hay không. Suy nghĩ điều này, Thi Vinh không nhịn được bắt đầu đến cười nhạo mình, lúc nào thì, anh cũng đã bắt đầu vì không có chuyện đã bị sợ sinh ra lo lắng?

Anh chặn ngang bám thắt lưng Mạnh Nịnh, thật mềm nhũn mềm mại non nớt để cho tâm tình anh mê mẩn nhất thời tốt một chút, cứ như vậy còn không quên uy hiếp: "Chuyện em muốn làm ah cũng giúp em làm, nếu là em dám gặp mặt anh ta... Nhất định anh không buông tha cho em."

"Em sẽ không." Mạnh Nịnh cau mày. "Anh không đến, em không đi, không thấy mặt."

"Hừ." Thi Vinh hừ một tiếng, vẫn cảm thấy có chút không yên lòng, vạn nhất một ngày kia Hàn Ngộ Chi động kinh tính toán trở lại đây? Nếu không, anh còn là phải nhìn một cái, thuận tiện quan sát quan sát đối phương có ý này hay không?

Bạn đang đọc truyện *Chi Yêu Cố Chấp Cuồng Của Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 72: Chương 72

Ngoài dự kiến của Mạnh Ninh, Thi Vinh lại lựa chọn ẩn danh quyền tiền. Nhưng nghĩ lại thì cô cũng hiểu, đây nhất định là ẩn danh, không ẩn danh, Hàn Ngộ Chi chắc chắn sẽ biết. Thi Vinh muốn cam đoan Hàn Ngộ Chi không chạy được đây mà, người đàn ông này, lúc nào cũng tính toán thiệt hơn, người nào cũng không sánh bằng anh.

Thế nhưng một số tiền lớn kia, đối với những đứa trẻ vùng núi mà nói, có thể trợ giúp được bao nhiêu, song Mạnh Ninh có thể tưởng tượng được. Cho nên cô hoàn toàn xem như không biết Thi Vinh nhỏ mọn, theo dõi cô không nói, nếu như đến cả việc này cũng không cho phép, e rằng cô phải tức giận.

Bởi vì Thi Vinh này khó có được sự rộng rãi và chịu đựng, dẫn đến có một khoảng thời gian rất dài Mạnh Ninh đều đòi lấy tùy tiện với anh, ngàn theo trăm thuận, ngoan không thể ngoan hơn nữa. Điều này còn thay đổi Thi Vinh dậy lên lòng tự trọng ít đến đáng thương, cho nên đầu tư vốn đến trường tiểu học khá xa, nơi vun đắp hi vọng, vì đó là để Mạnh Ninh có thể nhoeo miệng cười.

Chuyện Hàn Ngộ Chi thì chẳng qua anh ta là một bọt nước nhỏ nhỏ kích thích giữa cuộc sống của bọn cô, cũng không ai nói cho cha Mạnh phát hiện tung tích Hàn Ngộ Chi. Trong lúc đó Mạnh Ninh và Thi Vinh vô cùng ăn ý đây mà, Thi Vinh không muốn Hàn Ngộ Chi quay về, cho nên Mạnh Ninh sẽ không nói. Bởi vì nếu như cha biết, nhất định sẽ đi tìm, mà Hàn Ngộ Chi chắc chắn sẽ không quay về. Đến khi đó, có lẽ tất cả mọi chuyện đều bị phơi bày dưới ánh mặt trời.

E rằng tương lai sẽ có một ngày như vậy, nhưng chắc chắn không phải hiện tại. Mạnh Ninh cảm giác mình sẽ giấu diếm cha cả đời, cô sẽ luôn mang theo điều bí mật này trong phần mộ của mình. Mà bây giờ việc cô phải làm, chính là nên đi thăm hỏi mỗi một phút mỗi một giây.

Nhưng cuộc sống bình thân chẳng được mấy ngày nữa, còn chưa kịp huấn luyện hồi não(1) của Bánh Ú(tên con chó nhà chị -) tìm đón bóng, trong trường học vẫn vì chuyện vô căn cứ một học sinh nữ có thai trước khi kết hôn. Ngày thường Mạnh Ninh chẳng chú ý những thứ "Bát Quái" này, nhưng không có nghĩa là tin tức cô chậm chạp. Giáo viên công tác trong đội, lãnh đạo phê bình nặng nề chuyện này. Có thai trước khi lập gia đình còn phá thai... Đây không phải là Đỉnh Linh sao?

(1) Hồi não: Phản hồi nhận được từ hình nhân được trực tiếp xử lý bởi não bộ

Từ lúc biết được Đỉnh Linh mang thai, Mạnh Ninh cũng biết chuyện này và Mặc Nhung Nhung thoát không khỏi liên quan, cô cũng cảm thấy kỳ lạ rất lâu, một cô gái dịu dàng nhìn qua yếu đuối như vậy, tại sao lòng dạ có thể độc ác như thế? Cô đến gần Đỉnh Linh, giả vờ làm bạn tốt với em ấy, nhưng vừa ghen tị em ấy, cho nên dụ dỗ Đỉnh Hoài Chí, sau khi nghỉ ngơi có con của Đỉnh Hoài Chí, cô ta lại nhìn Đỉnh Linh không vừa mắt, cho nên muốn Đỉnh Linh phải ném thù địch đau khổ của bản thân... Song con đường này không phải chính cô ta chọn sao? Chắc chắn có người đã từng ép cô ta làm như vậy sao?

Mình không chịu trách nhiệm lựa chọn của mình, ngược lại đổ thù hận lên trên kẻ khác, làm người ta rất tức giận chính là, còn dùng thủ đoạn hèn hạ dơ bẩn như vậy.

Nhìn trong ảnh chụp phát tán bày ra các loại "tư thế" khó coi không che đậy, và lan truyền trong ngoài bốn phía ba tầng trường học, Mạnh Ninh bỗng có chút tức giận, cô cũng nói không nên lời tại sao mình lại có một luồng tức giận, có lẽ vì năm đó Thi Vinh cũng đã từng dùng một chiêu này uy hiếp cô, cho nên... Cô cảm kích khác nào bản thân chịu ơn?

Nhưng mà so với Thi Vinh, Mặc Nhung Nhung phải bi ôi hơn. Chỉ ít Thi Vinh chỉ uy hiếp trên miệng, cũng sẽ không chính thức làm ra chuyện tổn hại đến danh dự của cô. Nhưng Mặc Nhung Nhung làm như vậy, thì chuyện học hành của Đỉnh Linh hoàn toàn bị hủy! Trường này còn chỗ nào đối xử nhân nhượng với em ấy nữa?

Dĩ nhiên Đỉnh Linh sẽ không đến trường học. Mới hai mươi tuổi đầu, nhưng thoát nhìn em ấy lại già dặn hơn Mạnh Ninh. Đôi mắt không ánh sáng sung vũ, thậm chí khỏe mắt còn có nếp nhăn mờ, vẻ mặt mệt mỏi tuyệt vọng vừa nhìn chính là gấp đã kích lớn. Mà với một người con gái như vậy, Đỉnh Hoài Chí lại nói thế này: "Tôi không có đứa con gái không biết xấu hổ, bại hoại gia phong(làm hư hại tiếng tăm gia đình) như vậy!"

Về gia phong ư, vậy mà nhà họ Đỉnh ông cũng có việc này? Mạnh Ninh rất muốn cười nhạo một lần, nhưng cô nhìn bộ dáng Đỉnh Linh bị một cái tát quật ngã xuống đất thật sự tội nghiệp, cũng không chống cự, chỉ ôm mặt khóc hu hu, có lẽ cũng thật sự cảm thấy xấu hổ, lại không có sức lực chống lại nữa. Mà Mặc Nhung Nhung... Cô ta đứng ở bên người Đỉnh Hoài Chí, mặt lộ vẻ ân cần, nhưng vui vẻ trong mắt thật sự quá rõ. Dường như Đỉnh Linh càng thê thảm thì càng có thể lấy lòng cô ta, nếu như Đỉnh Hoài Chí có thể đánh chết Đỉnh Linh, chỉ sợ cô ta sẽ càng vui hơn.

Bụng lớn như vậy... Vậy mà cũng lắc lư theo ra ngoài.

Mạnh Ninh vẫn đứng nhìn xa xa, không nói gì cả. Đến khi Đỉnh Linh giống như một cái đầu xe lửa bò dậy từ dưới đất, cũng không biết sức lực ở đâu đến, đẩy Đỉnh Hoài Chí ngã ở trước mặt ra, Đỉnh Hoài Chí bị đẩy lao đảo một cái, cả người té lăn trên đất, thừa cơ hội này, Đỉnh Linh xông tới, nhắm ngay mặt Mặc Nhung Nhung mặt mà tát nẩy cái thật dữ dội.

Mặc Nhung Nhung nhỏ bé di chuyển đường đi yếu điệu, am hiểu tư tưởng đánh vào mặt, hầu như vũ lực đáng giá là số lẻ. Mà Đỉnh Linh thích chơi đến cùng, cơ thể mạnh mẽ cứng cáp, Mặc Nhung Nhung đâu phải là đối thủ của cô. Chỉ thấy cô đá Mặc Nhung Nhung một cước ngã xuống đất, nhấc chân đạp trên bụng của cô ta. Mặc Nhung Nhung bị dọa sắc mặt trắng bệch, ngay cả Mạnh Ninh cũng hô dừng tay theo bản năng.

Ở nơi giờ phút ngàn cân treo sợi tóc này, một cánh tay lớn chợt nắm cổ tay Đỉnh Linh. Mặt Đỉnh Linh đầy thù hận ngằn đầu, thấy là Thẩm Trọng, hận đến cắn răng nghiến lợi: "Buông tôi ra!"

"Đáng giá không?" Thẩm Trọng chỉ hỏi câu này.

Một lúc lâu sau, Đinh Linh nước mắt rơi như mưa.

Đúng vậy, đáng giá không? Coi như nay cô ngây thơ làm cho đứa trẻ trong bụng Mộc Nhung Nhưng không còn, thì thế nào đây? Cha vẫn trước sau như một còn có thể thích cô chứ, mẹ đã chết cũng sẽ không trở về nữa. Mà mình, nói không chừng còn phải gồng xiềng lách cách ngồi tù, rơi vào cái kết quả thê thảm

Nghĩ đến đây, cô càng thêm đau buồn, giọt nước mắt như nôi gót đứt đoạn tự rơi xuống đường.

Mạnh Nịnh thấy, nhất thời thở phào nhẹ nhõm, một giây kia cô thật sự bị giật mình. Bất kể Mộc Nhung Nhưng quá mức ác độc, Đinh Hoài chí quá mức kém cỏi, đứa trẻ trong bụng không có quyền lợi lựa chọn cha mẹ. Chẳng qua là cô vẫn không nhận được cảm thấy than thở, nhìn đi, đã từng bức bách người khác lấy được tình yêu, cuối cùng thì vẫn phải rơi vào kết cục như vậy sao? Một chút đều không tốt đẹp, thậm chí tràn đầy đau khổ.

Mộc Nhung Nhưng bị dọa sợ, cô bắt đầu chỉ vào đứa trẻ trong bụng đến lúc phân chia tài sản với Thẩm Trọng đầu được, nếu là không sinh được con trai, đến lúc đó cô có thể vết được bao nhiêu? Đinh Hoài Chí cũng chiều cô nữa, chẳng lẽ còn có thể vượt qua con trai Thẩm Trọng của ông ta sao?

Mộc Nhung Nhưng cũng không có mấy phần ý định với Đinh Hoài Chí, cô rất muốn tiền của ông ta.

Đinh Linh đứng tại chỗ, trên mặt có dấu bàn tay đỏ tươi, nửa bên mặt đã sưng biến dạng. Nhưng dù vậy, Đinh Hoài Chí vẫn muốn đánh cô cho Mộc Nhung Nhưng hả giận, nếu như không phải là Thẩm Trọng ngăn, Đinh Linh nghĩ, có lẽ ngay cả cũng đánh chết tim mình rồi. Hiện tại cái gì cô cũng mất, cô hoàn toàn xong rồi. Trường học đối xử cô chưa xong, sức mạnh dư luận có thể làm cô chết đuối. Mà nhà... Cô đã sớm không còn nhà. Hiện tại ở trên thế giới này, không có bất kỳ người nào sẽ nhớ cô, cũng không có bất kỳ người nào đau vì cô.

Đột nhiên, Đinh Linh ngồi chồm hổm xuống, gào khóc lên. Cô khóc thật giống như đứa bé, nước mũi nước mắt chặn ngang. Vừa đứng Thẩm Trọng cách gần cô, vì vậy cô ngừng khóc dứt khoát bắt được Thẩm Trọng lau chùi nước mắt nước mũi lên người anh ta, động tác lưu loát làm liền một mạch, làm người ta than thở không dứt.

Thẩm Trọng: "... Anh đây trừu ai ghẹo ai, chẳng qua là anh nhìn Đinh Linh đáng thương, tùy ý chặn ngang kéo cô mà thôi, phải biết rằng, bình thường giữa bọn họ như nước với lửa.

Có lẽ Đinh Linh khóc đến mức quá chân thật, cho nên dẫn đến rất nhiều người xung quanh vây xem cũng lộ ra vẻ mặt đồng tình. Đúng vậy, một người con gái trẻ tuổi xinh đẹp như vậy, bị người chụp loại hình này, còn dán ở trên lan can trường học... Nhìn kiểu mẫu này, nhà cũng là loạn thành một đoàn. Hơn nữa bình thường ở trường học Đinh Linh thuộc về nhân vật quan trọng, đối với bạn bè chân thành, có lẽ vừa buông thả, rất nhiều người cũng chơi đùa đùa được, bởi cô vừa khóc, không ít người cũng nhớ lại cô tốt, Đinh Hoài Chí lại cảm thấy mất mặt, muốn đi lên lời Đinh Linh đi: "Không được khóc ở đây! Mày không biết xấu hổ, mặt tao còn đây!"

Nhưng anh lại để người yêu bất cẩn như thế, động tác thô lỗ kéo con gái Đinh Linh không có thương tiếc của cha đối với con gái chút nào. Không ít người nhìn cũng chặc chặc lấy làm kỳ lạ. Mộc Nhung Nhưng đi theo sau lưng Đinh Hoài chí, hận đến căn rằng nghiêng lợi, nếu có thể muốn, cô thật muốn tàn nhẫn nhào tới đòi lại cái tát vừa rồi! Nhưng bây giờ hình tượng của cô ta là phụ nữ có thai yếu đuối bất lực, tự nhiên không thể làm chuyện độc ác như vậy. Đinh Linh cho rằng đánh cô xong là có thể chiếm ưu thế sao? Không thể nào! Cô sẽ không chịu nổi trả thù cô ta!

Nghĩ tới đây, Mộc Nhung Nhưng cúi đầu, đáy mắt chợt lóe lên nham hiểm. Lúc ngẩng đầu lần nữa, vẫn là dáng vẻ gọn gàng đang yêu chọc người luyến tiếc mà yêu thương. Chỉ ít Đinh Hoài Chí nhìn. Ông càng thích Mộc Nhung Nhưng, đối với con gái Đinh Linh này trách móc cũng càng lớn, cho nên nói đàn ông lúc tình trùng lên não, mọi thứ cha mẹ con cái, ở trong mắt của ông đều là chó má, chỉ có ông muốn thượng người phụ nữ kia mới là quan trọng nhất.

Rất khó suy nghĩ trước kia hình dạng một người cha Đinh Hoài Chí yêu con gái, lúc mình một cái là chỉ thích sắc đẹp già mạp. Cũng không biết rốt cuộc Mộc Nhung Nhưng là bản lĩnh đến đâu, mà có thể quyến rũ linh hồn nhỏ bé của Đinh Hoài Chí đi mất, để cho ngay cả con gái ruột của ông cũng vứt bỏ như giấy cũ.

Mạnh Nịnh đang làm việc trên cửa sổ máy tính, cũng nhìn chưa xong thì cấp dưới kia làm một màn trò cười. Kể từ mấy năm trước mẹ Đinh lại một lần nữa xuất hiện ở trước mặt cô, ba người nhà họ Đinh bắt đầu nhiều lần nhìn cô, nếu chuyện hư hỏng của người nhà này mỗi khi đêm tối tám còn phức tạp cầu huyết nhiều.

Cô trở lại chỗ ngồi của mình, ngăn người về phía máy tính. Lúc này đột nhiên có tiếng tin nhắn nhắc nhở, là Thi Vinh.

Cũng không biết bắt đầu từ khi nào, người đàn ông này chỉ thích liên lạc với cô trên mạng. Lúc Mạnh Nịnh làm việc, thì chỗ anh thỉnh thoảng gửi tin nhắn đến đây, có đôi khi là hỏi buổi trưa ăn cái gì, có lúc gọi cô sau khi tan việc chờ anh đón cô, còn có lúc cái gì cũng không nói, dù cho mặt Tiểu Hoàng bình thường. Mạnh Nịnh từ lúc mới bắt đầu gặp quý, đến bây giờ đã có thể rất bình tĩnh mà đón nhận.

Anh nói đợi tan ca không về nhà mà mang cô đi ăn món cay Tứ Xuyên. Điểm này Mạnh Nịnh và Thi Vinh rất không giống nhau, khẩu vị cô thích nghiêng về đồ chút cay chua ngọt, Thi Vinh nhìn Hải Nạp Bách Xuyên(4), thật ra thì khẩu vị rất nhẹ.

(4) Cả câu Hải Nạp Bách Xuyên, hữu dụng nãi đại. Tạm dịch: Biển có thể thu nạp trăm sông, dung chứa được nên mới thành ra to lớn. Ý chỉ người bao dung độ lượng nên tâm lòng lớn lao --) Chắc tên quán ăn--

Bạn đang đọc truyện *Chi Yêu Cố Chấp Cuồng Của Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 73: Chương 73

Có lúc Mạnh Ninh cũng nghĩ cô và Thi Vinh có thể nói thật sự là hai loại người đi tám cực cũng không đến với nhau, nhưng cuối cùng làm sao lại vướng vào nhau lâu như vậy? Thi Vinh giàu có, cô bình thường. Thi Vinh thiếu hụt nhất là lòng đồng cảm và lòng trắc ẩn, cô lại là cái loại người thấy tên ăn mày ven đường thì nhất định sẽ đưa tiền đó. Thi Vinh khẩu vị nhẹ, cô khẩu vị nặng. Thi Vinh thích để cô chăm sóc anh, nhưng thật ra thì cô càng cần người khác chăm sóc... Cho dù xem ở phương diện nào, Mạnh Ninh cũng cảm giác giữa mình và Thi Vinh không phù hợp.

Nhưng chỉ có như vậy hai người lại kết hôn, còn có con. Mà xem ra từ trước mắt, cuộc sống của bọn cô cũng coi như hạnh phúc. Tất nhiên, nếu như chưa kể tới điều xảy ra ngày trước, thậm chí nếu không từ kí ức trước kia, Mạnh Ninh thật sự sẽ cảm thấy cô có thể gả cho Thi Vinh là may mắn đã tu luyện tám đời.

Cô thật sự hận lí trí của bản thân, nếu như cô có thể mê trai một chút, mềm yếu một chút, thậm chí là không sáng suốt một chút, đã rơi vào gia thế giàu có và bề ngoài tuấn tú của Thi Vinh. Die nd da nl e q uu ydo n Nhưng cô không có, bởi vì cô đang chăm sóc anh, tôn trọng anh, đồng thời kính sợ anh, chưa một giây phút nhớ về quá khứ.

Mạnh Ninh thở dài.

Quả nhiên buổi trưa Thi Vinh đến đúng lúc, anh còn nói trước mười lăm phút đồng hồ, đặc biệt quẹo vào Die nd da nl e q uu ydo n mua bánh cake chia nhỏ cho các đồng nghiệp phòng làm việc. Các thầy giáo rồi rít khen Mạnh Ninh có một người chồng tốt, trên mặt Mạnh Ninh mang ý cười, trong lòng lại nôn từng cơn: Đúng vậy, Đúng vậy, anh hoàn hảo thật!

Sau khi chào tạm biệt với các đồng nghiệp, hai người lên xe, Mạnh Ninh cảm thấy hôm nay tâm tình Thi Vinh rất tốt, nhưng không biết chuyện gì làm tâm tình anh tốt như vậy, lập tức hỏi: "Sao vui như vậy?"

Thi Vinh thừa dịp đèn đỏ nghiêng đầu hôn cô một cái, lại nói lời ngon tiếng ngọt: "Nhìn thấy em thì vui."

Mạnh Ninh bỗng hoảng sợ nhìn anh, suýt nữa cho là mình đang nghe nhầm. Bởi vì đáng về cô không tin mà chớp đôi mắt to thật sự rất đáng yêu, đáng yêu làm cho Thi Vinh không khống chế được, nhìn không được mà hôn lại cô. Đáng tiếc duy nhất chính là thời gian đèn đỏ không đủ dài, anh hoàn toàn chưa hôn thỏa mãn thì đèn xanh.

Mạnh Ninh che miệng lén lút nhìn Thi Vinh gần kề, cảm thấy đuôi lông mày ở khóe mắt anh cũng mang theo ý cười nhạt, nhưng không biết là vì sao.

Đương nhiên cô không biết, Thi Vinh cũng quyết sẽ không để cho cô biết, bởi vì chuyện có liên quan đến Hàn Ngô Chi.

Không phải là Hàn Ngô Chi không muốn quay về sao? Không phải là không muốn để cho người khác biết anh ta ở nơi nào sao? Thi Vinh cười lạnh, anh còn thì cố ý cho tên kia một ít chuyện để làm! Tên kia nghĩ đang làm một chuyện rất vĩ đại cao thượng sao? Thi Vinh cười lạnh, mọi người nhà họ Mạnh là như thế này, cha Mạnh dạy dỗ hai người con, cũng chưa bao giờ tham lam, yêu thích hư vinh(vinh dự hão), thiếu tiền cũng tự mình đi kiếm, một đồng xu cũng muốn chia làm hai nửa để dùng. Thi Vinh còn nhớ rõ chứ, sau khi cưới một khoảng thời gian dài Mạnh Ninh chỉ mới có thói quen với những vật dụng và trang trí đắt tiền trong nhà, nếu không bình thường cô đi bộ cũng cẩn thận, Thi Vinh liền từng chính mắt thấy qua tình huống Mạnh Ninh vì rơi vỡ một cái đĩa mà dọa cho sợ đến rơi nước mắt - vì cha cô ấy thích cái đĩa ấy nhất.

Mà cha thích, bình thường sẽ phải liên hệ với cửa hàng đồ cổ.

Mạnh Ninh thế này còn chưa tính, dù sao có anh nuôi. Đừng nói Mạnh Ninh không xài(tiêu) tiền bậy bạ, cho dù cô là người nghiện mua đồ, Thi Vinh cũng cam tâm tình nguyện mà chịu. Mạnh Ninh không biết, anh cũng chưa nói qua, thật ra thì anh thích nhất lúc cô trông nom tiền của anh! cho dù phát thêm lương cho cô giúp việc, vẫn khác, chỉ cần Mạnh Ninh đòi Thi Vinh lấy thứ gì, anh lập tức sẽ chuyển mừng rỡ như điên, bởi vì anh cảm giác mình được Mạnh Ninh cần, anh không làm một người đơn độc, khán giả dưới sân khấu dù vẫn không chịu lên sân khấu diễn với anh, nhưng vẫn đồng ý quan sát nghiêm túc.

Cho nên, Thi Vinh lặng lẽ cử người đi vùng núi, cũng chính là chỗ Hàn Ngô Chi ở, có thể biết được tình huống nơi đó. Hàn Ngô Chi mới vừa tới đó một vài năm, xem ra anh ta vẫn luôn đối chỗ ở, chỉ cần biết rằng những năm này anh ta đang làm gì, thì Thi Vinh dễ dàng mà thăm dò hành tung của anh ta. Thì ra, năm đó sau khi Hàn Ngô Chi rời đi, phải đi nông thôn xa xôi phía Tây. Nơi đó rất nhiều trẻ con, thầy giáo rất ít, thậm chí ngay cả thầy giáo cũng sẽ không nói tiếng phổ thông(*). Anh ta đợi ở đây rất nhiều năm, cho đến khi có điều động giáo viên mới dạy thay, anh ta mới gián tiếp đối diện các thành phố khác.

(*) Tiếng Trung Quốc Tiêu chuẩn tại Trung Quốc đại lục được gọi là tiếng Phổ thông (普通話 Phổ thông thoại), tại Đài Loan được gọi là Quốc ngữ (國語), tại Singapore và nhiều nơi khác tại Đông Nam Á được gọi là tiếng Hoa (華語 Hoa ngữ).

Bình tĩnh mà xem xét, nếu là người này không phải tình địch của anh, Thi Vinh có thể sẽ bắt đầu đối với anh ta có chút quý trọng. Hoàn cảnh phía Tây là cái dạng gì mọi người cũng biết, ở nơi đầu tiên trì hoãn ngày này tháng không khó, nhưng mười mấy năm... Thật không phải người bình thường có thể làm được.

Cho nên Hàn Ngô Chi so với trước kia già đi rất nhiều. Rõ ràng anh ta vẫn chưa đến 40 tuổi, nhưng một số tóc mai đã nhuộm hoa râm(**), chỉ có cặp mắt màu đen kia vẫn lóe ra địu dàng và ánh sáng cổ chấp.

(**) (tóc) bạc lốm đốm.

Chi nhìn hình của anh ta, Thi Vinh lập tức hiểu, cả đời người đàn ông này cũng sẽ không yêu người thứ hai nữa. Cho nên, anh quyết không thể để cho anh ta và Mạnh Nịnh gặp mặt!

Muốn làm Hàn Ngô Chi rời đi còn không dễ sao? Mặc dù anh ta có tóc trắng, nhưng gương mặt đó vẫn đẹp trai, không ít giáo viên nữ yêu thích anh ta, chỉ cần đăng hình anh ta trên internet, tự nhiên sẽ có người thay anh giải quyết. Hàn Ngô Chi không muốn bị anh biết được tung tích của mình, một khi biết tin tức của mình tiết lộ, bất cứ lúc nào cũng sẽ rời đi. Cho đến lúc này, mất đi tung tích của Hàn Ngô Chi, cho dù Mạnh Nịnh tức giận cũng không thể trách lên đầu anh được.

Sợ là Mạnh Nịnh sẽ không tức giận. Không tức giận, đã nói lên ở trong lòng cô không có một vị trí cho anh. Nghĩ tới đây, đột nhiên Thi Vinh cảm thấy lòng chua xót, anh âm thầm làm xuống nhiều chuyện như vậy, Mạnh Nịnh lại không biết một việc nào. Nhưng vậy thì thế nào chứ? Cuộc đời này của anh chấp niệm duy nhất chính là Mạnh Nịnh. Cái gì cũng không muốn, cái gì cũng không quan tâm, cũng phải giữ Mạnh Nịnh ở bên người, cũng phải làm cho cô thuộc về anh hoàn toàn. Cuối cùng Hồn Thế Ma Vương(4) Thi Vinh cũng thừa nhận, đời này là anh có lỗi với Hàn Ngô Chi, đời sau... Không, đời sau kiếp sau sau nữa anh cũng không muốn trả lại Mạnh Nịnh cho đối phương.

(4) Phàn Thụy (chữ Hán: 樊瑞; bính âm: Fán Rui), ngoại hiệu Hồn Thế Ma Vương (chữ Hán: 混世魔王; Diệt da n l e q u u y d o n tiếng Anh: Demon King of Chaos; tiếng Việt: Ma Vương Càn Quấy) là một nhân vật hư cấu trong tiểu thuyết văn học cổ điển Trung Hoa Thủy Hử.

Anh muốn Mạnh Nịnh, những thứ khác cũng có thể cho Hàn Ngô Chi, duy nhất chỉ Mạnh Nịnh là không được.

"Chậm một chút mà!" Mạnh Nịnh hô lên, xe thể thao màu xám bạc xông tới sát mặt một chiếc xe taxi bên cạnh đi qua, dọa cô sợ làm khuôn mặt nhỏ nhắn trắng bệch, vội vàng gọi khẽ.

Lúc này thi Vinh mới hoàn hồn, anh chơi đùa xe, chút chuyện nhỏ này đơn giản không tính là gì. Trong ánh mắt hoảng sợ của Mạnh Nịnh, anh thành công tránh được một lần ma sát, trở lại ngay trên đường. Thấy thế, Mạnh Nịnh thở phào nhẹ nhõm: "Cẩn thận một chút đi mà!"

Mặc dù trong lòng cô không có anh, nhưng ngoài mặt cô quan tâm anh không dưới kẻ nào. Đáy mắt Thi Vinh có nụ cười thần nhiên, cho đến bây giờ, anh đã rất hài lòng.

Bởi vì biết được tin tức Hàn Ngô Chi đã thành công rời đi, cho nên tâm tình Thi Vinh rất tốt. Anh khó có được lòng thương xót đồng ý để cho Mạnh Nịnh gọi thức ăn, Mạnh Nịnh chọn mấy món mình thích ăn sau đó chọn một chút cho thi Vinh, Thi Vinh nhìn, trong lòng rất hài lòng. Ít nhất anh yêu cô rõ từng chân tơ kẽ tóc(5), trên đời cũng nữa không tìm được người thứ hai hiểu rõ Mạnh Nịnh như anh. Cho dù đang đối mặt vật cô thích, cô cũng chưa từng quên anh, điều này làm cho Thi Vinh rất hài lòng.

(5) Chân tơ kẽ tóc: những điều hết sức tỉ mỉ, cận kề, đến từng chi tiết của sự việc

Bữa cơm này Mạnh Nịnh ăn rất hài lòng, đã thật lâu cô chưa từng ăn thỏa thích như vậy. Buổi chiều không có lớp, cô định đi quán Mĩ thuật một chút, nhưng nếu Thi Vinh ở bên cạnh, khẳng định không thể đi chỗ đó, Thi Vinh không thích thú với những thứ đó, cô cũng không muốn để cho anh lãng phí thời gian quý giá cùng nhìn.

Nhưng Thi Vinh lại không chịu xa cô, hai người ở trong xe bàn bạc mấy phút, cuối cùng cũng không xác định được đi chỗ nào, vì vậy Thi Vinh thẳng thắn nhanh chóng dừng xe trước một quán rượu, lôi Mạnh Nịnh đi vào. Làm Mạnh Nịnh bị dọa sợ... Giữa ban ngày ban mặt trời đất sáng sủa, Thi Vinh muốn làm gì?!

... Thuê phòng còn có thể làm gì?

A, có thể làm.

Mạnh Nịnh bị ánh mắt Thi Vinh làm cho nói không ra lời, người đàn ông này có một đôi mắt điện sâu xa(editor: mắt có điện giống kiểu tiếng sét ái tình cũng có điện ế:v), trên cơ bản là không có người phụ nữ nào có thể chống cự lại.

Mạnh Nịnh bị té nhào trên giường lớn quán rượu. Cô cũng không phải là lần đầu tiên đến quán rượu với Thi Vinh, nhưng niềm vui chợt có ý nghĩa ăn uống no đủ vẫn là lần đầu tiên. Thi Vinh yêu thích, Mạnh Nịnh ở vấn đề *** trên cũng rất địu dàng ít nói, ở trong ấn tượng của cô, giữa chuyện vợ chồng chỉ có thể cả buổi tối. Tắt đèn chui vào trong mà làm lên lút. Nếu có con sẽ không tiếp tục, bởi vì chịu ảnh hưởng như vậy sẽ không tốt với con.

Nhưng từ lúc biết Thi Vinh, hạn cuối Mạnh Nịnh mới bị làm. Đường như người đàn ông này không có lúc nào là không động dục ở đây, đối với anh mà nói, ý gì thì cũng không làm việc xấu trên người cô. Hơn nữa quán rượu này sửa sang cũng rất tốt, trong phòng giường hai người, kính nhà tắm trong suốt lại mờ ảo! Người nào ở bên trong tắm, người bên ngoài có thể nhìn rõ ràng.

Vì vậy không cần nói Thi Vinh thúc giục thế nào, Mạnh Nịnh cũng không chịu đi vào tắm. Nói đùa... Cô chỉ muốn ngủ trưa thật tốt sau đó trở về phòng làm việc viết giáo án mà thôi, cô cũng không muốn làm một chút nào!

Nhưng ý tưởng của cô cũng không thể thay nặt cho Thi Vinh. Nước mắt mạnh Nịnh cũng chảy xuống, cứ như vậy một lát sau, có ba mươi giây hay không?(bản trong 30s chẳng khụ khụ) Cô cũng đã bị Thi Vinh ăn ở trên giường, hầu hết quần áo bị cởi ra, hôm nay mặc cô mặc váy ngắn nửa người, áo

sơ mi bị anh vén lên trên, vãi vóc vẫn còn đó, nịt vú bên trong đã sớm bị Thi Vinh cời xuống vút qua một bên. Hiện tại quần cũng không vén lên, lộ ra cái mông nhỏ rất tròn trịa trắng mịn.

Cho dù là đã sinh con, cơ thể Mạnh Ninh vẫn tươi mới như thiếu nữ. Một mặt là trời sinh, một mặt là Thi Vinh cẩn thận nuông chiều. Anh rất say mê với cơ thể của cô, có lúc hận không được có thể chết ở trên người Mạnh Ninh. Mạnh Ninh ô ô hai tiếng, bây giờ cô nằm lì ở trên giường, cho nên tay không có cái gì, nếu không đã vuron ra đánh ăn từ lâu.

Thi Vinh nhìn phần mông đỏ đỏ kia giống như loại quả đông lạnh, sau một lúc lâu không nhìn được, cúi đầu nhẹ nhàng cắn một cái, Mạnh Ninh giống như bị bắn một phát, xấu hổ nói: "Không cho nhìn!"

Thi Vinh cười xấu xa: "Làm cũng đã làm, còn xấu hổ không cho anh nhìn?"

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Mạnh Ninh bất ngờ đỏ, thật sự là chuyện thân mật cũng đã làm, nhưng đột nhiên trước mặt mọi người chột nói đi vào thuê phòng lại nhanh nhẹn sốt ruột mà vút cô trên giường, đột nhiên cho cô cảm giác rất giống động dục... Bọn cô là người chứ không phải động vật, tại sao lần nào cũng phải cường bức như vậy?

Bạn đang đọc truyện *Chỉ Yêu Có Cháp Cuồng Của Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 74

Cho nên nói có lúc cảm giác của đàn ông và phụ nữ không giống nhau, Mạnh Ninh cũng không phải loại người theo ngữ pháp tình yêu Plato(1) đó, lúc ở trường trung học(cấp ba) cô và Hàn Ngộ Chi xác lập quan hệ không lâu, chẳng hạn cũng sẽ thường xuyên dặt tay hôn nhẹ lên mặt, nhưng chưa từng tiến thêm một bước, cho nên anh vẫn cho rằng, nếu như hai người nói yêu thương, tất nhiên sẽ không vừa bắt đầu sẽ phải hôn hoặc vuốt ve.

(1) Plato: Tình yêu lý tưởng thuần khiết (đổi lại với nhục dục)/ (thông tục) lý thuyết, không thiết thực, suông

Miệng Thi Vinh cố tình xác định. Bày tỏ với người mình thích như thế nào đây? Cũng không phải là tiếp xúc cơ thể sao? Trong lòng hai người có ý tưởng của mình, ai lại cố tình không nói, dần dà hình thành một loại thói quen.

Đến đây bỏ bớt 2000 chữ.

Đương nhiên, lúc Thi Vinh lật cơ thể cô qua, chân của cô đã mềm nhũn, cũng may khoảng thời gian này cô không xin nghỉ buổi nào, buổi chiều không có lớp, không đi cũng không sao. Vì vậy Thi Vinh đưa cô về nhà, Mạnh Ninh bất tỉnh, ngủ ở trên giường hai tiếng rưỡi, cho đến khi cô bị một cuộc điện thoại đánh thức.

Điện thoại di động cũng không biết ném ở chỗ nào, Mạnh Ninh nhắm hai mắt quơ lung tung, sau đó bắt được nói một tiếng "Alo".

Lại là Đinh Linh. Giọng nói của em ấy khác lúc thường rất nhiều, tràn ngập ý định tạm biệt: "Chị....."

"Đinh Linh sao?" Mạnh Ninh sững sờ, giữa cô và Đinh Linh chỉ coi như là người xa lạ có quen biết, mặc dù trong cơ thể chảy một nửa huyết thống, nhưng có lẽ cô chưa từng nghĩ muốn làm chị em tốt với Đinh Linh: "Có chuyện gì sao?"

Cho dù Mạnh Ninh vừa mở miệng hỏi mình có sao không, Đinh Linh cũng không cảm thấy đau lòng, ai bảo cô cho Mạnh Ninh loại cảm giác này? Đây vốn là lỗi của cô.

"Chị.....Bây giờ chị là người thân duy nhất của em." Mẹ chết rồi, cha không cần cô, về phần người anh trai kia..... Đinh Linh không muốn nói cho anh ta, bởi vì đến bây giờ, cô cũng không biết mục đích Trầm Trọng trở lại nhà họ Đinh vì điều gì. Thái độ của anh ta với cô cũng rất lạnh nhạt, không ghét cô cũng không thích cô, nhưng lúc quan trọng lại chặn ngang cô.

"Em...em muốn đi."

"Đi?" Mạnh Ninh kinh ngạc không thôi. "Đi đâu?"

"Trầm Trọng cho em đi nước ngoài du học, nói như vậy em cũng không cần ở lại đây nữa, cũng không còn người chỉ chỉ trò trò em." Đinh Linh hít mũi một cái, thật ra hành lí của cô đã thu dọn xong rồi, nhưng trước mấy giờ khi cô lên máy bay, đột nhiên cô cảm thấy trống rỗng trong lòng. Đây là đất nước cô sinh ra, từ nhỏ lớn lên ở đây, nhưng bây giờ cô lại muốn rời xa quê hương, một người con đi xa vạn dặm, cuộc sống phải đến nơi đất khách quê người. "Em muốn ở lại nhưng cha sẽ không tha thứ cho em, cũng không thích em nữa, mà Mộc Nhung Nhung cũng sẽ không bỏ qua cho em...em chỉ có thể trốn."

Mạnh Ninh lặng im mấy phút mới nói: "..... Vậy cũng rất tốt, đi nhiều hơn một chút, luôn có những chỗ tốt đẹp." Ở lại cũng không có chỗ tốt gì, chỉ bằng rời khỏi, chuyển sang nơi khác bắt đầu lại lần nữa, quên hết những việc đòi nợ nát này.

"Sau khi em ra nước ngoài vẫn có thể liên lạc với chị chứ?" Đinh Linh hơi thấp thòm lại hơi do dự hỏi, nghe được giọng cô rất hồi hộp, chỉ sợ Mạnh Ninh sẽ từ chối cô.

Trên thực tế Mạnh Ninh xác thực định từ chối: "Không cần, giữa chúng ta cũng không thích hợp liên lạc, em sống cho tốt là được rồi."

Đinh Linh cũng nghĩ tới Mạnh Ninh sẽ không đồng ý với mình. Nhưng có thể trách ai đây? Chẳng lẽ đây không phải là lỗi của cô sao? Thoáng nghĩ đổi lại vị trí, nếu như cô là Mạnh Ninh, cô cũng sẽ không muốn một đứa em gái lòng dạ khó lường tính toán hẹp hòi.

"Chị, chuyện trước em làm sai rồi, sau này em cũng không đến làm phiền cuộc sống của chị và anh rể nữa, chị.... Chào chị, hẹn gặp lại." Nói xong, cô cũng không đợi Mạnh Ninh đáp lời lập tức tắt điện thoại, sau đó người vui ở góc tường, ôm lấy đầu khóc hu hu lên.

Lúc cô đang không kiềm chế được khóc lên, đột nhiên điện thoại di động vang lên. Đinh Linh vừa mở đôi mắt nhắm lại vừa nhìn, lại là tin nhắn Mạnh Ninh gửi đến, chỉ có bốn chữ: Chúc em may mắn.

Sau đó Đinh Linh lập tức cười lên.

Cho dù cuối cùng Trầm Trọng muốn làm gì nhà họ Đinh cũng không liên quan đến cô, so với người cha đã vứt bỏ cô mà đi, ngược lại Trầm Trọng lại đối xử tốt với cô hơn. Đinh Linh không muốn cảm hóa chuyện mưu mô ngầm, cô cũng đồng ý tin tưởng Trầm Trọng chỉ muốn cô đi mà thôi. Mà thật sự thì cô cũng phải đến một nơi khác bắt đầu lại từ đầu, cho dù xét đến mặt nào, ra nước ngoài là một lựa chọn rất tốt. Trầm Trọng không chỉ tìm xong trường học cho cô mà còn chuyện ăn, mặc, ở, đi lại cũng thay cô chuẩn bị thật tốt rồi. Đinh Linh không muốn dùng tiền của Trầm Trọng, cô có tay có chân mà. Tiếng anh cũng rất tốt, tin bản thân có thể sống bằng sức mình.

Chờ sau này cô trở lại, nhất định sẽ không phải một Đinh Linh tồi tệ như bây giờ.

Một Nhung Nhung... Nhớ đã từng là "Bạn tốt", Đinh Linh cảm ơn, ai cô cũng có thể tha thứ, chỉ riêng Một Nhung Nhung là không thể. Cô chờ, chờ một ngày cô ta rời từ thiên đường xuống đáy địa ngục! Cho đến bây giờ, nhất định cô sẽ nhớ và trả lại tất cả sự sỉ nhục của ngày hôm nay.

Sau khi tắt cuộc điện thoại của Đinh Linh, Mạnh Ninh tiện tay đặt lại điện thoại di động lên đầu giường, nhưng nghĩ, lại muốn đứng lên gửi cho Đinh Linh một tin nhắn. Cuối cùng thì cô cũng không phải loại người có tâm địa sắt đá, nếu như nói Đinh Linh phạm sai lầm, cho đến bây giờ chuyện như vậy cô ta đã chịu khổ đủ nhiều rồi, chỉ hi vọng cô ta có thể sống thật tốt thôi. Bị Đinh Linh gọi giữa chừng, Mạnh Ninh rất buồn ngủ, cô lại nằm trên giường một lát, nhìn TV nửa giờ, đứng dậy cho chó ăn.

"Bánh Ú"(tên con chó-.-) đang nằm trong ổ chó, thấy Mạnh Ninh xuất hiện, lập tức lè lưỡi cười híp mắt chào đón, Samo(loại chó Samoyed)(2) được xưng là nụ cười thiên thần, vừa nhìn thấy nụ cười của Bánh Ú, cả người Mạnh Ninh mặt mũi cũng tan biến. Tiếc rằng vì Thi Vinh quá nhạy cảm, anh cũng không được phép gần gũi quá nhiều với Bánh Ú, bình thường phần lớn là việc của Quả Quả, nhưng ngoài dự đoán của mọi người là Bánh Ú thích Mạnh Ninh nhất, vừa nhìn thấy cô thì lập tức vội vàng mà không ngừng cọ lên người cô.

(2) Samoyed là một giống chó săn có nguồn gốc từ vùng Siberia, đây là giống chó có bộ lông trắng tinh như tuyết cùng tính cách mang nhiều đặc điểm của chó sói là những đặc trưng nổi bật của giống chó này. Samoyed có nghĩa là giống chó có khả năng tự tìm ra thức ăn. Samoyed từng là chó kéo xe trượt tuyết trước khi trở thành bạn dành cho giới thượng lưu và hợp thời trang như ngày nay, nó cũng từng được những người thợ săn và đánh cá nuôi. Trang nhã và lạnh lùng, giống chó này ngày nay trở nên một trong những giống chó nổi nhất của những người yêu chó và được gọi là Nàng Bạch tuyết của rừng Taiga.

Trước tiên sờ sờ đầu con chó, sau đó đổ đầy thức ăn cho nó, vật cứng uống nước là dịp ban ngày, dạ dày Bánh Ú không tốt lắm, ăn thịt tươi một lần thì đau bụng ngay, cho nên vẫn ăn thức ăn cho chó. Mạnh Ninh ngồi xổm trên mặt đất chống cằm nhìn Bánh Ú một lúc lâu, mới vừa cười vừa xoa bóp chân trước cho nó, vuốt ve sợi lông trắng tuyết mềm mại. Tính tình Bánh Ú rất tốt, trừ hoạt bát ra thì dường như không có một chút khuyết điểm nào, lại gần gũi người quen, cho dù lúc ăn bê tô com của nó đi thì nó cũng không giận, ngược lại sẽ nhào lên liếm mặt người chủ, cho đến khi người chủ đầu hàng.

Nếu Thi Vinh cũng nghe lời như Bánh Ú thì tốt - Mạnh Ninh nghĩ. Ngay sau đó cô nghĩ đến dáng vẻ Thi Vinh ngồi xổm trên mặt đất lè lưỡi giải nhiệt, không nhịn được cười.

Thời gian cách bữa tối là 4 tiếng, Mạnh Ninh suy nghĩ một chút, đứng dậy đổi quần áo ngủ, mặc quần áo mềm mại thoải mái ở nhà. Lúc đi bộ cô không dám bước nhanh, bởi vì bên trong bắp đùi vẫn còn đau âm ỉ, lúc đi hơi mất tự nhiên. Cũng may đang trong nhà, không ai thấy. Trong tủ lạnh vẫn còn mặt lạ vừa mới mua hôm qua, trong lại còn thịt – nhân bánh, hơn nữa thời gian cũng rất dư dả, cho nên Mạnh Ninh quyết định làm sủi cảo(3).

(3) Sủi cảo (bắt nguồn từ tiếng Quảng Đông “水餃”, âm Hán Việt: thủy giảo), còn gọi là bánh chèo (“chèo” bắt nguồn từ tiếng phổ thông Trung Quốc “餃”, âm Hán Việt: giảo) là một loại bánh hấp của Trung Quốc được ăn phổ biến ở Đông Á. Đây là một trong những món ăn chính trong dịp Tết nguyên đán cũng như là món ăn quanh năm tại các tỉnh phía Bắc. Mặc dù được coi là một phần của ẩm thực Trung Hoa, sủi cảo còn phổ biến ở nhiều khu vực khác của Châu Á và các nước phương Tây. Sủi cảo thường bao gồm thịt nghiền hoặc rau chắt lấy và cuốn trong một mảnh bột mỏng, sau đó được ép chặt lại bằng cách nhấn mạnh các góc bánh vào nhau hoặc xếp thành nếp.

Chuẩn bị dụng cụ xong, lại mở TV lên, Mạnh Ninh ngồi bên cạnh bàn, sau khi com nước xong Bánh Ú cũng chạy tới, nằm nghỉ ngơi ở cô bên chân, mặt mong ngóng mà nhìn sủi cảo nhân thịt ở trong nồi. Mạnh Ninh đành chịu, cô không phải không nỡ cho nó ăn, thật sự là dạ dày “người này” rất yếu ớt, trước những cơn đau khừ trùng, cô thật là không dám cho ăn. Áp lực chi vào đôi mắt vô tội của nó, Mạnh Ninh lặng lẽ gọi sủi cảo, ánh mắt thỉnh thoảng lại nhìn TV, cô không thường xuyên xem tiết mục biểu diễn nghệ thuật này, cũng rất khó thấy nụ cười của bọn họ, cảm giác tách rời với xã hội bên ngoài.

Lúc cô đang làm xong sủi cảo được một nửa, Quả Quả tan học về nhà. Bởi vì Bánh Ú chạy vội trước một bước tới cạnh cửa chờ đợi, còn ngậm dép cất

kỹ, cho nên cô mới biết. Editor: Đường Thất Công Tử

Tuổi Quả Quả càng lớn tính cách càng trầm tĩnh, rõ ràng khi còn bé là một tên nhóc xấu xa, nhưng bây giờ thật sự là càng ngày càng giống Thi Vinh rồi, hầu hết thời gian hai cha con không nói lời nào khi ngồi chung, chỉ riêng trong lòng coi nhau như kẻ thù thì chưa bao giờ thay đổi. Lúc ở trường học Quả Quả rất nghiêm túc, nhưng vừa về tới nhà thì lộ nguyên hình, nếu như Thi Vinh không có ở nhà, nó sẽ càng vui hơn. Cho nên bây giờ vừa nhìn thấy mẹ ở nhà mà cha không ở đây, Quả Quả reo hò một tiếng quăng cặp sách đi, nhào vào lòng Mạnh Ninh đòi hôn. Mạnh Ninh cúi đầu hôn nó một cái, tên nhóc kia lập tức hí ha hí hửng mà chạy đi chơi với Bánh Ú, sau đó chạy tới nói phải làm sùi cảo với cô.

Thi Vinh vừa về nhà thì nhìn thấy khung cảnh ấm áp như vậy, trong phòng bếp chan chứa tiếng hoan hô, bà xã của anh và con trai đang làm sùi cảo, trên mặt còn có bột mì trắng xóa, chân trước của Bánh Ú xòe trên ghế cũng lè lưỡi cười, một khung cảnh hạnh phúc tốt đẹp như vậy, điều mà Thi Vinh hy vọng thấy nhất. dienn đnan nleq uy don

Đến nỗi anh có chút khôngỡ nổi phá vỡ khung cảnh này. Mãi đến khi cái thằng nhóc con giống như một đầu tên lửa xông qua, nhón chân lên, một tay bột mì lập tức quệt ở trên mặt anh.

... Sự yên lặng bí ẩn. Mạnh Ninh là người đầu tiên không nhịn được bật cười. Không có cách, Thi Vinh mặc âu phục lại tuân thủ uy nghi, người đàn ông cả người coi trọng thể diện, ánh mắt của anh mãi mãi vẫn sâu mà khó dò như thế, trên mặt của anh mãi mãi vẫn không lộ biểu cảm gì. Nhưng chính là một người đàn ông như vậy, lúc này trên mặt lại dính một dấu tay nhỏ màu trắng. Nhất là con trai Quả Quả xấu xa, ỉu xiu, vừa lúc quệt nửa bên mặt của Thi Vinh, cho nên thoạt nhìn thì rất buồn cười.

Nghe tiếng vợ cười, Thi Vinh nguy hiểm mà nheo mắt lại. Cái chiêu bài làm việc của con anh này, nói rõ hiện tại trong lòng anh rất khó chịu. Chỉ thấy anh thông thả, ung dung đề cập công văn xuống, ngón tay thon dài chậm rãi cời cà- vạt ra, sau đó là ông tay áo, nút áo, cởi áo khoác tây trang, cởi hai nút áo sơ mi trắng phía trước ra, lấy khí thế(*) sét đánh mà không kịp che tai lại bắt được Quả Quả!

(*) sức mạnh tinh thần đang dâng lên như không có gì cản nổi

Quả Quả thét chói tai gọi mẹ cứu mạng, Mạnh Ninh một bên vui làm sùi cảo một bên thương mà không giúp được gì - lắc đầu. Cuộc chiến tranh giữa những người đàn ông, cô cũng không muốn gia nhập vào, nếu không buổi tối chịu tội vẫn là cô. Có lòng giúp Quả Quả, thế nhưng Thi Vinh - người đàn ông nhỏ mọn này có cho phép sao? Vì vậy cô vẫn sống chết mặc bay(1) hơn.

(1) Thành ngữ sống chết mặc bay: Sống chết mặc bay là tả thái độ bỏ mặc một cách hoàn toàn, vô trách nhiệm.

Con người Thi Vinh này, lòng trả thù rất nặng, nếu ai làm cho anh bị thất thế(2), anh phải làm cho đối phương khó sống hết đời, coi như là con trai ruột của anh cũng không được! Vì một cái tát trước kia, Quả Quả lại quệt thoải mái, đáng tiếc quệt xong giá phải trả là mình cũng biến thành một tên nhóc bột mì.

(2)Động từ:

- không có được hoặc bị mất đi vị trí, chỗ tựa thuận lợi, làm cho thiếu sự vững vàng, không có sức chống đỡ

đứng thất thế nên dễ bị ngã

- mất đi cái địa vị, thế lực vốn có

"Bao giờ dân nổi can qua, Con vua thất thế, lại ra ở chùa." (Cdao)

Đấu với bố này, con còn kém. Ánh mắt của Thi Vinh nói như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Chi Yếu Cố Chấp Cuồng Của Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 75

Hai cha con âm ỉ cũng vui, Mạnh Ninh vẫn "cháy nhà hàng xóm, bình chân như vại", cười ngặt nghẽo. Thật không nghĩ đến đó, cô không nhìn thấy hai cha con đang lặng lẽ nháy mắt với nhau, mượn danh nghĩa làm âm ỉ chạy đến bên người cô, sau đó cùng nhau quệt lên mặt cô!

Mạnh Ninh thét chói tai, mặt bị quệt đầy bột mì, nhưng cô cũng không tức giận, mà có chút dở khóc dở cười: "Em vừa mới tắm xong không bao lâu..." Ngày hôm nay lại cả ba người cùng về.

Quả Quả cười hí hí, nói: "Tắm nhiều hơn da mới tốt ah mẹ."

Buông vò sùi cảo trong tay xuống, đôi mắt Mạnh Ninh chuyển động, phải không? "Vậy con cũng tắm nhiều hơn đi." Nói xong thì nắm bột mì đi qua quệt trên mặt Quả Quả, tên nhóc kia bị dọa vừa gọi vừa cười, không dừng được chạy nhanh cầu xin tha thứ, thỉnh thoảng Mạnh Ninh cũng là biết nhớ thù,

thừa dịp vòng qua bên cơ thể Thi Vinh, cô lập tức giơ tay lên muốn quẹt anh, lại bị anh lạnh tay lẹ mắt bắt được cổ tay, "Không ngoan."

Mặt nhỏ của Mạnh Ninh đỏ lên: "Ai bảo anh bắt nạt em trước?"

"Anh bắt nạt em đó sao?" Tiếng nói của Thi Vinh lắng xuống lại có từ tính, dễ nghe muốn chết. "Đó là anh thương em chứ."

Mạnh Ninh "xì" một tiếng: "Không biết xấu hổ..."

Thi Vinh nhướn mày, gan người phụ nữ này lớn rồi, cũng dám mắng anh không biết xấu hổ. Suy nghĩ, anh trực tiếp ôm lấy Mạnh Ninh, nói về phía Quả Quả: "Nhanh đến báo thù!"

Quả Quả reo hò một tiếng, lại nắm bột mì lại gần, Mạnh Ninh sợ hãi, mở to hai mắt nhìn uy hiếp Thi Vinh: "Con, nếu con dám, mẹ, mẹ sẽ không ô..."
Die nd da nl e q uu ydo n

Khoan, trên mặt của cô ngoài ra hai đôi tròng mắt vừa đen vừa sáng thì cái gì cũng không nhìn được. Bị hai cha con đoàn kết bắt nạt, suýt tý nữa Mạnh Ninh rơi nước mắt, một màn từ phòng bếp phòng khách lại thêm bữa bột, khắp nơi đều là bột mì. Tay Quả Quả nhỏ, đặt trên mặt cô còn quẹt bữa bãi, ngay cả cổ và xương quai xanh cũng không may mắn thoát khỏi. Nếu không phải là mặt Thi Vinh lẹ, sợ là tên nhóc con này muốn vuron tay vào ngực Mạnh Ninh rồi. Lúc ở nơi nghìn cân treo sợi tóc này, Thi Vinh vội vã ôm Mạnh Ninh, bột ở nơi khác trên người cô cũng dính vào anh, nhưng Thi Vinh không thêm để ý chút nào, mà trừng mắt Quả Quả: "Làm gì đấy!"

"Báo thù ạ!" Tên nhóc kia cây ngay không sợ chết đứng nói. "Vừa rồi cha cũng quẹt bột mì vào bên trong con!"

"Cha bắt nạt con, làm sao con có thể bắt nạt mẹ con?" Thi Vinh nhướn mày, người phụ nữ mặc quần áo mềm mại ở nhà, bên trong còn không mặc đồ lót, nếu như tay Quả Quả vuron vào trong... Chỉ nghĩ, mặt của anh cũng đã đen. "Vô lý."

Quả Quả vênh miệng nhỏ: "Cha lại làm hai mặt tiêu chuẩn."

Lời hay này là nó học được của Mạnh Ninh, có một lần không biết vì gì, Mạnh Ninh thuận miệng lầm bầm một câu như vậy, ai biết đã bị Quả Quả học được. Thi Vinh vừa nghe, hỏi: "Hai mặt tiêu chuẩn gì?"

"Vốn chính là đây! Cha có thể bắt nạt con, con bắt nạt mẹ lại không được?" Nói trách móc, còn hừ một tiếng. "Bình thường cha không bắt nạt mẹ sao? Luôn làm hại mẹ không nhúc nhích được, cha nghĩ rằng con không biết?"

Mặt của Mạnh Ninh đỏ bừng không thể nhìn nổi. Cô liếc mình đám lưng của Thi Vinh, sau đó xấu hổ không muốn gặp người khác. Đều tại anh, đều tại anh, đều tại anh! Nói bao nhiêu lần rồi, không nên như vậy không nên như vậy, lúc nào anh cũng không nghe! Quả Quả sắp sửa bước vào thời kỳ trưởng thành rồi, đến lúc đó làm sao để cho việc làm mẹ của cô có chỗ đứng trước mặt con trai được.

Thi Vinh nhướn mày: "Chờ con lớn lên con sẽ hiểu."

Quả Quả nói: "Người lớn quan lớn chỉ thích dùng những lời này lừa trẻ con."

Mạnh Ninh thoát ra từ trong lòng Thi Vinh, cảm giác đè tài giữa những người đàn ông này làm cả người cô không được tự nhiên, tranh thủ thời gian tìm lý do, lòng bàn chân cọ cọ chuồn mất. Hay là trước tắm!... Tắm rửa xong trở lại làm sùi cào.

Thấy Mạnh Ninh chạy nhanh hơn, Thi Vinh cười khế nói với Quả Quả: "Nhìn đi, mẹ không vui rồi?"

"Đó cũng là cha sai." Quả Quả không chút do dự nói. "Là cha bắt nạt mẹ." Minh rất đau lòng cho Die nd da nl e q uu ydo n mẹ có được hay không.

Thi Vinh cười chọc chọc ót của con trai: "Nhanh đi tắm thay quần áo."

Nói xong, mình cũng chậm rì rì mà đi theo. Mạnh Ninh đã ở bên trong phòng tắm rồi, từ trước đến nay cô có thói quen khóa trái cửa phòng tắm thói quen, nhưng bây giờ không có, bởi vì cô hoàn toàn không biết lúc nào Thi Vinh sẽ muốn vào -- cô cũng không muốn xảy ra chuyện anh dùng chân đạp cửa một lần nữa.

Hơi nóng lượn quanh trong phòng tắm, thân thể mềm mại trắng sữa có vẻ làm lòng người rung động như vậy. Thi Vinh vừa đi vừa cởi quần áo, lúc này anh vội vàng cần một người, một bồn tắm uyên ương đến an ủi bản thân.(cha này bt ghê cơ =.=)

Từ phía sau lưng, một đôi bàn tay ôm lấy hông của mình, mặc dù đã không phải lần đầu tiên như vậy rồi, nhưng Mạnh Ninh vẫn sợ hết hồn. Thân thể cô mềm mại lạnh như băng lui về phía sau dựa vào ngực Thi Vinh, ngón tay thô ráp lập tức đặt lên tiểu bạch thỏ trước ngực cô, không nhanh không chậm vuốt ve, chậm rãi vì cô rửa bột mì sót lại. Mạnh Ninh đã sớm không phải là người con gái ngây ngô năm đó rồi, nhiều năm trải qua sự dạy dỗ của Thi Vinh, thân thể của cô trở nên vô cùng nhạy cảm. "Không được... Nhanh lên một chút giặt xong còn ăn cơm chiều..."

"Không vội, rất nhanh thôi." Vừa nói, một bên đẩy cô lên tường, trượt xuống, ôm eo thon của cô, nhanh nhẹn gấp gấp mà đi vào.

Mạnh Ninh rên lên một tiếng, không nói nữa. Vòi hoa sen bị va suýt nữa rơi trên mặt đất, cô vịn vách tường, thừa nhận từng đợt công kích phía sau, không hiểu được Thi Vinh này sao. Rõ ràng lúc trưa còn rất tốt... Sao đột nhiên bây giờ... "A...Chậm, chậm một chút..."

Thi Vinh nói lời giữ lời, không đến nửa giờ thì "hộp lương thực nghĩa vụ", sau đó ôm Mạnh Ninh rửa sạch sẽ cho cô, lại cầm khăn tắm lau khô, lại mặc

cho cô bộ quần áo ở nhà, từng bước một, nước chảy mây trôi, công tác liên tục. Bởi vì thời gian cũng không lâu, anh lại không chơi đùa cô hết sức, cho nên Mạnh Nịnh vẫn thờ phào nhẹ nhõm.

Lúc đầu Thi Vinh không muốn làm như vậy, có thể nhớ đến dáng vẻ cô vui vẻ xinh đẹp mà nhìn hai cha con bọn họ truy đuổi, trong lòng anh như có móng vuốt mèo cào vào, ngứa ngáy, đặc biệt nhớ đề cô ở dưới thân thể gầy vò tàn nhẫn một lần. Thi Vinh nghĩ, cô bày ra dáng vẻ đáng yêu như vậy, sao lại không làm người khác yêu thương chứ? Anh rất muốn móc tâm của mình đưa cho cô.

Mạnh Nịnh như con mèo nhỏ nằm ở trong lòng Thi Vinh, nghỉ ngơi trong chốc lát thì phải đi ra, vừa đi thì thứ bên trong của anh bắn chảy ra. Từ sau khi Thi Vinh thất bại(1), không cần phải mang đồ bảo hộ, anh cũng sẽ không rút ra. Mặt Mạnh Nịnh đỏ lên, tranh thủ thời gian lại chạy vào phòng tắm rửa sạch, còn Thi Vinh lại cười nhẹ dựa ở trên giường.

(1) “Thất”: Vòng thất dương vật – kéo dài thời gian yêu thương mà không cần dùng thuốc, tác giả viết tắt đóa =.=

Cơm tối ăn xong cũng đã gần 10 giờ rồi, Mạnh Nịnh lại giục Quả Quả lên giường ngủ, tên nhóc kia không hôn thì không chịu ngủ, dưới ánh mắt như sói của Thi Vinh, Mạnh Nịnh áp lực rất lớn mà hôn con trai một cái, sau đó trở lại phòng ngủ đã bị Thi Vinh đè dưới thân thể mà hôn một cái mạnh mẽ, nghệt thờ.

Cô nói chuyện Đinh Linh gọi điện thoại đến, sau khi Thi Vinh biết từ chối cho ý kiến: "Lựa chọn này rất sáng suốt."

Mạnh Nịnh cũng cảm thấy như vậy. Ở lại trong nước rắc rối nhiều lắm, còn không bằng đi nước ngoài bắt đầu lại. "Cuối cùng Trầm Trọng muốn thế nào? Không đúng, là anh, cuối cùng anh muốn thế nào?"

Bị Mạnh Nịnh hỏi lên như vậy, Thi Vinh nhũn mảy: "Cái này có liên quan gì đến anh."

"Anh còn giả vờ nữa?" Cô cũng biết. "Không phải Trầm Trọng là nhân viên của anh sao?"

"Bây giờ không phải rồi." Thi Vinh nói. "Bây giờ anh ta là người thừa kế của nhà họ Đinh, đã từ chức sớm." Cho nên chuyện nhà họ Đinh này không liên quan đến anh. Die nd da ni e q u ydo n "Chuyện duy nhất anh làm là nói chuyện quan hệ của anh ta và nhà họ Đinh, sau đó thì không. Còn cuối cùng trong lòng Trầm Trọng nghĩ thế nào, anh không biết."

Thi Vinh nói Mạnh Nịnh tin, tuy người đàn ông này không phải người tốt gì, nhưng ở trước mặt cô chưa bao giờ nói dối, cũng chẳng lừa cô. Nghĩ tới đây, cô im lặng hết ý kiến.

Cuối cùng Trầm Trọng muốn thế nào, rất nhanh, Mạnh Nịnh sẽ biết.

Đinh Hoài Chí bị Mộc Nhung Nhung mê muội choáng váng đầu óc rồi cũng không biết mình là người nào, đã giao quyền hành công ty cho Trầm Trọng sớm, mình thì treo cái danh, mỗi ngày chuyện quan trọng nhất chính là tiếp vợ nhỏ. Ngày đó, sau khi Đinh Linh đẩy Mộc Nhung Nhung một lần, tuy là đứa trẻ không có chuyện gì, nhưng vẫn là làm cho Mộc Nhung Nhung động thai. Cùng ngày Đinh Hoài Chí vừa nghe lời của bác sĩ, tức giận nổi giận đùng đùng, không nói hai lời, nói phải đi tìm Đinh Linh tính sổ. Ngoài miệng Mộc Nhung Nhung ý tứ khuyên vài câu thì không nói gì nữa. Nhưng Đinh Hoài Chí giận đùng đùng đi ra cửa, cuối cùng lại giận đùng đùng trở về, nói là đứa con gái kia vụng trộm dọn đồ bỏ nhà đi, không biết chết chỗ nào.

Lần này Mộc Nhung Nhung không để ý chút nào. Bây giờ Đinh Linh chỉ là chó nhà có tang, còn có thể chạy đi đâu? Cho nên cô ta cũng không để ý lắm.

Đến ngày dự tính sinh, Mộc Nhung Nhung sinh ra một đứa con gái. Trong lòng cô ta rất tiếc, làm sao lại là con gái chứ? Muốn một người con trai làm đối thủ, sau này còn có thể đấu với Trầm Trọng ở nhà trên. Cái này cũng chưa tính, làm Mộc Nhung Nhung tức giận là lúc cô ta sinh đứa con gái thì lại khó sinh, tuy cuối cùng mổ bụng, có thể tưởng tượng nếu mang thai nữa thì không dễ. Nói cách khác, cô muốn tiếp tục sinh con trai, hoàn toàn không có khả năng này rồi.

Cô ta biết rất nhiều thói hư tật xấu của người đàn ông. Nhà cô ta có mấy chị em và một đứa em trai, cha mẹ vì em trai mà có thể bán mấy chị em cô. Nếu không phải là cô thì đậu lên đại học giành vinh dự cho nhà, bây giờ nói không chừng sớm bị gả cho dạng chó và mèo gì rồi. Cho nên, tuy Đinh Hoài Chí lớn tuổi một chút nhưng so với những người đàn ông đó, khí chất, gia thế vẫn cao nhất. Mà bắt đầu từ Đinh Linh, Mộc Nhung Nhung càng nhận rõ chuyện này. Hiện tại Đinh Hoài Chí đau con gái của cô ta, nhưng trước kia không phải ông ta xem Đinh Linh như hòn ngọc quý trên tay sao? Hiện tại thế nào? Hiện tại ông ta đối xử với Đinh Linh như thế nào?

Lời nói của người đàn ông không thể... tin nhất. Trầm Trọng và Đinh Hoài Chí sống với nhau mấy năm, nhưng một khi xác định là con trai của mình, ông ta cũng không chút do dự nộp quyền lực ra, nhưng với hòn ngọc quý đã từng nâng trên tay, cũng không thêm nhìn tới.

Chuyện duy nhất Mộc Nhung Nhung có thể làm, chính là liều mình dính lấy Đinh Hoài Chí, làm ông ta không thể dời bỏ mình. Mà trước đây, cô còn phải tạo mối quan hệ với Trầm Trọng. Về sau cô có thể sinh con trai hãy nói, nếu như không sinh được... Cũng chỉ có thể dựa vào người con gái này. Hy vọng Trầm Trọng có thể cho đứa em gái này mặt mũi, tối với hai mẹ con cô một chút. Nhất định Đinh Hoài Chí sẽ chết trước cô(tự tin gồm=.=), Mộc Nhung Nhung cũng không muốn bị đuổi ra khỏi nhà sau khi ông ta chết. Cô ta đã quen cuộc sống xa hoa hưởng thụ, đã không trở về được rồi.

Bạn đang đọc truyện *Chi Yêu Cố Chấp Cuồng Của Anh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 76

Editor: Song Nhã

Mạnh Ninh xem tivi trong phòng khách tiện thể ăn dâu tây Thi Vinh mới mua về, quả lớn nhiều nước thơm ngon vô cùng, cô đã sớm chuyển sang giảng dạy chính thức, nên bây giờ ít tiết học hơn trước. Cô vừa ăn, vừa tiếp cuộc điện thoại. Thi Vinh ở bên kia nói gì đó với cô, cô ừ đáp ứng, sau khi cúp điện thoại, gọi vọng lên: "Quả Quả, con xong chưa?"

Cô vừa gọi, Bánh Ú nằm trên đùi cô động đậy đôi tai, hé một con mắt ra nhìn xung quanh, lại nhắm lại.

Hai mươi giây sau, cửa phòng trên tầng mở ra, một thanh niên anh tuấn mặc tây trang màu đen trắng thơm mới tinh đi ra. Bộ dạng cậu thanh niên rất đẹp, mặt mày như họa, đôi mắt đen láy, khỏe miệng của cậu theo thói quen mà hàm chứa nét cười thoáng qua, vẻ tươi cười kia vừa xấu xa, lại cực dịu dàng, rất dễ khiến người ta lập tức sa vào cạm bẫy của cậu. Thân hình cao lớn thon dài, khoảng 1m85, tây trang màu đen mặc trên người cậu, trông có vẻ rất lịch sự lại nho nhã, nhưng chỉ có người quen của cậu ta mới biết rằng, đôi mắt đen kia lộ ra ánh sáng giảo hoạt ra sao.

"Mẹ à, không cần phải thúc giục đâu, con đây không phải đã xuống rồi sao?" Thanh niên đẹp trai xuống tầng, khom lưng thơm một cái lên mặt Mạnh Ninh, lại trộm một viên ô mai nhét vào miệng.

Quả Quả, không, bây giờ nên gọi cậu ta là Thi Huân, dù sao một người đàn ông trưởng thành hai mươi mấy tuổi còn gọi là Quả Quả, không khỏi có chút áu trĩ. Cậu ta cười tí mắt nhìn mẹ mình ngồi trên ghế sofa: "Ba lại thúc giục con hả?"

"Ba con sợ con muộn thôi." Mạnh Ninh vô thức giải thích thay Thi Vinh, lại nhìn đồng hồ: "Hôm nay là ngày đầu tiên con chính thức tiếp nhận chức vụ tổng quản lí, ông ấy coi trọng cũng là điều khó tránh khỏi."

Thi Huân nhăn mặt nhăn mũi: "Con cũng sẽ không làm ông ấy mất mặt đâu, mẹ cũng cho rằng con sẽ mất mặt à?"

"Đương nhiên không." Mạnh Ninh vội vàng phủ nhận. "Nhưng vẫn phải nhanh lên không sẽ trễ mất, con vẫn mau mau lên đường đi, nếu đến muộn, ba con sẽ tức giận đấy."

Thi Huân hừ một tiếng: "Tức giận à, con mới không thèm theo ý ông ta."

Hai cha con này trước kia quan hệ không đến nỗi, nhưng quả quả càng lớn lên, hai người càng lúc càng như nước với lửa. Thi Vinh thì không quen nhìn Thi Huân lớn như vậy vẫn còn làm nũng với Mạnh Ninh, Thi Huân thì xem thường Thi Vinh tuổi một bó rồi vẫn để ý không cho cậu lại gần mẹ mình, tóm lại tuy rằng cùng ở dưới một mái hiên, nhưng đôi cha con này dường như vừa thấy mặt liền cãi nhau, khắp nơi đều đầy mùi thuốc súng.

Thấy cậu ta vẫn tính trẻ con như thế, Mạnh Ninh mỉm cười, cô vẫy tay, ý bảo con trai cúi người xuống, sau đó giúp cậu cời cà vạt bị lệch ra thất lại, nhìn theo góc độ của Thi Huân, dung nhan mỹ lệ cùng với khí chất dịu dàng của Mạnh Ninh khiến cậu mềm cả tim. Nếu cậu cũng có người vợ như mẹ, chỉ sợ cậu cũng sẽ giống ba mất, không nỡ để người khác thấy được cô ấy.

Không thể không nói đây là hai cha con, về sở thích cũng giống nhau kinh người. Chỉ là Thi Huân càng biết nguy trang hơn, cũng biết cách mê hoặc người khác, biểu hiện ra mặt tốt hơn. Mà Thi Vinh không thích quanh co như thế, dù làm việc hay nói chuyện đều trực tiếp thẳng d.l.q.d thần. Nhưng Thi Huân cảm thấy, ba mình như thế là quá ngu ngốc. Rõ ràng mẹ thích ăn mềm không ăn cứng, không trách được nhiều năm như vậy, ba đã để mẹ ăn sạch sành sanh: "Mẹ, tối nay con muốn ăn đậu hũ mà bà".

Nếu nói Thi Huân được di truyền cái gì từ Mạnh Ninh, ngoại trừ vẻ ngoài đẹp đẽ, chỉ sợ chính là khẩu vị nặng này, không cay không vui. Những năm gần đây Thi Vinh thật đúng là chịu khổ không ít... Một nhà ba người, chỉ có anh là khẩu vị thanh đạm, thẳng nhóc hừ Thi Huân này thường xuyên rắc bột ớt vào bát của anh, gần nhất là có một lần anh lấy kem matcha ra khỏi tủ lạnh, phía dưới rải một tầng mù tạt rất dày, sau đó thì... Thi Huân lặng lẽ nói với Mạnh Ninh rằng cậu thích nhất hộp kem matcha kia, bảo Mạnh Ninh đừng ăn. Mạnh Ninh thương con trai, tất nhiên sẽ không động vào, nhưng Thi Vinh thì không như thế!

Thứ gì Thi Huân càng thích, anh lại càng muốn cướp của con!

Sau đó anh trúng! Chiêu! Rồi!

Mùi vị của kem matcha thêm mù tạt thật sự là quá đau xót không thể dùng lời nói mà hình dung được. Cho nên, sau khi mặt mũi bị bầm dập một thời gian dài, Thi Huân vẫn vui vẻ chịu đựng, ít nhất cậu đã khiến ba mình phải chịu khổ!

"Được rồi." Mạnh Ninh thương yêu xoa đầu con trai... A, con trai của hiện tại đã rất cao rồi, cô phải kiễng chân lên mới có thể chạm tới. Thật hoài niệm cậu nhóc mềm mềm nho nhỏ của trước đây, bây giờ trưởng thành, chẳng dễ thương chút nào.

"Con đi đây, tạm biệt mẹ." Lại thơm Mạnh Ninh một cái, Thi Huân thoải mái đi. Bình thường ba ở nhà nên không được thơm, thừa dịp ông ta không ở đây, phải vội vàng đòi lại đây đủ thôi!

"Đi đường cẩn thận nhé."

"Con biết rồi, tạm biệt mẹ!"

Từ sau khi Thi Huân mười tám tuổi, bọn họ về lại nhà cũ, dù gì ông Thi cũng cao tuổi, mà biệt thự nhỏ kia cũng không hợp với hai vợ chồng cộng thêm một đứa con đã trưởng thành. Chuyển về nhà cũ, vui vẻ nhất là Bánh Ú, nói lấy thân phận của một chú Samoyed, thành công kết thân với mấy con chó chần cừ Đức, lại hơi hơi có tư thế của lão đại. Mạnh Ninh ở trong nhà thoải mái hơn, nhà có ba tầng, tầng một ông Thi ở, tầng hai là hai vợ chồng bọn họ, tầng ba là Thi Huân ở. Chỗ ở rộng rãi, mọi người không cần xâm phạm lẫn nhau.

Đương nhiên, Mạnh Ninh không cần nấu cơm nữa, nhưng thi thoảng cô còn có thể xuống bếp, làm mấy món ăn hai cha con Thi Vinh thích.

Hiện tại Thi Huân đã 23, thành thạo kỹ năng kinh tế học, lại làm hai năm ở Thi thị, đứa bé này... Giống Thi Vinh từ nhỏ đã là học bá, đầu óc được dùng hiệu quả, dùng lời của ông Thi thì, mạnh hơn Thi Vinh rồi. Mà Thi Huân có Mạnh Ninh dạy bảo, vẫn luôn là đứa bé ngoan, ít nhất là ở mặt ngoài. Mạnh Ninh cũng không phải không biết đứa bé này sẽ nổi loạn, nhưng cô mở một mắt nhắm một mắt, con trai lớn lên, con đường tương lai do chính nó đi, cô lại không thể khiến trách cái gì.

Thi Huân đến công ty rồi, người bố của cậu đang chờ ở văn phòng đồng sự trưởng, ánh mắt lạnh như băng khiến Thi Huân rùng mình một cái. Nhưng qua nhiều năm như vậy, Thi Vinh vẫn luôn nhìn cậu với ánh mắt này nên cậu cũng đã thành thói quen rồi. Trùng thì cứ trùng đi, có thể trùng ra cái gì? Cậu cũng chẳng bị tổn hao gì.

Thi Huân rất tinh ranh, cho dù cậu có gây ra họa lớn hơn nữa, cùng lắm thì ba đánh c ho cậu một trận, xong rồi vẫn phải ngoan ngoãn thu dọn tàn cuộc cho cậu, ai bảo cậu có mẹ làm chỗ dựa chứ? Nhưng trước mặt người cha uy nghiêm, cậu vẫn vui lòng tỏ vẻ biết lỗi, ngoan một chút cũng không chết được, cậu không gây chuyện, ba cũng không đánh cậu đâu!

"Ba."

"Đến rồi?"

"Dạ."

Thi Vinh thân nhiên hỏi: "Mẹ con ở nhà làm gì thế?"

Tuy rằng tuổi đã gần năm mươi, nhưng trên đầu anh không có một sợi tóc bạc nào, toàn thân tràn đầy sức sống, nếu đứng cùng với Thi Huân thì chẳng giống cha con chút nào mà càng giống hai anh em hơn. Thậm chí anh còn càng hấp dẫn hơn bởi vì anh mang trên mình sức hút của người đàn ông trưởng thành. Lại thêm ngoại hình tuấn mỹ, cho dù đã lớn tuổi, vẫn có không ít cô bé thầm thương trộm nhớ anh.

Mặc dù không muốn thừa nhận, nhưng Thi Vinh là người đàn ông rất dễ hấp dẫn sự chú ý của phụ nữ, Thi Huân đây thân là con trai cũng không thể không đồng ý. "Đang ăn dâu tây xem tivi."

Thi Vinh gật gật đầu, đứng dậy khỏi bàn làm việc, cảm áo khoác tây trang trong tay, dáng vẻ như muốn đi. Thi Huân thấy thế mà sùng sốt: "Ba, ba đi đâu thế?"

"Về nhà."

"..." Thi Huân hết nói nổi. "Không phải bảo con đi gặp mấy người của hội đồng quản trị sao?"

"Sau này Thi thị là của con, đây là chuyện của con, ta mặc kệ." Thi Vinh lạnh lùng nói, vắt áo khoác lên khuỷu tay, xoay người rời đi.

Thi Huân tròn tròn mắt, này, đây là trả thù sao?!

Cậu muốn mách mẹ!

Lúc Thi Vinh đi qua đại sảnh, không ít nữ nhân viên cũng không nhịn được nhìn anh, lại xấu hổ chảy nước miếng nhìn chằm chằm, làm bộ như đang làm việc lại lặng lẽ dùng khoé mắt liếc một cái. Phần lớn các cô đều là hai ba mươi tuổi, Thi Vinh hoàn toàn phá vỡ ấn tượng của các cô về đàn ông trung niên, đẹp trai lại nhiều tiền, nghe nói còn là người cuồng vợ, thật sự là khiến người ta không thể không ghen tị với vị phu nhân kia! Kiếp trước nhất định là đã cứu vớt hệ ngân hà nên kiếp này mới có thể gả cho người đàn ông như đồng sự trưởng kia, sinh ra con trai như quản lý Tiểu Thi chứ?

Thi Vinh trước giờ đều làm như không thấy ánh mắt của người khác. Anh làm như không thấy mà lướt qua các nhân viên, lên xe, Tiểu Chu, không, bây giờ nên gọi là lão Chu, hỏi: "Về nhà sao?"

Anh ừ một tiếng.

Về đến nhà, đúng lúc Mạnh Ninh vừa ăn xong bát ô mai, thấy anh trở lại, cực kỳ ngạc nhiên: "Quả Quả đâu? Sao chỉ có mình anh trở về? Sao nhanh như vậy?"

"Nó thích ứng rất tốt." Thi Vinh không đo mặt không thờ gấp mà nói dối. "Cho nên anh trở về trước."

"À." Mạnh Ninh tin. "Còn ô mai đấy, anh có muốn ăn không?"

Thi Vinh gật đầu.

Mạnh Ninh đặt đĩa trái cây dưới vòi nước đang mở, lại mở tủ lạnh lấy ra một hộp ô mai bọc kins bằng nilon, dáng vẻ cô hơi cúi khuôn mặt nhỏ nhắn thật sự là đẹp, Thi Vinh ngắm nhiều năm như vậy còn không ngán. Anh tiến lên, ôm lấy Mạnh Ninh từ sau lưng, hôn lên đôi má mềm mại của cô: "Hôm nay đã làm cái gì rồi hả?"

"Toàn xem ti vi thôi..." Mạnh Ninh nói. Từ sau khi cô thăng lên giáo sư, cả ngày thật sự nhàn rỗi, thi thoảng dẫn dắt nghiên cứu sinh gì đó cũng rất nhẹ nhàng, vì thế bình thường ở nhà lại nuôi dưỡng một sở thích to lớn - xem ti vi. Nói đến cũng kì lạ, lúc còn trẻ con không chút hứng thú với mấy thứ này, thế mà đến tuổi trung niên lại ham mê. Cảm giác mấy bộ phim truyền hình không cần dùng đến đầu óc giết thời gian là tốt nhất, không trách được bình thường ông Thi hay thích xem như vậy.

Đang chuẩn bị nói chuyện, đột nhiên Thi Vinh nghe thấy tiếng thở. Anh vừa cúi đầu, D:D:L:Q:D hoá ra là Bánh Ú. Nuôi mười mấy năm, dù sao cũng có tình cảm, tuy anh vẫn dị ứng với lông chó. "Ra ngoài."

Chó lớn tủi thân mà rên rĩ vài tiếng, rồi vẫn nghe lời rời khỏi phòng bếp. Mạnh Ninh thấy vẻ đáng thương của Bánh Ú, cười nói: "Anh cũng đừng bắt nạt nó chứ!"

"Hừ, chẳng khác gì chủ nhân của nó, chẳng có mắt gì hết." Thi Vinh cực kỳ ghét bỏ, mắng chó đồng thời mắng luôn cả con mình.

Bạn đang đọc truyện *Chi Yếu Cố Chấp Cuồng Của Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 77

Editor: Song Nhã

Ngày đầu tiên làm tổng quản lý, cũng không phải ngày đầu tiên đi làm. Đám người hội đồng quản trị bị Thi Vinh chèn ép thành thói quen, Thi Huân có cười lên đầu thì bọn họ cũng chẳng dám nói điều gì. Thi Huân không giống như Thi Vinh, Thi Vinh quanh năm mặt không biểu cảm, ai thấy cũng sợ, nhưng Thi Huân luôn mặt mày rạng rỡ, không có lúc nào là không cười, nhưng nếu thấy cậu ta thích cười mà coi nhẹ cậu ta, thế thì cuối cùng, có lẽ bị ăn sống nuốt tươi rồi mà vẫn còn mang ơn cậu ta.

Sau khi tan tầm, Thi Huân không về nhà vội mà đi quán bar. Cậu ta cũng qua lại với mấy tên bạn xấu, bình thường cùng nhau nói chuyện phiếm, uống chút rượu, tán gái gì đó, không ai biết thân phận của cậu ta, bởi vì ngay từ đầu Thi Huân đã không có ý định thân cận với bọn họ. Chẳng qua là cậu ta... cảm thấy cuộc sống nhàm chán, cho nên tìm chút việc để làm thôi.

Luôn luôn làm bé ngoan trong lòng mẹ, cậu... thực ra cũng sẽ chán ngán. Vì sao ở trước mặt mẹ cậu cũng không thể biểu hiện ra bản thân chân chính chứ? Cậu trưởng thành rồi, nhìn ra được mẹ không thích bất kì mẫu người nào cụ thể, nhưng thật lạ... Cậu lại là người như vậy đấy, giống ba mình, ác nghiệt, thô bạo, ích kỷ, chẳng có chút lòng thông cảm hay thương hại nào với người khác. Cậu không dám lộ ra bản tính ở trước mặt mẹ, cho nên mới cần làm chút việc để xoa dịu chính mình.

Rõ ràng đó là người phụ nữ đã mang cậu đến trên thế giới này, đối với cậu dịu dàng nhất, yêu thương cậu nhất. Nhưng lại chính vì thế, cho nên mới càng sợ mất đi. Nếu mất đi mẹ... Hoặc là đôi mắt diendanlequydon hiền dịu nhìn về phía mình kia lộ ra vẻ thất vọng, Thi Huân cảm thấy mình sẽ phát điên lên mất.

Cho nên cậu thả làm Quả Quả của mẹ mãi mãi, một cậu nhóc khờ dại bướng bỉnh, mãi mãi không lớn lên.

Uống một hơi cạn sạch rượu kém chất lượng trong chén, mấy người bạn cùng ngồi thảo luận cô bé mình chơi đùa mấy ngày trước háng hái bao nhiêu, cậu chỉ im lặng mà nghe. Nghe và nghe, không hiểu sao đề tài lại chuyển, chuyển tới mẹ của ai đó rồi.

Đây là một bọn người hư hỏng, ngay cả nội tâm cũng thối nát đến mức cận kề.

"Hôm đó tao thật là đã nếm mùi vị của mẹ Hàm Ngư, mẹ già kia, đừng nhìn thấy lớn tuổi, nhưng bộ ngực thật sự là lớn!" Tên con trai mập như heo ngậm điều thuốc trong miệng. "Thực con mẹ nó sung sức! Ông đấy hận không thể giết chết con đàn bà lẳng lơ kia!"

Hàm Ngư cũng ha ha cười khẩy: "Con đàn bà đề tiện ấy, đàn ông nào cũng có thể bỏ lên. Đừng nói tao, Sắc Tử kia, mẹ mày cũng không tệ đâu!"

"Tao cũng chưa từng làm mẹ tao, nhưng nếu mày có hứng thú, hôm nào chơi chút thuốc cũng chẳng sao."

Một đám người thảo luận về đề tài dung tục ghê tởm, không biết là ai hướng về phía thi huân: "Đừng rồi, Huân Tử, mẹ mày lớn lên trông thế nào?"

Thi Huân đang uống rượu đột nhiên ngừng lại.

Người hiểu cậu thì thấy nét cười nơi khoe miệng của cậu từ từ biến mất, đây là điềm báo cậu sắp tức giận.

Lại cứ có người nhìn không hiểu: "Xem Huân Tử lớn lên như thế, là biết ngay mẹ nó trông ra sao rồi, nhất định là đại mỹ nữ! Đừng nói là mẹ nó, chỉ nhìn

Huân Từ thôi, ông đây cũng bị kích thích muốn bạo nam rồi này!"

"Ha ha ha ha!"

"Huân Từ này, hôm đó tìm mày đi chơi mẹ Hàm Ngư, mày không vừa ý, nếu không thì... Giới thiệu mẹ mày bọn tao làm quen chơi?!"

Có người thấy ví da Thi Huân đặt trên bàn, nhanh tay nhanh mắt cầm lấy mở ra ở trước mặt mọi người: "Ông đây đã sớm thấy tấm hình này, người đàn bà này thật con mẹ nó đẹp quá đi! Hôm ấy Huân Từ bao ông đây đã ngắm rồi, trở về con mẹ nó liền "tuốt kiểem" hai lần! Huân Từ, đây là mẹ mày phải không? Giới thiệu đi...."

Câu cuối còn chưa dứt lời, đã trợn mắt ngã xuống. Thi Huân ung dung lấy ví da về túi quần mình, tùy ý vứt bình rượu chỉ còn một nửa trong tay đi. Tên con trai dưới đất đầu đầy máu, thế mà cậu ta chỉ khề thờ dài: "Miệng thối quá đấy."

"Huân Từ mẹ nó mày nổi điên làm gì?!" Tên béo được gọi là Sắc Từ lúc này nổi nóng, vừa mới đứng lên đã bị gạt ngã bởi một đường chân quét qua đẹp mắt của Thi Huân, ôm bụng rên rĩ dưới đất.

Thi Huân chán rồi. Chen chúc với mấy tên này, chẳng những không để cảm xúc của cậu được xoa dịu, ngược lại càng khiến cậu d.l.q.d thêm bức bối. Nhưng bây giờ... Cậu nghĩ, có lẽ mình đã tìm được phương pháp thư giãn rồi.

Cậu giống Thi Vinh, nhưng trong lòng cậu còn điên cuồng hơn cả Thi Vinh. Ít nhất khi Thi Vinh đánh nhau còn có thể khống chế mình không gây tổn hại đến tính mạng người ta, nhưng Thi Huân hoàn toàn không thể kiểm soát. Chỉ cần nghĩ đến mấy lời nói ghê tởm xấu xa mà bọn chúng đã từng bàn luận về mẹ cậu sau lưng, cậu đã nảy sinh ý muốn làm thịt bọn chúng rồi.

Từ nhỏ Thi Vinh đã đưa cậu đi học võ, mấy người này vốn không phải đối thủ của thi huân. Nếu không phải Thi Vinh kịp thời đuổi tới, có lẽ bây giờ nằm dưới đất là mấy thi thể rồi.

Thi Huân đánh đến đỏ mắt, vốn không còn nhận ra trước mắt là ai nữa, Thi Vinh quăng một bạt tai qua, trầm giọng nói: "Mẹ mày làm bữa tối chờ mày về nhà ăn đấy!"

Thi Huân đột nhiên bình tĩnh trở lại. Cậu thở hổn hển, từ từ quỳ rạp xuống đất.

Thi Vinh nhìn cậu từ trên cao, hỏi: "Việc tăng ca trong lời nói của mày, là như thế này?"

Thi Huân không nói lời nào.

Thi Vinh kéo áo cậu lên: "Đi."

"... Đi đâu cơ?" Hồi lâu, Thi Huân chỉ hỏi ba chữ kia.

"Mẹ mày đang chờ mày ở nhà."

Thi Huân liền dừng bước, cứng đờ như bị đóng đinh tại chỗ: "Con không về đâu." Quần áo của cậu cũng đã rách nát, không giống ai cả, sẽ hù dọa mẹ mất. Mà từ nhỏ mẹ đã dạy cậu không thể nói dối, hôm nay cậu đã nói dối là phải tăng ca...

"Cô ấy sẽ không biết." Thi Vinh bất thành linh nói, vì thế Thi Huân đành chịu để ba mình đưa đi, cuối cùng bị đẩy vào trong xe, người cứ ừ ừ như trái cà héo.

Thi Vinh ngồi ở trong xe, không buồn nhìn con trai bên cạnh mình. Còn bọn người la liệt dưới đất, giao cho lão Chu xử lý. Qua kính chiếu hậu thấy bộ dạng suy sụp của con trai, Thi Vinh thần nhiên nói: "Không giả bộ làm bé ngoan nữa à?"

Thi Huân: "... Con không giả bộ."

Thi Vinh cười nhạo một tiếng: "Trước mặt mẹ mày thì ngoan như cún, ở trước mặt tao thì lộ ra bản tính rồi hả?"

"Ba thì có tư cách gì mà nói con? Không phải chính ba cũng thế sao?!" Thi Huân nổi cáu.

"Tao cũng không phải giả bộ vất vả như mày." Thi Vinh nói lạnh như băng. "Mày giả bộ trước mặt mẹ mày, tao không phản đối, nhưng mày muốn tìm cách trút giận, thì phải học cách kiềm chế bản thân. Bể không thì, lại đánh người suýt chết như hôm nay sao?"

Mặt Thi Huân lộ vẻ mờ mịt: "... Vậy làm sao bây giờ?"

"Đây là chuyện của mày."

Về đến nhà rồi, Mạnh Ninh đang chờ ở phòng bếp, buổi chiều con trai nói muốn ăn đậu hũ mà bà, lại chưa về, còn bảo là đi tăng ca. Vì thế cô chờ lại chờ, chờ rất lâu mà không thấy con về, trong lúc vạn bất đắc dĩ, đành phải để cho Thi Vinh đi tìm. Nhưng thằng bé đã trở lại, sao lại là bộ dạng thê thảm này?

Cả vạt xô lệch, cúc áo bị mất mấy cái, còn có máu trên tay... Mạnh Ninh hoảng sợ, vội lại đón con: "Đây là sao?"

"Để tự nó nói." Thi Vinh đi tới hôn cô một cái, sau đó đứng sóng vai với cô, mắt trừng thi huân. Thằng ranh chưa đủ lông cánh!

Thi Huân lúng ta lúng túng, trong lúc đó đại não đang nói dóc lủn quẩn do dự giữa nói dối và nói thật, cuối cùng vẫn lựa chọn cái sau: "Con... đi quán bar, sau đó đánh nhau với người ta."

Cậu vốn cho rằng mình sẽ không được mẹ tha thứ, hoặc dạy bảo nhẹ nhàng, không nghĩ rằng phản ứng của Mạnh Nịnh lại không giống như trên, mà là thờ phào nhẹ nhõm: "Hoá ra là như vậy... Làm mẹ sợ muốn chết! Mẹ còn tưởng rằng ba con giao cho con quá nhiều công việc, tối nay chuẩn bị đuổi ba con đi ngủ thư phòng đây này!"

Thi Huân bỗng tròn tròn mắt.

"Đứa bé này, từ nhỏ đã ngoan lại hiểu chuyện, tuy có bướng bỉnh chút, lại thích đùa dai, cũng không ảnh hưởng toàn cục. Mẹ vẫn lo có phải con nhìn nhin quá nhiều thành bệnh không... Dù sao cũng đã 23 tuổi rồi còn chưa quen bạn gái." Mạnh Nịnh vỗ vỗ ngực mình: "Cho nên... Đây là kỉ nổi loạn đến chập sao?"

Thi Huân và Thi Vinh: "..."

Thi Vinh chưa bao giờ Lộ Lộ của anh lại có sức tưởng tượng phong phú đến thế, diendanle.quy.donnhung mà cô nghĩ như vậy cũng không có gì là sai, ít nhất đối với Thi Huân mà nói là chuyện tốt. Vì thế anh liếc mắt ra hiệu với thi huân: "Đi lên tắm rửa thay quần áo, rồi xuống để mẹ xoa thuốc cho mày."

Trên thực tế Thi Huân cũng cần thời gian để tiêu hóa sự xúc động mà cậu đang phải chịu, vì thế nhanh chóng đi lên lầu. Nhìn bóng lưng của cậu, Mạnh Nịnh tỏ ra lo lắng: "Đứa bé này bị sao vậy nhỉ? Sao đột nhiên bắt đầu kì nổi loạn chứ?" Tuổi 23 nổi loạn... Mạnh Nịnh được mở mang đầu óc rồi.

Thi Vinh: "..."

Mặc dù toàn thân là máu, nhưng hầu hết đều là bị thương ngoài da, một chỗ nghiêm trọng nhất chính là do cậu không cẩn thận đánh vào góc bàn, dẫn đến bầm tím cả khuỷu tay... Nhưng ngay cả như vậy, Mạnh Nịnh vẫn đau lòng muốn chết. Cô vừa khừ trùng cho Thi Huân vừa trách mắng: "Lần sau ấy, đánh nhau với người ta thì cứ đánh nhau, nhưng nhất định phải bảo vệ tốt chính mình, không để bị thương, hiểu không?"

Thi Vinh ở bên cạnh hận không thể đui mù đi. Lộ Lộ đối với anh không tệ, nhưng chưa bao giờ giống như đối xử với thằng ranh kia! Vì thế anh không nhìn được mà châm chọc: "Lộ Lộ, mặc kệ nó, không chết là được rồi, để một mình nó điên đi thôi!"

Mạnh Nịnh ngẩng đầu, liếc xéo anh một cái. Thấy ba cam chịu, trong lòng Thi Huân liền đỡ hơn chút, cậu cười tí mắt nói với Thi Vinh: "Ba, chuyên gia đã nói, cha mẹ tốt nhất không nên mắng con mình là thằng ranh, bởi vì chuyện này nếu nói theo góc độ di truyền học thì rất không lợi cho cha mẹ. Ba mắng con thì thôi, sao còn có thể mắng mẹ hả?"

Nghe vậy, Thi Vinh suýt nữa tức hộc máu, nếu là người ngoài, anh đã sớm quăng một cú đấm qua rồi, thằng nhóc thối này ý vào có Lộ Lộ ở đây, cho nên không kiêng nể gì mà khiêu khích anh.

Mạnh Nịnh lấy cùn i-ốt trước mặt khế chà vào cánh tay Thi Huân, cậu thanh niên đau đến mức thở hốc vì kinh ngạc: "Mẹ..."

"Con cũng biết đau à?" Mạnh Nịnh trách cứ nhìn cậu. "Để con ghi nhớ thật lâu, sau này cũng không dám xằng bậy như vậy nữa." Tuy là ngoài miệng nói như vậy, nhưng cô vẫn thôi cho con.

Hồi còn nhỏ, mỗi khi cậu ngã sấp xuống hay sinh bệnh, mẹ vẫn luôn thổi phù phù cho cậu như thế.

"Thổi phù phù, để cái đau bay đi..."

Thi Huân nở nụ cười: "Mẹ, con lớn rồi..."

Mạnh Nịnh nói: "Vậy con cũng vĩnh viễn là Quả Quả bé nhỏ của mẹ." Trong lòng mỗi người mẹ, con mình không bao giờ lớn lên

Bạn đang đọc truyện *Chi Yếu Có Chấp Cuồng Của Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 78

"Đứng vậy... Con mãi mãi là Quả Quả của mẹ." Câu sau Thi Huân thì thầm, giọng rất nhỏ. Mạnh Nịnh dường như nghe thấy con trai đang nói chuyện, nhưng hỏi thì con lại lắc đầu nói không có gì.

Mạnh Nịnh vừa bôi thuốc cho Thi Huân vừa giáo huấn: "Con ấy, nếu lượng công việc quá nhiều, thì giao cho người khác đi làm, nếu không tin tưởng cấp dưới thì bảo ba con giúp cho. Nếu không được nữa... Hay là con tìm bạn gái đi, con trai con đứa lớn như vậy rồi, yêu đương cũng không sao, mẹ cũng

sẽ không phản đối... Nếu thích cô bé nào cũng đưa về cho mẹ xem...". Nói xong, cô dừng động tác dán băng gạc, chần chừ: "Quả Quả, mặc dù mẹ chưa hoàn toàn coi mờ đến mức có thể chấp nhận tình huống kia, nhưng nếu con thật sự thích con trai, sợ mẹ biết rồi đau lòng nên áp lực mới lớn như vậy... Thì con cứ thích đi. Mẹ sẽ không tức giận, mẹ đảm bảo."

Thi Huân và Thi Vinh: "..."

Sức tưởng tượng thật khủng khiếp!

Thi Huân không biết nên nói gì: "Mẹ... con không thích đàn ông." Cậu rất chắc chắn về điều này.

Mạnh Nhị vỗ vỗ ngực, thở phào nhẹ nhõm: "Vây là tốt rồi, vậy là tốt rồi. Nhưng nếu là tình yêu đích thực..."

Thi Huân: "... Con thật sự không thích đàn ông mà."

Tầng đá lớn trong lòng Mạnh Nhị lúc này mới được buông xuống, khả năng tiếp thu của cô thật ra cũng không mạnh mẽ đến thế....

Băng bó vết thương cho Thi Huân rồi, lại xem cậu ăn xong bữa tối, lúc này Mạnh Nhị mới duỗi thắt lưng. Về đến phòng d.d.l.q.d.thì thấy Thi Vinh đã chờ trên giường rồi. Thường nói người ta vào giai đoạn trung niên khó tránh khỏi thận hư, nhất là đàn ông. Nhưng Mạnh Nhị cảm thấy, theo lời của người trẻ tuổi thì đó là ông trời quá ưu ái cho Thi Vinh rồi. Để cho anh giàu có vô cùng đồng thời lại có một gương mặt tuấn mĩ, bộ dạng đẹp trai mà chỉ số thông minh cũng cao, còn có năng lực X siêu phàm thoát tục của anh nữa... Ai nói với cô vì sao đàn ông già tuổi một bó lớn rồi vẫn mãnh liệt như thế chứ?

Vừa mới lên giường đã bị Thi Vinh ôm ấp trong lòng, Mạnh Nhị cũng quen vòng ôm cường tráng rắn chắc của anh rồi. Người đàn ông này rất chú trọng tập thể hình, toàn thân cơ bắp rắn rỏi, nhưng lại không quá mức khoa trương mà là vẻ đẹp khỏe khoắn. Tuy không còn trẻ trung như xưa, nhưng vẫn vô cùng cuốn hút người khác. Đôi khi hai người cùng đi siêu thị, lúc xếp hàng chờ thanh toán Mạnh Nhị thường xuyên thấy không ít cô gái nhỏ liếc trộm Thi Vinh. Chẳng trách được, không phải đầu năm nay thịnh hành kiểu ông chủ đẹp trai sao... Thi Vinh quá phù hợp rồi.

"Em rất lo cho Quả Quả." Ngay khi Thi Vinh duỗi tay tiến vào trong áo vợ vuốt ve hai con thỏ trắng nõn nà, Mạnh Nhị đột nhiên thốt lên như vậy. Tức khắc Thi Vinh không hứng thú nữa, anh không nói gì mà nhìn trần nhà, sau một lúc lâu, nói: "Không cần phải quan tâm đến nó, cũng lớn thế rồi, nên học được cách tự kiểm chế mình thôi."

"Tôi nay con đã đánh nhau với người ta đó!" Mạnh Nhị lấy tay chống ngực anh, ngẩng đầu nói. "Đây là lần đầu tiên con đánh nhau với người ta lớn như thế! Em có thể không lo sao?"

Đây là em không thấy cảnh tượng thẳng ranh kia anh dùng lấy chai rượu quăng vào đầu người ta đâu! Nhưng Thi Vinh không thể nói, chỉ có thể úp úp mở mở: "Con cháu đều có phúc của con cháu, em có thể thay nó lo nghĩ cả đời sao?" Theo anh đây này... Quan tâm nhiều chuyện không đâu thế, còn không bằng giao trái tim cho anh.

Giờ khắc này, Thi Vinh cảm thấy quyết định buộc ga-rô của mình là hoàn toàn đúng đắn. Nếu mà năm ấy thực sự có thêm một đứa bé nữa, anh thà bóp chết nó ngay từ khi mới sinh. Chỉ một Thi Huân thôi đã quá đủ để khiến anh đổ lệ mà hao tổn tâm trí, nếu thêm một đứa nữa, chắc anh sẽ điên lên mất.

"Con nó vẫn là một đứa trẻ." Mạnh Nhị thở dài. "Cảm thấy ngày hôm qua con còn nhỏ bé như vậy, thế mà chỉ chớp mắt đã trưởng thành." Tạm dừng vài giây, nói tiếp: "Chúng ta cũng già rồi."

"Anh là càng già càng dẻo dai, đêm qua em cảm nhận rồi còn gì." Thi Vinh cười mỉm.

Mạnh Nhị đỏ mặt, khẽ đấm một cái vào ngực anh: "Ai nói điều này với anh hả?"

"Không nói nữa, làm." Thi Vinh thuộc phái hành động, trực tiếp ôm lấy bà xã đè xuống, điên loạn đảo phượng, tính phúc muốn chết.

Chuyện này dường như cứ thế mà trôi qua, rốt cuộc không nhìn ra cái gì, bắt đ;đ;đ;đ đầu từ hôm nay Thi Huân cũng không đi tiêu khiến giết thời gian hay đánh nhau với người khác nữa, mấy tên hư hỏng bị cậu đánh tỉnh lại ở trong bệnh viện lại gào khóc đòi bồi thường, nếu không có mức giá thỏa mãn thì sẽ đi tố cáo cậu, cho cậu biết mặt. Thi Huân nghe lão Chu nói, khoé môi thoáng qua một nét cười hung ác, thật tốt quá, cậu đang lo tình lực đầy người không có chỗ trút ra đây này. Nhưng cậu còn chưa đi thì đã bị Thi Vinh cản lại, nói chuyện này không cần cậu nhúng tay vào.

Thi Huân cho rằng, đây là chuyện của chính cậu, dựa vào đâu lại không để cậu đến kết thúc chứ? Vì thế lúc Thi Vinh lên xe đến bệnh viện, cậu cũng lặng lẽ theo sau.

Trương hoàng hiện giờ đã là viện trưởng của bệnh viện nhân dân số một, đương nhiên là trên danh nghĩa, anh ta luôn biếng nhác nên vốn không làm mấy chuyện lật vật. Bây giờ anh ta càng nổi danh, là nhân vật được kính trọng trong giới y học, người bình thường muốn gặp anh ta một lần thôi còn khó hơn lên trời. Thế mà có mấy tên lưu manh không biết điều, lại có thể khiến vị bác sĩ ngoại khoa kỹ thuật cao siêu này tự mình điều trị, ngay cả việc nhỏ nhất như khâu chỉ cũng là tự anh ta làm.

Ai da, anh ta thật là một ông chủ tốt bụng! Hôm nào gặp thẳng nhóc Quả Quả kia, nhất định phải bảo nó kí tờ chi phiếu mới được.

Bốn tên du côn nằm ở trên giường bệnh hơi đề phòng mà nhìn vị bác sĩ luôn luôn cười tủm tỉm kia, nhắc đến cũng thật lạ, người này mang lại cho bọn chúng một loại cảm giác cực kỳ âm trầm, cực kỳ đáng sợ, giống như là bác sĩ biến thái bước ra từ phim kinh dị vậy, làm cho người ta nhớ tới liên sơn gai ốc. Đương nhiên là so với những bác sĩ kia, trương hoàng anh tuần lại hiền hoà, nhưng bọn chúng không dám tiếp xúc quá nhiều với anh ta, thậm chí

không dám nói một câu thô tục trước mặt anh ta. Có cảm giác rằng một giây trước bọn chúng hung hăng càn quấy rồi, một giây sau sẽ bị dao giải phẫu cảm xuyên tim.

Lúc Thi Vinh đi vào phòng bệnh, bốn người đang xem phim người lớn cùng nhau. Tuy rằng bị thương nặng, nhưng nhu cầu thì không thể coi như không có. Kết quả Thi Vinh vừa tiến vào, khí thế uy nghiêm khiến cho bọn chúng sợ tới mức có thể liệt dương trong nháy mắt, cho rằng không thể nào cứng được nữa! Lão Chu đặt ghế dựa, Thi Vinh ngồi xuống, bình thần hỏi: "Nghe nói các cậu muốn tìm Thi Huân? Ta là ba nó."

Người đàn ông này trung niên trước mắt này quả thực có bảy tám phần tương tự Thi Huân, bốn người tin, vì thế Sắc Tử chiếm địa vị chủ đạo trong bốn người mở miệng trước: "Con trai ông đánh bọn tôi thành như thế này, cho chút tiền thuốc men cùng phí tổn thất tinh thần chắc không có vấn đề gì đâu chứ!" Quan tâm nhà ông ta có tiền hay không, bình thường thấy trên người Thi Huân toàn là hàng hiệu, hẳn là con nhà giàu có? Người như vậy tốt nhất nên vơ vét tài sản rồi!

Người đàn ông này trung niên trước mắt này quả thực có bảy tám phần tương tự Thi Huân, bốn người tin, vì thế Sắc Tử chiếm địa vị chủ đạo trong bốn người mở miệng trước: "Con trai ông đánh bọn tôi thành như thế này, cho chút tiền thuốc men cùng phí tổn thất tinh thần chắc không có vấn đề gì đâu chứ!" Quan tâm nhà ông ta có tiền hay không, bình thường thấy trên người Thi Huân toàn là hàng hiệu, hẳn là con nhà giàu có? Người như vậy tốt nhất nên vơ vét tài sản rồi!

"Đây là đương nhiên, không biết các cậu muốn bao nhiêu?"

"50 vạn!" Sắc Tử nói. "Không phải bốn người tổng cộng 50 vạn, mà là mỗi người 50 vạn!" Cũng là 200 vạn.

Nghe vậy, Thi Vinh nhếch miệng: "Ta rất tán dương lòng dũng cảm của các cậu."

"Ha hã! Đó là đương nhiên!" Hàm Ngư vì thấy Thi Vinh "nhượng bộ" mà đắc ý vênh vao. "Không chỉ thế, ông còn phải bảo Thi Huân đến quỳ xuống khấu đầu ba cái trước mặt bọn tôi, lại học sửa theo chó, bò một vòng quanh quán bar mới được! Nếu không... Ông là chán sống rồi!"

Hắn ta quen làm lưu manh hoành hành ngang ngược, quen cho rằng ai cũng phải sợ bọn chúng. Trước kia cũng không phải chưa từng trêu chọc phú nhị đại, sau cùng không phải là đối phương bị bọn chúng dây dưa nên mức chẳng còn cách nào, phải bồi thường một khoản "d" "q" tiền thật lớn rồi chuyển đi đấy thôi!

"Hả...?" Thi Vinh có chút kinh ngạc, dường như thấy lạ kì khi bọn chúng đòi ít. "Chỉ yêu cầu thế thôi sao?"

Hàm Ngư khó hiểu mà nhìn về phía Sắc Tử. "Không phải đầu óc ông ta có vấn đề chứ? Không nghe hiểu tiếng người?"

Trương hoàng: "...". Bé con, đầu của mi là do ta tự khâu cho, ta nhớ rõ là khi đó không nhét phân vào mà!

"50 vạn có hơi ít, mỗi người các cậu ít nhất phải thế này." Thi Vinh chậm rãi dựng thẳng một ngón tay thon dài lên, khuôn mặt anh tuấn có vẻ đặc biệt bí hiểm.

"Một... Một trăm vạn?!" Sắc Tử kích động đến cứng cả đầu lưỡi.

"Không, là một ngàn vạn." Thi Vinh mỉm cười. "Chẳng lẽ mạng của các cậu không phải trị giá bốn trăm ngàn sao?" Mạng người đúng là thứ quý báu nhất trên đời, cũng là thứ dễ tiền nhất.

Bốn người sợ tới mức hít một hơi, lập tức hung ác nói: "Ông nói bậy bạ gì đó! Mau đem hai trăm vạn ra đây! Chuyện này còn có thể dừng ở đây, không phải vậy... Đừng trách chúng tôi không khách khí!"

"Không khách khí là như thế nào vậy?" Thi Vinh tò mò hỏi. "Không bằng để cho ta tới dạy các cậu thôi." Nói xong, vỗ tay phát ra tiếng, vệ sĩ lập tức tiến lên, lấy dao nhỏ ra khỏi cổ tay áo, ấn chặt Sắc Tử, kéo đầu lưỡi từ trong miệng ra ngoài.

Một dao chém xuống, Sắc Tử che miệng la hét lăn lộn dưới đất. Thi Vinh thương hại nhìn hắn: "Không chỉ có ta muốn mạng của chúng mày, còn có người khác nữa." Một lũ cận bã.

Không nghĩ tới cũng có một ngày anh nói ai đó là cận bã, Thi Vinh giễu cợt.

Từ này dùng để hình dung bốn tên này thật đúng là không còn gì chuẩn hơn. Thi Vinh đứng dậy, nói với tên Hàm Ngư: "Ta mang mẹ mày đến đây, chắc mày nhớ mẹ mày lắm." Tối hôm đó rất cuộc vì sao Thi Huân lại nổi điên, Thi Vinh đã sớm điều tra rồi, cho nên ghi nhớ mấy lời nói dơ bẩn của bọn chúng trong lòng. Anh đây có một đặc điểm rất lớn, đó là mang thù. Mà Mạnh Nịnh là người anh yêu nhất, chính anh còn không nở nhãn mặt với cô, không nói nặng lời với cô, làm sao có thể tha thứ cho người khác đi ý dâm cô?

Hàm Ngư nghe xong, mặt lập tức trắng bệch không còn một giọt máu, hình như hắn đã biết vì sao Thi Vinh đưa mẹ hắn tới.

Một người phụ nữ trung niên tiêu tụy bơ phờ đi đến, vệ sĩ lại đưa lên một con dao nhỏ, người phụ nữ nhận lấy, đôi mắt nhìn Hàm Ngư không còn chút tình mẹ nào, mà là tràn ngập chán ghét cùng thù hận. Bà thật hận mình đã sinh ra tên súc sinh này!

"Hôm đó, đề tài 'làm' mẹ của chúng mày làm ta hứng thú, cho nên mày xem, hôm nay ta mời bà nhà mày tới đây." Thi Vinh cười tủm tỉm nói, trương hoàng ở bên cạnh làm dấu Thánh, tôn thọ quá, thật sự là ngày của chó, có lẽ anh ta chưa từng nghe thấy Vinh Từ nói chuyện có lễ phép như thế.

Người phụ nữ đi qua, cầm lấy thứ kia của Hàm Ngư cách quần, ánh mắt u ám nhìn hấn chòng chọc. Hàm Ngư sợ tới mức tiểu ra quần, vội vàng mở miệng một tiếng mẹ, con sai rồi cầu xin tha thứ, bộ dáng kia, đầu còn có nửa phần hung hăng vừa rồi? Tứ chi của hấn bị vệ sĩ giữ chặt, vốn không thể thoát ra, chỉ có thể mặc người bắt nạt.

Người phụ nữ cười âm hiểm, con dao mạnh mẽ đâm xuống!

Bạn đang đọc truyện *Chi Yếu Cố Chấp Cuồng Của Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 79

Editor: Song Nhã

Giao chuyện còn lại cho lão Chu "xử lý" rồi, Thi Vinh đi ra ngoài phòng bệnh, Trương Hoàng theo sau lưng, đang định mở miệng nói chuyện, Thi Vinh lại đột nhiên ngừng lại. "Mày chắc chắn, muốn ở cùng bọn người cặn bã như vậy sao?"

Trương Hoàng sùng sốt, Vinh Từ đang nói với ai thế?

Quay đầu lại mới phát hiện Thi Huân đang đứng ở một góc xó. Anh ta nhú mày, quyết định không tham dự vào cuộc chiến giữa hai cha con này, anh ta vẫn nên mau mau về phòng làm việc, làm gì đó giết thời gian đi làm này, rồi nhanh chóng về nhà ôm ấp người đẹp thôi!

Thi Huân lặng im không nói. Thi Vinh thấy thế, trong lòng mềm đi, dù sao cũng là đứa trẻ chảy trong người dòng máu của anh... Tuy là bình thường cực kì ghét, nhưng khi đứa trẻ này bị dồn vào thế bí, anh vẫn không nỡ. Thật sự là làm người ta ngạc nhiên, Thi Vinh anh đây mà cũng có tình cha rồi. "Nói chuyện."

Thi Huân há miệng thở dốc, lại không nói gì cả. Cậu không biết mình nên nói như thế nào, bởi ngay từ đầu cậu không hề để vào mắt bọn người như Sắc Từ, càng không thật tình kết bạn với bọn chúng. Cậu không có bạn, cho dù người tự nhận là bạn cậu rất nhiều, nhưng cho tới bây giờ không ai có thể đi vào trong lòng cậu.

"Suy ngẫm lại cho cẩn thận, sau này mày không thoát mái thì nên làm gì. Chẳng lẽ lại muốn lấy mạng người một lần nữa?" Thi Vinh lạnh lùng hỏi. "Đến lúc ấy tao cũng không rảnh theo sau mày mà thu xếp mọi chuyện đâu. Mày phải học cách tự giải quyết, tìm cách thư giãn thôi."

Anh nói xong thì nhấc chân định đi, Thi Huân đột nhiên gọi lại: "Ba."

"Hà?"

"Ba không bao giờ đau khổ hay khó xử sao?" Thi Huân hỏi. "Loại cảm giác không thể khống chế nổi chính mình, biết rõ đó là sai trái, lại rất muốn biểu hiện ra mặt tốt nhất của mình, nhưng ở sâu trong nội tâm lại hiểu rõ, mình vốn không phải là một người tốt."

"Không ai yêu cầu mày mang trên lưng nguyên tắc của mẹ mày mà sống cả." Thi Vinh quay đầu nhìn cậu. "Nếu mày vì mẹ mà sẵn lòng giả bộ, thì cứ tiếp tục giả bộ cho tao, nhưng điều này cũng không có nghĩa là mày nhất định phải làm người trước sau như một."

Quả nhiên... là con của anh! Cho dù có Lộ Lộ dạy bảo, cho dù sinh ra từ trong bụng Lộ Lộ thì trong người Thi Huân vẫn chảy trong máu của nhà họ Thi. Trong mỗi người nhà họ Thi đều đã man, thô bạo, ích kỷ... Nó đã kế thừa hết rồi. Nhưng vì sao lại có mâu thuẫn như vậy? Sợ rằng là vì có sự tồn tại của Lộ Lộ. "Khi ông nội mày còn trẻ cũng là nhân vật tung hoành bốn phương, lúc tao còn trẻ cũng trải qua nhiều thứ hỗn tạp, sự khác nhau duy nhất giữa mày và bọn tao, chính là trong độ tuổi này, còn có mẹ mày ở bên cạnh." Mà anh và ông già thì không có, cho nên bọn anh hư hỏng không kiêng nể gì.

"Đây là phúc phận của mày, cũng là áp lực mày phải chịu."

Dường như Thi Huân hiểu ra điều gì, cậu nhìn bóng lưng cao như núi của ba, một hồi lâu, đột nhiên nói: "Ba, đôi khi sự chán ghét của con với ba có lẽ lại bớt đi một chút."

Nghe vậy, Thi Vinh cười lạnh: "Ngại quá, tao ghét mày chưa bao giờ giảm cả. Mè neho xong chưa? Mè neho xong rồi liền cút về công ty đi làm cho tao!"

Thi Huân không phục: "Vậy còn ba?"

"Tao?" Thi Vinh lại cười lạnh. "Mày quản được à?"

Thi Huân gợn ngón giữa sau lưng Thi Vinh, Thi Vinh không quay đầu lại cũng biết cậu làm gì, cửa thang máy mở ra, anh đi vào, để lại một câu: "Bây giờ nhọc điểm của mày ở trong tay tao, trước mặt mẹ mày tốt nhất nên bớt bớt lại, giữ một khoảng cách, nếu không..."

Nói không hết lời, nhưng đôi phương cũng biết anh muốn nói gì.

Thi Huân suýt nữa học máu, đây quả là ba ruột của cậu! Ruột đến mức không thể nào ruột hơn!

Trong lúc sóng ngầm giữa hai cha con đang cuộn trào mãnh liệt, Mạnh Nịnh d.l.q.d vẫn chưa chú ý tới, bởi vì thời gian cuối học kì bận nhất hàng năm vừa tới, mỗi lúc như thế, cô bận xem luận văn, lên lớp, ra đề... cùng hàng loạt việc vặt khác, có thể khiến cô bận tới nỗi về nhà không còn nhận ra chồng con nữa.

Ngay lúc cô bận đến mức không biết năm nay là năm nào, một bức thư gửi từ vùng núi xa xôi lặng lẽ nằm trong hộp thư của cô. Mạnh Nịnh rất ít kiểm tra hòm thư, bình thường đều là học sinh gửi thư cho cô, cô sẽ xem kĩ từng bức một. Lúc đầu Thi Vinh còn hỏi hai câu, hiện giờ anh cũng quen rồi, không hỏi nữa.

Cũng chính bởi vì như vậy, nếu không làm sao Mạnh Nịnh có thể đọc được bức thư này?

Chữ viết cực kỳ đẹp, vừa thấy là biết nét chữ của nữa, Mạnh Nịnh vốn tưởng là thư do học sinh bình thường gửi, nhưng cô càng đọc, mặt càng trắng bệch!

Sau cùng, cô thậm chí không còn sức mà đọc tiếp nữa, thư trong tay rơi xuống đất, môi cô run rẩy, toàn thân run run, khuôn mặt đầy vẻ kinh sợ!

Đúng lúc này, Thi Vinh về đến nhà. Anh không thấy Mạnh Nịnh lẽ ra đang ăn trái cây xem tivi ở phòng khách, liền chuyển qua phòng sách tìm cô. Nhưng vừa đẩy cửa ra, thấy dáng vẻ hoảng sợ khó hiểu của cô thì giật nảy mình, nhanh qua kéo người ngồi lên đùi mình, lo lắng vỗ vỗ mặt cô, hỏi: "Làm sao vậy? Lộ Lộ?"

Nghe thấy giọng của Thi Vinh, Mạnh Nịnh cứng ngắc nghiêng đầu qua nhìn anh, lúc này Thi Vinh mới nhìn rõ khoé mắt cô còn vương nước mắt. Lần cuối cùng thấy cô khóc... là bao lâu về trước rồi? Thi Vinh trầm nghĩ "không xong", hỏi: "Rất cuộc làm sao vậy?" Không đợi Mạnh Nịnh trả lời, khoé mắt đột nhiên liếc thấy lá thư rơi dưới mặt đất. Anh ôm Mạnh Nịnh khom lưng nhặt lên, đọc nhanh như gió nội dung bên trong, lập tức sắc mặt xanh mét.

Nhưng lúc này anh không khiến Mạnh Nịnh kinh hãi, bởi vì cô vốn không nhìn anh.

Một lúc lâu không chiếm được sự chú ý của Mạnh Nịnh, Thi Vinh cắn răng xoay mặt cô về phía mình, lạnh giọng hỏi: "Em muốn thế nào, hả? Em muốn thế nào?" Câu sau đã mang theo sự lạnh lùng. Cho dù trải qua vài chục năm tu thân dưỡng tính, Thi Vinh dù sao vẫn là Thi Vinh đó.

Một Thi Vinh không coi ai ra gì, coi người ta như con kiến, một Thi Vinh mà không làm theo ý anh, anh sẽ quậy cho long trời lở đất.

Mạnh Nịnh lắc đầu: "Em, em không biết... Em, em phải đi xem anh ấy..."

"Không cho!" Thi Vinh gào lên. "Anh không cho em đi!"

Lá thư này do một cô giáo gửi tới, nói địa chỉ ở một khu vực dân tộc thiểu số hẻo lánh nhất ở một tỉnh nào đó, nơi đó còn không có cả điện nước, chỉ thấy toàn đất badan, cực kì cần cỗi.

Nhưng Hàn Ngộ Chi ở nơi đó.

Mà anh lại sắp chết. Nhiều năm dốc hết tâm huyết khiến thân thể anh ngày càng tẻ đi, mà ở khu vực điều kiện khó khăn, anh thậm chí không nỡ tiêu tiền lên thành phố khám bệnh uống thuốc, cứ như vậy mỗi một ngày qua đi, cho tới bây giờ đã là ung thư gan giai đoạn cuối, rất cuộc không thể chống đỡ được nữa. Cô giáo trẻ tuổi vào đó dạy học phát hiện ra một bài ghi chép cắt ra từ báo mà anh rất quý. Trang giấy cắt từ báo đã ố vàng, vậy đó đã là chuyện của rất nhiều năm trước rồi. Tập chí số một phòng văn đồng sự trưởng tập đoàn Thi thị cùng phu nhân của anh ta, tuy rằng không có ảnh chụp, nhưng tin tức bên trong đã đủ để tiết lộ rất nhiều điều.

Bài báo bị cắt có đề cập tới tên ngôi trường mà Mạnh Nịnh đang dạy học, hơn nữa phóng viên phỏng vấn hai vợ chồng Thi thị còn đặt câu hỏi: Với cuộc hôn nhân hạnh phúc mỹ mãn nhiều năm qua, hai người có thể dùng mấy chữ để khái quát không?

Thi đồng sự trưởng nói là: Đạt được ước muốn.

Mà Thi phu nhân im lặng rất lâu, nói: Tôi cực kỳ hài lòng.

Cô giáo đến hỏi thầy Hàn vốn nhả nhặn, nhưng dù thế nào người đàn ông tuần tú săn sóc này cũng không chịu nói cho cô. Thấy thầy Hàn bị bệnh tật hành hạ sống không bằng chết, lại không sống được bao lâu nữa, cho nên cô mới tự tiện quyết định mà viết lá thư này. Bởi vì không biết địa chỉ, cho nên chỉ có thể gửi đến trường học, mà Mạnh Nịnh quen lấy hết thư cùng xem.

Trong bức thư có nói, thầy Hàn không có người thân, tuy không biết cô (MN) và thầy Hàn có quan hệ gì, nhưng nếu có thể, thì mời cô đến thăm anh ấy, nếu hai người không quen nhau, hi vọng Thi phu nhân có thể tha thứ cho cô ấy làm phiền.

Mạnh Nịnh nói: "Em muốn đi."

Cô nói là "em muốn đi", mà không phải hỏi là "em có thể đi hay không". Hay là bày tỏ ý nguyện "em nghĩ nên đi".

Em muốn đi, có nghĩa là mặc kệ Thi Vinh có đồng ý hay không, cô đã có quyết định rồi.

Sao Thi Vinh có thể chấp nhận! Anh không dám để Hàn Ngộ Chi trở về, cũng không dám để Mạnh Nịnh đi thăm, sợ điều gì sao? Là sợ tro tàn giữa hai người lại bùng cháy! Mà đáng sợ nhất là, anh rõ ràng biết, nếu để d"đ"t"q"đ Mạnh Nịnh đi, nếu để Mạnh Nịnh tự tiện Hàn Ngộ Chi, đời này, Hàn Ngộ Chi sẽ mãi mãi là biển lớn mênh mông chắn giữa hai người bọn anh, cuộc hôn nhân mà anh hao tâm tốn sức giữ gìn mấy chục năm qua chỉ vì thế mà sẽ bị hủy hoại trong chốc lát! "Anh không cho phép! Từ hôm nay trở đi, em ngoan ngoãn chờ đợi ở nhà cho anh, không cho đi đâu hết!"

Anh ôm cô, giọng đầy lạnh lùng.

Nếu là Mạnh Nịnh của trước đây, nhất định là đã sợ tới mức căm như hén rồi. Nhưng lần này, Mạnh Nịnh chỉ bình tĩnh nói: "Lát nữa em đi sắp xếp đồ."

"Thao!" Thi Vinh bật thốt ra một câu nói tục nhiều năm rồi không nói. Đôi mắt anh phấp phồng, sâu trong đó là sự tàn bạo cùng với cố chấp đáng sợ. "Lời nói của anh em không nghe rõ sao? Anh! Không! Cho! Em! Đi! Nếu em dám lên đi, anh sẽ chặt chân của em!"

Mạnh Nịnh bình tĩnh quay đầu nhìn anh: "Chặt chân của tôi? Giống như nhiều năm trước, anh dùng nắp đàn piano đè gãy tay tôi sao?!"

Lời vừa phát ra, cả căn phòng rơi vào trạng thái yên tĩnh như cái chết!

Cũng không biết qua bao lâu, Thi Vinh mới nói với giọng khàn khàn: "Dù thế nào, em cũng đừng hòng ra khỏi thủ đô."

"Tôi không phải con rối của anh!" Rốt cục Mạnh Nịnh bị chọc giận. "Anh không thể hạn chế tự do thân thể của tôi! Tôi muốn vào đó, là chuyện của tôi, không liên quan gì đến anh hết!"

"Không liên quan gì tới anh?!" Thi Vinh cũng nổi giận, anh gạt hết tài liệu trên mặt bàn xuống, hung ác đặt Mạnh Nịnh lên đó, về mặt tàn nhẫn đến nỗi dường như một giây sau sẽ băm vằm Mạnh Nịnh ra hàng ngàn mảnh: "Em nói lại lần nữa? Em nói lại lần nữa?!"

Mạnh Nịnh nén lửa giận. "Tôi nói, tôi đi đâu, là chuyện của tôi, không liên quan gì đến anh!"

"Em!" Thi Vinh giơ tay lên cao.

Mạnh Nịnh không biết sợ mà ngẩng mặt lên nhìn anh: "Muốn đánh tôi à?"

Ngoại trừ tay cô, anh chưa bao giờ đối với cô quá thô lỗ. Tay Thi Vinh giơ lên rất lâu, nhưng cuối cùng vẫn không xuống. Nhưng hễ là chuyện liên quan đến Mạnh Nịnh, anh sẽ lập tức biến thân thành một thùng thuốc nổ, hoàn toàn không khống chế nổi bản thân. Nhiều năm như vậy rồi... Anh vốn tưởng mình đã bình thường, hoá ra, đó là bởi vì chưa có sợi dây dẫn nổ thôi.

Bạn đang đọc truyện *Chi Yêu Cố Chấp Cuồng Của Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 80

Editor: Song Nhã

Cuối cùng tay Thi Vinh vẫn không thả nào vùng xuống. Lúc này ánh mắt anh nhìn Mạnh Nịnh hung ác vừa ngoan độc, tựa như người đàn ông đáng sợ nhiều năm trước đã quay trở lại. Nếu có thể, anh muốn bẻ gãy chân tay của cô, để sau này cô phải sống dựa vào anh, như thế, cô sẽ không nói muốn đi thăm một người đàn ông khác nữa.

"Vì Hàn Ngộ Chi, hôm nay, em muốn trở mặt với anh sao?!"

Mạnh Nịnh bình tĩnh nhìn thẳng vào anh, dường như không thấy được đáng sợ anh nổi trận lôi đình. Những năm gần đây, Thi Vinh rất nhiều lần nổi cáu, trừ lúc đầu, còn lần nào cô sợ hãi đâu? "Anh có biết..."

"Im miệng!" Thi Vinh vội vàng quát cô dừng lại, không để cô nói chuyện. Bởi vì anh biết, lời nói tiếp theo của cô nhất định sẽ gây tổn thương vô cùng. Mà anh chỉ có thể ngoan ngoãn mặc cô làm thương tổn.

"Có phải anh đã quá nuông chiều em, khiến cho em quên rằng anh không phải người dễ chọc, đúng hay không?!"

Nhưng mà Mạnh Nịnh vẫn nói như cũ. "Không phải tôi được chiều sinh hư, cho dù vì chuyện hôm nay anh nổi giận muốn ly hôn, nói không cần tôi nữa, tôi cũng sẽ không khó chịu."

Thi Vinh nhìn đôi môi nhỏ xinh không ngừng mấp máy kia một cách chăm chú, bỗng tự trách mình vì sao không nghe ra được ý tứ của cô. Trước mặt là người anh yêu nhất, là người đã làm bạn suốt vài chục năm với anh, nhưng giờ phút này, anh đột nhiên cảm thấy người bên gối của anh thực ra lại vô cùng xa cách.

"Cũng không phải vì anh là người thân cận nhất, cũng không phải vì gắn bó với nhau lâu dài nên không còn cảm giác yêu. Tôi rất rõ ràng, tôi chưa từng yêu anh, tôi chỉ không muốn oán hận anh mà thôi."

Nói ra rồi...

Sự hung bạo của Thi Vinh vẫn không giảm đi, hai tay anh nắm không chế mà bóp cổ Mạnh Ninh, anh rất muốn! Rất muốn! Rất muốn cứ thế giết cô đi, như vậy, anh sẽ không còn phải đau lòng vì cô, trên đời này sẽ không còn ai có thể làm cho anh đau khổ nữa. Nhưng mà vì sao... anh cảm thấy khoẻ mắt cay cay? Tay anh thì run rẩy không thể dùng sức? "Em... Em không thể... Em không thể không yêu anh!"

Thi Vinh chỉ nói ra một câu đó, giống như đứa trẻ vội vã muốn xoay chuyển tình thế.

Những năm gần đây, anh cố gắng hết sức để bản thân biểu hiện như là một người bình thường, cố gắng để bản thân cho cô thêm chút tự do, lại thêm d;đ;l;q;dchút tự do nữa, để cô được thả lỏng, để cô làm việc cô muốn làm. Việc anh từng hủy diệt giấc mơ của cô là việc anh không thể nào bù đắp, anh cũng không có ý định bù đắp.

Bởi vì giấc mơ đó, là của Mạnh Ninh và Hàn Ngộ Chi, không có sự tồn tại của anh.

"Anh không thể yêu cầu tôi yêu anh." Mạnh Ninh dường như không cảm giác được đôi tay trên cổ mình kia, vẫn vô cùng bình thản, chỉ thấy kinh ngạc khi Thi Vinh gào thét điên cuồng. Tin tức của Hàn Ngộ Chi đã khiến cho lòng cô rối bời, cô cảm thấy sự nín nhịn nhiều năm qua của mình rốt cục tìm được một lỗ hổng, vì thế tất cả sự dịu dàng cùng nhẫn nhịn đều biến mất không hay. "Tôi gả cho anh, là số mạng của tôi, nhưng tình yêu là của bản thân tôi, tôi có thể thực hiện trách nhiệm cùng nghĩa vụ của mình, nhưng không thể nào trao trái tim ra được."

"Tôi là một con người, không phải động vật hay vật phẩm gì cả!"

"Tôi không phải cô bé mười tám tuổi, chuyện đó qua nhiều năm như vậy, tôi vĩnh viễn không thể nào quên đi chuyện anh từng phá hủy tất cả của tôi, đánh thuốc tôi, cưỡng bức tôi, đè gãy từng xương ngón tay của tôi.... Những chuyện này tôi không thể nào tha thứ được."

Cho nên đừng nói cái gì mà yêu hay không yêu, lúc đầu bọn họ quen nhau, vốn không phải khúc nhạc dạo của một câu chuyện cổ tích tình yêu.

Những năm gần đây, cô là vợ đảm, mẹ hiền, dâu thảo nhưng không phải là một người yêu tốt.

"Tôi không hiểu sao, tôi không thể nào yêu anh được."

Thực ra... Đã sớm biết rồi đúng không?

Thi Vinh mơ hồ nghĩ. Đã sớm biết, trái tim của cô luôn là hoa bi ngạn mà bản thân mình không thể chạm vào. Trong mấy năm nay, anh tức giận cũng vậy, đau lòng cũng thế, đều chẳng hề gì, kết hôn nhiều năm như vậy, cô luôn luôn chăm sóc anh cẩn thận, cũng cực kỳ sẵn sàng dịu dàng quan tâm anh, nhưng thật ra, cô chưa bao giờ đề xuất với anh bất kì yêu cầu gì, cũng chưa bao giờ coi mình là vợ của anh.

Nhưng chỉ là như vậy, anh cũng không buông cô ra. Dù cô có nghiền nát trái tim anh, anh cũng không buông ra, một giây đồng hồ cũng không thể!

Sau cùng, trăm ngàn lời muốn nói cũng chỉ biến thành một câu: "Mấy năm nay, anh đối với em ra sao, em cũng biết..." Anh lúng túng nói.

"Tôi gả cho anh nhiều năm qua, làm vợ anh, thực hiện đầy đủ trách nhiệm cùng nghĩa vụ, chưa bao giờ gặp anh ấy một lần nào. Bây giờ anh ấy sắp chết, tôi không thể mặc kệ được."

"Anh không cho!" Thi Vinh lại bắt đầu gào thét, anh cho rằng mình sẽ không nói gì, ngoại trừ hết lần này đến lần khác tỏ rõ quan điểm. "Em, em..." Ngay cả chó nuôi nhiều năm em còn yêu thương như thế, vì sao chỉ riêng anh, em lại không có chút lưu luyến nào?

Mạnh Ninh nhìn anh đầy kì quái: "Thật sự muốn tiếp tục nói ra sao? Tôi không muốn cãi nhau với anh."

Không muốn cãi nhau... Không muốn cãi nhau... Anh thấy mình sắp điên mất, nhưng ở trong mắt cô, chẳng qua chỉ là chuyện nhỏ mà thôi.

Cuối cùng, trăm ngàn lời muốn nói hoá thành gào thét: "Tóm lại anh không cho em rời nhà đi! Từ hôm nay trở đi, không cho em đi đâu hết!" Nói xong, anh buông cô ra, xoay người định đi. Mạnh Ninh nói từ sau lưng anh: "Anh lại muốn nhốt tôi à? Giống như trước đây?"

Giống như trước đây, chỉ vì giữ lấy cô, không đếm xỉa đến tâm nguyện hay sự khổ sở của cô, nhốt cô ở nơi chỉ anh có thể đi vào, hết lần này đến lần khác đòi hỏi ở cô.

Thi Vinh đứng lại, quay đầu lại, đôi mắt đỏ lên đáng sợ như muốn ăn thịt người: "Anh sẽ không bao giờ tổn thương em, em biết rõ ràng!"

"Nhưng mỗi một việc anh làm, đều nhân danh tình yêu, lại không thể khiến tôi vui vẻ, chỉ tổn thương tôi mà thôi!"

Tình yêu từng rất đẹp đẽ của cô, mơ ước của cô, hi vọng của cô... đều bị bóp vỡ thành từng d"l"q"dmảnh nhỏ trong tay anh, người đàn ông này, hôm nay sao có thể nói với cô rằng sẽ không bao giờ tổn thương cô, sau nhiều năm như vậy?!

Không hiểu vì sao lại giận dữ như vậy, Mạnh Ninh nhào tới trước mặt Thi Vinh, duỗi đôi tay thon nhỏ trắng muốt cho anh xem: "Rất tốt phải không? Rất đẹp phải không? Nhưng mỗi khớp xương bên trong không còn như cũ nữa! Tôi không thể nào đàn một khúc hoàn chỉnh, thậm chí một vài động tác khó

tay cũng không làm được! Lúc đầu, anh có biết tôi mất bao nhiêu thời gian để mặc xong quần áo không? Mỗi lần thấy đàn piano, anh có biết tôi nghĩ gì không? Tôi nghĩ, nếu từ trước tới giờ anh chưa từng xuất hiện thì tốt rồi!"

Nếu từ trước tới giờ anh chưa từng xuất hiện thì tốt rồi!

Nếu, từ trước tới giờ anh chưa từng xuất hiện, thì tốt rồi...

"Tôi không muốn hận anh, tôi không muốn chọc anh tức giận, tôi vẫn luôn cố gắng ở bên anh, bầu bạn với anh, làm vợ anh, sống thật tốt cùng anh, nhưng mà... Nhưng mà..." Nói xong câu cuối cùng, Mạnh Nịnh quy gối xuống đất, khóc không thành tiếng.

Đó là ước mơ, là ước mơ mà cô luôn ôm ấp từ nhỏ đến lớn, song lại chết yểu ngay độ tuổi đẹp nhất. Từ khi bóng tối kia ập đến, đời này cô không thể nào đi yêu Thi Vinh được.

Mấy năm nay cô bắt mình quên đi tất cả, cho rằng như thế có thể làm mình thoải mái hơn chút, có thể tự lừa dối bản thân, à, tôi có một người chồng hoàn mỹ, cực kỳ thương tôi, tôi có một gia đình hạnh phúc, tôi có... Tôi có... Cái gì tôi cũng có, nhưng hai bàn tay trắng.

Đời này của cô, trừ việc sống vì Thi Vinh, còn có ý nghĩa gì nữa đâu? Cô buông bỏ ước mơ của mình đi học Trung văn, từ một cô gái mười ngón tay không dính nước, ngay cả trứng ốp cũng không biết làm trở thành người phụ nữ bếp núc khéo léo, ngay cả chính cô cũng quên rằng, thật ra cô là người cực kì, cực kì thích làm nũng cũng rất thích khóc.

Là ai đã biến cô trở thành đáng yêu thật đáng buồn ngày hôm nay?

Là người đàn ông trước mặt này. Nhưng người đàn ông này lại cho rằng cô đang tổn thương anh ta! "Anh cho rằng anh là ai? Anh là thần sao? Anh cản trở tất cả của tôi, nhưng anh có thể có được trái tim tôi sao? Không có khả năng... Không thể đâu!"

Câu cuối cùng, Mạnh Nịnh đã gào đến khàn cả giọng.

Yêu là gì?

Cô không biết. Thi Vinh luôn miệng nói yêu cô, nhưng cho tới bây giờ cô không vì tình yêu của anh mà thấy vui vẻ thoải mái. Hạnh phúc là cái gì? Tất cả mọi người hâm mộ cô là phu nhân nhà họ Thi, có con trai xuất sắc, bản thân là giáo sư đức cao vọng trọng, nhưng vì sao cô không thấy vui chút nào?

Trái tim của cô đã sớm bị phá từng chút một rồi.

Nghe vậy, Thi Vinh lật đặt lùi lại mấy bước, chống vào tủ như bị rút hết sức lực. Thân hình cao lớn của anh dường như sụp đổ trong nháy mắt.

"Anh nghĩ rằng tôi và anh đều đã quên sao? Anh cho là nuông chiều tôi... như nuôi thú cưng, tôi sẽ quên đi sao?" Mạnh Nịnh cười châm chọc, khiến cho nước mắt trên mặt cô càng thêm phản quý dị. "Là ai đã ép tôi quỳ xuống trước mặt Hàn Ngộ Chi, là ai đã nói phải làm cho anh ấy xem mới có thể khiến anh ấy hết hi vọng, là d,d,l,q,dai vẫn muốn gian dân tôi trong lúc nghỉ lễ, là ai khiến tôi phải nhục nhã như vậy, là ai đã khiến tôi từng lo sợ không đầu, buổi tối đi ngủ còn phải sợ cả tiếng gió ngoài cửa sổ?"

Những tháng ngày không muốn nhìn lại đó, chỉ cần nghĩ đến thôi, Mạnh Nịnh đã cảm thấy toàn thân run rẩy.

Khi đó cô chẳng qua chỉ là đứa trẻ mười mấy tuổi, vai đeo một bí mật to lớn như vậy, nhưng không có ai để sẻ chia nỗi lòng. Cũng không phải chưa từng nghĩ tới việc cá chết lưới rách, nhưng còn ba, sao cô có thể chọn được?

Cho tới bây giờ Thi Vinh chưa từng cho cô quyền lựa chọn!

Chưa bao giờ.

Thi Vinh như mất hồn mất vía, anh bước từng bước nặng nề, lẩm bầm: "Không đúng, không đúng, mọi chuyện lẽ ra không nên như thế." Anh chỉ là tan tằm sớm chút, định đưa cô ra ngoài ăn, bởi vì nghe nói gần nhà bọn họ mới mở một nhà hàng món cay Tứ Xuyên rất ngon, anh muốn đưa cô đi ăn thử.

Bọn anh nên hôn nhau, sau đó thay quần áo, anh dắt tay cô, lái xe đưa cô ra ngoài. Không phải là như vậy... Bọn anh không nên cãi nhau, không nên nhắc tới quá khứ, không nên!

Lòng ngực đau đớn như muốn nổ tung làm cho Thi Vinh không biết bản thân nên làm cái gì bây giờ, lúc này dường như anh biến thành trẻ con, muốn thoát khỏi nơi khiến anh đau lòng không chịu được này, cũng tránh xa người phụ nữ xinh đẹp này.

Anh muốn tìm một chỗ, đâu cũng được, chỉ là không thể lại gặp cô nữa, bởi vì, anh sợ... Thi Vinh nhìn đôi tay run rẩy của mình chăm chăm, anh thật sự sợ mình không thể không chế mà bóp chết Mạnh Nịnh.

Trước khi anh không khống chế nổi, anh quyết không thể xuất hiện trước mặt cô!

Bạn đang đọc truyện *Chi Yêu Có Cháp Cuồng Của Anh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 81

Thi Vinh vừa đi khỏi, Mạnh Ninh lập tức như bóng cao su xì hơi, cả người mất tinh thần. Cô từ từ dựa vào giá sách mà ngồi xuống, nhắm mắt lại.

Không nên là như vậy, cô vốn... không định cãi nhau với anh. Nhưng anh trở về lúc không sớm không muộn, lại vừa khéo như thế, đúng lúc cô đang phải chịu sự khủng hoảng lớn nhất. Cô... không không chế được cảm xúc của mình, đây là lỗi của cô.

Không phải cuộc hôn nhân này đã được vài chục năm đấy thôi, sao hôm nay lại không kiểm soát nổi vậy? Quan hệ giữa cô và Thi Vinh dường như không thể nào phá vỡ, kỳ thật lại vô cùng bấp bênh, toàn bộ tốt đẹp và hạnh phúc của bọn họ, đều là kết quả của việc cả hai cùng không hện mà cố gắng quên đi quá khứ. Lúc thái bình giả tạo, sẽ khiến người ta thấy mỹ mãn, chỉ khi xé bỏ lớp da bên ngoài đi, thì mới thấy được những chuyện cũ đen tối nằm xưa ở trong. Những chuyện vừng thối thóc mục, kể ra cũng lạ, những điều này lại khắc sâu trong lòng đến thế, sao cũng không rửa trôi được.

Đôi khi Mạnh Ninh cảm thấy, nếu trên thế giới này có loại thuốc làm cho người ta mất trí nhớ thì tốt, để cô hoàn toàn quên đi quá khứ, quên sạch, không sót lại chút gì. Như thế, có lẽ cô có thể yêu Thi Vinh được rồi.

Vì sao phải yêu chứ? Không yêu, không phải bọn họ đã cùng trải qua nhiều năm đấy thôi? Lúc này, nói đến chữ này, cô... chẳng thấy vui vẻ hay vinh hạnh chút nào.

Cô cứ dựa vào giá sách như vậy, cũng không biết đã qua bao lâu, ngủ thiếp đi. Mơ hồ cảm thấy Quả Quả gọi mình mấy tiếng, nhưng cô quá mệt mỏi, cho nên chưa kịp trả lời, Quả Quả đã bế cô lên, đưa về phòng, những chuyện sau đó, Mạnh Ninh cũng không biết nữa.

Lúc cô tỉnh lại, con trai đang chờ đợi ở đầu giường. Cậu ghé vào bên gối mà ngủ gà gật, trên khuôn mặt tuấn tú mang chút lo lắng. Mạnh Ninh thấy thế, trong lòng không khỏi cảm thấy đau khổ. Đây là đứa con mà cô mang thai mười tháng, trải qua bao đau khổ mới sinh ra được, đầu mảy của cậu mang dáng dấp của cô, nhưng lại giống Thi Vinh hơn. Đây là đứa con mà cô và Thi Vinh cùng thai nghén sinh ra, bởi vì trong người nó chảy dòng máu của Thi Vinh, Mạnh Ninh từng không thể nào chấp nhận điều này, nhưng dù sao đây cũng là miếng thịt rớt ra từ thân mình, làm sao cô có thể hoàn toàn không thích được?

Lông mày của cậu giống Thi Vinh, cái mắt cái mũi cái miệng cũng giống Thi Vinh, chỉ có ở ấn đường mới có đôi nét giống cô. Sự tồn tại của Quả Quả, là minh chứng của việc Thi Vinh hoàn toàn chiếm hữu cô, cũng là nguyên nhân cho cô tuyệt vọng, đồng ý ở bên anh.

Mạnh Ninh vươn tay, khẽ vuốt vuốt khuôn mặt Thi Huân, người thanh niên nhũn nhũn, lập tức mở mắt, thấy Mạnh Ninh thức dậy, mừng rỡ: "Mẹ, mẹ tỉnh rồi?!"

Mạnh Ninh miễn cưỡng cười cười với cậu, ừ một tiếng, hỏi: "Ba con đâu?"

"Không biết, lúc con về nhà không thấy đâu cả." Thi Huân lắc đầu. "Mẹ, xảy ra chuyện gì rồi? Sao mẹ lại thiếp đi ở phòng sách? Mẹ còn khóc à?!" Cậu đau lòng muốn chết. Thấy khoé mắt mẹ còn vương nước mắt chưa khô, Thi Huân bỗng thấy rất đau lòng, cậu nghiêng răng nghiêng lợi hỏi: "Có phải ba lại chộc tức mẹ hay không? Con đi dạy dỗ ông ta giúp mẹ!"

Thấy đứa con mình kích động như vậy, Mạnh Ninh vội vàng giữ chặt cậu, nói: "Không, ba không chộc tức mẹ." Trên thực tế là hoàn toàn ngược lại, là cô chộc tức anh trước. Giờ phút này chắc người đàn ông kia tìm chỗ nào đó tránh đi rồi? Thời gian của cô không còn nhiều, vẫn nên mau thu xếp đến chỗ đó. "Quả Quả, mấy ngày nữa mẹ có việc phải đi tỉnh X một chuyến, chuyện trong nhà đành phiền con, nhớ rõ nhất định phải dắt chó đi dạo đúng giờ nhé."

Sau đó, Thi Huân không nghe thấy mấy lời dặn dò liên tiếp của cô, cậu chỉ nghe được trọng điểm là: Người mẹ suốt mấy chục năm trời không rời nhà của cậu lại muốn ra ngoài sao?! "Đi tỉnh X làm gì?!"

"... Thăm một người bạn cũ." Mạnh Ninh nói. "Đến lúc ấy nếu ba con còn chưa quay lại, thì con nói với ba một tiếng, được chứ?"

Đương nhiên Thi Huân gật đầu đáp được: "Hay là để con đưa mẹ đi."

Mạnh Ninh từ chối: "Không cần đâu, mẹ sẽ trở lại nhanh thôi, nếu ba con biết nhất định sẽ tức giận, lúc đó con nhịn ba một chút."

Hai mẹ con còn trò chuyện một lúc nữa, rồi Mạnh Ninh bảo Thi Huân về phòng, bản thân thì lấy một chiếc vali nhỏ chuẩn bị xếp quần áo. Đến khi cô sắp xếp xong xuôi, đã sắp mười hai giờ. Cô xem đồng hồ tay một chút, sắp khuya rồi, Thi Vinh còn chưa về. Mấy chục năm nay anh chưa từng qua đêm bên ngoài, Mạnh Ninh cảm đi động do dự một hồi, cuối cùng vẫn mở máy. Thi Vinh thiết lập số của mình thành quay số nhanh 1 trong máy Mạnh Ninh, nhưng Mạnh Ninh rất ít khi gọi điện thoại cho anh.

Điện thoại thông rồi, nhưng vẫn không có ai nhận.

Hắn là vẫn đang giận cô, cho nên không nhận điện của cô sao? Mạnh Ninh cảm thấy khả năng này không lớn, Thi Vinh cũng không phải người dễ tâm như vậy, nếu anh có nổi cáu với anh, tuyệt đối không có hai chữ chịu đựng, nhất định không đánh đổi phương đến rằng rơi đầy đất thì không chịu yên.

Bên kia Thi Huân cũng không biết đã xảy ra chuyện gì, cũng rất muốn tìm ai đó để hỏi, càng nghĩ thì cũng chỉ có ba là thích hợp nhất, nhưng gọi điện

thoại, có thông mà không ai nhận. Cậu buông tay thờ dài, nghĩ thầm, có lẽ ba cũng muốn tìm một chỗ nào đó yên tĩnh một mình.

Người ngoài đều cho rằng mẹ bị ba ăn sạch bách, nhưng chỉ Thi Huân mới hiểu, thực ra quan hệ giữa hai người họ ngược lại hoàn toàn, ba mới là người bị mẹ đặt dưới chân, bởi vì ông ta quá yêu mẹ, năng lượng của tình yêu khiến người ta mạnh mẽ, cũng có thể làm cho người ta yếu đuối. Bây giờ muộn như thế mà ba chưa về... Trong ấn tượng của cậu thì đây là lần đầu tiên, hẳn là sẽ không xảy ra chuyện lớn gì đâu nhỉ?

Dù rằng bình thường cậu cực kỳ ghét ba, nhưng vào lúc như thế này, Thi Huân vẫn không kìm được mà lo âu. Cậu nghĩ ngợi, rồi đứng dậy lấy chìa khóa xe, lúc xuống tầng còn rón rén sợ âm ỉ đến Mạnh Ninh, sau đó lái xe đến công ty.

Song Thi Vinh lại không ở đó.

Phạm vi sinh hoạt của Thi Vinh vừa đơn giản lại sạch gọn, từ sau khi quen Mạnh Ninh, chẳng còn đua xe, quyền anh hay quán bar gì nữa, anh cũng không còn động đến, nhiều năm qua chỉ có ba điểm nhà - công ty - trường học, thời gian tan tầm anh cũng chỉ ở nhà. Đã muộn thế này, không ở công ty, chẳng lẽ ở một nhà nào đó của bọn họ rồi? Quả thực có rất nhiều bất động sản ở thủ đô, mà khoảng cách giữa mỗi chỗ lại xa, nếu tìm từng nơi một, sợ là tìm hết ba ngày ba đêm cũng không xong. Lại thêm tắc đường đông nghịt, Thi Huân cảm giác, trước khi tìm thấy ba mà mình không bị lạc là đã may mắn lắm rồi.

Cuối cùng cậu chẳng còn cách nào, đành quay về nhà.

Mạnh Ninh sắp xếp hành lý rồi lên giường nằm, trước khi ngủ lại gọi cho Thi Vinh, anh vẫn không nhận, cũng chẳng treo máy. Mạnh Ninh nghĩ, không gọi nữa, trong lòng cô thực ra cảm thấy may vì Thi Vinh không nhận điện, bởi nếu anh nhận, cô cũng do dự không biết nên nói gì, cũng không biết phá vỡ bầu không khí xấu hổ giữa hai người.

Rõ là buổi chiều vừa mới cãi nhau một trận... Mạnh Ninh cứ suy nghĩ như vậy rồi chìm trong giấc ngủ say, mãi cho đến khi bị một loạt tiếng chuông chói tai đánh thức.

Cô có thói quen ngủ nướng, từ nhỏ đến lớn vẫn không bỏ được, vừa nghe thấy tiếng chuông điện thoại, phản ứng đầu tiên của cô là tắt đi, trùm chăn kín đầu ngủ tiếp. Nhưng chuông điện thoại vẫn vang lên như muốn đòi mệnh, làm phiền Mạnh Ninh phải ngồi dậy, phần nộ lờm hai chữ Trương Hoàng.d.l.q.d trên màn hình điện thoại.

"A lô?"

Đầu bên kia là giọng trầm trầm của Trương Hoàng, lúc này lại không miệng lưỡi trơn tru hay lừa gạt cô như trước. Mạnh Ninh nghe xong, điện thoại suýt nữa không giữ được, liên tục đáp lại, rồi giường nhanh chóng thay quần áo lấy túi xách ra cửa, thì lại gặp Thi Huân ở tầng một.

Vừa thấy mẹ xuống tầng, Thi Huân vội vàng bước lại: "Mẹ, mẹ đi đâu thế?"

Mạnh Ninh liếc mắt ra hiệu với cậu, ý bảo cậu ông Thi còn đang ở đây, Thi Huân nhìn theo hướng của mẹ, chỉ thấy ông nội xem tivi chăm chú nhưng tai lại hướng qua đây, hận không thể lập tức nghe được hai mẹ con nói chuyện gì.

Vì thế Thi Huân liền cao giọng: "À... Mẹ muốn đi mua đồ sao? Đúng lúc lão Chu không ở đây, mẹ, con lái xe đưa mẹ đi nhé. Ông nội, ông muốn ăn gì, lúc về cháu mang cho?"

Ông Thi vừa nghe thấy liền vui vẻ, cũng không nghe cuộc đối thoại của người ta nữa, yêu cầu rất nhiều, cái này muốn ăn cái kia cũng cần phải ăn, làm Thi Huân vô cùng hối hận vì sao mình lại làm miệng thế. Nhưng ông Thi lớn tuổi, trí nhớ cũng dần suy giảm, có đôi khi lúc trước vừa nói một sau, ông đã quên câu sau phải nói gì. Nhưng thân thể còn khỏe mạnh, ít nhất Thi Huân cảm thấy ông nội rất có khả năng sống thêm hơn mười hai mươi năm nữa.

Mãi đến khi hai người đã ngồi vào trong xe, Thi Huân vừa khởi động xe, vừa khản trương hỏi: "Tại sao có thể như vậy? Chú Trương chưa nói vì sao ba lại xảy ra tai nạn xe cộ sao? Là chuyện khi nào rồi? Sao con không biết? Mà đêm qua con còn đi tìm ba... Ba cũng không ở công ty!"

Mấy vấn đề này ai biết được đáp án, thấy mẹ lắc đầu tỏ ra không biết, Thi Huân đáp ga, tăng tốc chạy tới bệnh viện.

Thi Vinh vừa mới được đẩy ra khỏi phòng phẫu thuật đưa vào phòng bệnh đơn. Thừa dịp Mạnh Ninh ở lại bên Thi Vinh, Trương Hoàng lặng lẽ gọi Thi Huân lại hỏi: "Sao thế? Ba mẹ cháu xảy ra chuyện gì à? Sao mấy hôm trước còn tốt, hôm nay lại náo loạn như thế? Lúc ba cháu tới tìm ta, ta thiếu chút nữa rơi nước mắt rồi này." Còn ai thăm hơn anh ta đây? Anh ta chỉ là bác sĩ ngoại khoa mà thôi, vì sao mọi người đều cho rằng anh ta biết chữa khỏi lòng người chứ?

Mấy thứ đó anh ta đâu có biết! Vốn dĩ anh ta học thuật thôi miên cùng chỉ để đùa vui thôi, đâu có muốn làm chuyện lớn gì. Nhưng một người, hai người xảy ra chuyện lại đi tìm anh ta sẽ chia nỗi niềm để làm gì?

Thi Huân lắc đầu: "Cháu cũng không biết."

"Vậy cũng chỉ có thể hỏi mẹ cháu thôi, vừa đúng lúc để ta thử nghiệm nước thuốc quý báu này một lần..." Trương Hoàng cười xấu xa lấy ra một cái bình nhỏ, bên trong là dung dịch thôi miên do anh ta đặc chế, có thể khiến đối phương bị hạ gục trong nháy mắt.

"Không được!" Thi Huân không hề nghĩ ngợi liền cự tuyệt. "Chú Trương à, chú có nghĩ đến lúc bị ba cháu đuổi đánh một trận không?"

Bạn đang đọc truyện *Chi Yêu Có Chớp Cuồng Của Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 82

Nghe vậy, Trương Hoàng hừ một tiếng, nói thảm: "Chỉ nói bừa thôi."

Nói xong anh ta liền theo sau Thi Huân, bước vào phòng bệnh.

Mạnh Ninh ngồi ở bên giường, cô im lặng nhìn khuôn mặt tái nhợt không còn chút máu nào mà vẫn không mất đi vẻ đẹp trai của Thi Vinh trên giường bệnh. Khi ngủ, người đàn ông này trông có vẻ rất vô hại, nhưng lông mày vẫn cau lại, có chút hung dữ, nếu lúc tỉnh anh cũng giống lúc ngủ thì tốt rồi.

Chỉ là ảm ỉ một trận... Chỉ trong thời gian ngắn như vậy, anh lại biến mình thành dạng này, có ý nghĩa không? Mạnh Ninh đưa tay ra chọt chọt mặt của Thi Vinh, anh không có phản ứng gì, có lẽ vì hiệu quả của thuốc tê vẫn chưa giảm.

Phía sau vang lên tiếng bước chân, quay đầu xem, chỉ thấy hai người Thi Huân và Trương Hoàng một trước một sau đi đến. Mạnh Ninh hỏi Trương Hoàng: "Tình huống của anh như thế nào?"

Trương Hoàng mặc áo blouse trắng như tuyết, trên sống mũi là cặp kính mạ vàng, hai tay đút túi quần, quả nhiên là đáng vẻ của thiên thần áo trắng cứu người. Lời nói ra lại cực kỳ nghiêm túc, vẻ mặt lại càng nghiêm trọng hơn: "Đại não chịu chút ảnh hưởng, bước đầu cho thấy có khả năng mất trí nhớ."

Mạnh Ninh cùng Thi Huân: "..."

Thấy vẻ mặt hai mẹ con giống như nuốt phải ruồi, Trương Hoàng cười ha ha: "Lừa hai người đấy, đùa chút thôi."

Mạnh Ninh tức giận đến mức tiện tay vớ luôn quả táo trên bàn ném qua, Trương Hoàng lạnh lẽo bắt được, chúi chúi lên áo khoác, cắn một miếng 'rộp', nói: "Cảm ơn nhé."

"Đừng nào loạn, rốt cuộc anh ấy thế nào?" Thật sự Mạnh Ninh không nhìn được nữa, nếu dđ;l;q;d Trương Hoàng lại không nói thật, chắc cô cũng có thể phi luôn dao gọt hoa quả. Nhưng nghĩ lại, nếu Trương Hoàng đã có thời gian nói đùa, như vậy tình huống của Thi Vinh chắc không nghiêm trọng đâu nhỉ?!

"Không sao, chỉ bị chấn động não rất nhỏ, sẽ không mất trí nhớ, em yên tâm đi." Trương Hoàng là loí nháy mắt với cô. "Cuộc sống đừng giống trong phim thần tượng, ngày nào cũng cầu huyết nhiều như thế."

"Chỉ bị chấn động não thôi sao?" Thi Huân hoài nghi nhìn về phía thạch cao bó trên cánh tay và trên đùi của ba mình.

"À, gãy xương cánh tay và cẳng chân, tình hình rất nghiêm trọng, nhưng không tới mức tàn phế, chỉ cần tĩnh dưỡng vài tháng là ổn thôi." Anh ta rộp rộp rộp gặm xong, ném cuống táo vào thùng rác. "Thương tổn gân cốt thì 100 ngày thôi, ăn gì bỏ nấy, ninh chút giò heo chân gà, còn óc heo cho ăn, bồi bổ là được."

"?" Trên đầu hai mẹ con hiện ra dấu hỏi chấm to đùng. Lúc này nói giò heo chân gà bọn họ còn hiểu, nhưng sao còn cần ninh óc heo nữa?

Trương Hoàng trợn mắt nói: "Đây không phải là bệnh thần kinh à? Người bình thường nào ai không có chuyện gì mà đi lái xe đâm vào trạm gác của cảnh sát giao thông chứ? Một mình muốn chết thì thôi, lại còn làm trở ngại giao thông, thật không có đạo đức công cộng gì cả."

"... Ý anh là, anh ấy có ý đâm vào?" Mạnh Ninh hỏi.

"Chẳng phải thế sao? Anh đã gọi người đến kiểm tra camera giao thông rồi, tên kia mặt không biểu cảm, vừa thấy rất có tinh thần, chắc không phải vì sáng sớm nên muốn tìm chết chứ? Tuy là sưng hơi dày, nhưng không tới mức không nhìn rõ đèn xanh hay đèn

đỏ đâu!" Theo Trương Hoàng, Thi Vinh này chắc ngán sống quá, cho nên rõ là muốn chết.

Nhưng rồi mắt anh ta chuyển qua, hỏi Mạnh Ninh: "Có phải hai người lại cãi nhau không? Anh thấy tâm trạng Vinh Tịch không tốt lắm. Lúc này vừa đẩy vào phòng

... ..

giao nhau con chưa ngủ ai đau, miệng van ơn ao dòi gọi điện thoại cho em, muốn em tới xem nó, hai người đã không thật sự cãi nhau chứ?!"

Đó cũng là hiếm thấy rồi! Nhiều năm qua đi, Trương Hoàng có lẽ chưa từng thấy cặp đôi Thi Vinh và Mạnh Ninh này cãi nhau! Mà anh ta cũng khó tưởng tượng nổi một tên mặt thiện như Vinh Tì cãi nhau như thế nào.

Giống như là cho tới giờ anh ta cũng không tưởng tượng nổi tên mặt thiện Vô Pháp làm nũng với Miêu Miêu như thế nào. Nghĩ đến lần trước tụ hội Miêu Miêu còn oán giận Dạ Vô Pháp rất hận làm nũng, Trương Hoàng đã muốn cười đứt bụng. Dạ, nói ra thì trong ba người bọn họ, kỳ thật chỉ có bản thân mình nhìn như nhã nhặn nhưng lại rất đàn ông, nếu không tin, hỏi người đẹp nhỏ nhà anh ta đi!

Mạnh Ninh sẽ nói cho Trương Hoàng biết? Vậy thì có quý rồi. Cô bình thần đưa mắt nhìn Thi Vinh, nói nhẹ nhàng như không: "Không có gì."

Thật ra Thi Huân cũng rất muốn biết vì sao, cậu vốn cho là chú Trương hỏi, mẹ sẽ mở miệng....

Mạnh Ninh lại chăm chú nhìn Thi Vinh một lúc, nói: "Hai người ta ngồi đi, tôi ở trong này là được." Nếu anh tỉnh lại, chắc chắn hi vọng có thể liếc mắt thấy được cô.

"Cũng được, gây tê còn khoảng nửa giờ nữa, lúc Vinh Tì lên bàn mổ không chịu tiêm thuốc tê, nói muốn đau chút thì mới có thể tỉnh táo, anh thăm nghĩ có phải điên rồi không, thừa dịp nó không để ý đã tiêm một mũi, chờ lúc nó tỉnh em đừng nói đó là chủ ý của anh đâu!" Trương

lên, em đang chờ anh đi em ạ anh đừng đi." Nhưng

Hoàng vô cùng tiếc mạng mà dặn dò Mạnh Ninh, sau khoác vai Thi Huân ra ngoài: "Đi một chút, thằng ranh này lâu rồi không tới tìm chửi đây uống rượu, có phải mợ cánh cũng cấp đình đây đi không? Nói!"

Mạnh Ninh không quay đầu, nghe Trương Hoàng và Thi Huân chửi một câu chửi một câu lại chọc cười nhau, khoé môi hơi dương lên. Cô ngằm nhìn Thi Vinh đang ngồi, khẽ thở dài, lẩm bẩm: "Cần gì phải..." Cô sẽ không rời khỏi anh, anh biết rõ.

Trong nửa giờ chờ Thi Vinh tỉnh lại, Mạnh Ninh vẫn luôn trông nom anh. Qua nửa giờ, Thi Vinh hừ một tiếng, mí mắt từ từ mở ra, ban đầu còn mờ hồ nhìn trần nhà, sau đó nhận ra mình đang ở bệnh viện, rồi cảm thấy cánh tay và đầu đau kinh khủng, trán anh toát mồ hôi, một hồi lâu mới tỉnh hẳn.

Mạnh Ninh vừa lúc đi nhà vệ sinh thay khăn nóng, lúc về thấy Thi Vinh ngẩn ngơ nhìn trần nhà chăm chăm, liền nhẹ giọng hỏi: "Có đau lắm không?"

Thi Vinh vốn cho là Mạnh Ninh đã đi rồi, trái tim đang tan vỡ ra hàng nghìn mảnh, đột nhiên nghe thấy giọng của Mạnh Ninh, mắt liền sáng lên, quay đầu nhìn cô.

Về mặt cô dịu dàng, trong mắt đầy lo lắng quan tâm, nhưng Thi Vinh chưa bao giờ rõ như lúc này, thật ra trong mắt của Mạnh Ninh vốn chẳng có anh. Cô quan tâm anh, vì anh là chồng cô, là ba của con cô, không phải vì cô yêu anh. Thi Vinh thấy khoé mắt cay cay, nhưng anh quyết không để mình rơi một giọt nước mắt.

Nghĩ tới đây, anh khàn khàn trả lời: "Em nói xem?"

Mạnh Ninh đi tới, lấy khăn nóng lau mặt cho anh, động tác vừa cẩn thận lại dịu dàng, rất dễ làm người ta sa vào. Thi Vinh ngẩn người nhìn mặt cô, trời cao thật yêu ái người phụ nữ này, cho dù đã là trung niên, làn da cô vẫn trắng mịn như sữa, thậm chí khoé mắt chẳng có chút chân chim nào, lúc cùng Thi Huân ra cửa, rất nhiều người ngộ nhận cô là bạn gái Thi Huân. Nhưng bản thân mình lại già rồi, vốn lớn tuổi hơn cô, bây giờ chênh lệch ngày càng nhiều... Thi Vinh nhớ lại, không khỏi đau buồn.

Cho tới giờ anh đều không phải người liết không chế cảm xúc, nhất là lúc có liên quan tới Mạnh Ninh. Vì thế Mạnh Ninh lau mặt cho anh xong, thì nghe thấy Thi Vinh ra nghiêm khắc nói: "Em sinh là người của anh, chết là quý của anh, đừng mong cùng với người yêu nhỏ vô duyên kia của em! Em có nghe không?!"

"Có thời gian quan em, thì nên cẩn thận nghĩ lại vết thương của anh đi." Mạnh Ninh chọc chọc vết bầm trên ngực anh. "Sao lại không chết chứ?"

Thi Vinh có cảm giác bị vết bầm, nhưng rất nhanh anh lại dựng gai lên, hừ lạnh một tiếng, có bao nhiêu d,d,lqdtu thái bày ra hết: "Anh sẽ không chết đâu, anh mới không chấp tay tặng em cho tên kia, anh chết rồi thì hai người có tình sẽ thành thân thuộc sao?!" Nói xong vẻ mặt lạnh lùng. "Em mong anh chết đi, để lại về bên tên kia, phải không? Phải không? Phải không?"

"Em chưa từng nghĩ thế." Bình tĩnh vắt khăn nóng.

"Em nhất định nghĩ thế rồi! Chẳng thế thì sao em không gọi điện thoại cho anh?! Thi Vinh như bắt được điểm yếu của Mạnh Ninh, bắt rồi không chịu thả. "Em chỉ muốn anh chết, sau đó không ai quản em, không ai đối không tốt với em, em có thể tự do đúng không? Đúng không? Đúng không?"

Ba lần "Đúng không liên tiếp". Mạnh Ninh thở dài, cảm thấy Thi Vinh như thế này giống như đứa bé không được kẹo làm ấm lên. "Không phải thế."

"Thế thì là gì? Em nói, em nói cho anh nghe."

"Em nhất định phải đi xem anh ấy, nhưng em rất nhanh sẽ trở lại." Cô giơ một tay lên thề. "Em bảo đảm."

"Không được! Anh không cho phép! Anh không cho phép! Anh không đáp ứng!" Thi Vinh lại bắt đầu kêu gào. Toàn thân anh bị thương, trên đầu có băng vải, trên khuôn mặt tuần tú thì phải một vết bầm trái một chỗ sưng, tuy nhiên những điều này hoàn toàn không làm anh bớt đẹp trai chút nào, nhưng xem ra thật sự buồn cười, chẳng có dáng vẻ gì là một đồng sự trường quyết đoán sát phạt cả.

"Nếu em muốn đi, em, em phải giẫm qua thi thể của anh trước đã!"

Manh NINH: "..."

"Em muốn bỏ người đàn ông vừa mới bị tai nạn của em chẳng quan tâm để đi gặp người không liên quan sao?!"
Thi Vinh gào lên.

*suy xe việc mình sẽ chết này không, cũng không suy xe
liệu mình được cứu kịp thời không, đầu nóng lên, liền lái
xe đâm phải.*

Bạn đang đọc truyện *Chi Yêu Có Cháp Cường Của Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.